Dane Rudhyar

Astrologia personalităţii

O reformulare a concepţiilor şi a idealurilor astrologiei în termenii psihologiei şi ai filosofiei moderne.

PREFAŢA LA EDIŢIA A III-A (1970)

Când a fost scrisă această carte, urmând unei serii de articole apărute în revista *Astrologia Americană,* revistă publicată şi editată de Paul Clancy, astrologia interesa pe relativ puțini oameni. Ea era asociată în mintea publicului, fie cu preziceri de cel mai superficial tip, fie cu idei rozacruciene, teozofice sau hermetice. Cei mai cunoscuți astrologi englezi, Sepharial şi Alan Leo, au fost ocultişti şi teozofi; şi în asemenea cercuri s-a întâmplat că am auzit şi studiat pentru prima oară astrologia, exact acum cincizeci de ani.

Zece ani mai târziu am primit primele cursuri mimeografice de astrologie ale lui Marc Edmund Jones şi, curând după aceea, deveneam profund interesat de psihologia abisală a lui Cari Jung, ca şi de cartea *Holism şi evoluție* scrisă de marele om de stat şi filozof sud-african, Ian Smuts. Atunci mi-a trecut prin minte că astrologia ar putea fi folosită în strânsă legătură cu psihologia abisală, dacă ar fi considerată într-o lumină nouă şi dacă multe din conceptele sale fundamentale ar fi reformulate astfel încât să se potrivească cu mentalitatea şi experiențele oamenilor moderni din societatea de după Primul Război Mondial. I-am comunicat aceste idei lui Paul Clancy pe care l-am întâlnit la New York, după ce corespondasem cu el timp de doi ani -, şi el mi-a răspuns entuziasmat, oferindu-se să publice în revista sa orice doream să scriu. Câteva luni mai târziu, revista *Astrologia Americană* dobândea răspândire națională; vânzările creşteau rapid şi la fel şi formatul revistei, precum şi cererea lui Paul Clancy pentru mai multe articole. În cadrul revistei s-a lansat o secțiune psihologică, unde scriam cel puțin două articole în fiecare lună. Mai târziu, am fost rugat de Grant Lewi să contribui la revista *Horoscop* - de asemeni două articole lunar - şi alte reviste au procedat la fel, pe măsură ce astrologia creştea în popularitate.

Popularizarea astrologiei a avut implicații importante. A însemnat faptul că revistele, coloanele ziarelor şi chiar majoritatea manualelor au trebuit să sublinieze abordarea „semnului solar"; adică, un tip de astrologie bazat pe ziua de naştere a indivizilor. Ca rezultat, oamenii au început să spună: „Eu sunt Leu. Care este semnul tău?" Aceasta însemna că trăsăturile generale ale psihologiei trebuiau să fie conferite semnelor zodiacului, iar Soarele într-o hartă trebuia să fie considerat factorul cel mai caracteristic şi mai important.

Nu exista totuşi un singur fel de psihologie; şi, la fel, interpretarea psihologică a semnelor şi caracterizarea celor douăsprezece tipuri zodiacale de ființe umane se puteau dezvolta pe câteva niveluri. Mulți astrologi urmau pur şi simplu tipul de psihologie schițat în vechile manuale; alții accentuau un tip mai „social" de psihologie. Câțiva au urmat abordarea

mea, în care încercam să combin psihologia abisală şi filozofia holistică (deoarece ambele pun accentul pe integrarea personalității), împreună cu o parte din cele mai revelatoare şi fecunde perspective ale ocultismului şi metafizicii orientale.

Astfel că această carte, *Astrologia Personalității,* venea într-un moment crucial în evaluarea unei astrologii moderne când, ca răspuns la popularizarea acestei „arte" antice, nu era nevoie numai de o abordare psihologică profundă, dar devenea esențial să se câştige o perspectivă mai sănătoasă despre cum a fost asociată astrologia cu noile tipuri de gândire care s-au dezvoltat urmând linia filozofiei şi a ştiinței. Astăzi, după treizeci şi cinci de ani, când această carte se bucură de o popularitate mai mare, astrologia se confruntă cu o criză; se poate spune cu o criză în conştiință. Această criză este cauzată de vasta expansiune a interesului pentru astrologie, un interes care a atins atât noua generație, cât şi intelectualii din universități.

Tinerii au devenit fascinați de filozofiile orientale şi de practicile *yoga,* de experiențe transpersonale şi de toate formele „practicii senzitive" şi ale vieții naturale. Ei speră să găsească în astrologie nu numai răspunsuri la acutele probleme personale, ci chiar mai mult, un fel de siguranță interioară. Mulți dintre ei, rupându-se de tradițiile familiei lor şi refuzând să participe la o cultură dominată din ce în ce mai mult de o abordare de(z)-umanizată şi de-naturată a cunoaşterii, a organizării sociale şi a relațiilor inter-personale, tânjesc să-şi descopere locul şi menirea într-o ordine mai-mult-decât-umană, universală, cosmică. Ei vor să ştie de unde „vin", cine „sunt ei cu adevărat" atunci când jocurile ego-ului devin uzate. Totuşi, cei mai mulți astrologi sunt încă prea aproape de categoria ghicirii norocului, prea obsedați de a spune „ce se va întâmpla", pentru a fi capabili să răspundă nevoilor tinerilor rebeli.

Există totuşi şi o altă categorie de tineri - cei fascinați de ştiință, de tehnologie, de computere şi zboruri lunare. Ei sunt conştienți că oamenii de ştiință sunt din ce în ce mai preocupați de sistemul solar, de mediul cosmic al planetei noastre, de radiațiile solare şi chiar de forțele galactice. Adesea ei sunt familiarizați cu tehnicile statistice şi cu toate genurile de teste psihologice. Ei au o mare curiozitate intelectuală, sunt ambițioşi şi, chiar atunci când dau vina pe societate, ei sunt dornici să ajungă în vârful scării sociale şi economice. Ei vor să fie progresişti, orientați spre viitor, constructori ai glorioasei societăți tehnologice pe care o văd răsărind. Ei sunt din ce în ce mai intrigați şi mai fascinați de astrologie. În acelaşi timp, ei *realizează* că trebuie să devii „ştiințific" pentru a fi acceptat de establishment-ul intelectual.

Asupra acestui grup orientat ştiințific, a exercitat o mare atracție abordarea astrologiei promovată de irlandezul Cyril Fagan şi popularizată

de articolele lunare din *Astrologia Americană* din ultimii douăzeci de ani. Fagan susține că zodiacul tropical, adică zodiacul care a fost folosit în Europa încă din vremea civilizației greco-latine, este inexact. El pretinde că singurul zodiac adevărat este cel *sideral.*

Zodiacul tropical se *bazează,* pe mişcarea aparentă a Soarelui pe cer, de la un echinocțiu vernal la următorul. El se referă la ciclul anual al mereu-schimbătoarei relații a globului pământesc cu Soarele, sursa tuturor energiilor pe acest Pământ - adică la ciclul anotimpurilor. Zodiacul „sideral" are de-a face, de asemenea, cu mişcarea anuală aparentă a Soarelui, dar *raportată la constelații,* adică la grupările efective de stele. Datorită fenomenului numit „precesia echinocțiilor" - o deplasare retrogradă a poziției echinocțiilor față de stelele „fixe" apropiate - aceste două zodiace nu mai coincid acum. Ele coincideau într-o perioadă cuprinsă între 300 î.Ch. şi 500 d.Ch., diferențele datorându-se faptului că nu există o modalitate astronomică care să definească precis granițele grupărilor eterogene de stele numite „constelații".

Într-un moment când accentul este aşa de mult pus pe *semne,* şi nu pe constelațiile zodiacului în care se găseşte Soarele la naşterea persoanei, pretențiile „sideraliştilor" răstoarnă majoritatea trăsăturilor tipurilor zodiacale. Se creează astfel o foarte mare confuzie. Dar de fapt lucrurile merg mai adânc. Ce se află în spatele controversei privind valabilitatea zodiacului tropical sau a celui sideral, este tocmai atitudinea fundamentală față de astrologie. „Sideraliştii" consideră astrologia o ştiință empirică, a cărei funcție fundamentală este de a prezice probabilitățile statistic măsurabile ale evenimentelor precise. Se presupune că această ştiință îşi are originea cu mult timp în urmă, probabil în Egipt, fiind apoi dezvoltată în Chaldeea. De acolo a ajuns în lumea elenistică. Sideralistul pretinde că astrologia s-a născut în mod strict ca o ştiință a observării, asociind coincidența dintre evenimentele faptice de pe Pământ cu acelea ale fenomenelor celeste, cum ar fi apariția stelelor la orizont, conjuncțiile planetare etc. Gradual a fost construit un corp de corelații înregistrate într-o manieră cu adevărat ştiințifică. Dar confuzia a apărut în primele secole de după Christos, când cadrul de referință al anotimpurilor, cel echinocțial, a fost înlocuit cu un tipar „real" de constelații.

Tot ceea ce se prezintă într-o asemenea manieră „ştiințifică" atrage mulți oameni astăzi. Nu e locul aici să se discute valabilitatea acestei imagini sideraliste, dar ea nu pare să se armonizeze cu modul în care mintea arhaică a operat înainte, să spunem, cu 1000 ani î.Ch., şi ar trebui avut întotdeauna grijă să nu se proiecteze procesele intelectuale de azi asupra mentalității care a produs miturile şi simbolurile antice. Punctul esențial, aşa după cum îl văd eu, este că, dacă considerăm astrologia un asemenea gen de ştiință empirică veche şi *orientată* în mod fundamental

spre *evenimente,* aceasta satisface *nevoia psihologică* a actualei noastre umanități - nevoie care a făcut ca astrologia să devină atât de populară astăzi.

Şi pentru că eu nu cred că tipul acesta de astrologie este cel de care avem nevoie astăzi, am constituit recent un Comitet Internațional de Astrologie Umanistă (I.C.H.A.), având drept scop unirea oamenilor interesați într-o abordare diferită a astrologiei - o abordare *orientată pe persoană* - este o abordare „umanistă", nu în sensul unui umanism tradițional asociat deseori cu ateismul, ci mai degrabă în concordanță cu semnificația conferită cuvântului de către Abraham Maslow, fondatorul a ceea ce este cunoscut sub numele de „psihologie umanistă". Acest tip de psihologie nu este nici freudiană, nici behavioristă, nici clinică. Din acest motiv mai este numită şi „psihologia celei de-a Treia Forțe". Ea caută să sprijine şi să îndrume indivizii priviți ca persoane care - dezvoltându-se, aspirând continuu şi actualizându-se - pot atinge din când în când momente de conştiință spirituală exaltată în „experiențele de vârf".

In mod asemănător, eu înțeleg prin astrologie umanistă o astrologie care sprijină indivizii în soluționarea problemelor personale şi inter-personale şi, în mod special, în actualizarea mai deplină a potențialului lor nativ. În acest tip de astrologie, nici o planetă şi nici un aspect nu este în sine „bun" sau „rău". Fiecare hartă natală este la fel de bună ca oricare alta, în sensul că ea simbolizează ceea ce persoana *este* în mod potențial şi ce poate ea să realizeze, dacă urmează „instrucțiunile" care sunt „codate" în tiparul cerului, aşa cum acesta se vede din locul şi la momentul exact al naşterii.

O asemenea astrologie *nu este* o ştiință empirică. Este un „limbaj" care poate revela arhetipul a ceea ce persoana totală (corp, minte, sentimente etc.) este în mod esențial - „Forma" individualității ei. Ceea ce noi numim, în mod vag şi confuz, „destin", este pur şi simplu procesul de actualizare a potențialităților formulate abstract în harta natală. Omul, înțeles ca un suflet transcendent, nu se află în afara hărții şi trebuie să o „guverneze" pentru a duce o viață „bună". El este, ca organism al vieții, gândirii şi sentimentului, ceea ce harta arată că *ar putea* să fie; într-adevăr, ceea ce *ar trebui* să fie, dacă trăieşte „în acord cu universul".

Când am scris *Astrologia Personalității,* acum treizeci şi cinci de ani, nu eram îndeajuns de conştient de problemele cu care s-ar putea confrunta popularitate crescândă a astrologiei; cu siguranță, nimeni nu s-a aşteptat ca ea să exercite o asemenea atracție pentru mintea modernă. Încă acceptăm unele concepte tradiționale pe care până şi mintea de pionier a lui Marc Jones le-a luat de bune. Astrologia a fost în mod fundamental *geocentrică,* chiar dacă a acceptat unele idei aparținând imaginii heliocentrice a sistemului solar. Acum îmi dau seama că, atunci când lucrează cu ființele umane luate *ca indivizi,* astrologia ar trebui să fie

„centrată-pe-persoană", pentru că fiecare individ este, într-un sens foarte real, centrul propriului său univers.

Este calea prin care se *orientează el însuşi* spre univers ca spre un întreg care contează. Intr-un sens mai profund, el este *cerul întreg* concentrat într-un punct particular de spațiu-timp. Ceea ce îl diferențiază pe el de ceilalți indivizi este această formulă particulară de spațiu-timp; ceea ce îl identifică cu fiecare altă ființă, este faptul că reprezintă acelaşi cer, acelaşi Soare, Lună, planete şi stele care constituie substanța ființei sale. *Forma diferențiază; substanța unifică.*

Deoarece abordarea mea cosmică, filozofică şi umanistă nu era încă limpede definită în 1934-35, şi pentru că eram influențat de credințele şi imaginile aparținând tradiției teozofice-oculte, există în această carte câteva interpretări şi afirmații pe care nu le-aş mai formula astăzi în acelaşi mod. O revizuire amănunțită a acestui extins volum ar consuma mai mult timp şi mai rezultă energie decât am în acest stadiu târziu al vieții mele. Totuşi, cererea constantă pentru această carte o face să fie imperativă în acest moment crucial al evoluției astrologiei, astfel încât ar trebui larg răspândită printr-o ediție broşată.

Aş menționa, totuşi, schimbarea abordării mele față de caracterul fundamental al caselor natale; motivele unei asemenea schimbări le-am expus într-o serie de cărți şi articole recente. O bucată de vreme, pe când studiam cu atenție semnificația tuturor instrumentelor folosite în c astrologie, am acceptat ideea larg răspândită pe atunci, conform căreia*'* casele sunt rezultatul rotației zilnice a globului pământesc; astfel,* orizontul natal este văzut mişcându-se zilnic în jurul zodiacului, iar? rotația globului în jurul axei sale defineşte casele, întocmai cum mişcarea de revoluție a Pământului în jurul Soarelui defineşte semnele zodiacului. Totul este în mişcare şi astrologia lucrează cu valori temporale, cu cicluri.

Aceasta este întru totul adevărat - dar există şi spațiu; şi eu cred că spațiul acesta rămâne constant în fiecare ființă umană. Fiecare persoană este în *mod inerent* un sine individual, având un ritm particular (sau „ton") al ființei şi cu o orientare spre univers ce defineşte ceea ce eu acum numesc „individualitate", „germenele tipar al ființei sale individuale". Acesta este „locul său din spațiu". Este calea prin care omul devine conştient de propriul său sine şi de capacitatea de a se raporta la şinele altor persoane. Fiecare ființă umană este născută în centrul *propriului său spațiu;* şi este acel spațiu la care se referă cercul caselor.

Cercul, bineînțeles, se învârteşte în timp şi putem vorbi de „roata caselor". Dar există o orientare spațială fundamentală, care rămâne ca o «Imagine" permanentă a sinelui individual şi acest este factorul cel mai important al unei astro-psihologii care lucrează, nu in primul rând cu

evenimente exterioare, ci cu *potențialul înnăscut al existenței individuale* din fiecare ființă omenească. Repet: scopul acestei astro-psihologii este de a ajuta oamenii să-şi actualizeze acest potențial înnăscut, să ducă numai ceea ce este *posibil* la o relativ completă stare de realizare. E limpede că cele mai multe ființe umane, nu numai că nu experimentează o asemenea stare de realizare, dar rămân total ignorante cu privire la ceea ce se poate numi, folosind o expresie popularizată de buddhismul *Zen,* „natura lor fundamentală".

Cititorul va găsi asemenea idei exprimate în această carte, dar probabil că nu atât de clar pe cât ar trebui. Acum înțeleg că cele care stabilesc ritmul individual al nou-născutului sunt casele natale, definite în general ca secțiuni de 30 de grade ale *spațiului* ce înconjoară actul natal de individualizare (adică, prima respirație). Casele nu sunt în zodiac, dar semnele zodiacale şi toate corpurile celeste îşi găsesc locul într-una sau alta din case. Ca rezultat, sistemul Placidus, cel mai uzitat sistem de determinare a caselor, nu se potriveşte cu o asemenea abordare, pentru că se *bazează* pe factorul timp. Sistemul Campanus, pe de altă parte, este un sistem de calcul a longitudinii cuspidelor casei bazat pe factorul spațiu, şi de aceea îl folosesc şi îl găsesc din ce în ce mai revelator în practica astro-psihologică, chiar dacă, fireşte, nu este cel mai bun sistem posibil.

Înainte de a încheia şi ca nu cumva atitudinea mea față de „astrologie ca ştiință" să fie rău înțeleasă, doresc să spun că n-am nici o îndoială că mai devreme sau mai târziu va apărea o nouă ştiință, care va lucra cu câmpuri electro-magnetice cosmice, cu vibrații cosmice şi cu efectele lor asupra biosferei terestre. Poate că unii dintre tinerii astrologi care acum se străduiesc să fie „ştiințifici", vor lucra pentru împlinirea acestui țel; dar nu cred că atunci când se va întemeia o asemenea ştiință, aceasta va însemna, pentru ceea ce în mod tradițional este cunoscut ca „astrologie", mai mult decât a însemnat chimia modernă pentru alchimie. O astrologie cu adevărat „sideralĂ" şi ştiințifică ar fi una care ia întreaga galaxie drept cadru de referință şi care, de pildă, lucrează cu mereu schimbătoarele relații dintre planul ecuatorial al pământului şi planul galaxiei. O astfel de astrologie ar înlocui actualele grupări de stele şi mişcările lor relative, pentru că vechiul tip de mitologie zodiacală se bazează exclusiv pe picturalele şi simbolicele constelații create de om. Putem învăța, bineînțeles, de la trecutul arhaic al omenirii, dar ar trebui să fie *întregul* umanității, incluzând, de exemplu, cultura chineză şi mayasă.

În plus, sunt convins că fiecare mare cultură îşi dezvoltă inevitabil propria viziune asupra universului, propria cosmologie şi astrologie; şi nu văd de ce civilizația noastră occidentală, cu rădăcini în tradiția greco-latină şi iudaică, nu ar trebui să-şi dezvolte propria sa viziune asupra astrologiei. Această civilizație occidentală poate fi foarte aproape de sfârşitul ciclului

său şi simt că atât tinerii hippie protestatari cât şi tinerii orientaţi tehnologic, absolvenţi de universitate, contribuie la o nouă civilizaţie. Încă de când aveam şaisprezece ani, viaţa mea a fost polarizată de hotărârea irevocabilă de a servi prin orice mijloc forţelor care edifică o asemenea civilizaţie.

Nu am astfel nimic de reproşat încercărilor autentice de a dezvolta cosmobiologii" sau „cosmoecologii" cu adevărat noi, pe baza recentelor descoperiri din astronomie, fizică cosmică şi alte astfel de ştiinţe. Însă o „astrologie pentru persoana individuală" reprezintă un cu totul alt gen de studiu, chiar dacă, în timp, se dovedeşte asociat primului. După cum văd eu, scopul prim şi imediat al astrologiei *nu este să* prevadă evenimente pe bază de probabilitate statistică, ci să aducă persoanelor confuze, pasionate, deseori distrate, un mesaj de ordine, de „formă", a semnificaţiei vieţii şi a luptei individuale în procesul actualizării de sine. Trăim într-adevăr intr-o nouă junglă socială şi psihologică; şi aşa cum strămoşii noştri, confruntaţi cu pericole zilnice şi nesiguranţă, priveau spre alaiul magnific şi ordonat de lumini revelate de cerul nopţii, tot astfel şi noi, în modul nostru modern mai abstract, să căutăm să descoperim în propria noastră hartă a cerului şi în transformările ei progresive, o pace şi o certitudine cu adevărat cosmice, indiferent de haosul din exterior.

În încheiere, aş accentua faptul că în această carte cuvântul „personalitate" nu are semnificaţia negativă sau inferioară pe care ezoteriştii şi partizanii Noii Gândiri i-o atribuie de obicei. Îl folosesc în acelaşi mod în care îl utilizează filozoful Ian Smuts şi psihologul Cari Jung. Nădăjduiesc că următoarele câteva propoziţii, care erau incluse în prefeţele primei şi celei de-a doua ediţii ale acestei cărţi, vor clarifica acest punct.

„Personalitatea, în cel mai general sens, reprezintă întregul organic în care naturile fiziologică şi psiho-mentală ale omului sunt integrate în mod progresiv. De aceea, ea este totalitatea fiinţei umane ca microcosmos, reprezintă omul ca un întreg sistem solar care operează pe fundalul zodiacului sau galaxiei şi cu care se află în relaţie constantă. Astrologia... este o artă a interpretării vieţii şi ea ne înzestrează cu o tehnică pentru dezvoltarea şi realizarea „personalităţii". Scopul ei este să transforme natura umană haotică într-un microcosmos. Când omul devine cu adevărat un microcosmos, el îşi demonstrează personalitatea în cea mai mare măsură şi se manifestă ca o Persoană vie, sau ca un mare Personaj... Scopul astrologiei este alchimia personalităţii, este transformarea haosului în cosmos, natura umană colectivă într-o personalitate individuală şi creativă".

Dane Rudhyar

PREFAȚĂ LA EDIȚIA DIN 1991

Cartea pe care o ții acum în mână era descrisă de Paul Clancy, în forzațul revistei sale din 1936, drept „cel mai mare pas înainte în astrologie de la Ptolemeu încoace”[1]. Acesta nu era un îndemn jovial al editorului. Influența acestei cărți, deseori nerecunoscută, a fost copleşitoare, ea modelând în mod conştient şi inconştient drumul celor mai mulți dintre gânditorii pe care astrologia îi ia astăzi în seamă. Ca orice mare operă clasică, ea reprezintă una dintre cele mai tonice şi mai germinale cărți pe care le veți citi vreodată despre astrologie, şi întotdeauna un minunat stimulent atunci când prospețimea gândirii se pierde; de aceea, ar trebui să se afle în capul listei oricărei bibliografii.

Eu însumi am fost destul de norocos să citesc *Astrologia Personalității* prima oară la aproape treizeci de ani, după ce am început să studiez în mod serios astrologia, în 1961. În acel moment cariera mea ar fi putut decurge în diferite moduri. Această carte, mai mult decât oricare alta, m-a convins că astrologia era subiectul căruia vroiam să-mi dedic viața. A avut aproape acelaşi impact şi asupra soției mele, Suzi. Într-adevăr, oriunde mă duc în lume, luminile călăuzitoare ale astrologiei demonstrează influența profundă pe care această carte specială a lui Rudhyar a avut-o asupra gândirii multor astrologi, ba chiar şi asupra multora dintre criticii lui.

Probabil că importanța centrală a acestei cărți constă în foarte! clara înțelegere pe care Rudhyar o are despre natura fundamentală a astrologiei şi în importanța pe care el o acordă înțelegerii bazelor sale simbolice şi formale. Viziunea lui Rudhyar asupra astrologiei ca „algebră a vieții”, al cărei scop îl reprezintă „alchimia personalității”, revelează astrologia ca fiind, în primul rând, nu un corp tradițional de cunoaştere empirică, aşa cum este înfățişată atât de des, ci un sistem de logică simbolică, bazat pe principii primordiale, pe care le putem utiliza pentru înțelegerea ordinii şi semnificației fundamentale a procesului Naturii şi, împreună cu psihologia abisală, a naturii noastre individuale în particular.

Definiția dată astrologiei de către Rudhyar ca „algebră a vieții” nu este o imagine întâmplătoare. Rudhyar nu este niciodată întâmplător. El identifică în mod voit astrologia cu gândirea matematică, opusă cunoaşterii empirice. Rudhyar subliniază faptul că algebra vine de la cuvântul arab „al-jebr” care înseamnă reducerea părților la un întreg. „Jabara” înseamnă de fapt a strânge împreună, iar funcția algebrei este de a strânge împreună, de a corela sau integra elementele într-un întreg formulat. Rudhyar dezvoltă aceasta imagine pentru a arăta cum astrologia, asemeni algebrei, leagă

[1] Paul Clancy, un respectat personaj în mediile academice, a fondat şi editat în 1933 *American Astrology Magazine,* revistă care s-a bucurat de-a lungul timpului de un succes considerabil.

împreună elementele sale simbolice, cum ar fi planete, poziții zodiacale, părți, noduri etc. Într-o formulă care descrie un întreg viu. În timp ce în algebră elementele simbolice se referă la cantități, în astrologie ele se referă la calități, la calități universale de viață, la procese vii desfăşurate pe diferite niveluri, de la fizic la spiritual.

Sublinierea lui Rudhyar este una crucială, pentru că în timp ce nimeni, incluzându-l pe Rudhyar însuşi, nu ar nega importanța şi valoarea observațiilor studiilor empirice (el însuşi a fost primul care a susținut, în această carte, că studiul timpului dă la iveală un prim mijloc de cercetare astrologică), trebuie să fim clari în a statua că astrologia învață despre ceea ce Aristotel ar fi numit „cauzele formale* sau „informatoare" ale lucrurilor, şi nu aşa cum face ştiința modernă, care vorbeşte despre cauzele lor materiale.

Într-adevăr, dacă *Astrologia Personalității* ar fi fost citită de toți cercetătorii astrologiei la un stadiu incipient al educației lor, puteam fi scutiți de bizarul spectacol la care am asistat recent, al unor distinşi astrologi ai tendinței empirice, care s-au certat literalmente, dincolo de sfera astrologiei, pe motiv că anumite experimente legate de fluxul şi refluxul apei au eşuat în a demonstra realitatea obiectivă a astrologiei. Cum ar fi zâmbit Rudhyar şi, în acelaşi timp, ce exasperat ar fi fost, *văzând* continua preocupare de a face ca astrologia să sară prin anumite cercuri predeterminate ştiințific şi statistic.

Aceasta i-ar fi confirmat decizia de a înființa, în 1969, Comitetul Internațional de Astrologie Umanistă. Aceasta nu înseamnă că Rudhyar era total împotriva metodei empirice, pentru că ea joacă în mod clar un rol important în dezvoltarea cunoaşterii, dar preocuparea lui era ca astrologii să *realizeze* faptul că astrologia aparține unui nivel diferit de cunoaştere. După cum Rudhyar se pronunța în mod clar în altă parte[2], harta natală: „reprezintă *un set de instrucțiuni* - care îți arată cum, în cazul tău particular, cele zece tipuri de energie fundamentală ale naturii umane ar trebui folosite în cel mai avantajos mod; aceasta se întâmplă pentru a-ți da posibilitatea să lucrezi în mod conştient cu ele tot timpul".

O astfel de abordare a astrologiei solicită imediat ca noi să devenim deplinătatea şi totalitatea a ceea ce suntem, şi să recunoaştem trans-personalul din viața noastră, adică mai marea ordine şi semnificație a spiritului care curge prin fiecare dintre noi, adică mai marea unitate şi mai marele scop pe care fiecare din noi este destinat să îl servească. Asemenea abordare, mai degrabă decât aceea a reducerii individului la trăsături de caracter şi la evenimente de viață, are puterea să ne înalțe la o mai adâncă înțelegere şi apreciere a fiecărei fațete unice a diamantului vieții şi a locului

[2] Dane Rudhyar, poziția *mea față de Astrologie,* 1972, o broşura care rezuma primii săi patruzeci de ani de experiența; citat cu aprobarea lui Dennis Elwell.

nostru unic în ea, a relației noastre cu viața, cu întreaga schemă a lucrurilor.

Pentru cei care ar argumenta că o prea mare dependență şi loialitate față de o asemenea abordare (cu implicațiile ei, pe care le cunoaştem deja) a tot ce trebuie cunoscut despre sistemul nostru simbolic, Rudhyar ar putea îndată să indice vastele bogații ale încă neexploatatului conținut simbolic pe care deja le-a înfățişat în această carte, şi care rămân încă puțin înțelese sau investigate. Câți astrologi folosesc în mod obişnuit nodurile planetare? Câți, chiar şi acum, post-Addey, folosesc cu regularitate aspecte bazate pe numerele cinci, şapte, nouă şi unsprezece? Câți şi-au imaginat vasta mulțime a părților (demne de un Alfred Witte) pe care le schițează Rudhyar? Totuşi, aşa după cum el afirma lipsit de echivoc: „dacă trebuie să aproximăm cu instrumentele noastre de analiză infinita varietate de conexiuni care trebuie analizate (în psihologia şi fiziologia individului), este evident că nu ne putem lipsi de mulțimea Părților".

Într-adevăr, câți dintre cei care folosesc cu regularitate Simbolurile Sabiene şi alte semnificații ale gradelor ar putea explica logica simbolică prin care gradele zodiacale nu sunt doar subdiviziuni ale zodiacului, ci pot fi văzute ca evidențe ale unei semnificații desăvârşite şi profund misterioase?

Într-adevăr, rar este astrologul care are înțelegerea iluminatoare a simbolismului aşa cum o avea Rudhyar, când el arată (în Capitolul X) cum fiecare grad reprezintă o reconciliere şi o sinteză a opozițiilor celor două mari principii de viață: individualul sau particularul reprezentat de rotația axială a Pământului, şi colectivul sau universalul reprezentat de mişcarea Pământului în jurul Soarelui. Eu nu cunosc alți astrologi care să aibă o asemenea intuiție pătrunzătoare şi luminată în privința simbolismului fundamental al artei şi meseriei noastre.

Într-o notă personală, am găsit repetată următoarea aserțiune: cheia spre harta natală individuală se sprijină, de obicei, pe considerarea relației dintre Soare şi Lună din harta natală şi, într-un mod mai special, pe analiza punctului de mijloc Soare-Lună, care pare să reprezinte acel punct din fiecare individ unde bărbatul şi femeia se întâlnesc în mod conştient sau inconştient, acolo unde *mysterium conjunctionis* sau căsătoria alchimică poate avea loc, unde putem deveni roditori de sine şi elibera maximum de creativitate înspre lume[3]. În cazul lui Rudhyar, găsim că punctul său de mijloc Soare-Lună este în exactă cuadratură cu tripla sa conjuncție Marte-Neptun, Pluto şi ASC-DSC său. Această combinație oferă o focalizare totală, personală şi creativă pentru formidabilul flux de energii individuale şi colective, şi explică de ce Rudhyar se simțea ca acasă atât în

[3] *Lucrând cu astrologia,* Michael Harding şi Charles Harvey, Arcana Pinguinului, 1990.

domeniul individual cât şi în cel colectiv, de ce a fost un vizionar care a servit ca punte de legătură între cele două lumi, o voce imens de creativă care a arătat că scopul întregii vieți este întotdeauna totalitatea şi creativitatea mai mare.

Nu am nici o îndoială că şi peste o sută de ani poziția lui Rudhyar, ca unul din vizionarii şi „germenii" cheie ai secolului XX, va fi una axiomatică. Aceasta carte a însemnat în mare măsură sămânța preaplinului care a urmat în gândirea sa astrologică. Pentru secolul XX, re-vitalizarea astrologiei devenea crucială. Şi în timp ce extraordinarele realizări tehnologice ale omenirii din acest secol nu pot fi negate, regenerarea perspectivei astrologice va fi văzută ca fiind tot atât de importantă ca pas evoluționist, ca şi oricare din aceste dezvoltări ale înțelegerii noastre din domeniul material. Lumea va realiza faptul că îi datorează mult lui Dane Rudhyar, şi nu în ultimul rând *Astrologiei Personalității.*

Charles Harvey, 1991

NOTA TRADUCĂTORULUI ROMÂN

Consider că următoarele precizări sunt utile cititorului care, pe măsura lecturării prezentei cărți, întâlneşte termeni mai dificili de abordat datorită naturii şi conotației lor mai subtile. O scurtă explicare a sensului acestora (şi, de aici, a rațiunii de a fi fost traduşi într-un anume fel), nu ar fi, cred, decât în beneficiul celui care încearcă să pătrundă cât mai adânc în studiul acestui nou şi remarcabil tip de astrologie, *astrologia umanistă.*

Conştiență (awareness) - se referă la „trezire"; conştienta este, într-un anumit sens, o conştiință „trezită" şi reprezintă sfârşitul, scopul procesului de individuație. Este procesul „din cap" la care face referire autorul. Este atingerea *„Eu sunt*-ului, adică realizarea *Sinelui* (egoul devine Şinele deplin integrat). Este calea christică, calea care nu ar fi fost posibilă fără existența *Misterului de pe Golgotha.* Este *nunta alchimică* şi *reconcilierea opozițiilor,* este atingerea lui *Tao.* Reprezintă, în acelaşi timp, drumul de la rațiune (omniprezentă astăzi) la intuiție; adică la atingerea *Totalității.*[4]

Sine (selfhood) - se referă la transformarea self-ului (a sinelui abordat în mod inconştient, ca factor pur colectiv) în self-hood (momentul de început al individualizării, cel al „primei respirații", simbolizat atât de sugestiv în gradele *Sabiene,* la 1° Berbec, prin *„O femeie a răsărit din ocean; o focă o îmbrățişează").* Am preferat deci să traduc acest termen prin „sine" sau „sine profund" şi nu prin „personalitate" (sau „individualitate") - tradus astfel destul de des - mai ales că autorul îl prezintă ca pe un factor de individualizare, în comparație cu „personalitatea* care este asimilată, pe bună dreptate, factorului colectiv. Traducerea lui „selfhood" prin „sine" este mai justificată atât din punct de vedere psihologic, cât şi perceptiv. O altă variantă ar fi fost termenul de „sineitate", care însă mi s-a părut a fi prea abstract.

„Viziune despre lume" (Weltanschauung)[5] - deşi în majoritatea dicționarelor şi a comentariilor se întâlneşte tradus prin „concepție" despre lume. „Concepția" are la bază procese de tip mental-rațional care nu au fost avute în vedere nici de C. G. Jung, nici de D. Rudhyar (cel puțin în sensul prezentei lucrări). Dimpotrivă, „viziunea" se clădeşte pe procese perceptive. Altfel spus, „mecanismul concepției" separă (scindează în mod secvențial şi

[4] Trebuie să admit însă că termenul de „conştiență" vine din rațional şi nu din perceptiv şi o altă variantă de traducere a acestui termen, nu neapărat mai bună, dar cu siguranță mai expresivă, ar fi fost „trezirea interioară a întregii ființe". Nu am putut însă folosi această expresie pentru că autorul (după părerea mea) a avut în vedere - cel puțin în pasajele în care apare acest termen - doar atingerea stării de *„manas",* doar „trezirea" prin ieşirea din mental, adică atingerea non-mentalului; în timp ce, în mod evident, „trezirea interioară a întregii ființe" ar presupune, în plus, şi atingerea stărilor de *„Buddha* şi *„atma";* astfel, această categorie ar depăşi cu mult ceea ce ar presupune inițial termenul. Buddha cel „trezit" a atins toate aceste trei niveluri şi tocmai de aceea, în limba engleză, se foloseşte pentru atingerea acestei stări termenul de „awakening".

[5] *Weltanschauung-ul* astfel perceput reprezintă tema principală a prezentei lucrări.

duce la apariția timpului), mă face să devin detaşat de *obiectul* percepției (dualismul subiect-obiect), în timp ce „procesul viziunii" mă face să devin detaşat de *mine,* pentru a putea să fiu una cu obiectul (identificarea subiectului cu obiectul). Ca să folosesc termenii prezentei lucrări, procesul care începe prin construirea „concepției" şi se termină prin dobândirea „viziunii" este asemănător cu cel care pleacă de la *Individ* şi se încheie cu *Marele Individualizat*

Termeni cum ar fi conştiință, personalitate, individuație, sincronicitate, proces ciclic, holism, ş.a.m.d. ca şi, bineînțeles, toți termenii specifici astrologiei sunt atât de bine definiți şi expuşi, încât nu mai necesită comentarii suplimentare.

Claudiu Pânculescu

PROLOG

PRELUDIU LA O ISTORIE A ASTROLOGIEI

Istoria astrologiei este istoria transformărilor succesive a atitudinii omului față de Natură: natura externă, percepută prin impresiile simțurilor şi natura internă sau „umană", ca sumă totală a acelor fenomene fiziologice şi psihologice pe care, într-un fel, omul le numeşte proprii, spunând: corpul „meu", sufletul „meu", mintea „mea".

Ceea ce astăzi se numeşte în mod obişnuit „astrologie" e rezultatul unei faze particulare a relației dintre ego-ul conştient al omului şi Natură. Această fază, care a durat poate sute sau mii de ani, a fost precedată de alte faze având, probabil, o mai mare semnificație. Scopul acestei cărți este să arate că o nouă etapă tocmai începe.

Omenirea îşi schimbă radical concepția despre natura externă - martori fiind noile concepte ale ştiinței moderne legate de spațiu, timp, materie şi univers. Concepția psihologică este fundamental transformată. Omul întâmpină „viața" din interior şi din exterior pe noi baze. Astrologia reflectă calitatea acestor întâlniri, le interpretează în funcție de comportamentul actual şi le dă semnificație, atât fundamental cât şi practic. Astrologia este cel mai semnificativ indicator al filozofiei practice de viață a omului. Filozofia *per se* face speculații despre viață şi om, în timp ce astrologia caracterizează, în fiecare epocă, direct sau indirect, calitatea cea mai adâncă a răspunsului actual al omului la viață.

Filozofiile se tot succed şi, tot aşa, astrologia lăsată *nouă* de secolul al XIX-lea, a fost doar una din multele astrologii pe care omul le-a proiectat din nevoia unei înțelegeri practice a vieții şi a unei adaptări la ea. Mai mult, după cum întotdeauna au existat simultan mai multe tipuri de filozofii, în efortul omului de a interpreta realitatea la diferite niveluri de gândire şi percepție intuitivă, tot aşa, în fiecare perioadă, de-a lungul istoriei, astrologia a fost împărțită în sisteme mai exoterice sau mai ezoterice. Această împărțire nu trebuie totuşi să ne orbească, „ezoteric" şi „exoteric" reprezentând doar două căi de exprimare a punctelor de vedere fundamentale ale unei epoci. Este mai important să ştim care a fost punctul de vedere şi apoi să vedem dacă el este exprimat exoteric sau ezoteric.

Astrologia care este la modă astăzi, şi-a avut originea aproape în întregime în tratatul *Tetrabiblos (Patru cărți despre influența astrelor)* al astrologului alexandrin Claudius Ptolemeu).

„Ptolemeu s-a născut la Pelusium, Egipt, în secolul I î.Ch. El a strâns

observațiile scrise lăsate de cercetătorii importanți care l-au precedat, îmbogățindu-le şi sporindu-le, după mulți ani de cercetare personală. Aceste fapte sunt explicate în opera sa *Mare Construcție,* conținând treisprezece cărți, suma totală a cunoaşterii fenomenelor lumii şi a Universului în general. Acesta a fost primul document complex şi cuprinzător despre economia lumii şi ideile demonstrate în el sunt deseori menționate în „Sistemul Ptolemeic". Aşa cum *Marea Construcție* conține cunoştințe geografice şi astronomice, tot astfel şi *Tetrabiblos* cuprinde cunoaşterea astrologică acumulată şi, deşi a fost scris în Asia în secolul I, a devenit piatra de temelie a astrologiei în Europa, după ce lumina intelectuală a început să răsară acolo".

(Temple Hungad, *Scurtă istorie a astrologiei*)

Ne vom întoarce mai târziu la subiectul astrologiei medievale în Europa care are, în unele din aspectele sale, profunzimi mai mari decât cele derivate de la Ptolemeu. Deocamdată, prima noastră sarcină este să înțelegem poziția ocupată de acest scriitor. Pentru aceasta, trebuie să ne extindem cercetarea şi să notăm că, în anumite perioade ale istoriei lumii, se petrec mari prefaceri, care transformă adevărata esență a civilizației. Le putem numi „Epoci întunecate". În orice caz, ele sunt perioade de tranziție care separă două epoci şi este interesant de observat că la începutul acestor perioade, înainte ca „Epoca întunecată" să se instaleze cu adevărat, omul apare întotdeauna ca fiind elementul, ca să spunem aşa, care rezumă şi concentrează cunoaşterea ciclului tocmai încheiat în scrieri (sau monumente) ce devin adevăratul germene şi adevărata temelie a culturii ce răsare mai târziu, după cum „Epoca întunecată" devine luminată de o nouă vitalitate spiritual-mentală.

Astfel de oameni au devenit apoi canalele prin care vechiul este condus spre nou. Lucrările lor conțin tot ceea ce noul va şti vreodată de la vechi; ceea ce - şi aceasta este important - nu înseamnă totuşi întreaga înțelepciune a vechiului, nici măcar cea mai bună parte a sa, ci numai ceea ce noul va fi capabil să asimileze de la vechi. Pot fi date numeroase exemple. Confucius este unul tipic, însumând cunoaşterea Chinei arhaice; dar, să nu uităm, este vorba de China arhaică aşa *cum Confucius a înțeles-o.* Se ştie, de asemenea, foarte puțin despre ideile muzicale ale lui Pitagora, transmise nouă prin Boetius, în Imperiul Roman târziu. Pentru un timp îndelungat, Platon şi Aristotel au însemnat pentru Europa aproape întreaga învățătură grecească. Kabbaliştii spanioli ai secolelor al VIII-lea şi al IX-lea ne-au dat Kabbala, ceea ce ei au cunoscut şi înțeles din misterioasa cunoaştere iudaică. Şi, în fiecare caz, cunoaştem înțelepciunea arhaică şi filozofia vie numai prin mințile oamenilor care, fiind produsele finale ale unei civilizații, au pierdut în mod necesar *sentimentul* a ceea ce a însemnat această filozofie vie, această înțelepciune practică pentru oamenii care au

fost la originea acestei civilizații.

Nu ne propunem să discutăm o asemenea chestiune în extenso, dar este totuşi imperios necesar, pentru cel care îşi dă osteneala să pătrundă în esență semnificația astrologiei, să înțeleagă cele afirmate mai sus. Pentru că numai astfel poate fi evitată tragica greşeală de a se crede că astrologia prezentată Europei de un intelectual *alexandrin,* era astrologia ce măsura pulsul adevărat al omenirii antice. Astrologia ptolemeică este produsul final al culturii est mediteraneene-greceşti şi poate fi înțeleasă doar în funcție de intelectualismul acestei culturi. Acest intelectualism a modelat mintea Europei în aproape toate aspectele sale. Aristotelismul şi ptolemeismul sunt rezultatele acestei epoci greceşti, după ce aceasta a pierdut contactul viu cu tradiția spirituală a perioadei orfice şi chiar cu filozofia pitagoreică, după ce aceasta a abandonat pământul din care omul arhaic îşi trăgea puterea şi înțelepciunea instinctivă. Dacă vrem să înțelegem esența vie a astrologiei, trebuie să-l uităm pe Ptolemeu şi tipul de astrologie medievală din care derivă majoritatea astrologiei de azi, şi să ajungem la adâncimile vital-pământeşti ale omenirii arhaice.

O remarcabilă serie de articole ale lui R. Berthelot publicată între 1932-1933 este, după cunoştința noastră, cel mai bun studiu, dacă nu singurul, care s-a scris despre originile astrologiei. Nu este gândit din punctul de vedere al astrologului, ci din acela al dezvoltării civilizației omeneşti şi al atitudinilor omeneşti față de viață în general; de aici derivă marea lui semnificație - căci este absolut fără rost să se încerce înțelegerea semnificației astrologiei antice, dacă nu se plasează astrologia exact în centrul culturii acelor timpuri. Aşa numitele „istorii ale astrologiei" de azi sunt fără de vreun folos; de fapt, ele induc în eroare întrucât enumera câteva fapte şi nume fără legătură şi fără să dea vreo idee asupra realității vii a astrologiei. Nu este de mirare că oamenii de cultură de azi ezită să ia în considerație în mod serios o astfel de pseudo-ştiință!

Următoarele pagini nu trebuie în nici un caz considerate ca o istorie a astrologiei, pentru aceasta fiind necesari ani de cercetare din partea specialiştilor, înainte ca puținele date care sunt împrăştiate în multe cărți, deseori netraduse în vreo limbă europeană, să poată fi în mod critic examinate, comparate şi corelate. Ceea ce dorim noi să facem este să prezentăm doar un fel de fundal istoric, foarte general în liniile sale, care-l va ajuta pe cititor să abordare în chip nou astrologia Şi, astfel, să fie capabil să sesizeze semnificația reinterpretării pe care noi o dăm sensului fundamental al astrologiei, ca filozofie vie şi practică a realizării şi integrării psihologice. Ceea ce astrologul obişnuit oferă generației de astăzi nu este doar ceva foarte departe de nivelul mental al unui gânditor inteligent; ci este, deseori, în mod indiscutabil, ceva ruşinos şi degradant din punct de vedere psihologic. Totuşi, astrologia vie din toate timpurile are drept cheie

fundamentală: *integrarea.* Şi noi pretindem că orice astrologie care nu aduce omului un mesaj de integrare, este o falsificare şi o denaturare a astrologiei adevărate.

Stadiul animist

Omul primitiv încă trăieşte în pântecul Naturii. Întreaga sa viață reprezintă o experiență în acelaşi timp psihologică şi fiziologică, pentru că, deocamdată, el cu greu este capabil să diferențieze lumea exterioară de cea interioară, obiectivul de subiectiv. El este în întregime una cu Natura, pentru că în mod constant se găseşte dizolvat în fenomenele naturale, proiectându-şi acum nou-născuta individualitate în ele, construindu-le apoi în psihic ca stări de conştiință, pe care, printr-un proces de identificare inconştient, să le numească „ale sale". Levi Bruhl a folosit termenul de „participare mistică" pentru a descrie acest aspect sau un proces similar de identificare psihologică cu obiectele[16]. Această „participare mistică" corespunde unei atitudini de viață ce poate fi indicată şi prin cuvântul *animism.*

Animismul face din toate obiectele materiale „spirite" şi materializează fapte psihice în entități obiective. Totul e animat de un spirit, indiferent dacă este un copac, un munte, Soarele, o stea sau chiar instrumente făcute de om, cum ar fi o sabie, o casă. Pe de altă parte, fiecare sentiment sau emoție este o entitate „astrală" care a venit în interiorul sufletului şi care poate fi alungat prin practici magice corespunzătoare.

Natura - atât cea interioară cât şi cea exterioară (fiind una singură pentru omul primitiv) - este, astfel, un haos de entități acționând şi reacționând în cea mai mare confuzie care inspiră de teamă. Este o vastă junglă în care singura lege este aceea a autoconservării şi a supraviețuirii. Acolo unde eşuează puterea fizică, se strecoară viclenia sau intimidarea. Curând, totuşi, un anumit simț al cauzalității apare în om. El *realizează* că anumite fapte urmează întotdeauna altora. El începe să „dea nume" nu numai lucrurilor, ci şi relațiilor dintre ele. Singura relație pe care o cunoaşte personal este aceea a înrudirii de sânge. Este astfel creată o mitologie crudă, unde forțe şi elemente naturale se împerechează şi dau naştere la progenituri.

Totuşi, în tot acest răstimp emoția dominatoare în omul primitiv este acea emoție universală a junglei - frica. Ceea ce îi inspiră frică este numit „rău". Entitățile rele trebuie să fie îmblânzite sau înfrânte prin vicleşug sau stăpânite prin magie. Principiul fundamental al magiei este acela al „acțiunii simpatetice". Prin acțiune, comportament şi înfățişare de urs, magicianul se identifică cu ursul sau, mai degrabă, el aduce într-un punct focal identitatea care există din punct de vedere psihologic între el şi urs. Fiind una cu ursul, magicianul poate astfel folosi „spiritul ursului" în avantajul său şi poate să câştige influență (prin această transfuzie de

---

[6] Levy Bruhl, *Funcțiile mentale în societățile inferioare*, Paris, 1912.

instinct) asupra oricărui urs. Mai mult, el ajunge să ştie „numele spiritului ursului" şi astfel magia lucrează în două moduri. Mai întâi, prin rostirea intenționată a numelui ursului, el câştigă control asupra acestuia. Mai mult, acest control este sporit de faptul că generații de membri ai tribului au folosit în mod magic acest nume şi, atunci când este rostit, puterea combinată a acestor predecesori (activi mai ales sub formă de fantome sau spirite) sprijină, ca să spunem aşa, puterea magicianului.

În stadiul animist de dezvoltare omul raportează totul la sine şi la fricile sau dorințele sale. El îşi proiectează reacțiile față de lucruri chiar în aceste lucruri, care, astfel, devin imagini personificate ale impresiilor sale. Dacă omul se deplasează, trebuie să existe ceva sau cineva care să-l deplaseze, a cărui adevărată natură trebuie să-l deplaseze în acest mod. Ceea ce cauzează frică trebuie să fie o ființă înfricoşătoare; ce îi oferă bucurie trebuie să fie o entitate darnică. În acest sens, întreaga viață a omului este psihologică, pentru că el trăieşte într-o lume populată de proiecțiile propriilor sale reacții; dar aceste reacții sunt aproape exclusiv fiziologice şi biologice. Astfel, psihologia înseamnă aici într-adevăr o extindere a reacțiilor fiziologice, psihicul fiind doar o aură difuză în jurul entității umane biologice, o emanație a acesteia.

Soarele şi Luna sunt cunoscute ca dătători de lumină. Lumina şi viața devin inseparabile, pentru că întunericul şi noaptea însemnau prea des moarte. Lumina Soarelui risipeşte frica, aduce în simțuri o mai clară percepere a obiectelor. Astfel, Soarele este marele dătător de viață. Cât priveşte Luna, ea ascunde un mister, creşte şi descreşte; lumina sa înconjoară jungla cu o strălucire stranie; este schimbătoare, misterioasă, asemenea femeii. Totuşi, fazele ei încep să fie în curând notate. Simțământul periodicității şi al timpului este trezit de ciclurile sale. „Spiritele" se evocă cel mai bine sub lumina sa, lumină care excită imaginația omului. Luna devine puterea magicului, puterea tuturor operațiunilor misterioase.

Cu Soarele şi Luna şi, probabil mai târziu, cu stelele strălucitoare, omul simte de asemenea o vagă identitate. El le simte, încearcă să devină tot mai mult una cu ele, cu esența lor. Soarele, Luna, stelele sunt „mari spirite". Unele stele radiază o strălucire ciudată. Unele par a fi de rău augur, rele, după cum răsar - ca ochii tigrilor şi panterelor văzute prin pădure. Stelele sunt asemenea ochilor animalelor fantastice din jungla întunecată a cerului. Există oameni care se simt atraşi în special de anumite stele. Probabil că s-au născut cu ele răsărind sau stând deasupra capului lor. Şi ajungem la Chaldeea antică sau probabil chiar mai înainte, în Atlantida, când oamenii, confruntându-se cu stelele, absorbeau în suflete razele unei anumite stele, identificându-se cu ea pentru a-i cunoaşte esența şi pentru a-i simți viața exaltată.

Acest cult al stelelor (sau mai degrabă identificarea cu stelele) s-a dezvoltat în paralel cu cultul *totemurilor.* Totemurile sunt în majoritatea lor animale (urs, vultur, cerb), dar pot fi şi stele şi chiar nori şi munți. Totemismul este încă viu printre cele mai multe dintre aşa numitele rase primitive, chiar şi printre indienii din America, şi ele ne-ar putea ajuta să înțelegem unele semnificații ale astrologiei arhaice din stadiul animist de dezvoltare. Atunci nu însemna, ca mai târziu, că mişcările corpurilor celeste sunt cele mai importante, ci *calitatea de viață* cu care fiecare stea în parte este dotată. Această calitate de viață, caracteristică particulară a zeității-stea, derivă în mod fundamental din calitatea *luminii* stelei.

Destul de curios, nu ne aflăm prea departe de o clasificare a stelelor pe baza *analizei spectrale* ! Numai că în loc de a folosi o prismă pentru a determina calitatea luminii în mod obiectiv şi analitic, omul primitiv *experimenta in mod subiectiv* această lumină şi proiecta înapoi în stele rezultatul acestor identificări psihice. Cât priveşte Soarele, determinarea caracteristicilor şi puterilor acestui dătător de viață era facilitată de urmărirea schimbărilor care aveau loc în vegetație. Dar cu această idee a corespondenței între fenomenele biologice pământeşti şi mişcarea Soarelui - şi, de asemenea, a Lunii - ajungem la o nouă fază a astrologiei, care poate fi caracterizată, urmând exemplul dat de M. Berthelot, de termenul *vitalism.*

Stadiul vitalist

Conform concepției vitaliste, viața este în toate, pătrunde în fiecare entitate, în fiecare substanță; este un ocean vast şi universal de energie, în care totul se „mişcă şi îşi are viața sa". Acest punct de vedere se iveşte în mintea omului atunci când frica primordială este într-un fel înfrântă, când ceea ce putem numi în mod simbolic Junglă" este dat la o parte şi oamenii devin, fie crescători de vite, fie agricultori. Natura, cu alte cuvinte, este în primul său stadiu de *domesticire.* Ea devine un „cămin" şi în cadrul acestui cămin viața este văzută curgând cu mişcarea majestuoasă a anotimpurilor sale, crescând şi descrescând ca Luna, retrăgându-se şi inundând ca Nilul.

Animismul îl arată pe om ca fiind una dintre miriadele de entități care se luptă pentru existență; care încearcă cu disperare să învingă frica, identificându-se cu obiectul fricii sau cu focul şi lumina care-i salvează viața, împăcând răul prin sacrificii: o creatură a haosului, cu slabe percepții, tânjind la un fel de cunoaştere care să-i permită confruntarea cu miriadele de entități ostile. El trebuie să înțeleagă *singur* aceste entități, să le cunoască natura, să le numească. Conştiința conferă putere. A stabili duşmanul, înseamnă aproape să-l învingi... ceea ce înseamnă, de fapt, principiul pe care se sprijină psihanaliza freudiană, la un alt nivel. Pe de altă parte, vitalismul presupune faptul că cel puțin o parte a naturii - atât din interiorul cât şi din exteriorul omului - este cucerită şi folosită. A fost

atinsă un fel de siguranță. Totuşi, această parte domesticită a naturii trebuie supravegheată cu atenție, protejată împotriva răului, făcută rodnică; pământul trebuie cultivat, vitele îngrijite. Ideea fundamentală nu mai este apărarea, ci producția. Încă există duşmani. Dar ei nu îl atacă pe omul însuşi aşa cum o face proprietatea. Problema proprietății a devenit supremă. Producția depinde de proprietate. Viața omului depinde de păstrarea în siguranță şi de rodnicia proprietății; şi curând, de asemenea, de continua expansiune a acesteia. Aceasta se aplică şi naturii interioare a omului. O porțiune a ființei omului, sau „psihicul", a devenit „domesticită", adică făcută în mod conştient prolifică în idei şi cunoaştere. Conştiința trebuie conservată, protejată împotriva posibilei năpustiri a forțelor răului din „inconştient" (din interiorul junglei), trebuie cultivată, tot aşa după cum pământul trebuie cultivat şi vitele îngrijite.

Cultivarea, creşterea animalelor, toate acestea înseamnă un fapt: lucrul în armonie cu (şi într-o anumită măsură controlând) procesele vieții. Viața în starea de junglă înseamnă în mare parte o mulțime de entități rele. Viața, în stadiul vitalist, înseamnă o forță care poate fi bună sau rea; o forță care pătrunde în toate lucrurile, operează în ele; nu există un mod de a i se putea opune, pentru că" ea este atotputernică. Dar cunoscând legea ciclului ei de creştere şi de descreştere, lucrând în armonie cu tendințele ei, omul poate utiliza viața. El poate produce mijlocitori, formațiuni magice care atrag această putere vitală şi prin intermediul căreia natura poate fi făcută rodnică. Aceste formațiuni magice devin „sacre". Ele concentrează energia vitală difuză, fie pentru a întări, fie pentru a distruge individul sau orice produs al naturii.

În acest stadiu al dezvoltării umane, astrologia devine extrem „de importantă. Ea nu mai lucrează în *mod exclusiv* cu entități celeste ca ființe separate, care erau venerate şi pacificate - deşi această atitudine animistă rămâne încă trăsătura caracteristică a astrologiei exoterice, populare. Noua astrologie a perioadei vitaliste lucrează în special cu o înțelegere a periodicității proceselor de viață. Acestea, experimentate în creşterea şi descompunerea vegetației şi a entităților naturale în general, se credeau a fi controlate de agenți divini care erau identificați cu Soarele, Luna, planetele şi, într-o anumită măsură, cu stelele.

Astrologia devine un studiu al misterului universal al periodicității transformărilor dinamice, care este văzută a fi esența adevărată a Vieții însăşi. Chinezii din antichitate simbolizau această lege a transformărilor naturale într-o serie de hexagrame ce a constituit *Yi Jing* (Cartea Schimbărilor). Aceasta reprezintă, totuşi, în mod evident, o transmitere mai târzie şi mai abstractă a astrologiei de început. Astrologia vitalistă s-a născut probabil în vechea Chaldee, acolo unde, întâi de toate, se studiau fenomenele celeste asociate schimbărilor anotimpurilor. Mişcările Soarelui

şi ale Lunii au devenit baza sistemului astrologie. Dar aceste mişcări nu sunt considerate, în primul rând, ca fenomene celeste în sine, ci ca indicatori ai schimbărilor dinamice, ale forței vitale, solare şi lunare, după cum sunt ele exprimate pe Pământ. Se pare că rasele nomade, depinzând de vite, au pus în evidență perioadele lunare, pentru că acestea corespund mai mult cu perioadele vieții *animale,* cu sexul şi procrearea prin împerechere. Din aceste corespondențe solar-lunare fundamentale provine, prin generalizare, marea „Lege a analogiei", care este adevărata temelie a tuturor ştiințelor oculte.

Legea analogiei presupune un agent universal străbătând întregul univers - o substanța vitală sau o forță vitală care umple tot spațiul; care umple bolta cerurilor ca şi *domus-ul* (domiciliul, căminul) în care trăiesc, procreează şi mor grupurile tribale, dar care se reînnoieşte şi se continuă prin transmiterea ereditară a sângelui. Căminul tribal devine o mică replică a căminului universal legat de sferele stelelor. Pământul este microcosmosul, universul este macrocosmosul. Doar mai târziu, în Alexandria şi în Evul Mediu, omul, ființa individuală, este considerat a fi microcosmosul. Atunci astrologia se individualizează. În antica Chaldee şi în China ea se referă doar la Pământ şi la Stat, sau comunitate. Statul este microcosmosul iar împăratul sau regele îi este Soare şi centru al vieții.

În astfel de state agrare, constituite în vaste câmpii, cadrul a tot ce este viu este produs de patru mari momente ale ciclului de schimbări solare: echinocțiile şi solstițiile. Acestea sunt indisolubil legate de cele patru puncte cardinale ale spațiului. Să considerăm China antică, cu aproximativ 2000 de ani î. Ch. Capitala şi palatul împăratului sunt orientate spre aceste patru puncte. Palatul are patru secțiuni, fiecare corespunzând unui anotimp. Împăratul locuieşte în secțiunea estică în timpul primăverii, în cea sudică vara, în cea vestică toamna şi în cea nordică iarna[7].

Aceasta diviziune împătrită este în mod evident asociată ideii de dualitate şi sex. Chinezii şi-au construit ciclul schimbării pe alternanța creşterii şi descreşterii celor două principii *Yang* şi *Yin,* masculin şi feminin. Acest dualism este transferat prin corespondență dualismului zi-noapte: Soarele luminând ziua; Luna luminând noaptea. Animalul - femelă are perioade de căldură şi de indiferență, exact după cum Luna este fie strălucitoare, fie întunecată. Astfel astrologia se bazează pur şi simplu pe concepte *biologice.* Este dinamică, vitală. Ea explică *cauzele* tuturor fenomenelor biologice de pe Pământ - mai târziu a tuturor fenomenelor sociale, ca în civilizația chineză, în care organizarea socială, politică, muzica şi toată cultura erau conduse de tiparul armoniei revelate de mişcările corpurilor celeste, ele însele considerate a fi vehiculele simbolurilor Puterii Divine care reprezintă în mod colectiv viața universală.

[7] Henri Maspero, *China Antică* II, cap.1.

Pe aceasta temelie vitalistă se dezvoltă totuşi, în mod progresiv, o suprastructură mentală, pe măsură ce secolele trec. Ciclurile planetare sunt adăugate celor ale Soarelui şi Lunii. Din ce în ce mai mult, preoții care înregistrează, tabelează, compară şi studiază mişcările corpurilor celeste, *realizează* valorile abstracte implicate In revoluțiile lor ciclice. Ideea de „raporturi numerice exacte şi neschimbătoare" pune stăpânire pe mintea unor oamenii, a căror îndeletnicire trebuie să însemne simboluri de ordine şi lege pentru o umanitate cuprinsă încă de frica forțelor elementare. Noțiunea de Ordine Cerească devine una de mare siguranță împotriva haosului naturii elementare, aşa de evident manifestat de furtuni, inundații şi cataclisme de toate tipurile. O lume arhetipală, divină a Ordinii este arătată în Cerurile în care fiecare obiect se mişcă potrivit legilor imuabile. Sarcina omului este atunci, în mod evident, de a opera asupra „pământului" (pământul şi vitele, dar şi propria natură instinctual-pământească) care devine o replică perfectă a Ordinii celeste.

Din asemenea premise pot fi deduse două nevoi fundamentale: nevoia unui *calendar, care* determină la început numai timpul când toate operațiunile agricole trebuie executate (însămânțarea, recoltarea etc.) şi zilele care sunt sau nu favorabile oricărei astfel de operații; apoi nevoia de *lege etică,* care determină cum trebuie să lucreze omul şi să-şi cultive propria natură, propria ființă pământească; cum trebuie omul să se comporte în relația cu omul, în cadrul Statului - dacă acest Stat trebuie să se conformeze legii celeste. Astfel, în China antică vedem împăratul ca înalt preot al religiei celeste, mediator între Ordinea Cerească centrată în jurul Stelei Polare (unde sălăşluieşte Marele Zeu al Ordinii) şi omenire. El este asistat de patru astronomi, care, împreună cu el, determină Calendarul agricol - stabilind, în plus, o lege moral-socială şi o gamă muzicală, muzica fiind agentul prin care Statul pământean se poate acorda la „Armonia Sferelor" (de asemenea o idee pitagoreică). Muzica include tonuri şi dansuri rituale fiindcă acolo trebuie să domnească din nou principiul dualității. Mişcările corporale sunt armonizate cu tonurile muzicale şi cu ritmurile - o asemenea armonie simbolizează şi *atrage după sine în mod magic* o corespondență între emoțiile omeneşti şi mişcările celeste.

Împăratul reprezintă punctul fix de referință pentru toate măsurătorile etico-sociale, după cum Polul Nord îl reprezintă din punct de vedere astronomic. Vocea lui este un mod de perfecțiune pentru toate tonurile; corpul lui, pentru toate măsurătorile. Toate drumurile sunt măsurate de la centrul palatului lui, acolo unde locuieşte; sau mai degrabă, pentru că el îşi schimbă în mod ciclic rezidența, acolo unde se află mormântul Marelui Strămoş, originea Statului. Împăratul este unicul Om, unicul Individ, unicul Mediator prin care Ordinea Cerurilor este insuflată Statului. Astfel el este supremul astrolog. Sau, mai degrabă, el este chintesența însăşi a

tuturor virtuților cereşti şi, prin intermediul lui, cei patru astrologi ai săi sunt capabili să se împărtăşească şi ei din misterele Cerurilor.

Acesta reprezintă un stadiu perfecționat al civilizației astrologice. Nu seamănă însă în mod frapant cu religia creştină, pe un plan diferit? Pentru că nu este Isus Christos unicul Mediator între omenire şi Dumnezeu, unicul Individ Spiritual (fiind unicul Fiu Născut), modelul de perfecțiune al tuturor virtuților celeste, unica temelie a mântuirii? Şi nu sunt Apostolii săi şi papii, prin succesiune apostolică, distribuitorii înțelepciunii Sale, întemeietorii unei Biserici militante care trebuie să devină o replică pe pământ a Bisericii triumfătoare din ceruri?

Creştinismul a venit într-un timp de mare haos psihologic, când o nouă lume s-a născut din ruinele trecutului est-mediteranean, când intelectualismul şi individualismul grecesc a condus la confuzie psihologică completă. Biserica creştină a devenit apoi simbolul Ordinii Cereşti, singura protecție într-o perioadă de haos, cea care integrează forța într-o perioadă de confuzie, de pasiuni şi pervertiri decadente. Dar tocmai asta era şi Statul astrologie al Chaldeei şi al Chinei - unica protecție împotriva haosului elementar. Cursurile ciclice ale corpurilor cereşti (luate singure) erau simboluri ale unei Ordini universale. Doar cunoaşterea mişcărilor solare şi lunare îl putea salva pe om de tragedia recoltelor distruse - ceea ce ar fi însemnat foamete şi haos. În China, cunoaşterea astrologică era socotită de o asemenea importanță, încât căderea primei dinastii Hia a fost pusă pe seama eşecului astrologilor imperiali în a prevedea o eclipsă. Ori de câte ori, din cauza unei incomplete cunoaşteri a mişcărilor celeste, o planetă nu apărea exact acolo unde era aşteptată, acest lucru era considerat a prevesti haos şi ruină pentru casa imperială. Dacă diriguitorii nu reuşeau să cunoască cu exactitate evenimentele celeste, singurul bastion împotriva haosului era distrus şi conducătorii trebuiau să plece. Ei trebuiau să fie Integratorii, Organizatorii, Păzitorii Ordinii Universale; dacă eşuau în cunoaşterea acestei Ordini, se dovedeau nedemni. Ei trebuiau răsturnați, tocmai pentru a salva populația.[8]

În planul biologic al lucrărilor agricole şi în planul organizațiilor etice şi sociale, astrologia însemna atunci Marea Cunoaştere, singura care putea să garanteze siguranță şi acea încredere spirituală într-o lege cosmică fără *de care nu era posibilă nici o civilizație.* Era o cunoaştere vitală, vie, pentru că la fiecare pas ea se infiltra în desfăşurarea tuturor proceselor vieții! Era *Ştiința Vieții* sau, după cum spune M. Berthelot, *Astrobiologie* - ştiința unei vieți concepută arhetipal ca fiind ordonată şi cosmică, operând identic atât

[8] Istoricul grec Megastene (302 d.Ch.), descriind îndatoririle astrologului brahman, adaugă: „Filozoful care greşeşte în predicțiile sale, păstrează tăcerea pentru tot restul vieții". O listă cu calitățile care se aşteptau de la un astrolog, găsită în vechile texte sanscrite, este destul de înspăimântătoare.

în microcosmos (Pământ), cât şi în macrocosmos (Univers).

Schimbarea din secolul VI î.Ch.

Apoi omul a început să dezvolte o nouă bază pentru a trăi şi a se cunoaşte ca individ, ca ființă liberă; şi o nouă junglă a apărut la un nivel mai înalt, nivelul psiho-mental. Aceasta a însemnat începutul unui nou ciclu al dezvoltării umane, atrăgând după sine o nouă astrologie, o nouă înțelegere a Ordinii, a Cosmosului, a lui Dumnezeu.

Această schimbare majoră a apărut în secolul VI Î.Ch., timpul lui Gautama Buddha, urmat de Lao Tze şi Confucius, ultimul Zoroastru şi Gushapt, Pitagora şi, mai târziu, Platon - pentru a menționa doar cele mai remarcabile figuri spirituale ale acestui timp critic, care a marcat o schimbare radicală a tuturor valorilor umane. Douăzeci şi cinci de secole mai târziu, umanitatea încearcă să aducă la manifestare actuală şi organică ceea ce, atunci, era o simplă potențialitate.

Principala semnificație a schimbării, din punctul de vedere al acestui studiu, este că accentul, care până atunci fusese pus exclusiv pe problemele *fiziologice,* a început să fie transferat valorilor *psihologice.*

Totul înainte de 600 î.Chr. s-a bazat pe „corpul" uman. De atunci, a fost ridicată treptat o nouă temelie şi aproape totul trebuia, mai devreme sau mai târziu, să fie concentrat pe „psihicul" uman - folosind acest termen pentru a reprezenta natura interioară a omului: minte, suflet, diferitele lor activități şi funcții, conştiente sau inconştiente.

În vechime totul era centrat pe corp - inclusiv întreaga spiritualitate. Corpul nu însemna atunci ce înseamnă el acum pentru noi, creştinii. El era vehiculul pur al instinctelor şi al spiritului, dar numai *potențial* vehicul al spiritului. Spiritul era adormit în corp şi trebuia trezit, făcut activ - aceasta fiind baza formei pur arhaice a *Hatha-Yoga,* înainte de sec. VI i.Ch. Această trezire putea fi indusă prin controlul forței vitale, prin respirație, prin posturi şi mişcări rituale - dar şi prin legătura cu procesele cosmice care implicau Soarele, Luna, planetele şi stelele. În *Kundalini Yoga* omul este înțeles a fi un sistem de centri vitali sau de rotiri de energie care corespund acestor dinamuri - planetele, Soarele şi Luna. În final, forța vitală este complet transfigurată de căsătoria sa cu spiritul şi cu cele o mie de petale ale florii de lotus, chakra *sahasrara;* sistemul solar este transcens şi miriadele de stele strălucesc - Crizantema cerurilor, Trandafirul cosmic - în timp ce *Nada,* sunetul misterului, se aude în *Sahasrara,* vocea lui Dumnezeu din lăuntrul Stelei Polare.

Cu alte cuvinte, ceea ce Statul chinez trebuia să fie ca întreg, yoghinul caută să realizeze în el însuşi ca individ. Împăratului chinez îi corespundea *„Ishvara-în-corp",* „Piatra nestemată în Lotus" a cunoaşterii tibetane.

Astrologia însemna aici dezvoltare spirituală practică - dar dezvoltare spirituală prin corp, prin lumea umană făcută perfectă şi cosmică în analogie cu armonia celestă. Ni se pare o greşeală să credem că vechea Kundalini Yoga, ca şi metodele similare de dezvoltare, s-au referit la fapte psihologice - după cum pare să creadă C. G. Jung. Dacă s-au referit, a fost abia după reformele lui Buddha, pentru că atunci haosul lumii se arăta a fi de neînvins prin mijloace în întregime psihologice şi raționale sau suprarațională. Şi un nou tip de astrologie a început curând să se dezvolte: *astrologia alchimică.*

Alchimia, atunci când nu este pervertită sau materializată, este o încercare de a face cu psihicul uman ceea ce împăratul Chinei se presupunea a face ca suprem Conducător al agriculturii şi ca întemeietor de Calendar. Scopul ei este de a spori recolta psihologică şi a domestici cireada sălbatică a dorințelor umane. *Yoga* lui Patanjali şi practica mentală a lui Buddha lucrau îndeosebi cu procese mentale. „Yoga înseamnă anihilarea modificărilor minții", scria Patanjali. Dar alchimia chineză, de-a lungul liniilor continuate de taoişti şi de alchimia europeană de la Geber la Boehme via Paracelsus, lucrează mai ales cu aspectul energetic al psihicului sau, am putea spune, cu natura sufletului omului - purificarea, eliberarea şi fructificarea sa prin „virtutea" lui Christos sau, în alt sens, prin *Tao.*

În alchimie, „lumea" umană - care trebuie cultivată şi transmutată până când îl produce pe „Fiul lui Dumnezeu", născutul imaculat, corpul Christic - este simbolizată de metale şi de planete. Procesele de transmutare sunt simbolizate prin „coduri" care sunt, fie serii de simboluri extrase din procesele agricole naturale (în China), fie interpretări ale evenimentelor vieții lui Isus, aşa după cum sunt ele înregistrate în Scripturi şi în alchimia europeană (în special Boehme). *Cartea Florii de Aur,* tradusă din limba chineză de Richard Wilhelm, ca şi vechiul *Yi Jing,* vor arăta ce însemnau cele dintâi. Ultimele pot fi studiate în scrierile lui Boehme şi în cele ale alchimiştilor mai vechi.

Folosirea astrologiei în alchimie e în mare măsură simbolică. Dar, într-un sens, astrologia este întotdeauna simbolică când e înțeleasă corespunzător. Totul depinde de ceea ce înseamnă „simbol". Algebra este de asemenea pur simbolică şi, totuşi, ea şi matematicile superioare au făcut posibilă ştiința modernă şi epoca maşinilor. *Astrologia este în mod fundamental algebra vieții.* Dar aplicațiile sale sunt la fel de numeroase pe cât sunt tipurile de viață pe care le coordonează şi le integrează, şi cărora le conferă semnificația de Ordine.

Vechea astrologie caldeeană era bazată pe principiile de corespondență - principii pur simbolice. Într-adevăr, chaldeenii credeau că planetele erau corpuri ale zeilor, Universul fiind condus în funcție de hotărârile lor. Dar

aceasta era pur şi simplu o *interpretare* a simbolismului astrologie. Simbolurile erau interpretate ca zei, deoarece conştiința omului era fundamental psihologică şi biologică, pentru că lumile sale obiective şi subiective erau încă foarte confuze (neexistând o separare clară intre ce era fiziologic şi ce era psiho-mental), şi pentru că animismul încă avea rădăcini puternice în conştiința omului.

Întrucât mintea s-a dezvoltat independent, în special după sec. VI î.Ch., iar gândirea abstractă a început să se separe de temelia sa concretă (viața), considerarea astrologiei ca „evaluare biologică cu scop practic" s-a estompat, acesteia conferindu-i-se statutul de „cunoaştere pură", de „ştiință pură". Apoi a devenit astronomie. Lucrul acesta, după cum sublinia M. Berthelot, s-a întâmplat mai ales în Chaldeea, în timp ce în Egipt caracteristică a fost transformarea magiei ceremoniale în etică spirituală. În China, vechea interpretare agrariană a făcut loc uneia etico-sociale. În India, ceea ce se referea de regulă la corp şi la forța vitală a acestuia (evadarea din jungla simțurilor printr-un proces de detaşare şi de unificare a energiilor) a ajuns să fie aplicat minții. În Grecia, vechea religie orfică s-a transmutat în pitagoreanism.

În fiecare caz, ceea ce a apărut era o schimbare de nivel, o schimbare de interpretare. Dumnezeul personal devenea (doar în mod teoretic şi potențial) o Lege impersonală sau un Principiu de Ordine, exact după cum în democrația americană originară vedem cum ideea de regalitate face loc aceleia de Constituție inviolabilă. În acelaşi timp şi pentru aceleaşi motive, principiul legăturii de sânge, care reprezenta singura legătura valabilă a unei umanități centrate pe nivelul fiziologic, începea să fie provocată de un nou tip de relație umană - frăția spirituală, care includea bărbați (şi din când in când femei) de diferite rase şi sânge. Asistăm astfel la *Sangha* buddhistă, la societatea pitagoreică, la frățiile gnostice (de unde şi ordinele monastice catolice) şi, în final, la frății precum cele ale druzilor de pe muntele Liban (alcătuite la origine din mistici de toate neamurile).

Din păcate", dar în mod natural, o astfel de schimbare extraordinară de nivel nu a putut fi operativă pentru mase. Lucrul tragic este că până şi elitele omenirii au eşuat în a vieții la potențialitatea viziunii arătate de marii învățători ai secolului VI î.Ch.; cele cinci sau mai multe secole care au urmat sunt povestea eşecului relativ al omenirii de a se adapta la un nou nivel de viețuire. Indiferent că este vorba de China sau India, Grecia sau Persia, rezultatul a fost acelaşi, profunzimea atinsă variind, bineînțeles, cu fiecare civilizație.

În Grecia, mintea s-a transformat într-un intelect pur şi simplu abstract, înțelepciunea în sofism. Individualismul s-a dezvoltat într-o manieră neechilibrată şi umanitatea a intrat într-o fază de haos psihologic, având drept rezultat dezechilibru fiziologic, senzualitate, perversiune etc.

Aceasta a condus, ca reacție, la creştinismul popular, iar în India la mişcarea *Bhakti* şi la buddhismul *Mahayana.* O adevărată revărsare psihologică s-a împotrivit minții, iar religiile bazate pe sentimente şi iubire, religiile devoționale şi pasionale, au cuprins lumea.

Între timp, astrologia a experimentat o adâncă transformare. A încetat să fie vitală şi necesară colectivităților ca principiu de ordine, pentru că dominația din ce în ce mai mare a principiului intelectual, rațional i-a permis omului să-şi proiecteze în mod speculativ propria sa ordine în lume. Dar, şi acesta este punctul important, ordinea rațională a intelectului este de o calitate diferită de cea a ordinii biologice. Intelectul este doar un instrument care îl ajută pe om să-şi ridice conştiința de la nivelul fiziologic la cel psiho-mental. El nu poate umple o viață omenească cu semnificație vitală. El creează un tip separativ de individualism bazat pe analiză şi nu pe sinteză. Or, toată viața este sinteză. Deoarece indivizii deveneau din ce în ce mai importanți, astrologia a început să furnizeze provizii acestora şi fricilor lor. Apoi a urmat un lung ciclu de degenerare exterioară. A început treptat, la suprafață, ca simplă prezicere a viitorului - în timp ce stadiile mai adânci ale astrologiei au renăscut, după cum am spus, ca fundament al alchimiei.

Punctul de cotitură a venit, probabil, ca idei astrologice născute în Chaldeea şi revărsate spre vest; la început „prin înțeleptul Berosus care a întemeiat o şcoală, către 640 î.Ch., în insula Cos şi prin Thales din Milet (639-548) şi elevii săi" (conform Enciclopedia Britannica, *Istoria astronomiei);* şi, chiar mai clar, pe la mijlocul sec. IV î.Ch. (conform lui Bouche-Leclerq şi a altora). În timp ce în Chaldeea, ca şi în China, astrologia era în principal o chestiune ce preocupa comunitatea sau statul, cu regele drept centru şi principiu călăuzitor al statului, în Grecia şi, mai târziu, la Roma, s-a dezvoltat practica întocmirii *horoscoapelor individuale.* Astrologia a căzut în mâinile oamenilor orientați comercial, care au devenit rapid cunoscuți ca şarlatani. La Roma, aceştia erau numiți la început „mathematici" şi apoi „chaldeeni" şi, exact ca in timpurile moderne, această practică a fost atât de mult asociată cu înşelătoria şi sminteala, încât uneori împărații erau obligați să pună capăt, prin edicte imperiale, acestui tip de afacere.

În vechea Indie orice comunitate sătească avea un astrolog oficial şi se pare că una din funcțiile lui era să întocmească horoscopul noilor născuți din castele superioare. Dar, în acest caz, practica avea o semnificație ritualică, *fiziologică* sau *biologică,* deoarece căsătoriile erau deseori realizate prin compararea hărților natale, ba chiar şi viața matrimonială era considerată a fi reglată de stele. Cu alte cuvinte, găsim aici operând din nou un tip biologic de individualism. *Corpurile* indivizilor (din castele superioare) trebuiau să fie „cultivate" sau, de fapt, educate astfel ca ele să

poată deveni instrumente perfecte pentru eliberarea spiritului. Puritatea rasială era o expresie a aceluiaşi ideal; şi acesta a fost constrâns de circumstanțe, pentru că sângele arian a trebuit să fie conservat cu grijă căci, altfel, masa covârşitoare de sânge ne-arian din India ar fi corupt tipul de rasă. Aceasta ar fi însemnat *haos psihologic.*

Astfel, astrologia a servit din nou ca mijloc de a aduce, sau păstra, ordinea biologică; ca un mijloc de apărare împotriva naturii elementare şi ca o tehnică de „domesticire" a naturii, adică natura conformă tiparului celest reprezentat de *Manu,* marele Strămoş divin. O astfel de problemă biologică apare ori de câte ori o rasă mai mult sau mai puțin nomadă şi trăind la înălțimi, invadează câmpiile unde umanitatea a ajuns decadentă.

Nu există totuşi probe că individualizarea astrologiei şi utilizarea sa în scopuri personale în Grecia şi Roma a avut o fază fiziologică similară. Ar fi putut exista un tip arhaic de astrologie greacă legată de misterele orfice, după cum există arhaica astrologie egipteană legată de ceremonialul magic; dar, după ştiința noastră, nu s-au păstrat urme ale acesteia. Este evident totuşi că Pitagora a folosit astrologia în relație cu muzica - şi acolo ar trebui, probabil, să căutam originea astrologiei etico-psihologice-alchimice de mai târziu.

Un asemenea tip de astrologie - care trebuie să fie clar diferențiat de tipul la care se referă Ptolemeu - este o încercare de a aduce un fel de ordine psihologică în natura interioară a oamenilor care nu au fost echilibrați de noul accent pe care civilizația greacă (şi manifestările similare din Orient) l-a pus pe intelect. Este adevărat că Grecia clasică a pus accentul şi pe frumusețea fizică a formei corporale, însă cultul grec al corpului era estetic, nicidecum biologic sau „ocult" în sensul dat de *yoga* hindusă timpurie. Grecii au divinizat forma şi proporția, nu viața organică. Ei erau ideologi şi, finalmente, esteticieni.

Era impactul acelei ideologii, necunoscute anterior, care lucrează cu ordine, formă, măsură, ca abstracțiuni valabile în propriul lor plan mental, fără necesitatea unei temelii şi chiar a unui context fiziologic ce a zguduit lumea umană şi a distrus semnificația vitală a astrologiei. Astrologia a descoperit ordinea existentă în sfera fenomenului biologic. Ea reprezenta promisiunea inerentă naturii - exterioare sau interioare - că aparentul haos al energiilor naturale poate fi reabsorbit în cosmos; că, în consecință, previziunea bazată pe lege este posibilă; că viitorul viu poate fi dedus din trecutul viu. Acum oamenii începeau să lucreze cu ordinea abstractă; nu cu cosmosul din interiorul naturii, cu cosmosul viu ca până acum, ci cu tipare ideologice, cu *logică.*

Logica greacă a ucis semnificația astrologiei fiziologice. Dacă omul ar fi putut să-şi realizeze propria ordine în mod abstract şi să-şi satisfacă în

acest fel dorul interior pentru siguranță, nu ar mai fi existat valoare vitală în încercarea de a căuta, în mod dureros, ordinea *din cadrul* naturii exterioare. Omul putea să comande ordinea. Putea să o proiecteze în afară - ceea ce înseamnă esteticism -, afară din propriul său sine, afară din propriul său sine mental. El putea construi din nou lumea din idei. Ce revoluție incredibilă! Înainte de acest timp, ideile erau pur şi simplu elemente de legătură între fenomene naturale percepute în mod concret. Acum ele trebuiau să trăiască în propria lor lume, o lume în care omul putea de asemenea locui departe de tărâmul haosului natural şi al fricii biologice.

O asemenea concepție a transformat întreaga perspectivă umană într-un mod foarte dificil de înțeles pentru noi, oamenii moderni, cu atât mai mult cu cât majoritatea cunoştințelor noastre despre epocile arhaice a fost rescrisă sau consemnată pentru prima dată abia după secolul VI i.Ch.

Dacă ordinea exista într-o lume arhetipală *exterioară* lumii naturii biologice, atunci lucrul de făcut era, bineînțeles, de a o da la o parte pe ultima împreună cu fricile ei, şi de a intra pe tărâmul binecuvântat. Buddhiştii au încercat să facă aceasta prin meditație, prin separarea de viața fiziologică, şi printr-o profundă mentalizare a corpului. Era ceva destul de diferit de *yoga* „arhaică", care încerca să trezească spiritul vital din corp, să-l elibereze din legătura simțurilor şi din febra Junglei" şi să-l integreze într-o perfectă unitate cu „Dumnezeul care sălăşluieşte în Steaua Polară" - cum gândeau chinezii. Grecii căutau o evadare din tragica lume a naturii şi a destinului său pasional prin gândire pură, contemplare estetică pură şi „iubire" platonică.

În final, când aceste tipuri de evadări şi-au găsit sfârşitul în raționament şi sofistică, sau în egoismul absolut al unei false *nirvana,* s-a instalat o puternică reacție psihologică şi s-au ridicat religiile *bazate* pe sentimente: idealul *boddhisattvic* de compasiune, sau în India şi Persia idealul *bnakti* de iubire - atât de personal în extazul său ca să fie exprimat în simboluri luate din cea mai senzuală pasiune; sau idealul creştin de caritate, sacrificiu şi martiriu. Aceste religii presupuneau, de asemenea, o lume eliberată de suferințe şi frici (acum devenite „păcate") de natură pământeană; dar această lume putea fi atinsă doar după moarte. Era „cealaltă lume" şi intrarea era păzită de Biserică, fără de care omul nu-şi putea găsi scăparea în confruntarea cu un tărâm de frică şi haos încă şi mai oribil - iadul. Este adevărat că religiile arhaice au imaginat adeseori o lume a zeilor la care muritorii puteau fi admişi după moarte, dar semnificația acestei lumi era total diferită din punct de vedere psihologic de aceea a „celeilalte lumi" creştine, pentru că ultima dădea un înțeles peiorativ şi păcătos la orice era legat de natura fizio-biologică.

Apoi credința, supunerea oarbă, iubirea, au devenit exaltate; exaltate

împotriva trăirii natural-biologice. Astfel a început lunga poveste a reprimărilor, divorțul spiritului de carne. Oamenii au pierdut ordinea solidă a instinctelor naturale fiind incapabili, deocamdată, să atingă *altă soliditate,* aceea a unei mai înalte ordini de viață la nivel psiho-mental. De aceea ei s-au văzut locuind într-un tărâm intermediar, populat de consecințele reprimărilor, negărilor, sentimentelor contradictorii şi sofismului intelectual - într-adevăr, o junglă psihologică. În această junglă, ca în orice junglă, există frică. O populau creaturi monstruoase, forțe ale răului; nu mai erau creaturi fiziologice legate de elemente terestre, ci produse ale păcatelor, autodecepțiilor şi foametei biologice.

De aici a apărut un tip psihologic de *animism.* Este adevărat că Biserica oferea ordine şi siguranță acelora care intrau pe tărâmul ei, dar câte mănăstiri au ținut cu adevărat jungla la distanță?

Totuşi Biserica reprezenta un refugiu, un simbol al posibilității unei lumi divine spre care doar ea singură conducea. Şi, de aceea, Biserica a luat locul astrologiei. A făcut aceasta cu multe sărbători şi ceremonii stabilite în mare ordine de-a lungul anului - copiind de fapt vechile sărbători biologice *bazate* pe astrologia erei arhaice. A făcut aceasta pentru copiii ei devotați, prin liturghii zilnice, rugăciuni şi slujbe care durau zile şi nopți. Toate aceste ceremonii bisericeşti reprezentau anul creştin, zodiacul creştin (locuit acum de sfinți şi de arhangheli), ordinea cosmică creştină. Atenția acordată acestor ceremonii ținea jungla departe de suflet. Dar aceasta era tot astrologie, însă sub un alt veşmânt! Astrologie fără nume. Roata zodiacului a fost înlocuită de un sistem de permutări de patru elemente: cald, rece, uscat, umed - nu ca în cazul *Yi Jing-ului* chinezesc. Acestor permutări le corespundeau numeroase sărbători ale anului, unele liturghii le erau destinate, şi lor le erau alăturate, ca ilustrații simbolice, episoade din Evanghelii.[9] Boehme a extins acelaşi sistem, folosind alchimia drept bază - nu diferită de aceea a taoiştilor chinezi.

Astrologia kabbalistică

În Evul Mediu (în special după secolul XI) s-a produs, totuşi, o mare reînnoire a ideilor astrologice propriu-zise care, în timp ce erau repudiate şi combătute de Biserica, ajungeau să controleze din ce în ce mai mult mințile acelei perioade. Această astrologie era rezultatul „animismului psihologic" deja menționat şi poate fi în general caracterizată prin termenul *kabbalistică.* Era legată în mod foarte clar de diferite forme de magie rituală şi ajungea în Europa îndeosebi prin Spania şi centrele de cultură arabă, în special Fez din Maroc.

---

[9] Aceasta poate fi observată în special la autorii sirieni; pentru că bisericile siriene au rămas mai aproape de temelia biologică a Orientului antic; în timp ce Biserica Romană a devenit mult mai intelectualistă sub influența neo-pitagoreicilor şi neo-platonicienilor. Cf. cărții lui Bar-Hebraeus, intitulată *Ethicon* şi cu multe altele (sec. XIII).

Originea acestei tendințe a astrologiei, în mod esențial magice, pare să fi fost o mixtură de tradiții egiptene şi iudaice. Cărțile lui Hermes Trismegistus[10], adevărat *compendiu de gnosticism egiptean,* constituiau în parte un fundament al acesteia, la care se adăuga şi un mare număr de tradiții orale descinzând probabil din vechile mistere babiloniene şi greceşti. In orice caz, găsim acolo o mixtură mai degrabă curioasă de elemente, din care multe nu sunt în totalitate fericite. Ceea ce a fost odată o *funcție vitală în* societatea arhaică, apărea, după marea transformare psihologică a umanității, ca o *funcție inferioară* (pentru a folosi terminologia lui Jung). Era vechea idee magică de animism, transferată tărâmului astral haotic, pe care psihicul colectiv al Evului Mediu era atât de clar centrat. Astfel, elementul frică era puternic prezent. Magicianul foloseşte o sabie pentru a combate spiritele rele, se protejează prin cercuri magice. Totuşi, frica este deseori în inima lui şi astfel uşa e deschisă spre dezintegrare psihologică - a se vedea ororile magiei rituale în Europa, chiar şi astăzi. Asemenea tipuri de magie, pure sau impure, au folosit astrologia în mod consistent. Conform ideilor kabbalistice, universul constă în zece sfere concentrice, fiecare sferă fiind sub influența unuia din cei *Zece Sephiroth* sau emanații ale absolutului. Aceste sfere erau în ordine:

Primul mobil
Sfera zodiacului
Sfera lui Saturn
Sfera lui Jupiter
Sfera lui Marte
Sfera Soarelui
Sfera lui Venus
Sfera lui Mercur
Sfera Lunii
Sfera mundană

Fiecare din sferele planetare guverna o anumită secțiune a problemelor umane şi omul care dorea să reuşească în aceste probleme trebuia să cunoască simbolurile mistice ale planetei guvernatoare, precum şi numele şi atribuțiile geniilor care operau (cf. E. Y. Pilcher, *Două farmece planetare kabbalistice,* Societatea de Arheologie Biblică, 1906). Se foloseau de asemenea careuri magice şi talismane pentru a proteja funcțiile spiritelor sau influența sferelor planetare.

Ce se presupunea a fi aceste genii deducem din următorul extras:

„Crearea Vieții de către Soare este tot aşa de continuă ca şi lumina sa.

[10] A se vedea Hermes Trismegistus, *Corpus hermeticum,* trad.rom. Dan Dumbrăveanu, Editura Herald, Bucureşti, 1999.

Nimic nu o opreşte sau o limitează. In jurul său, ca o armată de sateliți, sunt nenumărate corpuri de genii. Acestea sălăşluiesc în vecinătatea Nemuritorilor şi de acolo veghează asupra lucrurilor umane. Ele îndeplinesc voința zeilor prin intermediul furtunilor, vijeliilor, incendiilor şi cutremurelor, ca şi a foametei şi războaielor, pentru pedepsirea lipsei de pietate... sub ordinele Soarelui este corul Geniilor, sau mai degrabă corurile, pentru că acestea sunt multe şi diferite şi numărul lor corespunde cu cel al stelelor. Fiecare stea are geniile ei, bune sau rele, prin natura sau, mai degrabă, *prin modul lor de operare, pentru că operarea este esența geniilor...* Toate aceste genii conduc problemele mundane, ele zdruncină şi răstoarnă constituția Statelor şi a indivizilor, ele îşi imprimă chipul în sufletele noastre, ele sunt prezente în nervii noştri, în măduva, venele, arterele şi substanța noastră cerebrală. Ele se schimbă perpetuu, nu întotdeauna în mod identic, dar rotindu-se în cercuri. Prin intermediul corpului, ele penetrează două părți ale sufletului, astfel că acesta poate primi de la fiecare amprenta propriei sale energii. Dar partea înțeleaptă a sufletului nu este expusă acțiunii geniilor. Aceasta este hărăzită întâmpinării lui Dumnezeu, care o ilumineaza cu o rază de soare. Cei care sunt astfel iluminați sunt puțini la număr şi de ei geniile nu se ating; pentru că nici geniile, nici zeii, nu au nici o putere în prezența unei singure raze a lui Dumnezeu, însă toți ceilalți oameni, atât ca suflet cât şi corp, sunt conduşi de genii care le despart unul de celălalt şi ale căror operații le influențează pe fiecare."

(Hermes Trismegistus, citat din *Doctrina secretă,* I, p.294)

Avem aici o atitudine tipică, probabil de linie brahmanică, conform căreia natura este concepută din punct de vedere animist ca fiind ceva rău, ceva din care omul trebuie să evadeze (din cauza calității sale schimbătoare, nehotărâte, monstruos prolifice şi imorale). Există o parte a sufletului prin care omul îl poate contacta pe Acela care este permanent, fără însuşiri, fără limită - Şinele. Odată ce contactul este permanent stabilit, omul se află în siguranță. Jungla devine inofensivă. Geniile, bune sau rele, nu mai pot seduce, înşela sau ataca omul. El devine un Iluminat.

Kabbalistul, pe de altă parte, urmărea de regulă o altă tactică. Sarcina lui era să stăpânească aceste forțe „astrale". El era magicianul junglei. Prin îmblânzire (prin sacrificii fiziologice şi psihologice) sau prin poruncă (folosind o cunoaştere a numelor şi Signaturilor geniilor) el aservea natura voinței sale. Aceasta este, bineînțeles, exact ceea ce face şi inginerul modern. Ultimul nu poate avea decât dispreț față de magician - dar faptul că cele două atitudini fundamentale sunt aceleaşi, rămâne. Formulele chimiştilor reprezintă signaturile elementelor derivând dintr-un proces de analiză intelectuală, în timp ce hieroglifele kabbaliştilor sunt rezultatul unui proces de identificare psihologică.

Dar ce este încă şi mai important, rezultatele atinse de cei care controlează forțele naturii sunt în final similare. Magicianul poruncea geniilor, dar curând devenea sclavul lor. El trebuia să le hrănească cu propriul său suflet. Creaturile sale îl devorau. Şi astăzi societate noastră, alcătuită din ingineri activi sau potențiali, a devenit în mod evident sclava maşinilor sale, a tuturor intermediarilor şi agenților cu ajutorul cărora comandă elementele. O astfel de analogie este, bineînțeles, de neconceput pentru majoritatea oamenilor; dar dacă se realizează scindarea care a apărut de atâtea secole între lumea fizică, condusă de intelect, şi lumea psihicului - lăsată într-o stare de haos care aminteşte de jungla primitivă, în ciuda sau datorită sistemelor şi codurilor morale de comportament - atunci se pot vedea toate lucrurile în relația lor propriu-zisă. Ştiința modernă aparține unei părți a prăpastiei, iar aşa numitele sisteme oculte şi ezoterice, plus psihanaliza modernă şi derivatele sale, celeilalte.

Astrologia alchimică

Dacă tipul de astrologie folosit în practicile kabbalistice magice era un fel de animism psihologic, adevărata alchimie înlocuieşte ceea ce am putea numi „vitalismul psihologic". Alchimia nu încearcă să repudieze natura şi să centreze conştiința în afara ei, pe înaltele culmi ale sufletului; nici nu încearcă să o comande prin constrângere şi prin exercitarea voinței intelectuale. Ea presupune o substanță vitală universală care umple întreg universul, fizic şi spiritual. Ea vede omul şi universul ca două mărturii ale aceleiaşi armonii fundamentale de principii care operează în şi prin această substanță vitală, şi caută să-l aşeze pe om pe nivelul lui propriu de manifestare ca un cosmos perfect, întocmai cum universul, la nivelul său, este un cosmos perfect. Răul se datorează faptului că respectivele sfere ale omului şi universului se amestecă, deoarece omul încetează să mai fie o simplă *parte* a naturii universale şi devine un *întreg* cosmic.

Aceasta explică de ce în vechime filozofia vitalistă considera pământul ca microcosmos, iar în timpurile moderne alchimia, contrapartea sa, consideră omul ca microcosmos. Înainte de secolul VI Î.Ch., omul *nu era* de fapt un microcosmos, ci doar, într-un anumit sens, rodul pământului. Chiar şi aşa, puțini oameni sunt într-adevăr microcosmosuri! Dar de când omul a găsit în el însuşi, independent de natură, propriul său principiu de Ordine, propria sa Măsură şi Proporție, Ideea, Dumnezeul din interior, el poate fi considerat, cel puțin generic, un microcosmos.

„Pentru a înțelege corect semnificația cuvintelor alchimie şi astrologie este necesar să se înțeleagă şi să se realizeze relația intimă şi identitatea dintre Microcosmos şi Macrocosmos precum şi interacțiunea lor reciprocă. Toate puterile universului sunt, în mod potențial, conținute în om şi în corpul său fizic, şi toate organele sale nu sunt altceva decât produse şi reprezentări ale puterilor Naturii... dacă am „mana" în constituția mea, pot atrage „mana" din cer. „Saturn" nu este doar pe cer, ci şi adânc în pământ şi în ocean. Ce este „Venus", dacă nu „Artemisa" care creşte în grădina ta? Ce este „fier", dacă nu „Marte"? Adică Venus şi Artemisa sunt ambele manifestări ale aceleiaşi cauze. Ce este corpul uman, dacă nu o constelație ale aceloraşi puteri care au format stelele în cer? Cel care ştie ce înseamnă fierul, ştie şi atributele lui Marte. Cel care cunoaşte pe Marte, ştie şi calitățile fierului. Ce ar fi devenit inima ta dacă nu ar fi existat Soare în univers? La ce ar fi folosit *vasa spermatica* din corpul tău dacă nu ar fi existat Venus? A înțelege elementele invizibile, pentru a le atrage prin corespondențele lor materiale, pentru a le controla, purifica şi transforma prin puterea vie a Spiritului - aceasta este adevărata alchimie." (Franz Hartmann, *Paracelsus,* pp.287-288)

Următorul citat arată, chiar mai mult decât precedentul, diferența

dintre astrologia vitalistă şi cea alchimistă (în sens modern) pentru că, în aceasta, însuşi Paracelsus, una dintre cele mai mari figuri ale istoriei europene, denunța atitudinea populară față de astrologie - atitudine care, şi astăzi, este în mare măsură aceeaşi şi care era la fel şi în ultima perioadă a lumii greco-latine:

„Nimănui n-ar trebui să-i pese de cursul lui Saturn: nu scurtează şi nici nu lungeşte viața nimănui. Dacă Marte este feroce, nu înseamnă că Nero era copilul său: şi deşi Marte şi Nero au avut poate aceleaşi calități, nu le-au luat unul de la altul. Există o veche zicală care spune că «un om înțelept poate conduce stelele» şi eu cred în aceasta - nu în sensul în care îl dați voi, ci în propriul meu sens. Stelele nu forțează nimic în noi din ceea ce noi nu dorim să luăm; nu ne împing spre nimic din ceea ce noi nu dorim. Ele sunt libere pentru ele însele şi noi suntem liberi pentru noi înşine. Credeți că un om are mai mult succes in dobândirea cunoaşterii, altul în dobândirea puterii... şi credeți că aceasta este cauzată de stele; dar eu cred că rațiunea trebuie să fie aceea că un om este mai apt decât altul să obțină şi să păstreze anumite lucruri şi această aptitudine vine de la spirit. Este absurd să credem că stelele pot face un om. Orice poate face o stea, putem să facem şi noi înşine, pentru că înțelepciunea care ne vine de la Dumnezeu copleşeşte cerurile şi regulile asupra stelelor... sufletul omului este alcătuit din aceleaşi elemente ca şi stelele; dar aşa cum înțelepciunea celui Suprem rânduieşte mişcările stelelor, tot astfel mintea omului guvernează influențele care se rotesc şi circulă în sufletul său.

Influențele planetare se extind prin întreaga Natură şi omul atrage calități otrăvitoare de la lună, de la stele şi de la alte lucruri; dar luna şi stelele şi alte lucruri atrag de asemenea influențe rele de la om şi le redistribuie prin *razele* lor, pentru că natura este un întreg indivizibil ale cărui părți sunt legate în mod intim... soarele şi stelele atrag ceva de la noi şi noi atragem ceva de la ele, deoarece corpurile noastre astrale sunt în simpatie cu stelele iar stelele sunt în simpatie cu corpurile noastre astrale; şi la fel este cazul corpurilor astrale ale tuturor celorlalte obiecte." (Franz Hartmann, *Paracelsus,* p.309).

Citatul exprimă clar ideea perfectei corespondențe între macro-cosmos, al cărui principiu de ordine este „Dumnezeu" şi microcosmos, al cărui principiu de ordine este „rațiunea" sau „Dumnezeul din interiorul omului". Substanța vitală care circulă şi diferențiază atât în interiorul macrocosmosului cât şi în interiorul microcosmosului este una şi aceeaşi. Lumina este aceeaşi, indiferent dacă străluceşte ca Soare sau stele, sau ca centre radiante în *interiorul organismului psiho-mental* al omului - odată ce ultimul este construit printr-un lung proces de integrare psihologică. Aceasta reprezintă Marea Operă a adevăraților alchimişti, procesul de „individuație" care este scopul operei psihologice a lui C.G. Jung, naşterea

„Dumnezeului Viu” despre care vorbeşte misticul contemporan Bo Yin Ra, urmând tradiția lui Meister Eckhart şi a lui Boehme.

Între timp, bineînțeles, de-a lungul secolelor care au condus Evul Mediu spre Renaştere şi mai încolo spre zilele noastre, astrologia, aşa cum lumea greco-latină ne-a transmis-o prin Ptolemeu, înflorea pe la curțile regale, printre negustorii dornici să-şi sporească averea şi pe oriunde rătăcea avida curiozitate a omului de a cunoaşte viitorul - ca o evadare de la realizarea prezentului! Ori de câte ori un astrolog reuşea să prevadă moarte, naştere sau calamitate el devenea faimos, un favorit al regilor; dar când profețiile sale eşuau, cădea în dizgrație. Nostradamus, medicul regelui Henric al II-lea al Franței şi favoritul Caterinei de Medici, William Lilly, născut în 1602 şi elevul său, John Gadbury, care a murit în 1691, şi mulți alții ale căror nume pot fi găsite în diferite lucrări de astrologie, continuă tradiția ptolemeică, adăugând câte ceva, pe ici pe colo, dar fără mare importanță.

Astrologia europeană „clasică” este o renaştere spirituală lipsită de viață a intelectualismului greco-latin - aşa cum este, practic, tot clasicismul european. Întregul progres al umanității este concentrat asupra purei analize intelectuale şi experimentului fizic „ştiințific”. Vitalitatea care era în astrologie este acum centrată în astronomie. *Rațiunea* omului se joacă în a se recunoaşte în lumea exterioară *pe care o fabrică în propria sa reprezentare,* exact după cum *senzitivitatea psihică* a omului primitiv se proiecta pe ea însăşi într-o lume fabricată de propria sa reprezentare şi populată cu „spirite” şi zeități cu stări umane. Recent, electricitatea şi radioactivitatea au rupt vraja şi au condus omul la surprinzătoarele concepte ale fizicii secolului XX, la teoria relativității a lui Einstein, la cuante şi la principiul de nedeterminare al lui Heisenberg. Aceasta înseamnă naşterea unei noi lumi a gândirii, larg deschisă Inefabilului sau Incognoscibilului, pe care ultimele secole au sperat să-l ucidă cu sabia magică a minții. Această nouă lume solicită astrologiei responsabilitate.

Astrologia trebuie să renască şi să lucreze din nou pentru lumea modernă, făcută haotică de un fals individualism şi de deschiderea bruscă a zăgazurilor, având ca sarcină integrarea practică, care a fost întotdeauna propria sa sarcină. Oriunde mişcările corelate ale Soarelui, Lunii, planetelor şi stelelor sunt folosite pentru a aduce ordine în confuzia lumii noastre cotidiene - acolo este astrologie. Tipul şi gama de fenomene ale naturii pe care astrologia le corelează, le interpretează şi le face semnificative în termenii principiului cosmic de Ordine, se schimbă epocă după epocă. La început ele erau fiziologice şi elementare; acum ele trebuie să fie în mod fundamental psihologice şi mentale. Dar lucrarea fundamentală a astrologiei rămâne aceeaşi. Ea trebuie să reveleze „armonia sferelor” oricare ar fi nivelul pe care este centrată conştiința omului. Ea trebuie să transmită simbolul Ordinii acolo unde omul găseşte haos. În

terminologie modernă, ea este *algebra vieții.*

SECŢIUNEA ÎNTÂI

I. ASTROLOGIA FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU GÂNDIREA MODERNĂ

Poate vreodată astrologia să devină o ştiinţă empirică?

Astrologia, *algebra vieţii.* O asemenea afirmaţie necesită o explicaţie; şi, pentru a furniza o astfel de explicaţie, vom găsi de cuviinţă să examinăm pe scurt punctele de vedere ale unuia dintre cei mai reprezentativi oameni de ştiinţă moderni referitoare la evoluţia gândirii ştiinţifice de-a lungul veacurilor. Aceste puncte de vedere sunt, în mod particular, semnificative în măsura în care înfăţişează un remarcabil paralelism între evoluţia ştiinţei naturale şi evoluţia gândirii astrologice, aşa cum a fost ea schiţată în ultimul capitol. Pe baza acestui paralelism va fi mai uşor să se înţeleagă noile dezvoltări ale astrologiei, dezvoltări care - din cauza caracterului lor simbolic şi relaţional - ne conduc la definirea astrologiei-în-devenire drept algebra vieţii. Sir James Jeans notează în cartea sa, *Noul temei al ştiinţei:*

„Recapitulând istoria eforturilor omului de a înţelege lucrările lumii exterioare, putem distinge trei epoci generale, natura acestora putând fi sugerată de cuvintele: *animist, mecanic şi matematic* (subl. n).

„Perioada animistă a fost caracterizată de eroarea presupunerilor că evoluţia naturii era guvernată de fanteziile şi pasiunile unor fiinţe vii, mai mult sau mai puţin asemănătoare omului însuşi. Mai înainte ca pruncul să poată face distincţie între obiectele animate şi cele neanimate, îi este dat să treacă printr-o fază de confuzie faţă de cele două... Pentru că personalitatea este conceptul faţă de care are cea mai apropiată şi mai directă experienţă, el începe prin a personifica totul. Deoarece istoria individului este pur şi simplu istoria rasei scrisă cu caractere mici, rasa noastră s-a comportat aproape identic în faza ei embrionară ca şi indivizii într-a lor... În Grecia ioniană, cu şase secole î.Ch., inteligenţa umană a început în mod conştient să se dedice studiului naturii. A simţit foarte puţin dorinţa să-şi sporească cunoaşterea faptică a naturii, aşa că ştiinţa greacă a constat în principal din chestionări şi speculaţii vagi de tipul: de ce lucrurile sunt aşa cum sunt şi nu altfel... Odată cu Galileo, ştiinţa s-a schimbat de la cosmologie la mecanică şi de la speculaţie la experiment. Cel mai simplu mod de a mişca materia neanimată era să o împingi sau să o tragi cu ajutorul efortului muscular. Câtă vreme oamenii au putut să experimenteze doar cu obiecte

care erau comparabile sub aspectul mărimii cu propriile lor corpuri, ei au constatat că *natura neanimată* se comporta ca şi cum piesele sale constitutive îşi exercită împingerile şi tragerile unele asupra altora, ca acelea pe care noi le exercitam asupra lor prin acțiunile muşchilor noştri. Astfel a luat ființă ştiința mecanicii. Se presupunea că bucăți de materie îşi exercită „forțele" unele asupra celorlalte şi aceste forțe erau cauzele mişcării corpurilor respective sau, mai degrabă, a schimbărilor din mişcarea acestora, şi s-a constatat că comportamentul fiecărui obiect era determinat intru totul de eforturile şi tensiunile la care era supus..." (pp. 33-34).

Autorul continuă să discute despre consecințele punctului de vedere mecanicist al naturii, cum implică acesta determinismul absolut şi felul în care Descartes, pentru a evita unele din aceste implicații „a considerat «mintea şi materia» drept «substanțe» complet independente, fiecare existând în virtutea propriei sale naturi, separate una de cealaltă şi având naturi fundamental diferite, încât nu ar fi posibil să interacționeze". Totuşi, pentru a arăta corelația intimă dintre gândurile noastre şi atomii lumii noastre, Descartes insista, altfel decât a făcut-o Leibnitz mai târziu, asupra faptului că, în prima zi a creației, un Dumnezeu extrem de binevoitor a aranjat într-un mod miraculos situația, în vederea unei perfecte şi neîncetate sincronizări între evenimentele trupeşti şi cele mentale.

Jeans continuă:

„De-a lungul erei mecanice a ştiinței, oamenii de ştiință au continuat pe aceleaşi linii generale. În afara impresiilor înregistrate prin simțurile lor, oamenii de ştiință au construit o lume de interferență a obiectelor pe care le-au crezut reale şi afectate de evenimente de acelaşi fel cu cele apărute în experiența zilnică. Au descris aceasta ca fiind punctul de vedere „de bun simț" al ştiinței şi au definit ştiința ca bun simț organizat... Apoi noile rafinamente ale tehnicii experimentale au adus o nouă cunoaştere, care arăta că lucrările naturii nu pot fi explicate pe baza conceptelor familiare vieții cotidiene... Mecanismul, cu implicațiile sale, a părăsit schema ştiinței... Începem să vedem că omul s-a eliberat de eroarea antropomorfică de a-şi imagina că lucrările naturii ar putea fi comparate cu acelea ale propriilor sale fantezii şi capricii (animism), numai pentru a cădea cu capul înainte în cea de-a doua eroare antropomorfică, aceea de a-şi imagina că ele ar putea fi comparate cu lucrările propriilor muşchi şi tendoane (mecanicism)... dacă determinismul a fost de asemenea expulzat din natură este încă o chestiune de dezbătut... Dar faptul că acele cauze particulare care au părut până recent să impună determinismul, au dispărut - aceasta abia dacă poate intra în discuție" (pag.41-43). 46

Este uşor de observat cum cele trei faze de cunoaştere pe care le menționa Jeans (animism, mecanicism şi matematism) corespund celor trei faze de gândire astrologică discutate în capitolul precedent: Mecanicismul"

ştiinţei nu diferă fundamental de „vitalismul astrologiei”; „împingerea şi tragerea” primului corespund, în termeni de activitate materială, principiilor „*Yang* şi *Yin* din operaţiile vitale. În ambele cazuri un dualism tangibil de forţe este considerat a fi substratul realităţii şi, dacă mecanicismul şi-a avut originea într-o generalizare a acţiunii musculare, atunci vitalismul poate fi într-adevăr identificat cu o generalizare similară a actului de reproducere - unirea organelor masculine cu cele feminine. In noul tip de vitalism astrologie, stelele şi planetele sunt considerate ca magneţi sau unde radio, iar acţiunea electrică, fiind întotdeauna de natură polară, devine noul nume dat „forţei vitale” din gândirea veche.

Al treilea stadiu de gândire este numit de Jeans „matematic”. Principala sa caracteristică constă în aceea că speculaţia matematică pură este văzută a se potrivi perfect cu rezultatele experimentelor din ce în ce mai complexe şi mai rafinate; de fapt, aceasta precede deseori experimentele. Teoriile sunt construite şi matematicianul - asemenea fizicianului care caută un tip de fenomen la care teoria se poate aplica - găseşte şi el unul, neexplicat până atunci, care se potriveşte perfect cu formele pur abstracte. Mai mult, lucrul remarcabil este că unele simboluri - precum literele sau cifrele algebrice sau matematice - sunt considerate a fi capabile să aducă ordine şi succesiune logică în vasta complexitate a fenomenului natural. Cu alte cuvinte, câteva relaţii simbolice (adică formule) sunt considerate suficiente pentru ordonarea multitudinii de evenimente ale lumii într-un şablon, cunoscându-se faptul că omul va dobândi relativa autoritate asupra elementelor naturale prin puterea de anticipare.

Citǎm din nou din cartea lui Jeans:

„Einstein a scris (în Introducerea la volumul *încotro se îndreaptă ştiinţa?,* pag. 13): «Cu fiecare pas important înainte, fizicianul descoperă că legile fundamentale sunt din ce în ce mai simplificate pe măsură ce avansează cercetarea. El este uimit să constate cum ordinea sublimă se manifestă din ceea ce părea să fie haos. Şi aceasta nu poate fi pusă pe seama lucrărilor propriei sale minţi, ci este datorată unei calităţi inerente lumii percepţiei»„. (*Această concluzie este contestată de mulţi gânditori.* D.R.). D. Weyl a făcut un comentariu similar *(Lumea deschisă,* pag.41) scriind: «Lucrul frapant nu e acela că există legi naturale, ci faptul că, cu cât analiza înaintează, cu cât detaliile sunt mai subtile, cu cât elementele la care se reduc fenomenele sunt mai fine, cu atât mai simple - şi nu cu atât mai complicate, cum ar fi de aşteptat - devin relaţiile fundamentale şi cu atât mai exact descriu ele apariţiile efective».

Am avut o amplă evidenţă a acestei tendinţe spre simplitate în prezenta carte. Am văzut simpla sinteză a lui Hero asupra celor două legi ale lui Euclid, care se extind gradual până când ajung să cuprindă aproape toate activităţile universului, menţinându-şi totuşi simplitatea originară a formei

matematice. Aceasta se referă la recenta «Teorie a câmpului uniform» a lui Einstein, care, dacă dobândeşte succes complet, va rămâne valabilă indiferent de factorii fizici aflați în acțiune, astfel încât vom fi capabili să combinăm toate operațiile naturii într-o singură sinteză: ele vor fi devenit cele mai scurte durate într-un spațiu cvadri-dimensional curbat (pag. 126).

Natura fenomenală este redusă la o masă de evenimente în continuum-ul cvadri-dimensional, iar aranjamentul acestor evenimente se dovedeşte a fi de un excesiv de simplu gen matematic... Această simplitate... pare să permită o foarte simplă interpretare matematică şi nu alta, deşi, după expresia lui Boyle, matematica este alfabetul limbii în care este scrisă natura. Cuvintele acestei limbi pot fi mentale sau nu, în semnificația lor; problema imediat următoare este că nu putem descoperi, nici măcar în alfabet, o realitate diferită ca natură de cea pe care o asociem unui concept mental. Aceste concepte mentale nu sunt de aceeaşi natură cu cea pe care o asociem muncii inginerului, poetului sau moralistului, ci cu cea a cugetătorului care lucrează doar cu gândul pur ca şi materie primă, cu cea a matematicianului care cercetează... Trei secole de ştiință au proiectat idei mecanice asupra naturii, făcând astfel ravagii asupra unei părți a acesteia... Ştiința secolului XX, proiectând asupra naturii ideile matematicii pure, a constatat că i se potrivesc la fel de perfect ca şi pantoful Cenuşăresei".

Fraza, „proiectând asupra naturii ideile matematicii pure" este semnificativă. Ea arată că în ştiințe precum fizica sau chimia - şi în general în *toate ştiințele empirice* - trebuie avute în vedere trei elemente: 1. fenomene sau date naturale; 2. ideile matematicii pure; 3. un sistem de interpretare sau de „legi", care îi permit omului să facă profeții mai mult sau mai puțin exacte asupra fenomenelor naturale viitoare. Acesta este un fapt important căci evidențiază o deosebire fundamentală între matematică şi ştiințele empirice. Matematica este utilizată ca un factor integrant în construirea ştiințelor empirice, în sensul că ultimele sunt aplicații ale ideilor matematice. *Matematica furnizează forma cunoaşterii; ştiințele empirice, conținuturile organizate ale cunoaşterii.*

Distincția este capitală. Pentru că, definind astrologia drept *algebra vieții,* o plasăm în categoria gândirii matematice - şi nu în cea a ştiințelor empirice. Rezultatele unei astfel de concepții sunt vaste. Cuvântul „algebră" vine de la cuvântul arab „al-jebr" care înseamnă reducerea părților la un întreg. Cuvântul Jabara", din care este derivat, înseamnă „a lega împreună" (Webster). Algebra are deci ca funcție de bază legarea laolaltă sau corelarea sau integrarea elementelor într-un întreg formulat. Natura acestor elemente poate fi înțeleasă atunci când luăm în considerare definiția pe care Webster o dă „matematicii": Ştiința care *analizează* relațiile existente între cantități sau mărimi şi operații, precum şi metodele prin care, în concordanță cu

aceste relații, cantitățile căutate sunt deductibile din altele, gândite sau presupuse", într-o astfel de definiție se disting două puncte importante. Primul: matematica este văzută ca o „ştiință" a corelației pure (Bertrand Russell). Al doilea: ceea ce ea corelează sunt „cantități sau mărimi şi operații". Algebra este o ramură a matematicii dar, în afară de a corela cantitățile, ea lucrează şi cu o categorie de simboluri convenționale, care pot fi făcute să reprezinte orice element considerat sau relațiile dintre orice grupuri de elemente.

Conform concepției noastre, astrologia este un fel de algebră, în măsura în care lucrează cu elemente simbolice (planete, stele, segmente de spațiu geocentric, noduri, poziții progresate etc.) pe care le „leagă laolaltă" într-o formulă ce descrie un întreg viu: nativul. Totuşi, aceste elemente simbolice nu aparțin tărâmului cantității ci, dimpotrivă, reprezintă *calitățile vieții universale.* Astrologia este astfel un fel de algebră a calităților, iar aceste calități nu sunt pur şi simplu calități senzoriale (cum ar fi alb, albastru, gros, greu, dureros etc.), ci calități care se referă la *procese vii* - indiferent dacă se petrec în plan fiziologic, psihologic sau supra-psihologic.

Vom discuta aceste afirmații pas cu pas; la început, însă, este necesar să subliniem ce nu este astrologia, înainte de a putea spune ce este ea în mod fundamental. Cu alte cuvinte, trebuie să arătăm că astrologia *nu* este o ştiință empirică, aşa cum sunt, de exemplu, fizica, chimia sau chiar biologia, zoologia şi istoria. Aceste ştiințe empirice lucrează cu date experimentale, pe care le organizează utilizând concepte matematice formale. Aceste date experimentale sunt percepute senzorial-direct sau prin intermediul instrumentelor ce extind câmpul de percepere senzorială directă. Apoi, printr-un proces cunoscut ca «inducție ştiințifică", sunt stabilite corelații între datele care formează bază *cunoaşterii exacte* empirice.

Inducția ştiințifică este postulatul fundamental al ştiințelor exacte. Ea poate fi formulată în diferite moduri dar, conform lui Bertrand Russel (*Analiza materiei,* p.167), ea trebuie să conducă la rezultatul că o corelație care a fost găsită adevărată într-un număr de cazuri şi nu a fost găsită falsă niciodată, are un anumit grad de probabilitate de a fi întotdeauna adevărată. Această definiție are o mare importanță pentru noi, care pretindem că *orice* corelație astrologică pentru care a fost recunoscută o semnificație clară „nu a fost niciodată găsită falsă".

Dar aceasta nu este totul. Problema de a face astrologia „ştiințifică", în sensul unei ştiințe empirice - chiar dacă nu o ştiință „exactă" - este implicată, sau mai degrabă crezută, în afirmația că planetele sau stelele influențează efectiv ființele individuale prin faptul că ele trimit spre Pământ unde de tip radio, sau raze, care afectează procesele biologice şi psihologice. Chiar dacă aceste „raze" erau descoperite şi ar fi devenit clar că

ele acționează asupra atomilor şi moleculelor de esență pământească în moduri precise şi măsurabile, aceasta nu ar fi probat în nici un fel constatările obişnuite ale astrologiei. S-ar fi dezvoltat un tip restrictiv de astrologie natală care ar fi putut pretinde - după secole de cercetare - statutul de ştiință experimentală; dar aceasta ar rezolva doar o parte din problemele implicate în suma totală a ideilor astrologice.

Motivul este evident. Să admitem că razele stelare sau planetare produc schimbări fizice şi chimice în substanța atomilor şi celulelor şi, astfel, sunt capabile să condiționeze stări psihologice. Mai mult, să presupunem că aceste schimbări se dovedesc a fi măsurabile în baza relației angulare a planetelor (aspecte astrologice) şi sunt influențate de sectorul orbitei pământului (semn zodiacal) sau de spațiul geocentric de la naştere (casa) în care se găsesc planetele sau stelele. Aceasta este în sine o ordine enormă. Dar chiar dacă toate acestea ar f: dovedite în mod ştiințific, următorii factori *fundamentali* în astrologie ar rămâne cele mai neştiințifice mistere, după cum putem vedea. De ce ar trebui prima casă să reprezinte probleme care influențează şinele şi structura corpului; casa a doua, finanțele; casa a şaptea, căsătoria? etc. De ce ar trebui ca anumite planete să „guverneze" anumite semne? Mai mult, cum ar putea „progresiile" să fie explicate ştiințific? Cum s-ar putea *dovedi* ştiințific că distanța în grade dintre două planete dă (de obicei) numărul de ani dintre naştere şi o împrejurare care este caracterizată de naturile a două planete?

Apoi despre astrologia orară, adică rezolvarea problemelor de viață prin interpretarea configurațiilor spațiale şi ale planetelor la momentul în care problema apare în mintea cuiva. Astrologii „ştiințifici" ar putea să nu fie de acord cu astrologia orară şi s-o considere o simplă prezicere a viitorului. Totuşi este uşor de arătat că astrologia natală (studiul hărților natale) este un caz special al astrologiei orare; pentru că, aşa după cum Marc Edmund Jones a afirmat, studierea unei hărți natale reprezintă pur şi simplu răspunsul la întrebarea: „Cum trebuie rezolvată problema vieții mele?" Cel puțin, aceasta este la fel de logic ca a privi relația dintre astrologia orară şi cea natală drept una formulată în termenii: „O hartă orară este harta natală a unei idei". Se poate prefera ultima interpretare, dar nici la prima nu se poate renunța prea uşor, iar adevărul chestiunii trebuie într-un fel să includă ambele abordări.

Ar fi inutil să mai adăugăm alte „de ce"-uri la această listă deja lungă. Credem că este evident pentru oricine, după o cugetare limpede a problemei, că încercările de a face din astrologie o ştiință empirică exactă, punându-i bazele pe măsurătorile influențelor şi ale razelor efective sunt, dacă nu condamnate la eşec, cel puțin apte să explice sau să dovedească doar un fragment din întregul corpus de idei care constituie acum şi a constituit întotdeauna astrologia. Orice ar putea descoperi ştiința în

legătură cu radiațiile cosmice, nu credem *că filozofia* astrologiei poate sau ar trebui să fie asemănătoare cu filozofia unei ştiinței empirice, precum fizica, mecanica sau biologia.

Există totuşi o categorie de ştiințe întrucâtva diferită, care nu se bazează pe inducția ştiințifică exactă şi pe stricta cauzalitate, ci pe cunoaşterea statistică. A. Ritchie-Scott menționează ca aparținând acestui tip, în lumea practică, „întreaga teorie a asigurării, a rentei viagere, a teoriei moderne a căldurii, a construcției centralelor telefonice, a teoriei mendeliene a eredității, a studiului de statistică a populației, a analizelor de sânge (hemograme), toate bazate pe Teoria probabilității şi cu nimic mai puțin valoroase din această cauză" *(Astrologia Americană,* iulie 1934).

În afara acestor exemple, este acum binecunoscut faptul că fizica atomică devine din ce în ce mai mult o ştiință statistică, mai ales dacă teoriile lui Heisenberg se dovedesc a fi corecte, căci ele „ne oferă un tablou al *atomului* statistic ale cărui proprietăți şi calități reprezintă media proprietăților şi calităților tuturor atomilor prezenți implicați în emisia luminii" (Sir James Jeans, op. cit, p.183). Mecanica noului val „lucrează numai cu probabilități şi cu grupuri statistice iar determinismul ei evident poate fi un alt mod de exprimare a legii valorilor medii. Determinismul poate fi de natură pur statistică, ca cel pe care se *bazează* firma de asigurări sau banca din Monte Carlo". Jeans afirmă mai departe:

„Aceasta fiind situația, nu există nici un motiv stabilit pentru care determinismul evident al ecuației undei ar trebui să ascundă un nedeterminism complet obiectiv. În problema matematică cunoscută drept „mişcarea haotică", ne imaginăm că un călător merge douăzeci de mile pe zi, dar fără nici o relație cauzală între direcțiile drumurilor sale, în zile succesive - putem, de exemplu, să ne imaginăm că el aruncă un băț în aer, la întâmplare, în fiecare dimineață şi lasă ca direcția de cădere a acestuia să-i determine direcția paşilor pentru acea zi. Poate fi, bineînțeles, obținută o formulă matematică care arată şansa de a se afla, la căderea serii, în mod succesiv, în diferite puncte. Dacă acum reducem unitatea de timp de la o zi la o secundă, astfel încât fiecare pas al său să fie nedeterminat, găsim că probabilitățile propagate în unde sunt ca în ecuația lui Schroedinger; propagarea undelor corespunde unui determinism strict, deşi cauza fizică ascunsă este un nedeterminism complet." *(Op. cit,* p.255). «Singurul determinism de care fizica modernă este tot timpul sigură, este pur şi simplu de natură statistică. Continuăm să vedem acțiunile vastelor mulțimi de molecule sau de particule în conformitate cu determinismul - acesta este, bineînțeles, determinismul pe care noi îl observăm în viața de toate zilele, baza aşa numitei legi a uniformității naturii. Dar nici un determinism nu a fost până acum descoperit în mişcările indivizilor luați separat; dimpotrivă, fenomenele radioactivității şi ale radiației sugerează mai

degrabă că acestea nu se mişcă după cum sunt împinse sau trase de forțe inexorabile... ele nu sunt controlate de forțe predeterminate, ci doar de legile statistice ale probabilității." *(Op. cit,* pp. 275-276).

Aceste afirmații au o legătură foarte directă cu subiectul astrologiei şi, în plus, îl vor bucura pe cel care crede cu convingere în principiu] liberului arbitru. Deşi subiectul este prea vast pentru a fi discutat aici, trebuie menționate două puncte fundamentale pentru că ele au o importanță capitală în orice filozofie serioasă a astrologiei. Primul este că vom găsi întotdeauna, în orice tip de gândire care lucrează cu viața, o întrepătrundere fundamentală între valorile individuale şi cele colective. Individul poate fi liber dar acea libertate este legată de câmpul magnetic sau *aura* colectivității de care aparține - acel „Cerc care nu te lasă să treci de el" al ocultismului oriental. Pe de altă parte, colectivitatea este de asemenea influențată şi fecundată de activitatea creatoare a membrilor săi, care acționează ca indivizi şi nu pur şi simplu ca nişte copii ale tiparelor sau sufletului colectiv.

Aceste două elemente, individul şi grupul, trebuie să joace un rol important în orice judecată astrologică; şi aceasta în moduri variate, cu care vom avea de-a face în mod succint de-a lungul studiului nostru. Este bine să menționăm că nici o hartă natală nu poate fi judecată cu *exactitate* dacă condițiile generale ale grupului căruia îi aparține nativul ca individ sunt necunoscute. Aceasta se referă atât la grupul social (familie, rasă, religie) cât şi la alte grupuri în conştiința cărora se creează *niveluri de viață.* Harta natală va revela tendințe individuale, dar acestea se vor manifesta de fapt pe baza condițiilor - familie, oraş, națiune, rasă - în care s-a născut individul. Un copil chinez poate avea exact aceeaşi hartă natală cu a unui european dintr-o familie de înaltă cultură, născut la aceeaşi latitudine; şi este evident că nimeni nu poate deduce cu exactitate, doar din harta natală, ce ar însemna viața unui chinez, mai ales dacă acesta se crede a fi un nobil european. Pentru că o viață, şi chiar caracterul individului, sunt determinate nu numai de ecuația individuală (harta natală) ci şi de grupul în care el se manifestă. Valorile de grup pot fi vag sugerate în hartă, dar numai în măsura în care ele afectează formarea prenatală a individului.

Invalidează cele de mai sus astrologia? Noi credem că nu; dar servesc în a-i defini sfera. O hartă natală ca *întreg* se referă la individ ca atare (în mod potențial sau efectiv) şi lucrează cu valori individuale. Dar orice factor astrologie separat - de exemplu poziția unei planete sau un aspect între două planete - are doar o *valoare statistică. Şi* de aceea nici un factor astrologie particular nu operează necesar în acelaşi mod foarte clar în toate hărțile natale. El este exact doar din punct de vedere statistic sau, după cum vom vedea, semnificativ din punct de vedere simbolic.

Cuvintele lui Bertrand Russell referitoare la principiul statistic vor

aduce o mai mare claritate afirmațiilor de mai sus:

„S-ar putea crede că media statistică nu este foarte diferită de o regulă cu excepții, dar aceasta ar fi o greşeală. Statisticile, în mod ideal, sunt legi exacte despre grupuri largi; ele diferă de alte legi numai prin faptul că au de-a face cu grupuri, şi nicidecum cu indivizi. Legile statistice sunt deduse prin inducție din statistici particulare, după cum alte legi sunt deduse din evenimente individuale particulare.'' (Op. cit, p.191).

Cu alte cuvinte, o ştiință nu este mai puțin „ştiințifică" pentru că *lucrează,* cu medii statistice mai degrabă decât cu evenimente individuale; doar că trebuie să fie în mod clar privită ca o ştiință care lucrează cu grupuri largi şi nu cu indivizi.

De aici, s-ar părea că astrologia ar putea fi considerată o ştiință empirică de tip statistic. Dar o asemenea concluzie nu pare a fi pe deplin îndreptățită. Astrologia poate utiliza metoda statistică pentru a-şi verifica afirmațiile şi ar face bine să adopte o asemenea tehnică care nu a fost niciodată folosită cu un înalt grad de exactitate ştiințifică şi pe o scară îndeajuns de largă. Dar a spune aceasta este foarte diferit de a pretinde că astrologia este o adevărată ştiință statistică. Statistica poate arăta că, la oamenii celebri, sextilul Soare-Lună apare în 12% din cazuri, în timp ce la oamenii obişnuiți apare doar în 5% din cazuri (exemplul este dat de matematicianul astrolog francez Paul Choisnard).

Aceasta poate arăta o anumită corelație între acel aspect şi „celebritate" (orice s-ar înțelege prin aceasta). Dar deducția este mai degrabă neconcludentă. Şi chiar dacă s-ar fi putut dovedi că în 90% din cazurile în care muzicienii talentați au o influență neptuniană dominantă, sau că cei mai remarcabili soldați au Soarele în Berbec etc., ar însemna pur şi simplu că anumite afirmații în astrologie sunt coroborate cu cercetarea statistică. Nu s-ar indica nici *cum* aceste fapte astrologice au fost inițial descoperite, nici metoda corectă de descoperire de noi adevăruri astrologice, şi nici *de ce* aceste afirmații sunt corecte. Mai mult, s-ar aplica doar la factori astrologiei singulari, separați, şi nu problemei destul de diferite a interpretării unei întregi hărți natale ca simbol al unui individ.

Cum sunt făcute descoperirile în fizica modernă? Explicația clasică este că un fizician observă un fapt care este nou, sau cugetă la punctele slabe ale unei vechi teorii şi formulează o nouă ipoteză, care explică noul fapt sau rezolvă vechea enigmă nerezolvată. Ipoteza este apoi verificată prin testarea tuturor consecințelor posibile şi devine o teorie acceptată, dacă se potriveşte cu orice fapt cunoscut şi nu este invalidată de nimic. Putem crede că astrologia şi-a aflat originea într-o manieră similară. Un eveniment remarcabil a coincis cu o la fel de remarcabilă conjuncție planetară. Ipoteza că cele două erau asociate a apărut in mintea unui observator, care a

verificat-o cu alte evenimente similare şi, după mai multe generaţii de verificări, această conjuncție a fost clar considerată ca determinând un anumit eveniment sau, cel puțin, un anumit tip de evenimente.

Dacă astrologia şi-a avut sau nu originea într-o asemenea manieră de abordare, poate fi cu greu confirmat sau infirmat. Dacă însă a fost aşa, atunci pretindem că astrologia a ajuns la un moment în care valoarea sa trebuie sporită la un plan de conştiință total diferit, la un alt nivel mental. Pentru aceasta, ea ar trebui să urmeze cursul de dezvoltare pe care, în mod prezumtiv, l-au luat matematica şi geometria. Am putea crede că oamenii au început să gândească numerele în relație cu obiectele - două mere, trei pietre etc.; sau triunghiul ca o clasă de obiecte având o anumită formă aparentă. Apoi s-a dezvoltat în mintea omului ideea abstractă de număr, de triunghi - întotdeauna având, totuşi, un fel de fundal concret, neseparat în întregime de experiența senzorială. În final, a fost atins stadiul modern în care geometria ne-euclidiană şi cele mai înaltele forme de algebră au privat complet numărul şi forma geometrică de orice elemente reprezentative şi le-a redus strict la simboluri logice.

Bertrand Russell spune (op. cit. p. 171.):

„Propozițiile care formează partea de logică sau care pot fi probate prin logică sunt toate *tautologii* - adică arată că anumite seturi diferite de simboluri sunt moduri diferite de a spune acelaşi lucru, sau că un set spune o parte din ce spun şi celelalte... Asemenea propoziții se referă, deci, la simboluri. Le putem cunoaşte valabilitatea sau falsitatea fără a studia lumea exterioară, pentru că ele se referă doar la manipulări simbolice... Toate matematicile pure constau în tautologii în sensul de mai sus... Certitudinea noastră referitoare la propozițiile matematice nu pare a fi analoagă certitudinii că mâine va răsări soarele. Nu înseamnă că ar trebui să fim mai siguri de una decât de cealaltă, deşi probabil că ar trebui să facem aceasta; înseamnă că asigurarea noastră pare a avea o sursă diferită...

Este evident că ori de câte ori este util să ştim că două seturi de simboluri spun acelaşi lucru, aceasta trebuie să fie din cauză că avem o anumită cunoaştere față de adevărul sau falsitatea a ceea ce exprimă unul dintre seturi. Deci cunoaşterea logică ar fi total neimportantă dacă ar sta singură; importanța sa creşte prin combinarea ei cu cunoaşterea unor propoziții care nu sunt pur logice...

Într-o ştiință avansată cum este fizica, rolul jucat de matematica pură constă în a lega diversele generalizări empirice una de cealaltă, astfel încât cele mai generale legi care le înlocuiesc să se bazeze pe un număr cât mai mare de fapte."

Astrologia comparată cu logica şi cu matematica

Acest citat conține câteva afirmații foarte interesante în acest stadiu al încercării noastre de a descoperi natura fundamentală a astrologiei. Se spune că matematica se referă la simboluri a căror validitate sau falsitate poate fi cunoscută fără a studia lumea exterioară. Astfel, propozițiile matematice, adaugă Bertrand Russell într-un alt paragraf, sunt pur formale. Mai departe, el evidențiază faptul că matematica şi logica sunt ştiințe total diferite, într-un anumit sens, față de fizică, de exemplu. Primele sunt analitice şi formale; ultima este empirică. Fizica fără matematică ar pierde adevărata putere de a-şi corela în mod logic generalizările.

Şi acum, revenind la definiția dată de noi astrologiei ca fiind *algebra vieții,* vom explica mai clar acest lucru spunând că astrologia este, în raport cu toate ştiințele empirice care lucrează cu formarea, creşterea, comportarea şi dezintegrarea întregurilor organice, ceea ce matematica este față de fizică şi, în general, față de ştiințele obiectelor neanimate. Nu spunem că este recunoscută ca atare, ci că aceasta este funcția sa adevărată. Şi aceasta este, într-o oarecare limită, o afirmație verificabilă.

Astrologia în sine nu are o semnificație mai mare decât algebra. Ea măsoară relațiile dintre simbolurile a căror concretețe este în întregime convențională, şi nu intră cu adevărat în problema implicată - aşa cum simbolurile algebrei x, y, n sunt simple convenții. Astrologii folosesc termeni precum opoziție, conjuncție, cuadratură, întocmai cum matematicianul foloseşte semnele de adunare şi înmulțire. De asemenea „progresiile" lor sunt de acelaşi calibru cu cele mai complicate simboluri ale calculelor - semnul funcției etc. Mişcările de revoluție ale corpurilor celeste constituie în totalitatea lor un vast şi complex simbol care, el însuşi, este întregit exclusiv de *schimbările ciclice ale tiparelor relației.* Nu contează, în ultimă instanță, dacă sunt planete, puncte abstracte derivate din mişcări planetare, segmente de orbite sau puncte simbolice de referință, precum meridianul, orizontul şi altele asemenea. Planetele sunt vehicule semnificative şi comode pentru semnificația simbolică pentru că ele suportă relații relativ simple de distanță, viteză, masă, față de un punct central de referință, Soarele, sau, mai degrabă, față de orbita Pământului în jurul Soarelui.

Cu alte cuvinte, tărâmul astrologie de mişcare al corpurilor celeste este asemenea celui al propozițiilor logice. Nici unul, nici celălalt nu au Un conținut adevărat. Ambele sunt pur formale, simbolice şi convenționale. Ele dobândesc valoare reală doar în funcție de experiențele de viață efective pe care caută să le coreleze. Numai astrologia şi Matematica sunt fără substanță. Dar ele investesc cu ordine, coerență, tipare şi logică orice realitate substanțială care le este asociată. Astfel matematica asociată cu

experimentarea fizică produce fizica modernă, într-o manieră similară, astrologia poate fi, şi probabil ar trebui să fie, asociată cu fiziologia, geologia, medicina, istoria, sociologia şi, mai presus de toate, cu psihologia.

Pe vremea când astrologia a jucat cu adevărat un rol major în vechile civilizații, aşa a fost considerată, dacă nu de mulțime, cel puțin de către astrologii inițiați. Am văzut în primul capitol că funcția astrologiei a fost de a aduce, în haosul lumii naturale de pe Pământ, ordinea supremă, iar cele mai evidente manifestări ale acestei ordini sunt revoluțiile celeste. Haos, imprevizibilitate şi şansă oarbă pe Pământ; dar deasupra, în ceruri, ordine perfectă, previzibilitate, lege. Astrologia şi-a dobândit semnificația dintr-un astfel de contrast. Cerurile erau în relație cu un *aparat de măsură cosmic,* un model arhetipal de perfecțiune a ordinii, care poate fi juxtapus oricărui sistem de fenomene naturale. Din această juxtapunere ar rezulta o nouă viziune a sistemului de fenomene naturale, o viziune ordonată, coerentă, care ar duce la posibilitatea de a face pronosticuri cu privire la comportarea viitoare a sistemului.

Aceasta nu e foarte diferit de ceea ce face ştiința atunci când măsoară cu rigla sau cu ceasul un fenomen natural. Setul complet de revoluții planetare, solare, lunare şi stelare, *aşa cum sunt văzute de pe Pământ,* au servit întotdeauna în astrologie ca riglă multi-dimensională complexă sau ca ceas, pentru a determina comportamentul periodic al organismelor naturale - de fapt, aşa cum vedem astăzi, al oricărui *întreg* (Pământul ca întreg, un corp viu, un suflet uman, o națiune etc.).

Fizica modernă a subliniat în mod just faptul că asemenea măsurători implică anumite dificultăți şi sunt relative față de poziția şi de mişcarea observatorului. Pentru a măsura o distanță trebuie să se pună rigla la începutul unui punct definit. În astrologie, toate măsurătorile încep cu *primul punct al existenței independente;* în cazul unui destin uman, prima respirație. Zodiacul (care, să nu uităm, este *doar* orbita pământului împărțită în douăsprezece secțiuni de câte 30 de grade, şi are puțin sau deloc de-a face cu constelațiile) este măsurat începând cu punctul echinocțiului de primăvară, pentru că la acest moment începe un nou ciclu de vegetație la latitudinile nordice, acolo unde astrologia îşi are, aparent, originea.

Cu alte cuvinte, dacă dorim să investigăm *legile relației periodice şi structurale* care se vor aplica unei vieți umane începând cu o anumită zi, proiectăm pe hârtie schema de măsurare cosmică (sistemul solar văzut din locul naşterii) în acel moment, şi măsurăm cu ea elementele naturale care tocmai au atins condiția de existență independentă. Oare schema cosmică de măsurare şi timpul combinat - harta natală - înseamnă în sine ceva substanțial? Nu înseamnă aproape nimic, nu mai mult decât orice riglă sau ceas. Ea este pur şi simplu un simbol al măsurătorii. Numai dacă ştim de

la început ce este ceea ce vrem să măsurăm, atunci vom şti practic ceva după măsurare - altfel ar fi doar un set de simboluri algebrice pe o roată. Dacă nu cunoaştem natura umană, o hartă natală nu ne va da nici o indicație cu privire la natura unei anumite ființe umane. Dacă nu cunoaştem nimic despre curenții de aer, despre presiunea atmosferică etc., harta astrologică nu ne va spune mare lucru despre vreme. Jupiter şi Marte nu înseamnă nimic concret; ele înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât cifrele trei şi patru, o spirală, o linie dreaptă sau literele m şi p. Dar dacă spunem: aici este trupul unui copil nou-născut. Conține în el însuşi puterea de a creşte, forțele circulației sângelui, ale metabolismului hranei, ale reproducerii prin sex şi multe alte proprietăți ale vieții care caracterizează acest corp ca aparținând speciei umane - atunci putem încerca să aducem ordine în acest aparent haos al puterilor, funcțiilor şi proprietăților de viață, prin juxtapunerea simbolurilor noastre celeste la ele.

Jupiter va simboliza puterea de expansiune, Marte puterea de manifestare a impulsurilor, Venus cea de combinare a reacțiilor la stimuli, aşa cum sunt judecata conştientă şi emoția etc. Dar dacă am fi avut de-a face cu condiții atmosferice în loc de o ființa umană, Jupiter, Marte, Venus ar fi însemnat bineînțeles lucruri diferite, cum ar fi presiunea atmosferică şi alți factori telurici. Pentru că meteorologia este deocamdată puțin cunoscută, iar planeta Pământ nu a fost încă înțeleasă şi studiată ca *un întreg organic,* simbolismul astrologie nu este foarte folositor meteorologiei şi ştiințelor asociate. În cel mai bun caz astrologul va spune că un Jupiter puternic poate indica o intensă stare de expansiune. Dar expansiune aplicată la ce? „Ce”-ul poate fi cunoscut cu precizie doar când comportamentul organic al Pământului ca întreg este bine înțeles, adică atunci când toate funcțiile acestui organism planetar sunt separate. În acel moment astrologia poate corela şi interpreta aceste funcții, întocmai cum matematica corelează şi interpretează observații furnizate de microscop sau de aparate electrice care arată structura internă a atomului.

Afirmațiile de mai sus vor naşte, fără îndoială, obiecții. Vor fi arătate texte ale cărților de astrologie în care planetelor, pozițiilor şi aspectelor lor li se oferă cele mai clare şi mai concrete semnificații, într-adevăr, aşa este; dar aceste texte din cărți nu sunt altceva decât popularizarea unor date tradiționale referitoare la corelațiile simbolurilor astrologice cu anumite domenii de experiență care s-au întâmplat să intereseze oamenii în mod particular. Ele n-au legătură, esențial vorbind, cu astrologia pură, ci cu anumite aplicații particulare ale simbolismului astrologie. Aceste aplicații se *bazează* pe cunoaşterea tradițională şi sunt valabile doar în măsura în care această cunoaştere tradițională este valabilă.

Interpretările elementelor astrologice oferite de cele mai multe dintre cărțile de astrologie contemporană sunt la fel de valoroase pe cât era şi

cunoaşterea tradiţională a psihologiei omeneşti din vremea lui Ptolemeu, în Alexandria. În măsura în care psihologia şi sociologia umană s-au schimbat de atunci, ele sunt fără *valoare.* Dar întrucât natura umană este, la urma urmelor, destul de constantă ca întreg, *aplicaţiile* simbolismului astrologie făurit de Ptolemeu şi de predecesorii lui încă sunt adevărate în mare parte astăzi dar, în mod evident, foarte false sau incomplete în nenumărate cazuri. Punctul fundamental de însuşit totuşi - şi pare unul dificil pentru majoritatea oamenilor - este că obişnuitele cărţi de astrologie de astăzi oferă pur şi simplu aplicarea simbolismului astrologie la câteva subiecte tradiţionale: caracter, sănătate, fericire şi chestiuni care afectează Statul etc.

Aceste aplicaţii se *bazează* pe un punct de vedere tradiţional de bun simţ al subiectelor implicate şi rezistă sau se prăbuşesc împreună cu acest tradiţional punct de vedere. Dacă nu stau în picioare, înseamnă că principiile pe care se bazează astrologia ca ştiinţă a simbolismului sunt greşite. Şi matematica s-a dovedit a fi un eşec când descoperirea cuantei a răsturnat întregul eşafodaj al fizicii moderne. În mod similar, descoperirile psihanalizei, ca şi noile condiţii sociale dominante astăzi, au invalidat multe din afirmaţiile tradiţionale reproduse în textele astrologice moderne referitoare la psihologie, comportament social şi abilităţi profesionale. Însă astrologia propriu-zisă a rămas neatinsă de aceste schimbări; pentru că, aşa cum afirmă Bertrand Russell în legătură cu logica, „îi putem cunoaşte adevărul sau falsitatea fără să studiem lumea exterioară, pentru că ea se referă doar la manifestări simbolice". Parafrazându-l, am adăuga: certitudinea noastră referitoare la simple propoziţii astrologice nu pare analoagă cu certitudinea noastră referitoare la simple fapte psihologice, cum ar fi faptul că o fată se va îndrăgosti într-un moment al vieţii ei sau va trece printr-o criză emoţională la patruzeci de ani. Asigurarea noastră vine de la o sursă diferită.

Să încercăm să definim sau cel puţin să sugerăm care este această sursă - iată următoarea noastră sarcină; o sarcină dificilă, pentru că implică un tip de atitudine faţă de viaţă şi faţă de conştiinţă destul de diferit de cel oficial, cel precumpănitor în civilizaţia noastră academică şi intelectuală. Vom aborda subiectul studiind pe scurt un tip de dezvoltare în gândirea modernă, care este în acelaşi timp nou în formularea sa, deşi foarte vechi ca obârşie - ne referim la filozofia numită „holism".

Filozofia holismului

Această filozofie este expusă în întregime într-o carte admirabilă, *Holism şi evoluţie,* scrisă în 1926 de un om mai mult decât remarcabil, Jan C. Smuts, om de stat, filozof şi savant. Un articol din ultima ediţie a Enciclopediei Britannica, intitulat „holism", scris de asemenea de către

Smuts, ne oferă un rezumat al ideilor dezvoltate în carte. Vom cita în extenso din acest articol:

„Holismul este o teorie care face din existența «întregurilor» o trăsătură fundamentală a lumii. El se referă la obiecte naturale, atât animate cât şi neanimate, ca întreguri şi nu doar ca ansambluri de elemente sau părți. Priveşte natura ca având în componență corpuri şi lucruri abstracte şi concrete şi nu ca fiind un întreg organic omogen şi difuz. Şi aceste corpuri sau lucruri nu sunt în întregime reductibile la părți; într-un grad sau altul, ele sunt întreguri care înseamnă mai mult decât suma părților lor, iar punerea laolaltă in mod mecanic a părților nu va determina sau explica caracterul sau comportamentul. Aşa-zisele părți nu sunt de fapt reale, ci doar distincții analitice abstracte şi nu exprimă în mod corespunzător sau adecvat ce s-a întâmplat cu alcătuirea lucrului ca întreg.

Holismul este deci un punct de vedere adițional şi complementar celui ştiințific, ale cărui cuvinte cheie sunt continuitatea şi mecanicismul... Schemele mecaniciste ale ştiinței se aplică chiar şi corpurilor vii, deoarece structurile lor materiale determină funcțiile ce constituie caractere de viață... Viața şi mintea sunt considerate a fi derivate ale materiei .... Schema ştiințifică a fost în mod serios subminată de cele mai recente descoperiri din fizică şi matematică[11]... Valoarea conceptului mecanicist pentru cercetare nu este pusă la îndoială, dar nu mai poate fi considerată drept un adevărat indice al caracterului concret al universului şi al conținutului acestuia. Holismul este o încercare de a explora o schemă alternativă care va evita, totuşi, capcana vitalismului." „Ce implică acest concept al întregului? În primul rând, în măsura în care un întreg este constituit din părți sau elemente, ele nu pot fi fixe, constante sau neschimbate... Întregul şi părțile se influențează reciproc şi se modifică reciproc... Părțile sunt turnate în formă şi adaptate de întreg, exact după cum întregul, la rândul lui, depinde de cooperarea părților sale... Întrucât conceptul de întreg se aplică obiectelor naturale, apar două mari abateri de la schema ştiințifică ortodoxă. În primul rând, din punct de vedere material, viața şi mintea nu sunt constituite din elemente fixe, constante şi neschimbătoare. În al doilea rând, în afara părților sau a elementelor din lucruri, există un alt factor activ (întregul) pe care ştiința nu îl recunoaşte deloc.

„Evoluția înseamnă creşterea gradului de complexitate a părților sau elementelor co-operante, cu o simultană creştere în unitate a tiparului cu

---

[11] Această aserțiune este adevărată mai ales în cazul cuantei, care reprezintă Probabil cea mai profundă bază a holismului ştiințific, în măsură în care ea descrie universul funcționând prin intermediul întregurilor de „acțiune" - cuantele. Teoria se opune imaginii de mişcare continuă, dând astfel universului o înfățişare eterogenă. Filozofia teoriei cuantei urmează să fie formulată. (D.R.)

care ele sunt combinate. Înseamnă astfel o serie de întreguri în ascensiune, de la cele mai simple tipare materiale până la cele mai avansate... Totalitatea sau holismul caracterizează întregul proces de evoluție într-o măsură mereu crescândă. Şi procesul este continuu, în sensul că tipurile mai vechi de întreguri sau tipare nu sunt înlăturate, ci devin punctul de pornire şi elementele unor tipare mai noi şi mai avansate. Astfel, tiparele material-chimice sunt incorporate în tipare biologice şi ambele în tipare sau întreguri fizice ulterioare. Electroni şi protoni, atomi şi molecule, componente neorganice şi organice, protoplasma, plante şi animale, minți şi personalități sunt doar simpli paşi în această mişcare a holismului... Întregul este creator; oriunde părțile conspiră să formeze un întreg, acolo apare ceva care înseamnă mai mult decât părțile... Naşterea întregului din părțile sale este un exemplu al mai multului răsărind din mai puțin, mai înaltului din mai jos, într-un mod care nu violentează rațiunea... deoarece conceptul de întreg în relație cu părțile sale este un produs al rațiunii."

(Enciclopedia Britannica: „Holism")

Smuts explică mai departe cum conceptul de cauzalitate pur mecanică este nesatisfăcător şi, probabil, o ficțiune căci, dacă efectul nu e niciodată mai mare decât cauza, dacă cauza este şi trebuie întotdeauna să fie o măsură exactă a efectului, acesta nu poate fi un univers progresiv creator. Cauzalitatea holistică (unde câțiva factori contribuie la formarea de noi întreguri) este procesul real şi face posibilă creşterea şi progresul care, de fapt, este realitatea în natură. De asemenea, dacă această cauză determină complet efectul, determinismul este absolut. În universul holistic libertatea este recunoscută ca fiind inerentă naturii.

Unitatea organică care constituie un întreg reprezintă baza ultimă a individualității. Dificil de observat în domeniul anorganic, individualitatea creşte de-a lungul lumii organice până când devine bază pentru întregul cel mare şi ultim al evoluției - personalitatea umană. Dincolo de combinația progresiv-evoluționistă sau de integrarea tiparelor materiale, chimice, biologice şi mentale, se naşte personalitatea completă, care constituie şi explică unitatea şi inter-relațiile existente între aceste trei seturi de tipare.

Întregul, privit dintr-un punct de vedere mecanic, exterior, este ceea ce numim părți. Dar dintr-un punct de vedere integral interior, *întregul este şinele.* Relația întregului cu părțile este astfel transformată în relația sinelui cu non-sinele, cu care am făcut cunoştință ca relație subiect-obiect în psihologie. Totalitatea este şinele. Procesul lumii tinde de la materie, prin viață, la minte şi spirit; de la necesitate la libertate; de la exteriorul elementelor la interiorul şi şinele întregului. Formarea întregului caracterizează acest proces în fiecare stadiu. Aceasta se aplică proceselor psihologice în care există o construcție crescătoare a tiparelor mai înalte din cele mai joase. Psihologia *Gestalt* a arătat, de exemplu, că activitatea

mentală produce tipare sau structuri de experiență care se comportă ca întreguri şi intră în alte experiențe ca întreguri nedivizate şi indivizibile.

Deşi acelaşi lucru este valabil şi pentru structurile sociale, religioase şi politice, acestea sunt mai degrabă holoizi decât întreguri; şi întregurile reale sunt întotdeauna personalitățile care şi-au construit aceste structuri în scopul creşterii şi avansării spirituale a tuturor indivizilor umani. Smuts nu crede că individul există de dragul Statului sau al Bisericii, ci *viceversa.* Cât priveşte posibilitatea ca universul să poată fi considerat de asemenea ca un întreg, el refuză să aibă o părere clară, spunând doar că „acesta nu este un univers complet, ci unul în formare; şi pot exista întreguri mari şi mici în formare dincolo de înțelegerea facultăților noastre limitate". El încheie cu aceste cuvinte:

„Deşi teoria holistică acceptă cu franchețe baza materială a lumii şi recunoaşte ordinea naturală ca idealism, totuşi justifică pe deplin drepturile spiritelor la interpretarea lumii... Suntem constant confruntați cu opoziția dintre materie şi spirit, dintre temporar şi etern, dintre fenomenal şi real. Holismul arată aceste opoziții ca reconciliate şi armonizate în întreg. Arată întregul şi părțile ca fiind aspecte reciproce; finitul este identificat cu infinitul, particularul cu universalul. Eternitatea este conținută în timp, materia este veşmântul şi vehiculul spiritului, realitatea nu este o ordine transcendentă a unei alte lumi, ci este imanentă fenomenalului.

Pentru a atinge realitatea nu este nevoie să evităm aparența. Fiecare mic întreg în lume, deşi modest, este un laborator în care timpul este transmutat în eternitate, fenomenalul în real. Adevărul minunat este pretutindeni; firul cu plumb lăsat în jos oriunde va atinge adâncimi necunoscute; orice încrucişare cu lumea aparenței va revela adevărata textură a realității. Pretutindeni întregul - chiar cel mai mic şi mai nesemnificativ în aparență - este o adevărată minune, miracolul care deține tainele după care bâjbâim cu gândul şi fapta. Există „lăuntrul" care este „cel de dincolo". A fi un întreg şi a trăi în întreg devine principiul suprem din care derivă toate regulile etice şi spirituale cele mai înalte (cum este Regula de Aur). Şi el leagă aceste reguli cu natura lucrurilor, căci nu doar bunătatea, iubirea şi dreptatea derivă din el, ci şi frumusețea şi adevărul îşi au rădăcina în întreg şi nu înseamnă nimic în afara lui. Întregul este deopotrivă sursa şi principiul explicării atât a celor mai înalte idealuri ale noastre cât şi a structurilor evolutive mai timpurii."

Astrologia şi logica holistică

Întregul este deopotrivă „sursa şi principiul explicației" a adevăratei astrologii. După cum o înțelegem noi, şi după cum probabil a fost întotdeauna înțeleasă de cei care i-au cercetat semnificația cea mai

Profundă, adevărata astrologie este *matematica totalității.* Este „logica holistică" în opoziție cu „logica intelectuală" a actualei civilizații occidentale. Ea lucrează cu întreguri, studiază armonia structurală, creşterea, dezvoltarea şi dezintegrarea sau transfigurarea întregurilor - indiferent dacă acestea sunt organisme biologice obişnuite sau întreguri mai înalte sub aspect mental şi spiritual.

Logica intelectuală lucrează cu „părți", logica holistică cu „întreguri". Toate propozițiile intelectual-logice, cum spune Bertrand Russel, sunt în mod fundamental tautologii. Ele pun în ecuație judecăți referitoare la domeniul „părților". Ele observă că părțile se potrivesc bine din punct de vedere cauzal una cu cealaltă. Sunt propoziții strict analitice şi sunt perfect adaptate la concepția mecanicistă a lumii - care va rămâne întotdeauna un factor esențial în cunoaşterea umană. Acest concept, atât de puternic (aproape exclusiv) dezvoltat în civilizația europeană (şi prototipurile sale greceşti), este un minunat instrument de cunoaştere. Dar numai un instrument. El nu ne face să înțelegem realitatea. El stabileşte doar o bază pentru „onestitatea intelectuală" în abordarea realității. El ajută la îndepărtarea creşterilor parazite ale emoționalismului subiectiv, care corupe atât de uşor orice tip de cunoaştere vitală. Filtrează apele cunoaşterii, ca să spunem aşa; sau, într-un alt sens, este un eşafodaj care ridică cunoaşterea la un plan cu adevărat uman.

Logica intelectuală şi ideea de strictă cauzalitate (rezultatul ei) sunt instrumente minunate pentru antrenarea unei minți clare precum cristalul, oneste şi ne-emoționale sau ne-devoționale. Ele servesc la extirparea miraculosului, a falsității religioase, a minții tribale. Dar deşi se poate ghici forma unei clădiri studiind eşafodajul folosit la construcția ei, eşafodajul nu înseamnă clădirea.

Eşafodajul înseamnă vederea exterioară a lumii, o vedere care lucrează cu părți ca şi cum ar fi componente integrante şi, cel puțin într-un sens, produse ale întregului. Dar în momentul în care întregul devine o *unitate care operează,* părțile încetează să fie simple părți; ele devin *organe funcționale* ale întregului organic. De obicei, noi restrângem uzul anumitor termeni precum organism, organe, funcții, la ceea ce este acum cunoscut în ştiință ca întreguri biologice. Dar în concepția holistică asupra universului extindem uzul acestor termeni, cel puțin potențial, la toate tipurile de întreguri. Existența unui întreg implică existența părților, care reprezintă mai mult decât ceea ce se înțelege, din punct de vedere mecanicist, ca simple părți. Din nou facem distincția între părțile analizate mecanicist sau intelectual şi cele holistice, ultimele fiind în toate privințele organe, celule sau grupuri de celule, agenți ai întregului.

Vorbeam în altă parte, pe larg, de filozofia Totalității operative[12]. Aveam sentimentul că aceste două cuvinte, „Totalitate operativă", pe care le foloseam cu mult înainte de a fi la curent cu lucrarea lui Smuts sau a altor filozofi englezi, sunt foarte semnificative, pentru că ele dau întotdeauna nota dominantă a filozofiei astrologiei. Adevărata astrologie lucrează exclusiv şi integral cu întreguri operative. Lucrează cu ele exact la momentul precis, când acestea se manifestă în condiția de întreguri; când devin capabile să mențină operarea independentă

ca întreguri, pe propriul lor nivel de viață; capabile, cel puțin potențial, de a se reproduce printr-un fel de proces de emanație sau de multiplicare.

Ne confruntăm aici cu doi factori: un factor spațial - structura întregului, morfologia sa şi suma totală a caracterului său specific - şi un factor temporal - momentul de integrare, de „totalizare", când ceea ce a fost doar un grup de elemente începe să opereze ca un întreg independent. Factorul spațial trebuie cunoscut independent de astrologie. El aparține acelor ştiințe care lucrează cu aranjamentul sau structura spațială, aşa cum sunt fizica, fiziologia şi psihologia. O hartă astrologică nu va spune niciodată, prin ea însăşi, dacă întregul caracterizează un om, un câine, un germene de grâu sau o idee. Dacă se cunoaşte faptul că harta trebuie să se refere la o entitate a speciei *homo sapiens* şi, mai mult, la o anumită rasă din cadrul speciei (albă, galbenă, neagră, roşie), atunci se poate obține o bună *cunoaştere bazată pe deducție,* cu privire la variația individuală a tipului pe care harta îl reprezintă; nimic mai mult.

Acesta este unul din motivele pentru care am comparat astrologia cu matematica pură; pentru că matematica nu dă nici o informație despre ceea ce înseamnă conținutul ecuațiilor sale. Mai întâi trebuie să ai cunoaştere perceptivă, apoi poți folosi matematica pentru a da o nouă calitate acelei cunoaşteri. Adică, pentru a folosi în mod inteligent astrologia, trebuie mai întâi să ştii ce fel de întreg simbolizează harta. Este o ființă umană? Este un bărbat sau o femeie? Cunoscând aceste lucruri, astrologia poate fi folosită pentru a adăuga o nouă calitate acelei cunoaşteri. Această calitate este aproape exclusiv dependentă de valori ce se referă la *esența timpului* - un factor aproape necunoscut al ştiinței. Astrologia este înrădăcinată în misterul timpului.

Să reafirmăm paralelismul pe care l-am făcut între logică şi astrologie. Logica este metoda de testare a purității principiului cauzal din orice concept. Principiul cauzal, la rândul său, este temelia teoriei mecaniciste care se referă, după cum am văzut mai sus, la un punct de vedere exterior, din care universul apare ca o grupare de elemente asociate cauzal într-o manieră abstractă, numită acum spațiu-timp sau continuum. Într-o astfel

---

[12] *Stupul de sticlă,* seria *Hamsa* de articole purtând acest titlu: 1929-1934.

de teorie, esența spațiului absoarbe aproape complet realitatea timpului, care devine pur şi simplu a patra dimensiune a spațiului.

Aşa după cum Bergson a subliniat în marea sa lucrare *Evoluția creatoare,* timpul ştiinței este pur matematic şi nu are valoare vitală intrinsecă. Apoi el a încercat să abordeze realitatea timpului, pe care a exprimat-o prin termenul de „durată".

Timpul şi ciclurile

În universul holistic (vorbind în general şi nu neapărat cum îl vede Smuts) timpul este într-adevăr foarte real. Şi realitatea sa trebuie să se identifice foarte mult cu realitatea totalității întregurilor. Nu numai timpul real sau durata bergsoniană devine o funcție a totalității întregurilor, dar el intră într-un fel de modalitate meta-cauzală, în „holizarea" oricărui grup de elemente. Sunt implicați astfel doi factori; primul, intervalul existenței independente a oricărui întreg este unit în mod intim cu caracterul totalității întregului. Al doilea, calitatea momentului în care grupul a devenit un întreg operativ determina calitatea totalității întregului.

Cu alte cuvinte, indiferent dacă un întreg continuă să existe un minut, un an sau un miliard de ani, nu este pur şi simplu o problemă secundară. Intervalul totalității nu poate fi izolat de esența întregului. Relația dintre ele nu este una de cauzalitate, ci una de identitate. Considerată ca entitate particulară, vie, un om este lungimea vieții sale: prima propoziție. Un om este momentul asumării puterii de existență independentă (prima respirație): a doua propoziție. Acestea sunt postulatele unei „filozofii temporale".

Totuşi, acestea nu contrazic faptul că omul este întâi de toate o entitate aparținând speciei umane, apoi unei anumite rase şi grupări fiziologice. Aceste lucruri determină însă caracteristicile spațiale ale omului: structura sa biologică. Dar un om nu este numai o parte a colectivității (punctul de vedere mecanicist). El este un întreg individual (punctul de vedere holistic). Ce caracterizează această totalitate individuală? - momentul primei sale respirații şi durata vieții sale, ambele fiind valori asociate în *timp real*

Ştiința modernă nu are nimic de spus relativ la calitatea totalității oricărui întreg; nu are nimic de spus în mod fundamental şi real nici relativ la esența timpului. Întregurile sunt creații ale timpului. Părțile, ca elemente asociate cauzal, sunt creații ale spațiului. Termenul „creații" poate fi luat într-un fel alegoric, însă ideea generală este corectă pentru că relația timpului cu întregurile este de tip genetic. Nu înseamnă în mod exact că timpul *formează* întreguri, ci timpul *condiționează* formarea întregurilor. Matematica nu formează fizica, dar ea condiționează formarea fizicii. Matematica face din fizică un întreg, prin procese de corelare logică a datelor, aşa cum timpul face grupările de elemente operative întreguri,

printr-un proces de corelare şi „holizare” a acestor elemente. Acest ultim proces nu este unul logic. În unele cazuri l-am putea numi biologic; dar, într-un sens mai general, el transcende ceea ce numim în mod obişnuit „viață”. Poate fi numit *ciclologic,* pentru că timpul este esențialmente ciclic în manifestarea sa.

Apare astfel ştiința ciclurilor (sau, mai precis, a „ciclicității”). Ciclologia este față de ştiința întregurilor ceea ce matematica este față de ştiința modernă a fizicii. Matematica analizează spațiul; ciclologia analizează timpul - timpul real, timpul vieții şi al întregului. Prima porneşte de la un punct de vedere strict cauzal, intelectual, extern (în sensul pe care îl dă Smuts) al universului, conceput ca *extins* într-un continuum abstract spațiu-timp, în care timpul este interpretat ca o coordonată extra-spațială. Ultima porneşte de la un punct de vedere sincronic, holistic, intern, al universului conceput ca *intens,* în timp psiho-biologic ciclic, a cărui unitate poate fi numită „cuanta de durată”, adică „momentul creator”. Momentul este creator în măsura în care liberează puterea necesară formării întregurilor.

Dacă ne referim din nou la ideile lui Smuts şi vedem împreună cu el totalitatea întregului ca fiind identică cu şinele sau sufletul (depinde de definițiile acestor cuvinte), atunci putem *realiza* că momentul este creator de sine sau de suflet; că un suflet poate fi determinat în funcție de momentul in care întregul, din care rezultă adevărata totalitate, apare ca o individualitate care operează independent. Timpul devine astfel matricea universală a „sufletelor individuale”. Fiecare suflet (sau întreg) îşi are momentul de naştere şi ciclul de manifestare, ambele determinându-l în întregime ca suflet - adică ca o totalitate a părților, care, în obârşia lor de părți, se referă la spațiu. Aceasta se potriveşte bine cu vechiul simbolism mitologic, întrucât Cronos-Saturn este formatorul sufletelor individuale, sinelui individual, personalităților sau ego-urilor, potrivit modului în care sunt definiți aceşti termeni. El este zeul ciclurilor, guvernatorul Epocii de Aur (adică a începutului oricărui ciclu). El este principiul limitării, al granițelor, al finitului, al cristalizării şi formei. Aceasta pentru că fiecare întreg *trebuie în mod necesar să fie finit;* pentru că totalitatea implică finitudine, şinele implică limitare şi formă. Totuşi Epoca de Aur este vârsta inocenței şi a beatitudinii; păcatul şi tragedia vin numai dacă se încearcă să se treacă dincolo de aceste granițe, în căutarea „infinitului”. Într-una din scrisorile adresate studenților săi, Marc Edmund Jones scrie:

„Nu există iluzie care să pericliteze creşterea spirituală a căutătorului ca aceea a ideii că infinitatea este ceva care trebuie căutat şi într-un fel câştigat... Infinitatea este un concept al unei minți finite, de a ajunge la ceva ce nu este, iar finitudinea este o necesitate pentru realizarea infinității, oricât de paradoxal ar părea. Teama este infinită, exact după cum iubirea

este infinită. Ura este infinită, deoarece este o minciună sau o capitulare a unui suflet în fața imoralității; însă divinitatea este finită, adică definită. Nemărginirea totală este total necunoscută, întregul definit este cunoscutul absolut. Dumnezeu era finit față de Isus -"Tatăl" său. Divinitatea este finită față de discipolul care cunoaşte prin legătura spirituală restricția inițială a ființei sale. Pavel îşi spunea „sclav" al unui stăpân nemuritor şi, în această „legătură spirituală de tip sclavagist", el devine în acelaşi mod o personalitate adevărată sau nemuritoare. Realitatea este finită, niciodată infinit câştigată. Căutarea realității înseamnă într-adevăr căutarea absolutului finit."

Aceasta ne duce cu uşurință la revoluția pe care Einstein a realizat-o în domeniul fizicii moderne, declarând universul fără granițe, dar limitat. De la această afirmație matematică, ştiința modernă a început să lucreze cu universul luat ca un întreg - şi, de asemenea, cu atomul luat ca un întreg, compus din părți foarte distincte - ceea ce duce în direcția holismului. Dar am pune serios sub semnul întrebării câteva din ideile filozofice implicate în teoria generalizată a lui Einstein. Am spune, de exemplu, că spațiul este nelimitat deoarece spațiul lucrează cu extensia cauzală a elementelor, a părților-care-trebuie-să-fie. Şi nu există limită în ce priveşte numărul posibil şi relațiile dintre elemente. Însă timpul este limitat pentru că este domeniul formării întregurilor, iar totalitatea sau individualitatea este, prin definiție, limitată. Timpul, abstract vorbind, este *Ciclul.* Este „Cercul Totalității", inelul mitologic-astrologic al lui Saturn. Deci, ceea ce face ca spațiul-timp să fie limitat este factorul timp. Timpul infinit e o absurditate Eternitatea nu înseamnă timp infinit, ci un imens ciclu de timp, sau un eon. Mistic vorbind, este totalitatea oricărui ciclu.

În filozofia gnostică, un Eon nu este doar un ciclu de timp, ci o conştiință divină sau o ființă cosmică - un întreg cosmic. Aceasta se aplică oricărui ciclu, oricât de mic ar fi. Un moment este un eon, în sensul că este atât o unitate de timp, cât şi un suflet - sau matricea formatoare a unui număr de întreguri care îşi ating apoi totalitatea. Referitor la ceea ce este numit „Sine universal", acesta nu înseamnă un Sine infinit ci, dimpotrivă, un Sine care atinge starea perfectă în fiecare „cuantă a duratei", în fiecare clipă: adică întregul care este întreg în şi prin fiecare din cele mai scurte momente, fără nici o pauză imaginabilă în şinele profund. Poate fi cel mai mic din cel mic, sau cel mai vast din cel vast. Dimensiunile nu contează pentru că aparțin domeniului spațial. Nu contează nici dacă întregul are un număr mic sau foarte mare de părți. Numărul de părți sau gradul de extindere în dimensiuni nu aparține domeniului totalității sau timpului, ci iluziei spațialității, iluziei lui *plus şi minus,* iluziei logicii şi cauzalității intelectuale. Ființa este un întreg potențial în fiecare moment. Ființa supremă este „Cel care e pe deplin întreg" în fiecare moment, necunoscând

dezintegrarea, adică moartea; a cărui durată de timp este atât de plină de totalități neîntrerupte, încât este deopotrivă cel mai mic din ce-i mic, şi cel mai vast din ce-i vast.

Timpul pozitiv şi cel negativ

Toate acestea sunt în mod indubitabil metafizice şi, totuşi, foarte practice. Se referă la una din schimbările majore ce caracterizează această perioadă de tranziție; o schimbare foarte complexă în măsura în care, din când în când, dă impresia că este direcționată într-un sens, iar apoi în direcția opusă. Începând cu secolul VI Î.Ch., omenirea a încercat să se repolarizeze în concordanță cu un nou punct de vedere mental şi abstract. Cei mai mari filozofi şi oameni de ştiință au subliniat factorul „formă". Forma, care nu trebuie confundată cu corpul, este pur şi simplu rezultatul sintetic al relației pur abstracte. Forma, totuşi, atunci când se manifestă în ordonarea elementelor materiale într-un „corp" (sau obiect), implică extindere în spațiu. Astfel spațiul, ca principiu cosmic, a fost în mod fundamental subliniat de-a lungul acestor ultime douăzeci şi cinci de secole.

Pe de altă parte, timpul real a fost lăsat în fundal. Timpul, pentru omenirea arhaică, a însemnat o linie de modificări succesive suferite de corpurile materiale. Timpul era semnificativ în măsura în care părea să fie cauza dezintegrării corpurilor şi a energiilor. Timpul era deci analogic cu soarta. Saturn era zeul soartei sau al *karmei,* conducătorul implacabil ale cărui sentințe însemnau încetarea şi moartea. Încetarea înseamnă emoție şi la fel înseamnă şi naştere. Toate marile schimbări, toate momentele în care timpul pare să acționeze cu o putere şi o semnificație particulară sunt cauze pentru emoții interne. Astfel îi apar omului „natural" valorile-timp, ca valori emoționale. Timpul (Saturn) operează, după cum vom vedea mai târziu, prin schimbări în sentimente (Luna). Schimbările Lunii modelează viața sentimentelor omului, întocmai cum schimbările solare afectează acțiunea forței vitale fundamentale în toate corpurile vii.

Timpul, astfel asociat schimbării, poartă întotdeauna cu sine semnificația încetării (conform simbolismului saturnian); şi, astfel, pe aceea a tragicei inabilități de a perpetua conştiința, iubirea, tinerețea şi toate celelalte simboluri ale formei organice care funcționează perfect. Cu alte cuvinte, timpul, care la început a fost asociat cu naşterea lucrurilor (Epoca de Aur), pare să fi fost asociat fundamental, pentru mai multe secole, ideii de moarte şi fatalității neputincioase de a menține identitatea proprie (ceea ce înseamnă să se păstreze o formă definită). Timpul-Saturn a fost asociat tot mai mult (în special de-a lungul erei creştine) cu puterea care se opune vieții; o putere anti-holistică.

În esență, lucrul acesta este extrem de semnificativ. Ceea ce, în fapt,

generează întreguri şi dă viață sufletelor a fost aproape exclusiv considerat cauza tuturor distrugerilor! Reprezintă, bineînțeles, atât cauza naşterii cât şi cauza morții. Dar pentru că „această lume" este considerată rea şi iluzorie, naşterea nu părea în special un eveniment de bucurie - şi, destul de curios, moartea era chiar mai de temut. Ceea ce ar fi într-adevăr destul de ilogic, dacă nu s-ar fi datorat poate faptului că se spunea despre moarte că ar fi naştere în iad! Filozofia ocultă şi epocile de misticism au accentuat învățătura potrivit căreia, în timp ce un om obişnuit, identificându-şi şinele cu propriul corp pământesc, era confruntat la moarte cu distrugerea conştiinței personale, adeptul, reuşind să-şi transfere şinele din corp către o formă abstractă (sau prototip astral), nu cunoştea încetarea personalității la moarte. Corpul său material se dezintegra sub sceptrul lui Saturn, dar având-şi şinele fixat într-o formă abstractă, el era capabil să-l păcălească pe Saturn. El rămâne acelaşi sine, minus un vehicul material pentru exprimare. Totalitatea întregului rămânea, chiar dacă puterea operativă a întregului (în termeni de *activitate pământească)* plecase.

Astfel, fatalitatea încetării era depăşită prin stăpânirea formei. Omul, construindu-şi „forma de nemurire" sau scăpând de elementele materiale pe care i le oferea corpul, era capabil să-şi păstreze şinele în ciuda tuturor schimbărilor, în ciuda timpului. Având construită propria sa structură spațială ca o fortăreață inexpugnabilă, el putea să desfidă timpul. Lucrul aceasta putea fi făcut doar prin folosirea minții. Diferite niveluri ale minții ar conferi diferite tipuri de nemurire. O mare carte care rămâne în amintire de-a lungul timpului este un fel de nemurire personală pentru autorul ei. Adeptul, totuşi, era capabil să dobândească un tip de nemurire mai complet, funcționând dincolo de moarte în „corpul său christic" sau în *nirmanakaya* etc.

Din păcate, tipul *creativ* de minte (adică mintea considerată în relație cu procesul de formare a întregului), a fost curând ascunsă vederii de dezvoltarea extraordinară a tipului logic de minte sau a intelectului analitic. Prin *analiză,* spațiul şi-a pierdut totalitatea (adică legătura sa cu puterea holistică a timpului) şi a devenit mecanicist şi strict cauzal. A devenit infinit şi, astfel, de neînțeles. A fost conceput ca extindere infinită în toate direcțiile. Cauzalitatea şi mecanicismul au condus la formarea legilor termodinamicii şi la ideea de entropie. Universul a fost văzut ca „fugind în jos". Aici, de asemenea, timpul devenea fatalitatea încetării - în loc de puterea de a da viață între-gurilor. În ultima vreme, totuşi, revine în prim plan tendința de a reafirma cosmologia în vechii termeni de „zile şi nopți ale lui Brahma". Nu numai universul este conceput ca un întreg dar, în loc de a fi descris ca un întreg care explodează, el dobândeşte puterea de a se regenera singur, perioadele de contracție alternând cu cele de expansiune (Sir James Jeans, *op.cit.,* p.138). Se pare că o nouă înțelegere a

esenței timpului va conduce oamenii de ştiință la teorii viitoare mai satisfăcătoare.

Punctul principal pe care trebuie să-l realizăm este că există două concepții fundamentale asupra timpului posibil: timpul *negativ* este timpul conceput ca fatalitate a încetării, timpul *pozitiv* sau holistic este puterea de formare a întregului. Primul punct de vedere este subiectiv şi emoțional, care spune: „iată sunt aici, întreg, viu, conştient şi toate acestea vor avea un sfârşit! Fiecare schimbare este un pas către moarte Şi astfel timpul înseamnă suferință şi totul este în zadar". Aşa vorbeşte individul care a realizat că personalitatea individuală este un miraj.

Toate agregatele se descompun" a spus Buddha. De aici rezultă în mod logic că singura atitudine înțeleaptă este de a-ți retrage conştiința din toate componentele schimbătoare şi de a trăi într-o „formă abstractă" pură, în pura totalitate aflată dincolo (sau dincoace) de toate întregurile. Aceasta este starea de Nirvana.

Concepția pozitivă asupra timpului vede timpul ca o naştere eternă a întregurilor care nu mor în mod necesar, ci se pot păstra combinate unele cu altele, formând, prin proces, întreguri mai mari. Prin *participarea în conştiință,* individul poate deveni o parte organică a unui întreg mai mare şi poate realiza astfel nemurirea în interiorul acestui întreg, ca un factor funcțional al totalității întregului mai mare. Acest gen de nemurire diferă ca semnificație de nemurirea strict personală, pentru că nu este bazat pe învingerea timpului, ci pe identificarea cu puterea creatoare a fiecărui moment.

Omul ar trebui să trăiască pe deplin fiecare moment şi, în primul rând, momentul fundamental al naşterii şi al întregului său destin. Odată ce încetează să se mai opună timpului şi, dimpotrivă, acceptă mesajul creativ al fiecărui moment, acest fiecare moment este văzut ca o naştere. Omul, trăind în mod creativ, trăieşte într-un constant proces formator de întreguri. El nu încearcă să fugă de limitările niciunui moment năpustindu-se în spațiu, ci umple spațiul şi forma determinate de forța fiecărui moment; procedând astfel, el îşi reînnoieşte constant totalitatea. El creează cu aceeaşi uşurință şi bucurie, în momentele care îi definesc totalitatea, cum ar fi acela al tinereții, sau în alte momente care îi definesc totalitatea, ca acelea ale maturității, bătrâneții sau morții. Toate aceste definiții ale timpului reprezintă oportunități la fel de creative pentru formarea întregului. În fiecare moment el este un întreg care se combină cu toate celelalte întreguri în interiorul întregului universal. Când structura spațială cunoscută ca fiind corpul său nu mai este capabilă să definească noi seturi formatoare de întreguri, structura este descompusă în propriile elemente, care apoi se recombină în interiorul întregului pentru a duce mai departe bucuria naşterii. În momentul când structura corporală îşi pierde puterea

holistică, nenumărate alte structuri se nasc în univers. Se poate naşte o stea şi cel care şi-a împlinit timpul şi s-a identificat cu tendinţele sale ciclice este dus către naşterea imediată, în concordanţă cu deplinătatea puterii formatoare a întregului pe care el a dezvoltat-o în interiorul structurii sale spaţiale (adică specie, rasă, familie, grupări de toate tipurile).

Intuiţii şi simboluri

Noul tip de astrologie pe care-l discutăm aici se întemeiază pe această concepţie pozitivă a timpului şi, de aceea, el implică folosirea unei facultăţi care nu îşi are locul în minţile împovărate de conceptul negativ de timp, de determinism şi fricile sale. Conform concepţiei negative despre timp, fiecare întreg moare în fiece moment în părţile sale. Astfel, singurul lucru pe care îl poate face întregul, este să încerce în mod frenetic să obţină părţi noi şi astfel să stăpânească legile cauzale ale relaţiei dintre părţi. Astfel că, prin *abilitate inginerească,* dezintegrarea inevitabilă poate fi făcută să se desfăşoare cât mai încet posibil şi structura spaţială poate fi conservată. Aşa cum la război ofensiva este cel mai bun mijloc de apărare, tot astfel conservarea de sine este cel mai bine realizată prin intermediul extinderii de sine - ceea ce duce la imperialism şi la lăcomie, pe un fundal constant de teamă. La limită, avem simbolul „magicianului negru", care se hrăneşte din moartea tuturor lucrurilor şi care, în teama absolută, îşi conservă perfecţiunea formei, distrugând toate lucrurile şi sugându-le puterea vitală. Aceasta este manifestarea supremă a timpului negativ. Ea implică folosirea unui intelect puternic, care reduce toate lucrurile la elemente pentru a le asimila, ceea ce este absolut necreativ, pentru că divorţează în mod absolut de puterea holistică a timpului real.

Acesta este probabil doar un simbol, dar el indică împlinirea procesului care proslăveşte logica intelectuală şi atitudinea analitică şi cauzală a minţii. În opoziţie, vedem dezvoltarea facultăţii intuiţiei, care este puterea de a te identifica cu puterea întregitoare a timpului. Intuiţia începe cu instinctul biologic[13]. Ultimul înţelege fiecare nouă situaţie şi confruntare ca pe un întreg şi reacţionează la aceasta instantaneu tot ca un întreg. Există astfel o perfectă adaptare a întregului la întreg şi o realizare perfectă atât a

[13] Bergson defineşte intuiţia ca instinct ce devine conştient de el însuşi, se eliberează de sclavie spre nevoia imperioasă de acţiune şi e capabil să reflecteze asupra a ceea ce vede. Natura esenţială atât a intuiţiei cât şi a instinctului, este definită de el ca „simpatie". Intelectul pe cele mai înalte culmi pune în mâinile noastre cheia spre înţelegerea materiei, iar intuiţia ne poate conduce către cele mai mari adâncimi ale vieţii însăşi. Filozofia intuitivă este un tip de cunoaştere înrudit cu arta, dar având ca obiect viaţa însăşi. Ea operează prin stabilirea unei relaţii de simpatie între noi şi alte fiinţe vii. Intuiţia transcende intelectul, dar aceasta se întâmplă datorită intelectului care a crescut dincolo de limitările simplului instinct. Pâră co-operarea intelectului, el trebuie - ca instinct - să rămână ataşat unui obiect special de utilitate practică şi să se consume în actul exterior - (cf. *Evoluţia creatoare,* Cap.II.).

tuturor relațiilor implicate în confruntare cât şi a momentului însuşi.

Intuiția e aceeaşi putere la nivel psiho-mental. C. G. Jung vorbeşte despre intuiție în felul următor:

„Intuiția este un fel de înțelegere instinctivă, indiferent de natura con ținuturilor sale... Prin intuiție orice conținut este prezentat ca un întreg complet... Cunoaşterea intuitivă posedă o natură intrinsecă de certitudine şi convingere, care i-a permis lui Spinoza să susțină „scientia intuitiva" ca fiind cea mai înaltă formă de cunoaştere".

Cea mai bună definiție ni se pare a fi aceea că *intuiția este percepere holistică.* Poate fi de asemenea definită ca şi *conştientă de sine.* Este facultatea care ne permite să avem conştiința sinelui (totalitatea) oricărui întreg. Ea este astfel opusă senzațiilor care sunt întotdeauna fragmentare şi de aceea au nevoie de logica cauzală a intelectului (sau de echivalentul puterii biologice de asociere a senzațiilor), pentru a le coordona. Intuiția nu se *bazează,* pe logica cauzală, dar totuşi are un tip definit de logică, la care ne-am referit ca „logică holistică". Certitudinea derivată din realizările intuitive nu este de acelaşi tip ca cea derivată din simplele propoziții matematice; şi totuşi realizarea intuitivă este, în felul său propriu, un fel de tautologie.

O tautologie a fost definită de Bertrand Russel drept o propoziție ce arată „că anumite seturi diferite de simboluri sunt moduri diferite de a spune acelaşi lucru". Cu alte cuvinte, procesul este acela al identificării a două reprezentări simbolice. Realizarea intuitivă este similară acesteia pentru că prin ea, un întreg (fie un individ, fie o situație) este identificat cu o calitate. Cineva poate şti în mod intuitiv că un om este onest, să spunem. Aceasta înseamnă că, într-un mod ciudat, omul şi onestitatea au fost realizați a fi identici. Calitatea (onestitatea) s-a suprapus peste conceptul de om, devenind una cu el. Noi credem că toate intuițiile pot fi explicate ca identificări spontane ale anumitor întreguri cu calități fundamentale păstrate, ca să spunem aşa, în inconştient. Când o persoană (sau o situație) devine subiectul unei realizări intuitive, una sau câteva din aceste calități fundamentale sunt deodată trase în afara inconştientului, aşa încât pentru cineva care are o imagine mentală a persoanei (sau a situației), ultima (imaginea) devine total semnificativă în termenii acestor calități.[14]

Astrologia se bazează pe una din aceste realizări intuitive care identifică „ordinea" cu „mişcarea celestă a stelelor". Calitatea conceptuală de „ordine" era latentă în inconştient. Ea era rezultatul psihologic al unor dorințe de a găsi o compensare pentru aparentul haos al existenței cotidiene. Mai mult, omul a observat că există o regularitate remarcabilă în mişcările Soarelui,

---

[14] Conf. următoarelor două capitole, ca discuție ulterioară a acestor „calități" şi «imagini primordiale" ale inconştientului.

Lunii, stelelor. Apoi, factorul psihologic intern şi percepția exterioară au apărut într-un anumit fel ca fiind identice. Una a devenit simbolul celeilalte. Toate intuițiile sunt bazate pe simboluri.

Ce sunt simbolurile? Ele sunt *reprezentări ale unor calități care aparțin întregurilor.* In opoziție cu simbolurile, enumerațiile şi categoriile sunt specifice părților. Părțile există în condiția simultaneității co-extinse - adică în spațiu. Ele sunt văzute în juxtapunere şi se evidențiază în virtutea diferențelor lor: ele ocupă locuri diferite, sunt orientate diferit, se comportă diferit. Ele au caracteristici distincte datorită cărora mintea este capabilă să le definească analitic față de fundalul unui spațiu omogen sau, prin contrast, una față de cealaltă. De aceea părțile pot fi enumerate; li se pot atribui valori cantitative şi legături cauzale; pot fi clasificate în categorii, compartimente etc. Dar, când ajungem la întreguri, indiferent dacă sunt entități-întreguri sau situații-întreguri, avem in față individualități cu adevărat invizibile, care trebuie înțelese şi *trăite ca* întreguri. Pentru a face aşa, trebuie să stabilim un curent de „simpatie" între noi (ca întreg) şi ele. Totalitatea noastră se întâlneşte imediat cu totalitatea lor. Rezultatul este o stare psihică în noi. Aceasta stare este pur cantitativă pentru că, după cum arăta Bergson[15], stările psihologice sunt în ele însele pur calitative iar durata pură este o „succesiune de schimbări calitative".

Putem spune deci, pe scurt, şi evitând lungile argumente metafizice, că fiecare întreg, aşa cum este experimentat de noi în orice moment particular este pătruns de o calitate care reprezintă „geniul" acestui întreg, geniul situației luată ca întreg, semnificația sa, „sufletul" său. Cum poate fi transmis acest suflet sau această semnificație? Nu în mod simplu prin enumerarea părților ce constituie întregul, ci printr-un simbol care, ca un „semn", revelează semnificația întregului.

Valorile-timp, valorile-suflet, valorile-întreguri - toți termeni similari - nu pot fi comunicate direct. Analiza intelectuală şi operațiile mentale asociate nu sunt folositoare pentru a transmite totalitatea unui întreg, geniul unei situații de întreg. Intuiția *bazată* pe identificare şi simpatie perfectă (sau consonanță perfectă) este singura care poate să ne ducă la realizarea acelui întreg sau geniu.

Dar cum putem trezi aceasta stare de identificare? Numai formulând o situație sau o imagine care, într-o manieră faptic-dramatică, va exterioriza calitatea întregului şi, mai mult, va tinde să trezească experiența acelei calități în ceilalți. Să presupunem că un om trăieşte într-o junglă deasă, aşa de deasă încât nu a văzut niciodată un cer de noapte umplut cu stele. În junglă, el experimentează în mod constant frica şi atacurile lucrurilor vii, ostile. Viața de junglă îi pare un haos al instinctelor sălbatice inspiratoare

[15] Cf. Timpul şi libera voință, cap. I şi II.

de teamă. Apoi vine la el o ființă superioară care îl duce pe vârful unui munte, de pe care poate observa cortegiul ordonat al stelelor. I se dau cunoştințe elementare despre astrologie şi legile ordonate ale mişcărilor celeste. Pentru prima dată totalitatea sa se confruntă cu totalitatea universului şi el experimentează realitatea ordinii şi a armoniei. Chiar şi viața de junglă, *realizează* el acum, este guvernată de o vastă armonie misterioasă.

Se întoarce apoi în junglă, întregul său fiind umplut cu acea experiență. El încearcă să comunice semnificația ordinii şi tovarăşilor săi de junglă - fără succes, bineînțeles, neexistând experiența senzorială a acestora care să le dea „simbolul" ordinii. În final, el îi duce în vârful copacilor înalți şi ei contemplă cerul clar al nopții. Ei văd, noapte de noapte, cortegiul stelelor. Ei pot simți realitatea ordinii universale, pentru că acum au văzut un „semn" al acesteia. Şi, ori de câte ori, mai târziu, dacă nu puteau să urce în copacii înalți şi erau prigoniți în întunecatul haos al junglei, simțindu-se pierduți în acest haos, altcineva le putea spune: „Amintiți-vă de stele. *Există* ordine în lume". Şi oamenii disperați pot experimenta din nou realitatea ordinii prin puterea simbolismului stelelor.

În acelaşi mod un tigru devine un simbol al fricii; o casă solid construită un simbol al protecției. Cu alte cuvinte, o situație de viață care, în experiența universală mai mică sau mai mare a omenirii, este în mod spontan identificabilă cu calitatea unei anumite stări psihologice, devine simbolul acelei stări. Este acea stare exteriorizată ca o imagine simbolică, imaginea fiind mai departe abstractizată la un viitor stadiu de evoluție, printr-un cuvânt, printr-o propoziție sau printr-o lucrare de artă.

Ceea ce face din imaginea sau acțiunea dramatică un simbol potrivit este, înainte de toate, faptul că ea constituie o *situație de întreg.* Trebuie experimentată drept „întregul acțiunii"; altfel nu ar elibera în cealaltă persoană o stare psihologică total determinată. Trebuie apoi asociată experienței trecute a acelei persoane, fie direct, fie cel puțin indirect. Nici un simbol nu este cu adevărat semnificativ pentru cineva care nu a experimentat „întregul acțiunii" pe care acesta o descrie. Un tigru nu este un simbol al fricii pentru cineva care nu a experimentat un tigru, fie direct, fie prin experiența altor persoane. Cu cât experiența este mai indirectă, cu atât simbolul este mai puțin semnificativ - deoarece cu atât mai mică trebuie să fie puterea de a trezi starea psihologică cu care este menit să se identifice.

Am spus că toate intuițiile sunt *bazate* pe simboluri. Dar astfel, într-un fel diferit, sunt instincte. Un animal se confruntă cu o situație şi reacționează instinctiv la ea. Dacă, în trecut, nu au fost experimentate situații identice de către specia sa luată ca întreg, nu ar exista o asemenea reacție. Faptul că situația a fost experimentată de multe ori înainte a făcut,

din configurația elementelor sale constitutive, un simbol. A devenit un semn pentru o stare psihologic-biologică care impune o adaptare imediată. Reacția instinctivă nu este doar imediată, ci o perfectă adaptare la situație a celui care experimentează. Se întâmplă astfel pentru că simbolul are *semnificație absolută* şi deci impune în mod absolut,fără nici o rezervă sau pervertire, comportamentul vital sau biologic corespunzător.

Într-o ființă umană modernă, din contră, orice situație de viață este cu greu înzestrată cu semnificație absolută de simbol, pentru că omul modern îşi foloseşte mintea analitică într-un asemenea grad încât nu mai poate realiza o situație (sau pe el însuşi) ca fiind un întreg. Nu este un întreg în reacțiile sale decât sub tensiunea câtorva sentimente biologice atot-constrângatoare. El nu vede oameni sau situații ca întreguri. De aceea el nu le identifică imediat cu nişte „calități", pentru a deveni astfel simboluri. Întrucât nu sunt conştientizate ca simboluri ale calităților, deplin experimentate în trecut, ele trebuie analizate pas cu pas. Rezultatul este în cel mai bun caz o reacție întârziată sau una greşită. Nici instinctul, nici intuiția, nu analizează un om sau o situație pas cu pas, ci ele le înțeleg în totalitate şi dintr-o dată. Ele le văd ca întreg şi le identifică cu una sau cu mai multe calități care determină o reacție corectă.

Indianul american, chiar şi astăzi, reacționează de obicei spontan față de o persoană pe care nu a mai întâlnit-o. Vocea persoanei, calitatea tăcerii ei sau un ceva indescriptibil devine pentru indian un simbol clar al sinelui real al persoanei respective (adică totalitatea). Şi se comportă conform adevăratei judecăți - intuiția. Omul alb, dimpotrivă, nu întâlneşte un străin ca un întreg care întâlneşte alt întreg în mod intuitiv, ci începe să *analizeze* o trăsătură sau o caracteristică. Şi vede părți mai mult sau mai puțin asociate, în loc de un întreg simbol semnificativ de calități, astfel încât el reacționează frecvent față de străini într-un mod care se dovedeşte greşit.

Intuiția reprezintă astfel puterea de a citi fiecare întreg ca un simbol al calității fundamentale a vieții. Aceasta înseamnă de fapt a vedea sufletul în orice lucru, totalitatea (calitatea) în orice întreg. Prin instinctele sale, animalul trăieşte într-o lume a simbolurilor înțelese inconştient, care îi forțează funcțiile biologice să reacționeze în tipare perfecte de comportament. Omul pe deplin intuitiv trăieşte într-o lume de simboluri percepute conştient, într-o lume a sufletelor plină de semnificație. Combinația tuturor acestor simboluri în orice moment constituie un alt simbol, simbolul-germene al momentului. Acest simbol - germene relevă calitatea semnificativă a acelui suflet omenesc, aşa după cum se vede el însuşi revelat în realizarea momentului.

Din punct de vedere cosmic, fiecare moment al universului poate fi conştientizat ca un simbol cosmic ce revelează calitatea momentului şi sufletul cosmosului - spune-i Dumnezeu dacă vrei. Totuşi, fiecare moment

astfel conştientizat este în relație cu acela care percepe, aflat pe pământ; şi la limită, cu întregul omenirii.

Deoarece am *văzut* că fiecare moment este o naştere a nenumărate întreguri, rezultă că, prin legea moştenirii cosmice, calitatea acelui moment determină calitatea fundamentală a întregurilor izvorâte de aici. Şi, după cum revoluția ordonată a corpurilor celeste reprezintă marele simbol al ordinii naturale şi cosmice, rezultă că tiparul făcut de aceste corpuri celeste în orice moment poate fi luat drept simbolul-rădăcină al totalității (individualitate şi destin) al fiecărui întreg născut în acel moment. Calitatea revelată de acel simbol-rădăcină este calitatea acestor întreguri. Dar simbolul-rădăcină (harta natală astrologică) *trebuie* considerat ca un întreg şi văzut prin facultatea intuiției. Intelectul analitic nu are ca efect conştientizarea simbolurilor holistice; şi dacă harta natală înseamnă tot ce este *vital* şi real, ea poate fi luată doar ca un simbol, deci ca o *configurație totală,* ca un întreg. Totalitatea tiparului celest la naştere şi totalitatea individualității şi a destinului nativului sunt identice; şi ambele sunt expresii ale totalității din acel moment. În logica intelectuală avem formula: dacă A=B şi B=C, atunci A=C Logica holistică oferă totuşi o semnificație diferită simbolului egal (=) față de cea intelectuală; o semnificație genetică, ca să spunem aşa.

Trebuie să adăugăm acum că revoluțiile Soarelui, planetelor şi stelelor nu sunt singurul material care poate fi folosit ca simboluri pentru o revelație intuitivă a sufletului momentului. Teoretic, orice poate servi ca bază pentru simbolism, cu condiția ca: 1) cel care interpretează să fie capabil să întâmpine fiecare situație simbolică ca un întreg, cu totalitatea propriului său sine, deci cu dezvoltarea deplină a intuiției; 2) această intuiție, dacă trebuie comunicată, operează conform principiilor „logicii holistice"; principii care pot fi pe scurt descrise ca ținând de *coerența funcțională.*

Aceasta se întâmplă acolo unde intelectul îşi găseşte locul potrivit, în comportamentul instinctiv, „coerența funcțională" este inconştientă şi biologică. De exemplu, anumite mişcări şi atitudini, atunci când un animal este în călduri, sunt simboluri de stimuli biologici care duc la împerechere. Dar animalul nu poate rata interpretarea corectă, adică cu logică holistică, a semnificației acestor mişcări şi atitudini. Instinctul său ştie cu certitudine ce înseamnă dansul masculului sau zborul femelei, în termenii funcției biologice de propagare. În inconştientul său, interpretarea infailibilă este „coerent funcțională* pentru că „mintea" care face interpretarea este în mod absolut una cu principiul vital, cu totalitatea momentului. Primăvara, ca moment al împerecherii, restrânge în mod absolut interpretarea animalului referitoare la simbolurile dansului de împerechere. Animalul *realizează* perfect momentul. Sufletul momentului şi şinele animalului sunt identice

ca semnificație. De aceea interpretarea, inconştientă şi instinctivă, nu poate fi falsă.

Dar cu încercarea omului de a avea o realizare intuitivă a destinului ori a sinelui său individual din fiecare moment, problema este mai complexă, pentru că o asemenea realizare *trebuie* să-şi găsească temeiul în mintea conştientă. Şi mintea conştientă (sau funcția de gândire) nu operează la început cu întreguri, ci cu părți. Gândirea se dezvoltă din senzații eterogene şi separate. Ea raționalizează senzațiile sau asociațiile de senzații şi dacă o nouă facultate nu re-energizează mintea, atunci ea lucrează mai întâi cu valori de spațiu sau cu valori de formă, mai degrabă decât cu valori de timp şi cu principii holistice. A lucra cu ultimele înseamnă a solicita colaborarea sentimentelor care, aşa cum vom vedea mai târziu, reacționează natural la întregul situațiilor. Unirea reacțiilor sentimentelor cu gândirea logică conduce mintea la o nouă atitudine sau polarizare. Ea începe să funcționeze mai degrabă pe bază de întreguri decât de părți; pe bază de evaluări psihologice mai degrabă decât pe bază de concepte fizice. Devine mai degrabă holistică decât mecanicistă. Încetează a mai fi legată de obiecte materiale şi de obligația de a le enumera şi clasifica după caracteristicile lor spațiale. Se întoarce spre interior după obținerea acestei eliberări şi începe să „simtă" puterea vie a momentului. Apoi, totalitatea momentului începe să vorbească şi astfel de glasuri sunt simboluri.

Nu contează dacă aceste simboluri sunt vise, viziuni mistice, prevestiri sau „signaturi" oculte. Important este că toate întâlnirile de viață devin dotate cu semnificație. Omul devine astfel Interpretul şi Văzătorul. El trăieşte într-o lume de suflete, într-o lume de întreguri semnificative, pentru că totalitatea sau holismul operează prin conştiința sa. În animal, totalitatea operează prin organismul fiziologic, în omul cu o minte repolarizată, totalitatea operează la nivel psiho-mental - adică conştient. Când operațiunea devine perfectă, există în interpretările intuitive ale simbolului momentului aceeaşi certitudine ce derivă dintr-o *identitate evidentă.* Animalul interpretează dansul împerecherii cu certitudine, pentru că a devenit identificat cu stimulul de împerecherea din momentul respectiv. Numai că nu îl cunoaşte. Intuiția perfectă este de asemenea rezultatul unei identificări (de absolută „simpatie", cum scrie Bergson) între percepția întregului individual şi întregul situației percepute. Această identificare se petrece în fiecare moment cu energia formatoare de întreg, față de care individul este acum total deschis.

Pentru un asemenea om perfect intuitiv nu este necesar nici un sistem simbolic particular, iar astrologia nu are o valoare specială pentru el. Dar el nu-şi poate comunica intuițiile celorlalți. Comunicarea necesită un sistem de interpretare: un set de simboluri ce pot servi drept „punți" spațial-mentale între totalitatea momentului şi toți cei care percep; ea necesită

astfel un limbaj. Astrologia este o astfel de limbă, după cum seriile chinezeşti de hexagrame *Yi Jing* sunt o astfel de limbă. Şi în formarea şi utilizarea unei astfel de limbi există ceea ce am numit logica holistică, şi intră în operare principiul coerenței funcționale.

Adevărata temelie a astrologiei este o astfel de logică holistică; şi, după cum am spus deja, nu este o compilație de date sau statistici, chiar dacă ultimele pot avea o mare valoare în a ajuta ca formularea interpretărilor abstracte să fie mai concretă şi mai precisă. Această logică holistică, bazată pe percepția totalității materialului utilizat ca elemente simbolice şi coerență funcțională, este pentru omul cu adevărat intuitiv la fel de logică ca şi logica intelectuală. Dar nu este atât de rigidă şi de stabilă, cel puțin în aparență, pentru că este creativă. Ea reprezintă o funcție a vieții care evoluează. Ca şi logica instinctelor, se adaptează la situații noi şi la noi niveluri de ființare. Este schimbătoare - şi totuşi, într-un fel misterios, neschimbată în esență, în toate variantele de formulare.

Baza simbolismului astrologic

Aceste gânduri nefamiliare pot deveni mai clare dacă indicăm, pe scurt, maniera în care poate fi atins simbolismul astrologie.

Problema simbolismului astrologie este aceea a corectei (adică semnificativ) identificări a ordinii ce se manifestă în ciclurile corpurilor celeste în raport cu observatorul de pe Pământ, şi a ordinii care în mod obişnuit *nu* se manifestă în natura şi în viața umană, dar la care omul tânjeşte în mod psihologic, şi care devine o realitate prezentă interior, la individul trezit spiritual. Omul care este prins în mrejele conflictului neîntrerupt al elementelor primordiale şi naturale, nu găseşte în viață decât haos şi schimbare; de aici rezultă frica. Omul care vede aceste elemente ca părți funcționale ale unui întreg cosmic, armonizate de un complex orientat spre exterior, şi care sunt totuşi, în mod inerent, simple legi de „coerență funcțională", învinge frica. Concepând şi conştientizând universul ca un întreg, viața sa ca un întreg, psihicul şi corpul său ca un întreg, el este capabil, în mod fundamental, să se identifice cu totalitatea acestor întreguri şi să se afle într-o relație abstractă şi „mistică" de totalitate cu întregul. Aceasta nu înseamnă să se afle în *afara* întregului-natură sau *deasupra* lui. Nu înseamnă exact ceea ce se numeşte, în mod obişnuit, a considera natura şi destinul în mod *obiectiv.* Înseamnă a păstra o poziție constantă sau o stare de echilibru în „centrul de gravitație" al acestui întreg-natură şi destin, înseamnă să nu fie aruncat în afara echilibrului prin (adică implicat în) intensificarea oricărei părți funcționale a acestui întreg. Dar nu înseamnă retragerea dintr-o asemenea funcție intensificată.

Aici se poate face referire la conceptul ştiințific de „energie", care este determinată mai degrabă pe baza accelerării impulsului, decât pe baza unei

„forțe” misterioase proprii obiectului. În acelaşi mod, energia psihică este produsă de intensificarea unei funcții psihic-organice; prin faptul că, „calitatea” pe care ea o reprezintă îşi creşte astfel semnificația în relație cu întregul echilibru organic, iar acesta devine un factor dominant în conştiință. De exemplu, funcția sentimentului poate lua o asemenea valoare covârşitoare încât conştiința să fie umplută aproape în întregime cu un sentiment de ură. Într-un astfel de caz, şinele, „EU SUNT-ul, devine de obicei implicat, fiind aruncat în afara centrului psihic de gravitație de către această ură. Şi întreaga ființă strigă: «urăsc”, care înseamnă „sunt urât”.

Omul care rămâne echilibrat poate simți cum ura se iveşte, dar el nu va spune: „sunt urât”, ci: „există o intensificare a urii în întregul meu”. El nu se va separa de funcția sentimentului din această cauză, Pentru că ar însemna o auto-mutilare. Dar îşi va aranja toate celelalte funcții şi va compensa cu ele funcția-sentiment intensificată. Dacă reuşeşte acest lucru, el, şinele, şi totalitatea întregului, va păstra Poziția de echilibru în centrul de gravitație al naturii-întregului său. El nu va mai fi măturat din acest centru gravitațional de către energia generată de intensificarea („accelerarea”) uneia din funcțiile-părți ale sale, fără a se retrage totuşi din această funcție şi fără să accepte astfel o mutilare.

Este foarte probabil să nu se poată vorbi de „energia psihică” dacă una sau mai multe funcții nu devin intensificate. Puternicul sine îşi obține puterea dintr-o astfel de intensificare; şi astfel echilibrul este întotdeauna instabil şi dinamic. Există o constantă şi alternantă creştere şi descreştere a intensității *tuturor* funcțiilor. Totuşi, şinele rămâne întotdeauna în centrul de gravitație al întregului, acționând asupra părților ale căror relații sunt constant modificate, dar al cărui echilibru nu este niciodată pierdut.

Armonia naturii-întreg poate fi astfel descrisă în termeni de relație dinamică între părți. Omul ca întreg e un complex de relații dinamice între părțile funcționale. Aşa este, de fapt, orice întreg organic. Există de aceea, în orice întreg organic, o ordine dinamică ce poate fi stabilită pe baza ciclurilor alternante de intensificare şi inhibare a funcțiilor. Dar un asemenea tablou poate fi uşor asociat cu acela al sistemului solar luat ca un întreg, dacă intensificarea funcției este legată de diferite seturi de caracteristici ce derivă din diferite tipuri de relații planetare (relații determinate de poziția în spațiu, de distanța față de Soare, de viteză, de stadiul de evoluție cosmică etc.).

Punctul important care trebuie realizat este că aceste legături simbolice *trebuie întotdeauna să se bazeze pe o interpretare a celor două întreguri asociate, care sunt coerente din punct de vedere funcțional, şi fundamentate pe fapte de experiență concrete şi incontestabile.* Cu alte cuvinte, orice corelație stabilită între, să spunem, Saturn şi o anumită funcție psihologică, trebuie să derive dintr-o interpretare consistentă a: 1)

sistemului solar ca întreg; 2) psihicului uman ca întreg. Dacă este stabilit un principiu de corelare care să-i confere unei planete semnificație simbolică pe baza distanței sale față de Soare, atunci tuturor planetelor trebuie să li se confere în acelaşi mod semnificația respectivă. Dacă se ia o atitudine strict geocentrică, atunci toate interpretările simbolice trebuie să derive din ea. Nu trebuie să existe nici o mixare a planurilor de interpretare. Multe asemenea planuri de interpretare pot fi folosite succesiv, fiecare în relație cu un nivel de ființare corespunzător. Dar nu trebuie să existe nici o confuzie între tipurile de date concrete, ca baze pentru diferite seturi de interpretare. *Fiecare set de interpretare trebuie să-şi folosească propriul tip de date concrete* şi aceasta în mod exclusiv.

Ceea ce urmează poate fi luat ca cel mai semnificativ exemplu: în timpurile arhaice, experiența concretă şi semnificativă a omului față de corpurile celeste era bazată exclusiv pe lumina pe care acestea o dădeau. Datele concrete aflate la dispoziția astrologilor se refereau la faptul că Soarele era, după toate aparențele, sursa de viață, ca şi de lumină şi căldură. Viața omului era împărțită în perioade de experiență solară (zile) şi perioade fără experiență solară (nopți). Nopțile junglei sunt pline de teamă, de tragedii şi moarte. Dintr-o dată, viața a devenit subiect de dublă interpretare, depinzând de prezența sau absența Soarelui şi a luminii sale. Apoi, în climatele temperate, trebuie să fi fost imediat remarcat faptul că anotimpurile şi schimbările corespunzătoare în vegetație şi în caracteristicile biologice ale animalelor şi oamenilor erau toate corelate şi funcționau în funcție de diferitele unghiuri la care *razele* solare cădeau pe pământ, unghiuri ce păreau să regleze intensitatea luminii şi a căldurii, ca şi relația evidentă dintre lungimile zilelor şi nopților; de aici, cele patru puncte fundamentale de schimbare solară, echinocțiile şi solstițiile.

Luna era experimentată ca un ajutor misterios dat Soarelui în a oferi lumina. S-a observat probabil foarte repede că ciclurile sale corespundeau schimbărilor fiziologice la femei etc. Din aceste date de experiență concretă asociate şi semnificative, Luna a luat o foarte clară semnificație simbolică. Toate celelalte corpuri celeste erau văzute ca lumini minuscule şi numite „stele"; dar o parte dintre ele păstrează o relație constantă unele cu altele şi de aceea au fost numite „stele fixe". Relațiile lor constante, adică tiparele pe care le făceau în întunecimea spațiului, au devenit înzestrate cu semnificație tocmai pentru că, singurele din aproape toate lucrurile din natură, rămâneau constante. Ele au devenit, de aceea, simboluri ale *calităților vitale constante,* ale Ideilor de organizare sau Arhetipurilor - ca şi constelațiile.

Stelele care, asemeni Soarelui şi Lunii, îşi schimbau periodic pozițiile față de constelații, au fost numite „planete". Ele se comportau precum Soarele în ce priveşte mişcarea lor periodică, deşi emiteau o" foarte mică

cantitate de lumină.

Astfel, ele au devenit în mod natural şi logic „slujitori ai Soarelui”! Ca atare, li s-au conferit atribute simbolizate de intensitatea luminii lor, de distanța medie față de Soare şi de modul de apariție. Lui Venus, de exemplu, fiind steaua serii şi a zorilor, i s-a dat o dublă semnificație. Din alt punct de vedere, culoarea stelelor fixe şi a planetelor servea la a face din ele simboluri ale calității - cum ar fi roşeața lui Marte şi a lui Antares etc. Toate aceste fapte reprezentau date concrete şi semnificative ale experienței. Omul intuitiv, care avea viziunea cerurilor ca un întreg cosmic, distribuia semnificații părților lor componente pe baza faptelor experimentate. Fiecare parte a devenit vehiculul unei funcții organice în interiorul întregului cosmic al cerurilor, deasupra şi dedesubt. Toate aceste fapte experimentate erau, bineînțeles, bazate pe o interpretare geocentrică a cosmosului. Soarele simboliza cea mai importantă funcție, aceea de sursă a forței vitale, nu pentru că era centrul sistemului solar (o noțiune în dezacord cu punctul de vedere geocentric), ci pentru că era sursă de lumină şi căldură, iar ciclul vieții pe Pământ părea să urmeze exact ciclul său de schimbare. Luna nu avea semnificația de satelit al pământului pentru că şi aceasta era total irelevantă pentru un sistem geocentric. Mai mult, planete ca Uranus şi Neptun, nefiind vizibile ochiului, puteau foarte greu să intre într-un asemenea sistem bazat pe experiența efectivă.

Cu toate acestea, în astrologia modernă punctele de vedere geocentric şi heliocentric sunt, în mod ireversibil, amestecate şi astfel baza simbolismului este pierdută. Rezultatul este confuzia filozofică totală. Multe din conceptele astrologiei geocentrice sunt păstrate; Soarele şi Luna sunt numite „luminării”; termenul de „stele fixe” este folosit fără nici un motiv întemeiat şi acestor stele le corespunde semnificația arhaică a vechiului concept geocentric de „constelație”.

Dacă dorim să folosim o bază heliocentrică pentru simbolismul nostru astrologie, atunci multe dintre conceptele tradiționale şi din denumirile astrologiei geocentrice antice trebuie aruncate peste bord. Pentru că sunt *ilogice* în temenii cunoaşterii noastre heliocentrice. Ceea ce complică totuşi lucrurile este, bineînțeles, faptul că noi nu *experimentăm,* efectiv şi senzorial, faptul că Soarele este centrul unui sistem în care Pământul este doar o planetă. Cel puțin majoritatea dintre noi. Oamenii de ştiință, care fac experimente pentru a demonstra validitatea sistemului heliocentric, pot ajunge să-l experimenteze: însă muritorii obişnuiți iau de bune teoriile intelectuale. Numai puțini oameni sunt îndeajuns de dezvoltați mental pentru a susține experiența sistemului heliocentric[16].

Astfel, ne vedem confruntați cu două tipuri clare de interpretare a

[16] Această carte a fost scrisă în 1935, înainte de a începe explorarea spațiului.

cosmosului, fiecare din ele putând fi luat ca o bază pentru simbolism. Dacă vrem să le utilizăm pe amândouă, trebuie să fim atenți să le folosim separat, fiecare fiind făcut să corespundă unui nivel distinct de conştiință umană - să zicem nivelul vitalist şi cel mental (sau ideatic, sau abstract). Cât de diferite vor fi rezultatele obținute prin schimbarea bazei noastre de simbolism se va vedea rapid, îndată ce vom trage concluzii logice (adică logica holistică) din datele ce derivă din punctul de vedere heliocentric. Astfel de date, să o spunem fără menajamente, au foarte puțin de-a face cu ceea ce unii oameni numesc astăzi „astrologie heliocentrică". Prin punct de vedere geocentric nu înțelegem ceea ce leagă toate mişcările celeste de un observator de pe Pământ - pentru că în fiecare caz trebuie să facem în mod evident exact ceea ce trebuie. Înțelegem atitudinea care interpretează fenomenele celeste *pe baza aparițiilor lor senzoriale efective.* Punctul de vedere heliocentric este acela al astronomiei ştiințifice moderne, care interpretează mişcările aparente ale corpurilor celeste conform unei *teorii* verificate de experimentul ştiințific - adică potrivit unui tip de cunoaştere intelectual.

Din punct de vedere heliocentric, sistemul solar trebuie, în mod evident, considerat ca un întreg, cea mai apropiată stea fiind, în mod clar, străină de posibilitatea de a aparține întregului sistem. Cu alte cuvinte, sistemul solar apare ca o unitate închisă, singurele legături cunoscute între ea şi lumea exterioară fiind cometele.

Evident, acest întreg cosmic, sistemul solar, este de asemenea o parte dintr-un întreg cosmic mai mare, care este, fie galaxia noastră, *Calea* Lactee, fie un fragment al acestei galaxii sau al unui grup de asemenea galaxii - punctul acesta fiind mai mult sau mai puțin în dubiu, din motive strict ştiințifice (din câte ştim noi). Oricum ar fi, avem într-un fel o cunoaştere precisă a sistemului solar ca o unitate fizică (cu posibilitatea altor planete necunoscute încă, probabil foarte îndepărtate) şi această cunoaştere trebuie să reprezinte baza simbolismului nostru. Nu ar trebui reținut nici un element străin, ca acela care ar rezulta dintr-un punct de vedere pur geocentric.

Soarele, ca centru al sistemului şi ca sursă a tuturor planetelor, trebuie să fie considerat în mod evident drept originea vieții, sursa directă a forței vitale. „Ştim", în mod ştiințific că noi, pământul şi locuitorii săi, ne învârtim în jurul lui. Suntem aserviți lui şi puterea sa (gravitațională sau altfel) este cauza mişcării noastre ciclice, urmarea fiind că suntem obligați să vedem universul dintr-o serie de puncte succesive. Aceste serii de puncte constituie realitatea psihologică (sau conştiința) a ceea ce ştiința fizică numeşte orbita pământului. *Aceasta orbită, luată ca o serie constantă de puncte este ceea ce noi,* în simbolismul heliocentric, *numim zodiac.* Într-un asemenea simbolism, constelațiile sunt destul de lipsite de semnificație în

ele însele. Ele au valoare doar ca punct de referință convenabil. „Ştim", în mod ştiințific, că ele nu corespund unui ceva real. Distanța stelelor este de aşa natură, încât ele cu greu pot avea vreo semnificație pentru noi, cu excepția celor din galaxia de care aparține sistemul nostru solar. Dar vechile constelații nu au nimic de-a face cu galaxia noastră. În cel mai bun caz, ele pot simboliza puncte variate pe care le obținem din succesiunea pozițiilor orbitale ale mişcării noastre de revoluție anuală în jurul Soarelui. Ele simbolizează, pentru a fi mai precişi, perspective asupra spațiului universal pe care Pământul şi omul le experimentează ca rezultat al mereu schimbătoarei lor poziții față de Soare. Ele sunt simboluri ale spațiului create de revoluția Pământului în jurul Soarelui.

Planetele sistemului nostru solar au semnificație, în simbolistica heliocentrică, în baza relațiilor lor de poziție, distanță, masă, viteză, densitate, cu Pământul şi Soarele. Ele trebuie să fie, mai întâi de toate, împărțite în planete interioare şi exterioare orbitei Pământului. Întrucât această orbită introduce, în ceea ce ne priveşte pe noi, bineînțeles, o linie de separație între interior şi exterior, ne putem aştepta la un fel de cumpănă sau simetrie între planetele interioare şi cele exterioare. Formăm astfel perechea Venus şi Marte, Mercur şi Jupiter şi, într-un mod oarecum diferit, Soare şi Saturn; poate fi şi o planetă intra-mercuriană, Vulcan, care ar trebui împerecheată cu Saturn; în atare caz, aceasta transmite în mod necesar o parte din semnificația conferită acum Soarelui. Vulcan poate fi înțeles şi ca fotosfera Soarelui, pentru că fotosfera ar compensa, în logica simbolică, foarte precis, pe Saturn. Interiorul Soarelui ar compensa în mod simbolic toate planetele care pot fi găsite în exteriorul orbitei lui Saturn.

Luna, ca unic satelit al Pământului, ar fi pusă într-o poziție interesantă. Probabil că simbolismul biblic al creării Evei din coasta lui Adam ne poate ajuta să-i înțelegem semnificația! În afara planetelor, toate celelalte simboluri folosite în astrologie, din acest punct de vedere cu adevărat heliocentric, trebuie interpretate în concordanță cu faptele teoriei heliocentrice. Rotația Pământului în jurul axei sale *creează* un orizont mereu schimbător; această axă creează un Pol Nord, o Stea Polară şi alte puncte interesante. Simboluri se combină cu alte simboluri pentru a da simboluri „de gradul IP, ca să spunem aşa - şi tot aşa, teoretic la infinit. Însă orice simbol a cărui semnificație nu este justificată pe temeiurile logicii holistice, prin datele concrete pe care le sintetizează, trebuie înlăturat, ca fiind nerelevant.

Această calitate nerelevantă nu are nimic de-a face cu statisticile şi tabelele de cazuri care „probează" sau nu semnificația simbolului. Ea se află pe o bază logică - chiar dacă nu este logică pentru analiza intelectuală şi cea matematică. Persoana cu adevărat intuitivă va recunoaşte valoarea absolută a acestei logici în *dovada internă.* Dar puțini sunt oamenii care

posedă în prezent o astfel de facultate perfect dezvoltată: facultatea de percepere holistică, puterea de a se identifica cu totalitatea întregurilor şi de a elibera semnificația acestor întreguri pe baza simbolurilor adevărate şi irezistibile. Fireşte, marii artişti creatori au o asemenea facultate, dar dezvoltată doar într-o anumită direcție. Când artistul creator începe să *creeze cu viața* atunci el începe să trăiască într-o lume a semnificației continue, pentru că el devine, ca să spunem aşa, „adaptat momentului". Atunci expresiile lui sunt înrădăcinate în semnificația universală, devin imagini ale momentului însuşi. Asemenea artişti creatori sunt expresii ale puterii vitale însăşi. Aşa au fost Buddha, Lao-Tze şi Isus.

II. ASTROLOGIA ŞI PSIHOLOGIA ANALITICĂ

Principiul sincronicităţii

Într-o adresă trimisă la Munchen, la 10 mai 1930, în amintirea lui Richard Wilhelm, marele exponent al înţelepciunii chineze şi iniţiat în psihologia yoga, C. G. Jung făcea aceste semnificative afirmaţii:[17]

„Pentru mine, cea mai mare realizare a lui Wilhelm este traducerea şi comentariul la *Yi Jing.* Această lucrare întruchipează, probabil ca nici o alta, spiritul culturii chineze. Cele mai mari minţi ale Chinei au colaborat şi contribuit la ea, mii de ani. În ciuda vârstei fabuloase, nu a îmbătrânit niciodată, ci încă mai trăieşte şi operează, cel puţin pentru cei care îi înţeleg semnificaţia... Orice om, cum sunt eu, de exemplu, care a avut rarul noroc de a experimenta, într-un schimb spiritual cu Richard Wilhelm, puterea divinatorie a *Yi Jing-ului,* nu mai poate ignora mult timp faptul că aici s-a atins un punct arhimedic din care atitudinea minţii noastre occidentale poate fi zguduită din temelii. ... Funcţia pe care se *bazează,* utilizarea *Yi Jing-ului,* dacă pot să mă exprim astfel, este în mod aparent în clară contradicţie cu *Weltanschauung-ul*[18] nostru occidental, cauzal-ştiinţific. Cu alte cuvinte, ea este extrem de neştiinţifică, reprezentând de fapt un tabu, şi de aceea este în afara judecăţii noastre ştiinţifice şi de neînţeles pentru ea.

Cu câţiva ani în urmă, preşedintele de atunci al Societăţii Britanice de Antropologie m-a rugat să explic faptul că oameni aşa de înzestraţi din punct de vedere intelectual, cum sunt chinezii, nu au produs ştiinţa. Am replicat spunând că aceasta trebuie într-adevăr să fie o „iluzie optică", deoarece chinezii au o ştiinţă a cărei „lucrare standard" era Yi *Jing,* dar că principiul acestei ştiinţe era, ca multe altele în China, cu desăvârşire diferit de principiul nostru ştiinţific."

Ştiinţa *Yi Jing-ului* nu este bazată pe principiul cauzalităţii, ci pe un principiu pe care l-am numit, în mod experimental, principiul sincronicităţii. Preocuparea mea faţă de psihologia proceselor inconştiente a necesitat de mai multă vreme căutarea unui alt principiu de explicare pentru că principiul cauzalităţii mi s-a părut inadecvat în explicarea anumitor fenomene remarcabile ale psihologiei inconştientului. Am găsit

---

[17] Tipărită în cartea *Secretul Florii de Aur,* o traducere din chineză de Richard Wilhelm, cu un comentariu de C. G. Jung.

[18] Viziunea despre lume (n.t).

astfel faptul că există paralelisme psihice ce nu pot fi asociate unul altuia în mod cauzal, ci care trebuie să fie legate printr-o altă secvență de evenimente. Această legătură mi s-a părut esențial asigurată de faptul simultaneității relative şi, de aici, expresia de „sincronist". Departe de a fi o abstracțiune, aceasta reprezintă într-adevăr un continuum concret ce conține calități sau condiții fundamentale care se manifestă simultan în locuri diferite, într-un mod de neexplicat de paralelismele cauzale, cum ar fi, de exemplu, în cazurile de apariție comună a gândurilor, simbolurilor sau condițiilor psihice identice. Un alt exemplu ar fi simultaneitatea perioadelor de stil chineză şi europeană, un fapt subliniat de Wilhelm".

Aceasta reprezintă chiar expresia ideilor fundamentale pe care le-am formulat în capitolul precedent. Timpul ca un „continuum concret" este ceea ce Bergson numeşte „durata reală". Faptul că el conține „calități şi condiții fundamentale" care se exteriorizează în idei, culturi şi condiții psihice (individuale sau colective), este dovada puterii generatoare a momentului. Fiecare moment este un întreg care zămisleşte întreguri concrete. Mai mult, fiecare moment trebuie considerat ca ciclu-unitate sau timp-unitate, aşa cum fotonul sau cuanta este unitatea de eliberare a energiei. Energia este eliberată de fotoni. Semnificația sau individualitatea este eliberată de momente. Timpul reprezintă matca sufletelor, întocmai cum „Lumina", în cel mai general sens al cuvântului, reprezintă matca tuturor energiilor fizice. Aşa cum ar spune ocultistul hindus, *Daiviprakriti* (adică Lumina Logosului) este sursa tuturor energiilor (sau shakti). Toate energiile Pământului pot fi trasate către sursa lor părintească, Soarele, ale cărui radiații sunt descrise, în mod generic, prin termenul de „lumină".

Avem astfel, într-un anumit sens, un dualism al luminii şi timpului, al fotonilor şi momentelor. Aceste două elemente, la care ar trebui să adăugăm Spațiul, sunt temeliile astrologiei, care se poate baza pe accentuarea oricăreia dintre ele. Lumina şi timpul sunt simbolizate de fotosfera Soarelui (Vulcan?) şi Saturn, care, după cum am văzut deja, se echilibrează, pe fiecare parte a Pământului, în sistemul solar. Fără a intra în lungi discuții metafizice, am putea totuşi afirma aici că Lumina reprezintă *emanația* totalității întregului (teoretic, al oricărui întreg perfect integrat) - de aici „lumina" emanată, dacă tradiția este corectă, de ființa însăşi a marilor sfinți şi mistici. Pe de altă parte, timpul este calitatea semnificativă a fiecărui întreg, adică caracteristica definitorie a întregului.

Fiecare întreg ca întreg radiază în mod teoretic Lumina (un anumit grad sau tip al ei, nu în mod necesar, bineînțeles, ceea ce numim de obicei „lumina", şi care este radiația acelui întreg cosmic: Soarele). Fiecare întreg este sau simbolizează o calitate care e manifestarea unui anumit moment de timp. Timpul generează particulari; şi fiecare întreg, după cum deja am văzut, trebuie să fie definit, limitat. Este astfel un particular. Lumina este

manifestarea totalității acestor particulari. Fotonul este descris de formula hv, în care litera v reprezintă particularul (viteza sau frecvența sau „nota fundamentală" a întregului) şi *h* simbolizează universalul (faptul universal al totalității, exteriorizat ca Lumină; „totalitatea operativă")[19].

Putem spune că orice ciclu, ca o cuantă a duratei, e de asemenea definibil prin formula *hv,* în care *h* reprezintă puterea universală a Timpului (adică Puterea universală de Creație sau Dumnezeu) şi *v,* valoarea particulară a duratei ciclului. După cum nu există eliberare de energie, cu excepția celei eliberate prin cuanta întregului, tot aşa nu există evoluție în sine sau în totalitate, economisită prin ciclurile întregului. Şinele progresează de la ciclu la ciclu şi numai prin *realizarea,* perfectă a acestor cicluri (indiferent dacă durează un minut sau un eon). Cel care nu *realizează,* cel mai mic moment, nu poate realiza niciodată ciclul mai lung - o doctrină sugerată în ultima secțiune a aforismelor lui Patanjali despre *Yoga.*

Aceasta este atât filozofie holistică, cât şi astrologică, pentru că astrologia *nu are valoare reală* dacă nu ne permite să trăim mai din plin şi mai semnificativ momentul sau orice alt ciclu de-a lungul căruia evoluăm. A trăi pe deplin fiecare moment înseamnă a găsi Lumina în fiecare moment şi a deveni iluminat de această Lumină. Întunericul este întotdeauna rezultatul nerealizării. Momentele sau ciclurile nerealizate îşi aruncă umbra peste momentele viitoare; aceasta este *karma* - sau ce am numit anterior „timp negativ", un timp ne-iluminat.

Şinele evoluează prin realizarea momentelor; şi fiecare moment sau ciclu ni se prezintă cu o nouă calitate ce trebuie realizată. Astfel, fiecare naştere este, pentru întregul universal, o problemă de realizare, întregul găseşte în fiecare naştere o calitate, o nouă *dharma* (în terminologia hindusă) de realizat. Nu este doar faptul că „orice se naşte sau se face în acest moment de timp are calitățile acestui moment de timp" (Jung, op.cit., p.43), ci şi că fiecare moment creează, pentru fiecare întreg, datoria de a realiza calitatea acelui moment. Acest principiu are o semnificație corespunzătoare şi o anumită capacitate explicativă. Şi aceasta îi conferă o mereu mai mare valoare psihologică. După cum vom vedea mai târziu, funcția astrologiei nu este să ne spună ce se va - sau mai degrabă - ce se *poate* întâmpla in viitor, ci mai ales ce semnificație există în fiecare moment

---

[19] Spațiul reprezintă baza matematică abstractă de referință pentru măsurarea relației întregului față de întreg, în cadrul întregului universal. Această relație operează prin schimbul reciproc de „Lumină", sau energii şi este astfel măsurabilă pe baza vitezei luminii - ca în ştiința modernă. Spațiul este astfel, într-un anumit sens, „creat" de Lumină. Vom vedea mai târziu că el corespunde factorului colectiv; Timpul corespunde factorului individual. Spațiul reprezintă cadrul de operare al totalității, domeniul creat prin exteriorizare, ca Lumină, al totalității. Cu alte cuvinte, Totalitatea se exteriorizează ca Lumină. Timpul se exteriorizează ca Spațiu. Astfel, relațiile spațiale ale corpurilor celeste reprezintă exteriorizări sau simboluri ale calităților momentelor şi ciclurilor.

sau ciclu trăit sau gata de a fi trăit. Ea revelează calitatea momentelor particulare şi a ciclurilor mai întinse înrădăcinate în acele momente. Acest lucru este corect înțeles de C. G. Jung, care spune în aceeaşi adresă memorabilă:

„Astrologia ar fi un bun şi cuprinzător exemplu al sincronicității, dacă ar avea la dispoziția sa constatări testate profund... În măsura în care există deducții astrologice într-adevăr corecte, ele nu sunt astfel datorită efectelor constelațiilor, ci ipoteticului nostru caracter-timp. Cu alte cuvinte, orice se naşte sau se făureşte în acest moment, are calitățile acestui moment de timp. Aceasta este şi formula fundamentală pentru utilizarea *Yi Jing.* După cum se ştie, cineva *realizează* cunoaşterea hexagramei ce *caracterizează,* momentul printr-o metodă de manipulare a betelor sau a monedelor, o metodă care depinde de întâmplarea cea mai pură. După cum este momentul, aşa cad şi bețele runice... Tipul de gândire construit pe principiul sincronic, care îşi atinge punctul cel mai înalt în *Yi Jing,* este expresia cea mai pură a gândirii chineze în general. Raportată la noi, această gândire a fost absentă din filozofia de după Heraclit şi apare doar ca un vag ecou la Leibnitz. Totuşi, în tot acest răstimp, ea nu s-a stins, ci a continuat să trăiască în crepusculul speculației astrologice, rămânând şi astăzi la acest nivel".[20]

Astrologia şi aplicațiile sale în psihologie

Marea valoare a citatelor de mai sus constă în aceea că ele vin de la cel mai mare psiholog al timpului nostru. Faptul că Jung - primul om de ştiință şi psihiatru practician, apoi elev al lui Freud şi, în final, exponent al propriilor sale descoperiri şi interpretări, ca fondator al şcolii de psihologie analitică din Zurich - a descoperit acest principiu al „sincronicității" ca rezultat al practicii sale psihologice, este într-adevăr semnificativ. Aceasta demonstrează că, în timp ce cauzalul şi mecanicismul s-au dovedit inestimabile in studiul fenomenelor fizice, ele au eşuat în explicarea celor mai multe dintre caracteristicile fenomenelor psihologice. Astfel, într-un fel, teza lui Bergson este justificată. Valorile spațiale se

[20] Aici, ca şi în alte paragrafe, Jung nu oferă un tablou întru totul corect al bazei simbolismului din *Yi Jing* - Hexagramele chinezeşti sunt bazate pe o formulă cosmică a schimbării. În afara Principiului Necunoscut, apar două principii *Yang* şi *Yin,* pozitiv şi negativ, expansiv şi contractiv; şi toate ciclurile sunt considerate ca simboluri-temporale ale interacțiunii acestor două principii. Ele sunt, în mod particular, asociate ciclurilor anului, *Yang* dominând la solstițiul de vară, *Yin* la cel de iarnă. *Yang* este reprezentat de o linie continuă, *Yin* ca o linie ruptă în două. hexagramele constituie cele 64 de combinații posibile constituite prin suprapunerea înşesită a acestor linii. Fiecare se referă astfel la o secțiune a ciclului anual şi poartă un simbol având o semnificație în funcție de acea secțiune. Fiecare hexagramă reprezintă astfel un fel de semn zodiacal sau punct de vedere cosmic, măsurat pe circumferința orbitei Pământului. Se pare că simbolurile au fost scrise de Regele Wen, în jurul anului 1100 sau 1000 Î.Ch.; dar s-ar putea, fără îndoială, arăta că simbolismul lor se întemeiază pe „logica holistică", exact ca simbolismul astrologic. Jung este mult prea experimentalist, se pare, ca să poată realiza acest fapt.

referă la materie; dar orice este psihologic necesită, pentru explicarea sa, valori bazate pe timp - timp real care durează. Astfel, principiul sincronist se potriveşte cu tabloul psihologic pentru că reprezintă o evaluare temporară. El se bazează pe *puterea formatoare* a momentului. Astfel, astrologia şi psihologia devin în mod intim legate.' De fapt, Jung spune:

„Recunoaşterea astrologiei este garantată de psihologie, fără alte restricţii, pentru că astrologia este suma tuturor cunoştinţelor psihologice ale antichităţii" (op. cit, p. 143).

Cu toate că această afirmaţie este, fără îndoială, importantă şi valoroasă, trebuie totuşi să spunem că ea implică o concepţie a naturii astrologiei pe care am arătat-o a fi, strict vorbind, incorectă. Astrologia stabilită în mod tradiţional de către Ptolemeu nu reprezintă suma astrologiei antice. În primul rând, pentru că se referă la multe lucruri în afară de psihologie - de la probleme guvernamentale la vreme, sau la condiţia recoltelor. În al doilea rând, pentru că - aşa după cum am văzut în prima parte a capitolului precedent - astrologia nu trebuie identificată în esenţa sa cu nici o ştiinţă experimentală sau empirică, ci, mai degrabă, ea este *principiul care organizează* asemenea ştiinţe ce lucrează cu viaţa şi semnificaţia în relaţie cu „întreguri organice", aşa cum matematica este principiul care organizează ştiinţele care lucrează cu materie neanimată şi cu domeniul „părţilor".

Fără îndoială, corpusul de concepte, judecăţi şi opinii transmise nouă de Ptolemeu şi de astrologii arabi ne poate da o idee excelentă a ceea ce a fost psihologia antichităţii. Dar aceasta deoarece cărţile de astrologie pe care le avem reprezintă *colecţii de aplicaţii particulare ale principiilor simbolismului astrologie* Sunt manuale care ne spun cum să aplicăm astrologia la diferite probleme - psihologia şi natura umană fiind de primă însemnătate. Ele nu sunt, în mod direct sau consistent, manuale stricte de astrologie. Trebuie să insistăm asupra acestui punct pentru că este unul fundamental. Lipsind înţelegerea acestui lucru, ideile majorităţii oamenilor referitoare la valoarea astrologiei au fost, în mod consecvent, părtinitoare.

Un manual strict de astrologie ar trebui să lucreze cu:

1. un studiu al principiilor a ceea ce am numit „logica holistică";

2. un studiu al datelor concrete şi al implicaţiilor simbolice atât ale astronomiei geocentrice cât şi ale celei heliocentrice;

3. un studiu al tuturor elementelor folosite de astrologie, nu pe baza unei anumite aplicaţii a acesteia, ci pe baza logicii inerente definiţiilor şi corelaţiilor lor reciproce;

4. o trecere generală în revistă a domeniilor concrete (sau a ştiinţelor empirice) faţă de care pot fi aplicate aceste elemente simbolice şi ale tehnicii specifice de aplicare care trebuie, într-un fel, să varieze în fiecare din aceste

domenii. Aceasta ar include, bineînțeles, exemple caracteristice ale aplicației.

În loc să întruchipeze un asemenea program de studii, astrologia tradițională se mulțumeşte să stabilească modul în care o hartă natală (sau orară, sau progresată) trebuie să fie construită, şi să tabeleze semnificațiile tradiționale ataşate fiecărui aspect sau poziții, amestecând puncte de vedere psihologice şi fiziologice cu concepte pur divinatorii. Despre *rațiunea de a exista* a elementelor folosite în judecata superficială (poziții, aspecte etc.) se spune, de regulă, foarte puțin. Numai în ultimii douăzeci de ani cărțile de astrologie au încercat să studieze „de ce"-ul simbolurilor astrologice; şi numai în cazul cursurilor recent ținute de Marc Edmund Jones, astrologia a fost predată ca un vast program de simbolizare a tuturor domeniilor vieții, în corelațiile sale triple - ca formă, substanță şi activitate.

Această carte nu este o încercare de a acoperi în mod adecvat tipurile de studii enumerate mai sus. Scopul ei este să paveze drumul către un nou tip de astrologie, care ar fi, din punct de vedere filozofic, sănătos şi a cărui aplicație în psihologia modernă ar ajuta oamenii să trăiască mai semnificativ şi, de aceea, mai spiritual.

„Sănătatea" filozofică rezidă în coerența absolută a ideilor şi în consistența dezvoltării şi aplicării principiilor de bază şi a simbolurilor folosite. Cât despre „utilitatea" psihologică, aceasta ar depinde în mare măsură de tipul de materiale psihologice corelate cu simbolurile astrologice. După cum am spus, majoritatea manualelor de astrologie lucrează doar cu un fel de psihologie „de bun simț", având mai degrabă un caracter superficial; altele, cu o psihologie influențată de idei teozofice mai mult sau mai puțin valabile, nu întotdeauna coerente din punct de vedere psihologic, şi nici înrădăcinate în experiența omului occidental modern. Ținta noastră a fost să interpretăm simboluri astrologice în termenii psihologiei occidentale „moderne" influențate consistent, ca să spunem aşa, de o filozofie ce pune în relief câteva din conceptele fundamentale ale acestui secol.

Noi folosim o terminologie care se găseşte îndeosebi în lucrările lui C. G. Jung, pentru că suntem profund convinşi de valabilitatea ei intrinsecă şi, de asemenea, pentru că se completează în mod remarcabil cu structura generală a simbolismului astrologie. Prima noastră sarcină este, de aceea, să-l familiarizăm pe cititor cu principiile generale ale «psihologiei analitice" a lui Jung, o psihologie ale cărei rădăcini pot fi găsite în psihanaliza freudiană.

Trei tipuri fundamentale de psihologie

Pentru a clarifica unele chestiuni ce reprezintă o sursă constantă de confuzie, e necesar mai întâi să admitem că termenul „psihologie" este folosit pentru a semnifica diferite ramuri şi tipuri de cunoaştere. Ne va fi probabil de mare ajutor în a lua de bună, pentru moment, antica împărțire a ființei umane în spirit, suflet şi corp, şi să spunem că psihologia poate fi şi a fost considerată din trei perspective fundamentale. Există astfel:

1. psihologia *spirituală,* o ramură a filozofiei sau a religiei, care studiază toate valorile umane, în mod introspectiv şi intuitiv, în termeni de credințe, intuiții sau percepții transcendentale.

2. psihologia *fiziologică,* care consideră toate procesele clasificate în mod obişnuit ca „psihologice" (senzație, atenție, sentimente, gânduri etc.) din punctul de vedere al funcțiilor fiziologice.

3. psihologia „analitică", care lucrează, înainte de toate şi în mod direct, cu fapte ale conştiinței şi ale relației structurale existente între diferitele funcții ale psihicului.

Tipul spiritual de psihologie consideră omul a fi, în mod esențial şi în realitate, o ființă spirituală care foloseşte un corp în scopul de a dobândi experiențe concrete şi anumite facultăți care pot fi generate numai în contact cu materia. Existența corporală este totuşi considerată ca un rezultat al unei „căderi" şi astfel are o conotație peiorativă. Sufletul este nemuritor în măsura în care şi-a asimilat esența spirituală şi scopul este eliberarea din sclavia energiilor naturale. O asemenea psihologie, exemplificată în special de ideile Părinților creştini şi, într-o mare măsură, în psiho-filozofia lui Platon, este legată de etică. Lumea fizică este o lume a umbrelor, dacă nu chiar a păcatelor şi adevărul, bunătatea şi realitatea rămân într-o lume arhetipală care este, într-un anumit sens, un domeniu spiritual. În mod concret (sau cel puțin substanțial) psihologia este, în mare măsură, o problemă de înțelegere a modului în care aceste realități arhetipale şi sufletul uman (care aparține în mod esențial domeniului lor) reacționează la iluziile lumii naturale; şi a procesului prin care sufletul, pierdut în mrejele corpului, poate să se descâlcească şi să-şi recapete statutul primordial - plus o „conştiință a relației" care reprezintă rodul stării întrupate.

Acest tip de psihologie predomină în Orient (dar în nici un caz considerat acolo, în mod exclusiv, ca veritabil) şi oriunde sunt accentuate aprecierile religioase, spiritual-etice, alchimice în dauna celor fizice sau materialiste. Se găseşte într-o mare varietate de expresii, fiecare sistem filozofic sau religios dându-i o formulare particulară. El este temeiul comun al ocultismului tradițional, dar acolo îl vom găsi câteodată puternic asociat cu un tip de psihologie structurală, care diferențiază psihologia ocultă de

cea a tipului pur religios. Totuşi, diferența nu este mare şi, cel puțin aparent, e o simplă problemă de punere a accentului.

Tipul fiziologic de psihologie este unul în care reacțiile psihice - aşa cum sunt senzațiile, sentimentele, ideile şi actele de voință - sunt considerate ca manifestări ale proceselor fiziologice, fiind strict condiționate de acestea. Metoda unui astfel de tip riguros de psihologie empirică şi experimentală este metoda pur ştiințifică şi este ceea ce de obicei oamenii de ştiință numesc „psihologie". Cu excepția a ceea ce ar fi putut să fie în India, făcând referire la această clasă de studiu psihologic, putem data începutul unui asemenea tip de psihologie în vremea lui Aristotel. Înainte de el a existat o lungă perioadă de psihologie arhaică, care poate fi numită „fiziologică", în sensul că în gândirea arhaică sufletul nu se diferenția de corp, aşa cum s-a întâmplat după Pitagora. După cum am arătat în capitolul precedent, unitatea naturii vii şi a omului viu a devenit în mod clar separată într-un domeniu fizic şi unul psiho-mental, începând cu secolul VI î.Chr. De aceea îngrijirea corpului (medicina) a inclus într-o anumită limită, probleme aparținând psihicului.

Totuşi considerațiile referitoare la unitatea corp-psihic au aparținut alchimiei. Alchimia este ştiința ființei umane considerată a fi un amestec de procese fizio-psihologice. Doctrina celor patru umori ale corpului (sânge, flegmă, fiere neagră şi fiere galbenă), corespunzând celor patru elemente ale astrologiei (foc, pământ, aer şi apă) şi ducând la enumerarea arabă a celor patru temperamente (sanguin, flegmatic, melancolic şi coleric) este o doctrină alchimică. În alchimia arhaică (care este strâns legată de formele originale de *Hatha Yoga* şi, mai târziu, de cele ale taoismului), concepția sufletului nu este foarte clar definită pentru că spiritul şi materia sunt văzute laolaltă, nediferențiate. Corpul vital (sau corpul pneumatic) este în interiorul organismului fiziologic, aşa cum fibrele fructului de mango sunt în fruct - şi scopul vechilor aplicații practice ale alchimiei era să-l dezlege pe primul de ultimul, eliberându-se astfel un corp spiritual, liber de calitatea pământească a corpului fizic şi locul unei noi conştiințe, care poate fi numită suflet.

Cu alte cuvinte, psihologia arhaică trebuie doar în mod superficial asociată tipului ştiințific de psihologie fiziologică, exact ca şi chimia de alchimie. De la Aristotel, linia psihologiei ştiințifice moderne trece prin Galen şi psihologii medievali, prin Francis Bacon, Thomas Hobbes, Malebranche, James Stuart Mill, Johannes Mueller, Lotze, Wundt, William James, ajungând în final la behaviorişti, la grupul „Gestalt" şi la psihologul endocrinolog Dr. Berman. Ultimul pune accentul, în cartea *Glande care reglează personalitatea,* pe ceea ce noi numim „minte-corp" - adică unitatea proceselor fiziologice şi psihologice - într-un mod care este similar, deşi diametral opus în metodele sale practice, alchimiei arhaice. Dr. Berman

ţinteşte la producerea fiinţei umane perfecte prin tratament glandular generalizat şi la instalarea perfectei armonii funcţionale. Adevăraţii alchimişti aveau acelaşi scop, dar pe considerente de alt gen, şi au încercat să ajungă la el prin metode diferite.

Al treilea tip fundamental de abordare a psihologiei, numit „analitic",[21] lucrează direct şi imediat cu fapte ale vieţii mentale sau, mai degrabă, cu „conţinuturi psihice". Nu se accentuează problema exactei origini a acestor conţinuturi; adică nu se studiază în mod particular procesul prin care impresionarea nervilor devine o senzaţie psihică adevărată, care se transformă în schimb într-o obişnuinţă, gând, instinct etc. Ea consideră viaţa psihică a omului ca un domeniu în sine şi este preocupată în principal de studiul a ceea ce se întâmplă în domeniul considerat mai mult sau mai puţin independent şi autonom.

Aceasta nu trebuie totuşi interpretată în sensul că psihologul analitic consideră psihicul ca fiind esenţial diferit de corp. Dimpotrivă, Freud şi Jung şi-au început opera psihologică ca medici; şi chiar în ultimele formulări prezentate de Jung, elementul terapeutic este foarte puternic, însă este subliniată sănătatea *psihică.* Punctul de abordare al psihologiei analitice porneşte de fapt de la corp către ceea ce se numeşte *psihic*.

Dar, în timp ce behavioristul şi psihologul strict „ştiinţific" trebuie asemuiţi - în studiul pe care îl întreprind sub aspect fizic şi chimic asupra elementelor psihice luate separat - cercetătorilor din laboratoare, „analistul", şi în special Jung, este în mod fundamental vindecătorul care lucrează cu echilibrul funcţional al organismului psihic luat ca un întreg.

Cu alte cuvinte, analistul studiază faptele funcţionării psihice, tiparul funcţional determinat de inter-relaţia tuturor acestor fapte, comportamentul întregului psihic. Psihologia analitică se diferenţiază de tipul „fiziologic" şi prin aceea că are o ţintă practică. Ea nu analizează de dragul simplei investigări ci cu scopul definit de a vindeca, de a reface întregul - iar cel destinat să joace acest rol este, întâi de toate, psihicul. Dar psihologia analitică nu recunoaşte doar interdependenţa corpului şi a psihicului, ci aproape că postulează identitatea lor. Jung scrie în *Omul modern in căutarea sufletului* (p. 85):

„Distincţia între minte şi corp este o dihotomie artificială, o discriminare indiscutabil *bazată,* mai degrabă pe particularitatea înţelegerii intelectuale, decât pe natura lucrurilor. De fapt, atât de intimă este îmbinarea trăsăturilor corporale şi a celor psihice, încât, nu numai că putem trage

---

[21] Termenul de „psihologie analitică" a fost folosit ca titlu al unei cărţi de G. F. Stout (1896). C. G. Jung îşi numeşte tipul de psihologie „Psihologie analitică". Noi folosim aici termenul în cel mai general sens al său, dar în mod specific in direcţia interpretării lui Jung - deşi dr.Jung nu ar fi probabil de acord cu ceea ce spunem noi în acest capitol.

concluzii revelatoare despre constituția psihicului din constituția fizicului, ci putem chiar deduce din particularitățile psihicului caracteristicile corporale corespondente".

Aceeaşi gândire este chiar mai puternic formulată în comentariul său la *Secretul Florii de Aur* (p. 131):

„Este caracteristic occidentalului ca, în scopul cunoaşterii, să separe laturile fizice ale vieții de cele spirituale; dar aceste opoziții zac împreună in psihic, iar psihologia trebuie să recunoască acest fapt. «Psihicul» este atât fizic, cât şi mental".

Într-un alt loc, notează:

„Psihicul este un sistem auto-reglator care se menține în echilibru, întocmai cum procedează şi corpul. Orice corp care merge prea departe are nevoie, imediat şi inevitabil, de o activitate compensatoare. Fără astfel de reglări, un metabolism normal nu ar putea exista şi nici un psihic normal. Putem lua ideea compensării, astfel înțeleasă, ca pe o lege a întâmplării psihice. Prea puțin într-o parte determină prea mult într-alta. Relația dintre conştient şi inconştient este una compensatoare". *(Omul modern în căutarea sufletului,* p.20).

Conştient şi inconştient

Conform lui Freud, toate procesele mentale (cu excepția receptării de stimuli externi) derivă din influența reciprocă a forțelor care, la origine, sunt de natură instinctuală, adică organică. Există totuşi o forță în minte, capabilă să excludă din conştiință şi din orice acțiune toate tendințele care, pentru anumite motive, nu sunt acceptabile minții. Asemenea tendințe sunt „reprimate". Ele cad sub pragul conştiinței şi devin conținuturi inconştiente. Aceste impulsuri instinctuale reprimate nu sunt totuşi lipsite de putere; ele acționează indirect, cauzând tulburări psihologice.

Jung admite existența acestor conținuturi reprimate, care în suma lor totală constituie ceea ce el numeşte „inconştientul personal"; dar el vorbeşte şi de „inconştientul colectiv", care are o origine şi o semnificație total diferită:

„Exact după cum corpul uman prezintă o anatomie comună peste şi deasupra tuturor diferențelor de rasă, la fel şi psihicul posedă un substrat comun. L-am numit pe ultimul inconştient colectiv. Ca moştenire umană comună, el transcende toate diferențele de cultură şi de conştiință şi nu constă pur şi simplu din conținuturi capabile să devină conştiente, ci din dispoziții latente spre reacții identice. Astfel, faptul inconştientului colectiv este pur şi simplu expresia psihică a identității structurii creierului, independent de toate diferențele rasiale. Prin intermediul său poate fi explicată analogia care merge la fel de departe ca şi identitatea dintre

diferite teme mitice şi simboluri şi posibilitatea înţelegerii umane în general. Diferitele linii de dezvoltare ale psihicului încep de la un trunchi comun, ale cărui rădăcini ajung înapoi în trecut. Considerat în mod pur psihologic, înseamnă că avem instincte comune de ideaţie (imaginaţie) şi de acţiune. Toată imaginaţia şi acţiunea conştientă au crescut din aceste prototipuri inconştiente şi au rămas legate de ele". (Comentariu la *Secretul Florii de Aur,* p. 83)

Relaţia dintre conştient şi inconştient este descrisă astfel:

„Fără nici o îndoială, conştiinţa este derivată din inconştient. Aceasta este ceva de care ne amintim prea puţin şi de aceea încercăm întotdeauna să identificăm psihicul cu conştiinţa; sau cel puţin încercăm să reprezentăm inconştientul ca un derivat, sau ca un efect al conştientului (ca, de exemplu, în teoria freudiană a reprimării)". (Comentariu la Secretul Florii de Aur, p. 119)

„Inconştientul are conţinuturi caracteristice lui însuşi care, ridicându-se uşor în sus din adâncuri, ajung în cele din urmă în conştiinţă". (Omul modern în căutarea sufletului, p. 37)

Acestor conţinuturi care se ivesc din adâncurile inconştientului colectiv li se dă în mod obişnuit numele de „arhetipuri" sau de „imagini primordiale". Se spune, de asemenea, că „instinctele sunt arhetipuri" sau „conţinuturile inconştientului colectiv nu sunt pur şi simplu reziduuri arhaice ale modurilor umane specifice de funcţionare, ci şi reziduuri ale funcţiilor animal-ancestrale ale omenirii. Ele...

„pot fi găsite în toate minţile. Imaginile primordiale sunt cele mai adânci, cele mai vechi şi cele mai universale gânduri ale umanităţii. Ele sunt, în aceeaşi măsură, sentimente şi gânduri, şi au într-adevăr o existenţă individuală, independentă, într-un fel ! ca aceea a „sufletelor parţiale" pe care le putem uşor distinge în toate acele sisteme filozofice sau gnostice bazate pe percepţia inconştientului ca sursă de cunoaştere, ca de exemplu în Geisteswissenschaft-nl (Ştiinţa spirituală) orientat antropozofic al lui Steiner. Concepţia de îngeri, arhangheli, „principate" şi „puteri" la Sf. Pavel, de „armonii" şi „regate" de lumină, la gnostici, sau de ierarhii cereşti la Dionysos Areopagitul, toate vin de la percepţia relativei independenţe a arhetipurilor inconştientului colectiv". (Două eseuri despre psihologia analitică, p. 68)

Nu vom încerca să discutăm aici cele mai controversate afirmaţii conţinute în ultima parte a acestui citat, pentru că scopul nostru este să prezentăm doar nişte concepte fundamentale ale psihologiei analitice, la care vom face frecvente referiri pe parcursul acestei cărţi. Totuşi, problema existenţei „reale" a „zeilor" sau a „fiinţelor oculte" este de mare interes pentru majoritatea cercetătorilor astrologiei şi o vom menţiona din nou în capitolul „Individual, colectiv, creativ şi procesul ciclic"; de asemenea vom încerca să arătăm ce relaţie există între „imaginile primordiale" ale lui Jung

şi anumite clase de ființe cosmice menționate de religie şi de ocultism.

Punctul principal de luat în considerare este că, în timp ce Freud dă inconştientului un caracter pur secundar şi negativ, Jung îl vede ca pe un factor pozitiv şi primordial, de fapt ca pe adevărata matrice din care conştientul creşte prin diferențiere. El recunoaşte, totuşi existența unui „inconştient personal", care este rezultatul inhibițiilor şi pervertirilor ce apar în timpul procesului de diferențiere a conştientului, Acest „inconştient personal" este aproape identic cu inconştientul lui Freud. Dar, deşi este un factor fundamental în psihoterapia lui, Jung îi lasă totuşi „inconştientului colectiv" locul central în filozofia şi atitudinea sa față de viață.

Cu Freud şi Adler, psihologia este aproape în întregime o chestiune de vindecare psihologică. Primul pune accent pe vindecarea tulburărilor psihice, considerate aproape în mod strict ca boli şi, după ce încearcă să îndepărteze cauzele, „natura" este mai mult sau mai puțin lăsată să rezolve situația. Pe de altă parte, Adler lucrează în mod mai particular cu problema readaptării la condițiile sociale şi la valorile colective ale individului care, pentru un anumit motiv, a fost incapabil să facă o adaptare socială corectă în tinerețe sau după aceea. El porneşte de la individ şi de la inabilitatea sa ca individ de a funcționa în colectivitate în timp ce Freud încearcă mai degrabă să îndepărteze, din părțile ascunse ale psihicului individului, consecințele minciunilor şi pervertirilor exercitate asupra individului de către colectiv (familie, obiceiuri rasiale, tendințe moştenite, influențe de mediu etc.).

Jung nu încearcă doar să sintetizeze cele două abordări în practica sa terapeutică, ci ajunge mult mai departe. El tinde să devină un „vindecător de suflete", într-o manieră care aminteşte de învățătorii spirituali şi de *guru* orientali - în special de maeştrii şcolii japoneze Zen. Am spus doar „care aminteşte"; pentru că în mod evident, tehnica lui Jung este diferită de cea a vechilor „maeştri spirituali". Punctul important, totuşi, este că el deține un ideal de desăvârşire umană pentru clienții săi, în particular, şi pentru umanitate, în general. Opera sa este utilă şi completă. El tânjeşte după ființa umană completă. El are viziunea, nu neapărat a unui „supraom", ci a unui „om întreg". Şi încearcă să conducă omul spre împlinirea acestei viziuni, către țelul pe care îl numeşte *individuație.*

Individuația

Pentru a pătrunde întreaga semnificație a acestui termen este necesar să înțelegem mai întâi situația creată, din punct de vedere filozofic şi practic, prin împărțirea de către Jung a psihicului în doua domenii pozitive - conştient şi inconştient. Inconştientul lui Freud nu oferă o problemă specială, cu excepția faptului de a scăpa de el. El reprezintă o umbră cvasi-patologică negativă, pe care lumina unei conştiințe sporite şi normalizate,

cel puțin teoretic, a disipat-o. Dar inconştientul colectiv al lui Jung nu trebuie disipat, ci trebuie asimilat. Este marea din care ego-ul conştient se iveşte; o mare care poate îneca acest ego, dar care, pe de altă parte, odată funcționând în structura unei ființe organice şi complet conştiente, devine asemenea sângelui acesteia - sângele individualizat de apa de mare.

Acesta este, bineînțeles, un simbol. Dar deține un anumit adevăr legat de natura relației conştientului cu marele inconştient. Ultimul trebuie integrat primului şi acest proces de integrare ce reuneşte cele două polarități ale sufletului este un proces de asimilare constantă a conținuturilor inconştientului de către conştient. Prin acest proces care este, de asemenea, una din „căsătoriile" psihologice din interiorul omului individual, ego-ul - centrul conştientului - creşte, ca să spunem aşa, dincolo de el însuşi şi devine total integratul Sine - centrul totalității ființei deplin dezvoltate a omului. Această împlinire (care într-un sens, nu este niciodată finală, pentru că existența sferelor în interiorul sferelor inconştientului colectiv poate fi presupusă sau postulată) este *individuația:* „formarea întregului", sau „formarea perfectă" a mai vechilor sisteme de dezvoltare spirituală - totuşi cu o diferență, datorită noului nivel mental atins de omenire.

Jung face cu multă grijă distincția între idealul de individualism (în special „individualismul brut") şi acela de individuație. El scrie:

„Individuația înseamnă a deveni o ființa singulară, distinctă şi, în măsura în care individualitatea îmbrățişează cea mai intimă, ultimă şi incomparabilă unicitate a ființei noastre, include şi, ideea de devenire a propriului sine real. Aşadar, individuația poate fi de asemenea tradusă ca „ajungerea la sine" sau „realizarea de sine"... Individualismul este o încercare având ca scop punerea , izbitoare a accentului pe particularitatea aparentă, în opoziție cu considerațiile şi obligațiile colective. Dar individuația înseamnă, în mod precis, o mai bună şi mai completă realizare a caracterului colectiv al omenirii, pentru că o apreciere adecvată a particularității individului este mai favorabilă unei mai bune , realizări sociale decât atunci când particularitatea este neglijată sau reprimată. Pentru că unicitatea unui individ nu trebuie înțeleasă ca o ciudățenie, ca singularitate a substanței sau a componentelor sale, ci mai degrabă ca o combinație particulară de elemente sau ca o diferențiere graduală de funcții şi capacități care, în ele însele, sunt universale...

Individuația poate însemna doar un proces psihologic evoluționist ce împlineşte caracterul individual dat. Cu alte cuvinte, este un proces prin care un om poate crea din el însuşi acea ființă definită, unică, care se simte pe ea însăşi a fi la bază. Făcând astfel, el nu devine „centrat pe sine", în sensul obişnuit al cuvântului; el pur şi simplu îşi împlineşte particularitatea naturii sale, ceva care diferă total de egoismul

individualismului... În măsura în care individul uman, ca unitate vie, este format din factori universali, această unitate este total colectivă şi de aceea nu este în nici un fel opusă colectivității.... Individuația are ca scop o cooperare fundamentală a tuturor factorilor". *(Două eseuri despre psihologia analitică).*

Estetică versus etică

Înainte de a arăta pe scurt principalele caracteristici ale tehnicii pe care o foloseşte Jung pentru a *realiza* scopul individuației, pare important să stabilim mai întâi cum idealul individuației, al unei „cooperări fundamentale a tuturor factorilor" în ființa umană totală, conduce la o revizuire a conceptelor noastre tradiționale de etică şi morală. Acesta este, bineînțeles, un subiect foarte delicat care a generat grave neînțelegeri aşa că nu trebuie să se tragă, din ceea ce vom spune, concluzii pripite.

Aşa cum vom vedea la începutul părții a doua a acestei cărți, însuşi actul vieții implică două direcții fundamentale de operare funcțională, ce pot fi caracterizate prin termenii *conştientă* şi *experiență,* într-un sens, împărțirea nu este ca cea dintre stimul şi răspuns, ci are o semnificație mai generală. Devenim „conştienți" deopotrivă de faptele interioare cât şi de cele exterioare, de subiect sau şinele lăuntric, cât şi de obiect sau lumea exterioară. Conştienta, urmând un proces bine definit, conduce la o reacție mai mult sau mai puțin concretă, în care ego-ul şi lucrul de care acesta a devenit conştient se întrepătrund. Rezultatul acestei întrepătrunderi este ceea ce numim, în sensul filozofic al termenului, o experiență, adică un „moment trăit complet".

Orice fel de „trăire completă* implică un fel de judecată referitoare la lucrul sau calitatea: 1) de care a fost conştient; 2) relația cu acel lucru sau calitate. Dar judecata poate fi esențialmente de două feluri, într-un caz se manifestă ca un *sentiment,* iar în celălalt ca un *gând.* Jung descrie sentimentul după cum urmează:

„Sentimentul este în primul rând un proces care are loc între ego şi un conținut dat, un proces care, mai mult, împărtăşeşte conținutului o valoare definită in sensul de acceptare sau de respingere („plăcere" sau „repulsie"); dar poate apărea şi izolat, în formă de „dispoziție", diferită de conținuturile trecătoare ale conştiinței sau de senzații... Dar chiar şi dispoziția... semnifică o evaluare; totuşi, nu o evaluare a unui conținut definit, individual şi conştient, ci a situației total conştiente a momentului... Sentimentul este deopotrivă un fel de *judecare,* fiind totuşi diferit de judecata intelectuală, prin faptul că nu are ca scop stabilirea unei legături intelectuale, ci este exclusiv preocupat de stabilirea unui criteriu subiectiv de acceptare sau de respingere". *(Tipuri psihologice,* p. 544)

Fără a pătrunde mai mult în chestiune, va fi deci clar că toate evaluările

morale sau etice sunt asociate sentimentelor; adică ele sunt judecăți imediate, transmise valorii unui conținut al psihicului sau al întregii situații. Imaginea care vine în conştiință, sau situația în care individul se găseşte în relație cu alte obiecte sau persoane, este „bună" sau „rea". Ego-ul o acceptă sau o respinge într-o manieră imediată şi directă, pe baza fie a unui instinct adânc înrădăcinat, fie a unei atitudini tradițional-colective deopotrivă înrădăcinate. Morala este alcătuită dintr-un set de judecăți tradiționale referitoare la situații sau relații mai mult sau mai puțin clar definite, din care unele sunt bazate pe ceea ce apare ca instinct biologic, iar altele sunt rezultatele unei atitudini de viață conştiente şi deliberat accentuate de un cod de valori religioase, sociale sau filozofice.

Sentimentele-judecăți şi, în mod mai specific, judecățile etice referitoare la ce este „bun" sau „rău" sunt valoroase prin faptul că ele consideră întregul unei situații precum şi comportarea acestuia asupra întregului organism al experimentatorului. Timpul nu este irosit în analize intelectuale şi „probabile". Pe de altă parte, în afara acestor sentimente-judecăți, care sunt într-adevăr reacții instinctuale şi lucrează cu necesități biologice, evaluările etice sunt determinate de o „pre-judecată" şi deseori de o idee preconceptă, precum şi de calitatea şi limitările, fie ale ego-ului conştient, fie ale unei imagini rasiale puternice, în inconştient. Cu alte cuvinte, ele iau lucrurile de bune.

În timp ce adevărata intuiție *apare* dintr-o adaptare imediată a întregului experimentatorului la întregul situației - incluzând toate noile şi niciodată-până-atunci-realizatele sale implicații - un sentiment-judecată etic dă valoare fiecărei noi situații pe baza estimărilor stabilite tradițional. Astfel, morala îşi schimbă periodic comandamentele şi, în timp ce ele pot fi expresia intuițiilor reale colective atunci când sunt «proaspete", ele îşi pierd repede semnificația reală, de îndată ce, şi în măsura în care, o nouă organizare a factorilor fundamentali se manifestă în natura umană.

Punctul principal, totuşi, este că toate judecățile etice împart suma totală a experiențelor în două categorii: una acceptabilă, cealaltă de respins. Deşi aceasta poate fi o necesitate a vieții într-o lume în care dictează legea opozițiilor - şi toate „întregurile vii" au de-a face cu distrugerea din exterior sau chiar din interior - totuşi rămâne faptul că, prin trăire aproape exclusivă prin standarde etice sau sentimente-judecăți, omul singur se separă de experiența a jumătate din conținuturile sale de viață.

Trăirea etică înseamnă trăirea „întâi de toate în siguranță", Înseamnă trăire bazată pe frică. În junglă frica este un lucru real şi înseamnă într-adevăr punerea în practică a instinctului de conservare. A fugi sau a muri - iată legea fundamentală în majoritatea cazurilor. Cealaltă soluție este să te închizi între nişte pereți care definesc o zonă de siguranță (căminul) şi o

zonă de pericol (exteriorul).

Dacă ne amintim ce s-a spus în capitolul precedent, omenirea se află astăzi, şi s-a aflat de multe secole, într-un fel de junglă psiho-mentală, în care siguranța relativă a lumii noastre *fizice* civilizate nu produce siguranță în plus; chiar dimpotrivă. Din punct de vedere mental, putem spune că accentul european pus pe logica intelectuală şi scolastică au ca scop construirea unei zone de siguranță mentală într-o junglă al nou-intratului domeniu al ideației. Disciplina logică şi matematica ne învață cum să construim un cămin intelectual în cadrul limitelor în care puterea de ideație poate funcționa în siguranță. Formulele matematice constituie un cadru de siguranță operativă. Atât timp cât le păstrezi în interiorul tău, poți avea încredere în rezultatele ideilor tale; dar, dacă le dai drumul, atunci imaginația ta haotică te poate conduce pe un drum greşit.

Acelaşi lucru este adevărat şi din punct de vedere psihologic. Etica şi filozofia europeană ne-au învățat să construim un cămin solid şi bine păzit (sau mai degrabă un castel fortificat): conştientul, peste care conduce atotputernicul stăpân feudal: ego-ul. femeia a fost înrobită de stăpân şi copiii au fost supuşi prin intimidare. Țăranii care trudeau în jurul castelului (conținuturile instinctuale ale psihicului) erau admişi în castel sub stricta supraveghere a unui paznic înarmat, atunci când duşmanul amenința porțile solid ferecate. Bineînțeles, a fost construită o capelă în interiorul fortăreței în care un Dumnezeu autocrat, camuflat într-un Salvator pasionat, era divinizat. Întregul tablou al civilizației feudale reprezintă un simbol a exact ceea ce s-a întâmplat atunci în *interiorul psihicului omului.*

De asemenea muzica, expresia directă a psihicului, a dat un tablou simbolic acestei lumi feudale, formalismul şi tonalitatea fiind ilustrări splendide ale acestei dominații a *principiului etic de excludere.* Întreaga civilizație europeană creştină este bazată pe acest principiu, *bazată,* pe frică psihică şi mentală; şi din când în când pe necesarul, totuşi mereu zadarnicul ideal de „siguranță întâi de toate". Şi a atins măreția în cadrul limitelor stricte cu care şi-a împrejmuit fortăreața; în acest sens, civilizația europeană înseamnă o supra-focalizare care aruncă o intensă şi penetrantă lumină asupra a ceea ce ea a admis ca fiind valoros şi sigur. Fructele sale constituie, de aceea, o comoară de mare preț.

Dar... vai! Ce teribilă harababură s-a iscat din ceea ce a fost lăsat în afara pereților! Cât de scump plăteşte omenirea pentru un Descartes sau un Bach! Cât de descompuse şi de decăzute sunt conținuturile subconştientului - suma totală a reprimărilor noastre moştenite, a condamnărilor şi a fricilor noastre morale! Fiecare focalizare înseamnă limitare şi, astfel, excludere de experiențe şi de conținuturi psihice.

Trebuie deci plătit pentru ele. Cu cât se exclude mai mult, cu atât judecățile etice controlează mai mult comportamentul exterior şi interior şi cu atât mai mult generațiile viitoare vor trebui să sufere consecințele. Pe de altă parte, a nu focaliza, a nu construi un cămin fortificat (sau conştient), poate însemna o viață de dispersare şi de constantă evitare a duşmanilor (dinăuntru şi din afară); o viață fără o *realizare* solidă şi de durată - cu excepția, probabil, a propriului sine profund liber… care, în fond şi la urma urmei, poate însemna cea mai mare realizare dintre toate!

Dar nu dorim să strecurăm aici vreun sentiment-judecată înaintea sentimentelor-judecăți sau a părerilor etice! Dimpotrivă, intenționăm să arătăm ca există o altă atitudine care, în timp ce nu neagă valabilitatea sentimentului-judecată înrădăcinat organic şi instinctiv-intuitiv, pune accentul pe un principiu de conduită diferit: principiul *esteticii.*

Estetica (în sensul strict filozofic al termenului) este opusă eticii tot atât de mult pe cât gândirea este opusă sentimentului. Gândirea este definită de Jung drept:

„acea funcție psihologică care, în concordanță cu propriile ei legi, pune reprezentările date în legătură conceptuală… Termenul „gândire" ar trebui restrâns la conexiunea reprezentărilor prin intermediul unui concept, unde, cu alte cuvinte, prevalează un act de judecată, indiferent dacă un astfel de act este produsul unei intenții sau nu".

Caracteristic gândirii este faptul că reprezintă o *conexiune* de factori. Cu alte cuvinte, ea stabileşte „conexiuni conceptuale" sau, mai general, relații bine definite. Reprezintă punctul culminant al procesului de conştiință al relației. Ea aduce la lumină forma intrinsecă (structură sau configurație) a lucrurilor şi situațiilor. Judecata gândirii nu se referă la faptul că un lucru este în sine „bun" sau „rău", ci dacă forma unei prezentări stabileşte un set de relații valabil sau nu. Ea nu spune: „acest lucru este rău", însemnând întotdeauna „pentru mine". Ea spune dacă natura factorilor, în situația stabilită de relație, este mai întâi coerentă şi apoi semnificativă. Analizând această natură a factorilor, ea este mai capabilă să facă o judecată decât dacă, prin accentuarea sau restricționarea unora dintre aceşti factori, ar putea fi stabilită o nouă configurație, care ar fi mult mai coerentă şi mai semnificativă.

Gândirea stabileşte sau *analizează* conexiuni care, în configurația lor totală, constituie o formă. Forma este coerentă şi semnificativă, sau nu. În acest proces găsim baza esteticii. Judecata estetică este opusă judecății etice prin aceea că nu exclude nici un grup de elemente; ci, cel mult, subordonează pe unele altora având o semnificație mai mare. Se spune că procesul estetic este unul de selecție. Dar selecție nu înseamnă condamnarea a ceea ce nu este selectat. Dacă un pictor Pictează doar

conturul unui corp, aceasta nu înseamnă că el condamna elementele cărnii etc. din acest contur. El le transformă în *valori implicite.* El selectează anumiți factori şi subliniază anumite elemente sau faze ale configurației totale prezentate de experiența de viață (de exemplu, scena pe care o zăresc ochii lui). Dar aceasta accentuare trebuie astfel produsă, încât să dea *sugestia* tuturor elementelor lăsate voit neprezentate. Într-o adevărată operă de artă sunt conținute *toate* elementele unei situații de viață; dar unele sunt reprezentate prin prezență efectivă, în timp ce altele sunt implicate în configurația totală.

Aceasta, tradusă în termeni de viață cotidiană, poate fi ilustrată de următorul exemplu. Un om hotărăşte prin judecată-etică sau prin sentiment-judecată, că experiențele sexuale sunt „rele" şi, acționând pe baza acestei judecăți, se castrează (de exemplu, Origen). Acesta este un caz extrem, în măsura în care el implică acțiune fizică violentă; dar într-o formă mai puțin accentuată, tot ascetismul auto-constrângător este de acelaşi tip. Pe de altă parte, ne putem gândi la o persoană spirituală care a ajuns, în mod normal, dincolo de dorința de experiență sexuală. Forța sexului este activă în el, dar este transformată. Este „implicată", dar nu este efectiv reprezentată. Nu există judecată etică valabilă împotriva ei; în configurația estetică a întregului ființei sale, este sugerat sexul, dar nu accentuat şi nici măcar concret reprezentat în timp ce în omul automutilat, sexul este întotdeauna prezent - *dar într-o formă negativă,* adică ca o umbră pozitivă - de aceea ca „rău".

Judecățile etice *creează* răul. Judecățile estetice produc tensiuni, accentuări, descărcări, contraste, lumini şi umbre, reprezentări efective şi implicate, puncte culminante şi sugestii. Ele compensează opozițiile şi niciodată nu le condamnă în mod absolut. Ele armonizează; niciodată nu înlătură. Ele lucrează cu întregul relațiilor pe care le estimează în totalitatea elementelor lor. Nici un element nu poate fi anulat fără a deteriora relația. De fapt, *nici un element din orice relație nu poate fi anulat vreodată. Se poate doar transforma, prin anulare aparentă, într-o forță a răului.*

Dar pentru cel care acționează în concordanță cu adevăratul principiu al esteticii, nu există „rău", nici „bine". Există doar forma sau relația, care uneşte toate elementele într-o totalitate ce include lumina şi umbra, culmea şi abisul, accentuarea şi simpla implicare - *toate în mod egal semnificative;* dar fiecare cu o semnificație particulară, a sa proprie, o semnificație ce poate fi marcată, fie cu un semn *minus,* fie cu unul *plus. În* estetică, singurul rău este lipsa de semnificație; dar răul nu rezidă în lucrul sau în situația respectivă, pentru că toate lucrurile şi toate situațiile, fiind expresii ale momentului manifestării lor, sunt semnificative în mod inerent. Lipsa de semnificație se datorează doar inabilității omului de a percepe

semnificația. Astfel că nu există rău, exceptând ignoranța.

Rezultatul este că omul poate fi educat în a percepe semnificația. Constrângerea etică, bazată pe frică, conduce la rău. Educația estetică, bazată pe percepția relației coerente şi semnificative, distruge fantezia întunecată care reprezintă răul. Ea face din întreaga trăire o activitate estetică - o activitate creativă. Distruge - sau ar trebui să distrugă - toate evaluările bazate pe judecăți trecute şi pe constrângeri ale tradiției, întrucât acestea sunt obstrucții ale trăirii depline a totalității momentului. Totalitatea momentului reprezintă Sufletul momentului. Şi sufletul momentului este sufletul tău şi al meu, mereu nou, mereu tânăr, mereu înrădăcinat în semnificație, mereu înrădăcinat în calitatea" care este a noastră, marea temă prin care „viața" dezvoltă deplinătatea orizontului nostru mereu mai îndepărtat, integrând-o şi transfigurând-o în semnificație individuală. A educa omul reprezintă aşadar sarcina noii psihologii şi a noii astrologii prezentate în această carte.

Analiza visului şi asimilarea conținuturilor inconştiente

Ne vom referi mai târziu la relația pe care o are astrologia, aşa după este ea reformulată în această carte, față de atitudinea estetică a vieții. Vom vedea în mod particular cum această atitudine invalidează toate noțiunile de aspecte „rele" şi de planete „malefice", cel puțin in astrologia *natală.* Dar dorim, întâi de toate, să încheiem scurtul nostru studiu asupra psihologiei analitice jungiene prin schițarea metodelor pentru care el pledează în promovarea procesului de individuație. Va fi, într-adevăr, una din cele mai vagi schițe şi, de aceea, va trebui să facem referire la cărțile lui Jung, în special la *Două eseuri despre psihologia analitică, Omul modern în căutarea sufletului* şi *Comentariu la „ Secretul Florii de Aur".*

Am putea spune că primul pas pe calea individuației înseamnă a da la o parte impedimentele care o obstrucționează. Procesul de individuație nu este un spectacol misterios. Este deplina trăire a unei vieți etice şi sociale necastrate. După cum spune Jung: „Viața...dacă este trăită cu completă devoțiune, aduce o intuiție a sinelui, a ființei individuale".

Din nefericire, a trăi astfel este dificil, din cauza moştenirii omenirii care face să se simtă acest lucru în influența mediului, în tradiție şi educație. Elementele colective apasă asupra germenilor firavi ai plantei personalității; şi astfel este tulburat, obstrucționat, cursul natural al vieții şi apele sufletului sunt otrăvite. Tendințele şi energiile reprimate se acumulează în inconştientul personal, unde afectează, pe căi subterane, comportamentul exterior şi sănătatea psihologică. De aceea *analiza* Psihologică, în primul stadiu, trebuie să elibereze aceste reprimări; dorințele reprimate trebuie făcute conştiente.

Analiza visului ne ajută să ajungem la aceste reprimări şi să le aducem

la lumină, privându-le de putere.

„Visele dau informații despre secretele vieții interioare şi revelează celui care visează factorii ascunşi ai personalității sale. Cât timp nu sunt descoperiți, aceştia perturbă viața de veghe şi se trădează doar sub forma simptomelor. Aceasta înseamnă că nu putem să tratăm efectiv pacientul doar dinspre partea conştiinței, ci trebuie să determinăm o schimbare în, şi prin, inconştient, în măsura în care ne permit cunoştințele actuale, există un singur mod prin care putem face acest lucru: trebuie să fie o asimilare profundă, conştientă a conținuturilor inconştiente. Prin „asimilare" înțeleg o întrepătrundere reciprocă a conținuturilor conştiente şi a celor inconştiente şi nicidecum - aşa cum se gândeşte în mod obişnuit - o evaluare, interpretare şi deformare unilaterală a conținuturilor inconştiente de către mintea conştientă...

Relația dintre conştient şi inconştient este compensatorie. Acest fapt, uşor verificabil, permite stabilirea unei reguli pentru interpretarea viselor. Este întotdeauna de ajutor, atunci când ne propunem să interpretăm un vis, să ne întrebăm: ce atitudine conştientă compensează el? ...Fiecare vis este o sursă de informație şi un mijloc de autoreglare. (Visele) sunt cele mai eficace ajutoare în construirea personalității".

(Omul modern în căutarea sufletului, pp. 18-20)

„Visele vorbesc în imagini şi dau expresie instinctelor care derivă din cele mai primitive niveluri ale naturii. Conştiința se îndepărtează mult prea uşor de legile naturii; dar ea poate fi adusa din nou în armonie cu natura prin asimilarea conținuturilor inconştiente.

Prin supravegherea acestui proces, conducem pacientul la redescoperirea legii propriei sale ființe... Nu pot să pun laolaltă (într-un spațiu atât de restrâns), înaintea ochilor dvs., piatră după piatră, edificiul care se clădeşte în fiecare analiză din materialele inconştientului şi îşi găseşte sfârşitul în restaurarea întregii personalități. Drumul asimilărilor succesive ajunge dincolo de rezultatele curative pe care le estimează medicul. El conduce, în final, la acel scop îndepărtat (care a reprezentat, probabil, primul impuls către viață), la aducerea la realitate a ființei umane întregi - adică la individuație".

{Omul modern în căutarea sufletului, p. 30)

Totuşi, visele nu reprezintă singurele proiecții ale inconştientului care pot fi asimilate. Există un alt domeniu al activității psihologice, pe care Jung îl numeşte „fantezie", şi care este înrădăcinat mai mult in inconştient decât in conştient. Domeniul fanteziei creative se întinde de la cele mai neobservate vise diurne, la cele mai semnificative „inspirații" de moment ale artistului creativ, ale omului de ştiință sau ale filozofului.

Fantezia creativă reprezintă puntea dintre sentiment şi gândire. „Nu

este născută din amândouă, pentru că este mama amândurora - ba mai mult, este însărcinată cu copilul, acel scop final care reconciliază opozițiile... Ce lucru mare a venit oare în existență, care să nu fi fost la început fantezie?" *(Tipuri psihologice).*

Fantezia operează, asemenea viselor, prin proiecția de simboluri, prin înțelegerea acestor simboluri putem străpunge cele mai adânci niveluri ale inconştientului şi putem asimila înțelepciunea profundă care, de secole, este depozitată la aceste niveluri.

„Inconştientul ne poate da încurajarea şi ajutorul pe care natura darnică le ține în rezervă pentru om, în abundența mereu curgătoare. Inconştientul... comandă nu numai toate conținuturile psihice subliminale, tot ce a fost uitat şi omis, ci şi înțelepciunea şi experiența a nenumărate secole, o înțelepciune care este depozitată şi zace potențial în creierul omului. Inconştientul este continuu activ, creând, din materialul său, combinații ce servesc nevoilor viitoare. El creează combinații subliminale de perspectivă, întocmai cum face conştientul, numai că acestea sunt considerabil superioare combinațiilor conştiente, atât ca rafinament, cât şi ca extindere. De aceea inconştientul poate fi şi un ghid de neegalat pentru om".

(Două eseuri despre psihologia analitică, pp. 118-119)

Utilitatea a ceea ce este numit „materialul fanteziei" reprezintă una din cele mai semnificative trăsături ale tehnicii lui Jung. El scrie:

„Trebuie să fim capabili să lăsăm lucrurile să se întâmple in psihic... Conştiința este întotdeauna cea care intervine, ajută, corectează şi neagă şi nu lasă niciodată în pace simpla creştere a procesului psihic. Trebuie să eliberăm crampa în conştient. Trebuie creată o nouă atitudine, o atitudine care acceptă iraționalul şi incredibilul pur şi simplu, pentru că el este ceea ce se întâmplă.

Această atitudine ar fi o otravă pentru o persoană care a fost deja copleşită de lucruri care tocmai se întâmplă, dar este de cea mai înaltă valoare pentru cel care, cu o *critică* exclusiv conştientă, alege din lucrurile care se întâmplă numai pe acelea potrivite conştiinței lui, şi astfel obține îndepărtarea graduală din curentul de viață într-un golf nemişcat".

(Comentariu la *Secretul Florii de Aur,* p. 91)

„Comentariul" la *Secretul Florii de Aur* oferă o mare cantitate de informație despre semnificația acestei fantezii creative şi despre Maniera în care drumul poate fi limpezit pentru a conduce la condiția de integrare şi individuație. El arată, în afară de aceasta, cum se Potriveşte metoda modernă cu una din cele mai vechi concepții ale înțelepciunii chineze, când aceasta este văzută a se referi la procese psihologice - la integrarea şi la naşterea unei personalități superioare a cărei conştiință a devenit viziune

pură - o conştiinţă care e complet detaşată de lume, căci conţine fără a fi în vreun fel legată de ea.

Motivul filozofic care traversează toate concepţiile lui Jung este acela al reconcilierii opoziţiilor - un vechi şi universal motiv pe care l-a pus în evidenţă civilizaţia chineză şi cea indo-ariană, fiecare într-un mod oarecum diferit, fiecare subliniind una dintre opoziţii. Sistemul chinezesc este în mod particular clar şi fără îndoială că într-o noua formulare va câştiga o şi mai mare influenţă în noua eră. Prin Richard Wilhelm, Jung s-a familiarizat în mod intim cu *Yi Jing,* marea carte în care China antică a prezentat simbolic o minunată sinteză a tuturor activităţilor de viaţă, cuprinzând toată cunoaşterea şi toate performanţele faptice într-o vastă formulă, *Formula Schimbării.*

Aplicarea principiului din spatele formulei, la psihologie şi la procesul de individuaţie este izbitoare şi, într-un sens profund, constituie fundalul concepţiilor şi tehnicilor lui Jung - conştient sau nu de aceasta. In *Secretul Florii de Aur* găsim următorul tablou metafizic:

„Tao cel nedivizat, Cel Mare, dă naştere la două principii opuse ale realităţii, întuneric şi Lumină, *Yin şi Yang.* Acestea sunt gândite la început doar ca forţe ale naturii, separate de om. Mai târziu, polarităţile sexuale şi altele asemenea derivă din ele. Din *yin* vine *ming,* viaţa; din *yang* vine *hsing,* esenţa".

Tao este „cel care există prin sine însuşi", făcând astfel paralela cu „Existentul în Sine" *(Svayambhava)* din buddhismul indian. Dar reprezintă, de asemenea, şi Marele întreg şi Procesul de Integrare. Semnul chinezesc pentru Tao este format din două semne, unul însemnând „cap", celălalt, „mişcare". Wilhelm traduce Tao prin „Semnificaţie", dar în mod obişnuit, a fost tradus prin „Cale".

Acesta este, într-un anumit sens cel puţin, Calea, sau mai degrabă procesul din cap. Jung, făcând legătura între „cap" şi conştiinţă, ajunge la semnificaţia: calea conştientă. Tao este sinteza lui *ming,* viaţa cu *hsing,* esenţa. Esenţa şi viaţa, originate într-un singur Tao, au devenit separate în concepţia copilului. Reunirea lor este scopul dezvoltării psihologice.

Tao devine astfel „metoda sau calea conştientă prin care ceea ce este separat se uneşte", adică esenţa (sau conştiinţa) se uneşte cu viaţa. Conştiinţa separată de viaţă este condiţia pe care C. G. Jung o descrie ca „devierea sau dezrădăcinarea conştiinţei". De asemenea, „problema de a face opoziţiile conştiente înseamnă reunirea cu legile vieţii reprezentate în inconştient". A trăi în mod conştient înseamnă a-l înfăptui pe *Tao.* A face aceasta pe de-a-ntregul înseamnă a integra conştiinţa (esenţa) şi energiile inconştientului colectiv (viaţa) Aceasta vine ca un rezultat al unui „proces psihic de dezvoltare care se exprimă în simboluri". Marele simbol al

individuației este *mandala;* adică un cerc magic, conținând o cruce sau alte formațiuni fundamental cvadruple.

Un astfel de simbol este zodiacul - şi cuadratura tipică a unei hărți astrologice (cele patru unghiuri). Toată astrologia natală reprezintă aplicația practică a acestei „căutări a cuadraturii cercului" - Calea conştientă: *Tao.* T-A-O împătrit înseamnă cele douăsprezece semne sau case astrologice. Fiecare hartă natală reprezintă *mandata* unei vieți individuale. Ea reprezintă schița procesului de individuație pentru un individ particular. A o urma *cu înțelegere* înseamnă a urma „calea conştientă"; calea „totalității operative" - altfel spus, calea realizării active a totalității ființei, adică Sinele.

III. INDIVIDUAL, COLECTIV, CREATOR ŞI PROCESELE CICLICE

La sfârşitul ultimului capitol ne-am referit la *Yi Jing* din China antică şi la a sa „Formulă de Schimbare" bazată pe influența reciprocă a celor două polarități cosmice, *Yang* şi *Yin.* O asemenea formulă prezintă un interes special pentru noi, pentru că ea are origini astrologice evidente. Mai mult, este o expresie caracteristică a filozofiei timpului şi, aşa după cum am postulat într-un capitol anterior, cadrul necesar al oricărei gândiri astrologice solide şi serioase.

Astrologia este, din punct de vedere filozofic, fără sens dacă nu se *bazează* pe o înțelegere profundă a ciclurilor şi a puterii creatoare a fiecărui moment - în special a acelor „momente-germene" care devin astfel prin rațiunea lor de a fi puncte de pornire ale ciclurilor. „Formula schimbării" din *Yi Jing* este o formulă ciclică având scopul de a determina în mod simbolic structura universală şi fundamentală a tuturor ciclurilor; mai mult, a *ciclului* sau a *ciclicității.* Întrucât toate procesele vitale sunt ciclice - în esență, dacă nu în expresie - o asemenea formulă devine legea de bază a tuturor proceselor vitale. Astfel, este atinsă o sinteză universală a vieții şi a devenirii - o sinteză probabil mai grandioasă decât cea realizată de Einstein în a sa „teorie a câmpului unificat", care reduce toate fenomenele naturale la o simplă lege.

Formula chinezească nu este unică în istoria gândirii umane. Vom vedea că vechea civilizație hindusă a conceput, de asemenea, o sinteză a cunoaşterii universale, care ar putea fi exprimată pe baza unei formule ciclice ce defineşte procesul vital universal ai cărui poli sunt viața şi devenirea. Şi noi pretindem că noua civilizație, acum în formare lentă, va evolua de asemenea într-o astfel de formulă, pe o nouă bază de analiză a vieții şi la un nou nivel de funcționare a minții.

Evident, discutarea acestor probleme depăşeşte obiectul prezentei cărți şi totuşi ne vedem nevoiți să le schițăm pe scurt, pentru că valorile pe care se *bazează,* noua formulă a ciclului - în estimarea noastră - reprezintă exact factorii de care vor depinde clasificarea şi interpretarea elementelor astrologice. Vechiul dualism chinez al polarităților cosmice nu este suficient pentru a interpreta noua abordare a vieții şi a devenirii. După cum am spus, umanitatea îşi fixează conştiința încet, dar ferm, pe un nou nivel mental şi astfel priveşte procesul de viață universal dintr-o altă perspectivă. Trebuie deci determinate noi valori: valori care nu le neagă, totuşi, nici pe cele chineze, nici pe cele hinduse, ci le sunt complementare şi adiționale

valori occidentale, care vor înflori pe continentul american, locul noii civilizat" care apare.

În conturarea acestei noi formule va trebui să statuăm pur şi simplu idei, mai degrabă decât să le discutăm în relație cu puncte de vedere tradiționale. Scopul nostru nu este să scriem un tratat filozofic, ci doar să-i stabilim astrologiei un fundal filozofic. Noua filozofie a timpului, sau a ciclului, urmează să fie scrisă. Urmarea va fi o simplă sugestie a existenței sale şi o simplă schiță a acelor aspecte ale sale care se referă în special la psihologie şi la astrologie.

Ciclul: de la germene la germene

Fiecare ciclu poate fi interpretat din punct de vedere structural ca fiind compus din început, mijloc şi sfârşit. Aceşti trei termeni trebuie totuşi înțeleşi mai degrabă într-un sens metafizic, decât în sensul de valori temporale. Ei reprezintă trei factori sau principii fundamentale care constituie, în trinitatea lor, totalitatea unui ciclu.

Cel mai simplu mod de a aborda acest subiect complex va fi de a-i examina succesiv pe fiecare şi a determina, într-un sens general, la ce se referă ei.

ÎNCEPUTUL; începutul unui ciclu este un Unu: o monadă. Prin definiție, vom spune că o monadă este punctul inițial de emanație al oricărui ciclu de viață. Este sămânța germinatoare sau acel punct din interiorul germenului din care se ivesc rădăcina şi tulpina. Începutul ciclului este momentul de unitate, momentul care revelează prezența efectivă a lui Unu. Unitatea absolută este un postulat, un deziderat, un scop abstract, un concept metafizic. Este incompatibil cu viața sau manifestarea. Dar Unul-care-este-la-început este o reprezentare a acestei unități abstracte şi metafizice - un *avatar* al acesteia. Unitatea poate fi atinsă în conştiință, prin devoțiune față de acest Unu-Tatăl-Mama întregului ciclu. Devoțiunea înseamnă concentrare asupra Unului. De fapt Unu nu mai „ex-istă" ca un Tată manifestat, ci Unu este ca o realitate psihologică în amintirea acelor Fii ai săi care devin purtătorii puterii Sale integratoare - întruchipările sau avatarii acestei puteri.

Această putere este *Tao* şi, în alt sens, este *AUM* al hinduşilor. Este puterea integratoare *care este Viața însăşi* şi care singură face posibil procesul de integrare sau individuație (despre care am vorbit în ultimul nostru capitol). În organismul fiziologic uman, această putere este aceea a circulației sângelui înrădăcinată în inimă; în psihicul uman, această putere este mai puțin definită pentru că psihicul este, la majoritatea persoanelor, departe de a fi deocamdată un „organism", dar este puterea care poate fi numită „voință către totalitate" sau „voință către echilibru mental şi sănătate", cu care psihologul trebuie să lucreze dacă vrea ca analiza sa să

conducă pacientul la sănătate psihologică şi, în cele din urmă, la individuație.

Prin urmare, cel care îl venerează pe Unul ca formă sau entitate, ca Tată-de săvârşit, venerează de fapt o amintire, cea mai primordială dintre toate „imaginile primordiale". Această venerație păstrează amintirea vie şi oferă canale prin care energia acestui Unu poate curge. Unu nu mai este acolo, după cum germenele nu mai este existent în copacul care creşte. Dar puterea de creştere care a fost germene este activă de-a lungul ciclului de manifestare a plantelor. Această putere este o forță integratoare care, în mod constant, „poartă mărturia" unui singur germene.

Cu alte cuvinte, o dată ce perioada de germinare este terminată, germenele dispare, sacrificându-se pentru ca planta să poată exista. Dar energia care era în germene continuă să opereze. Este puterea totalității operative. Unu, încetând să mai fie o entitate manifestată, a devenit acum un *proces.*

MIJLOCUL; Acest „proces" este realitatea fundamentală a „mijlocului" ciclului. Prin termenul „mijloc" trebuie totuşi înțeles *întregul devenirii:* întreaga serie de momente care apar între momentul inițial de emanație şi momentul final de împlinire. Aceste două momente (emanație şi împlinire) sunt într-un sens unice; ele constituie *Alpha* şi *Omega* manifestării - sau mai degrabă cele două aspecte ale vieții, cele două aspecte ale lui Unu. Aşa cum scria D. H. Lawrence într-un inspirat articol, ele sunt Dumnezeul-începutului şi Dumnezeul-sfârşitului. In *Doctrina secretă,* H. P. Blavatsky face referire la aceşti doi „Dumnezei" - care, de fapt, sunt în esență unu - respectiv Manu-Rădăcină şi Manu-Germene. Cu excepția lor, orice altceva aparține procesului schimbării, fluxului devenirii; adică, celei pe care astăzi oamenii o numesc „viață" - seria de activități care constituie existența.

Totuşi, de-a lungul acestui proces de schimbare, este mai mult sau mai puțin evidentă o putere integratoare: o putere care conferă coeziune şi direcție multitudinii de transformări ale devenirii. Această putere este energia Tatălui, a Sfântului Duh, a Mângâietorului. Este forța vitală care integrează toată multiplicitatea părților în întreguri organice. Este puterea „holismului".

SFÂRŞITUL: Momentul împlinirii ciclului este un moment de concentrare, încheiere şi culegere a roadelor procesului de manifestare. Este „Ziua de A Fi cu Noi" a ocultiştilor, a Şaptea Zi. După ce momentul de sfârşit este atins, toate forțele care reprezentau curentele diferențiate izvorând din Sursa Originară (sau Monada), şi care animaseră nenumăratii Fii ai unui singur Tată, se strâng într-un vortex de putere şi lumină ce constituie realitatea creatoare a Dumnezeului-de-sfârşit, pentru că acest Dumnezeu va deveni în schimb, prin propria sa reflectare în afară,

Creatorul noului Ciclu de „arhetipuri” sau de forme generice.

Deşi o asemenea caracterizare a acestor trei termeni fundamentali ai Ciclului este în cea mai mare parte incompletă, ne va ajuta totuşi să definim cele trei viziuni fundamentale asupra lumii, care au dat şi trebuie să dea naştere la trei formule fundamentale ale vieții şi devenirii. Fiecare punct de vedere asupra lumii şi formula sa subliniază unul din cei trei termeni ai Ciclului - o subliniere care, bineînțeles, nu neagă ceilalți doi termeni, dar care fie îi lasă în fundal, fie le conferă o evaluare mai mult sau mai puțin secundară, sau negativă sau iluzorie. Primele două tipuri de sublinieri, accentuând „începutul” şi „mijlocul” Ciclului - Unu originar şi procesul devenirii - sunt foarte cunoscute omenirii. Primul este tipic vechii civilizații hinduse şi tuturor religiilor şi mişcărilor spirituale care, mai mult sau mai puțin, sunt dependente de vechea tradiție ariană. Ultimul primea o formulare caracteristică în vechea civilizate chineză şi este de asemenea exemplificat prin cea mai mare parte a gândirii filozofico-psihologice şi ştiințifice a secolului XX. Al treilea tip de subliniere - accentuând valoarea de împlinire şi de capăt al Ciclului - iese încet la suprafață din corpusul general al gândirii moderne. Este tipul de subliniere pe care vom încerca să-l caracterizăm într-o nouă formulă ciclică.

Formula ariano-hindusă

India reprezintă în mod tipic (dar bineînțeles nu exclusiv) atitudinea de devoțiune; adică dependența de Unu-care-este-la-început. Ea accentuează - în multe moduri - Principiul Prim, *alpha* evoluției şi tinderea spre Unitate absolută. Faptul că în India a existat o sinteză universală a cunoaşterii nu este întotdeauna recunoscut; dar poate fi descoperit în zilele de glorie ale vechii *Aryavarta,* ale civilizației ariene, sub marile acumulări care au marcat frumusețea pură şi simplitatea sistemului antic cu mult înaintea buddhismului - exact după cum *Yi Jing* antedatează cu mult confucianismul. Acest sistem pare să fi fost recuperat, cel puțin în parte, într-un mod oarecum ciudat, de Bhagavan Das; ne referim la marea sa lucrare, *Pranava Veda.*

Integrarea Indiei, fiind bazată pe Unu originar, este esențialmente *ierarhică* - mult mai mult decât a Chinei, care este *echilibrată.* Toată activitatea şi cunoaşterea sunt văzute în relația-rădăcină a lor față de întreitul Unu, care este AUM, procesul lumii derivat din necunoscutul absolut şi Unitatea de nepătruns. În Aum, A simbolizează monada universală, U este lumea iluziei, iar M relația dintre cele două. Această relație este o relație de negație, deoarece vechea înțelepciune hindusă, bazată pe Unu, nega Multitudinea, cu excepția unei obscure obiectivări a acestui Unu.

Astfel, formula procesului lumii este dată ca: „Şinele nu este Non-

Sinele". Formula cunoaşterii este că obiectul (Non-Sinele) trebuie să fie cunoscut, astfel că subiectul (Şinele) *realizează,* prin înțelegerea caracterului iluzoriu al acestuia, că nimic nu există în afară de subiect. Integrarea este atinsă prin negare şi renunțare. Procesul lumii este *văzut* ca o iluzie *{maya).* Personalitatea şi schimbarea sunt iluzii; şi, la sfârşitul ciclului, Unu originar se regăseşte în ceea ce a fost în mod originar, adică necorupt de schimbare. Ce a câştigat el prin procesul schimbării? Acum el ştie în mod conştient că „eu sunt cel ce sunt". Astfel, conştiința este sfârşitul procesului, dar o conştiința care se identifică complet cu subiectul şi retrage din obiect întreaga realitate. Totuşi, toate focurile lasă cenuşă şi astfel este necesar ca un nou ciclu să reîncorporeze această cenuşă într-o nouă existență şi într-un nou copac care va creşte. Procesul lumii continuă fără a se termina, prin încarnare după încarnare a aceluiaşi Sine. Timpul devine astfel fatalitatea vieții - urzeala şi țesătura *karmei* şi a suferinței.

Această atitudine fundamentală față de viață urmează în mod necesar o puternică accentuare a Unului-care-este-la-început. Pentru acest Unu, „procesul" mijlocului de ciclu înseamnă dezmembrare, tragedie sau sacrificiu. Sfârşitul înseamnă întoarcerea la integritatea începutului. De aici nevoia de a repeta AUM în mod succesiv; pentru că M înseamnă încetare, eliberare, dar aduce din nou re-naşterea. Şi adevăratul AUM este cel abia auzit, adevărul inerent retragerii şi abstragerii. A şi U sunt de asemenea rostite *ce O* pentru a. arăta că distincția dintre sine şi non-sine este un simplu concept, o iluzie. Astfel OM este tonul integrat - cea mai simplă vocală rostită, care expiră aerul şi închide buzele. Un adevărat simbol al Unului fără al doilea.

Sinteza cunoaşterii şi activității universale a urmat asemenea concepte. Din OM a emanat *Gayatri,* sacra invocație către Soare şi către unitatea vieții întregi. Din *Gayatri şi* alte mantre fundamentale au izvorât cele patru Vede; de la Vede s-a ajuns la Vedanta; din acestea toate, care laolaltă alcătuiesc cunoaşterea fundamentală asupra sinelui, îşi au originea cele şase şcoli ale filozofiei indiene, sintetizate în final într-o a şaptea, secretă - *Atma Vidya* - conştiința „sfârşitului", care conduce la re-rostirea lui AUM într-un mod universal. Toate acestea sunt doar o schiță sumară a unuia dintre sistemele fundamentale ale conştiinței omenirii, un sistem care continuă să fie temelia celor mai multe religii şi tipuri de filozofie ocultă.

Formula chinezească

Sistemul descris înainte este, bineînțeles, fundamental diferit de sistemul chinezesc, care pune accentul pe realitatea „procesului" şi a dualismului implicat în acesta. *Yang* şi *Yin,* cele două polarități cosmice, sunt văzute în influența lor ciclică reciprocă. Timpul nu mai este fatalitatea care forțează spiritul la reîncarnare, ci realitatea fundamentală a procesului

schimbării. Toată viața este un ritual al schimbării, o dramă care descrie activitățile asociate lui *Yang şi Yin,* şi care le caracterizează permutările succesive. Aceste permutări sunt simbolizate geometric, la început într-o schemă întreită de manifestare arhetipală (pentru că fiecare relație între două elemente implică acțiune, reacțiune şi interacțiune) şi apoi într-un domeniu de activitate înşesit, care este scena dramei efective sau a execuției exterioare. Astfel sunt formate şaizeci şi patru de hexagrame, reprezentând toate fazele posibile de interacțiune între cele două principii, în domeniul înşesit de activitate. Aceste hexagrame sunt apoi distribuite într-un cerc, foarte asemănător semnelor zodiacului din astrologia modernă.

Această serie ciclică de hexagrame reprezintă drama universală a vieții, tiparul cosmic al întregii activități şi al întregii reacții la activitate (ceea ce putem numi cunoaştere). Mai specific, ea este un fel de grafic al relațiilor schimbătoare ale Soarelui cu Pământul de-a lungul ciclului anual. Dar această relație, care se curbează de-a lungul căii orbitei Pământului, reprezintă de fapt adevărata origine a principiului vital din toate. Viața nu vine de la Soare, viața este rezultatul relației dintre Soare şi Pământ, dintre energie şi substanță, dintre Lumină şi întuneric.

La solstițiul de vară domină *Yang,* la solstițiul de iarnă, *Yin;* la echinocții, ele sunt într-o stare de echilibru dinamic. Dar toamna creşte *Yin,* în timp ce primăvara creşte în intensitate *Yang* şi descreşte *Yin* De aici, cele patru puncte fundamentale, crucea activității, cele patru acte ale dramei - pe care un al cincilea act le poate sau nu sintetiza. Acest al cincilea act este „chintesența" ştiinței alchimice. Este ai Cincilea Limb - casa Creatorului indiferent dacă se află deasupra sau dedesubt. Este locul sacru unde sălăşluieşte *Tao,* Marea Semnificație, vârful piramidei bazat pe cele patru puncte fundamentale ale anului, Simbolul tuturor simbolurilor.

Tao este soluția tuturor conflictelor şi de aceea nu este un lucru şi nici chiar o esență, ci un proces. Este procesul din cap. Este urcuşul Inițiatului pe treptele care duc la vârful piramidei - un vârf neted, originar, pentru că vârful însuşi poate să fie doar Focul mistic care răsare din altarul înflăcărat; altarul unde cele Patru Erori (care sunt cu adevărat puncte de vedere limitate) sunt arse şi descifrate, rezolvate şi integrate în semnificația lui Unu.

Această Semnificație a lui Unu, care rezolvă toate conflictele prin echilibrarea şi transcenderea lor, este întruchipată de împăratul Chinei. El reprezintă punctul neutru în care se echilibrează toate energiile cosmice, este Marele Gol, axul roții. Aceasta, în cadrul Statului. Pentru mistic, însă, fiecare om are potențial în lăuntrul său un „palat imperial". Şi acolo, în cap, *Tao* a atins desăvârşirea ca proces - procesul „circulației Luminii*. „Corpul de Diamant" s-a născut: este împăratul, Dumnezeul-sfârşitului,

Germenele-Lumină.

Cuvântul *Tao* poate fi analizat în mod simbolic, astfel încât fiecare din cele trei litere ale sale se referă la un termen al Ciclului. *A* se referă la Unu-care-este-la-început, monada; O sugerează suprema împlinire care, în om, înseamnă Personalitatea integrată, centrată în Sine (şi nu doar eul conştient) - şi, într-o fază următoare de abstragere, chintesența Individualității; T simbolizează procesul de schimbare a lumii - în om, pentru acea stare de viață care este un continuu flux de gânduri, sentimente, intuiții şi senzații, starea de evoluție mereu schimbătoare a personalității. Litera T se află la începutul acestui cuvânt sacru al Chinei, pentru că civilizația chineză punea accentul pe elementul „proces" şi litera T, în simbolistica universală, semnifică puterea vieții curgând prin procesul devenirii, puterea născută de „crucificarea" lui Unu pe tărâmul dualității. Totuşi, această putere vitală, atunci când e controlată de om în echilibrul acțiunii, devine energia care conduce înspre interior de-a lungul „Căii Conştiente", care este *Tao.*

Astfel scopul înțeleptului era să echilibreze în interior polaritățile opuse, să atingă un punct de echilibru în care toate conflictele puteau fi rezolvate simbolic prin obiectivarea şi transcenderea lor, şi să aducă în centrul creator al sinelui său chintesența întregului proces de schimbare, cu care să construiască vehiculul spiritual al unui tip relativ de nemurire individuală, ca unul din adevărații „Celeşti" - cu alte cuvinte, ca o manifestare spirituală a unuia din Principiile arhetipale din domeniul Universalilor.

Formula „Lumii Noi"

Am arătat anterior ce însemnau *Weltanschauung-ul* chinez şi hindus, sau viziunea lor asupra lumii. Noi pretindem că este posibil un al treilea tip de integrare universală, care nu ar mai pune accentul nici pe Unul-începutului, nici pe „procesul" pe care îl numim „viață" - ci pe suma totală ultimă, împlinirea, însumarea tuturor elementelor din „cercul totalității". Un asemenea sistem ar integra, în mod evident, unele din trăsăturile specifice ale filozofiei chineze şi hinduse. Mai mult, ar încorpora accentul particular pus de creştinism pe personalitate şi pe procesul de crucificare - un accent aparent absent din sistemul chinezesc. În ultimul rând, ar trebui să ofere găzduire noii mentalități ştiințifice, în măsura în care aceasta implică o abordare critică şi analitică a lumii fenomenelor naturale şi o încercare de adâncire în acest mod a înțelegerii procesului schimbării.

Un astfel de sistem, o astfel de atitudine față de viață se formulează încet chiar sub ochii noştri. Îi lipsesc doar câțiva factori fundamentali de coordonare, o mai clară viziune, liberă de amprenta europeană, un temperament cu adevărat estetic şi creativ - un impuls spiritual colectiv,

care chiar şi acum îşi poate lua avânt din colapsul vechii civilizaţii europene.

La formarea unei noi viziuni asupra lumii contribuie spirite din toate sferele activităţii umane. Probabil că termenul „holism" este la fel de bun ca oricare altul pentru a caracteriza această nouă atitudine faţă de viaţă, dacă semnificaţia termenului e generalizată dincolo de definiţia lui Smuts. Am folosit expresia „filozofia totalităţii operative". Am definit în ultimul capitol adevărata abordare „estetică" faţă de viaţă şi relaţia sa cu noua psihologie, în special cu cea formulată de Jung. Am atins într-un capitol de început noua atitudine a ştiinţei, ale cărei descoperiri vor contribui, probabil mai mult decât oricare alt factor, la stabilirea noii filozofii de viaţă. Trebuie să menţionăm nu numai acele mişcări din domeniul organizării sociale, politice şi al jurisprudenţei, care silabisesc noile propoziţii ale noului limbaj uman ci, mai presus de: toate, presiunea spectaculoasă a factorilor economici, influenţa maşinilor şi a tehnologiei noastre, care vor constitui factorul determinant al schimbărilor materiale.

Există apoi noua conştiinţă religioasă şi forţa curentelor care au de-a face cu ocultismul şi misticismul - chiar şi cu spiritualismul, în cărţile lui Alice Bailey sunt statuate, cu o claritate ireproşabilă, trăsăturile caracteristice ale noului tip de conştiinţă ce se iveşte pretutindeni, precum şi amplele implicaţii ale ideii de lucru în grup pe o bază globală. Studiul ei referitor la activităţile „Noului grup de slujitori ai lumii", realizat pe baza unor idei oculte ce pot tulbura, este o expresie măiastră a unei viziuni care cuprinde întreaga omenire.

Ce este necesar, totuşi, e o simplă prezentare simbolică a principiilor de viaţă, aşa după cum găsim în vechiul *Yi Jing; o* formulă generală care asociază, centrează şi cristalizează toate noile idei şi idealuri; care aduce spre formulare, într-o manieră nouă şi semnificativă, forţele fundamentale care caută în orice domeniu un nou mod de adaptare. Realizând evidenta însemnătate a acestei sarcini, ar putea părea o obrăznicie chiar şi simpla încercare. Totuşi, ce ar fi mai simplu decât principiile fundamentale ale *Yi Jing-ului?*

Civilizaţia noastră este împovărată de complicaţii. De aceea, e nevoie de câteva idei sintetizatoare simple, care, în final, pot coordona şi structura agitatul labirint al cunoaşterii noastre intelectuale. Este nevoie de unul sau de câteva *simboluri semnificative* pentru a integra întreaga masă de materiale, date şi cunoştinţe care ne aglomerează enciclopediile. Oare pot fi acestea găsite la momentul actual? Este dificil de spus, dar putem în orice caz putem contribui cu o sugestie la găsirea soluţiei finale. Pe de altă parte, următoarele concepte vor avea o valoare fundamentală pentru noi în determinarea bazelor simbolismului astrologie. Şi, să nu uităm, simbolismul astrologie, ca *simbolism,* încă poate juca unul dintre rolurile

cele mai importante în a face concrete şi inteligibile ideile profunde implicate în filozofia noii civilizații.

Individual şi colectiv

Toate manifestările vieții pot fi văzute ca implicând un dualism al elementelor sau tendințelor. Acolo unde chinezii vorbeau despre *Yang* şi *Yin,* noi vom folosi termenii „individual* şi „colectiv"; şi vom vedea cum acest dualism este rezolvat prin operarea unui al treilea principiu: „creativul". Cuvintele însele, bineînțeles, nu sunt noi. Ele au fost folosite în special în psihologie şi în organizarea socială şi politică şi, recent, au fost implicate chiar în teoriile fizicii moderne (în special în dualismul „particule"-„unde"). Ceea ce totuşi n-a fost făcut - din câte ştim - este folosirea altor concepte fundamentale, într-o încercare de integrare a întregii cunoaşteri umane şi în oferirea unei interpretări consistente a vieții şi a devenirii. Trebuie să repetăm, că noi doar sugerăm cum poate fi făcută o asemenea încercare, şi aceasta pentru a fixa reinterpretarea simbolurilor astrologice pe o temelie cu adevărat atotcuprinzătoare în privința scopului său.

Filozofia holismului ne va fi de mare ajutor în a arăta cum procesul de viață evoluționist şi factorii săi pot fi re-interpretați în spiritul viitoarei civilizații. Întregul şi părțile sunt prezentate ca fiind cei doi termeni ai procesului vieții, iar considerarea acestor doi termeni drept țeluri cosmice, e un pas uriaş.

Smuts caracterizează natura procesului lumii astfel:

„Acesta este un univers al formării întregului... Ultima realitate a universului nu este nici materia, nici spiritul, ci întregurile... Holismul ca proces creator activ înseamnă mişcarea universului spre o totalitate mereu mai mare şi mai adâncă. Acesta este procesul fundamental şi toate activitățile, relațiile organice şi cele psihice trebuie să fie înțelese ca elemente şi forme ale acestui proces...

Apariția şi auto-protecția întregurilor în întreg este procesul încet dar ferit de greşeala şi scopul acestui univers holistic".

{Holism şi evoluție, 1926)

Un asemenea tablou - atunci când este completat de ideea de suflet sau sine, şi care trebuie înțeles ca totalitatea întregurilor (cf. cap.2) - constituie o reevaluare revoluționară a atitudinii omului față de viață. Dualismul materie-spirit, care reprezenta o altă formă de dualism psihologic, aşa cum a însemnat el la origine, cel dintre mişcare şi inerție, este înlocuit de acela al totalității şi părților. Şi unitatea procesului este subliniată de faptul că „holismul este un proces de sinteză creatoare... mişcarea universului spre o totalitate mereu mai mare şi mai adâncă".

Nu putem discuta aici, în profunzime, implicațiile metafizice ale tabloului pe care Smuts îl prezintă. Tot ce putem spune este că, într-o asemenea idee de progresie infinită, aparent de la haos la totalitatea perfectă, la fel ca şi în ideea opusă, susținută de mulți oameni de ştiință contemporani, a unui univers care încetează să mai funcționeze şi care alunecă pe un nivel neutru, găsim lipsa unei concepții cu privire la natura ciclică a timpului şi la relația timpului cu totalitatea. Nu vedem cum o formulă de integrare universală poate avea validitate reală, dacă nu este ciclică - adică, dacă începutul şi sfârşitul nu se întâlnesc; şi acel punct de întâlnire poate fi considerat ca absolut şi veşnic - Eternul Acum.

Cu alte cuvinte: 1). procesul de viață nu este o simplă progresie ascendentă; 2). el implică două mişcări complementare care, văzute separat, operează în direcții opuse; totuşi, acestea pot fi integrate într-un al treilea termen; acest termen nu este o mişcare; în el nu există progres implicat.

Prima. mişcare poate fi numită „individuație" - cu condiția ca termenul să fie luat într-un sens mai general decât acela dat de Jung. A doua mişcare poate fi numită „colectivare". Al treilea termen este „creativul". Esența întregii chestiuni stă în corecta înțelegere a celui deal treilea termen. Pentru a-i prinde semnificația întrucâtva dificilă, va trebui să vedem cum operează cele două mişcări care îl sintetizează şi îl echilibrează.

Individuația. Acesta este procesul prin care elemente relativ neasociate (absoluta neasociere fiind de neconceput) se strâng sau sunt strânse laolaltă şi alcătuiesc un întreg. Astfel definit, termenul este sinonim cu „integrare".

Colectivarea. Acesta este procesul prin care trăsături caracteristice, facultăți sau energii ce au fost însuşite de indivizi ca indivizi devin prin transmisie directă sau indirectă proprietatea grupurilor.

Pentru a înțelege în mod clar aceste definiții, va fi necesar să analizăm cele două concepte - *individual* şi *colectiv* - din punct de vedere filozofic, şi să obținem astfel un tablou bine definit a ceea ce semnifică aceşti termeni, deseori folosiți în mod păgubos.

Un *individual* este o entitate în care sunt integrate, într-o manieră unică, un număr de elemente. Aceste elemente sunt moştenite pe linia ancestrală a acelui individ sau asimilate de el într-un fel sau altul, de când a început să existe intr-o stare de relativă independență. Caracteristic individualului e faptul că maniera în care sunt combinate aceste elemente moştenite sau asimilate este *unică.*

Această unicitate poate totuşi să nu fie absolută. Se poate referi la o anumită grupare fortuită de entități sau la posesia de caracteristici selectate în mod fortuit.

De exemplu, dacă în mijlocul unui grup de peşti care merg într-o direcție, în curent, vedeți un peşte înotând în direcția opusă, acest peşte se comportă ca un individual. Comportarea sa are o caracteristică care este unică. Dacă trei peşti se comportă într-un fel şi mii de peşti se comportă în altul, despre cei trei peşti încă se poate spune că au o comportare relativ individuală. Considerați totuşi ca entități în ei înşişi, ei sunt probabil peşti exact în acelaşi fel ca ceilalți peşti şi, astfel, nu se poate spune că sunt „individuali".

Apoi, dacă vă uitați la o cărămidă în perete, puteți spune că toate cărămizile sunt la fel. Totuşi puteți spune că ele ocupă locuri individuale, pentru că fiecare cărămidă, prin faptul că ocupă un loc definit, este unică. Două cărămizi nu ocupă acelaşi loc.

Pe de altă parte, cuvântul *colectiv* se referă la agregate care, vorbind relativ, nu au caracteristici unic definite sau baze în timp şi în spațiu; şi nici atribute posedate în comun de mai multe entități. Ochii albaştri reprezintă factori colectivi, dar ochii prietenului meu X sunt individuali pentru că sunt unici şi reprezintă una din caracteristicile constelației unice de factori umani care e cunoscută drept X. Cu alte cuvinte, relația dintre individual şi colectiv este într-un fel analoagă aceleia dintre particular şi universal; numai că termenul „universal" are diferite conotații şi un sens etimologic în afara punctului pe care îl construim acum. Trebuie, de asemenea, adăugat faptul că stricta semnificație a individualului şi a colectivului variază conform tipului de entități la care ele se aplică. Semnificația generală rămâne totuşi aceeaşi.

Se poate spune că fiecare entitate vie posedă atât elemente individuale cât şi colective. Ca orice dualism fundamental de principii, cele două nu sunt separate niciodată. Ceea ce contează şi poate fi măsurat este proporția relativă în care cele două coexistă. În ciclul anual de transformare din China nu a fost găsită nici o zi în care fie *Yang,* fie *Yin* să nu opereze. Dar când *Yang* creştea în putere, *Yin* descreştea, şi vice-versa. În mod similar, din punctul de vedere al holismului nu există întreg care să nu poată fi considerat ca parte a unui întreg mai mare (cel puțin potențial), şi nici vreo parte care să nu reprezinte întregul pentru părți mai mici, din care ea reprezintă suma totală şi sinteza.

Deoarece lucrăm cu ființe complexe, cu organisme care leagă laolaltă miliarde de celule şi miliarde de vieți prin intermediul unui aranjament structural mai mult sau mai puțin definit, ne confruntăm cu necesitatea de a folosi termenii de individual şi colectiv ca adjective ce denumesc elementele constitutive ale acestor întreguri complexe.

Individual şi colectiv denumesc pentru totdeauna tot ceea ce *este,* tot ceea ce este întotdeauna împins de cele două mari puteri spre calitatea

individuală sau spre cea colectivă. Aceasta este marea dramă universală a existenței.

În mod firesc, drama aceasta este cea mai semnificativă şi mai completă în ființa umană. Astfel, observând-o cum operează în ființa noastră totală, vom putea fi capabili să o vedem operand în atomi sau în galaxii, în moduri mai simple sau mai grandioase.

Formula transformării ciclice

Următoarea formulă ciclică este, în mod evident, cel mai simplu cadru, care trebuie suplimentat în fiecare caz particular de unul mult mai complet; dar ea reprezintă o paralelă a formulei chinezeşti *Yang-Yin* şi noi susținem că ea are aceeaşi valabilitate universală. Valoarea ei constă în faptul că ne oferă o nouă perspectivă asupra factorilor psihologici (conştienți şi inconştienți) şi ne permite să interpretăm toate procesele de viață la nivel psiho-mental.

Începem ciclul cu individul, adică cu o entitate unică ce integrează un număr de elemente colective. Din acest individ sunt emanate, printr-o operație pe care o vom studia acum, noi elemente reprezentând exteriorizarea sinelui său individual.

Aceste elemente, odată eliberate de individ, devin elemente colective. Ele se manifestă minților altor indivizi, care ar putea sau nu să le asimileze; ele devin proprietatea comună a tuturor oamenilor. Asemenea elemente colective emanate de indivizi sunt adăugate la depozitul de experiență colectivă şi de cunoaştere colectivă. Ele se acumulează şi constituie memoria-rasei, din care se manifestă o cultură sau, în general, o civilizație.

Civilizația, în sensul său cel mai înalt (şi nu după cum e zugrăvită de Spengler, care îi vede doar umbra) este, într-adevăr, un proces. Este procesul de integrare a elementelor colective. Fiecare generație de oameni împinge procesul cu un pas mai înainte, în măsura în care indivizii din cadrul acelei generații emană noi elemente din propria lor personalitate individuală. Civilizația, ca proces, culminează în formarea a ceea ce misticii au numit „Oraşul Sfânt", „Noul Ierusalim" sau „Loja Albă". Adică ea se termină în edificarea unei formațiuni sau entități individuale - la *nivel psihomental* - pe care o putem numi, precum H. Blavatsky, „Germenele-Manu". Este germenele plantei psiho-mentale a civilizației.

Acest germene, ca Individ psiho-mental şi *cosmic,* emană la începutul unui nou ciclu elemente colective. Aceste elemente colective constituie „imaginile primordiale ale inconştientului" despre care vorbeşte Jung. De asemenea, ele reprezintă „revelația primară" a teozofiei, „suma totală a ideilor interioare" ale altor sisteme filozofice. Acestea, combinate cu o perspectivă nouă sau, în general vorbind, cu noi materiale substanțiale,

constituie în schimb *structurile arhetipale* («şinele astral") ale unui nou tip de rasă. Din matrița pe care o constituie acest nou tip de rasă se vor manifesta prin procesul de evoluție sau individuație, indivizi. Şi ciclul începe din nou.

Faza procesului ciclic de-a lungul căreia individul emană elemente care devin „materialul" psiho-mental colectiv de civilizație, este faza de colectivare. Faza de-a lungul căreia acest „material" devine integrat în „Germenele-Manu" sau „Oraşul Sfânt", reprezintă faza de individuație.

Ea reproduce, pe o scară mai largă, procesul în urma căruia un om particular integrează toate energiile psiho-mentale ale ființei sale şi devine „individuat" în sensul jungian al termenului. Un procedeu similar este acela pe care ştiința modernă îl numeşte „evoluție" - de la amoebă la om; dar spre deaosebire de acest proces, care este o linie direct progresivă, individuația este un proces ciclic.

Ideea dezvoltării simultane a omului ca specie şi multitudinea de oameni ca personalități relativ individuale ar putea provoca confuzie. De aceea, trebuie să distingem între *omul generic şi omul personal,* între „omul mai puțin individualizat" şi „Marele Individualizat". Omul generic reprezintă imaginea emanată (sau „umbra") a „Germenelui-Manu" din ciclul cosmic precedent; şi acest Germene-Manu este „Marele Individualizat" care este o „manifestare o întregului", format din chintesența „oamenilor mai puțin individualizați" - adică a personalităților umane.

Acest „Mare Individualizat" al sfârşitului de ciclu se manifestă ca şi „Creator" al începutului de ciclu. El „creează" o nouă specie: propria sa imagine. Astfel, „Dumnezeu" l-a creat pe om după propria sa imagine; dar „Dumnezeu" este suma „individuată" a tuturor elementelor psiho-mentale colective emanate de indivizii precedentului ciclu. Indivizii, printre oameni, emană astăzi „idei" şi „energii" care, odată individuate la oarecare distanță în sinteza-sfârşit a tuturor civilizațiilor omeneşti, vor deveni „Dumezeul" care va „crea" pe Pământ (sau poate în altă parte) alte noi specii de „oameni", atunci când va începe viitorul ciclu cosmic.

Nu trebuie să uităm totuşi că omul generic, fiind astfel creația sau emanația „Marelui Individualizat", este, la origine, o masă de elemente colective. Omul generic nu este un individ, ci matricea din care se va ivi individul după un lung proces de individuație. Probabil încă şi mai important, trebuie să realizăm că un proces are loc *la început la nivel fiziologic şi apoi la nivel psiho-mental.* Astfel, mitologiile antice vorbesc de câteva „Creații"; *Doctrina secretă* menționează mai întâi proiecția „umbrelor astrale" (adică forme arhetipale) ale oamenilor, apoi pe aceea de „scântei ale Minții", nucleele din care germinează şi se dezvoltă viața psiho-mentală a omului. Cele două sunt una, într-un anumit sens, dar ele operează la

niveluri diferite de viață şi prin organizarea unui fel diferit de „substanță".

Fără a intra în discutarea dificilelor aspecte de cosmogonie „ocultă", putem totuşi spune că *nici* o creație nu este născută din, sau emanată de creatorul său ca *individual* - ea este născută doar cu o potențialitate (mai mult sau mai puțin constrângătoare) de individual. Astfel, trebuie să facem diferența, în fiecare om, între şinele de rasă şi şinele individual. Primul este colectiv prin natura sa; ultimul, individual. Cu alte cuvinte, tipul de om generic (homo sapiens) atinge la început un anumit punct de cristalizare, care este individuația generică; apoi începe procesul de integrare personală, dintr-o asemenea temelie generică.

Individuația generică este un proces ce afectează suma totală aființelor umane aparținând unui singur grup mai mult sau mai puțin clar determinat. Ea operează prin strângerea laolaltă, într-un mediu geografic determinat, a unor ființe umane care au fost proiectate (ca emigranți") în exteriorul câtorva grupuri relativ individuate şi astfel au devenit, din punct de vedere al rasei, „elemente colective". Aceste elemente colective, de diferite caracteristici, s-au omogenizat în mod lent. Ceea ce le omogenizează într-un tip generic (sau, mai târziu într-o „cultură") sunt experiențele comune şi asimilarea comună a anumitor idei şi „creații" emanate de indivizii creativi ai grupului. Şi prin termenul de „indivizi creativi" nu înțelegem doar „artişti creativi". Oricine are o nouă idee şi descoperă o nouă semnificație în orice experiență sau asociază laolaltă anumiți factori de experiență într-un mod nou şi, în special, într-un mod simbolic - este un creativ. Întrucât ceea ce a creat el astfel e asimilat de câțiva oameni din grupul său, este făcut un nou pas spre integrarea de grup sau individuația generică.

Corpurile noastre au fost construite şi tipurile iar funcțiile lor stabilite exact în acest mod, însă de-a lungul a milioane de ani de individuație generică. Moştenirea comună a omenirii s-a acumulat în mii de milenii. Această moştenire comună este „inconştientul colectiv" formulat de Jung. El are o putere formatoare excepțională şi formațiunile sale stabilesc tipul generic - atât pentru corpurile cât şi pentru psihicurile noastre. Dar, să nu uităm, aceste formațiuni-energii ale inconştientului colectiv nu sunt numai rezultatul asimilării creațiilor „individualilor mai puțin evoluați"; ele sunt conectate, de asemenea, în mod cauzal, la acele „imagini primordiale" sau „idei interioare", care emanau la începutul ciclului actualei noastre umanități din „Marele Individual", „Germenele-Manu" al precedentului ciclu.

Din nou, ceea ce sporeşte complexitatea problemei este faptul că individuația şi colectivarea operează la diferite niveluri şi se îmbină una cu alta. Dar dacă pricepem următoarea formulă, un fir al Ariadnei ne poate conduce în siguranță prin labirintul procesului vital ciclic: acest proces de viață este *de la colectiv la colectiv prin individual* Sau am putea spune şi: *de*

la orice nivel de individuație la următorul nivel de individuație mai înalt, prin creativ. Prima formulare este din punctul de vedere al substanței, a doua din acela al spiritului sau unității.

Dacă analizăm formularea conformă spiritului, avem formula ciclică menționată la începutul acestui capitol: început-mijloc-sfârşit; sau Dumnezeul-începutului - procesul vital dualist - Dumnezeul-sfârşitului; sau Germene-plantă-germene; sau monadă-personalitate-Sine, psihologic vorbind. Folosind simbolismul lui *alpha* şi *omega,* am Putea simboliza formula prin cuvântul *amo,* care înseamnă în latină „iubesc". Comparându-l cu latinescul *Amen,* cu sanskritul *Aum* şi cu chinezescul *Omi,* s-ar putea dovedi plin de înțeles pentru cercetătorul interesat de simbolism. Conform prezentului nostru alfabet, formația simbolică ar trebui să fie *Amz, M* simbolizează colectivul - care este bineînțeles analog elementului-mamă *ma* şi al mării *{mar* în latină); 4 şi *Z,* cele două stagii ale Germenelui sau Individului, cel inițial şi cel culminativ sau sintetic. *A* înlocuieşte monada, din punct de vedere psihologic; *M* - personalitatea (în sensul dat de noi termenului, echivalentul sanskritului *manas), Z* simbolizează ceea ce numim, împreună cu Jung, Şinele (în sanskrită, *Sva;* S fiind echivalentul sanskrit al lui Z rădăcină găsită, cu mici diferențe, în practic toate limbile indo-europene).

Dacă acceptăm totuşi formula: „de la colectiv la colectiv prin individual", susținem ca primordial procesul de schimbare a lumii, marele ocean de elemente cosmice ce formează, mai mult sau mai puțin întreguri individuale care se pot sparge din nou în părți. Individul este atunci pur şi simplu curgerea trecătoare a procesului, creasta valului unui mereu neobosit ocean.

Calitate, structură şi substanță

Elementele colective (cosmice sau umane) reprezintă întotdeauna polul substanței, opunându-se individualului care stă de partea spiritului, întrucât există elemente de toate tipurile şi la toate nivelurile de viață, substanța poate fi de mai multe tipuri. Astfel, vorbim de substanța fizică şi de cea psiho-mentală. Substanța este rezultatul procesului de colectivare (dezintegrare sau creare). Substanța care rezultă din dezintegrare este humusul alcătuit din frunze putrezite, ce va furniza elemente chimice noii vegetații de primăvară. Substanța care rezultă din creație are în mod simbolic natura substanței-germene.

Alice Bailey, în valorosul său volum ce încearcă să reconcilieze psihologiile orientală şi occidentală, scrie: „cuvântul-cheie «substanță», cu sugestia lui de materialitate, este un termen impropriu; este de ajutor, totuşi, să reducem acest cuvânt la rădăcinile sale latine: «sub» şi «stare». Astfel, substanța este aceea care *stă dedesubt,* sau este la bază. Substanța,

în sens fiziologic, înseamnă *substrat, bază. În* dicționarul Webster este definită ca „ceea ce stă la baza tuturor manifestărilor exterioare; aceea în care proprietățile sunt inerente". Pe temeiuri filozofice consecvent logice trebuie să postulăm „substanța psiho-mentală" ca substrat al activităților psiho-mentale ale spiritului (sau, în om, „calitatea" individuală care este realitatea sa spirituală). Fiecare domeniu de manifestare a spiritului trebuie să aibă un tip de substanță corespondent, spiritul şi materia fiind corelate în mod absolut. Substanța psiho-mentală poate fi considerată o emanație şi un produs rafinat al substanței fizice. Sau, poate fi acea substanță fizică care e condensarea unei „minți-esență" universale.

Dacă un asemenea argument ar trebui dat la o parte ca fiind metafizic" şi nu *bazat* pe experiență, să dăm la o parte atunci toată fizica atomică. Eterul, curbura spațiului, electronii şi fotonii sunt postulați ca substraturi ale activităților înregistrate. Activitățile sunt înregistrate, dar nici un ochi nu poate vedea vreodată eterul sau electronul şi, cu atât mai puțin, „spațiul curbat". Există o la fel de mare evidență - de fapt mult mai mare - pentru existența unei substanțe „psiho-mentale", decât pentru cea a existenței electronilor, care sunt *doar necesități logice.*

În afară de aceasta, orice concept de supraviețuire a conştiinței, adică nemurirea - un concept pe care Jung îl consideră o cerință normală pentru sănătatea psihologică - solicită bineînțeles o substanță psiho-mentală. Pentru că, odată ce substanța fizică dispare, trebuie, în mod evident, să existe un alt tip pentru a servi ca substrat pentru conştiință. Dacă aceasta este negată, atunci negarea este pur şi simplu un joc de cuvinte şi un ataşament arhaic al conştiinței față de „imaginea primordială" a unei substanțe *tangibile.*

Experimentarea efectivă de către om a unei asemenea substanțe psiho-mentale postulate depinde mult de capacitatea omului de a-şi dezvolta simțuri suprafizice sau organe de percepere directă. Chiar dacă el nu poate, există totuşi „evidența deductibilă".

În opoziție cu substanța, ceea ce noi numim „calitate" reprezintă identitatea spirituală a întregului viu. În discuția noastră despre filozofia timpului (din capitolele precedente) am văzut că fiecare moment de timp *creează* o anumită calitate care este, în mod figurat, întipărită asupra oricărui întreg ce atinge condiția de existență independentă la acel moment. Calitatea momentului şi calitatea totalității întregului sunt identice. Această calitate, întrucât este proiectată în afara timpului, ca să spunem aşa, reprezintă monada întregului particular considerat. Este Unul-începutului. Este polul individual.

Calitatea, sau monada, se poate referi la specie sau la o singură persoană umană. Ar trebui să fie evident, din ce s-a spus anterior, că *la*

nivel fiziologic calitatea este generică, nicidecum personală. Cu alte cuvinte, psihologic vorbind, există doar o monadă pentru întregul omenirii, întocmai cum există o singură monadă pentru specia de pisică sau de câine. Individualitatea este inerentă speciilor sau subspeciilor, nicidecum specimenului particular - o anumită pisică sau un anumit câine. Există, totuşi, un număr infinit de gradații. Individualizarea, devenirea diferită de normă, îşi are locul său la nivel fiziologic dar - şi acesta este lucrul important - numai în măsura în care asigură o bază Pentru (punct de vedere substanțial) sau este expresia (punct de vedere spiritual) factorilor psiho-mentali.

Trebuie adăugat că individuația fiziologică este cu un ordin mai jos decât individuația psiho-mentală. Prima reprezintă colectivul, ultima pune accentul pe individual. Acest lucru va fi clar dacă ne amintim că începutul ciclului umanității (de fapt al oricărui ciclu) este un *act creator,* care eliberează elemente colective ce au potențialitatea individualizării. Pentru a ne repeta: ființa-Germene a sfârşitului precedentului ciclu emană, în mod creator, la începutul ciclului uman, o formă prototip (sau structură). Această formă, plus energia cu care este înzestrată, reprezintă exteriorizarea calității sau ideii care, în interiorul ființei-Germene, a condiționat actul creator. Această calitate reprezintă monada *speciei umane,* arhetipul-numen al acesteia. El se exteriorizează în actul creator atât ca energie, cât şi ca structură. Structura rămâne neschimbată, după cum se comportă schița în timpul unei operațiuni de construcție. Dar energia trece printr-un proces de diferențiere şi transformare; adică, ca să spunem aşa, banii (energia socială) puşi deoparte pentru construcție la începutul operațiunilor *devin* lemn, cărămidă, țevi şi salarii pentru muncitori.

Cu alte cuvinte, ideea clădirii este arhetipul. El condiționează operațiunile de construcție - actul creator. Ultimul implică exteriorizarea „ideii de clădire" ca schiță; şi, de asemenea, eliberarea unei sume de bani-energie pentru a plăti construcția. Când operațiunile de construcție sunt terminate, schița a devenit *substanțializată într-un corp concret.* Energia s-a transformat în muncă şi în strângerea de materiale; dar aşa cum clădirea (sau, să spunem, o casă-apartament) este închiriată, banii cheltuiți cu clădirea se vor întoarce, la sfârşitul ciclului afacerii, la sursă, aducând un profit (dacă totul merge bine).

Această exemplificare arată că „actul creator" eliberează elemente colective (adică banii - o valoare strict colectivă) dar cu potențialitate de individualizare (schița, ca exteriorizare a „ideii"). Odată terminată, casa-apartament va avea o anumită cantitate de individualitate generică. Ea va avea o anumită calitate pe baza cantității de bani (energie) cheltuită, ca şi pe baza structurii sale. Ea va atrage o anumită clasă de oameni ca locatari.

Aceşti chiriaşi, prin faptul că trăiesc laolaltă şi interacţionează, vor construi o comunitate de interese, gânduri şi comportament (dacă ni se îngăduie să forţăm puţin acest punct) - care ar putea fi descrisă ca entitatea psiho-mentală a casei-apartament. În interiorul structurii generice a casei se va dezvolta o structură psiho-mentală individuală. Bineînţeles, ultima va fi modelată într-un anumit fel de prima. Totuşi, această casă-structură va fi fost „creată" de arhitectul-proprietar *cu scopul de a atrage, prin caracteristici speciale, o anumită clasă de oameni.*

Dacă aţi adăuga faptul că arhitectul-proprietar poate fi un grup de persoane care cooperează în vederea construirii casei pentru a locui în ea, aţi putea avea un tablou mai complet, din punct de vedere spiritual-Acel grup de cooperare este acum fiinţa-Germene a precedentului ciclu. Este propria lui energie-bani care a fost cheltuită pentru casa unde, ca grup, el va locui şi din care va obţine noi beneficii - şi un sens suplimentar de integrare. Poate că această casă se construieşte în timpul verii, când grupul de cooperare are o vacanţă; sau poate că întregul grup încă trăieşte într-un alt oraş, în timp ce se construieşte casa din acest nou oraş. Fapt este că grupul nu se mută în casă, ca locatari, decât atunci când casa este terminată - deşi schimbările minore şi mobilarea interioară a celor câteva apartamente sunt ulterioare luării în posesie a apartamentelor.

Evident, această exemplificarea nu trebuie luată prea literal; dar ea poate ajuta la focalizarea câtorva dintre ideile abstracte afirmate anterior. O putem urma mai departe, luând în considerare comportamentul acestui grup de cooperare ca locatari. Structura casei, adică modul în care sunt proiectate apartamentele, determină un mare număr de activităţi zilnice, cum ar fi mersul din dormitor la baie, de la baie la bucătărie etc. Aceste activităţi sunt inconştiente; ele depind de structura generică a casei. Ele sunt puternice şi fixe, determinate de structura neschimbată, de „imaginile primordiale", adică de schiţa originală a casei (prototipul speciei umane) care, în schimb, reprezintă exteriorizarea ideii de clădire, care era condiţionată de vechile obiceiuri, de vechea conştiinţă şi bunăstare a grupului de cooperare care proiectează această „idee". Cu alte cuvinte, ele sunt rezultatele finale ale unui lung, foarte lung trecut.

Pe de altă parte, tipul de gândire pe care îl au oamenii la birourile lor, in studiile lor şi în toate activităţile emoţionale desfăşurate între locatari în apartamentele lor, sau modul în care se vizitează unii pe alţii nu sunt foarte mult legate sau condiţionate de planul casei. Multe lucruri diferite pot fi făcute în living sau în dormitor - de la a face dragoste la a servi ceaiul, a juca bridge sau a da un recital. Activităţile psihologice şi conştiente ale locatarilor sunt relativ independente de structura casei, în timp ce mişcările lor fiziologice şi cvasi-inconştiente sunt mai adaptate la aceasta.

Exemplificarea devine destul de stingheritoare în acest punct, dar poate încă servi unui scop. Ceea ce ea încearcă să transmită este diferența dintre structurile permanente, care sunt generice în om, şi structurile nepermanente, care sunt mai mult personale. Primele se referă la inconştient, ultimele la conştient. Genericul este colectivul în măsura în care reprezintă trăsături specifice şi atribute care sunt proprietățile comune ale multora. Pe de altă parte, aceste trăsături specifice generice pot fi schițate nu numai față de experiențe şi reacții comune, sub aceleaşi condiții extinse geografic şi ambiental (după cum Pretinde Jung, care este un om de ştiință modern) ci, trebuie spus, că din punct de vedere spiritual, ele îşi au originea în actul creator al «Marelui Individualizat", „Dumnezeul-sfârşitului" din precedentul ciclu.

Astfel, „inconştientul generic" ar fi un termen mai bun, în măsura în care sunt privite elementele care implică structuri fundamental comune. Pe de altă parte, termenul „inconştient colectiv" ar indica în mod mult mai specific, rezultatele procesului de civilizație pe plan psiho-mental - formarea lentă a ideilor omenirii care, pas cu pas, integrează sufletele şi mințile tuturor oamenilor în ființa-Germene de la sfârşit de ciclu - la nivel psiho-mental. „Generic" se referă mai mult la ceea ce rezultă din structurile fiziologice comune tuturor oamenilor, în timp ce „colectiv" se aplică mai strict acelor elemente psiho-mentale care, în cursul evoluției umane, sunt eliberate de indivizi creativi şi, după ce au fost asimilate de multe generații, devin moştenirea comună a întregii omeniri.

Structurile generice şi individuale din corp

Ca să nu fim acuzați de separarea fiziologicului de psiho-mental, a corpului de psihic, vom diferenția în corp structurile individuale de cele generice şi vom arăta pe scurt relația lor, care constituie paralela, la nivel fiziologic, a relației psihologice dintre conştient şi inconştient, pe care este bazată metoda psihologică a lui Jung.

O asemenea diferențiere este, bineînțeles, relativă şi nu absolută. Orice parte a corpului poate prezenta trăsături specifice, care sunt caracteristicile unui anumit individ şi nu ale altuia. Toate funcțiile fiziologice sunt în esență generice, totuşi totalul care funcționează în fiecare corp ar putea fi descris printr-o formulă prezentând un anumit caracter de unicitate.

Ajungem astfel din nou la ideea fundamentală că elementele sunt colective, dar combinând în moduri complexe pe fiecare dintre acestea se ajunge, într-o anumită limită, la individual. În orice astfel de dualism fundamental - *yang* şi *yin,* pozitiv şi negativ, individual şi colectiv - suntem întotdeauna martorii unui proces de combinație a celor două polarități. Acest proces poate însemna, fie un conflict nemilos, fie o adaptare armonioasă bazată pe legea compensației şi a permutării ciclice.

Analizând dualismul colectiv-individual, găsim o constantă schimbare de accent între: 1) fidelitatea față de tipul generic; 2) accentul asupra variațiilor individuale. Între aceste două atitudini balansează, în mod constant, pendulul de viață - după cum ne arată studiul trecutelor civilizații. Balansarea se manifestă mai întâi în raport cu natura fiziologică a omului. Întrucât această natură-corp devine relativ fixată, şi un tip-rasă este produs exteriorizând, în corpurile fizice, într-un grad de relativă perfecțiune, „ideea" arhetipal „creativă", principiul individualizării (cel care accentuează diferențele individuale) creşte ca putere. Apoi se întâmplă de parcă „viața" a încercat să extragă, din cele mai mici variații individuale ale structurii fiziologice generice, toate posibilitățile ce trebuiau să elibereze individualitate într-o altă direcție, sau la un alt nivel.

De exemplu, în timp ce structura craniului a fost relativ fixată din punct de vedere rasial, a apărut posibilitatea dezvoltării circumvoluțiunilor cerebrale în *adâncome* sau în interior. Creierul a crescut în importanță în cadrul relativ fixatei structuri osoase: creierul, mediul prin care pot fi subliniate diferențele individuale, s-a dezvoltat în detrimentul structurii osoase a tipului generic. Astfel elementele conştiente, bazate pe creier şi pe sistemul nervos cerebro-spinal, au devenit din ce în ce mai accentuate, în timp ce elementele inconştiente, *bazate* pe ganglionii sistemului simpatic (în principal plexul solar) şi pe cerebel, au fost împinse oarecum în fundal.

Marele sistem simpatic, cu plexurile sale nervoase, este, în mod esențial, locul comportamentului psihologic generic (instinct) şi al imaginilor sau impulsurilor inconştient-colective. Este matricea din care, sau prin care, operează „imaginile primordiale" ale inconştientului. Lucrul acesta a fost afirmat la începutul anului 1904 (înainte de lucrările importante ale lui Jung) de Edward Carpenter, în cartea sa *Arta creației* (Cap. VI-XI). Carpenter, extrăgându-şi parțial informația din psihologia sud-indiană, descrie formarea progresivă a imaginilor-rasă prin experiența nenumăratelor generații, şi pretinde că aceste imagini-rasă devin asociate cu plexul nervos care guvernează activitățile şi sentimentele instinctuale înrudite din corpul uman. El consideră aceste plexuri nervoase ca fiind chiar sursele marilor emoții colectiv-instinctuale. Astfel marele sistem simpatic este văzut ca „un fel de organ al emoțiilor, într-un mod asemănător felului în care e privit creierul ca organ al gândirii". Această viziune a fost însuşită de mulți psihologi; totuşi, am folosi aici mai degrabă termenul de „sentimente" decât cel de „emoții".

După cum am văzut, judecățile-sentimente sunt asemenea instinctelor, adică informație imediată referitoare la valoarea vitală a unei situații sau relații. Sentimentele, în omul mai mult sau mai puțin individualizat, sunt puternic legate de gânduri, dar ele reprezintă, exact la fel, cele mai evidente dezvoltări ale instinctelor colective. Sentimentele pot fi astfel numite

instincte individualizate. Ele sunt individualizate în proporția în care sistemul cerebro-spinal domină marele simpatic, aşa cum creierul mare domină plexul solar, care este creierul sau centrul marelui sistem simpatic şi reprezintă astfel poarta pentru „mesajele" inconştientului colectiv şi pentru imaginile sale primordiale mai mult sau mai puțin individualizate.[22]

Sistemul cerebro-spinal şi creierul sunt locurile sau organele ego-ului conştient - factorul individual din om. Ego-ul este, conform lui Jung „un complex de reprezentări ce constituie centrul domeniului meu de conştiință şi care pare a poseda un foarte înalt grad de continuitate şi de identitate. Aşadar, eu vorbesc de asemenea de un *complex-ego" (Tipuri psihologice).* El este definit de S. Radhakrishnan (citat de Alice Bailey în *Sufletul şi mecanismul său)* drept „unitatea psihologică a acelui curent de conştiință care experimentează ceea ce se constituie ca viață interioară a unui sine empiric".

Ego-ul reprezintă „principiul de separare" simbolizat în astrologie prin Saturn. Este acela care spune: „eu sunt această entitate particulară şi unică şi nu alta". Este organul cu caracter variabil al tipului generic. El guvernează peste prima fază a procesului de individuație. În general vorbind, putem împărți procesul de individuație în două faze: faza de *diferențiere,* în timpul căreia individul potențial îşi subliniază propriile diferențe față de norma generică şi faza de *asimilare,* în timpul căreia individul diferențiat asimilează conținuturile inconştientului colectiv, într-un mod foarte asemănător corpului care creşte prin asimilarea materialului-hrană furnizat de pământul „colectiv".

Aceste două procese operează, într-o anumită limită, sincron, dar accentul asupra unuia sau altuia *caracterizează* „vârsta" personalității individuale. Stadiul de asimilare presupune o dezvoltare avansată a naturii psiho-mentale a omului - adică, de fapt, o vastă *memorie colectivă* a rasei, memoria moştenită a tuturor realizările obținute de multele şi variatele civilizații.

Găsim din nou aici un motiv pentru a diferența factorii colectivi generici de acele atribute psiho-mentale care sunt produsele acumulate de civilizație după civilizație, şi care constituie moştenirea colectivă a omenirii de mai târziu. Poate fi spus, în treacăt, că plexurile nervoase ale marelui simpatic (şi ale cerebelului) sunt porți de intrare sau agenți pentru influxul de energii generice (instincte şi cele mai primordiale dintre „imaginile primordiale"), în timp ce lobii creierului (care sunt cotiledoanele acelui germene uman: capul) sunt potențiale depozite pentru roadele colective ale

[22] De aceea se practică concentrarea pe plexul solar, atunci când omul doreşte să devină un agent mai mult sau mai puțin activ față de o „imagine primordială" sau „Dumnezeu". Plexul solar este guvernat, din punct de vedere astrologie, de Jupiter, care simbolizează venerația religioasă, contactul cu „zeii" şi reprezintă, în general, reflectarea colectivului universal - *Parabrahman* sau condiția *Para* a conştiinței din filozofia hindusă.

trecutelor civilizații. Cu alte cuvinte, ceea ce este numit, în totalitatea sa, „creierul", trebuie subdivizat în două seturi fundamentale de părți: acelea care sunt (figurat vorbind) depozite ale trecutului şi acelea care scot din aceste depozite elementele colective şi le re-combină în formațiuni individuale.

Poate fi menționat chiar şi un al treilea set (conform tradițiilor orientale), care se referă la viitorul stadiu de individuație şi de integrare finală a tuturor factorilor de viață. În China purta numele de „Casa Creatorului" şi părea a se referi la părți cum ar fi glandele pituitară şi pineală, la al patrulea ventricul şi la alte „cavități". *Secretul Florii de Aur* lucrează cu unele din procesele „oculte" despre care se spune că apar tocmai în centrul capului şi în spatele rădăcinii nasului. La fel şi cărțile despre *Kundaiini Yoga* hindusă.

Kundalini Yoga este un sistem de integrare a colectivului şi a individualului la nivel psihologic. Cel puțin aşa a fost în toate timpurile arhaice, ca parte a sistemului *tantric,* în perioada când omenirea funcționa cu dificultate la nivel psiho-mental. De aceea, integrarea ar putea să nu fie un proces cu adevărat psihologic, şi încă şi mai puțin, unul mental. Energiile colectivului (încuiate în chakras-uri sau centrele marelui sistem simpatic) erau asimilate progresiv prin intermediul exercițiilor speciale de respirație şi al posturilor, de către centru] voinței individuale din om (probabil în centrul capului sau între sprâncene). Toate energiile şi instinctele generice ale corpurilor erau trase spre cap şi supuse voinței individuale a ego-ului (sau, chiar mai mult, a monadei). Acesta era numit „procesul de întoarcere spre înăuntru"; energiile monadice diferențiate erau reunificate, ca să spunem aşa, de un act de voință.

Tipul mai recent de Kundalini Yoga, de la 600 î.Ch. sau mai târziu, accentuează integrarea psihologică a elementelor colective de către ego-ul individual. Dar depinde încă mult de factorii psihologici. Totuşi, în India, aceasta încă este pătrunsă de atitudinea devoțională care conservă, prin voință spirituală şi concentrare asupra unității absolute, imaginea memoriei vii a Dumnezeului-începutului. Dar se pare că se dezvoltă o nouă tehnică de integrare (sau este pe punctul de a se dezvolta în Occident, în pregătirea „erei noi") care va pune aproape complet accentul procesului la un alt nivel, cel psiho-mental. Într-o serie de conferințe ținute de Jung despre Kundalini Yoga, a fost făcută, in mod evident, o încercare de a interpreta sistemul, în mod strict, ca o tehnică de individuație psihologică sau ca un sistem simbolic. În *Doctrina secretă* a lui H. P. Blavatsky şi mai ales în cărțile de meditație şi în *Tratatele despre Focul Cosmic* şi *Magia Albă* ale lui Alice Bailey, este dată o neprețuită informație despre *noile* locații ale chakras-urilor (legate *acum* de coloana vertebrală, datorită noului accent individual şi psiho-mental) şi, de asemenea, despre noile metode de

dezvoltare a ceea ce se numeşte psihologia „ocultă".

Indiferent dacă vorbim despre cea mai veche formă de *tantra* fiziologică, despre tipul mai psihologic de *Kundalini Yoga,* despre procesul de individuație din psihologia lui Jung sau despre noi forme de meditație folosite de diferite „şcoli ezoterice" - în fiecare caz avem de-a face cu interpretări şi tehnici de integrare, care înseamnă, de obicei, acelaşi lucru la niveluri diferite: asimilarea elementelor colective de către individ în vederea edificării Sinelui perfect sau a corpului-Suflet, „Templul lui Solomon", „Corpul-Christic" sau „Corpul de Diamant". Astfel, rezolvarea relației fundamentale între individual şi colectiv este, întotdeauna, procesul de individuație.

Acest proces constă în schimbarea graduală a centrului de gravitație a „personalității" umane. Kundalini este ridicată de la cel mai jos Plex sacral *{Muladhara chakra)* spre centrul dintre sprâncene *(Ajna chakra),* locul ego-ului conştient. Fiecare *chakra* reprezintă un stadiu al Procesului. Prin intermediul inimii, sunt integrate plexul solar (şi plexurile de mai jos pe care le sintetizează) şi centrul conştient din cap. Aceasta reprezintă „căsătoria mistică", nu atât între „bărbat" şi „femeie" în interiorul fiecărei persoane, cât mai degrabă între „individual" (ego) şi „colectiv" (şinele generic din plexul solar).

În *Secretul Florii de Aur,* unirea este între „esență" (individual) şi „viață" (colectiv). Esența fără viață este pură abstracție sau „Eu"-l lipsit de calități. Viața fără esență este simplu instinct sau comportament generic perfect adaptat. De aceea esența trebuie să asimileze viața. Golul trebuie umplut de Apele Vieții. Aceasta este sinteza. Individul adevărat nu se împotriveşte colectivului ca un eu conştient care se opune cu voința sa energiilor generice. Individul adevărat este înflorirea şi rodirea colectivului, care se găseşte împlinit în şi prin el. El este colectivitatea devenită conştientă şi semnificativă. El este picătura care a fost asimilată de totalitatea vieții oceanului, devenind astfel un *exemplar perfect al* „apei de mare personificate".

Aceasta este „totalitatea operativă", care operează ca, şi printr-un, întreg particular. Un om individual care acționează ca agent al Omului-întreg acționează, totuşi, în concordanță cu propriul său destin particular, ca individ. Calea totalității operative este *Tao.* Este calea relației; „calea de mijloc" care *integrează,* individualul şi colectivul, gândirea şi sentimentul, estetica şi etica. Este calea *Kundalini - care* este o „serpentină" pentru că este ciclică. Este *via dolorosa* a misticismului creştin, fiecare stație a sa fiind unul din *chakras-uhle* spinale; este „Muntele Căpățanii" - Golgota. În *chakras-urile* mai joase domină colectivul (ca şi în sex); în cele mai înalte domină individualul, până când este atinsă Crucea, la baza craniului (unde, de fapt, se încrucişează nervii). Apoi Isus este crucificat între doi

tâlhari, în centrul capului. Dar după cea de-a treia zi (sau ventricul), El se înalță şi este văzut în „Corpul înălțat”, în gloria care este Lotusul cu o mie de petale, deasupra coroanei capului - *Sahasrara chakra,* „aura” sfinților occidentali şi a buddha-şilor orientali, strălucirea Totalității lucrătoare.

Natura personalității

Acum putem întreba: care este diferența dintre abordarea „ocultă” şi cea „psihologică” (în sensul lui Jung)? Diferența este una esențială. Ultima se ocupă doar cu „procesul vital”, cu dezvoltarea „personalității”. Prima lucrează şi ea cu acest „proces” , dar îl consideră mai degrabă un interludiu creator (sau dezintegrator) între „începutul” şi „sfârşitul” unui ciclu; după cum am văzut în prima parte a acestui capitol, „procesul” reprezintă mijlocul ciclului.

Vom defini termenul „personalitate” drept exteriorizarea mereu schimbătorului tipar produs de influența reciprocă a colectivului şi a individualului în întreaga entitate umană (corp şi psihic). Ea reprezintă „bilanțul” zilnic al „procesului” de viață - un bilanț care, pentru mulți dintre noi, este de cele mai multe ori negativ! Personalitatea este deci ființa umană aşa cum apare ea cotidian, cu comportamentul, gândurile si sentimentele ei. Este „partea din față”, pe care omul complet o prezintă lumii exterioare. În spatele ei există numeroase curente şi conflicte ale inconştientului şi conştientului, tendințe corporale şi psihologice, toate fiind mai mult sau mai puțin amalgamate în acel complex de reprezentări care este personalitatea. Sunt posibile multe *cazuri,* potrivit accentului care este pus pe unul sau pe altul dintre factorii procesului vital al întregii ființe. Centrul, sau conducătorul personalității, poate fi ego-ul conştient atunci când, şi dacă, domină valorile individuale; dar poate fi şi o „imagine primordială” a inconştientului sau un instinct puternic. Frica sau sexul pot şi ele să conducă la personalitate sau dorința de capitulare totală față de „imaginea primordială”, față de un „zeu” sau față de o nălucă.

Personalitatea, ajunsă aproape de sfârşitul procesului de individuație, este deplin integrată în Sine şi centrată în jurul lui. Exact la apariția procesului, personalitatea este în mod normal împărțită în două părți: partea fiziologică, condusă de instincte şi impulsuri moştenite (sau de puterea mediului) şi partea psihologică, care este mai degrabă potențială, decât efectivă şi este una cu monada şi cu „imaginile primordiale”. Acest stadiu este cel al omului primordial, un animal corporal şi un psihic „spiritual”. Găsim astfel în el atât cele mai fine aspirații devoționale, cât şi cele mai violente pasiuni instinctuale - pasiuni naturale, nu individualizate' sau neutralizate. Într-un stadiu ulterior şi pentru variate motive, personalitatea se poate împărți în „suflete parțiale”; avem cazuri de personalitate dublă sau multiplă care operează într-un, şi printr-un, singur

corp.

Procesul de dezvoltare a personalității este analog procesului *Kundalini,* în măsura în care avem de-a face în ambele cazuri cu schimbarea progresivă a echilibrului forțelor individuale şi colective față de integrare sau dezintegrare. Dar strict vorbind, „ridicarea lui *Kundalini* este un proces ocult - într-un anumit sens, un proces forțat; de aici, marele pericol implicat în el. În noua abordare psihologică, procesul este acela de individuație (în sens jungian); şi el presupune la început o dezvoltare conştientă a psihicului, un relativ puternic accent pe ego-ul individual, pentru că acest ego este *punctul focal* pentru asimilarea energiilor colective. Fără un astfel de punct focal, şi încă unul puternic, afluxul energiilor colective ar copleşi conştiința şi, fără îndoială că ar apărea divizarea personalității. Ar fi un caz de punere a dinamitei într-un motor de automobil prost construit. Motorul ar exploda. De aceea, este necesar să se construiască mai întâi un motor individual puternic, rezistent ca oțelul, înainte de a turna în el energii colective. Cu alte cuvinte: „Pruncii nu trebuie hrăniți cu carne!"

Vom interpreta aceasta din punct de vedere astrologie, atunci când vom studia efectele unor planete ca Uranus, Neptun şi Pluto, care simbolizează forțele colective sau inconştiente. Doar dacă ego-ul individual al nativului nu este puternic, aceste forțe sunt obligate să devină distructive față de unitatea personalității. Astfel, ele acționează ca o benzină înalt-îmbunătățită în motoare Rolls Royce. Funcționarea este formidabil sporită. Vom vedea şi faptul că tiparul constituit de toate planetele reprezintă personalitatea - bilanțul relației colectiv-individual. Acest bilanț nu este unul static; de aici ideea de „progresii" - în acest caz, progresii *secundare.* Acestea măsoară mişcările bilanțului de-a lungul vieții. Progresia axelor hărții se referă la dezvoltarea factorilor individuali; „tranzitele" planetare se referă strict la factorii colectivi. Dar despre aceasta mai târziu!

Complexele şi, în general, ceea ce Jung numeşte „inconştientul personal" (sau „inconştientul" freudian) reprezintă manifestările unei balanțe cel puțin temporar „pe roşu", rezultatele inabilității de a asocia în mod integrator şi de a adapta corespunzător colectivul şi individualul. (Tendințele moştenite față de asemenea inadaptabilități sunt arătate în planete *retrograde.* Relația între tiparul planetar - în special Soarele - şi cele două axe ale hărții natale, indică potențialități viitoare ale adaptării cu succes sau ale nereuşitei).

Adaptarea colectivului la individual, şi viceversa, reprezintă „căsătoria psihologică". Individul *perse* este doar o structură abstractă, o formulă. El trebuie umplut cu viață şi lumină, cu elemente colective, în primul stadiu al procesului de dezvoltare a personalității, „viața" curge înăuntru (adică energiile generice de natură fiziologică). Întrucât creşterea psiho-mentală

începe cu adevărat, iar ego-ul conştient o certifică, „lumina” începe să curgă în structura abstractă a sinelui individual. Prin „lumină” se înțelege esența civilizației - în înțelesul spiritual al cuvântului; sinteza darului tuturor adevăraților indivizi creativi pentru omenire ca întreg.

În afara acestei „lumini” este construit organismul psiho-mental permanent al ființei umane individuale: sinteza şi germenele unui întreg ciclu de dezvoltare a vieții - „Corpul de Diamant”. Acest corp strict individual (care, în mod prezumtiv, reprezintă ceea ce învățăturile teozofice numesc „Corpul Cauzal”) este ceea ce noi am numi „suflet”. Imensa majoritate a oamenilor sunt doar *suflete potențiale.* Structura sau forma există acolo în măsura în care ele funcționează ca „individuali”; dar, de obicei, este foarte puțin în această structură; şi am spune că sufletul este doar potențial. El nu funcționează ca un „organism”. Nu există vitalitate reală în el. Lumina nu străluceşte pentru că „Circulația de Lumină” mistică (conform *Secretului Florii de Aur)* nu *operează. Încă.*

Sufletul începe să funcționeze ca un organism efectiv doar când monada (Dumnezeul-începutului) - care a devenit, într-un anumit sens, procesul vital (sau personalitatea) - renaşte în interiorul structurii ego-ului conştient individual. Înainte de aceasta există doar amintirea sau reminiscența monadei - Arhetipul antic şi primordial „care stă la pândă”, ca să spunem aşa, din cel mai adânc interior sau din cele mai înalte înălțimi - care părea a fi sufletul. Dar se întâmplă astfel numai după ce Monada-începutului renaşte în interiorul Ego-ului ca Sine-al-sfârşitului, pentru ca sufletul să devină un organism efectiv al substanței psiho-mentale care vibrează cu lumina - aşa cum organismul fiziologic pulsează cu sângele.

Odată petrecut acest proces, ego-ul „se pierde” în Sine. Dar aceasta nu este, evident, o pierdere. Ego-ul era pur şi simplu centrul fazei de diferențiere individuală - un fel de eşafodaj. Deoarece Şinele asimilează în întregime energiile colective, el devine întregul psihicului. Distincția dintre inconştient şi conştient încetează (cel puțin în ceea ce priveşte acest ciclu), omul devine total conştient, devine Cel-trezit, Buddha (vorbind la figurat). El nu are nevoie să se abandoneze inconştientului în somn sau chiar în moarte. Corpul se poate dezintegra; dar întrucât individul şi-a construit „corpul nemuritor” alcătuit din substanță psiho-mentală, el nu îşi va pierde şinele individual - atât *timp cât omenirea trăieşte.* Pentru că, să ne amintim, această substanță psiho-mentală este alcătuită din esența civilizației umane, este alcătuită din „Lumina-Omului-întreg” şi poate să dureze doar atât timp cât Omul întreg durează.

Astfel, Ego-ul simplu-individual devine Şinele individual-plus-colectiv, o expresie focalizată şi un agent al Omului-întreg. Lumina Omului-întreg este tocmai substanța ființei sale şi poate chiar radia ca o vibrație particulară în jos şi în afara corpului fizic. Dar această lumină devine diferențiată în

concordanță cu tipul sinelui individual pe care îl condiționează şi îl *focalizează. În* mod structural - şi care, în schimb, depinde de monada originară. De aceea vorbeşte ocultismul de „Şapte Raze": şapte mari grupuri de monade la început (şi Suflete sau Sine după individuație), care înseamnă, pentru realitatea spirituală a Omului-întreg, ceea ce culorile înseamnă pentru lumina albă.

Ceea ce trebuie subliniat este că *structura fundamentală* a sinelui individual nu este schimbată, deoarece ego-ul devine Şinele şi individuația este atinsă. Ea se umple cu lumină. Apoi, trebuie să realizăm diferența dintre, pe de o parte, personalitatea care devine condusă de o „imagine primordială"(sau „zeu") şi acționează ca un simplu medium; Şi, pe de altă parte, ființa individuată care, ca Sine, devine un *focar individual* pentru Omul-întreg - un agent operativ cu o *sarcină* de executat, subsumată activității şi nevoii întregului. Înțelepciunea primei este întotdeauna mai mult sau mai puțin separativă (chiar acolo Unde pare să unifice); înțelepciunea ultimei este o expresie focalizată a înțelepciunii şi civilizației întregului trecut şi prezent al omenirii, *diferențiată doar pentru o utilizare particulară şi conştientă.* Domeniul conştientului este acela al opiniilor şi al teoriilor. Domeniul inconştientului este acela al instinctelor, al imediatului şi incontrolabilului nesaț. Domeniul Sinelui este acela al adevărurilor clare în mod conştient, percepute în mod unanim de toți aceia care sunt pe deplin una cu întregul ultim: oamenii-Germene (în sanskrită *Shista),* care constituie, în suma lor totală, Dumnezeul-sfârşitului; nu o singura entitate, ci o *Gazdă,* unanimă, căreia acum cincisprezece ani i-am dat numele de *Sinantropie.*

Recapitulare

Ajunşi în acest punct, e bine să revedem ce am stabilit până acum; după aceea va fi mai uşor să încheiem acest capitol cu o foarte scurtă schiță a unora dintre posibilitățile de extensie şi aplicare a Formulei noastre ciclice. Înainte de toate, am dedus că filozofia timpului, care reprezintă fundalul necesar pentru o vitală şi holistică prezentare a astrologiei, îşi găseşte expresia în mod fundamental în doi factori: momentul şi ciclul. Când, în două capitole precedente am discutat despre esența creativă a momentului, sarcina noastră a fost să studiem Ciclul. Am afirmat apoi că, în decursul civilizațiilor trecute, au fost produse formulele care definesc esența şi structura ciclului; şi că asemenea formule, *bazate* cum erau pe caracteristicile punctelor de vedere asupra lumii civilizațiilor considerate, serveau ca mijloace cvasi-algebrice de integrare a întregii cunoaşteri posedate de acele civilizații. Am analizat pe scurt esența Ciclului şi am separat cei trei termeni care, în trinitatea lor, constituie totalitatea: *începutul, mijlocul, sfârşitul* sau Unul-care-este-la-început, procesul de

devenire, Sinteza-Germene - a- sfârşitului.

Am găsit că pot fi determinate trei tipuri fundamentale de viziuni asupra lumii, fiecare dintre ele subliniind una din cele trei componente ale Ciclului şi am studiat pe scurt Formulele ciclice care exprimau concepția civilizației indiene, cu accentul său devoțional pe monadă sau Unu originar, şi pe aceea a civilizației chineze, cu accentul său etic pe procesul dualist al devenirii care, sub condiția echilibrării, devine „calea conştientă", adică *Tao, calea* ce duce la realizarea în, şi prin, perfecta Armonie.

Am definit apoi cei trei termeni ai noii Formule ciclice: *individual, colectiv şi creativ* precum şi interdependența lor în diferitele stadii ale ciclului. Am subliniat in special punctul de vedere care considera Ciclul drept un proces conducând de la „omul mai puțin individualizat" la „Marele Individualizat" prin opera creativului, proces în care se eliberează elemente colective ce sunt integrate într-o sinteză mai largă. Această sinteză este temelia substanțială a „Marelui Individualizat" care, în schimb, proiectează în mod creativ structurile monadice ale viitorilor „mai puțin individualizați".

Aici apare o complicație, deoarece creativul *operează* în câteva moduri, în concordanță cu una sau alta din fazele întregului Ciclu considerat. Astfel, se poate referi la diferiți factori ulteriori care, la început, nu par a fi analogi. Pentru a aduce materia creativului la o focalizare psihologică, am discutat diferite tipuri de „integrare creativă" prin care este rezolvat conflictul dintre individual şi colectiv. Conceptul de „personalitate", ca bilanț între tendințele individuale şi cele colective şi ca întreg creator al ființei umane armonizate; conceptul de *kundalini,* ca proces fizio-psihologic prin care sunt integrați centrii generici sau colectivi ai corpului şi individului sau centrii conştienți ai sistemului cerebro-spinal; conceptul de „individuație", aşa cum a fost prezentat de Jung, ca o serie de asimilări ale conținuturilor de viață inconştiente de către ego-ul conştient ... acestea şi multe altele se referă la termenul fundamental: creativul.

În timp ce vorbim de sfârşitul de ciclu ca moment de însumare şi sinteză, trebuie de asemenea să realizăm că acesta reprezintă faza de manifestare maximă a creativului. În alt sens, creativul este factorul care unifică sfârşitul şi începutul tuturor ciclurilor. Şi după cum ciclurile sunt în cadrul ciclurilor, *fiecare moment poate fi considerat ca acel moment creativ când sfârşitul unui ciclu dă naştere începutului unui nou ciclu.* Acesta este Acum-Creativul - trăind în el, omul devine asemenea unui zeu, un agent pentru creativitatea „Marelui Individualizat", care, la limită, este Dumnezeul universal - Totalitatea Supremă a întregului absolut.

Am putea încheia acest capitol adăugând că cei trei termeni ai Formulei ciclice (individual, colectiv, creativ) ca şi cele trei expresii ale Ciclului (început, mijloc, sfârşit) pot fi corelate cu trei tipuri esențiale de ființe

umane - şi, de asemenea, cu trei tipuri fundamentale de viziuni asupra Universului şi problemele sale, adică trei tipuri fundamentale de cunoaştere.

Credinciosul tipic se uită înapoi către Unul-care-este-la-început. El tânjeşte după unitate, dar această tânjire ia forma unui dor după un trecut glorios şi spiritual, după Vârsta de Aur, care este prima perioadă a ciclului, când „primii născuți" - Strămoşii divini - trăiau scăldați în amintirea strălucitoare a lui Unu. Prin venerație şi concentrare credinciosul păstrează Imaginea acestui Unu. Astfel, el păstrează vie nu numai amintirea Sursei Originare dar, ca o consecință, şi faptul că procesul de viața este monist, pentru că este un proces înrădăcinat în Unul.

Omul de ştiință şi psihologul (precum şi filozoful de tip bergsonian) studiază procesul şi încearcă, fie să pună ordine în aparenta lui confuzie, fie să ajute omul să meargă în siguranță de-a lungul procesului Până când e atins capătul - natura pe care ei o presupun prin deducție generală. Ocultistul, dacă este unul adevărat, reprezintă o combinație intre credincios şi omul de ştiință. Pentru că el cunoaşte, in diferite grade, realitatea şi forma Unului-de-început sau Monadei şi, totodată, el poate cunoaşte rezultatul procesului ce va avea ca finalitate suma integrată care reuneşte într-o sinteză organică toate roadele întregului proces.

Artistul şi filozoful lucrează şi ei, în moduri diferite, în termenii acestui ideal de finalitate; primul, prin producerea de opere de artă, care sunt simboluri profetice ale sintezei organice a Ultimei Zile; ultimul, prin idei referitoare la scopul şi semnificația întregului proces vital.

Credinciosul se contopeşte cu Unu originar - care este „Marele Individualizat", Creatorul său, Tatăl-Mama sa. Această contopire, când nu este directă, se *realizează* prin intermediul unui învățător spiritual *(guru,* preot sau hierofant) care se presupune a fi realizat o asemenea identificare cu Unu originar. Omul de ştiință, într-un mod pozitiv, analitic şi truditorul obişnuit, într-un mod pasiv, neajutorat, sunt deopotrivă implicați în procesul de devenire, ultimul fiind cu adevărat cufundat în el. Cât despre personalitatea creatoare - fie de forme, fie de semnificații - ea strânge în sine nevoile şi dorințele arzătoare ale colectivului şi le împlineşte în mod creator, cugetând profetic Ia ceea ce va deveni germenele şi arhetipul următoarei faze a ciclului - următoarea „Distribuire".

Cele trei mari abordări ale cunoaşterii

O *analizai* similară poate fi făcută şi în privința celor trei abordări fundamentale ale cunoaşterii. De obicei, asemenea abordări ar fi probabil definite ca religie, ştiință şi filozofie. Noi credem totuşi că, în viitor, noua - şi, fără îndoială pentru cei mai mulți oameni, foarte enigmatica - clasificare ar trebui să fie: abordare *astrologică, psihologică şi estetică.*

Abordarea astrologică lucrează cu începutul tuturor lucrurilor şi al ciclurilor. Cea psihologică se referă la studiul procesului vital - aşa numitul „mijloc” al tuturor ciclurilor, lumea schimbării. Abordarea estetică lucrează cu semnificația şi sinteza ultimă a tot ce există.

O asemenea nouă clasificare poate fi justificată de faptul că de-a lungul ultimilor treizeci de ani religia, ştiința şi filozofia au experimentat adânci şi vitale transformări. Religia, în măsura în care reprezintă o abordare practică a vieții bazată pe unitate şi identificare cu viața lui „Dumnezeu”, ar trebui să se refere la Monadă, la începutul şi principiul tuturor lucrurilor. Ştiința, bineînțeles, încearcă să analizeze şi să descopere legile procesului de schimbare a lumii, ale vieții universale şi ale nenumăratelor sale transformări. Noi susținem - deşi nu acesta este locul potrivit pentru a încerca să dăm substanță unei asemenea pretenții - că ştiința va trebui să folosească din ce în ce mai mult metode psihologice, pe măsură ce va găsi că acei atomi şi acele universuri se comportă din ce în ce mai mult ca personalități-Psihologia, prin utilizarea metodelor ştiințifice, este pregătită pentru sarcina de „asimilare” a datelor colective furnizate de ştiința modernă. Cât despre filozofie, credem că funcția sa reală este să dezvăluie semnificația ultimă a tuturor lucrurilor şi proceselor şi să conducă la marea sinteză a sfârşitului de ciclu - la înțelepciunea care este suma *totală.,* chintesența întregii civilizații - la Frumos. Pentru că Frumusețea este „corpul de semnificație” suprem, corpul de glorie şi de perfecțiune. Dar nu vrem să susținem că astrologia se va transforma într-o „religie a stelelor”. Departe de aceasta! Ce vrem să subliniem este că, în căutarea sa pentru „Cauza primă” (adică pentru Dumnezeul-începutului sau Monada), religia va folosi o metodă şi o bază de gândire cu nimic deosebită de aceea pe care se va fonda o astrologie re-evaluată. Harta natală a umanității poate deveni, în final, un fapt cunoscut, iar când ciclurile de precesie ale echinocțiilor şi alte mari cicluri sunt cu adevărat studiate, omul poate fi capabil să zărească simbolul ființei sale generice şi al destinului său - Arhetipul Omului. A vedea acest arhetip a fost întotdeauna considerată ca o experiență a acelui misterios proces numit de adevărații ocultişti „inițiere”. Dar chiar şi inițierea poate deveni o experiență a Omului-întreg; astfel, „religia demodată” va deveni în mod evident lipsită de valoare. O *intuiție simbolică* a realității şi a destinului omului, şi, probabil, a întregului nostru sistem solar (cel puțin din punct de vedere uman) poate deveni atunci posibilă. Aceasta ar fi „religia” - şi, în acelaşi timp, cea mai înaltă formă posibilă a astrologiei. Lucrarea noastră este polarizată spre acest țel îndepărtat. Mai întâi trebuie să învățăm a cunoaşte simbolul arhetipal al fiecărei ființe şi al fiecărui destin omenesc. Apoi, copiii sau strănepoții noştri vor putea într-o zi să arunce o privire spre Arhetipul Omului întreg - nu în extaz mistic sau prin inițieri oculte, ci în conştiința clară şi

individuală a unei minți pe deplin trezite la realitatea simbolurilor şi la realitatea de a fi una cu Şinele. O minte „limpede precum cristalul”, mintea Personalităților deplin individuate, a Oamenilor-Germene.

În încheiere, vom adăuga că dualismul individual-colectiv şi principiul său reconciliant operativ, creativul - poate fi schițat la rădăcina majorității, ba chiar a tuturor problemelor filozofice şi psihologice. Noi susținem că el ar putea servi ca formulă fundamentală subliniind formulele mai specializate ale tuturor ramurilor cunoaşterii, Şi astfel ar reprezenta cheia de boltă a încercării de integrare universală. Relația dintre individual şi colectiv reprezintă, în mod evident, temelia tuturor ramurilor ştiinței şi artei organizării sociale - excluzând politica, sociologia, jurisprudența şi, am adăuga, economia.

În toate aceste domenii, scopul înseamnă o adaptare satisfăcătoare a individului şi a colectivității, a drepturilor şi îndatoririlor individului şi ale Statului. În economie, dualismul fundamental specializat este acela al producției şi consumului; dar un factor egal ca importanță este distribuția. Consumul este o specie de individuație, distribuția, de colectivare; producția are rolul creativului. Toate bolile economice derivă din inoportuna importanță relativă a unuia dintre aceşti factori; în anumite cazuri, cura este în prezent, o criză este într-adevăr cauzata de o supra-stimulare a tuturor celor trei factori şi a operării lor la un nou nivel.

Apariția maşinilor a cauzat o schimbare profundă în *semnificația vitală a producției* sau a muncii. Astfel, umanitatea trebuie să se adapteze unui nou concept cu privire la semnificația muncii - de la nivelul fiziologic-muscular la cel mental. A înțelege aceasta înseamnă, credem, a înțelege întregul tipar al schimbărilor sociale începând cu secolul XVIII încoace.

Democrația a pus, fără îndoială, un accent inedit pe factorul individual în societatea umană; dar pentru că îndatorirea creativă şi responsabilitatea individului nu a fost subliniată în mod corespunzător, factorul individual a *dominat* nejustificat în atitudinea „individualismului brut” şi a profitului individual, cu prețul colectivării corespunzătoare (distribuirea de bunuri); astfel, au apărut trusturile şi monopolurile. Ca reacție împotriva predominanței individului, vedem în comunism şi fascism accentuarea factorilor colectivi şi generici.

Accentul pus pe creativ se găseşte în acele mişcări dedicate utilizării timpului liber în comunitățile muzicale şi în toate acele activități care reconciliază individul şi colectivitatea. Legea modernă este fondată pe un nou concept al relației individului cu colectivitatea, mutând către colectivitate mult din sentimentul de vinovăție care aparținea odată în mod exclusiv individului şi accentuând valoarea creativului - chiar dacă încătuşată.

Aceeaşi schimbare este limpede evidenţiată în studiul istoriei; eroii individuali au pus în umbră tendinţele colective, economia şi semnificaţia acestui sau acelui tip de muncă şi producţie. Pe de altă parte, tendinţele de colectivare ale anilor care au urmat au reacţionat în psihologia maselor prin producerea de biografii, şi de cărţi de popularizare. Studiul culturilor trecute arată o alternanţă între accentul individual şi cel colectiv. Alexandria urmează Atenei, creştinismul, culturii greceşti. Din cel mai general punct de vedere, am putea spune că în vechea Asie, India reprezenta focarul individual; China, pe cel colectiv; Indochina (în special civilizaţia khmerilor), pe *cel* creativ.

Asemenea generalizări sunt, evident, periculoase, dar ele pot aduce omului un simţ al ordinii şi o viziune generală care au o mare valoare din punct de vedere psihologic şi sunt necesare pentru a compensa atitudinea şi mentalitatea omului pierdut în analiza amănunţită a fenomenului, în cadrul tendinţei de schimbare nesfârşită şi, aparent, fără formă. Forma vine numai după perceperea începuturilor de cicluri şi din intuiţia scopului şi a semnificaţiei ultime.

Cel mai fascinant caz de aplicare a principiului relaţiei inerente trinităţii individual-colectiv-creativ este, probabil, acela al noii fizici. Ne referim în special la dualismul undă-particulă, care pare a fi atât esenţa luminii, cât şi a materiei (fotoni şi electroni). Din punctul nostru de vedere, lumina reprezintă creativul. Unitatea luminii, fotonul, acţionează în anumite condiţii asemenea undei, în altele asemenea particulei. Fotonul este unitatea de eliberare a energiei - care se referă evident la creativ.

Aspect destul de interesant, toate filozofiile oculte vorbesc de lumina primordială şi de monadele umane ca scântei în mijlocul acestei Lumini. Tot aşa şi fotonii. „Fohat", în Tibet, e numele Creatorului universal, a cărui emanaţie primordială este Lumina.

Atomul este constituit dintr-un nucleu şi din electroni care se învârtesc în jurul lui. La început s-a crezut că nucleul era strict pozitiv şi electronii negativi, însă vechiul dualism *Yang - Yin* lasă drum unei noi interpretări: nucleul reprezintă colectivul, electronul - individualul. Fotonul este creativul, iar cuanta, legea emanaţiei creatoare. Odată eliberată, unitatea de energie se deteriorează în tipuri diferite de raze, exact ca imaginea emanată sau ideea, şi devine un element colectiv asimilat de alte unităţi. Se poate întâmpla ca o asemenea formulare să nu fie corectă şi ca fizica intra-atomică să rămână încă în mare măsură *terra incognito.*. Totuşi, credem că dualismul fundamental pe care îl prezentăm îşi poate găsi locul ca o interpretare filozofică (ultimă) a structurii atomice.

Un alt punct important este că noua fizică pare să ne conducă la ideea că nu e posibilă nici o ştiinţă a individualului, ci doar ştiinţa statistică a

grupurilor. Poate ar fi mai bine să spunem, ştiința interacției individului cu grupul - ceea ce noi numim proces vital. Toată ştiința empirică lucrează cu procesul vital, şi numai cu el, iar esența acestui proces este constanta adaptare a individualului şi a colectivului. În acest sens, procesul de viață lucrează întotdeauna cu „personalități" - adică, bilanțuri. Universul nostru este un univers-credit. Moartea reprezintă faliment. Entropia şi „încetarea funcționării" sunt concepte ale crizei.

Am putea continua să lucrăm cu interpretări filozofice similare, dar spațiul (preocuparea colectivă) ne interzice această plăcere (individuală). Ca un ultim gând al studiului ce şi-a propus drept obiectiv fundamental stabilirea unei formule a Ciclului, vom face referire la invocația arhaică auzită în tot Tibetul: OM MANI PADME HUM. Această «formulă magică" este o formulă a întregului proces vital, aşa după cum I-am schițat în acest capitol. OM este monada începutului -'^pulsul originar al ciclului. MANI se referă la mintea creativă, la acea «bijuterie" centrală reprezentând principiul creativ. PADME înseamnă «lotus* şi simbolizează sfârşitul, sinteza, individuația, fraternitatea sfârşitului din care emană „mireasma" sau chintesența procesului vital

- într-un sens, conştiința. HUM este mireasma emanată, retragerea corpului desăvârşit în chintesență şi abstract. În total paisprezece, sau de două ori câte şapte litere: şapte fiind numărul procesului de viață - care este dublu.

Astfel: OM, *Bijuteria din interiorul Lotusului, HUM* Adică: din Unul se iveşte Creativul; şi, prin lucrarea Creativului, colectivul este adus la sinteză; şi din sinteză emană chintesența, Ideea, a cărei energie este din nou Unu.

IV. O CHEIE PENTRU SIMBOLISMUL ASTROLOGIC

Dacă vom analiza mai profund domeniul simbolismului astrologie, aşa cum studiem semnificaţia multelor sale elemente, vom descoperi că conceptele prezentate în capitolele precedente ne vor da posibilitatea să interpretăm într-o manieră consecventă, logică şi naturală, succesiunea factorilor astrologiei.

În special, vom descoperi că opoziţia dintre individual şi colectiv reprezintă minunata cheie către înţelegerea esenţială şi practică a elementelor astrologice, care sunt produse, de obicei, în perechi de polarităţi opuse. La început, astrologia poate părea un sistem dualist profund, foarte asemănător cu sistemul chinezesc *Yi Jing.* Dar va fi uşor pentru noi să subliniem faptul că, în spatele acestui dualism evident, există întotdeauna un al treilea termen ce trebuie aflat şi care integrează opoziţiile. Şi acesta este, probabil, cel mai important punct din această reformulare a astrologiei: că el revelează cu consecvenţă o cale spre integrare, un factor de semnificaţie individuală care, folosit în mod creativ, ne poate ajuta să percepem totalitatea oricărui întreg, strălucirea luminii creatoare care singură poate integra opoziţiile, făcându-le astfel semnificative.

Signaturile şi faptele semnificative

„A formula semnificativ" înseamnă a percepe toate situaţiile sau entităţile pe care cineva le întâlneşte ca semne ale lucrărilor Spiritului. In fiecare dintre cele mai mici detalii ale tiparului-lumii se poate vedea la lucru Totalitatea întregului; se pot simţi toate forţele fundamentale care reprezintă urzeala şi ţesătura oricărui ciclu de viaţă. În orice situaţie, în orice entitate organică operează toate aceste forţe, întocmai cum fiecare moment reprezintă sinteza tuturor momentelor trecute şi sursa tuturor momentelor viitoare. Întregul este activ pretutindeni.

Dar cum să se vadă această acţiune? Cum să se penetreze „vălul iluziei" care acoperă fiecare entitate separată şi pare să facă din ea ceva neasociat cu toate celelalte? Cum să se ajungă la interiorul tiparului, la *aranjamentul particular al elementelor universale,* care este „adevărata fiinţă"?

Ceea ce este implicat aici reprezintă puterea de a lucra cu situaţii [s]au entităţi vii ca întreguri; o putere la care deja ne-am referit. Este instinct la nivel inconştient. Este intuiţie sau percepţie holistică sau „clarvedere" la nivel conştient (şi nu clarvedere instinctuală obişnuită).

Reprezintă puterea de a vedea la lucru tiparele de viață universale, în funcționarea organismelor şi proceselor particulare.

In fiecare om operează individualul, colectivul şi creativul, dar bineînțeles, în cele mai variate proporții. Un spectator obişnuit este atras de rezultatul exterior, aparent unic, al combinației. El este incapabil să *analizeze* forțele la lucru, să priceapă semnificația combinației lor. Omul este exact domnul cutare sau cutare. „Văzătorul" vede în acest om o concentrare specială a principiilor fundamentale de viață şi este capabil să „localizeze" fiecare principiu de viață acolo unde aparține, trasându-i înapoi obârşia prin implicații, pricepând imediat suma totală a legăturilor omului cu întregul univers. El vede astfel semnificația omului şi, pe lângă aceasta, el vede semnificația relației omului cu întregul.

Instinctul oferă toată această cunoaştere animalului care acționează în mod corespunzător - dar el nu ştie de ce acționează. Pentru animal, totul poartă o semnificație de viață. Este semnul unui fapt fundamental de viață. Aceste fapte sunt câteva, dar acolo unde au legătură cu animalul, este „clarvedere". Fiecare trăsătură specifică a unei situații sau persoane este citită ca „signatură" a vieții care este concentrată în, şi prin, ea.

Alchimiştii medievali au pus un mare accent pe această teorie a signaturilor, urmând astfel vechea tradiție chineză - dacă nu cumva tradiția universală a omenirii arhaice. Forma şi trăsăturile specifice ale plantei, pietrei, copacului, animalului etc. erau considerate signatura spiritului care sălăşluieşte în ele. Alchimistul se presupunea a fi un expert grafolog care descifra imediat Signatura; de la Semn se merge direct către viață; de la simbol, la realitate.

Semnătura unui om nu este legală dacă nu conține prenumele *individului* şi numele de familie (colectiv). Ea conține de obicei şi alte caracteristici sau trăsături care se referă la ritmul individului - adică la factorul *creativ* din el.

Acesta reprezintă, bineînțeles, un simbol amuzant - vor spune mulți. Adevărat, dar de ce „doar" un simbol? Prin perceperea valorii unor astfel de simboluri, viața este formulată semnificativ. Fiecare obiect şi situație devin semne ale sumei totale a legăturilor ce asociază obiectul şi situația la întregul univers. Atenția acordată de om unui astfel de obiect *focalizează,* dintr-o dată, în el, întregul proces vital. Drama vieții universale este *văzută* a fi interpretată pe acea mică scenă, care devine astfel un microcosmos - o imagine a întregului.

Din nou, este acelaşi lucru care apare într-o acțiune cu adevărat instinctuală. Actorul nu este pur şi simplu un animal. Este întreaga specie animală şi, în spatele ei, întreaga ființă planetară care acționează, întregul de viață este focalizat într-o acțiune instinctuală: adâncime şi adâncime de

semnificație - dar fără conştiința care *să o vadă pe aceasta ca semnificativă.* Este natural - dar nu semnificativ, până când omul ajunge la stadiul în care „vede" în ea signatura principiilor eterne şi universale.

După cum vom vedea, o hartă natală astrologică este o adevărată Signatură - şi trebuie citită ca atare. În ea trebuie să se găsească numele individului şi cel al colectivului - plus semnul creativului. Dar nu am ajuns încă aici, la discutarea interpretării hărții. Există, înainte de a atinge acest punct, o altă signatură de descifrat: signatura Ființei Pământului.

Pământul este signatura acelui întreg planetar în care oamenii „trăiesc şi îşi au ființa" ca simple celule ale unui vast corp. Toate valorile colective - sau mai degrabă generice - din om, vin de la Pământ. Poate că Pământul este corpul unei entități spirituale cosmice, Logosul Planetar (cum îl numesc ocultiştii). Dar din tot ce ştim, Pământul trebuie considerat drept vasta matrice a Omului-întreg. Omenirea se întinde pe tot globul. A înțelege Pământul înseamnă a înțelege umanitatea. Deoarece fiecare ființă umană singulară este un reprezentant al omenirii, primul lucru de făcut, înainte de a spera să înțelegem un om particular în termenii raporturilor şi principiilor universale, este să înțelegem Pământul. Pământul ca o signatură. Trebuie să citim fiecare literă a numelor şi să înțelegem toate faptele Pământului. Ele trebuie să ne devină semnificative. Felul cum se mişcă Pământul, pozițiile lui, viteza, raporturile lui cu tot ce mişcă în jurul lui, relația lui cu Soarele, din care aparent a provenit. Toate aceste lucruri trebuie să devină signaturi. Astrologia trebuie formulată din toate aceste *fapte semnificative* ale Pământului. Ea nu poate părăsi Pământul pentru că atunci ar părăsi chiar tărâmul faptelor, iar *astrologia lucrează numai cu fapte* - dar fapte care sunt văzute ca signaturi ale vieții Pământului.

Evident, există multe tipuri de fapte. Astrologul, fiind în mod *originar* un „văzător", va fi capabil să vadă clar ce fapte au semnificație de viață, ce fapte sunt pur superficiale. Mai mult, astrologia, fiind doar unul din multele sisteme simbolice ale vieții, poate opera numai printr-o anumită categorie de fapte. Aceste fapte sunt, în primul rând, acelea care influențează sau sunt experimentabile ființelor umane de pe suprafața globului. Nici o faptă nu este susceptibilă a fi o signatură pentru om dacă omul nu o poate experimenta şi vedea efectiv, direct sau indirect. De exemplu, Uranus şi Neptun nu au avut valoare ca signaturi până când omul nu *le-a văzut.* Dacă există planete în afară de acelea pe care le cunoaştem acum, ele nu au semnificație pentru noi atât timp cât ele nu reprezintă fapte care să fie experimentate cu ochiul liber sau cu telescopul. Nimic nu poate fi un simbol dacă nu devine obiectul unei experiențe semnificative.

Acestea fiind înțelese, vom începe să studiem acele fapte ale vieții Pământului care sunt cele mai semnificative pentru omenire. Aceste fapte -

cum sunt anotimpurile, clima etc. - sunt toate rezultatele diferitelor mişcări ale pământului. Aceste mişcări se vor dovedi a fi materialele din care astrologia îşi extrage simbolismul. Fiecare mişcare va fi văzută ca o signatură a unuia dintre cele mai importante principii ale existenței.

Mişcarea subiectivă şi cea obiectivă

Am repetat de mai multe ori propoziția: „astrologia este algebra vieții". Dar deocamdată nu am subliniat îndeajuns faptul că viața *este în mod esențial mişcare ciclică. În* capitolele precedente vorbeam despre trinitatea timp-spațiu-lumină, iar în termenul „lumină" includeam toate energiile care, în mod fundamental, constituie „viața". Lumina şi viața sunt, din punct de vedere filozofic şi practic, sinonime. În spatele amândurora putem percepe, printr-un proces suplimentar de abstractizare, elementul de mişcare. Mişcarea, spațiul şi timpul constituie o veche şi fundamentală trinitate metafizică. „Viața" este sinteza celor trei. Dar ceea ce numim „viață" în mod mai particular este simbolizat prin mişcare. În vechiul simbolism, acestei mişcări care este Viața i s-a spus „Marele Suflu", inspirația şi expirația lui Brahma, Creatorul. Dar în actualul nostru simbolism astrologie avem de-a face cu un alt fel de dualism al mişcării.

Toate mişcările necesită de fapt spațiu şi timp. Totuşi, din punct de vedere filozofic este necesar să distingem două tipuri de mişcări: mişcarea care nu implică deplasarea centrului ființei şi mişcarea care implică o astfel de deplasare. Aceste două tipuri sunt uşor de recunoscut, când sunt astfel descrise, aşa cum le găsim exemplificate cel mai evident în comportamentul corpurilor celeste. Fiecare planetă se roteşte în jurul axei sale (primul tip) şi face ocoluri în jurul soarelui (al doilea tip). Aceste două tipuri ne oferă un nou dualism al direcției de viață şi se potriveşte cel mai logic cu dualismul individual-colectiv.

Primul tip de mişcare poate fi numit *„mişcare în timp"* sau *„mişcare subiectivă",* deoarece nu creează nici o schimbare a direcției corpului ca întreg. Este o mişcare în limitele sinelui; astfel, prin extensie, este o mişcare interioară sau subiectivă. Ea simbolizează schimbări interioare precum şi ceea ce Bergson numeşte „timp" sau „durată reală", adică serii de modificări ale stărilor interioare ale conştiinței. Ea se referă la ființa subiectivă, la individ.

Al doilea tip de mişcare, pe de altă parte, este în mod fundamental *„mişcare în spații/* sau *„mişcare obiectivă",* căci aduce cu sine schimbarea de poziție şi deplasarea centrului ființei. Este mişcarea vizibilă şi tangibilă prin spațiu. Spațiul, după cum am văzut în capitolul precedent, reprezintă un cadru pentru influența reciprocă a relațiilor părților în interiorul unui întreg. El este substratul tuturor relațiilor, al tuturor schimburilor reciproce. Prin mişcare în spațiu, prin deplasarea efectivă a propriului

centru, omul se pune în relație cu ceilalți, câştigă experiențe concrete şi obiective cu privire la alții, devine conştient de realitatea întregului colectiv din care el este doar o parte.

Am exemplificat astfel prin intermediul principalelor mişcări ale corpurilor celeste dualismul individual-colectiv. „Algebra noastră de viață" va folosi aceste două tipuri de mişcări ca temelie pentru simbolismul său. Rotația axială şi revoluția orbitală vor fi cei doi piloni pe care se va sprijini templul simbolismului astrologie - un templu de o simplitate doriana, odată ce este înțeles în deplinătatea echilibrului său şi în logica construcției sale. Astrologia este un *studiu în mişcare semnificativă.* Ea interpretează simbolic mişcările corpurilor celeste şi le asociază mişcărilor forțelor vitale din interiorul tuturor organismelor şi ciclurilor. Aceste mişcări ale forței de viață sunt reprezentate atât printr-o serie de stări de conştiință, cât şi printr-o serie de evenimente organice; prin ceea ce se întâmplă în interiorul individului şi prin evenimentele care au semnificație în termenii colectivului.

Baza acestui studiu al mişcării semnificative este, bineînțeles, Pământul. Pământul nu atât ca obiect material, cât mai degrabă ca simbol al omului, cel care interpretează şi simbolizează. Astrologia, aşa cum o prezentăm, este, în mod necesar, „antropocentrică", adică centrată pe om. Este un efort făcut de om de a reduce numeroasele şi agitatele evenimente ale vieții la o serie complexă de mişcări ordonate şi ciclice. Astrologia, în aspectul ei cel mai profund, este acel efort al omului de a-i conferi Naturii semnificația de ordine, de cosmos. Toate ştiințele, bineînțeles, lucrează pentru acest țel. Dar astrologia, care probabil le antedatează pe toate, urmăreşte țelul într-un mod mai general şi mai structural decât orice altă metodă de gândire, pentru că ea nu este o simplă ştiință care înregistrează fapte, ci este şi o filozofie care interpretează aceste fapte pe bază de idei - şi deopotrivă, o artă care aplică interpretarea la cazuri individuale.

Fiecare tip de interpretare creativă trebuie să fie centrată în jurul celui care o interpretează. Individul este temelia interpretării creative, în astrologie, aşadar, totul se referă la punctul, în timp şi spațiu, al observatorului (sau nativului). O hartă natală este universul văzut din punctul, în timp şi spațiu, al evenimentului-naştere. Nativul a cărui hartă natală e interpretată este văzut în centrul propriului său univers. Faptul naşterii, poziția sa în spațiu şi momentul său în timp creează un univers în jurul lui. Fiecare factor de interpretare se roteşte in jurul acestui fapt al naşterii.

Deoarece oamenii trăiesc pe întreaga suprafață a Pământului şi nu doar într-un anumit loc, Pământul, ca întreg, trebuie să fie considerat simbolul omului. Ritmurile mişcărilor Pământului vor fi folosite pentru a simboliza ritmurile ființei umane *generice.* Pe de altă parte, un om *individual* este

născut într-un singur punct particular al suprafeței Pământului; şi, de aceea, în timp ce omenirea generică nu este afectată de rotația axială a Pământului, personalitatea individuală a unui om va fi determinată tocmai de această rotație axială. Cu alte cuvinte, nu există zi sau noapte (rezultatele rotației axiale) pentru omenire ca întreg, întrucât este întotdeauna zi pentru o jumătate a omenirii şi noapte pentru cealaltă. Dar există zi şi noapte pentru un om particular care ocupă un loc particular pe suprafața globului. Pe de altă parte' raporturile (aspectele) Pământului cu celelalte plante ale sistemului au exact aceeaşi semnificație pentru omul colectiv cât şi pentru orice om individual; atâta doar că poziția omului individual pe suprafața globului va *localiza,* aceste aspecte într-un segment al *propriilor sale* ceruri, fie sub sau deasupra orizontului şi, mai precis, în ceea ce astrologia numeşte „case".

Astfel, toate valorile care au de-a face cu individul şi cu problemele sale de conştiință ca individ, vor fi în mod simbolic legate de rotația axială a Pământului şi de factorii astrologiei creați de aceasta, în principal cercul caselor şi cele două axe ale sale, verticală şi orizontală. Pe de altă parte, valorile colective care aparțin comportamentului uman, cum ar fi ființa rasială şi cea generică, se vor referi la revoluția orbitală anuală a Pământului în jurul Soarelui. Această revoluție orbitală este cea care schimbă în mod constant relația Pământului cu Soarele şi planetele. Întrucât ultimele se rotesc de asemenea în jurul Soarelui, se produce un tipar complex de mişcări planetare şi de relații logice. Tocmai pentru a fi capabili să facem diagrama unei asemenea constante schimbări de tipar s-a născut ideea de „zodiac" sau, cel puțin, ar trebui folosită într-o astrologie reformulată ia un nivel abstract şi simbolic. Zodiacul devine astfel o serie de puncte de referință care ne permit să reprezentăm grafic, în mod exact, poziția tuturor planetelor şi a Soarelui în *relație cu mişcarea orbitală a Pământului.* Această mişcare este cea care creează ciclul anului.

Zi şi an - individual şi colectiv

Înțelesul colectiv al ciclului anual va fi mai evident dacă realizăm că, datorită înclinației axei Pământului (care nu este perpendiculară pe orbita Pământului), unghiul de incidență al razelor Soarelui *variază* de-a lungul anului, cauzând schimbarea anotimpurilor. Anotimpurile şi clima influențează ființa colectivă şi conştiința raselor şi grupurilor umane. Ele afectează creşterea şi dezvoltarea corpurilor şi a tuturor elementelor fiziologice care aparțin domeniului colectiv.

Ciclul anual este, într-adevăr, de mare importanță în dezvoltarea individului, dar aceasta mai degrabă în termeni de creştere sau de descompunere fiziologică a corpului fizic, decât în termeni de modificări periodice ale forțelor vitale din corp. Energiile vegetale şi animale din om

sunt aduse sub influența sa - în special primele, deoarece ultimele sunt probabil mai puternic conectate la tendințele lunare. Marele sistem simpatic, dominat de plexul solar, e puternic influențat de acest ritm anual, care afectează şi influxul de energii ale „inconştientului colectiv" în conştient.

Ar mai putea fi adăugat faptul că, după cum spune Biblia, o zi a Domnului este ca un an din viața omului. Aceasta înseamnă că Domnul (spiritul-Rasă colectiv: Iehova) îşi regăseşte ciclul-unitar al sinelui individual într-un an. Pentru conştiința colectivă a Omului - întreg, revoluția orbitală a Pământului în jurul Soarelui înseamnă o „zi". „Ziua* este întotdeauna unitatea sinelui. Şinele omului colectiv operează printr-o unitate fundamentală: ciclul orbital.

Marele ciclu polar

În afară de acestea, există un alt ciclu fundamental: ciclul precesiei echinocțiilor. Ar trebui mai degrabă numit „Marele ciclu polar". Este creat de o mişcare specifică de rotație a axei Pământului, care poate fi comparată cu mişcarea unui titirez şcolar. Această mişcare de rotație schimbă foarte încet direcția axelor polare şi, prin urmare, punctele în care ecuatorul Pământului taie planul eclipticii (calea anuală aparentă a Soarelui). Astfel, pe de o parte, Polul Nord indică succesiv o serie de stele, descriind un cerc complet în aproximativ 25868 ani; pe de altă parte, punctul vernal (Echinocțiul de primăvară) se deplasează înapoi printre constelații (de aici termenul de „precesia echinocțiilor") de-a lungul cercului eclipticii.

Însă lucrul important este că axa polară a Pământului indică stea după stea. Steaua Polară se schimbă: acum este Polaris din constelația Ursa Mică, dar, în cinci mii de ani, va fi Alfa Cephei. În concordanță cu faptele astronomic-telurice, polii Nord şi Sud ai Pământului reprezintă intrarea şi respectiv ieşirea energiilor cosmic-magnetice. Interpretând aceasta, tradiția ezoterică s-a referit întotdeauna la Polul Nord şi la poarta prin care Puterea cosmică curge în Pământ ca simbol al Conştiinței divine. Din aceasta, s-a stabilit probabil o comparație între axa polară a Pământului şi coloana vertebrală a omului, care este „sceptrul puterii" prin care energia spiritului operează în interiorul omului. Polul Nord corespunde apoi cu vârful capului, cu misteriosul centru care, atunci când funcționează perfect, reprezintă omul desăvârşit înconjurat de un fel de aură.

A spune că acest „sceptru al puterii" Pământului îşi modifică direcția, înseamnă a spune că însăşi *calitatea* puterii cosmice primită de Pământ se schimbă ciclic, urmând mişcarea de rotație a axei Pământului. Acum, punctul interesant este că această rotație înseamnă o deplasare a centrului Pământului. Aparține astfel primei categorii a «mişcării în timp" sau „mişcării subiective". Dar „subiectul" implicat aici este individul al cărui

centru fizic este una cu centrul Pământului, adică cu marele întreg planetar despre care am vorbit. Axa polară, cel Puțin în mod simbolic, reprezintă „EU SUNT”-ul acestui întreg planetar.

Întrucât se mişcă, ea îşi schimbă relația cu stelele de care pare „a fi legată”. Cu alte cuvinte, şinele întregului planetar se modifică, consonând cu diferite tonuri cosmice.

Aceste schimbări ale sinelui planetar constituie realitatea a ceea ce numim „Era Peştilor”, „Era Vărsătorului” etc., prin referire la precesia echinocțiilor - un efect secundar, nu o cauză. Astfel, „ziua” reprezintă ciclul-unitate al omului individual, al cetățeanului de pe suprafața acestui glob, care trebuie să se rotească pentru a avea toate punctele sale iluminate zilnic de soarele de *amiază,* (exceptând regiunile polare). „Anul” este ciclul-unitate al omului colectiv, o mulțime de ființe răspândite pe toată suprafața globului. „Marele ciclu polar” reprezintă ciclul-unitate al Individului planetar, al cărui centru este acelaşi cu centrul Pământului[23].

Cu acest ultim ciclu avem de-a face cu ceea ce numim Creatorul cosmic. Fiecare „Eră”, cum ar fi Era Peştilor, începe cu o eliberare de puteri cosmice creative, ce devin materialele colectivate pe care oamenii le vor folosi la construirea civilizațiilor. Prin această considerație putem să înțelegem mai bine cele două moduri în care operează această rotație a axei Pământului. Schimbarea Stelei Polare înseamnă schimbarea direcției corespunzătoare a axei - ceea ce este un lucru. Alt lucru este schimbarea poziției zodiacale a echinocțiilor. Prima se referă la axa polară - axa de integrare spirituală; ultima se referă la ecuator - cercul sau centura vitalității fiziologice. Acest dualism al axei polare şi al ecuatorului este foarte important şi va fi studiat mai jos.

Aceşti doi factori nu sunt în mod obişnuit clar separați şi aceasta poate duce la confuzii cu privire la[s] începutul „Erei Vărsătorului”. Poate însemna că axa polară, în mişcarea sa, a devenit deja conectată cu „noua stea” (sau orice ar putea fi), care simbolizează *impulsul spiritual creativ Bl* noii ere. Şi totuşi, Soarele poate că nu a atins încă, prin mişcarea de precesie a Echinocțiilor, constelația Vărsătorului - care s-ar referi la *vitalitatea şi manifestarea fiziologică* a impulsului creativ al noii ere. Cu alte cuvinte, în

[23] Următoarea afirmație, în mod clar una ştiințifică, se referă la cauzele precesiei şi rotației polare: „Acest comportament specific al ecuatorului Pământului (precesia) se datorează gravitației Soarelui şi Lunii asupra proeminenței centurii ecuatoriale a Pământului, combinată cu forța centrifugă la ecuatorul Pământului. După cum ecuatorul stă înclinat față de ecliptică, aceasta atracție tinde, per total, să-şi întindă inelul proeminent față de însuşi planul eclipticii. Dar învârtirea Pământului în jurul axei sale previne aceasta şi efectul rezultant este o foarte lentă mişcare de precesie în unghiuri drepte față de direcția forței de atracție, similară cu aceea exemplificată de ataşarea unei mici greutăți la exteriorul inelului unui giroscop-Trei cauze contribuie la producerea precesiei: dacă Pământul era o sferă perfectă, dacă ecuatorul său era în acelaşi plan cu mersul său în jurul Soarelui (şi cu orbita lunară) sau dacă Pământul nu ar fi avut rotație în jurul axei sale, atunci nu ar fi existat precesie.” *(Noua astronomie* de Davis P. Todd).

timp ce impulsul spiritual creativ este deja deasupra noastră, va mai fi nevoie de ceva timp înainte ca forțele vitale care construiesc structurile exterioare ale noii ere să opereze din plin.

Pentru un motiv particular - totuşi, foarte reprezentativ pentru actualul stadiu de dezvoltare a omenirii - am abordat în special aspectul manifestării fiziologice - acela care lucrează cu relația ecuatorului cu ecliptica şi am uitat aspectul spiritual creativ - acela care lucrează cu mişcarea axei polare. Ceea ce ar trebui să studiem şi ceea ce va studia viitoarea astrologie ocultă este cercul descris de poli în timpul perioadei de 25868 ani - Marele ciclu polar.

Centre ale mişcării

Până acum am abordat cele trei tipuri fundamentale de mişcare ale Pământului. Încă un punct important trebuie clarificat - faptul că toate mişcările ciclice (singurele considerate în simbolismul vieții) trebuie să-şi capete semnificația din înțelesul atribuit centrului unei astfel de mişcări. Rotația zilnică a Pământului are axa polară a Pământului drept „centrul său". Revoluția anuală a Pământului este centrată în jurul Soarelui.[24] Cât priveşte mişcarea de rotație a axei Pământului, ea este centrată de fapt în jurul *polului eclipticii;* adică exact perpendiculara la planul orbitei Pământului - o abstracție, dar una semnificativă.

Linia abstractă care leagă cei doi poli ai Pământului este axa de rotație a planetei noastre. Această axă trebuie considerată ca fiind „centrul" ciclului rotației zilnice. Aşa cum am spus, această axă polară simbolizează linia de putere a planetei, exact după cum coloana vertebrală umană reprezintă linia de putere a ființei umane. Această „putere" este puterea de a fi un sine individual, un „Eu". Axa polară este linia de manifestare a EU SUNT-ului planetei, considerată ca ființă cosmică. Prin această linie curge puterea de a fi un sine individual, într-un sens general, ea se referă la sistemul nervos cerebro-spinal. De aceea, mişcarea ciclică a globului pământesc în jurul acestei axe *trebuie* să se refere la dezvoltarea ciclică a sinelui individual al tuturor ființelor vii de pe suprafața pământului sau din cadrul globului pământesc şi susceptibile de a fi „indivizi". Trebuie să fie aşa tocmai din cauza principiului „logicii holistice" - logica simbolului - pe care deja am discutat-o în capitolul „Astrologia față în față cu gândirea modernă".

În simbolismul astrologie, această rotație axială a pământului este schițată prin intermediul cercului sau roții caselor. Cele douăsprezece case sunt douăsprezece faze ale acestei mişcări zilnice a Pământului. O

[24] Orbita Pământului este eliptică. Soarele este astfel unul dintre cele două puncte focale ale elipsei. Se poate atribui o semnificație simbolică celuilalt punct focal, chiar dacă nu se găseşte nici o entitate fizică acolo. Dar această chestiune ar fi Prea abstractă pentru prezenta noastră considerație.

asemenea mişcare ar trebui considerată ca o „mişcare subiectivă” sau „mişcare în timp”; rezultă că cercul caselor ar trebui înțeles mai specific asemenea cadranului unui ceas. Acest „cadran al caselor” se referă astfel, în mod particular, la o dezvoltare secvențială - dezvoltarea sinelui individual al omului de-a lungul vieții sale.

Filozofic vorbind, trebuie să reținem că necesitatea acestei rotații zilnice a Pământului este determinată de faptul că Pământul reprezintă (un vast glob de substanță solidă şi opacă. Întrucât oamenii trăiesc pe suprafața globului, conştiința lor cu privire la Univers (sau la viață, în general) este restricționată la jumătate din deplinătatea sa. Acest fapt, interpretat simbolic, este nevoia omului normal de a experimenta, în mod alternativ, o perioadă de manifestare şi una de non-manifestare. In termeni de existență zilnică, aceasta înseamnă conştiința trează şi somn.

Deoarece Pământul interzice accesul sinelui omului la aproape jumătate din Univers, Pământul trebuie să se rotească pentru a aduce fiecărei creaturi care trăieşte pe suprafața sa, în fiecare zi, o viziune completă a lumii. Astfel, în momentul naşterii, roata horoscopului va reprezenta o proiecție a acestui fapt fundamental al conştiinței. Jumătatea mai joasă a roții se va referi la ceea ce este dedesubtul suprafeței Pământului, iar jumătatea superioară, la ceea ce este deasupra. Axa orizontală a hărții este, de fapt, orizontul - care împarte lumea vie în două tărâmuri: vizibil şi invizibil; şi prin extensie obiectiv şi subiectiv, exterior şi interior.

Această linie orizontală a hărții natale revelă astfel faptul unei necesare împărțiri a conştiinței în două tărâmuri, pentru orice existență individuală de pe suprafața Pământului. Dar există altceva care trebuie luat în considerare. Personalitatea şi conştiința individuală sunt dependente tocmai de experiențele lor de viață şi de lumină. Este adevărat că universul este plin de stele ale căror raze penetrează Pământul, dar până când una dintre aceste stele nu a devenit un centru *focalizat* de viață şi lumină pentru Pământ - un Soare - nu ar putea exista personalitate sau conştiință individuală pe Pământ.

Astfel, ar trebui să fie clar că, în timp ce orizontul şi linia orizontală de pe hartă sunt expresii ale dualismului conştiinței, trebuie să existe un punct care să indice focalizarea vieții şi luminii prin Soare, căci viața şi lumina reprezintă *susținerea* necesară a conştiinței. Acest punct este, în mod evident, punctul amiezii. Dacă Pământul se roteşte în jurul axei sale nu este numai (din punct de vedere antropocentric) pentru ca în fiecare zi omul să fie conştient de întregul universului; ci şi pentru ca el să poată fi energizat, în fiecare *amiază,* de influxul direct al vieții şi luminii solare. Întrucât Pământul se roteşte, amiaza soseşte în fiecare punct al globului, care astfel este vitalizat şi iluminat.

Din acest punct de vedere s-ar putea spune că în faptul rotației axiale este implicată imposibilitatea oricărui întreg de a avea toate părțile energizate dintr-o dată de către forța vitală. De aceea, e nevoie de succesiune sau timp. Un exemplu poate clarifica aceasta. Este nevoie de timp pentru ca sângele să circule de-a lungul corpului, vitalizând toate funcțiile fiziologice şi organele lor. O asemenea analogie între ciclul circulator al sângelui şi rotația axială a Pământului nu trebuie să fie luată prea literal; totuşi, ea are o mare semnificație. Pentru că, exact după cum, prin intermediul circulației sângelui, forța vitală este distribuită tuturor părților întregului organism, aşa este distribuită zilnic peste întregul Pământ, prin intermediul rotației axiale, forța vitală care emană de la Soare (simbolul „inimii").

O să desluşim mai târziu întreaga semnificație a cuvântului „distribuită", acum însă dorim să stabilim semnificația fundamentală a celor două axe ale cercului caselor: orizontala, reprezentând dualismul conştiinței (subiectiv şi obiectiv, eu şi ceilalți) - şi verticala, al cărei vârf simbolizează punctul de amiază, punctul susținerii solare; de asemenea, şi punctul în care individul particular se găseşte în cea mai deplină legătură posibilă cu forțele ce vitalizează ființa universală simbolizată de Soare.

La orizont, omul se vede pe sine ca o pură ființă *particulară;* dar, întrucât se asociază cu Soarele, el absoarbe viața şi devine un participant la viața *universală.* Orizontul (şi, în special, orizontul estic: ascendentul hărții natale) defineşte, limitează, particularizează. Meridianul sau zenitul (mijlocul-cerului hărții natale) vitalizează, colectivizează, universalizează.

Aceasta ne conduce la studiul celei de-a două mişcări a Pământului - revoluția sa anuală în jurul Soarelui. Această mişcare dă naştere la ceea ce este numit zodiac. Deoarece fiecare mişcare ciclică ia semnificația centrului în jurul căruia apare, se va vedea că zodiacul are aceeaşi semnificație fundamentală ca şi Soarele - tot aşa cum cercul caselor are aceeaşi semnificație fundamentală cu cea a axei polare a Pământului. Semnificația Soarelui poate fi formulată în diferite moduri, în concordanță cu nivelul de interpretare. Ea trebuie totuşi să se bazeze pe trei factori fundamentali: Soarele este sursa de viață şi de lumină pentru om; este tatăl şi mama sistemului solar ca întreg, al cărui centru îl ocupă.

În primul temei, Soarele reprezintă forța vitală. Reprezintă puterea vitalizatoare, integrantă, care îl face pe om întreg pe fiecare plan de ființare, care face să rodească totul şi aduce fiecare organism la un punct de realizare creativă. In al doilea temei, Soarele reprezintă forța care ține laolaltă întregul sistem solar. Toate relațiile inter-plane tare sunt formulate astfel organic şi semnificativ în termenii Soarelui; aşa cum, în alt plan, relațiile mutuale dintre frați şi surori sunt, în mod fundamental, semnificative în termenii originii lor comune - mama şi tatăl. Putem de

asemenea spune că, după cum complexul tipar al interdependenței ce leagă toate glandele şi organele corpului este formulat semnificativ pe baza curentului de sânge, tot astfel şi tiparul complex al relațiilor planetare este formulat semnificativ pe baza circulației forței solare sau prin referire la Soare, centrul sistemului şi stăpânul gravitației.

Zodiacul ne oferă deci, întâi de toate, un tablou al desfăşurării ciclice a forței vitale, atât în natură cât şi în om; apoi furnizează şi un fundal pentru dezvoltarea complexului tipar al relațiilor inter-planetare şi intra-sistemice. În primul caz, reprezintă fluxul şi refluxul forței vitale universale de-a lungul unui ciclu anual. În al doilea caz, constituie un sistem de coordonate ce ne permite să formulăm în fiecare moment configurația tuturor elementelor sistemului solar...dar întotdeauna, bineînțeles, *din punctul de vedere al celui care interpretează,* al omului de pe acest Pământ - un punct de importanță capitală ce va fi dezvoltat în capitolul următor.

În timpurile străvechi, după cum am văzut în primul capitol, zodiacul a reprezentat pur şi simplu un calendar agricol, trasat în mod solemn de preoții inițiați, la porunca împăratului, sau a regelui, care schița schimbările din anotimp. Mişcarea aparentă a Soarelui a fost înregistrată prin verificarea ei pe permanentul tipar de referință furnizat de constelații. Deoarece calitatea şi intensitatea razelor solare se schimbă de-a lungul anului - şi se părea că aceste schimbări corespundeau conjuncțiilor succesive ale Soarelui cu stelele şi grupurile de stele - astrologii inventivi au crezut, probabil, că stelele înseamnă *ceva* pentru Soare, „ceva" care îl face să-şi modifice calitatea şi intensitatea razelor.

În felul acesta, atunci când Soarele „intra" într-o constelație a zodiacului, energiile sale luau ceva din natura constelației. Soarele a ajuns să fie văzut ca o lentilă prin care misterioasa putere a constelațiilor devenea focalizată. Au fost descrise astfel douăsprezece tipuri de energii cosmice iar forța vitală solară avea caracteristicile acestora, succesiv, lună după lună.

Pentru mintea modernă, totuşi, este clar că forța solară în sine nu se schimbă din cauza „influenței" constelațiilor, care sunt doar configurații vizuale legând stelele ale căror distanțe şi caracteristici sunt deseori atât de variate, încât exclud posibilitatea existenței unei semnificații de grup a *constelației ca atare.* Zodiacul este pur şi simplu un dispozitiv simbolic pentru a defini şi măsura desfăşurarea ciclică a forței vitale, aşa cum aceasta se răspândeşte de la Soare la Pământ de-a lungul ciclului de revoluție orbitală. El ajută la trasarea modificărilor ciclice ale relației Soare-Pământ (adică particular-universal, individual-colectiv). Semnificația zodiacului este semnificația mişcării orbitale. După cum am mai spus, mişcarea orbitală în sistemul solar reprezintă acel tip de mişcare care solicită deplasarea centrului; mişcare obiectivă, mişcare care implică schimbarea relației în spațiu. Este mişcarea părților în cadrul unui întreg

organic. Fiecare întreg este compus din părți care se mişcă în relație una cu alta şi, în cele mai perfecte sisteme (cum ar fi sistemele solare sau atomii), se mişcă pe orbite, în jurul unui centru comun.

Mişcarea orbitală reprezintă astfel mişcarea ritmică a relației, în timp ce rotația axială reprezintă ciclul de autodezvoltare. Dezvoltarea relației solicită deplasarea centrului, însă dezvoltarea personalității individului solicită un proces de, să spunem, meditație sau introspecție. Comparam, cu puțin timp înainte, rotația axială a Pământului cu ciclul circulației sângelui. Circulația sângelui nu implică deplasarea în spațiu a organismului uman ca întreg. Dar toate activitățile unui om, aşa cum trece el prin viață, în oraşul său natal, implică deplasarea in spațiu, pentru că ele se referă la rezolvarea relațiilor sale cu semenii săi. Aceste relații sunt cauza mişcării lui la birou, la club, la casa părinților etc.; şi toate aceste deplasări pot fi divizate pe fundalul mai mult sau mai puțin permanent al străzilor şi clădirilor oraşului.

În acelaşi mod revoluția Pământului în jurul Soarelui se poate spune că este motivată de nevoia de a rezolva variatele relații dintre Pământ şi Soare, şi dintre Pământ şi celelalte planete. O astfel de revoluție poate fi divizată pe fundalul mai mult sau mai puțin permanent al stelelor fixe, schițate ca şi constelații (blocurile şi străzile Universului). Când un astrolog spune că Soarele este în Berbec, el înțelege că relația Soare-Pământ poate fi localizată în raport cu anumite puncte ale cerului. Această poziție îi conferă relației caracteristici mai mult sau mai puțin cunoscute, tot aşa cum, de exemplu, faptul că doi oameni de afaceri se întâlnesc într-un birou şi stabilesc un contract, nu înseamnă că dacă semnarea contractului ar fi avut loc într-o sală de bal, ar fi avut o altă semnificație.

Stelele reprezintă astfel puncte de referință ce permit astrologului să dividă curba relației schimbătoare dintre Soare şi Pământ şi a tuturor relațiilor planetare. În cazul relației Soare-Pământ, anotimpurile pot servi la definirea fazelor relației; dar poziția Soarelui în legătură cu stelele este un mod mult mai precis de determinare - cu condiția luării în considerare a fenomenului de precesie al echinocțiilor. Acest fenomen arată nu numai că oamenii se mişcă încoace şi încolo în cadrul oraşului, dar că oraşul însuşi îşi schimbă topografia - de exemplu, un cartier rezidențial devine un centru de afaceri, o mahala devine un cartier de vile, sau viceversa.

Acest exemplu este, în mod evident, departe de a fi perfect; totuşi, dacă nu este luat prea literal, prezintă ceva din valorile relative ale celor trei tipuri de mişcări ale Pământului pe care le-am studiat. Ne rămâne totuşi, pentru a completa această parte a lucrării, să indicăm natura şi semnificația „centrului" mişcării de rotație a axei Pământului - cauza „Marelui ciclu polar" sau ciclul de precesie a echinocțiilor.

E necesar să spunem că axa Pământului se mişcă în jurul *axei ideale* a Pământului: linia polilor eclipticii - adică, o perpendiculară la Planul orbitei Pământului. Axele planetelor sunt înclinate pe planul orbitei lor, şi ele trebuie toate să se mişte mai mult sau mai puțin aşa cum o fac axele Pământului. Când vorbim de axele planetare, vorbim de ceva care este de polaritate opusă Soarelui. Soarele este centrul colectiv al sistemului. El asociază toate planetele laolaltă. Puterea Soarelui este simțită în special la ecuator. Planul ecuatorului este planul celei mai mari acțiuni a Soarelui, deci planul de-a lungul căruia forțele de integrare ale Soarelui penetrează Pământul. El reprezintă intensitatea maximă a energiilor de viață colectivă. În om, se referă la Marele sistem nervos simpatic dominat de plexul solar, centrul instinctelor rasiale şi, în general, al emoțiilor.

Pe de altă parte, axa polară reprezintă cele mai individuale energii ale vieții planetare. Astfel, planul ecuatorial şi axa polară simbolizează opozițiile. S-ar putea ca motivul semnificativ pentru care planul ecuatorial al Pământului să nu coincidă cu planul orbitei Pământului (ecliptica) este că puterea colectivă a Soarelui să nu poată fi supra-focalizată sau supra-puternică. Dar ca rezultat al acesteia, axa polară nu mai este perpendiculară la planul orbitei şi de aceea ea trebuie (în sens filozofic) să se rotească. Trebuie să se direcționeze succesiv către diverse stele şi se poate întâmpla ca, făcând astfel, forțele cosmice individualizante, legate de axa polară, să fie întărite şi să devină capabile să echilibreze influența colectivă a Soarelui.[25]

Influența Soarelui este pentru Pământ asemenea influenței conştiinței de sânge şi a sinelui rasial pentru individul care încearcă să funcționeze ca individ. Este ca iubirea maternă care leagă şi deseori se opune dezvoltării factorilor individuali la copii. Aceasta probabil pentru că Pământul îşi orientează axa de individualizare către stele, aşa cum tânărul individ se orientează către profesori, dincolo de cercul familiei şi de cel al casei sale. Apoi, întrucât nu mai există puterea unică de influență a mamei, sosesc succesiv diverşi profesori şi inspiratori care trezesc, fiecare la rândul lui, o anumită calitate sau fază a sinelui individual. Şi aceasta poate fi semnificația, în termenii dezvoltării Omului-întreg, a „Marelui ciclu polar". Rotația polară nu implică deplasarea centrului Pământului. Ea este astfel o mişcare subiectivă, dar „subiectivă" în sens planetar.

Înainte de a părăsi această fază fascinantă a astrologiei, dorim totuşi să

---

[25] Unghiul format de planul ecuatorului Pământului şi planul eclipticii nu este constant. El variază în limita a 2 *V2* grade, şi ciclul variațiilor pare să cuprindă aproximativ patruzeci de mii de ani. Aceasta, bineînțeles, înseamnă şi o schimbare în înclinarea axei Pământului, care modifică de asemenea cercul trasat de rotația axei menționate. Există încă şi alte mişcări ciclice ale Pământului şi schimbări ciclice în orbita Pământului. Excentricitatea şi poziția liniilor absidelor ultimei, permit variații ciclice respectiv de aproximativ 250000 şi 21000 de ani. Toate aceste mişcări lente se referă la Ființa planetară ca întreg şi la dezvoltarea progresivă a Omului ca tărâm de viață.

discutăm pe scurt problema diviziunii acestui Ciclu polar. Avem aici un ciclu complet de mişcare al axei Pământului şi se naşte întrebarea: să ne gândim la el ca fiind divizat în douăsprezece secțiuni, ca şi cum ar fi un fel de „zodiac polar" (adică spiritual creativ)? După toate probabilitățile, nu ar trebui împărțit astfel. Mai degrabă ar trebui împărțit în şapte sau şaptezeci de secțiuni. Motivul concret pentru o astfel de segmentare este că există o diviziune naturală a cursului polilor datorită a ceea ce se numeşte „nutație" . Nutația este o mică şi periodică balansare sau vibrație a polilor Nord şi Sud ai Pământului, pe măsură ce ei se deplasează în jurul polilor eclipticii. Aceasta se întâmplă datorită schimbărilor periodice ale poziției Lunii, care modifică uşor direcția atracției lunare asupra proeminenței ecuatoriale a Pământului. Aceste schimbări periodice corespund cu acelea ale nodurilor lunare, care încheie un ciclu într-o medie de 18,6 ani. Există astfel aproape 1400 de oscilații polare datorită „nutației" în cadrul fiecărui Mare ciclu polar. Cercul mişcării polare nu este o simplă curbă, ci una ondulatorie. Existând, în medie, 1400 de asemenea unde, acest fapt ne poate ajuta să stabilim o segmentare naturală a cercului mişcării polare.

Paisprezece este dublul lui şapte şi ocultiştii se referă, în mod repetat, la şapte raze sau faze de manifestare cosmică; de asemenea şi la şapte rase, sub-rase, familii-rasă şi cicluri planetare similare. Pare atunci logic să propunem o împărțire a Marelui ciclu polar în şapte perioade (şi poate în şapte sub-perioade), pentru a servi ca fundal unor asemenea cicluri septenare, care se referă la diferențierea creativă a tipurilor sau calităților planetare şi generice.

Am împărți astfel Marele Ciclu Polar în şapte perioade de aproape 3700 de ani fiecare. Fiecare din aceste perioade ar acoperi 200 de „nutații" şi 200 de cicluri complete ale nodurilor lunare. Există totuşi o altă alternativă, sugerată de H. P. Blavatsky în *Doctrina secretă,* şi care se referă la Kabbala.

În *Cartea Misterelor (Siphra Dizenioutha)*[26]*,* care reprezintă temelia Kabbalei, citim următoarele (secțiunea a V-a):

„31. Copacul care este alinat rezidă în el însuşi. În ramurile sale, păsările *(suflete şi îngeri)* sălăşluiesc şi îşi fac cuiburile. La poalele lui, acele animale care au putere *[personalități umane)* caută . umbra.

32. Acesta este copacul care are două cărări pentru aceleaşi sfârşit. Şi are aproximativ şapte coloane (sau palate) şi cele patru splendori se rotesc în jurul lui pe cele patru fețe ale lor.

33. Şarpele care se grăbeşte înainte cu trei sute şaptezeci de paşi. «El dă roată munților şi se avântă grăbit peste dealuri», aşa cum este scris (în Biblie). El îşi tine coada în gură, între dinți. El este străpuns prin fiecare parte".

---

[26] Vezi *Zoharul,* trad. rom. Ilie Iliescu, Editura Herald, Bucureşti, 2001.

Blavatsky comentează ultimul paragraf spunând:

„Când se aminteşte de şarpele cosmic care aleargă cu 370 de paşi, aceasta înseamnă perioadele ciclice ale marelui an tropical de 25.868 de ani, împărțit în calculul ezoteric în 370 de perioade sau cicluri, după cum un an solar este împărțit în 365 de zile." *(Doctrina secretă,* II, p.531, ediția a III-a)

„Copacul" la care se face referire mai sus este axa Pământului - cel puțin conform unui anumit nivel de interpretare; ramurile lui sunt curenții magnetismului planetar care, putem spune, se constituie ca un întreg, se constituie drept „corpul vital" sau „aura" planetei. Cele „şapte coloane sau palate" s-ar referi la cele şapte palate ale Polului, adică la cele şapte diviziuni ale marelui Ciclu polar de rotație. „Cele patru splendori" *s-ar putea* referi la cele mai strălucitoare patru stele din cărarea ciclică (Polaris şi Vega; Alfa Cephei şi Alfa Draconis). Polul Nord a indicat şi va indica aceste stele respectiv la aproximativ 2 700 î.Ch. (Alfa Draconis), 2 100 d.Ch. (Polaris), 7 500 d.Ch. (Alfa Cephei), 13 000 d.Ch. (Vega).

Cât despre „şarpe", el se referă la marea undă de viață planetară, energia ascendentă şi descendentă care trece prin „coloana vertebrală" planetară, „Eu Sunt-ul" planetar: Axa Pământului. El poate fi numit „kundalini planetar". Este dificil de spus dacă Kabbala încearcă să transmită ideea că ciclul total al mişcării polare (care ar controla, în mod natural, mişcarea în serpentină a lui Kundalini), trebuie să fie împărțit în 370 de perioade de aproximativ 70 de ani fiecare (după cum sugerează Blavatsky), sau, dacă fiecare dintre cele 7 „coloane sau palate" trebuie să fie împărțită în 370 de perioade a câte 10 ani fiecare, în minte se ivesc diferite posibilități de împărțire, dar într-un fel numerele 7 (sau 70) şi 370 (sau 3 700) par a fi cele fundamentale.

Punctul important rămâne totuşi că drumul polului, din cauza mişcării secundare a nutației, este de fapt un drum în serpentină, făcând cercuri în jur cu „coada sa în gură* (sau aproape astfel, întrucât polul niciodată nu se întoarce exact în acelaşi loc al sferei celeste, atât de complexă fiind, de fapt, mişcarea). Ar părea atunci logic să avem un număr exact al curbelor mai mici, cel puțin în fiecare mare diviziune a întregului ciclu, care ar da ca rezultat 7 mari ere, fiecare împărțită în 370 de perioade de 10 ani; sau, încă mai bine, 70 şi 700 de sub-perioade de câte 370 şi, respectiv, 37 de ani fiecare. Această divizare în 7, 70 şi 700 de perioade poate fi cheia planetară a „misterului celor 777 de încarnări la care se referă Blavatsky; la fel şi Alice Bailey în *Un tratat despre Focul Cosmic*[27].

[27] Într-o curioasă şi renumită carte, Un locuitor pe două planete, scrisă, se pare, la dictarea unei entități invizibile numită Phylos Tibetanul (aproximativ în 1886), este reprodus un tablou simbolic al „Locului Sfânt", unde omul poate să stea față în față cu Christos cel viu (Desăvârşitul EU SUNT). Acesta ar fi, în mod simbolic, „Polul Nord", „Țara nemuritoare" a fiecărei ființe umane. Figura reprezintă un cerc larg pe care apar şapte

Rămâne totuşi o mare problemă: cum să se selecteze un început pentru Marele ciclu polar. Două posibilități par cele mai atractive, prima posibilitate este de a începe ciclul de îndată ce axa polară a pământului ajunge exact în punctul actualei Stele Polare, Polaris din constelația *Ursa Mică,* care ar trebui să aibă loc intre 2 000 şi 2 100 d.Ch. A doua posibilitate este de a începe ciclul de îndată ce axa polară indică cât mai aproape posibil spre marea stea Vega din constelația Lyra

Prima soluție este recomandată din două motive: 1). Polaris este probabil cea mai strălucitoare stea care se află exact pe cercul descris de prelungirea axei Pământului; 2). Credem că ideile ajung să fie întotdeauna acceptate în *preajma momentului* când are loc aspectul la care se referă ideea. Cu alte cuvinte, iminența unui eveniment reclamă o interpretare adecvată a acestuia.

A doua soluție este atractivă în măsura în care Vega a fost întotdeauna considerată ca o stea de semnificație specială şi e posibil ca ea să se afle aproape de punctul în care *sistemul solar* se mişcă *ca întreg.*

Fapt semnificativ, totuşi, este că arcul acoperit de mişcarea Polului Nord între Vega şi Polaris este de aproximativ patru ori 51°43', adică spațiul dintre 4 puncte ale unei stele cu şapte colturi - reprezentând un interval de timp de aproximativ 14800 ani (4x3 700). Am putea nota următoarele date şi corespondențe nu ca o apreciere definitivă, ci ca o sugestie pentru studiul ulterior:

1. Polaris - Steaua Polară - 23800 î.Ch.
2. Cepheus - constelația polară - 20100 Î.Ch.
3. Alfa Cygni - Steaua Polară - 16400 î.Ch.
4. Vega - Steaua Polară - 12700 Î.Ch.
5. Hercules - constelația polară - 9000 î.Ch.
6. Draco - constelația polară - 5300 î.Ch.
7. Draco - constelația polară - 1600 Î.Ch.

apoi din nou Polaris - Steaua Polară - 2100 d.Ch.

Nu trebuie totuşi uitat faptul că aceste date sunt foarte aproximative şi că alte mişcări polare (cum ar fi ciclul de variații în înclinarea axei pământului) introduc modificări ritmice. De asemenea, se poate întâmpla

---

stele cu şapte colțuri, în timp ce pe fiecare parte a acestui cerc sunt văzute un rând de stele mai mici descriind o cale ce reprezintă sau, cel puțin sugerează, calea nutației Polului Nord. Tăind cercul în mod diametral se obține un „sceptru de putere" a cărui înclinare este aproape exact înclinația polului pe eliptică. Patru mari simboluri (un ochi, o stea, o frunză şi o carte) sunt văzute În interiorul cercului. Pe cele două pagini ale cărții deschise sunt date zece cuvinte-cheie (Ordine, Justiție, Adevăr, Milă, Înțelepciune-Frumusețe, Dragoste, Fraternitate, Putere, Folos). Întregul tablou este tipic kabbalistic şi foarte sugestiv.

ca, după două mii de ani de observații științifice precise, să putem descoperi factori neașteptați. Dacă, de exemplu, un electron pare a sări din orbită în orbită, întocmai cum face cercuri în jurul nucleului atomului, conform legii cuantice, de ce nu ar putea o planetă să-și schimbe brusc orbita, să aibă bruște variații de ritm - care s-ar putea supune legilor deocamdată nedescoperite? H. P. Blavatsky se referă la aceasta într-una din scrisorile către Sinnett, unde ea observa că lungimile vieților patriarhilor din Biblie erau, în mod simbolic, aceleași cu lungimile anului, întrucât aceștia s-au schimbat după lungi perioade de timp. Conform acestui lucru, Pământul ar trebui să se miște de regulă mai aproape de Soare, și astfel lungimea anului ar descrește. Aceasta poate explica perioadele enorme date istoriei planetelor în consemnările brahmanice.

Totuși punctul important, din punct de vedere simbolic și filozofic, îl reprezintă pentru noi faptul de a ne gândi la această mișcare polară ca la manifestarea fundamentală a factorului creativ din astrologie, exact după cum ne gândim la rotația axială ca la o expresie a factorului individual și la revoluția orbitală ca la o expresie a factorului colectiv.

Dar prin termenul „creativ" ne referim aici la creativitatea cosmică, la revărsarea arhetipurilor și a ideilor primordiale care marchează începutul tuturor noilor cicluri planetare. Vom vedea mai târziu că există un alt factor astrologie care simbolizează de asemenea „creativul", dar într-un sens mai personal. Acest factor este „Gradul zodiacului" - produsul unei combinații și integrări a rotației axiale (individual) și a revoluției orbitale (colectiv).

Creativul este întotdeauna rezultatul unei sinteze și a unei integrări de elemente. Astfel, rotația axei Pământului reprezintă sinteza factorilor diferiți care implică, pe de o parte, influența gravitațională a Soarelui și Lunii asupra centurii ecuatoriale a Pământului (gravitația fiind forța responsabilă pentru revoluția orbitală și astfel este asociată colectivului) și, pe de altă parte, rotația axială a Pământului.

V. O CLASIFICARE A PUNCTELOR DE VEDERE ASTROLOGICE

Trei tipuri de astrologie

Studiul anterior referitor la cele trei tipuri de mişcare planetară şi la relativele lor semnificații în termenii simbolismului astrologie ne va permite să punem ordine în confuzia care tulbură mințile celor mai mulți cercetători. Motivul acestei confuzii este faptul că astrologia se află la un punct de cotitură; că este făcută o încercare generală de a o reformula, pe baza valorilor acceptabile pentru mintea modernă, şi că, într-o astfel de încercare, nu a fost stabilită nici o linie de demarcație între puncte de vedere care, în mod normal, sunt în conflict.

Fiecare fază a vieții şi fiecare tip de cunoaştere poate fi abordat din cel puțin trei direcții fundamentale, punând accentul respectiv pe atitudinea individuală, colectivă şi creativă - ultima fiind din nou susceptibilă de cel puțin o dublă interpretare. Fiecare din aceste atitudini, corespunzătoare tipurilor umane definite (din punct de vedere psihologic şi fiziologic), îşi accentuează propriul său punct de vedere particular şi uită de celelalte sau le neagă valabilitatea. În special când intrăm în domeniul unor astfel de tipuri neortodoxe de cunoaştere cum ar fi astrologia - şi, în general, ocultismul şi filozofia ocultă sau ezoterică - punctele de vedere conflictuale par încă şi mai ireductibile, pentru că există mai puțină experiență şi evidență comună în a transforma ideile în fapte, ipotezele în legi. Este deci necesar, mai ales pentru a se evita haosul, să se recurgă la o clasificare a punctelor de vedere, care va lăsa loc oricărui tip şi va asocia toate eforturile individuale şi de grup pe baza unui tipar atotcuprinzător, inerent naturii lucrurilor studiate.

Realizarea faptului că astrologia se ocupă în mod esențial de mişcările corpurilor celeste ne va ajuta să elaborăm o astfel de clasificare. Dacă recunoaştem trei tipuri de mişcare planetară, atunci te putem extinde semnificația, pentru a putea caracteriza, pe baza acestor mişcări, trei tipuri fundamentale de abordare a astrologiei. Un tip de astrologie va funcționa în principal pe baza mişcării axiale şi va accentua factorul individual din om (astrologia natală) sau dintr-o situație (astrologia orară). Alt tip va aborda orice element legat de revoluția orbitală, de Soare şi ecliptică, şi va accentua factorul colectiv în comportamentul omului şi în influența care determină acest comportament. Un alt tip - foarte puțin dezvoltat deocamdată - va avea un caracter ocult mai accentuat şi va lucra cu vaşti

factori planetari, cu influența cosmică (spirituală şi creativă) a stelelor şi a Divinelor Ierarhii - sau cu simboluri percepute în mod ocult, care dezvăluie semnificația creativă a fiecărui factor astrologie.

Fiecare tip ar trebui, în mod normal şi logic, să-şi dezvolte propria sa tehnică de interpretare, propria procedură în aplicarea principiilor generale la cazuri particulare, propriile tabele de date; şi să-şi accentueze firesc proprii săi factori fundamentali, chiar până la punctul de a nu recunoaşte practic vreo semnificație a factorilor speciali, care sunt strict produsele altor tipuri de accentuări. Într-o astfel de focalizare nu există nimic rău. Totuşi, ar trebui avută destulă înțelegere filozofică şi o viziune largă pentru a înțelege situația în întregul ei şi a stabili în beneficiul tuturor relativa semnificație a diverselor metode, tehnici, accente sau excluderi teoretice.

Nu putem spera să realizăm aceasta într-o manieră completă şi pe deplin satisfăcătoare, după cum nu putem - prin scurta trecere în revistă a fundalului istoric al astrologiei (Capitolul I) - să înfățişăm un tablou adecvat al creşterii şi evoluției astrologiei în trecut. În acelaşi timp sperăm, totuşi, să fim capabili să transmitem, în cele ce urmează, idei cuprinzătoare referitoare la principalele caracteristici ale acelor ramuri ale prezentei astrologii care par solide, rodnice şi valabile.

1. ASTROLOGIA INDIVIDULUI

Aceasta include, în special, astrologia ființei umane individuale (astrologia natală) şi astrologia situației individuale (astrologia orară). Într-un fel, acesta este cel mai cuprinzător tip, cel puțin în mod potențial. Ca „astrologie orară", poate fi aplicată oricărui tip de situație iar ca „astrologie natală" se poate referi la „naşterea" oricărei entități atomice, umane sau cosmice. Dar ceea ce înțelegem prin „astrologia individului" este mai ales un tip de abordare ce accentuează caracteristicile individului şi o interpretare individuală a acestuia. Ea va sublinia valori care sunt asociate mişcării axiale a Pământului.

„Astrologia orară" este un tip de practică astrologică în care astrologul judecă elementele unei situații particulare şi dezvoltarea lor probabilă în viitorul apropiat şi, astfel, este capabil să-şi sfătuiască clientul cu privire la cea mai bună soluție a oricărei probleme implicate în situația dată. Înseamnă proiectarea unei hărți pentru perioada situației aduse în atenția astrologului. În primul rând, harta este interpretată din punct de vedere al „caselor" (produse de rotația *axială* a Pământului), al guvernării planetare şi, mai ales, în conformitate cu o tehnică individuală.

Factorul interpretării individuale este esențial. Valabilitatea astrologiei orare depinde în întregime de „ecuația personală" a astrologului. Ea

reprezintă cel mai strict tip individual de astrologie - chiar dacă se supune unor reguli rigide de interpretare.

„Astrologia natală", în cel mai strict sens al termenului, se referă la momentele naşterii individuale. Ea solicită drept premiză obligatorie *precizia* absolută în cunoaşterea momentului „primei respiraţii" - momentul in care fiinţa umană atinge condiţia de individ sau, cel puţin, de existenţă independentă. O astfel de precizie absolută este necesară pentru a stabili, dincolo de orice îndoială, cadrul caselor - cadrul exact al *personalităţii individuale şi al destinului unic* al nativului. Este adevărat, bineînţeles, că sunt folosiţi factorii colectivi derivaţi din poziţia Soarelui, planetelor, semnelor zodiacale etc.; dar până şi aceştia sunt asociaţi în mod specific dezvoltării unei situaţii individuale: viaţa nativului. Pe lângă aceasta, astrologia natală presupune o largă cunoaştere a mediului colectiv şi a naturii individului studiat (exact după cum astrologia orară presupune o „întrebare" care stabileşte situaţia generală considerată). Fără o astfel de cunoaştere, astrologul nu poate in nici un fel să spună dacă harta natală se referă ia un om sau la un animal, la o creatură abjectă sau la un aristocrat cultivat. De aceea, fără o cunoaştere generală a speciei, rasei sau clasei nativului, astrologia natală poate fi doar foarte vagă şi nu îşi îndeplineşte funcţia, care este *eliberarea şi să creşterea semnificaţiei unui destin individual şi a unei personalităţi unice - sporindu-i astfel individualitatea şi unicitatea.*

De aceea, o astrologie natală adevărată se *bazează* esenţial pe înţelegere psihologică. Ea are de-a face cu interpretarea subiectivă a faptelor obiective. Ea este un sistem de interpretare creativă a vieţii şi un simbolism creator aplicat unei personalităţi individuale. Teoretic, ea subliniază factorii derivaţi din rotaţia Pământului în jurul axei polare, exact după cum ea studiază o fiinţă umană ca un complex de atribute şi de tendinţe centrate mai mult sau mai puţin în jurul axei individuale - „Eu sunt"-ul sau ego-ul, sistemul coloanei vertebrale şi cerebro-spinal al acelei fiinţe omeneşti. Ea este tipul de astrologie pe care îl vom studia în mod special în restul cărţii.

2. ASTROLOGIA COLECTIVULUI

Aceasta este, în general vorbind, „astrologia naturală sau mundană", tipul care a fost asociat cu apariţia activităţilor legate de orice formă de cultivare şi cultură umană. Ea a dat naştere calendarului agricol bazat pe cercetarea modificărilor forţei vitale - în special a influenţelor Soarelui şi Lunii. A devenit mai târziu simbolul unei Legi etice şi spirituale. Ca „naturală", astrologia se referă la schimbări în anotimpuri, climă, vreme; ca „mundană", ea lucrează cu apariţia şi căderea statelor Şi naţiilor şi cu determinarea vastelor influenţe ce modelează temperamentele grupurilor şi ale colectivităţilor.

Două puncte sunt remarcabile în evaluarea acestui tip de astrologie: 1). Faptul că ea lucrează cu influențele efective, cu razele şi curenți magnetici despre care se spune că emană de la Soare, stele şi Planete, şi care produc schimbări în toate ființele pământene. Aceste schimbări sunt la început fiziologice, dar ele reacționează imediat în psihic - în principal prin emoții. 2). Faptul că abordarea sa este fundamental obiectivă, ceea ce o face aplicabilă tratamentului „ştiințific*. Adică ea este larg experimentală, se dezvoltă prin intermediul judecăților statistice şi poate fi verificată prin teste obiective de un anumit fel şi prin măsurători. Modul ei de operare nu este fundamental diferit de cel al ştiinței care lucrează cu forțe telurice, cutremure, vreme şi cu toate schimbările mai mult sau mai puțin ciclice care *afectează toate* speciile biologice de pe Pământ. Ea lucrează cu stările sufleteşti colective ale oamenilor şi națiunilor, tot aşa cum ştiințele se ocupă de creşterea seculară a copacilor, rocilor şi continentelor. Ea lucrează cu colectivități umane sau cu schimburile psihologice umane din cadrul colectivului.

După cum s-a menționat deja, cea mai clară manifestare a acestui tip de astrologie este văzută în opera lui T.O. McGrath, în studiile sale de afaceri ciclice în corespondență cu ciclurile petei solare (11,2 ani), cu ciclul nodurilor lunare (18,6 ani) şi cu alte două cicluri de 40 de luni, respectiv de 56 de ani. El nu-şi numeşte opera „astrologie", pentru că lucrează cu pozițiile heliocentrice ale planetelor - care sunt văzute mai mult ca declanşatoare ale transmiterii de operațiuni solare - şi pentru că, în general, abordarea este pur statistică şi concretă. Soarele, stelele şi planetele reprezintă uriaşi magneți; mişcările lor eliberează forțe electrice. Sistemul solar ca întreg şi vecinătățile fiecărei planete în particular sunt văzute ca vaste câmpuri magnetice ce inter-acționează unul cu altul. Este o ştiință a „electro-dinamicii cosmice".

Edward Johndro a fost probabil primul care a dezvoltat această abordare până la un punct de mare complexitate. El nu a părăsit în întregime domeniul astrologiei natale. Dar chiar şi atunci când *lucrează* cu activități individuale, el accentuează în mod evident, ba chiar aproape exclusiv, rolul factorilor colectivi şi concreți din individ. De exemplu, poziția geografică - locul de rezidență al persoanei - este de o excepțională importanță; omul este văzut aproape în totalitate ca un produs al mediului, ca o simplă unitate într-un vast sistem de relații planetare şi celeste, un exemplu particular al speciei *homo sapiens.* Un alt kabbalist şi astrolog, Paul Counsil, urmează aceeaşi linie de abordare; şi un mare număr de cercetători din acest domeniu îi dezvoltă gândirea în mod ferm.

Ei se specializează, totuşi, în probleme mundane: în determinarea cutremurelor, a „hărților natale" ale oraşelor şi națiunilor, precum şi în diverse alte probleme ce afectează colectivitățile umane. De obicei, ei se

mândresc cu faptul că sunt „ştiinţifici" sau „matematici"; însă ei nu sunt „matematici" în cel mai profund sens al termenului, ci mai degrabă exponenţii unui sistem electro-dinamic extins, care consideră forţa şi influenţa reciprocă a planetelor ca pe ceva foarte real şi concret, chiar dacă acestea sunt formulate mai degrabă în termenii forţelor electrice, decât în cei ai gravitaţiei newtoniene. Ei nu lucrează cu „simboluri" - aşa cum face cel mai recent tip de fizică atomică - ci cu „forţe vitale" care emană de la stele şi Soare.

Într-un astfel de tip de astrologie, Soarele ocupă firesc cea mai importantă poziţie, ca sursă a forţei vitale a întregului sistem. Abordarea este, în mod logic, heliocentrică. Ceea ce se studiază mai întâi sunt emanaţiile solare, iar planetele se comportă, în majoritatea cazurilor, ca reflectoare sau stimulatoare ale descărcărilor solare. În vechea astrologie ptolemeică, Soarele era văzut ca punctul focal al zodiacului, o bandă a cerului de peste douăzeci şi trei de grade în fiecare parte a eclipticii. Zodiacul era tărâmul Soarelui. Toate planetele par a se mişca în cadrul limitelor sale. Proiectat pe globul pământesc, zodiacul reprezintă centura ecuatorială; de asemenea, tărâmul Soarelui. Astfel, în timp ce „astrologia individului" se referă, în special, la axa polară, „astrologia colectivului" lucrează cu forţele ecuatoriale. În om, aceste forţe acţionează prin marele sistem simpatic şi, în principal, prin plexul solar (şi alţi centri). În *Yoga* hindusă, aceşti centri sunt „lotuşii" sau *„chakras".* Dar cele două sisteme trebuie diferenţiate: a) sistemul care lucrează cu aceşti „lotuşi", care sunt focare de conştiinţă şi fiinţă colectivă; b) sistemele care lucrează cu centrii din coloana vertebrală. Un al treilea sistem de „centri" poate fi, în mod evident, găsit în interiorul capului - oferindu-ne din nou trei termeni fundamentali: *colectiv, individual* şi *creativ.*

În noul tip de „astrologie colectivă", problema este mai complexă. Soarele este chiar şi mai mult punctul focal al studiului; dar un zodiac planetar şi unul solar trebuie să fie folosite pentru a face problemele logice şi coerente - definind câmpul magnetic al Pământului care învăluie Pământul şi, respectiv, cel al Soarelui care cuprinde întregul sistem solar. Astrologia ptolemeică continuă să domine astrologia obişnuită din prezent şi este evident că aşa trebuie să fie din cauza considerentelor practice şi a nivelului la care încă trăiesc cele mai multe fiinţe omeneşti - un nivel fiziologic, ecuatorial şi colectiv. Este evident că pentru o rapidă, ieftină şi profesională interpretare astrologică, nu poate fi oferit altceva decât „interpretări ale semnului-Soarelui": plexul solar, emoţional-vital, interpretări ecuatoriale având de-a face cu cele *douăsprezece tipuri fundamentale de instincte rasiale Şi de focalizări colective de energie.* Apoi, foarte puţine persoane cunosc cu exactitate momentul naşterii, ceea ce face imposibilă o interpretare precisă, pe baza factorilor rotaţiei axiale (case,

ascendent, părți etc.). Astfel, factorul strict individual rămâne nesigur; adesea este o simplă Potențialitate şi poate fi văzut în termenii „tiparului de circumstanțe ale destinului". Astrologia ecuatorial-colectivă este potrivită persoanelor care duc o viața pur colectivă.

Viața colectivă, în epoca noastră de dezintegrare rasială şi culturală, înseamnă, în mod obişnuit o viața haotică, condusă de ritmul nebunesc al comportamentului urban. Dar, în vremurile antice, ea însemna o creştere terestră armonioasă, nu deosebită de aceea a plantelor şi copacilor. Marele om era floarea şi fructul tribului sau rasei sale, o expresie colectivă adusă la punctul de perfecțiune structurală. Era un om perfect în măsura în care îşi manifesta în mod perfect calitățile colectivității sale rasiale. Atunci era văzut ca focalizarea conştientă a unei colectivități mai înalte - colectivitatea strămoşilor perfecți, într-un sens; o vastă Ierarhie Celestă, într-un sens şi mai îndepărtat (deşi de asemenea „ancestral"). Un astfel de om a devenit un Mediator între cer şi Pământ. Ceea ce ne conduce la cel de-al treilea tip de abordare a astrologiei.

3. ASTROLOGIA OCULTA

Astrologia ocultă nu trebuie considerată în întregime separată de cele două tipuri precedente, nu mai mult decât se poate vreodată considera creativul separat de individual şi colectiv. Am văzut că rotația polilor este determinată de o combinație de factori: în principal, de rotația planetei în jurul axei sale şi de presiunea Soarelui (şi a Lunii) asupra proeminenței centurii ecuatoriale. Această proeminență este ea însăşi un rezultat al rotației axiale şi al forțelor centrifuge care o generează. În acelaşi mod, abordarea ocultă a astrologiei este determinată de calitatea abordării individului şi de nivelul instinctelor colective (vitalitatea moştenită) pe care individul le concentrează.

În timpurile arhaice, conştiința oamenilor era fundamental centrată la nivel fiziologic. Inteligența era atunci instinctul organic făcut conştient, iar apoi, în mod progresiv, despărțit de condițiile particulare şi dotat cu semnificație universală. Acest proces era cu adevărat ceea ce s-a înțeles prin „inițiere". Ca rezultat al inițierii, omul era capabil să-şi proiecteze conştiința şi instinctele universale asupra sferei celeste - Corpul lui Dumnezeu (Macrocosmos şi Macroprosopos în Kabbala). Dar era de asemenea capabil să primească Corpul lui Dumnezeu în propriul său organism fizic.

Cu alte cuvinte, universalul devenea particular în măsura în care particularul devenea universal. Se credea că şi reversul era de asemenea adevărat, pentru că universalul - Dumnezeu şi Ierarhiile celeste de constructori - s-a proiectat El însuşi pe Pământ. În exteriorul acestui

Pământ evolua o ființă alcătuită după înfățişarea lumii arhetipale celeste şi a Ierarhiilor sale - după adevărata înfățişare a lui Dumnezeu Un microcosmos, în potențialitate totuşi, nicidecum actualizat până la acest prim proces de inițiere menționat, potențiala „înfățişare a lui Dumnezeu" devenea energizată de voința creativă a lui „Eu sunt", latentă în fiecare om, şi apărea ca un fapt spiritual efectiv - aşa numitul corp-Christic.

Pentru a explica în întregime acest dublu proces ar fi nevoie de un volum separat, ceea ce, de fapt, ar însemna foarte puțin dacă nu s-ar experimenta procesul în sine; dar lucrul principal de priceput este că el implica: 1). *o concentrare structurală* a universalului ca un prototip latent în corpul fizic al omului; 2). o *expansiune a conştiinței* de la conştiința ego-ului particular la o conştiință *organică* universală. Aceste două procese pot fi numite involuție şi evoluție. Involuția înseamnă aici alcătuirea de către Ierarhiile celeste a unui prototip „astral" în interiorul omului fizic ca formă potențială divină a omului. Pe de altă parte, evoluția se referă la expansiunea şi universalizarea conştiinței omului, prin eforturile propriului său „Eu sunt" individual, până când acest „Eu sunt", asimilând puterea tuturor „virtuților" sau Razelor, devine identificat cu Dumnezeu şi un avatar al lui Dumnezeu.

Astrologia ocultă (atunci când este corespunzător înțeleasă) clarifică mult din ceea ce este confuz şi încâlcit în aceste două procese. *Procesul involutiv se referă la domeniul ecuatorial al zodiacului, iar procesul evolutiv la axa polară şi la mişcările sale.* Până acum nu a existat practic nicăieri vreo mențiune directă a factorilor astrologiei implicați în acest proces evolutiv ocult. Singurul lucru menționat a fost schimbarea *nivelului instinctual al omenirii,* care coincide cu intrarea Soarelui, prin precesia echinocțiilor, în constelațiile zodiacale. Aceasta este totuşi' doar o jumătate a poveştii, mai degrabă o consecință decât o *cauză..* Să spunem din nou că motivul precesiei echinocțiilor este rotirea axei polare.

Zodiacul, în sistemul ptolemeic, este o centură de foc creator care înconjoară pământul, focul acesta fiind concentrat asupra planetei noastre prin discul Soarelui - Soarele fiind o simplă lentilă prin care întregul zodiac îşi focalizează energia îndoisprezecită asupra Pământului. Ierarhiile zodiacale sunt Ierarhii de constructori - „Cosmocratori", cum mai sunt numite. Împreună ele constituie Puterea cosmică formatoare (*Mahat* în sanskrită). În muzică ele sunt simbolizate de ciclul de 12 cincimi care domină secvența „tonalității", ciclul de 12 „lyus" ce constituie baza muzicii chineze. Ele reprezintă seria Marilor Strămoşi, Patriarhii Bibliei şi ai cosmogoniei hinduse, cele douăsprezece Porți ale «Oraşului Sfânt" în interiorul „Corpului christic" al omului etc. Ele se referă la marele sistem simpatic şi la „lotuşii" lui (două Ierarhii pentru fiecare „lotus" ca şi două semne zodiacale guvernate de fiecare planetă, Soare-Lună fiind în mod

simbolic o planetă). Ele se referă în special la plexul solar şi la diafragmă: centura ecuatorială unde pasiunile «tropicale" de deasupra (inima) şi de dedesubt (sexul) se *centralizează. În* şi prin zodiac, substanța-pământ devine Om. Dar de-a lungul căii axei polare („copacul" „Eu-Sunt"-ului), Omul se *polarizează* alternativ la cele şapte mari Raze ale Logosului sau Dumnezeu. El se identifică cu cele şapte Raze şi cu cei şapte Avatari ai Christosului cosmic (sau Vishnu) şi *devine al optulea* Krishna, Christosul uman, Dumnezeul cel viu, Ishvara-în-corp.

Astfel, în timp ce Ierarhiile zodiacale sunt, în simbolistica cosmică, Constructorii corpurilor sau vehiculelor umane (reprezentate alegoric în Biblie de „Templul din pustie" şi de „Templul lui Solomon")[28], Stelele Reşedinței Eterne (Polul Nord) simbolizează învățătorii şi Avatarii Spirituali care, unul după altul, în concordanță cu principiul *permutării Razelor, apar* şi energizează „Eu sunt"-ul Omului. Ei personifică marile energii oculte ale Dragonului înțelepciunii (constelația Draco), al cărui cap arată înspre Vega, a cărui coadă separă Ursa Mare de Ursa Mică şi al cărui corp anterior se curbează în jurul polului eclipticii - Marele Gol. Acesta este „Palatul din centru" al cosmogoniei chineze, *Tien-Ki,* a cărui culoare este purpura.

În privința problemei Razelor, pe care ezotericii o tratează cu atâta nepăsare, vom cere îngăduința să citățm din *Doctrina Secretă* unde, aparent, învățătura apărea în forma sa teozofică modernă:

„Steaua sub care este născută o Entitate umană, spune învățătura ocultă, va rămâne pentru totdeauna steaua sa, de-a lungul întregului ciclu al încarnărilor sale într-o singură *Manvatara. Dar aceasta nu este steaua sa astrologică.* Ultima se referă la *personalitate,* în timp ce prima se referă la INDIVIDUALITATE, „îngerul" acelei stele (sau Dhyani-Buddha) va fi „îngerul" care ghidează sau conduce, ca să spunem aşa, la fiecare nouă renaştere monada, *care este o parte a propriei sale esențe,* deşi vehiculul său, omul, poate să rămână pentru totdeauna ignorant în privința acestui fapt. Adepții au fiecare un Dhyani-Buddha al lor - „Sufletul lor geamăn" mai bătrân - şi ei îl cunosc, numindu-l „Tatâl-Suflet" şi „Tatăl-Foc". Totuşi, abia în ultima şi suprema inițiere ei ajung să-l cunoască, atunci când stau față în față cu Imaginea strălucitoare...

Există şapte constructori de grupuri de astfel de Dhyani Chohani şi aceste grupuri vor fi găsite şi recunoscute în orice religie, pentru că ei sunt

---

[28] (Cf. *Un tratat despre focul cosmic* - de Alice Bailey, p.934 şi altele). Cei şapte „Rishi ai Ursei Mari" sunt deseori corelați cu cele şapte Raze cosmice şi cu cele şapte Planete „sacre"; merită să notăm că constelația Ursa Mare este în exteriorul cercului descris de Polul Nord. Simbolistica acestei constelații în jurul şi parțial în interiorul acestui cerc este în ea însăşi un fascinant subiect de studiu. Dintre toate, Draco este probabil cea mai sacră şi misterioasă. Corpul dragonului taie cercul rotației polare aproximativ în locul în care se află Polul Nord în 3102 î.Ch. - începutul marelui ciclu Kali Yuga în cosmogonia hindusă. Aceasta trebuie probabil să fie considerat, dacă nu începutul întregului ciclu polar, cel puțin ca unul dintre principalele sale diviziuni.

cele ŞAPTE raze primordiale... Adică cele şapte planete conducătoare, *sferele* unde locuiesc cele şapte spirite sub care este născut fiecare din cele şapte grupuri umane ce sunt ghidate şi influențate de acestea". *(Doctrina Secretă,* voi. I, p. 572, prima ediție)

În cartea *Un tratat despre focul cosmic,* scrisă de Alice Bailey, se pune un mare accent pe abordarea ocultă a astrologiei. Totuşi, subiectul nu este studiat ca un întreg, ci sunt date doar indicii enigmatice cu privire la astfel de stele, cum ar fi Ursa Mare, Sirius, Pleiadele etc. Sperăm că cele de mai sus vor arunca o oarecare lumină asupra domeniului simbolismului, deocamdată neatins.

Un lucru trebuie totuşi adăugat. Pentru ocultist, aceste constelații şi stele nu sunt în mod aparent simboluri, ci manifestări ale ființelor cosmice care influențează planeta noastră şi omenirea. Prin aceasta astrologia ocultă este legată de astrologia mundană şi vitalistă - care lucrează cu forța vitală, cu raze solare şi cosmice şi altele asemenea. În acelaşi timp, *Un tratat despre focul cosmic* este în întregime bazat pe Legea corespondenței - aşa cum sunt toate lucrările oculte, incluzând Kabbala şi *Doctrina Secretă.* Dar a folosi Legea corespondenței înseamnă de fapt a folosi simbolismul. Dacă există o „corespondență" între macrocosmos şi microcosmos, între părul unui om şi părul Marelui Om din Ceruri (ca în Kabbala) - atunci, fie oricare dintre obiectele „corespondente" poate fi considerat ca un simbol pentru celălalt, fie amândouă sunt la fel de simbolice față de o realitate pur subiectivă, neformulată. Astfel „astrologia ocultă" este, de fapt, în special pentru cercetătorii cu înclinații filozofice, un sistem simbolic cosmic legând naturile ecuatorială şi polară din Om cu zonele asociate cerurilor din jurul Pământului.

O altă formă de astrologie ocultă, de data aceasta simbolică într-o manieră dramatică şi efectivă, este cea care a dat naştere seriei de tablouri simbolice (câte unul pentru fiecare grad zodiacal). Vom discuta mai târziu despre acesta. Aici este suficient să spunem că această astrologie calcă pe urmele *Yi-Jing-ului* şi ale întregului ezoterism chinez şi tibetan; şi, înaintea lor, pe urmele a ceea ce s-a numit Revelația primordială a omenirii. Am analizat deja această chestiune în capitolul „Procesul ciclic", atunci când am vorbit despre Imaginile şi Arhetipurile primordiale. Toate acestea sunt manifestări ale Creativului cosmic - aşa cum, de altfel, este şi astrologia ocultă, pentru că Cerul însuşi nu e altceva decât una din primele şi cele mai puternice „Imagini primordiale". Şi poate fi considerat ca o creație a Unului Individual, pe care unii îl numesc Marele Arhitect al Universului şi alții îl venerează ca Dumnezeu.

Elemente fundamentale în „astrologia armonică"

După ce am discutat temeiul „logic" al simbolismului astrologie şi după

ce am separat cele trei mari abordări ale interpretării astrologice, cele trei tipuri fundamentale de astrologie, vom studia acum simbolismul astrologie legat de „astrologia individului". Vom arăta îndeosebi modul în care elemente de astrologie universal acceptate - cum sunt casele, semnele zodiacale şi planetele - trebuie să fie interpretate într-un tip de astrologie care pune accentul pe valorile psihologice. Am numit deseori un asemenea tip de astrologie, *astrologie armonică,* pentru că furnizează o bază pentru armonizarea şi integrarea psihicului uman. Ea considera harta natală ca pe o *strună-de-viață a ființei individuale şi a destinului pe care îl simbolizează;* putem spune, de asemenea, că o consideră ca pe adevăratul *Nume* al acestei ființe individuale. Ea *realizează* faptul că cei mai mulți oameni trăiesc doar în anumite părți ale ființei lor, în mod fragmentar şi incomplet. Deplinătatea pe care ei o reprezintă în mod esențial, ca şi Indivizi compleți, este acolo potențială, arhetipală, dar exprimată sau manifestată pe bucăți. Această deplinătate este adevărata Coardă a sinelui lor individual; însă numai câteva note ale corzii răsună din când în când, altele nu vibrează niciodată, şi astfel nu există intensitate sau plenitudine în viața lor.

A ajuta omul să-şi *realizeze* deplinătatea ființei şi să-şi ducă la îndeplinire destinul său - iată care este scopul astrologiei armonice! Harta natală este cheia spre împlinirea unui individ şi a manifestării sale exterioare - destinul său. Este izbânda simfoniei care înseamnă un om viu. Este tiparul arhetipal, formula simbolică, Signatura întregii ființe. Este schița clădirii reprezentând şinele său perfect - şi care conține, de asemenea, graficul de timp în concordanță cu care stadiile operației de construcție vor continua în secvență ordonată - ceea ce noi numim Destinul omului.

Astrologia nu înseamnă doar studiul unui interesant sistem simbolic; ea nu este, în mod fundamental, nici o prezicere a viitorului pentru a satisface curiozitatea personală. Este un studiu practic cu un scop foarte definit - chiar dacă, în mod obişnuit, neînțeles. Un scop vital. Ea reprezintă, cel puțin potențial, temelia unei noi tehnici de a trăi, a unui nou principiu de conduită (sau, am putea spune, a unei noi *Yoga)* - implicit deja, mai mult sau mai puțin, în tehnica psihologiei analitice (tehnica lui Jung) la care s-a făcut aluzie într-un capitol precedent, când am studiat dualismul idealurilor, caracterizat prin termenii *etic şi estetic.*

Dacă luăm o astfel de atitudine față de astrologie, va trebui să ne limităm la domeniul valorilor psihologice. Este adevărat că nu putem cu adevărat separa psihicul de corp. Fiziologia şi psihologia sunt strâns legate una de cealaltă. Cei din vechime ştiau acest lucru, dar au rezolvat corelația în termeni de *corpuri mai subtile (vital* şi astral, mai ales). Ştiința modernă tinde să accepte ideea de „câmp magnetic" şi de „emanații electrice" care, atunci când funcționează perfect, vor îndeplini probabil aceeaşi funcție - o

funcție de corelare, ca aceea care a dat valoare conceptelor arhaice sau „oculte”.

În prezent, totuşi, având în vedere dificultatea practică de a aplica astrologia în fiziologie şi medicină, pare mult mai înțelept să concentrăm interpretarea astrologică la nivel psihologic, indicând pur şi simplu posibilitatea corelațiilor organic-fizice, când acestea par evidente şi de excepțională influență asupra dezvoltării psihologice. De aceea, privim ființa umană prin harta sa natală mai mult ca pe *o* entitate psihologică. Ea este o ființă particulară, unică. Nu există o altă ființă *exact ca ea.* Realizăm totuşi că această ființă unică este un amestec de elemente care nu se găsesc doar în ea, ci şi într-o mulțime de alte ființe - în special în acelea care constituie, în mod colectiv, cadrul său spațio-temporal, adică mediul său şi strămoşii săi. Această ființă unică este o coardă particulară sau o combinație de elemente colective.

Prin urmare, ceea ce este individual reprezintă *cadrul structural* in care elementele colective sunt organizate mai mult sau mai puțin adecvat. Este forma sinelui. Substanța, pe de altă parte, este de natură colectivă. Corpul omului este alcătuit din molecule care sunt părți ale marii rezerve a acestui Pământ. La fel, psihicul omului poate fi văzut ca fiind alcătuit din elemente psihice - le putem oare numi *psihoni?* - care sunt părți ale vastului rezervor format din inconştientul colectiv al omenirii ca întreg sau din grupuri definite în cadrul omenirii (rase, triburi, națiii, familii, biserici etc.). Casele unei hărți natale şi toate elementele care îşi au originea în rotația axială a Pământului se referă la factorul individual din om - la structura sinelui său individual. Pe de altă parte, *semnele zodiacului* şi toate elementele avându-şi originea în revoluția orbitală a Pământului se referă la factorul colectiv, la substanța ființei sale. Vom adăuga aici că *planetele* se referă la energiile generate de constanta relație schimbătoare a factorilor colectivi cu cei individuali.

Zodiacul reprezintă domeniul Soarelui şi al planetelor sale. Este simbolul general al relațiilor vitale ce pot fi exprimate ca gravitație. Gravitația este simbolul relației, al atracției şi repulsiei dintre membrii unui grup. Este un factor aparținând, în mod simbolic, categoriei de „ecuatorial”. Pentru că, după cum am *văzut,* termenii „ecuatorial”, „orbital”, „solar” se referă la acelaşi factor fundamental: colectivul. Zodiacul reprezintă astfel un fundal pentru exprimarea diferitelor variații orbitale ale planetelor. Este o cale potrivită de întipărire şi înregistrare a relațiilor reciproce complexe dintre o planetă şi Soare, şi dintre o planetă şi celelalte planete.

Planetele sunt astfel, în termenii pozițiilor lor zodiacale, puncte focale pentru energiile colective. Pe de altă parte, ele reprezintă în termenii pozițiilor caselor lor (adică prin referire la orizont şi meridian), centre de activități în cadrul structurii individuale a ființei (şi destinului). Întrucât

planetele pot fi interpretate conform celor două seturi fundamentale de referință (semne şi case), ele reprezintă centrele de forță şi de activitate ale căror caracter, intensitate şi mod de operare sunt determinate de constantul echilibru schimbător al colectivului cu individualul: adică, personalitatea.

De exemplu, Jupiter în Berbec se referă la un anumit tip de energizare şi activare al tipului de substanță şi funcție organică reprezentată de semnul zodiacal Berbec. Jupiter în casa a şaptea indică faptul că orice (din conştiința şi din destinul individului) este simbolizat de casa a şaptea va fi afectat de un tip de activitate jupiteriană. Deoarece casa a şaptea se referă la senzații şi la relații, acestea vor opera conform unui ritm jupiterian expansiv, iar nativul va avea asociați şi parteneri care îi vor extinde viziunea şi sfera de acțiune.

Ceea ce numim azi „personalitate" reprezintă o sinteză de tipare de comportament. Este suma totală a tuturor mişcărilor şi emoțiilor exterioare ale ființei umane: ritmul total al activităților sale vitale - de la modul în care merge şi îşi contractă buzele, la comportamentul lui pe câmpul de luptă sau într-o sală de concert. Reprezintă un complex de activități. Fără activitate nu ar putea exista „personalitate". Comportamentul personalității este un amestec de influențe moştenite şi de mediu care operează în cadrul unei structuri a sinelui individual - factorul individual. La fel, planetele sunt caracterizate de semnele lor zodiacale după natura lor şi ele *operează. În* moduri particulare în concordanță cu pozițiile lor din structura caselor. Suma totală a planetelor, incluzând Soarele şi Luna - *tiparul planetar,* cum îl numim - reprezintă astfel personalitatea ca întreg.

Din cele arătate până acum se va deduce, probabil, că tiparul planetar simbolizează cel de-al treilea termen fundamental: creativul. Simbolizează, dar numai în mod potențial. El înseamnă întâi de toate activitate, dar activitatea nu semnifică neapărat creativitate. Orice om este activ, dar câți sunt creativi? *Creativitatea este activitatea semnificativă a unei personalități relativ individuate.* Elementul de semnificație este acolo spre a fi subliniat; şi, după cum vom vedea, acest element trebuie să fie revelat de simbolurile *gradelor care* sunt energizate şi înfățişate de activitatea planetelor localizate pe acestea. Totuşi planeta nu trebuie să clarifice - şi adesea nici nu o face - semnificația simbolică a gradului, în care caz tipul de activitate reprezentat de planetă *nu este creativ.* Personalitatea umană nu a atins încă punctul de relativă individuație şi individul nu are încă puterea de a da vieții şi destinului său o semnificație creativă[29].

[29] Nu mai menționăm rotația polilor şi factorii asociați acesteia pentru că aceştia se referă la Creativul planetar şi la schimbările generice ce afectează Omul-ca-întreg, nu o personalitate particulară.

SECȚIUNEA A DOUA

VI. CADRANUL CASELOR

La început ar fi bine să încercăm să clarificăm un punct care a creat confuzie printre cercetătorii astrologiei. Dacă privim o hartă natală obişnuită, în cel mai simplu stadiu al său, observăm o roată împărțită de douăsprezece spițe în douăsprezece secțiuni egale din punct de vedere geometric, de câte treizeci de grade de arc. Apoi vedem că, pe circumferință, acolo unde spițele se termină, sunt scrise semne şi grade zodiacale - dând longitudinea acestor spițe - adică, poziția lor ecliptică sau zodiacală.

Atunci, întrebarea care se pune este: „Ce trebuie considerat in mod exact ca fiind o casă?"

După cum am spus, casele se refereau la factorul individual - şi totuşi fiecare hartă are aceleaşi douăsprezece diviziuni angulare, acelaşi cadru principal. Astrologul poate considera chestiunea ca una de mică semnificație; dar ea are un aspect filozofic care adânceşte semnificația termenului „individual". Pe scurt, toate ființele umane sunt ca nişte variațiuni pe o singura temă: omul. Structura generică a tuturor indivizilor umani este esențial aceeaşi. Aceasta înseamnă că, deşi structura caselor reprezintă simbolul sinelui individual, această structură este, din punct de vedere geometric, aceeaşi pentru toți indivizii.

Ceea ce aduce o relativă unicitate individului este modul în care cadrul împărțit în douăsprezece este corelat cu zodiacul. Şi această corelație este indicată de gradele şi semnele zodiacului scrise la începutul (sau cuspida) fiecărei case. Înclinația axei Pământului pe planul orbitei Pământului prezintă variații mai mari, în funcție de latitudinea locului de naştere. Ca rezultat, în fiecare casă sunt cuprinse, de regulă, mai mult sau mai puțin de treizeci de grade.

Chiar şi aşa, există evident un număr limitat de posibilități şi, de aceea, fiecare individ nu este unic în aşa numitele caracteristici ale casei individuale. Aceasta se referă, din nou, la faptul că există un număr limitat de tipare individuale, dar punctul important este că fiecare tip-tipar operează ca un *factor care individualizează.* Când vorbim de „individ", nu înțelegem „unicul absolut"; ne referim la ceea ce presupune poziția şi semnificația de unicitate. În mod prezumtiv, ar Putea exista altă entitate exact la fel; dar în case vom vedea mereu ceva ce - în fiecare din aceste „unicități" identice - le constrânge către Propria conştiință şi *realizare* interioară, către unicul „Eu sunt". Şi aceasta este ceea ce contează din punct de vedere psihologic.

Semnificația celor douăsprezece case

Considerând acum structura împărțită în douăsprezece a caselor, vom evoca ceea ce a fost scris în ultimul capitol referitor la axele orizontală şi verticală ale hărții natale - orizontul şi meridianul. Ceea ce este dedesubtul axei orizontale, este făcut invizibil de către Pământ. Orice există dedesubtul Pământului, trebuie să ajungă la noi *prin Pământ.* Este tărâmul interior subiectiv. Ceea ce este deasupra, ajunge la noi *prin aer.* Este tărâmul exterior, obiectiv. Dacă există emanații, în primul caz ele ajung la noi prin picioare; în ultimul, în mare măsură prin cap (un important factor ocult). Aceasta explică de ce semnul zodiacal care simbolizează capul, Berbecul, se referă la începutul obiectivării, în timp ce Peştii, simbolizând picioarele, se referă la conştiința interioară subiectivă.

Originea semnificațiilor caselor poate fi înțeleasă în două moduri, în primul, întreaga roată este considerată ca o structură statică care operează complet, dintr-o dată. Cele două axe menționate mai sus reprezintă structura spațiului, a spațiului particular al nou-născutului. Ele formează crucea sa de încarnare. Este viața universală împărțită în patru părți în spațiu şi care, astfel, ia forma de ființă particulară. În, şi prin, acest cadru natura umană colectivă operează într-un mod particular, care caracterizează omul ca ființă individuală. Cele două axe împart harta în patru sferturi, numite în mod tradițional Est-Nord, Nord-Vest, Vest-Sud, şi Sud-Est. Aceasta rezolvă semnificația ascendentului, a Imum Coeli (nadirul), a descendentului şi, respectiv, a mijlocului-cerului, căci în astrologie fiecare diviziune a spațiului sau a timpului poartă semnificația punctului său de origine. Astfel, pătrarul de Est-Nord (primele trei case) poartă semnificația ascendentului, pătrarul de Sud-Est, pe aceea a mijlocului-cerului etc. Fiecare pătrar este împărțit în trei „case" secundare, pentru că fiecare lucrare a vieții este esențial întreită, incluzând acțiunea, reacțiunea şi rezultatul ambelor (fie conştiința, fie dezintegrarea) - de asemenea, şinele, non-sinele şi relația lor. Crucea individualității particulare generează la om patru moduri fundamentale de viață, patru operații fundamentale în procesul de existență ca individ. Acestea pot fi descrise (folosind terminologia lui C. G. Jung) ca: intuiție, sentiment, senzație, gândire.

Dar casele ar trebui considerate, mai logic, asemenea cadranului unui ceas, ca o simplă proiecție în spațiu a unui set de indicatori (sau numerale) care înregistrează o mişcare periodică ce apare în mod real în timp. În acest caz, trebuie să ne imaginăm linia orizontului mişcându-se în sens opus direcției acelor ceasului. Cuspidele casei întâi şi casei a şaptea reprezintă poziția orizontului aşa cum apare el de fapt la momentul primei respirații. Linia cuspidelor casei a doua şi casei a opta reprezintă poziția orizontului *două ore mai târziu;* linia cuspidelor casei a treia şi casei a noua, poziția

orizontului patru ore mai târziu. Fiecare casă reprezintă un interval de două ore. Cuspidele casei dau pozițiile succesive ale ascendentului (jumătatea estică a orizontului) la fiecare două ore - tot aşa cum pe cadranul unui ceas se înşiră punctele pe care limba mică le va indica într-un interval de 12 ore. „Cadranul caselor" astrologice este un cadran de 24 de ore cu numai o singură limbă.

Vom înțelege semnificația acestei concepții atunci când vom studia ciclul de 28 de ani al dezvoltării sinelui individual. Pentru moment însă, va fi mai simplu să considerăm casele ca o segmentare a spațiului din jurul nou-născutului în douăsprezece secțiuni de 30 de grade, generate de cele două axe fundamentale, orizontul şi meridianul. Accentul trebuie pus aici pe aceste două axe. Cuspidele caselor intermediare pot fi calculate în diferite moduri, dar cu orizontul şi cu meridianul avem doi factori fundamentali ai ființei individuale din care derivă elementele secundare. Cele două axe reprezintă atunci ceea ce poate fi numit „cuadratura spațiului" - crucea existenței individuale.

Orizontul este *linia conştientei* Este aşa conform celei mai evidente logici a semnificației simbolice; pentru că ea diferențiază cele două tipuri fundamentale de conştientă. Deasupra orizontului este tot ce poate fi perceput cu simțurile; dedesubtul orizontului este domeniul acelei conştiente interioare, pe care Jung o numeşte pe drept „intuiție". Intuiția este facultatea conştiinței prin care percepem fapte interioare Senzația este conştienta non-sinelui, a altora. Deoarece ascendentul reprezintă punctul-germene al emisferei inferioare, el îşi asumă în mod necesar semnificația de *conştientă de sine pură;* descendentul, fiind punctul-germene al emisferei superioare, este simbolul *conştientei față de alții* Astfel, intuiția şi senzația sunt văzute ca doi factori complementari, asociați respectiv cu Estul şi Vestul.

Omul devine conştient de propria sa existență ca »Eu", printr-un proces interior care înseamnă intuiție, în timp ce senzația este rezultatul unei conştiente a cauzelor exterioare, atribuite impresiilor simțurilor. O senzație adevărată nu este o simplă impresie, ci mai degrabă rezultatul combinației unei impresii a simțurilor şi a conştiinței noastre de sine. O placă fotografică primeşte impresii similare cu cele receptate de retina noastră; dar senzațiile vizuale care corespund acestor impresii conțin, cu excepția ultimei, propria noastră capacitate de a reacționa la stimuli. Toate senzațiile implică, de aceea, o relație între obiect şi subiect. Astfel, senzația este pe drept atribuită descendentului care, în mod tradițional, guvernează problemele legate de relație, parteneriat, căsătorie etc.

Prin intuiție devenim conştienți de ceea ce suntem în mod esențial. pe baza acestei conştiente - „Eu sunt asta şi asta" - începem să atribuim judecăți imediate acelor schimbări pe care le experimentăm în interiorul

psihicului nostru. Nu simțim - în mod spontan, instinctiv - ceva pentru, sau împotriva acestor schimbări. Apare astfel un nou mod de operare: *sentimentul* Din senzații şi din corelațiile lor se naşte un nou proces: *gândirea.* Gândul este rezultatul senzației, exact după cum sentimentul este rezultatul intuiției. Ceea ce era abstract ca şi conştientă intuitivă, devine concret ca sentiment. Ceea ce era vag, fugitiv, trecător ca senzație, devine fixat, relativ permanent, ca gând. Mai mult decât atât, ceea ce reprezintă o simplă problemă de conştiință devine o experiență concretă, efectivă, având formă şi scop - adică semnificație. Sentimentele implică experiență şi experiența se manifestă, fie ca sentiment (dacă baza sa este *subiectivă),* fie ca gând (dacă baza este *obiectivă).* A experimenta nu înseamnă în mod simplu a primi o impresie, ori a fi conştient de ceva, ci înseamnă a merge în adâncul lucrului (sau sinelui) şi a stabili semnificația acestuia prin sentiment sau prin gândire.

În felul acesta dobândim semnificația axei verticale, care se referă la *experiența concretă.* Conştienta orizontală devine focalizată în punctele verticale ca experiență concretă. Receptivul devine activ, după cum orizontul devine meridian. Axa orizontală care se referă la conştiință este, pentru a folosi un termen al lui Jung, *irațională;* în timp ce axa verticală este asociată operațiilor *raționale* ale sinelui. Conştienta propriului sine sau a altora nu implică un proces rațional - este un fapt direct de viață. O impresie nu este rațională în sine. Ea doar *este.* Apoi, noi începem să raționăm pe baza ei. Dacă este o experiență interioară, îi atribuim o judecată imediată, ia început prin sentiment, Sentimentul nu este rațional în acelaşi mod în care este gândirea; totuşi, ambele au o valoare ca judecăți pe baza cărora acționăm ulterior, ca unii care acordă semnificații. Le putem astfel numi raționale din cauza operației particulare din conştiință pe care ele o implică. Trebuie totuşi să subliniem faptul că aceşti termeni sunt folosiți conform sensului lor strict filozofic, şi nu cum sunt folosiți în mod obişnuit, în vorbirea curentă.

Dacă dorim apoi să interpretăm, din punct de vedere psihologic, o hartă natală în care găsim Scorpionul ca ascendent, Taurul ca descendent, Leul în mijlocul cerului şi Vărsătorul în Imum Coeli, vom începe să tragem următoarele concluzii: intuiția operează pe baza Scorpionului, iar nativul „se va găsi el însuşi" în *mod natural,* prin folosirea metodelor potrivite caracteristicilor Scorpionului. Aceste caracteristici ale Scorpionului îi vor furniza tot ce este mai bun deoarece, pentru el, cea mai naturală cale spre o deplină conştientă reprezintă ceea ce, în mod fundamental, este el. Prin sex, prin controlul energiilor vitale, printr-o eliberare fermă de putere, el va atinge deplina conştientă de sine. Acelaşi tip de raționament s-ar aplica şi celor patru unghiuri.

Scopul astrologiei armonice este de a conduce oamenii la înțelegerea

întregii lor naturi şi fiinţe; realizare, corelare, integrare - şi astfel, sublimare. Este necesar apoi ca ea să permită persoanei a cărei hartă este analizată să facă lucrurile pe care - dacă *instinctul* său nu a fost frustrat de familie şi societate - le-ar fi făcut pur spontan. Semnul (şi gradul) zodiacului la cele patru unghiuri înfăţişează astfel calea naturală de împlinire a activităţii simbolizate şi este cel mai bun mijloc de a funcţiona pe cale intuitivă, prin sentimente sau gânduri, după caz. El reprezintă ceea ce omul, în mod esenţial, *este* - dar, în multe cazuri, ceea ce a fost distrus de existenţa socială şi intelectuală; indică astfel cum să se ajungă, dincolo de trăsăturile superficiale şi dobândite, la calităţile fundamentale care sunt cu adevărat ale fiinţei omeneşti.

Semnele zodiacului ne furnizează un set de douăsprezece caracteristici de viaţă, de calităţi ale fiinţei sau de atitudini faţă de viaţă - după cum dorim să le considerăm. Apărând în personalitatea oricărui individ particular, ele arătă calităţile care trebuie atribuite *congenital* variatelor facultăţi şi moduri de activitate ale persoanei. Ele revelează, ca să folosim un termen oriental, *dharma* acelei persoane. Dharma focului este să ardă, a tigrului să fie feroce, a omului născut cu o natură artistică să creeze etc. A citi unghiurile unei hărţi, înseamnă astfel a citi *dharma* completă a nativului.

Aceasta va fi suplimentată de o interpretare a semnelor pe cuspidele celorlalte case. Casele „succedante" (a doua, a cincia, a opta, a unsprezecea) semnifică reacţia la acţiunea exprimată în casele „angulare" (prima, a cincia, a şaptea, a zecea). Acestea se pot referi fie la o reacţie pozitivă, fie la una negativă. Dacă reacţia este pozitivă, ce este semnificat în casa „angulară" devine *consolidat* şi *focalizat* prin intermediul limitărilor şi contrastelor. Dacă prima casă înseamnă conştienta sinelui, aceasta conştientă devine consolidată de limitările impuse de moştenirea trecută (fiziologică şi psihologică); sau, într-un stadiu ulterior, prin posesiunile de toate felurile. Dar, dacă reacţia este negativă, atunci această moştenire sau aceste posesiuni înăbuşă conştiinţa sinelui, apăsând asupra intuiţiei Eu-lui „spiritual" cu toată inerţia materialismului.

Asemănător, casa a cincia poate să consolideze experienţele şi sentimentele reprezentate de casa a patra, ca de exemplu, căminul (casa a patra); sau, altfel, conţinuturile sale pot însemna pierderi în problemele specifice casei a patra, întrucât plăcerea şi speculaţia pot conduce la pierderea unei case. Prea multă plăcere smintită toceşte sentimentele, însă învăţătura şi exprimarea artistică sporesc şi focalizează aceste sentimente, forţându-le să se confrunte şi să dea formă materialelor implicate (copii sau materiale estetice - casa a cincia). Aceeaşi linie de gândire se aplică la interpretarea casei a opta (consolidarea sau pierderea puterii de relaţie) şi a casei a unsprezecea (consolidarea şi pierderea vieţii profesionale şi publice;

prieteni sau speranțe himerice, care îndepărtează de la realitate).

În ce priveşte casele „cadențe", ne confruntăm fie cu rezultatul sau pierderea implicată în casele succedante, fie cu activitățile şi expresia modului psihologic de operare (angulare), după ce acesta a fost focalizat (succedante). Astfel, casa a treia simbolizează chestiunile care au de-a face cu activitățile exterioare unei moşteniri fizico-psihologice integrate. Substanța corpului nostru devine cu adevărat a noastră prin sistemul nervos, care asociază şinele abstract celulelor rasiale moştenite. Aceste influențe atavice ale casei a doua se manifestă în casa a treia ca frați şi surori, sau, mai degrabă, ca mod al nostru de a ne asocia cu ele. Fiecare tip posibil de legături intime (în propriul corp, sau în cercul familial, sau în zona atinsă de mici călătorii) este caracterizat aici. Pe de altă parte, dacă a doua casă înseamnă pierderea sinelui în natura atavică (sau în posesiunile obținute în ciclurile ulterioare ale vieții), atunci casa a treia înseamnă nevroză, *gelozie* familială, invidie şi, probabil, nebunie.

În casa a şasea noi culegem roadele unor servicii făcute celorlalți, ca o consecință a unei case a cincia constructive; sau, altfel, boală, sau obligația de a-i servi pe ceilalți, ca urmare a risipei şi îngăduinței în probleme ca exprimarea de sine, educația de acasă etc. În casa a noua, pierderea senzațiilor sau puterii de relație (moarte, faliment etc.) ne obligă să facem o „lungă excursie" peste granița țării noastre... sau a acestui plan de existență. Dar în cazul în care casa relației şi căsătoriei s-a dovedit pozitivă, noua putere pe care o obținem din consolidarea oportunităților ivite din contactele umane, ne permite să ne extindem activitățile, fie prin excursii fizice, fie prin expansiunea mentală a conştiinței. La descendent găsim indicele puterii noastre de senzație. Senzațiile focalizate şi consolidate prin puterea care curge în sus prin coloana vertebrală (Scorpion-Kundalini) devin în final gânduri abstracte şi consonanță religioasă cu ideile universale (Săgetător - casa a noua).

Casa a douăsprezecea semnifică, în mod negativ, dispariția idealurilor şi speranțelor noastre sociale - introspecția pentru descoperirea semnificației vieții. Închisoarea viselor şi iluziilor noastre ne ține prizonieri până când ne manifestăm într-o nouă viziune. Sau ne obligă, în chip nelămurit, să intrăm într-un nou ciclu de sclavie. Sau altfel, ea semnifică capitolul final al unei perioade bine trăite şi de tranziție către o nouă naştere, la un nivel mai înalt de personalitate, ale cărei temelii vor fi fost munca noastră altruistă pentru societate şi pentru prietenii noştri, muncă inspirată de idealuri nobile şi generoase.

Diagrama următoare redă grafic afirmațiile anterior şi îşi dovedeşte folosul prin faptul că face o paralelă între semnificațiile convenționale şi cele psihologic-filozofice ale caselor:

O astfel de schiță a semnificațiilor caselor nu epuizează totuşi posibilitățile de semnificație. Aceste posibilități sunt, de fapt, infinite, tot aşa cum posibilitățile aplicațiilor oricărei formule algebrice complexe sunt, practic, infinite. Cel care înțelege cu adevărat semnificația reprezentării

DIAGRAMĂ[30]

CASA	INTERPRETARE TRADIȚIONALĂ	INTERPRETARE FILOZOFICĂ
I.	Forma corporală; înfățişare personală şi perspectivă asupra vieții.	Conştienta de sine; punct de vedere subiectiv. „Semănătorul. Principiul-formei; Destinul particular.
II.	Sănătate; posesiuni; câştig sau pierdere.	Substanța de viață folosită de către sine, materialul trebuie să fie salvat. „Pământul". Ereditatea. Substanța socială disponibilă pentru a realiza destinul (bunăstare, posesiuni). Substanța chimică a corpului. Hrană. Metabolism.
III.	Frați (de comunitate), vecini, călătorii scurte, literatură; josnicie.	Relația sinelui personal cu substanța fizică, a Semănătorului cu Pământul: Germenele; intelectul formator care sintetizează impresiile simțurilor şi care uneşte destinul individual şi elementele sociale; mediul.
IV.	Casa şi părinții; tatăl; sfârşitul vieții. Afaceri legate de pământ şi proprietăți.	Concretizarea sinelui; sufletul. Baza sa de operare. Tatăl, al cărui germene poartă tiparul astral, schița corpului.
V.	Urmaşi, copii, creații artistice speculație, amuzament.	Exteriorizarea sinelui. Activitate creativă şi procreativă. Amuzament.
VI.	Boală; servitori şi subordonați. Duşmani personali.	Conflicte care rezultă din exteriorizarea sinelui. Duşmănia altora, incluzând celulele propriului corp. Boală; relația între stăpân şi sclav, angajator şi angajați.
VII.	Căsătorie şi parteneriat.	Sensul relației umane pe baza lui „a da" şi „a lua"; schimb reciproc de energii vitale şi de idei.
VIII.	Moarte şi moştenitori.	Distrugerea limitărilor personale ca rezultat al schimburilor umane reciproce; lărgirea punctului de vedere; regenerare şi moarte. Ocultism practic şi afaceri bazate pe contracte şi rate de cumpărare.
IX.	Religie, filozofie; ştiință, scrieri, călătorii la distanță.	Mintea abstractă şi simțul relației în asocieri; contacte internaționale; adaptare mentală la idei rasiale şi nevoi colective.

[30] Atribuirea casei a patra tatălui şi a casei a zecea mamei, a fost disputată foarte puternic. În timpurile medievale, fiul urma aproape întotdeauna profesia tatălui; de aceea, întrucât profesia este întotdeauna asociată casei a zecea, ideea de tată părea de asemenea legată de casa a zecea, în special din punctul de vedere al fiilor. De asemenea, mulți astrologi asociază semnele zodiacale caselor astfel: Berbecul corespunde primei casei, Racul casei a patra, Capricornul casei a zecea. Deoarece Racul este „guvernat" de Lună (care simbolizează mama) şi Capricornul de Saturn (care simbolizează tatăl), a părut logic să se asocieze mama casei a patra şi tatăl pasei a zecea. Am fi înclinați să credem că aceste co-relații sunt interschimbabile, în concordanță cu nivelul de viață la care se situează omul. O co-relație cu adevărat fiziologică poate fi schimbată la nivel psihologic. Mama poate domina căminul fizic (casa a patra); dar tatăl poate forma căminul psihologic: sufletul.

X.	Onoare, promovare, faimă poziție publică; de asemenea, mama.	Concretizarea relațiilor; baza de operare în societatea umană; afaceri; afaceri de stat. Mama - în care sunt concretizate conştiința rasială şi sufletul național.
XI.	Prieteni; dorințe şi speranțe. Linguşitori.	Exteriorizarea poziției sociale; cercul de cunoştințe şi prieteni; noi idealuri ale relației umane şi sociale; visele şi eforturile Reformatorului.
XII.	Duşmani ascunşi; soartă, închisoare.	Conflict cu forțele inerțiale ale societății; puterea limitatoare a nivelului de conştiință al rasei şi ridicarea deasupra acesteia, prin eforturi individuale, prin voință exercitată în mod ocult. Karma şi fatalitatea renaşterii într-o formă limitată, fie pentru a neutraliza eşecurile, fie pentru sacrificiu plin de compasiune. Forțele care au adus şinele la reîncarnare, învingerea karmei; eliberare.

Într-o diagramă a celor douăsprezece operații fundamentale ale personalității, va observa apariția de noi sensuri sau semnificații, ori de câte ori *analizăm un nou nivel* al sinelui. Roata caselor este o formulă universală.

Oriunde se aplică opozițiile polare ale sinelui şi non-sinelui, ale conştiinței şi experienței, ale abstractului şi concretului - acolo poate fi folosită cel mai eficient roata caselor, pentru a aduce un tipar de ordine aparentei confuzii de fenomene, oricare ar fi ele. Oriunde aglomerarea de elemente substanțiale poate fi considerată o entitate organică, un circuit relativ închis de energii vitale, acolo se aplică roata caselor şi diferențierea ei împătrită şi îndoisprezecită de *puncte de vedere.* Aceasta deoarece energiile vitale se mişcă într-un circuit închis (acțiune metabolică) şi alcătuiesc colectivitatea celulelor din care aceste energii vitalizează un organism. Fiecare organism este, într-o anumită limită, o entitate individuală. În măsura în care este o entitate individuală, în el se va ivi un anumit tip de conştientă (a propriului sine şi a altora) şi un anumit tip de experiență concretă (subiectivă, ca sentimentul sau instinctul; obiectivă, ca grupări de senzații sau gânduri dobândite).

Este adevărat că în toate lumile inferioare omului există o foarte mică conştientă de sine - dacă există - şi un foarte mic simț al ego-ului format ca bază pentru exprimarea de sine individuală. Cu alte cuvinte, subiectivul, tărâmul sinelui de sub orizont, nu este dezvoltat în entitatea individuală separată. Însă un asemenea tărâm e dezvoltat în specia vegetală sau animală ca întreg - constituind ceea ce Bergson numeşte „geniul speciei".

Doar la nivelul uman fiecare specimen este, cel puțin în mod potențial, un individ complet. „Geniul speciei", adică realitatea arhetipală a OMULUI (ceea ce hinduşii numesc „Manu"), *poate* deveni centru al personalității atunci când omul este cu adevărat „individuat". Şi odată cu aceasta, el devine Christos cel viu, Dumnezeul-din-interior.

Cu alte cuvinte, un om încetează a fi o creatură de pe suprafața pământului - un animal. El începe să trăiască atât deasupra cât şi dedesubtul orizontului, în mod obiectiv şi subiectiv. Propriul său centru se identifică cu centrul Pământului. El devine astfel o ființă planetară - un microcosmos.

De aceea, emisfera inferioară a hărții natale se referă la formarea şi exprimarea potențială a Dumnezeului interior. Acolo, în punctul nadirului („Soarele de miazănoapte" al masoneriei), ego-ul conştient al omului se naşte în ieslea „sentimentelor". Apoi, după ce a fost regenerat de încercările pe care le implică relațiile umane şi existența socială, acest ego devine, în final, din ce în ce mai cuprinzător. Centrul ființei colective, care este simbolizat de zenit şi de punctul de amiază, este asimilat de ego-ul individual! Acesta, în schimb, oferă hrană pentru o mai adâncă conştientă a propriului sine şi a celorlalți. În cele din urmă, cele patru „unghiuri" ale hărții devin integrate în centrul hărții - sau, în alt sens, într-o a treia dimensiune, ca vârful unei piramide construite pe aceste patru „unghiuri". Punctul de integrare sau de individuație este ceea ce Jung numeşte: Şinele.

În simbolistica rozacruciană, Şinele este trandafirul care înfloreşte în centrul crucii. Este, de asemenea, focul care se înalță din rotirea centrului svasticii. Este vârful piramidei egiptene - care era o încăpere de inițiere.

Dezvoltarea Sinelui individual

Din cele arătate anterior este evident că roata caselor trebuie inerent interpretată mai degrabă pe baza devenirii, decât a vieții statice. Ea este un tipar temporal; un tipar de dezvoltare care înregistrează în mod fundamental un *proces. Şi* acest proces reprezintă marele proces psihologic de individuație: „Marea Operă" alchimică - „construcția Templului" din Biblie. Omul - Arhetipul universal sau „Mânu" - este crucificat în entitatea fiziologică (animalul uman perfectibil) şi după *trei zile* se iveşte asemenea lui Christos - „Individul" uman care a devenit perfect.

Simbolismul acestor „trei zile" este susceptibil de infinite aplicații - asemenea simbolismului celor „şapte zile" ale creației. Ultimul se referă la construirea entității fiziologice; într-un sens mai larg, la acela al ființei Planetare (de unde şi împărțirea în şapte a Marelui ciclu polar). Primul se referă la construirea „individului" uman ca ființa psiho-mentală. Din punct de vedere astrologie, putem utiliza roata caselor Pentru a schița această construcție a individului uman. Vom vedea că fiecare „zi" înseamnă in realitate un ciclu de 28 de ani. Astfel, întregul Proces va dura teoretic 84 de ani - ceea ce reprezintă ciclul de revoluție al lui Uranus în jurul Soarelui, un fapt semnificativ, care va primi o semnificație sporită de îndată ce studiem simbolul lui Uranus.

Cele două procese (fiziologic şi psiho-mental sau generic şi individual) sunt strâns legate; şi aceasta reiese cu atât mai evident, atunci când se studiază „din punct de vedere kabbalistic" numărul 7. Dacă se adună toate cifrele care preced acest număr (procesul de adunare kabbalistică se obține numărul 28, pentru că 1+2+3+4+5+6+7=28. Dar dacă procesul de adunare se face pentru fiecare număr pană la 7, avem ca sumă totală numărul 84. Adică obținem următoarea diagramă:

1	care dă în mod kabbalistic	1
2	»	1+2=3
3	»	1+2+3=6
4	»	1+2+3+4=10
5	»	1+2+3+4+5=15
6	»	1+2+3+4+5+6=21
7	»	1+2+3+4+5+6+7=28
28		84

Semnificația „adunării kabbalistice* poate fi intuită, probabil, printr-o ilustrare geometrică a procesului, care, în acest caz, are o semnificație particulară.

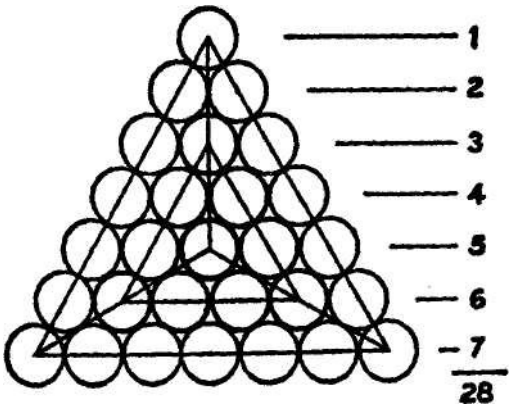

Din analiza figurii alcătuite din 28 de cercuri egale şi tangente, devine cât se poate de clar că numărul 28 se referă la *trei domenii de existență.* Domeniul exterior este marcat de 18 cercuri exterioare; domeniul din mijloc de 9 cercuri de mijloc; şi domeniul interior de un cerc central.

Singurul număr anterior care oferă o figură simetrică centrată în jurul unui cerc este 4; din punct de vedere kabbalistic este egal cu 10. Numărul 10 se referă la cosmic; dar numărul 28 este numărul *Omului tripartit* Omul ca spirit, suflet şi corp. Spiritul este 1; sufletul este 4; corpul este 7. De aceea numărul individului perfectibil este 28. Dar procesul de *realizare* deplină a individuației solicită ca fiecare factor component (sau număr) să fie de asemenea dezvoltat pe deplin; şi astfel durata sa este de 84 ani. Prin dezvoltarea doar a numerelor fundamentale (1, 4 şi 7), avem un total de 39; adică 1+10+28. La vârsta de 39 ani, omul atinge o stare de semnificație particulară în dezvoltarea sa spirituală - al 40-lea an fiind de asemenea anul-germene al decadei 40-50, care reprezintă a cincia decadă. Omul este, de asemenea, simbolizat ca o stea cu cinci colțuri. A cincia secțiune a stelei este capul - organul creativului. În timpul acestei a cincia decade, omul îşi găseşte lucrarea sa

de destin. Într-adevăr, în acest sens, „viața începe la 40 de ani!”[31].

După această scurtă călătorie pe tărâmul numeric, sau a simbolismului kabbalistic, ne întoarcem la *analiza,* astrologică a ciclului de 28 ani. Un asemenea ciclu reprezintă una din „zilele” despre care vorbea Isus, atunci când spunea: „Distruge acest templu şi Eu îl voi ridica din nou în trei zile”. Fiecare zi reprezintă, nu un ciclu de rotație luat în mod literal al Pământului în jurul axei sale, ci un ciclu de rotație al sinelui individual al omului în jurul axei sale, adevăratul său „EU SUNT” adumbrit de Steaua Polară spirituală - monada, sau „Tatăl din Ceruri” veghind la fiecare ființă umană.

Acest ciclu de 28 ani poate fi împărțit pe harta natală. Cu alte cuvinte, harta natală nu trebuie folosită doar ca un tipar-spațial ce dezvăluie schița unui sine care şi-a încheiat ciclul; secvența în timp a operațiunilor construcției poate fi, de asemenea, descoperită pornind de la ascendent, începutul construcției, şi continuând, de-a lungul circumferinței hărții, într-o mişcare inversă acelor ceasului. Când se atinge din nou ascendentul, primul ciclu de 28 de ani este încheiat şi începe cel de-al doilea, care se încheie în cel de-al 56-lea an; urmează al treilea ciclu de 28 de ani, ajungând la sfârşit la vârsta de 84 ani, care marchează terminarea teoretică şi simbolică a *templului interior* al omului. Acesta reprezintă sfârşitul procesului de individuație.

Totuşi, templul poate să nu fie niciodată terminat şi, în aproape fiecare caz din prezent, el *nu este* terminat. La fel, indiferent dacă este realizată sau nu, curba dezvoltării este acolo, ca potențialitate, împreună cu *schițele,* Marele Arhitect (Dumnezeul care sălăşluieşte în Steaua Polară, conform chinezilor) îi oferă omului un *grafic de timp de operare.* Structura spațială trebuie să fie terminată într-o anumită perioadă de timp, iar operațiunile de construire trebuie continuate într-o ordine clară; mai întâi această parte a schiței, apoi cealaltă, apoi următoarea etc. Mai întâi temelia, apoi primul şi al doilea nivel incluzând marea Cupolă care acoperă totul. Există astfel trei perioade: de la naşterea fizică până la vârsta de 28 de ani; apoi de la ceea ce ar trebui să însemne naşterea psiho-mentală (28 de ani) la 56 de ani; în

[31] Formula implicată în aceste paragrafe poate fi folosită pentru a determina semnificația arhetipală a tuturor momentelor hotărâtoare din ciclul vieții umane, dar e necesar ca ea să fie aplicată cu atenție şi înțelegere. Putem oferi mai multe exemple pentru a clarifica problema. Dacă luăm în considerație 15 cercuri aranjate în modul descris mai sus, vedem că ele constituie două serii - un triunghi exterior de 12 cercuri şi un triunghi interior de 3 cercuri; numărul 15 este „suma kabbalistică” a lui 5; dar dacă această sumă este pe deplin dezvoltată, urmând procedura de mai sus, ea dă numărul 35. Numărul 35 reprezintă punctul de viață care aduce în mod simbolic Căsătoria cerului şi a Pământului. Este dezvoltarea numărului 5 - numărul Marelui Inițiator. Figura de 15 cercuri este simetrică, dar conține numai două serii: cercul spiritual interior încă lipseşte. Acest cerc interior va apărea în figura dezvoltată din numărul 6, adunând anii 22 şi 56 (cf. coloanelor din stânga şi din dreapta figurii). Aceştia sunt anii de trezire spirituală. Însă figurii îi lipseşte temelia, cu numai 22 de cercuri, ea va dobândi această temelie şi va deveni simetrică, cu 28 de cercuri - numărul deplin al individuației).

final, de la această potențială a treia naştere, sau naşterea spirituală, până la sfârşit (84 ani).

Aceasta corespunde din nou cu vechea tradiție, conform căreia natura omului este întreită: corp, suflet, spirit. Mai mult, cele trei mari cicluri de 28 de ani formează adevărata bază a anticei idei referitoare la Primul născut, la al doilea şi la al treilea născut. Însă brahmanismul popular a trecut foarte repede peste această a doua naştere din rațiuni practice şi uşor de înțeles. În timpul primilor 28 de ani, omul îşi perfecționează (întotdeauna teoretic) corpul fizio-psihologic - sau, mai bine zis, *şinele rasial.* El *realizează* originea şi trecutul familiei şi al rasei sale, apoi se manifestă ca un *sine individual* nou-născut. Discriminând, selectând, respingând şi alegând din ceea ce i-a oferit trecutul omenirii pentru propria sa individualitate, el construieşte pe temelia acestui trecut (pentru că fiecare templu trebuie să aibă o temelie) structura sinelui său individual.

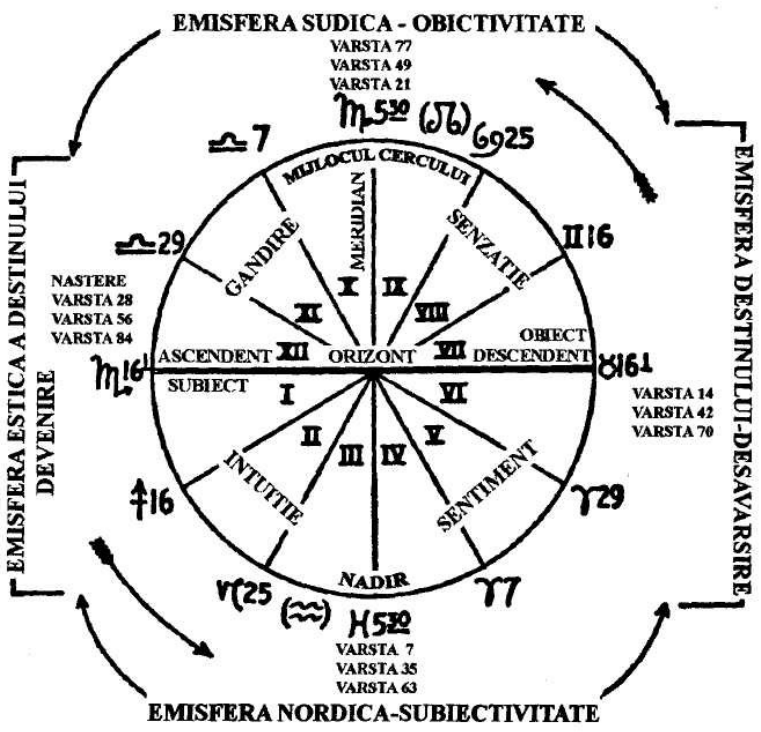

Diagramă: **O interpretare simbolică acercului caselor**

În final, dacă această structură este complet terminată, el atinge, la vârsta de 56 de ani, momentul când Spiritul universal se naşte în interiorul său - a treia naştere sau naşterea spirituală. Aceasta este simbolizată prin construirea cupolei templului - o replică a Bolții Cereşti, ea însăşi un simbol al Sinelui universal, sau Dumnezeu. Când această etapă este de asemenea încheiată, omul trece în alte sfere, în mod conştient şi fără pierderea identității personale, dacă şi-a construit un „vehicul al nemuririi". Primul ciclu vede în mod potențial desăvârşirea corpului de *pământ,* al doilea ciclu, aceea a corpului *sănătății;* al treilea, aceea a corpului de *lumină* - în exteriorul pântecului fizic al mamei se naşte un organism din carne şi oase. La a doua naştere, un *Sunet* răsună în afară, *Ishvara* sau *Logosul,* Vocea Dumnezeului-din-interior. La a treia naştere, *Lumina* se revarsă asupra Sinelui dedicat - aşa cum o simbolizează Wagner în consacrarea Graal-ului în ultimul act al operei *Parsifal.*

Fiecare ciclu este o revoluție completă a întregului „tipar al sinelu", adică a axei hărții natale. Această revoluție *simbolică* este măsurată temporal intr-o asemenea manieră, încât la fiecare şapte ani, un braț al crucii ajunge în poziția pe care a ocupat-o la început. Cu alte cuvinte, la vârsta de şapte ani ascendentul ajunge pe poziția ocupată la naştere de Imum Coeli, ultimul ajunge pe aceea a descendentului natal etc. La paisprezece ani, ascendentul ajunge pe poziția natală a descendentului; la douăzeci şi unu de ani, a mijlocului cerului. La douăzeci şi opt de ani ajunge în propria sa poziție natală şi începe un al doilea ciclu, în acelaşi fel.

Teoretic, întreaga cruce axială se roteşte în douăzeci şi opt de ani. Din motive practice, revoluția ascendentului este, de regulă, cea mai valoroasă pentru studiu, pentru că ascendentul simbolizează adevărată esență a sinelui, atitudinea omului şi calea spre el însuşi. El este acea viziune particulară despre viață, acea calitate particulară de viață căreia omul, ca identitate individuală, trebuie să-i fie reprezentant. Ascendentull este standardul valorilor omului ca sine individual. El reprezintă astfel centrul însuşi al întregii conştiințe. Întrucât el are o mişcare ciclică de-a lungul unei perioade de douăzeci şi opt de ani, se poate obține un valoros grafic al dezvoltării secvențiale a atitudinii centrale a omului față de viață.

În aceeaşi manieră se pot de asemenea schița, în mod valoros, transformările succesive ale celorlalte trei puncte fundamentale ale conştiinței. Schimbarea atitudinii omului față de ceilalți, față de lumea exterioară în general, va fi reprezentată grafic de revoluția descendentului. Atitudinea lui fundamentală în gândire şi sentiment poate fi dedusă din mişcarea simbolică a axei verticale a hărții natale. Indicații extrem de valoroase vor fi oferite de fiecare casă, cu condiția ca să nu se aştepte să se găsească o mare precizie, în termeni de apariție a evenimentelor concrete. În această discuție noi nu *analizăm* întocmirea hărții întâmplărilor vieții exterioare ci cu schimbări în lucrarea interioară a sinelui individual; adică, cu schimbări ale punctelor de vedere psihologice şi a atitudinilor interioare față de întregul vieții, subiective şi obiective. Acestea pot fi asociate cu evenimente exterioare; dar, chiar şi atunci, ceea ce contează este mai degrabă direcția schimbărilor subiective, decât orice dată exactă cu care s-ar putea „lega". Tipul de abordare potrivit analizei acestor cicluri de dezvoltare este pur psihologic.

O asemenea analiză serveşte pentru a verifica şi interpreta matematic descoperirile psihologiei referitoare la dezvoltarea progresivă a psihicului uman şi a funcțiilor sale, sau a modurilor sale de activitate. Ea verifică, de asemenea, vechea idee „ocultă" a împărțirii vieții omeneşti în cicluri de 7 ani, fiecare marcând dezvoltarea unui aspect particular al caracterului individului şi a mijloacelor de exprimare ale sinelui. Primii 7 ani arată dezvoltarea puterii conştientei de sine sau a intuiției - aşa cum este

înțeleasă de Jung. Tânărul copil observă totul pe baza personalității. Este dificil pentru el să facă diferențierea între obiectiv şi subiectiv, neanimat şi animat, pentru că el trăieşte cu totul într-o lume subiectivă. El are mai degrabă „intuiția" lucrurilor, decât percepții obiective. El nu a sucombat încă în fața „ereziei separației", care *creează,* o prăpastie între subiect şi obiect (sau alte subiecte), între Eu şi Tu.

Astfel misticul, care se străduieşte să se identifice cu marele Tot, este impulsionat să ajungă din nou „ca un copil" - un stadiu asociat teoretic perioadei de după cea de-a treia naştere, între 56 şi 63 de ani. Acest prim interval de 7 ani corespunde de asemenea copilăriei omenirii, când omul vedea în fiecare obiect o entitate psihică sau „spirit", când zidul dintre invizibil (subiectiv) şi vizibil (obiectiv) era aproape inexistent. Într-un sens general, reprezintă acel tip de abordare a vieții numit *animism,*

Între şapte ani şi paisprezece ani, sentimentele se maturizează. Prin „sentimente" se înțelege, repetăm, judecățile directe asupra experiențelor pe baza dezvoltării anterioare a conştiinței de sine. Şinele abstract, înțeles în mod intuitiv, devine, în jurul vârstei de şapte ani, un suflet concret, sau un ego. Acest ego îi permite copilului să aibă experiențe puternic subiective. Este vârsta exprimării creative de sine, după cum va spune fiecare educator progresist (perioada casei a cincia în jurul vârstei de nouă-zece ani). Rezultatul acesteia înseamnă deseori boală, criză de pubertate (perioada casei a şasea).

La paisprezece ani încep adevăratele contacte cu lumea exterioară. Lumea obiectivă devine clar separată de subiectiv. Aceasta înseamnă dezvoltare sexuală: confruntarea cu celălalt sex, duşmanul şi prietenul. Aceasta înseamnă frică, necunoaşterea „potrivirii", sentimentul insecurității într-o lume cu care se confruntă periculos şi cu care, într-un fel - dar cum? - trebuie să se adapteze. La douăzeci şi unu de ani, mintea care s-a maturizat în afara jocului (sau dramei) relației obiective, devine consolidată de viața publică, de experiența exterioară, de responsabilitatea socială. Omul se maturizează.

Apoi mintea trebuie să-şi reprezinte şi să-şi găsească propriile sale idealuri, proprii săi prieteni. Acesta este stadiul casei a douăsprezecea. La punctul de mijloc al acestui ciclu septimal, adică la vârsta de douăzeci şi patru de ani şi jumătate (teoretic cel puțin), omul se confruntă cu marea criză a discriminării între diferitele tipuri de idealuri şi tovarăşi. El trebuie să se „hotărască" asupra a ceea ce va fi. De obicei, aceasta determină natura şi caracterul celei de-a „doua naşteri", la douăzeci şi opt de ani; dar nu înainte, totuşi, ca el să treacă printr-o perioadă de readaptare, probabil cu prețul unei adânci suferințe, (stadiul casei a douăsprezecea, în jurul vârstei de douăzeci şi şase - douăzeci şi şapte de ani).

Ce va fi această a două naştere depinde de rezultatele întregului ciclu de 28 de ani. Noul ciclu va arăta, ca şi predecesorul său, o diferențiere şi o dezvoltare progresivă a celor patru facultăți de bază ale Sinelui şi ale subdiviziunilor lor; dar, de data aceasta, la nivelul sinelui individual - dacă *un asemenea nivel poate fi pe deplin atins.* Ceea ce depinde, bineînțeles, de ceea ce a apărut în timpul primului ciclu (acela al personalității rasiale). Şinele rasial, individual, universal - trei cicluri; o certitudine, două potențialități. Dacă nivelul sinelui individual nu este atins, cel puțin în germene, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, atunci ființa umană se conformează pur şi simplu tiparului rasial de conştiință, şi continuă să trăiască ca oricare altă ființă omenească obişnuită. Va fi precum este unul din miile de germeni care cad pe Pământ, dar încă nu prind rădăcină.

Aceasta nu înseamnă că un tânăr de douăzeci şi opt de ani va deveni un individ adevărat, ci că el atunci începe stadiul dezvoltării individuale reale. Înainte, el şi-a împlinit trecutul (al rasei sale, al Propriului său Sine, dacă este acceptată noțiunea de reîncarnare). Acum, el îşi construieşte prezentul. După cinzeci şi şase ani, el se va maturiza şi va deveni germenele viitorului (al rasei sale şi al propriului său Sine)...dacă poate. Cel de-al treizeci şi cincilea an vede ascendentul în punctul nadirului. Aceasta corespunde unui nivel mai înalt (dacă a doua naştere este un succes) a ceea ce a apărut la vârsta de şapte ani.

Între aproximativ treizeci şi şapte şi patruzeci de ani este din nou, stadiul exprimării de sine (stadiul casei a cincia) la acest nivel psihomental. Se nasc noi idei, *demarează,* inițiative; lucrarea, cu adevăra individuală, a destinului devine clară. Se va manifesta în mod obiectiv în jurul vârstei de patruzeci şi doi de ani, când omul se confruntă din nou cu lumea exterioară şi lucrarea sa. Acesta reprezintă din nou un punct de întoarcere; se solicită un nou tip de adaptare, deseori foarte dificil de formulat. Psihanalistul îşi recrutează cei mai mulți dintre pacienți din această perioadă a vieții, pentru că o clară reorientare psihologic-mentală devine imperativă. Este „schimbarea de viață", a doua pubertate - un timp foarte interesant, cel puțin pentru psiholog! Vine apoi vârsta de patruzeci şi nouă de ani, deseori timpul pentru cea mai intensă activitate socială. Omul devine o forță în societate datorită împlinirilor sale individuale. La cinzeci şi şase de ani începe cel de-al treilea ciclu. Pentru om a venit timpul să se confrunte cu Spiritul şi, probabil, să devină transfigurat de Spirit - sau de lucrarea sa. Omul se orientează spre moarte sau spre nemurire. Spre moarte, dacă nu a avut succes. Spre nemurire, dacă a avut succes. Succes în ce? În construirea propriului vehicul de nemurire. Ceea ce înseamnă unul sau mai multe din următoarele trei lucruri:

1. Succes în construirea unei familii şi in faptul de a deveni un „strămoş" a cărui posteritate se va perpetua din punct de vedere

fizic şi psihologic. De exemplu, descendentul direct al lui Confucius trăieşte astăzi - după aproape optzeci de generații, dacă nu ne înşelăm. Aceasta este nemurirea fizio-psihologică.

2. Succes în construirea unei Opere, care va fi păstrată în amintire, generație după generație. Acesta este cazul tuturor marilor genii din religie, artă, arhitectură, ştiință, politică.
3. Succes in construirea unui „corp spiritual", in care Şinele să poată continua să funcționeze în mod conştient, după moartea trupului. Aceasta este nemurirea spirituală.

La şaizeci şi trei de ani vedem culminația combinată a ciclurilor de 7 şi 9 ani. Într-un anumit sens, spiritul şi materia, sau individualul şi colectivul (7 şi 9), pot fi atunci pe deplin armonizate. La şapte, treizeci şi cinci şi şaizeci şi trei de ani, ego-ul conştient este trezit la o nouă viață. Apoi, vârsta de şaptezeci de ani vede o a „treia pubertate", cu intrare într-o nouă relație, care deseori înseamnă moarte. Şi astfel tradiția vorbeşte despre viața omului ca fiind în mod normal de „trei de douăzeci şi zece". De aici se înțelege că la vârsta de şaptezeci de ani începe ultimul stadiu, când omul se asociază noii vieți. De obicei corpul nu poate suporta tensiunea acestui nou tip de relație şi aceasta înseamnă moarte. Dar dacă organismul (fiziologic şi psihologic) se poate repolariza în concordanță cu un nou ritm de contacte de viața, atunci se *poate* deschide adevărata lume interioară. Astfel omul învață să fie familiar cu ritmul „lumii celeilalte", cu entități sau energii de dincolo" - indiferent de ce poate să însemne termenul. El devine bătrânul înțelept în care colectivul acționează într-un nou mod, aducând pe Pământ viziuni ale unei lumi de pură semnificație. Dacă se întâmplă aceasta, apare o schimbare ulterioară a magnetismului la şaptezeci şi şapte de ani (de şapte ori unsprezece) - pentru că unsprezece este numărul Soarelui şi al circulației energiei solare de-a lungul sistemului solar. Apoi, la optzeci şi patru de ani apare a „patra naştere", care duce omul pe un nou tărâm de semnificație şi destin: care înseamnă dezintegrare a personalității sau nemurire (relativă).

Astfel, ciclul destinului individual este, ca să spunem aşa, *arhetipal* Fiecare personalitate îşi trăieşte tiparul său particular în acest cadru, adesea ştergând în exterior urmele marilor principii structurale. Dar cu cât este mai semnificativ destinul, cu atât mai real este el față de ciclul fundamental schițat aici: la fel după cum, cu cât este mai semnificativ individul, cu atât mai adevărat este el față de forma arhetipală a Omului, într-o anumită eră planetare. Acesta este marele paradox, personalitatea suprem individuată revelează perfect în schița sa de caracter, de conştiință şi destin, forma Omului generic. Cel mai individualizat devine cel mai universal, tocmai din cauză că este cel mai individualizat. Aceasta se întâmplă pentru că el devine o manifestare absolută a creativului. El devine

un „Erou solar” - un Model sau un Avatar, ale cărui fapte şi personalitate sunt, în mod universal, semnificative.

VII. SEMNELE ZODIACULUI

Ce este de fapt zodiacul ?

Putem înainta uşor cu studiul privind semnificaţiile atribuite semnelor zodiacale luate în mod singular sau ca grupări tradiţionale; dar, a face aceasta, ar însemna, de fapt, să luăm lucrurile de bune şi să evităm confruntarea cu serioasele probleme referitoare la zodiac şi la locul pe care acesta îl ocupă în orice sistem de interpretare astrologică, sistem care să fie coerent şi *logic* din perspectivă holistică. De aceea trebuie să ne întoarcem din nou la temelii şi să încercăm să aflăm care sunt chestiunile esenţiale implicate în constituirea unui zodiac.

Zodiacul ptolemeic a fost deja descris ca o centură de foc creator înconjurând Pământul şi focalizat asupra Pământului în principal prin Soare şi, secundar, prin planete. Centrul acestei centuri de foc este ecliptica, calea aparentă a Soarelui. Semnele zodiacului sunt identificate cu constelaţiile (cel puţin în astrologia pre-ptolemeică) şi, de asemenea, cu ierarhiile celeste ale Constructorilor cosmici. Aceste ierarhii constituie, în mod colectiv, Mintea Universală, energia operativ creativă a macrocosmosului. Zodiacul ca întreg este o vastă lentilă cosmică care focalizează asupra Pământului puterile combinate ale ierarhiilor, făcând astfel din Pământ-ca-întreg, sau din Om-în-întreg, un microcosmos.

Întrucât Soarele trece pe rând prin dreptul celor douăsprezece constelaţii zodiacale, procesele operative ale vieţii pe Pământ sunt pornite şi împinse spre finalizare. Primăvara şi toamna sunt puncte de pornire logice, deoarece în zonele temperate ele marchează schimbări clare de anotimp şi schimbă fizionomia suprafeţei Pământului prin efectul anotimpului asupra vegetaţiei. Acest fapt evident este formulat mai precis prin măsurarea schimbărilor poziţiei răsăriturilor şi apusurilor de soare. Soarele se situează la punctul său cel mai de sud, la solstiţiul de iarnă; apoi „se mişcă spre nord” (şi, de asemenea, mai aproape de zenit) până când atinge punctul cel mai nordic, la solstiţiul de vară. Astfel, în mod normal, anul solar se divide in două jumătăţi: „când Soarele se mişcă spre nord” şi „când Soarele se mişcă spre sud”. Prima jumătate este spirituală, a doua, materială - în majoritatea sistemelor oculte. Punctele echinocţiale, pe de altă parte, fiind momente la care Soarele pare nemişcat, reprezintă puncte de echilibru.

În aceste sisteme antice, întregul an este văzut ca o mare *dramă simfonică de integrare,* sub suprema dominaţie a Soarelui şi cu partitura secundară executată de soliştii celeşti: planetele. Este o dramă a integrării *colective,* care afectează rasa ca întreg, planeta ca întreg. Nu există o integrare *astrologică* cu adevărat individuală. Integrarea individuală este rezervată iniţierii secrete şi, într-un anumit sens, nu este o „integrare” individuală, ci, mai degrabă, atribuirea unui corp fizic de către o entitate supra-fizică - o stea. Şi astfel iniţierea este asociată ciclurilor stelare, aşa cum se poate vedea din cercetarea reziduurilor procesului egiptean de iniţiere care avea loc în interiorul piramidei, cu orificii telescopice indicând

către anumite stele având legătură cu procesul de inițiere.

În vremea aceea *nu există o astrologie a individului şi nici o cunoaştere publică a faptului rotației axiale a Pământului.* Descoperirea publică a rotației Pământului corespunde cu începutul epocii individualismului, Renaşterea - o altă „dovadă" a corectitudinii simbolismului nostru! Pitagoreicii, în Grecia, ştiau de rotația Pământului, dar aceasta reprezenta pentru ei o problemă mai mult sau mai puțin sacră, sau secretă - întocmai ca procesul de individuație, care atunci era o chestiune de pură inițiere secretă.

Descoperirea publică a rotației Pământului în jurul axei sale polare şi a revoluției sale în jurul Soarelui a răsturnat astăzi complet baza simbolismului astrologie. În orice caz, a adus o scindare între astrologia originară şi cea tradițională. Ceea ce astrologii nu vedeau, şi nici acum nu văd încă pe deplin, este că sfericitatea Pământului şi faptul rotației sale au introdus un sens complet nou de spațiu, care a necesitat o reevaluare a zodiacului. În astrologia ptolemeică nu există o diferență *fundamentală* între mişcarea de rotație a sferei stelelor fixe şi a diferitelor ceruri planetare. Dar acum, când se ştie că Pământul se roteşte în jurul axei sale, este formulat un evident dualism al mişcării. Dualismul rotație axială (care dă naştere tuturor factorilor colectivi) - revoluție orbitală (la care iau parte toate planetele.

Cu alte cuvinte, unitatea zodiacului este ruptă; ceea ce a fost simbolul unei simple operații de viață care construieşte forme, corpuri şi suflete, devine un sistem complex de mişcări, cu cel puțin două tipuri fundamentale de semnificație. *Şi noi trebuie să privim faptul în față.* Noi trebuie, fie să nu ne desprindem de lumea ptolemeică şi să spunem că avem de-a face, în mod pur, cu un sistem simbolic de viață bazat pe mişcare aparentă şi pe date concrete oferite de *simțurile* noastre, fie să producem noi dovezi şi teorii pentru a explica zodiacul într-un mod intelectual, ştiințific. Diferența dintre sistemul ptolemeic şi cel modern este diferența dintre percepția directă şi cunoaşterea intelectuală. Astrologia trebuie să aleagă calea pe care doreşte să o urmeze.

Dacă adoptăm perspectiva astronomică modernă, atunci trebuie să încetăm a considera zodiacul ptolemeic ca factor fundamental în astrologie şi, în locul său, să punem accentul pe cercul sau cadranul caselor. Pentru că noi lucrăm cu ultimul, în noul nostru mod, întocmai cura anticii făceau cu zodiacul, ca simbol al integrării dramei anuale - colectivă şi planetară.

Aşa cum am spus, în vechime nu a existat o concepție referitoare la tipul real de *integrare individuală.,* cu excepția anumitor aspecte legate de procesul de inițiere. Integrarea individuală este ceea ce C. G. Jung numeşte „individuație". Şi ceea ce ar trebui să realizăm este că acest proces de individuație va lua, în timp, locul procesului de inițiere. Acum, nu Soarele

este cel care se roteşte, focalizând spațiile stelare de viață nelimitată asupra Pământului colectiv, ci Pământul este cel care se roteşte, şi această rotație are o semnificație individuală pentru că omul este individual. El devine, într-un sens mai larg, simbolul procesului de individuație.

Am studiat acest proces atunci când am vorbit despre cele trei cicluri de 28 de ani ale vieții umane - măsurate de-a lungul cadranului caselor. Astfel, acest cadran al caselor poate fi considerat acum factorul fundamental, în locul zodiacului solar, tiparul integrării sau realizării vieții. Individul îşi poate experimenta propriile sale cicluri de conştiință prin asemenea cicluri simbolice ale rotației Pământului pentru că acum el este centrat, cel puțin potențial, în propria sa Stea Polară - şi nu mai este o creație a Soarelui, cu plexul solar deschis, prin care se revarsă energiile dătătoare de viață.

Zodiacul rămâne, bineînțeles, tiparul dezvoltării colective şi al funcționării universale a vieții; dar, întrucât punem accentul pe procesul psihologic de individuație, trebuie să subliniem, de asemenea, casele, ca un set de puncte de referință, adică ca de terminatoare de cicluri fundamentale de dezvoltare a individualității. Şi totuşi, frumusețea simbolismului este arătată în aceasta: că nimic nu se schimbă de fapt, cu *excepția punctului de vedere.* Această afirmație va fi clarificată mai jos.

„Anul este ziua Domnului". Dar cine este Domnul din punct de vedere astrologie? Este Polul Nord, finalul integrator sau vârful plane tarului „Eu Sunt" (axa polară). Şi toți ştim, cel puțin teoretic, că la Polul Nord anul este împărțit *într-o zi de şase luni şi o noapte de şase luni* într-adevăr, anul Polului Nord este o „zi"; şi găsim aici cadranul nostru de case care se aplică într-o manieră modificată: şase luni Soarele este dedesubtul orizontului, şase luni deasupra lui; un ciclu planetar zi-noapte şi, astfel, posibilitatea ca un cadran al caselor să măsoare procesul îndoisprezecit de conştiință de-a lungul acestei „zile" a Domnului!

Aceasta este foarte logic, dacă realizăm că anul solar este la origine o înregistrare a schimbărilor anotimpurilor. Dar aceste schimbări ale anotimpurilor sunt datorate înclinației axelor Pământului; care este şi rațiunea pentru ziua şi noaptea de şase luni experimentate (din nou vorbind relativ) la poli. Aceasta arată că ceea ce reprezintă un ciclu de un an (colectiv) asociat zonelor temperate, reprezintă un ciclu de o zi (individual) asociat polilor. Putem interpreta aceasta spunând că ceea ce este colectiv pentru celule, în cadrul întregului organism, este individual pentru organism ca întreg. Individual şi colectiv sunt termeni relativi. Relativi la ce? La punctul de vedere asumat.

Biblia şi cărțile oculte spun că oamenii sunt celule din trupul

Domnului. Astrologia polară lucrează cu Individul planetar („Domnul"), iar ciclul *său* de individuație este anul. El funcționează numai prin axa polară şi evenimentele legate de această axă polară (înclinație, rotație etc.) reprezintă bazele simbolismului astrologiei polar-planetare. Faptul înclinației axiale, cuplat cu acela al revoluției întregii planete în jurul Soarelui, constituie baza pentru *„ziua"* polară - exact după cum rotația suprafeței globului în jurul axei sale este cauza pentru „ziua" noastră, a oamenilor... celule ale corpului planetar.

Fiind totuşi celule, noi ne asociem unul cu altul în mod constant - şi aceasta este relația: acest schimb colectiv reciproc, care este descris, în mod simbolic, de zodiac. În acest caz, putem considera Pământul ca pe un corp imens în care oameni-celule „se mişcă şi îşi află viața". Dacă zodiacul este un tablou al relațiilor şi al mişcărilor acestor oameni în cadrul corpului-Pământului, atunci urmează, în mod logic, că *semnele zodiacului sunt diviziuni anatomice ale corpului Pământului.* Totuşi, aici nu e vorba de planeta materială, ci de planeta ca *domeniu de relații.* Acest domeniu este într-adevăr creat de rotația Pământului şi de curenții magnetici generați de poli. Este de asemenea legat de *ionosfera* (situată deasupra stratosferei) influențată de razele ultraviolete ale Soarelui. Pe scurt, zodiacul este ceea ce savanții astrologi numesc „câmpul magnetic" al Pământului, ceea ce ocultiştii numesc „aura Pământului" sau oul aurie al Ființei planetare.

În mod abstract, el este domeniul în care sunt întrețesute toate relațiile între ființele vii de pe Pământ. Este marea matrice a colectivului, energizată şi trezită în mod ritmic de radiațiile solare şi, în mod prezumtiv, de razele cosmice şi de altele asemenea. Este un câmp magnetic, dar poate fi descris într-un mod mai puțin ştiințific, ca un înveliş de foc sau de electricitate, în *cadrul căruia se roteşte Pământul, dar care, el însuşi rămâne constant polarizat în aceeaşi direcție: către polul eclipticii.*

Linia polilor eclipticii este axa ideală a Pământului în jurul căreia axa efectivă se roteşte în 25 868 ani. Zodiacul poate fi astfel imaginat ca Pământul *ideal,* corpul arhetipal al întregului planetar în care oamenii trăiesc ca celule şi grupuri de celule.

Probabil că o astfel de afirmație va părea în contradicție cu cele precedente, care arată zodiacul ca rezultat al revoluției Pământului în jurul Soarelui şi un fundal pentru mişcările orbitale ale tuturor planetelor. Dar trebuie să ne aducem aminte ce am adăugat: întotdeauna în relație cu Pământul!

Amintindu-ne aceasta, putem spune că zodiacul este sistemul solar asociat Pământului. Un pas mai departe: este întregul relației solar-planetare proiectată asupra învelişului solar sau spiritual al Pământului. Sau, din nou: este zona din jurul Pământului în care emanațiile colective

ale Pământului se integrează în emanațiile colective ale Soarelui şi ale planetelor. Şi se poate foarte bine ca zona să corespundă, de fapt, în regiunile care înconjoară Pământul, cu centura ecuatorială de pe suprafața globului. La drept vorbind *nu contează,* din punctul nostru de vedere, ce definiție sau formulare se adoptă.

Zodiacul, aşa cum îl foloseşte astrologia occidentală, este atât o idee, cât şi un fapt. Ca *idee,* este expresia mişcărilor şi a relațiilor combinate între Soare, Lună, planete şi Pământ. Este o expresie a ființei colective şi a relației dintre părțile sau organele care constituie împreună un întreg organic. Este expresia totalității organice. Deoarece totul trebuie să fie asociat observatorului de pe Pământ, putem proiecta această „expresie" în jurul Pământului şi o putem numi „oul aurie", „Pământul ideal", sau orice indică totalitatea vieții în operare dinamică. Putem chiar proiecta zodiacul-idee pe suprafața Pământului şi să determinăm astfel care localitate aparține semnului zodiacului - aşa cum au făcut astrologii Johndro şi Counsil, fiecare pornind de la o anumită „bază a lumii" pentru proiectare. În fiecare caz, ceea ce se realizează reprezintă schița elementelor colective şi a schimbului reciproc organic.

Acest lucru devine chiar şi mai evident prin proiectarea tradițională a zodiacului asupra corpului uman sau - ceea ce este mai puțin uzual, dar mai corect - asupra „aurei" umane sau a oului aurie. Vedem aici un anumit semn al zodiacului atribuit fiecărei părți a corpului, într-adevăr, zodiacul reprezintă atunci un tipar al schimbării reciproce organice, o schiță a circuitelor forței vitale (Soarele), după cum el energizează diferitele părți şi organe ale colectivității integrate celulelor - ceea ce numim corp. Astfel zodiacul este văzut ca fiind tiparul ideal şi matricea formatoare a fiecărui „corp".

Ca fapt al aplicației astrologice practice, zodiacul, aşa cum îl folosim în lumea occidentală, trebuie să fie considerat ca şi „câmp magnetic" al Pământului, acesta fiind singurul mod de a ne justifica măsurătorile astrologice din perspectiva sistemului solar heliocentric-ştiințific Aceasta este explicată foarte lucid în cartea lui Alan Leo, *Răspândirea horoscopului,* din care vom cita următoarele:

„Zodiacul pe care îl folosim este într-adevăr aura Pământului. Este o sferă sau un ovoid, ai cărei poli coincid cu polii eclipticii, iar mijlocul său, ori planul ecuatorial, este ecliptica.... Din motive până acum neexplicate, această sferă este polarizată într-o singură direcție; adică, rămâne întotdeauna într-o singură poziție, oricare ar fi locul Pământului pe orbita sa; în acest sens este comparabilă cu obişnuita busolă marinărească, al cărei cadran circular arată cu Polul lui Nord într-o singură direcție. Această sferă este împărțită în douăsprezece părți, ca bucățile unei portocale, şi acestea constituie semnele zodiacului. Planul său ecuatorial este foarte

important, pentru că el este cel pe care îl măsurăm în semne sau grade şi care determină poziția zodiacală a planetei.

Este clar acum că, dacă această sferă sau aură rămâne constant „plutitoare" într-o singură poziție, în timp ce Pământul se deplasează in jurul Soarelui, *razele* solare vor trece succesiv prin fiecare semn. Dacă plasați o lampă în mijlocul unei mese şi dați ocol mesei o singură dată, având întotdeauna în față un anumit colț al camerei, *razele* de lumină vor străluci, pe rând, pe fiecare parte a capului - nas, obraz stâng, spatele capului, obraz drept ş.a.m.d. este lesne de înțeles că această „aură" nu se roteşte în fiecare zi odată cu rotația Pământului în jurul axei sale, ci că Pământul se învârteşte în *interiorul ei,* ca roata într-un giroscop".

Cu alte cuvinte, această „aură" reprezintă colectivitatea întregului sistem solar in relație cu Pământul. Pământul se roteşte în interiorul ei, *exact după cum orice individ se mişcă în interiorul propriului său mediu* - mediu care, pentru individ, este colectivul, adică suma totală a relațiilor pe care individul le poate experimenta. Zodiacul este mediul colectiv al Pământului şi, astfel, al omenirii ca întreg. Toate raporturile cosmice în care Pământul poate intra vreodată, toate radiațiile exterioare care pot vreodată să penetreze atmosfera Pământului, şi astfel plămânii şi sângele oricărui organism care respiră pe Pământ - totul trebuie să treacă prin zodiac. În alt sens, zodiacul reprezintă placenta corpului embrionic al Pământului. Toate energiile constructoare care produc creşterea embrionului trebuie să treacă prin placentă. Placenta este zona formatoare, zona în, şi din care, energiile şi substanțele constructoare ale macrocosmosului vitalizează microcosmosul, aşa cum energiile mamei *vitalizează* embrionul.

Întrucât *razele* solare şi cele planetare trec succesiv prin fiecare din semnele zodiacale, microcosmosul în creştere primeşte „hrană" sau stimulație - până când atinge, în final, starea de dezvoltare perfectă. Pământul nu este perfect dezvoltat, nici rasa umană. Astfel, an după an, Pământul, rasa umană şi toate celelalte specii de viață de pe acest glob primesc mai multă „substanță cosmică", mai multă „hrană macrocosmică" - substanța însăşi a Ierarhiilor celeste din simbolismul ocult; Pâinea celestă şi Apele vieții universale.

Se va vedea astfel că, *în* ultimă instanță, *nu contează dacă se spune că Pământul se roteşte în jurul Soarelui sau Soarele în jurul Pământului.* În astrologie sunt trei factori cu care lucrăm: microcosmosul, macro-cosmosul şi relația dintre ele. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă particularul, universalul şi suma totală a agenților prin intermediul cărora universul devine focalizat ca un întreg organic particular. Suma totală a acestor agenți constituie zodiacul. Şi, în ceea ce ne priveşte pe noi, ca oameni, întregul univers se roteşte în jurul nostru, *exact după cum viața mamei se*

roteşte în Jurul copilului. Egoism? Nici pe departe; doar bun simţ. Ştiinţa modernă, în încercarea de a fi impersonală şi obiectivă, încă nu *realizează* faptul că, atunci când totul este spus şi făcut, ea este impersonală şi obiectivă doar în raport cu *fiinţele umane individuale.* Tot ce face ştiinţa este să ne ofere o cunoştinţă valabila pentru toţi oamenii *de pe acest Pământ.* Din punct de vedere filozofic, chiar practic vorbind, cunoaşterea ştiinţifică este total condiţionată şi limitată de graniţele Pământului. Pământul este ca un embrion în interiorul placentei. Embrionul poate şti doar în mod direct ce i se întâmplă, ce se petrece în jurul său şi aceasta în funcţie de viaţa din interiorul pântecului. Şi astfel, zodiacul este de fapt ceea ce teozofii numesc „Cercul de care nu se trece" al Pământului.

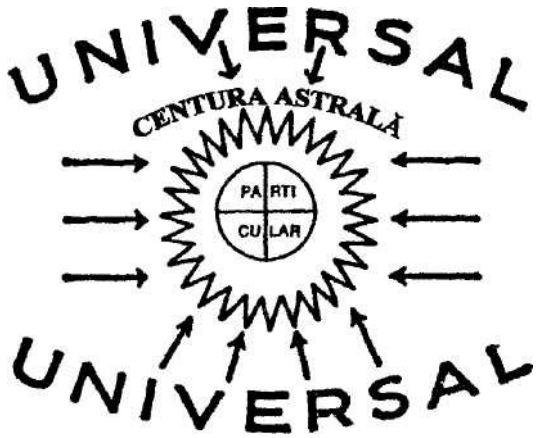

În terminologie ştiinţifică, cunoaşterea tuturor locuitorilor de pe Pământ este absolut limitată la ceea ce apare în câmpul magnetic al Pământului. Ei pot cunoaşte exteriorul numai prin tulburările din acest câmp magnetic. Cunoaştem despre Soare, planete şi stele, numai din efectele lor asupra câmpului magnetic al Pământului. Noi n-avem absolut nici un mijloc de a cunoaşte dacă razele stelelor nu sunt refractate regulat de câmpul magnetic al Pământului. Tot ce putem face este să măsurăm cu exactitate turbulenţele din acest câmp magnetic, sau „aura Pământului". Nu există posibilitate filozofică sau teoretică de cunoaştere directă a ceea ce se află de fapt dincolo de graniţele acestui câmp. Putem şti doar „prin deducţie". Cu alte cuvinte - pentru a folosi expresii pe care noua şcoală de idealişti le-a popularizat, în special printre fizicienii englezi - cunoaşterea noastră este valabilă doar în termenii „cadrului intelectual" pe care l-am adoptat. Acest „cadru", care este probabil cea mai marc creaţie obiectivă a omului, se referă la el.

Ştiinţa modernă recunoaşte faptul că este „centrată pe om" - o interpretare a factorilor experimentaţi în mod colectiv, valabili în mod colectiv, pentru omenirea de pe Pământ.

Zodiacul simbolizează cadrul la care fiecare fenomen astronomic trebuie să se refere. Există astfel centrare pe om şi centrare pe Pământ. El reprezintă o abstractizare şi un simbol, exact după cum, în alegoria biblică, Oraşul Sfânt (cu cele douăsprezece porţi ale sale) reprezintă o abstracţiune şi un simbol. Zodiacul este peretele care separă toţi locuitorii de pe suprafaţa Pământului de univers. În mod simbolic, acest perete are douăsprezece porţi, douăsprezece semne zodiacale, douăsprezece canale prin care curge energia universală. Vorbim de „peretele" unui atom, dar

înțelegem prin acesta doar limitele unui câmp magnetic; şi trimitem acum particule înalt-încărcate prin acest perete şi eliberăm, din „Oraşul Sfânt" al atomului, unul sau mai mulți fotoni.

De ce vorbim despre „porți" într-un „perete"? Din două motive: 1). Deoarece granițele unui câmp magnetic diferențiază destul de clar interiorul de exterior, pentru ca el să apară ca un perete solid. 2). pentru că energia, venind dinspre exterior spre interior şi de aici din nou spre exterior, poate intra sau ieşi doar în mase, numite în fizica modernă „cuante". Acest fapt poate fi exprimat mai precis, şi totuşi simbolic, de conceptul de „porți" - care se deschid şi închid în mod ritmic, ca *valvele unei inimi.*

Fapt este că zodiacul pe care îl folosim în astrologia modernă trebuie considerat ca ceva înconjurând Pământul, şi nicidecum ca o creație a Pământului, ca un glob care se roteşte. El este expresia relației Pământ-univers şi, în mod mai particular, a relației Pământ-Soare, căci această sferă postulată sau simbolică din jurul Pământului este evident orientată către ecliptică şi polul eclipticii. Nu participă la rotația axială a Pământului sau la înclinația axei acestuia. Astfel, ea este asemenea zodiacului ptolemeic - deoarece e văzută prin ochelarii astronomiei moderne. Este „sfera celestă" a astronomilor, dar limitată la vecinătatea Pământului, ca în fizica modernă.

Totuşi, mulți astrologi - deseori de dragul simplității sau pentru că nu analizează atent temeiurile logice ale sistemului pe care-l folosesc - se referă la zodiac ca şi cum ar fi o vastă sferă centrată pe Soare şi care cuprinde întregul sistem solar. Există apoi unii care vorbesc In mod deliberat despre el ca de un „câmp magnetic al Soarelui". Nu este, bineînțeles, nimic rău în această ultimă idee, numai că ea nu corespunde nici cu realitatea faptică, practică, nici cu ideea filozofică a zodiacului, în modul în care aplicăm astăzi termenul de „zodiac".

Cea mai simplă ilustrare a afirmațiilor de mai sus este conținută în următorul fapt: dacă semnele zodiacale reprezintă o segmentare în douăsprezece părți a spațiului din jurul Soarelui, iar Pământul trece Printr-unul din aceste segmente în fiecare lună întrucât se roteşte în jurul Soarelui, atunci el rămâne în cursul lui aprilie, să spunem, în semnul Balanței (şi Soarele apare astfel în Berbec). Dar dacă este aşa, Luna, care se roteşte în apropierea Pământului, rămâne în acest semn al Balanței aproximativ la fel cât Pământul, adică o lună întreagă! Cu alte cuvinte, întreaga construcție a astrologiei, aşa cum o folosim astăzi, se sfărâmă în bucăți. Trebuie să ne gândim la un zodiac al Pământului prin care se mişcă Luna (zodiacul lunar din trecut, poate?); trebuie să renunțăm la ideea de planete retrograde. Cu alte cuvinte, trebuie să avem un nou cadru astrologie de referință. Ideea este totuşi atractivă pentru savantul astrolog.

Din punctul nostru de vedere, el nu se potriveşte cu principiile fundamentale ale simbolismului astrologie, căci implică ideea că putem, în mod legitim, să ne închipuim că ne aflăm, pe Soare şi că putem interpreta viaţa şi relaţiile planetare de acolo. Pentru noi, aceasta nu este, din punct de vedere filozofic, acceptabil.

În astrologie noi lucrăm cu interpretarea faptelor experienţei. Astfel, atât timp cât experimentăm în, şi prin, naşterea pământească şi a corpurilor condiţionate-pământesc, nu putem să ne asumăm punctul de vedere imaginar al unei fiinţe cu o naştere-solară sau cu un corp condiţionat-solar. Nu ştim nimic despre Soare, cu excepţia faptului că este un centru de radiaţii care ne influenţează. Numim acest centru „Soare". Simbolic şi teoretic, totul lucrează de parcă Soarele ar fi ceea ce îl facem să fie. Noi îl experimentăm doar din punctul de vedere al Pământului. Şi, după cum am spus, astrologia lucrează cu *fapte experimentate, formulate semnificativ.*

Nu contrazicem prin aceasta afirmaţiile anterioare. Putem accepta interpretarea ştiinţei moderne relativă la mişcările relative ale Soarelui şi planetelor, chiar dacă adoptăm atitudinea definită mai sus. Concepţia astronomică cu privire la sistemului solar este un sistem de interpretare a faptelor observate - unul foarte convenabil, iar din punct de vedere intelectual, minunat. Dar ceea ce contează pentru noi, sunt faptele. Pe baza acestor fapte, astronomia stabileşte un model al sistemului solar. Pe baza aceloraşi fapte, astrologia stabileşte un simbolism al interpretării vieţii. Amândouă sunt la fel de logice. Şi dacă prima pare a lucra mai precis decât ultima, aceasta se întâmplă deoarece ultima *lucrează,* cu un domeniu de viaţă care este mai precis în termeni de semnificaţie, decât în termeni de evenimente; un domeniu în care „principiul de nedeterminare" operează puternic.

Semnificaţia şi clasificarea semnelor zodiacale

În astrologia antică, *bazată,* pe concepţia ptolemeică a universului, casele reprezentau diviziuni statice ale spaţiului de deasupra şi de dedesubtul Pământului plat. Nefiind o expresie a mişcării planetare, ele nu puteau fi o expresie a Vieţii. Astfel ele aveau de-a face doar cu circumstanţele exterioare, stabilind direcţii fixe pentru activităţile Vieţii. De aceea, întreaga bază de clasificare a operaţiilor vieţii era zodiacul şi cursul ciclic al Soarelui prin semnele acestuia. Echinocţiile şi solstiţiile serveau, în cel mai firesc mod, la împărţirea zodiacului în patru mari sferturi, corespunzând anotimpurilor. Împărţirea era bazată în mod exact pe relaţia planului ecuatorial al Pământului cu ecliptica, calea aparentă a Soarelui. Acolo unde aceste două planuri se intersectează, sunt echinocţiile; acolo unde sunt cel mai depărtate, solstiţiile. Aceasta ne dă cele patru semne *cardinale* ale zodiacului: Berbec şi Balanţă, la echinocţiile de primăvară şi

toamnă - Rac şi Capricorn, la solstiţiile de vară şi iarnă.

Aceste patru semne erau văzute ca puncte cruciale ale anului, ca perioade de activitate specială a forţei vitale şi de eliberare specială de putere. Era totuşi clar că tipurile de eliberare care apăreau în timpul acestor patru perioade fundamentale erau de naturi diferite. La echinocţii, venea timpul celui mai mare impuls de viaţă; la solstiţii, al celui mai mic impuls, tot aşa cum, observând oscilaţiile unui pendul, I-am vedea mişcarea ca fiind cea mai rapidă atunci când traversează punctul de echilibru, şi cea mai lentă atunci când îşi atinge poziţiile finale.

Pentru antici, ecliptica părea a oscila înspre sud şi înspre nord în relaţie cu Pământul, încheind o oscilaţie completă în fiecare an. Pentru noi, cei moderni, polii Pământului sunt cei care execută mişcarea de oscilaţie în raport cu Soarele, întorcându-se spre, şi de la, Soare. Când Polul Nord se plasează faţă în faţă cu Soarele, este vară în emisfera nordică; când îşi ascunde faţa de Soare, este iarnă. Aceeaşi oscilaţie de pendul, dar văzută fie din punctul de vedere al relaţiei ecuator-ecliptică, fie din acela al relaţiei pol-Soare. Rezultatul, în ambele cazuri, este că semnele echinocţiale ale zodiacului, Berbec şi Balanţă, sunt semne de mare impuls pozitiv, în timp ce semnele solstiţiale, Racul şi Capricornul, sunt semne de impuls negativ. Pe de altă parte, la punctele solstiţiale, polarităţile de viaţă *(Yang* şi *Yin* din filozofia chineză) trebuie să fie experimentate în calitatea lor cea mai pură. Cel mai pur *Yang* (cu cel mai puţin adaos de *Yin)* este experimentat de Pământ la solstiţiul de vară; cel mai pur *Yin* (cu cel mai mic adaos de *Yang)* este experimentat de Pământ la solstiţiul de iarnă; în timp ce, la echinocţii, cele două polarităţi sunt amestecate în mod egal.

Avem astfel două seturi de factori. La echinocţii, impulsul vital este cel mai mare. La solstiţii, calităţile proprietăţilor de viaţă trebuie să fie simţite în modul cel mai pur. Acest lucru ne oferă semnificaţiile celor patru perioade fundamentale ale anului, caracterizate în termenii celor patru „elemente": foc şi aer, apă şi pământ. Focul (Berbecul) şi aerul (Balanţa) sunt expresiile impulsului; apa (Rac) şi pământul (Capricorn) sunt expresiile calităţilor de viaţă sau polarităţilor. La echinocţii avem extreme de *mişcare* şi activitate (fie spre Soare, fie de la Soare, pozitive sau negative ca direcţie); la solstiţii găsim, în mod potenţial, extreme ale *realizării* (fie a polarităţilor *Yang,* fie a celor *Yin).*

Termenii *Yang* şi *Yin* trebuie totuşi să nu producă confuzii. În realitate, ei înseamnă obiectiv şi subiectiv, exterior şi interior; astfel, conform tradiţiei antice, ei se refereau la bărbat şi la femeie. De la Berbec la Balanţă: aceasta este perioada de existenţă obiectivă, perioada când se manifestă vegetaţia. Este domeniul *frunzei.* De la Balanţă la Berbec: aceasta reprezintă perioada de existenţă subiectivă, perioada în care vegetaţia este latentă, ascunsă sub crusta Pământului. Este domeniul

germenelui. Frunza şi germenele sunt două mari simboluri ale exteriorului şi interiorului, ale obiectivității şi subiectivității.

Berbecul reprezintă, de aceea, extremul impuls către condiția de frunză, extremul realizării, în şi prin realitatea obiectivă, care este Racul - planta *realizată* în fruct: maturitatea obiectivă.

Balanța, pe de altă parte, reprezintă extremul impulsului către condiția de germene, către extremul de *realizare,* în şi prin realitatea subiectivă, care este Capricornul - naşterea conştiinței christice în interior: maturitatea subiectivă.

Astfel focul (Berbecul) este mişcarea către manifestare obiectivă; dorința primordială pentru manifestare, setea de viață într-un corp: *Tarika,* voința de a trăi ca un sine separat, în filozofia buddhistă. Focul este realizat în apă (Rac); impulsul-de-a-fi este *realizat* în seva plantelor, în laptele şi limfa care susțin toată viața animală; sufletul personal, de asemenea.

Aerul (Balanța) reprezintă mişcarea către realizare subiectivă - dorul de Dumnezeu-interior, setea de „Eliberare" sau setea de „Nirvana". Eliberare din ce? Din legătura cu corpul şi şinele separat. Reprezintă mişcarea de îndepărtare de soarele *fizic şi* mişcarea către „dincolo". Aerul este realizat în Pământ (Capricorn): dorul de Dumnezeu este satisfăcut prin naşterea Corpului-christic din interior - Pământul spiritual, Noul Ierusalim.

Pe baza terminologiei precedente - individual, colectiv, creativ - avem următoarea diagramă:

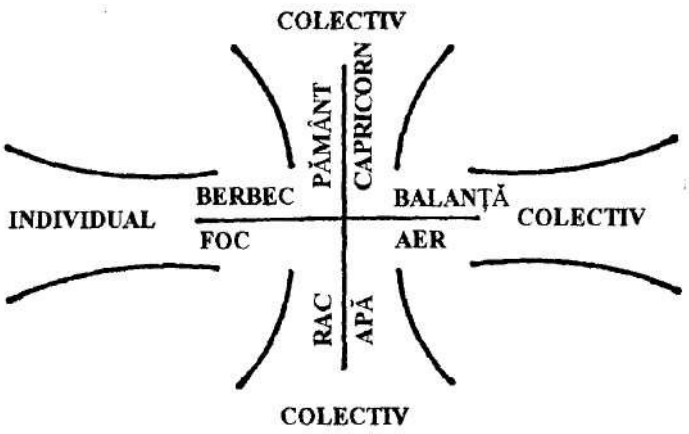

Aceasta ar putea să pară în conflict cu ceea ce am spus despre zodiac, care se referea la colectiv ca întreg. Dar trebuie să realizam că individualul şi colectivul sunt termeni pur relativi. Corpul este „colectiv" pentru şinele individual; totuşi este un întreg, deci un organism individual. Când vorbim de „individual", cu referire la zodiac, vorbim de aceste energii cosmice care construiesc totalitatea oricărui întreg. Totalitatea şi şinele individual sunt aproape sinonime - acelaşi fapt privit din două puncte de vedere diferite.

Focul este individual pentru că reprezintă principiul care animă întregul sine individual. Este ceea ce răsare afară din Pământ, spre Soare. Este focul germinator care propulsează nucleul germenelui spre Soare, spre Dumnezeu-care-este-peste-tot.

Aerul este „colectiv", pentru că el reprezintă principiul care aduce fiecare individ separat şi fiecare corp la comuniune subtilă cu respiraţia. Aerul leagă plămânii şi sângele fiecărei entităţi care respiră. Este cel care iese afară din apă, spre spaţiul atotcuprinzător. Este emanaţia tuturor corpurilor, parfumul tuturor vieţilor. În, şi prin, el toate vieţile ating unitatea în germenele care îmbrăţişează totul, adică Dumnezeul-Misterului: *Spaţiul.*

Apa reprezintă manifestarea „creativă" a impulsului de a fi un individ separat. Pământul este manifestarea „creativă" a impulsului de a atinge un stadiu de *solidaritate* spirituală absolută. Solidaritatea reprezintă faţă de spiritual ceea ce soliditatea reprezintă faţă de materie, în ambele cazuri înseamnă Pământ. În cadrul scopului vieţii unui anumit om, solidaritatea trebuie să fie stabilită între toate centrele de viaţă organice şi magnetice, înaintea formării Corpului-christic - un simbol sau semn al acestei perfecte solidarităţi.

Poate că am stârnit nedumerire atunci când am făcut ca opoziţia individual-colectiv să coincidă cu echinocţiile, în timp ce am găsit că opoziţia *Yang-Yin* coincide cu solstiţiile. Contradicţia este mai mult aparentă decât reală. Dualitatea chinezească a principiilor polarităţilor se referă la *fapte concrete,* în timp ce noi avem de-a face, atunci când vorbim despre individual şi colectiv, cu *principii de mişcare* sau cu tendinţe ale conştiinţei. Cu alte cuvinte, ne plasăm la un nivel abstract care, in mod evident, ne schimbă focalizarea. Din punct de vedere practic, există o diferenţă foarte mică. Racul, în mod tradiţional, guvernează „căminul" şi Capricornul, „viaţa publică" sau „profesia" - într-adevăr, sfera creativităţii individuale şi cea a creativităţii colective.

O mare confuzie apare în aplicarea simbolismului astrologie pentru că diferitele puncte de vedere ale interpretării nu sunt destul de clar diferenţiate. Când manualele obişnuite înşiră toate lucrurile pe care Racul se presupune a le reprezenta, acest lucru reprezintă de fapt o îngrămădire a unei mulţimi de „semnificaţii" care sunt rezultatele câtorva tipuri de interpretare. Racul înseamnă un lucru dintr-un anumit punct de vedere şi alt lucru din alt punct de vedere. Acest fapt justifică prezenta noastră atitudine, care ţinteşte spre o clarificare şi clasificare a semnificaţiilor. Se poate încerca interpretarea semnelor zodiacului din mai multe puncte de vedere, fiecare oferind o tendinţă particulară de semnificaţii. Dar dacă nu se înţelege modul in care este produsă fiecare tendinţă şi *logica producerii ei,* apare confuzia.

Până acum ne-am referit la cea mai generală interpretare a zodiacului, *bazată,* pe cele patru momente fundamentale ale ciclului anual. Este evident că se recomandă o diferenţiere şi mai nuanţată; de fapt, este chiar necesară. Şi există două moduri esenţiale în care se poate face aceasta.

Structura împătrită a semnelor „cardinale” (Berbec-Balanță; Rac-Capricorn) ne oferă patru secțiuni de câte 90° fiecare. Fiecare secțiune poate fi împărțită în două subdiviziuni de 45° fiecare; sau în trei sub-secțiuni de 30° fiecare. Ultima procedură este cea obişnuită, dar îşi pierde mult din semnificație când nu este corelată cu prima procedură care, din nefericire, este foarte puțin înțeleasă.

*Diferențierea energetică. Î*mpărțirea în patru a zodiacului pe care l-am studiat până acum ne oferă patru tipuri fundamentale de *substanță* cosmică: foc-aer, apă-pământ. Aceasta este cea mai mare diferențiere zodiacală, deoarece zodiacul ca întreg simbolizează, după cum deja s-a menționat, construirea unui microcosmos. Substanța reprezintă cel mai important lucru în orice construcție. Dar şi „energia” şi „forma* sunt la fel de importante. De aceea, vom vedea că zodiacul este, în modul cel mai logic, susceptibil altor două tipuri de diferențiere, care se referă la energie şi, respectiv, formă.

Energia nu este foarte diferită de substanță, este substanța activată şi eliberată, după cum ne-a arătat fizica modernă în modul cel mai clar. Putem astfel să ne aşteptăm ca principiul de „diferențiere energetică” să fie similar aceluia de „diferențiere substanțială*. Ambele sunt bazate pe principiul dualismului polar acțiune-reacțiune. *Zodiacul-energie* va fi astfel împărțit în opt, în timp ce *zodiacul-substanță* este împărțit în patru.

Conform lui T. O. McGrath:

„Este cunoscut faptul că toate corpurile, cum ar fi Soarele şi sateliții săi, sunt corpuri încărcate şi înconjurate de un câmp magnetic, şi că în orice corp magnetic care are doi poli (Soarele şi sateliții lui sunt astfel de corpuri) circulă curenții magnetici de la Polul Nord la Polul Sud, devenind neutri la fiecare 90° şi ating maximum de intensitate la fiecare 45°”. *(Măsurarea timpului şi Soarele,* p.12)

Dacă aşa stau lucrurile, este evident că punctele de maximă eliberare de energie trebuie să se găsească la jumătatea drumului dintre echinocții şi solstiții. Aceste puncte se află astfel pe următoarele grade zodiacale ale ciclului: 45-135-225-315; sau, in terminologia zodiacală obişnuită: 15° Taur; 15° Leu; 15° Scorpion; 15° Vărsător. Aceste 200 puncte nu sunt necunoscute ocultiştilor. Ele corespund cu ceea ce a fost numit „Cele patru porți ale coborârii avatarice”, deoarece un „avatar”, în terminologia antică, înseamnă de fapt o *eliberare de energie cosmică,* semnificația expresiei fiind evidentă. Aceste Patru Porți sunt simbolizate de cele patru creaturi simbolice: Taurul - Leul - Vulturul - îngerul. Fiecare din ele descrie un tip particular de eliberare dinamică, un tip particular de Rază de Putere şi de „inițiere* eliberatoare de putere.

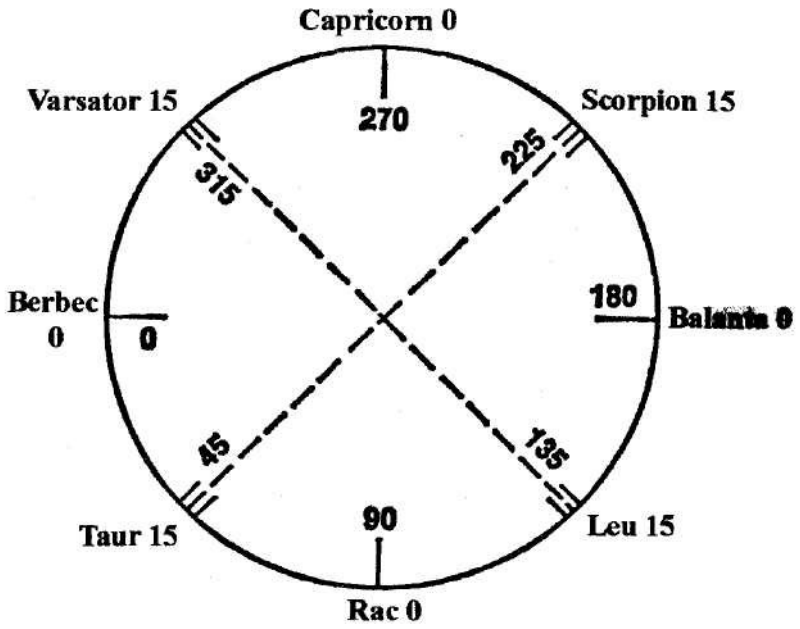

Taurul şi Leul reprezintă puterea de *individuație,* puterea înrădăcinată în planetă, adică impersonalitatea concretă. Pe de altă parte, Vulturul şi îngerul simbolizează puterea de *colectivare,* puterea care extinde individualul la colectiv şi universal. Am putea adăuga că Taurul reprezintă puterea de formare a ființei individuale, în timp ce Leul reprezintă puterea care emană din ființa individuală. Vulturul reprezintă puterea de formare a ființei universale, în timp ce îngerul reprezintă puterea care emană din ființa universală.

În ciclul anual, cele patru puncte „avatarice" apar aproximativ pe 6 mai, 8 august, 8 noiembrie, 5 februarie. La aceste momente, energiile sau realizările care au fost strânse la echinocții şi solstiții sunt eliberate şi formulate efectiv. Pentru un numerolog este interesant de aflat că cifrele din numărul fiecăruia din aceste opt puncte ale ciclului, înseamnă cifra 9: (45, 90, 135 etc.). Baha'u'llah, marele profet persan, era născut pe 12 noiembrie, foarte aproape de punctul Vulturului - un timp foarte potrivit pentru cineva care predică învățătura unei „religii Universale". El a luat numărul 9 ca simbol al mesajului său.

Diferențierea de formă. Energia operează într-un ritm polar acțiune-reacțiune; astfel, orice tip de diferențiere energetică este bazat, în mod teoretic, pe diviziuni şi subdiviziuni egale: 2-4-8. În simbolismul antic, 8 reprezintă numărul Soarelui; 888, numărul lui Christos. Numărul 9 îl reprezintă pe cel care exercită puterea octuplă. Dar ce înseamnă exercitarea puterii, dacă nu există o formă de putere - un motor - în care să se *păstreze* şi din care să se *elibereze* puterea voinței? Nu putem să discutăm complet semnificația termenului „formă de putere" (acesta a fost discutat în cartea noastră, *Arta ca eliberare de putere* - 1929). Este suficient să spunem că nu poate exista eliberare controlată şi ritmică de putere dacă nu există un fel de „motor* prin care să se efectueze această eliberare. Toate motoarele sunt „forme de putere", adică forme care controlează generarea, concentrarea şi distribuirea de putere.

Întotdeauna sunt trei operații: generare, concentrare şi distribuire. De

aceea numărul fundamental al tuturor formelor de putere este trei (şi, probabil, al tuturor tipurilor de inginerie). Inginerul foloseşte efortul şi forța. Acestea sunt două lucruri, însă termenul „foloseşte" implică un al treilea principiu. Acțiune şi reacțiune: aceasta este pură energie-ritm. Dar este necesar un al treilea termen: interacțiune, dacă energia trebuie să construiască un corp organic. Un corp nu înseamnă o conductă prin care fluxurile de energie îşi au fluxul şi refluxul. El asimilează substanța. El menține energia. El transformă puterea. El foloseşte fluxul şi refluxul pentru a-şi spori nivelul sau potențialul energetic. Şi aceasta este „existență organică" - care implică întotdeauna trei facultăți fundamentale: auto-menținerea, auto-reproducerea şi auto-realizarea. Am putea enumera la infinit trinități de principii din toate domeniile ființării şi devenirii. Dar aici, cu zodiacul şi cu toate elementele „ecuatoriale", avem în principal de-a face cu puterea care construieşte şi regenerează organisme sau corpuri. Şi cea mai satisfăcătoare formulare a trinității elementelor care intră în această operație de construcție este una deja menționată: generare, concentrare şi distribuție.

Am văzut că în cele patru puncte fundamentale ale ciclului anual există o generare de putere. Rezultatele acestei generări sunt patru tipuri fundamentale de „substanțe": foc-aer, apă-pământ. *Prin* aceste patru „substanțe" sau elemente cosmice va opera puterea, în concordanță cu ritmul triplu mai sus menționat. Aceasta ne va da următoarea schemă de operare:

	Puterea-Foc este generată	*Berbec*
La echinocțiul de primăvară:	apoi concentrată	*Taur*
	şi în final distribuită	*Gemeni*
	Puterea-Apa este generată	*Rac*
La solstițiul de vară:	apoi concentrată	*Leu*
	şi în final distribuită	*Fecioară*
	Puterea-Aer este generată	*Balanță*
La echinocțiul de toamnă:	apoi concentrată	*Scorpion*
	şi în final distribuită	*Săgetător*
	Puterea-Pământ este generată	*Capricorn*
La solstițiul de iarnă:	apoi concentrată	*Vărsător*
	şi în final distribuită	*Peşti*

Semnele zodiacale de generare a puterii sunt numite: semne *cardinale.*

Semnele zodiacale de concentrare a puterii sunt numite: semne *fixe.*

Semnele zodiacale de distribuire a puterii sunt numite: semne *mutabile.*

Ele se pot referi la spirit, suflet şi minte - toate trei operând în interiorul „corpului" total sau „oul aurie": microcosmosul. Acest microcosmos poate fi de asemenea numit folosind termenul in cea mai cuprinzătoare semnificație: personalitatea. Personalitatea, sau încă şi mai bine, Persoana

Vie, este sinteza spiritului, sufletului şi minții care *operează.* Într-un corp (sau corpuri, dacă se acceptă conceptul ocult al câtorva vehicule distincte pentru energiile spirituale, animice şi mentale centrate în structura fizică vizibilă). Spiritul - sau viața - generează. Sufletul concentrează. Mintea distribuie. Personalitatea se manifestă - sau se ascunde! Lucrarea vieții în fiecare ființă umană înseamnă a revela, în acțiunea personalității, generările spiritului, concentrările sufletului şi distribuțiile minții.

Pentru a face complet tabloul simbolic, trebuie doar să facem legătura între clasificarea cvadruplă şi cea triplă. Vom încerca apoi să înțelegem cum:

Puterea-Foc (Berbec)	se concentrează prin Pământ (Taur), se distribuie prin Aer (Gemeni),
Puterea-Apă (Rac)	se concentrează prin Foc (Leu), se distribuie prin Pământ (Fecioară),
Puterea-Aer (Balanța)	se concentrează prin Apă (Scorpion), se distribuie prin Foc (Săgetător),
Puterea-Pământ (Capricorn)	se concentrează prin Aer (Vărsător), se distribuie prin Apă (Peşti).

Această schemă poate părea mai degrabă încurcată şi tulburătoare; vom încerca astfel un alt mod de a stabili „formula" zodiacală:

Spirit-Foc (Berbec) este Foc generator: Foc Electric.

Suflet-Foc (Leu) este Foc concentrator: Foc Solar.

Minte-Foc (Săgetător) este Foc distribuitor: Foc prin Fricțiune.

Aceasta înseamnă că atunci:

Când Focul generează, el *operează* în termenii Spiritului. Când Focul concentrează, el operează în termenii Sufletului. Când Focul distribuie, el operează în termenii Minții.

Cu alte cuvinte:

Focul generator este punctul de pornire al sinelui individual (Berbec). Focul concentrator se referă la eliberarea creativă a sinelui, prin intermediul căreia sufletul se cunoaşte ca întreg şi asemenea divinității (Leu).

Focul distribuitor este acel foc care amestecă, sintetizează şi universalizează toate elementele şi energiile înainte de naşterea lui Christos - naşterea ființei universale (Săgetător)[32].

Aceeaşi procedură va înfățişa mai clar semnificația celorlalte elemente:

---

[32] Nu vom încerca aici să explicăm mai în detaliu ce reprezintă aceste trei Focuri; dar in *Doctrina secretă* a lui H. P. Blavatsky şi în *Un tratat despre Focul cosmic* a lui Alice Bailey, se spune că aceste trei Focuri operează în şi prin toate organismele vii. Va fi relativ uşor să se *realizeze* corespondențele, dacă există o înzestrare cu tipul de minte necesar unei asemenea performanțe. Dacă nu, poate fi folosită *formularea* astrologică acceptată sau formularea pe care o vom prezenta acum şi în care semnele zodiacului sunt interpretate în funcție de tiparul caselor studiat anterior.

Apa generatoare (Rac) operează in termenii spiritului. Ea este puterea care dă naştere sinelui concret, care creează o bază concretă de operare - un cămin - pentru şinele individual.

Apa concentratoare (Scorpion) operează în termenii sufletului. Ea concentrează şi susține impulsul de colectivare al Spiritului-aer (Balanța), impulsul de „re-naştere în Christos".

Apa distribuitoare (Peşti) operează în termenii Minții. Ea efectuează sinteza energiilor care au fost aduse la *focalizare* creativă în Capricorn şi vitalizate în Vărsător.

Aerul generator (Balanța) operează în termenii spiritului. El este puterea care strânge şi face comune emanațiile indivizilor.

Aerul concentrator (Vărsător) *operează. În* termenii sufletului. El conferă vitalitate şi impuls pământului spiritual (Capricorn); este respirația sufletului colectiv.

Aerul distribuitor (Gemeni) operează în termenii minții. El exteriorizează şi interpretează impulsionarea individuală a Berbecului, odată ce a fost focalizat şi insubstanțializat în Taur.

Pământul generator (Capricorn) *operează* în termenii spiritului;

- el este puterea de încarnare, puterea de asumare a unui corp - din punct de vedere al implicării spiritului. Pământul concentrator (Taur) operează în termenii sufletului;
- el conferă substanță şi profunzime impulsurilor Berbecului. Pământul distribuitor (Fecioara) operează în termenii minții;

el răspândeşte eliberarea creativă a sinelui Leului prin spațiu, unde este văzut ca o masă de energii polare (Fecioara Luminii). Discriminarea apare in minte, întrucât se iveşte problema lucrului cu polaritățile, cu lumina şi umbra.

Din acestea putem vedea cum fiecare element cosmic e susceptibil de a-şi asuma trei funcții diferite, aşa cum un om poate întrucâtva acționa, simți şi gândi în acelaşi timp: 1). ca tată față de fiul său; 2). ca soț față de soția sa; 3). ca un camarad şi co-lucrător cu asociații şi prietenii săi. Adică, (în general vorbind): generând, concentrând şi distribuind energia propriei sale ființe.

Zodiacul ca ciclu al individului planetar

Până acum am considerat semnele zodiacale ca fiind mai mult o serie de energii cosmice proiectate, ca să spunem aşa, de Macrocosmos (cele douăsprezece Ierarhii) asupra microcosmosului; cu alte cuvinte, ca o serie de operații formatoare sau de faze ale construirii acestui microcosmos. Acesta este punctul de vedere colectiv-ecuatorial. Dar la zodiac ne putem

gândi, de asemenea, şi ca la ciclul de case al Individului planetar care „sălăşluieşte" la Polul Nord şi Pentru Care un an înseamnă o zi, cu şase luni de lumină solară (Berbec spre Balanță) şi şase luni de întuneric (Balanță spre Berbec), cel puțin teoretic vorbind. Dintr-un astfel de punct de vedere, zodiacul este mai degrabă interpretat în termenii *conştiinței,* decât în cei ai energiei.

O asemenea interpretare în termenii conştiinței este cea mai valoroasă, căci pune semnele zodiacale în raport cu casele şi, astfel, se observă o întrepătrundere de semnificații, care ajută la înțelegerea, atât a multor afirmații tradiționale confuze, cât şi a semnificațiilor caselor şi a semnelor. Pe lângă aceasta, se dezvoltă un fel de formulă algebrică, care poate fi uşor demonstrată ca fiind sub-structura tuturor interpretărilor dramatice şi mitologice ale zodiacului, cunoscută atât astrologilor cât şi ocultiştilor. Cea mai remarcabilă dintre aceste interpretări este, fără îndoială, cea redată în amănunțime în cartea lui Sampson, *Zodiacul.* Alice Bailey dă o altă interpretare tradițională, atunci când asociază „Povestea celor douăsprezece munci ale lui Hercule". Hercule este Soarele iar cele douăsprezece munci ale sale reprezintă cele douăsprezece operații cosmice ale zodiacului, văzute dintr-un punct de vedere mai degrabă regenerator, decât formator.

În lucrările astrologice obişnuite, semnele zodiacale sunt prezentate ca factori fundamentali de semnificație, iar casele îşi modelează semnificațiile după acestea. Dar, din punctul nostru de vedere, găsim în tiparul împărțit în douăsprezece al cadranului caselor, o formulă fundamentală de desfăşurare individuală; şi acest tipar - unul pur abstract - stabileşte cea mai universală serie de semnificații. Este, bineînțeles, un tipar pur numerologic, lucrând cu semnificația numerelor, de la 1 la 12 inclusiv; dar numerele sunt făcute semnificative prin proiecția lor geometrică. Această proiecție este roata sau cadranul caselor. Berbecul devine astfel semnificativ, fiind proiecția organic-ecuatorială a numărului 1; Taurul, a numărului 2 etc. până la Peşti, ca numărul 12. Axa 1-6 reprezintă dualismul sinelui şi non-sinelui, al lui „Eu" şi „Tu"; axa 4-7 reprezintă dualismul experienței: experiența subiectivă şi cea obiectivă - sau a comportamentului privat şi public. Sperăm că următorul tabelul alăturat va clarifica problema; el ar trebui studiat în raport cu tabelul semnificațiilor caselor (diagrama prezentată la Capitolul VI). Manualele astrologice moderne, cum sunt cele scrise de Alan Leo, C. E. O. Carter[33], A. G. Libra, Parker etc. sunt pline de indicații valoroase referitoare la semnificația semnelor zodiacale, singulare sau în grupuri. După cum scrie Carter:

„Sarcina interpretării scenariului zodiacal a fost încercată de mulți scriitori, fiecare abordând lucrarea din propriul său punct de vedere. Este

[33] în special *Zodiacul şi sufletul*, cap. „Semnele şi planetele ca idealuri cosmice".

departe de mine, chiar şi în mod tacit, de a nu fi de acord cu concluziile lor sau de a căuta să dau la o parte tot ce s-a scris înainte. Conținuturile Cercului de înțelepciune zodiacală sunt inepuizabile şi prezintă toate variatele aspecte ale totalității Adevărului". *(Zodiacul şi sufletul,* p.14)

Ultima propoziție din acest citat ne oferă un indiciu care merită să fie dezvoltat in extenso; ne referim, în special, la termenul „conținuturi". Ara spus că zodiacul este elementul „substanței". Dar substanța înseamnă şi conținuturi. Zodiacul ne dă o cunoaştere a conținuturilor de viață ale fiecărei entități vii. Casele ne spun maniera în care aceste conținuturi sunt distribuite în forma sinelui şi a destinului. Planetele reprezintă puncte focale şi, de asemenea, simboluri pentru toate activitățile vitale. Gradele ne oferă un indiciu pentru semnificația inerent creativă a tuturor activităților şi a tuturor focalizărilor.

FORMULA ZODIACALĂ			
Semne zodiacale	**Semnificaţie abstractă**	**Semnificaţie concretă şi tradiţională**	**Părţi guvernate ale corpului**
BERBEC	Ideea de sine. Structura arhetipală primordială a individului. Dorința de a se manifesta.	Dorință, pionierat. Curaj, voință, inițiativă. Intrare în forță în lucruri. Grabă şi impulsivitate. Putere masculină.	Capul: sistemul cerebro-spinal.
TAURUL	Substanța primordială de manifestare a sinelui. Sinteza trecutului ca tendințe moştenite. Toate posesiunile fundamentale.	Inerție, simț practic, concretețe dependență de pământ şi de energiile pământului. Determinare. Energie. Rodnicie. Putere feminină.	Gâtul; cerebelul şi urechile.
GEMENI	Relaxare între sine şi substanță. Funcția de legătură şi impul-sul de integrare prin ritm şi formă.	Intelect, senzație şi acțiune nervoasă. Schimbare. Dualitate. Nelinişte. Inteligență. Abilitate literară şi artistică. Îndemânare.	Nervi, plămâni. Mâini, brațe şi umeri.
RAC	Temelia concretă pentru căminul şi exprimarea lui „Eu sunt". Organismul viu şi puterea lui de creştere.	Toate sentimentele domestice. Sufletul şi toate sentimentele. Receptivitate; Sensibilitate. Imaginație.	Cavitatea pieptului; sânii şi stomacul. Membrane mucoase.
LEU	Putere de exprimare a lui „Eu sunt". Toate modurile de exprimare de sine şi de activitate crea-tivă. Omul, actorul şi executantul.	Exprimare imperioasă de sine. Asumarea autorității. Iubire de plăceri şi lux. Speculație. Arte Procreare. Intuiție. Intensitate dinamică.	Inima şi coloana vertebrală.

FECIOARĂ	Judecarea sinelui şi a vieţii după toate activităţile creative. Discriminare prin *analiza,* critică a rezultatelor acţiunii. Adaptare.	Discriminare critică a minţii. Facultăţi analitice. Susceptibilitate. Pregătit să servească şi să fie servit. Ordine. Capriciu. Perspectivă utilitară.	Intestinul mic şi metabolismul general al hranei; plexul solar; splina.
BALANŢA	Realizarea non-Sinelui, întâlnirea cu „ceilalţi"; obiectivarea conştiinţei prin asociere şi parteneriat.	Conştiinţă socială; amabilitate; iubire de frumos; tânjire după camaraderie. Simpatie. Echilibru. Justiţie. Devoţiune spirituală. Totalitate operativă.	Rinichii şi probabil ficatul.
SCORPION	Substanţă de asociere şi căsătorie. Manifestarea nevoii de a se uni cu ceilalţi. Regenerarea atitudinii de centrare pe sine.	Sex; ocultism; toate tipurile de putere şi operare magică; funcţie regenerativă; voinţă; încăpăţânare. Spirit răzbunător, gelozie; forţă conducătoare.	Organele sexuale, intestinul inferior, băşica udului.
SĂGETĂTOR	Expansiunea relaţiei. Relaţia dintre relaţii; legătura abstractă şi interpretare prin perspectivă.	lipsă de prejudecată; viziune; onestitate, tendinţă de generalizare; compasiune, voinţă de a cuceri noi domenii; pasiune pentru idei. Plăcere pentru călătorii şi petreceri în aer liber.	Coapsele; ovarele, regiunea pelviană, nervul sciatic; sistemul muscular.
CAPRICORN	Temelia concretă pentru relaţii. Viaţa în organismul social. Susţinerea căsătoriei.	Ambiţie, perseverenţă, geniu politic, rezervare. Încredere puternică în factorii sociali şi în toate structurile permanente - inclusiv cele spirituale. Industrie; stabilitate.	Scheletul, sistemul osos; genunchii şi toate articulaţiile.
VĂRSĂTOR	Puterea de a exprima idealuri şi de a crea în termeni de comportament social. Creativitate a relaţiei şi căsătoriei.	Idealism, umanitarism; exprimare de sine prin mişcări colective, frăţii; sentimente de grup; Goana după senzaţional. Dramatic; geniu creativ, ca exponent al rasei.	Picioarele şi gleznele, sistemul sanguin.
PEŞTI	Judecata societăţii în privinţa idealurilor şi modului lor de operare; relaţia judecată ca atare şi „cei doi" retrăgându-se fiecare în propria lor meditaţie de sine	Deschidere faţă de viaţă; resemnare; psihism misticism; memorie; convenţionalitate; devoţiune; introspecţie. Renunţare de sine ; complex de inferioritate; preocupări spirituale	Labele picioarelor; sistemul limfatic.

VIII PLANETELE SI PERSONALITATEA

Am definit „personalitatea" ca pe o „sinteză a tiparelor de comportament; ca suma tuturor mişcărilor şi emoțiilor exterioare ale ființei umane: ritmul total al operațiunilor sale de viață - de la modul în care merge şi îşi contractă buzele, până la comportamentul său pe câmpul de luptă sau într-o sală de concert". Am spus că, fără activitate, nu ar putea exista „personalitate"; putem vorbi despre ea ca de un complex de activități. Asemenea afirmații reprezintă o suficientă dovadă că noi nu dăm termenului semnificația, mai degrabă peiorativă, pe care i-o conferă în mod obişnuit teozofii şi cei care se ocupă cu filozofia ezoterică.

Noi nu considerăm personalitatea ca reprezentând ființa „exterioară", în contrast cu aşa numita individualitate sau ființă „interioară". Simțim că această opoziție, sau dualism, nu este fructuoasă în prezentul stadiu al dezvoltării umane. Mai degrabă, tinde să focalizeze comportamentul uman într-un mod care este mai mult devoțional şi etic decât integrator şi estetic - ultimul termen fiind folosit după cum a fost el definit anterior. Pentru noi, şi probabil pentru oameni ca Smuts, ca şi pentru majoritatea psihologilor moderni, personalitatea este *întreaga ființă umană în funcțiune.* Nu înseamnă întreaga ființă umană în esență, sau în mod abstract, ci în manifestare efectivă şi în limita în care este perceptibilă altor personalități care funcționează *la acelaşi nivel de* operare.

Nici un astrolog (sau psiholog) nu poate interpreta o viață şi un destin la un nivel mai înalt decât acela pe care el însuşi funcționează. Un funcționar cu mintea îngustă, dintr-un orăşel, nu poate cunoaşte personalitatea unui sfânt sau a unui geniu. El va emite, bineînțeles, o judecată superficială asupra acesteia sau o va venera, dar nu va fi în poziția să o cunoască şi să o evalueze ca personalitate - chiar dacă s-ar putea să reacționeze foarte exact la unele din trăsăturile sale caracteristice. Personalitatea semnifică totalitatea în *acțiune.* Şi nu există nici o percepție reală, nici o înțelegere a personalității, dacă nu este înțeleasă totalitatea componentelor sale, în mod conştient sau prin sentimente intuitive. Şi nimeni nu poate înțelege această totalitate dacă el însuşi nu este pe acelaşi nivel de dezvoltare umană, sau, dacă nu este pe un nivel mai înalt, astfel încât să fie capabil să se transpună temporar pe un nivel inferior.

Aceste remarci sunt necesare pentru că adesea oamenii vorbesc despre personalitate ca şi cum ar fi un lucru înțeles la fel de toată lumea. A reacționa la câteva faze ale personalității şi a înțelege sau chiar a fi conştient de realitate - adică de umanitate în întregul ei, care este personalitatea însăşi - acestea sunt două operațiuni foarte diferite. Personalitatea, ca o sinteză a tiparelor de comportament, poate cuprinde multe faze de activitate, foarte dificil de înțeles. Nu ne referim aici la o

dedublare exagerată a personalității care produce două tipuri absolut distincte de comportament în raport cu un singur organism fizic, ci pur şi simplu la faptul că personalitatea poate implica o serie de activități care transcend dezvoltarea normal-conştientă a omenirii, aşa cum este ea astăzi. Personalitatea reprezintă un „bilanț" care arată mereu schimbătoarea relație a conştientului cu inconştientul, a factorilor individuali cu cei colectivi, în întreaga ființă umană. Oamenii ale căror ființe interioare sunt inundate cu proiecții din învelişurile mai adânci ale „inconştientului colectiv" sunt, ca personalități, complexe şi greu de pătruns. Numai perechile lor pot să-i cunoască, pot să cunoască tiparul complet al comportamentului lor, la toate nivelurile. Walt Whitman scria, cu frumusețea criptică a rostirii:

„Numai ei înşişi se înțeleg pe ei înşişi şi pe cei asemenea lor Şi numai sufletele înțeleg alte suflete".

Fără îndoială că una dintre cele mai mari realizări ale tehnicii astrologice este puterea care se obține atunci când într-o hartă natală se vede schița unei personalități concrete. Am văzut deja cum se pot separa şi interpreta factorii individuali şi cei colectivi care constituie, ca să spunem aşa, urzeala şi țesătura personalității. Dar tiparul tapiseriei trebuie să fie înțeles numai prin studiul acelor entități astrologice care reprezintă focare de culoare, de activitate şi de semnificație. Aceste entități, considerate în corelațiile lor infinite şi nu ca puncte separate, alcătuiesc laolaltă desenul vieții tapiseriei. Ele revelează personalitatea ca un tipar de comportament multifațetat, care simbolizează de la „cea mai mare" realitate, până la cele mai exacte sau transcendente moduri de activitate fizio-psihologică.

Aceste entități astrologice se împart în două categorii generale. În primul rând, planetele însele, incluzând Soarele şi Luna; în al doilea rând, puncte abstracte derivate din raporturile stabilite, fie între orbitele planetelor (noduri), fie între pozițiile planetelor față de orizont şi meridian (părți). Acest capitol va fi dedicat unei scurte analize a semnificației fundamentale a planetelor în termenii personalității; următorul, unui studiu al nodurilor şi al celor mai importante dintre părți.

Va trebui, totuşi, să împărțim încă o dată domeniul studiat şi *vom* clasifica planetele în cel puțin două moduri esențiale. Primul tip de clasificare are de-a face cu puterea care motivează şi cu sursa activităților simbolizate de planete. Vom distinge între *planete care se referă la conştient* şi *planete care se referă la inconştient* - folosind termenii de „conştient" şi „inconştient" aşa cum au fost folosiți ei de C G. Jung şi definiți într-un capitol anterior (cf. „Astrologia şi psihologia analitică"). În afara acestor două categorii vom plasa Soarele ca simbol al energiilor integratoare ale Sinelui, care este descris de Jung ca „centrul totalității psihicului". Psihicul include atât conținuturi inconştiente, cât şi conştiente. A integra aceste

conținuturi - adică a asimila în mod conştient conținuturile inconştientului - este esența procesului de individuație, al cărui simbol activ este Soarele.

Soarele ca integrator

Astrologia, fiind un sistem de interpretare simbolică a semnificației faptelor astronomice, trebuie să diferențieze în mod evident între Soare - o stea dătătoare de viață şi lumină, care este centrul sistemului astronomic de care aparținem - şi planete, care sunt simple reflectoare sau transmițătoare de lumină, asemenea Pământului. Dacă ne referim la ego ca la „un complex de reprezentări care constituie centrul domeniului conştiinței şi pare a poseda un foarte înalt grad de continuitate şi identitate", este clar că simbolul astrologie al acestuia este însuşi Pământul, aşa *cum este văzut din locul naşterii nativului.* Domeniul continuu de conştiință al oricărui om reprezintă ceea ce este conținut în granițele orizontului său şi, prin implicația a ceea ce, deşi dedesubtul orizontului, se va manifesta în câmpul său de conştiință.

Cu alte cuvinte, cuadratura hărții astrologice (orizont şi meridian - şi, în special, ascendent şi mijlocul-cerului) reprezintă forma câmpului de conştiință. Ego-ul poate fi considerat drept punctul de naştere, centrul hărții, sau, într-o simbolizare mai exactă, vârful piramidei construit pe cele patru unghiuri ale hărții. Ego-ul nu este integratorul - pentru că el este doar un punct abstract. Nici ascendentul şi nici mijlocul-cerului nu sunt factori de integrare, pentru că ei au doar implicații structurale. Ei determină *forma* care va trebui să fie luată de procesul de integrare. Ei nu simbolizează *calitatea energiei* prin eliberarea căreia acest proces va fi, sau va putea fi încheiat.

A construi câmpul de conştiință ca o *structură clar formată, centrată în mod precis pe ego,* este ca şi cum s-ar construi un ochi perfect, cu putere de focalizare precisă prin lentilele şi muşchii ochiului astfel încât imaginea reflectată asupra retinei să cadă exact pe „pata galbenă" a acesteia, care este singura dotată cu sensibilitate deplină la lumină. Este ceea ce marele oftalmolog şi filozof, dr. Bates, numeşte „fixare centrală"; şi această operație solicită practică musculară şi practică de vizualizare sau de formare a imaginii, incluzând relaxarea.

În sens psihologic, „fixarea centrală" se referă la utilizarea intelectului - mecanismul focalizării conştiente - conform legilor gândirii logice şi formale. O foarte mare parte, dacă nu toată, a filozofiei clasice Şi post-clasice greceşti (în special de la Aristotel încoace), toată ştiința occidentală (in special de la Renaştere încoace) şi filozofia ştiințifică Modernă (de exemplu Bertrand Russell) a constituit şi constituie încă Un vast antrenament colectiv de „fixare centrală" mentală. În domeniul psihic-spiritual, anumite tipuri de practici ezoterice, unele derivate din concepția buddhistă din

răsărit, altele din filozofia pitagoreică, aveau drept scop o „fixare centrală” similară a energiilor sufleteşti într-o structură formată de „Eu sunt”. După cum deja s-a menționat, era aproximativ secolul VI î.Ch. atunci când această problemă a focalizării mentale începea să domine perspectiva elitei omenirii. Acest proces de „fixare centrală” în câmpul conştientului a continuat de-a lungul ciclului european (în special de la Abelard încoace) şi a produs omul de tip occidental cu a sa „contracție a conştientului”, după cum atât de elocvent a numit-o Jung.

Întocmai cum W. H. Bates cerea pacienților săi să-şi relaxeze ochii imaginându-şi o pată perfect neagră, tot aşa Jung cerea acestora să-şi relaxeze intelectualismul conştient, prin „lăsarea lucrurilor să se întâmple” şi prin practici de relaxare psihică, ca acelea de folosire a „fanteziei” spontan-creative.

Dacă axele hărții reprezintă astfel structura câmpului de conştiință - structura „ochiului” în mod simbolic - Soarele simbolizează „lumina” care eliberează energia (fotonii), prin intermediul căreia devine posibilă vederea. Într-un sens real, ochiul, ca organ al viziunii, este modelat structural de natura luminii. La fel şi ego-ul - „Eu”-l conştient - este modelat de puterea care emană de la Sine. De aceea se spune, cu îndreptățire, că ascendentul şi celelalte „unghiuri” ale hărții *distribuie* puterea Soarelui, după cum vom vedea în capitolul următor. Soarele este energia vitală. Axele hărții reprezintă canale pentru distribuirea şi „transformarea” acestor energii solare în câmpul conştiinței.

Soarele, totuşi, nu ar trebui considerat un simbol al Sinelui. El este *puterea* Sinelui, dar Şinele însuşi nu înseamnă numai putere. Este puterea în relație cu forma. Este puterea care operează printr-o formă şi care regenerează substanța. Cu alte cuvinte, Şinele - dacă natura sa poate fi în întregime stabilită din punct de vedere astrologie - este relația dintre Soare şi axe, orizont şi meridian.

Încă şi mai exact, el reprezintă relația dintre semnificația pozițiilor zodiacale ocupate de Soare şi cele patru unghiuri - semnificație în termeni de semne zodiacale (sau subdiviziuni de semne), de grade şi de relația angulară între aceste poziții. Ultima se referă la aspectele dintre Soare, ascendent şi mijlocul-cerului; mai mult chiar, la poziția în casă a Soarelui.

Această poziție în casă a Soarelui denotă faza de sine individual şi perioada de viață în şi prin care puterea integratoare a Sinelui va funcționa cel mai puternic. Referindu-ne la precedenta noastră înregistrare a semnificațiilor caselor şi la graficul ciclului de 28 de ani, aceste două elemente ale personalității şi destinului pot fi uşor stabilii

- cu condiția, bineînțeles, ca momentul naşterii să fie cunoscut cu exactitate. Poziția zodiacală a Soarelui (şi poziția sa de grad) va arăta

calitatea acestei puteri de integrare în ea însăşi.

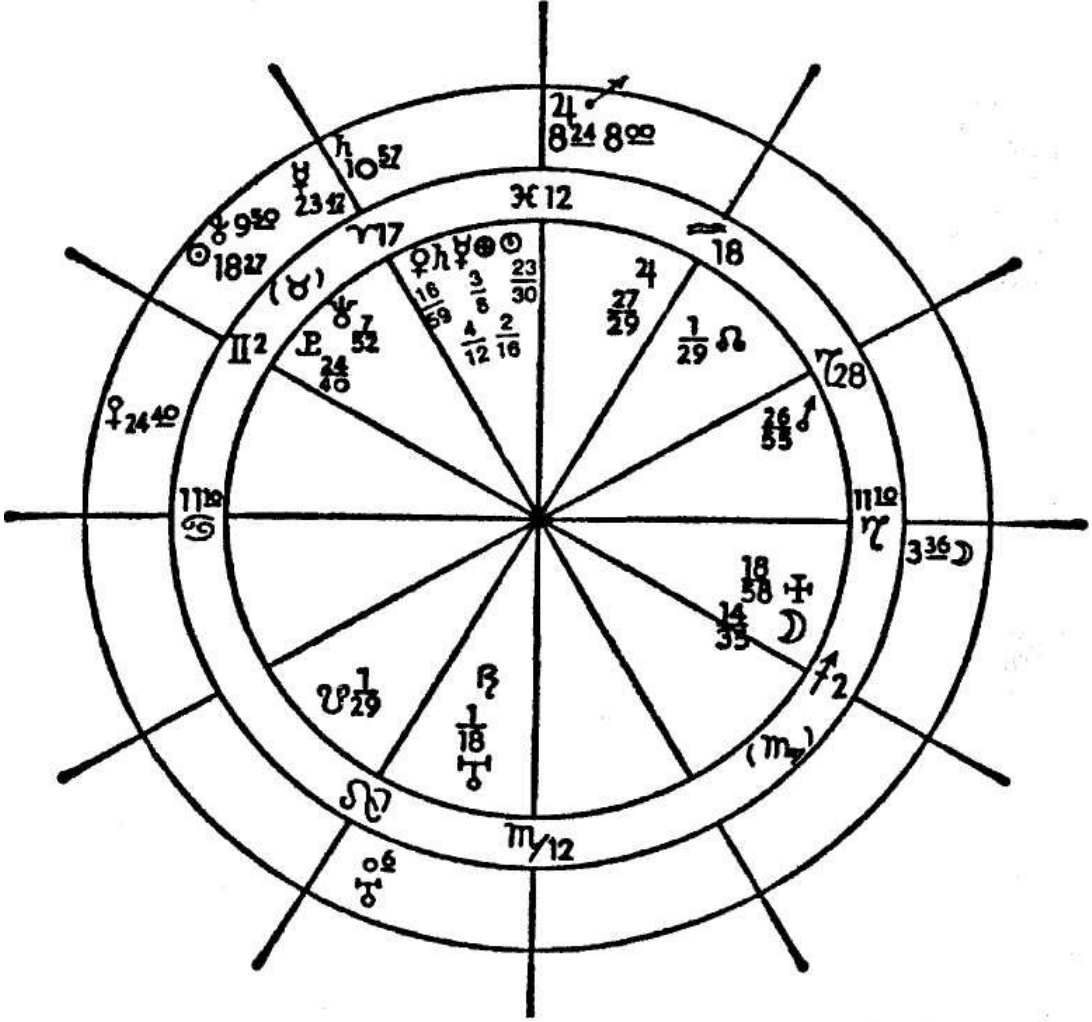

ALBERT EINSTEIN
14 Martie 1879
(timp local, 11:26 A.M.)
Ulm, Germania

(Planetele din cercul exterior sunt progresate pentru început de aprilie, 1935.)

Să luăm, de exemplu, harta lui Einstein. Soarele este la 24° Peşti, în casa a zecea. De aici, calitatea puterii integratoare a Sinelui său va fi: sinteză, perfecționare, meditație şi introspecție. Dar Soarele, fiind în casa a zecea, casa activității publice, profesiunii şi a gândirii (ca funcție a personalității individuale), această putere va opera prin aceste caracteristici ale casei a zecea. Poziția Soarelui indică, de asemenea, că o intensificare a puterii semnificative a destinului său apărea atunci când Einstein era în al douăzeci şi doilea an al său, adică în 1901. Apoi, el devenea inspector de patente la Berna, Elveția; şi este probabil că, aproximativ în acea perioadă, puțin după teoria cuantei a lui Planck, era dezvoltată, cel puțin în fază rudimentară, teoria relativității. Această teorie a fost adusă în atenția lumii ştiințifice în 1905 - când „punctul sinelui" lui Einstein a ajuns în conjuncție cu Pluto. Mai mult, gradul Soarelui care, după cum am spus, „dă un indiciu în privința semnificației inerent creative a tuturor activităților şi focalizărilor", poartă acest potrivit simbol: „O mică insulă în mijlocul oceanului; locuitorii săi fericiți şi-au creat propria lor lume". Ce poate fi mai semnificativ în harta unui om care scria despre „universuri-

insulă" şi crea noi perspective cosmice?

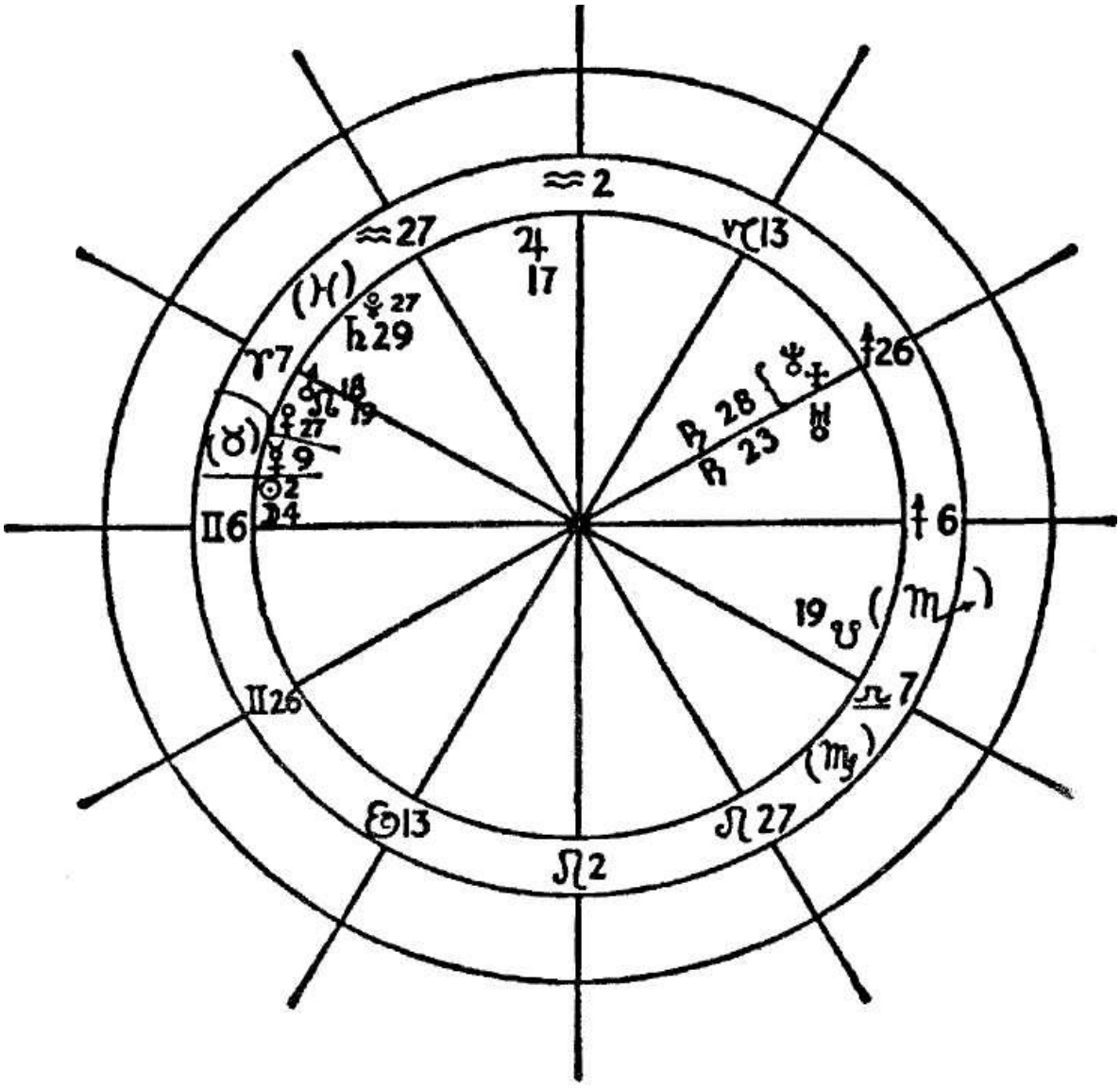

REGINA VICTORIA
NASCUTA IN 24 MAI 1819
ORA 4:15 A.M

(Aceasta este harta dată în „O mie şi una de naşteri remarcabile". O hartă puțin diferită poate fi găsită în revista *Astrologia Americană.* „Epoca victoriană văzută prin harta natală a reginei Victoria" de D. Rudhyar)

Ca un alt exemplu putem da harta reginei Victoria, care simbolizează nu numai o personalitate, ci, cel puțin prin implicații, şi epoca care îi poartă numele. Soarele tocmai răsărise la momentul naşterii şi era cam la o oră după lună nouă în Gemeni. Avem aici o personalitate cu rare daruri intelectuale (Gemeni), o epocă care avea toată rigiditatea şi îngustimea punctelor de vedere ale intelectualismului accentuat; care, în plus, vedea creşterea uimitoare a mijloacelor de transport şi călătorie şi a tulburărilor nervoase. Semnificația casei a douăsprezecea este arătată de faptul că,

după moartea soțului său, regina Victoria a trăit practic în izolare în cea mai mare parte a lungii sale vieți; şi că a acționat cel mai bine din spatele scenei şi prin câțiva mari prim-miniştri, cum ar fi, de exemplu, Disraeli. Simbolul gradului Soarelui oferă semnificația de aristocrație şi de putere efectivă a individualității. Putem spune că întreaga epocă victoriană este o manifestare tipică a casei a douăsprezecea - un rezumat, o perioadă de precipitare karmică, capătul extrem al unui ciclu precedând un nou şi remarcabil început pe cale de a se manifesta.

Cel mai semnificativ moment din viața ei a fost când, la vârsta de cincizeci şi şase de ani, erau în mod clar formulate planuri pentru consacrarea Imperiului britanic şi, ca un gest de început, fiul său a fost trimis în India. Atunci, „punctul sinelui" său a ajuns în Soarele său şi personalitatea ei a devenit într-adevăr simbol mondial, care îşi manifestă pe deplin puterea destinului - adică a Sinelui ei adevărat. Consacrarea ei ca „împărătească a Indiei" s-a produs un an mai târziu, întrucât „punctul sinelui" era în trigon cu Jupiter şi în casa întâi. Aceasta şi Jubileul de Diamant din 1897 (când „punctul sinelui" a ajuns în conjuncție cu Jupiter, în casa a zecea) erau gesturile exterioare ale puterii. Dar, adevărata personalitate a reginei nu trebuie găsită în ele, ci în mult mai ascunsele mişcări „din spatele scenei", pe care Luna sinodică a casei a douăsprezecea le simbolizează în mod atât de competent.

Planete care se referă la conştient

Vom analiza acum domeniul ego-ului particular, care este domeniul conştiinței centrate în jurul realizării: „Eu sunt aceasta sau aceea". Această realizare a „Eu"-lui conştient, şi anume că el este acea ființă Particulară şi nu alta, reprezintă primul factor fundamental din viața conştientă. Fiecare entitate vie trebuie mai întâi să *fie* ea însăşi ca formă unică definită. Acesta este aspectul lui Saturn. Apoi trebuie să se *mențină,* iar un asemenea factor de auto-menținere se realizează Prin principiul compensator al acțiunii, care reprezintă temelia întregii vieți organice. Acesta este aspectul lui Jupiter. În final, ea trebuie să se reproducă printr-un fel de acțiune creatoare care, din punct de vedere astrologie, se referă la Marte.

Aceste trei planete (Saturn-Jupiter-Marte) trebuie considerate ca cele trei planete pozitive sau „masculine". Şi din motive pe care le vom analiza mai târziu, fac pereche cu alte trei planete, care sunt considerate ca negative, sau „feminine", respectiv: Luna, Mercur şi Venus. Termenii „masculin" şi „feminin" nu sunt cei mai fericiți. Ar fi mai bine să spunem că Saturn, Jupiter şi Marte inițiază procese de viață. Ei acționează ca *agenți cauzali,* în timp ce Luna, Mercur şi Venus fixează şi însuflețesc, încheie sau aduc la rod aceleaşi procese. Vom considera, de aceea, aceste şase „planete ale conştientului" ca fiind trei perechi, fiecare pereche fiind legată cu una

din cele trei operații fundamentale de viață mai sus menționate. Motivul acestei proceduri va fi pe deplin explicat mai târziu pentru că a face acest lucru acum ar complica, în mod inutil, lucrurile.

Saturn-Lună: Saturn, în mitologia greacă, este guvernatorul Epocii de Aur, prima vârstă a copilăriei şi inocenței. Se referă la primul proces prin care forța vitală universală devine diferențiată, limitată, particulară, devine celulă vie, germene inițial. Un asemenea proces de diferențiere este condiția absolut necesară pentru existența individuală, adică existența ca entitate autonomă, separată. Tocmai de aceea Saturn simbolizează, din punct de vedere psihologic, acel proces care conduce la realizarea lui „Eu sunt". Aceasta, totuşi, nu este o realizare simplă pe cât pare şi a părut multora. Astfel psihologul modern vorbeşte de „complexul ego-ului", aşa cum a fost definit anterior: „un complex de reprezentări ce constituie centrul domeniului conştiinței mele"[34].

În interiorul „domeniului conştiinței" curge viața; cu alte cuvinte, au loc schimbări, energia este eliberată în acțiuni şi reacțiuni. Această „energie psihică", care este conținută şi operează în domeniul conştiinței mele (în interiorul granițelor ego-ului meu, exprimat, în mod simbolic, de Saturn), este reprezentată din punct de vedere astrologie, de către Lună. Luna reprezintă acea porțiune a Soarelui care este împrejmuită de Saturn - dacă o asemenea propoziție caracteristică astronomiei poate fi îngăduită. Reprezintă acea porțiune a energiei vitale a ființei complete de care eu sunt conştient ca de mine însumi, ca ego conştient care sunt eu. Saturn se referă la structura abstractă a acestui ego. Luna toarnă în această structură „energie psihică" - şi rezultatul este o entitate conştientă, o entitate particulară vie. De aceea relația Saturn-Lună este relația: formă-spre-energie. Forma condiționează energia, există deci cu adevărat o acțiune reciprocă profundă, care este prea complexă spre a fi discutată într-o succintă trecere în revistă.

Jupiter-Mercur. Jupiter este un simbol mult mai misterios decât par să creadă cei mai mulți astrologi. Reputația sa ca semn de noroc pur nu pare a rezista testului analizei psihologice deşi, într-un sens abstract şi ultim, procesul pe care îl simbolizează conduce întotdeauna la o creştere şi la o expansiune a conştiinței - dar din când în când, prin chinuri groaznice. Jupiter este, în mod obişnuit opus lui Saturn, deoarece expansiunea este opusă contracției. Saturn diferențiază entitatea particulară de matricea universală de viață. Jupiter aduce ego-ului încătuşat ceea ce îi va putea compensa unilateralitatea, făcându-l astfel din nou întreg şi universal.

Funcția lui Jupiter poate fi cel mai bine exprimată în psihologia practică (sau analitică) prin termenul de „compensare". Caracterul auto-compensator al psihicului, ca organism, a fost menționat în capitolul

[34] *Tipuri psihologice*, p.540

dedicat psihologiei analitice. Jupiter se referă astfel la *anima* şi *animus* din teoria lui Jung. Dar el semnifică mai mult - reprezintă funcția de compensare în toate aspectele posibile. Marc Edmund Jones defineşte Jupiter ca „punctul de precipitare al sufletului - la ieşirea din el însuşi - către viața tangibilă şi ființa definită". El arată „punctul de exprimare al adevăratei personalități, sau scopul încarnării". Aceasta înseamnă totodată „compensație" în sens metafizic, căci sufletul poate fi privit ca ceva ce luptă continuu pentru armonizare şi integrare şi al cărui „scop este încarnarea", ca neutralizare a dizarmoniilor şi eşecurilor din trecut - pentru a stabili armonia la un nivel deplin conştient.

Jupiter reprezintă astfel puterea de acțiune justă din noi, vocea adevăratului nostru destin. Ego-ul nostru conştient (Saturn-Luna) este rezultatul trecutului nostru, sinteza limitărilor şi ancestralității noastre. Reprezintă prezentul, ca suma totală a trecutului, însă Jupiter reprezintă viitorul, trăgând acest prezent înainte. Este destinul care trebuie să fie al nostru, destinul care ne va compensa insuficiențele şi pe care, realizându-l, vom deveni întregi. Sufletul şi ego-ul sunt cei doi poli ai unei realități care operează prin compensare. Astfel, pentru o conştiință masculină, sufletul, dacă este proiectat ca o imagine, este, în mod normal, o femeie - Muza, Eternul Feminin care ne trage înainte etc. Pentru o conştiință feminină, sufletul este eroul, imaginea christică, Adonai, Sigfried Victoriosul etc. Este întotdeauna ceea ce ne finalizează, ceea ce ne face întregi. Reprezintă, de asemenea, pentru cel credincios, Dumnezeul încarnat, Salvatorul, învățătorul spiritual sau guru: acel personaj divin care vine la noi ca reprezentant al Totalității, oricum ne-am imagina noi această totalitate. De aceea, Jupiter reprezintă calea lui Dumnezeu înspre oameni. Este religie. Este ceremonie. Este, de asemenea, Regele, ca simbol al totalității în Stat; el, a cărui justiție şi putere (în mod ideal) compensează slăbiciunea şi eşecurile cetățenilor, într-un stat democratic el reprezintă Constituția.

Mercur face operativă funcția lui Jupiter. Şi, de aceea, reprezintă inteligența, vehiculul sufletului. Dar vai! Un vehicul care dă adesea la o Parte Personajul divin pe care îl poartă şi fuge cuprins de amoc, mânat de toanele Lunii sau dominat de puterea cristalizator-separativă a lui Saturn, Mercur, ca şi guvernator al sistemului nervos, aduce senzații ego-ului, pentru ca ego-ul să poată învăța lecția relației cu obiectele lumii înconjurătoare. El unifică reacțiile corpului. Este slujitorul lui Zeus-Jupiter - dar, adesea, un mesager fără valoare şi un hoț. Luna, polul feminin al lui Saturn, are toane şi se schimbă în mod constant. Mercur, care păstrează o relație similară față de Jupiter, este întotdeauna neobosit şi singur se modelează după obiectul senzației sau al gândului. Yoga hindusă este în mare măsură, un sistem de concentrare prin intermediul căruia funcția lui Jupiter supune funcția lui Mercur.

Dacă Jupiter îşi asumă poziția de Dumnezeu răzbunător; dacă nu există nici un alt mod de a contracara cristalizările lui Saturn-Mercur tinde probabil să devină în mod egal distructiv şi să spulbere perioadele lunare, pentru că Mercur este întotdeauna mai mult sau mai puțin ostil Lunii - dacă nu cumva Saturn a devenit subordonat acelor funcții ale inconştientului pe care le vom studia mai târziu.

Marte-Venus: Cu această pereche avem de-a face cu forțele centrifuge şi centripete ale experienței. Marte *„arată* tendința vieții de a se auto-exprima, ieşind din ea însăşi înspre afară, fără a ține cont, în mod particular, de condițiile exterioare". „Este primul impuls de viață în toată revelarea exterioară a sinelui" (Marc Jones). Cu alte cuvinte, reprezintă dorința de a se îndepărta de centru, Eros-ul primordial, *libido-ul,* deoarece curge în afară prin psihic. Simbolizează toate începuturile, toate impulsurile inițiatoare; proiecția de sine, ca o eliberare de energie pură.

Ceea ce iese în afară din psihic ca Marte, se reîntoarce în el ca Venus. Venus este efectul experimentat ca rezultat al modului în care lumea exterioară reacționează la ieşirile noastre marțiene. Impulsul lui Marte se reîntoarce acasă plin de experiențe, probabil cu vânătăi şi posibil cu înțelepciune. Venus este sfârşitul experienței şi ceea ce am dobândit ca rezultat al ei; reprezintă astfel, pentru ego, furnizorul de conştiință, cunoaştere şi înțelepciune. Este simbolizată prin albine, pentru că albinele aduc înapoi la stup mierea strânsă de la flori, care este produsul final al plantei. De aceea, este simbolul tuturor artelor, al întregii înțelepciuni sociale, a tot ce este maturizat prin experiență, înseamnă şi emoții; pentru că noi avem emoții, sau afecte, ca rezultat al contactelor exterioare. Din relație apare bucuria sau durerea, cântecul sau disperarea, arta sau senzualitatea. Sufletul relației este iubirea. Iubirea marțiană este iubirea care înseamnă dorință, proiecție de sine, forța brută de a se reproducere pe sine prin ceilalți, dar fără legătură cu aceştia. Iubirea venusiană este iubirea înțeleaptă, iubirea care se iveşte din schimbul reciproc, din camaraderie altruistă: iubire-înțelepciune.

Aceasta este schița trinității conştiente a puterilor vitale esențiale» fiecare activă şi reactivă, pe care astrologia le simbolizează ca Saturn-Lună, Jupiter-Mercur, Marte-Venus. Fiecare entitate vie trebuie mai întâi să fie ea însăşi, ca formă definită (Saturn); apoi trebuie să se *mențină* ea însăşi, ca un sistem auto-compensator (Jupiter); în final, trebuie să se *reproducă* prin acțiune creativă (Marte). „Ființa" se manifestă prin sentimente (Lună); menținerea operează prin inteligență sau instinct (Mercur); „auto-reproducerea" este demonstrată prin puterea de a avea copii sau idei (Venus); astfel se prezintă sfera conştientului. Ajungem acum la procesul prin care se *realizează* transcenderea sau distrugerea conştientului.

Planete care se referă la inconştient

A. INCONŞTIENTUL PERSONAL

Modul în care planetele Neptun şi Pluto au fost descoperite serveşte ca o ilustrare simbolică a relației dintre conştient şi inconştient. S-a observat că anumite anomalii în comportamentul lui Uranus ar putea fi explicate numai prin postularea influenței unei alte planete aflate dincolo de orbita sa. Această influență a fost măsurată cu atenție şi locul lui Neptun a fost determinat în mod aproximativ, după care astronomii au putut să găsească această planetă la locul descoperit în mod analitic.

Existența multor anomalii psihologice, nevroze şi stări supra-normale i-a determinat pe unii psihologi să încerce să schițeze un domeniu psihologic necunoscut, a cărui existență a fost presimțită cel mai mult prin modul în care el tulbură comportamentul conştient. Este evident că ego-ul nostru conştient nu este întotdeauna stăpânul casei sale, şi că, din când în când, puteri care par să se ivească de nicăieri sau dintr-o ceață ancestrală, ne copleşesc conştiința. Micile noastre categorii şi bariere sunt distruse; simțurile noastre de auto-conservare şi de practica socială sunt uitate - şi ne mişcăm rătăciți, legănându-ne încoace şi încolo din cauza unor comenzi profunde, rostite de forțe necunoscute.

C. G. Jung a fost probabil primul dintre psihologii moderni care a recunoscut că domeniul acestor forțe necunoscute era cu adevărat unul dublu. Prin aceasta, el a continuat (în mod inconştient, probabil) vechea tradiție kabbalistică, care vorbeşte de o „memorie a Naturii", de o «lumină astrală", care este de asemenea dublă, mai joasă şi mai înaltă - înşelătoare şi ademenitoare în porțiunile joase, celestă şi pură în cele înalte. Interpretarea dată de Jung inconştientului personal şi celui colectiv este în mod firesc diferită, sub aspect exterior, de învățătura ocultă referitoare la lumina astrală; deşi ultima poate demonstra într-o zi că o susține şi o adânceşte pe prima.

După cum am arătat deja, inconştientul personal reprezintă suma totală a conținuturilor reprimate şi ascunse ale psihicului omului. Freud a început studiul acestui domeniu în care sunt ascunşi germenii nevrozelor şi spre care ne îndreptăm toate sentimentele, gândurile, impresiile pe care refuzăm să le admitem pe altarul ființei noastre conştiente şi de la care ne dăm înapoi cu teamă, ură înăbuşită sau dezgust. Viața ne-a adus aceste fapte psihice şi le-a umplut cu energie vitală; dar în loc de a distribui această energie vitală, pentru a se cheltui în corelație cu ego-ul nostru, în cadrul sferei gândirii, sentimentului şi comportamentului conştient, noi întoarcem îndărăt, ca să spunem aşa curgerea acestei energii şi împingem gândurile sau sentimentele impresiile sau intuițiile care ne tulbură, spre peşteri întunecoase, unde memoria nu le mai poate chema la lumina

conştientului. Acolo, ele pot să se descompună, trimițând emanații otrăvitoare în conştient; sau presiunea subterană pe care o exercită ne poate conduce în mod inconştient la fapte şi gânduri care tulbură ego-ul nostru conştient.

Astrologia nu are, probabil, nici o cale de a controla aceste conținuturi ascunse şi reprimate ale inconştientului personal, deşi ea conține în simbolismul său anumiți factori care ne permit să discernem şi să analizăm acțiunea tendințelor represive ce deformează şi stăvilesc curgerea normală a funcțiilor psihologice. Cu alte cuvinte, ea poate detecta mişcarea energiei psihice din conştient către inconştient, întrucât aceasta apare în psihic. Ea poate determina polaritatea funcțiilor psihologice, din care unele acționează într-o direcție reprimată şi interioară, iar altele operează în mod normal, de la centru înspre exterior.

Ajungem aici la factorul mişcării planetare retrograde. Datorită faptului că pe Pământ vedem sistemul solar dintr-un punct întrucâtva periferic, şi nu din centru, celelalte planete ale sistemului se mişcă într-o manieră aparent neuniformă. Din când în când, ele par a sta nemişcate, sau par a se mişca înapoi, în direcția opusă cursului lor normal în jurul Soarelui. In primul caz, vorbim de o planetă staționară; în cel de-al doilea, de o planetă retrogradă. Altfel, mişcarea planetei este directă. Aceste caracteristici geocentrice ale planetelor (Soarele şi Luna nu sunt incluse, căci ele sunt întotdeauna directe) sunt de mare importanță din punct de vedere psihologic.

Direct, retrograd, staționar: această trinitate a modurilor de mişcare planetară corespunde cu unele elemente fundamentale din ceea ce numim *dinamica psihologică.* În spatele acestor tipuri de mişcare găsim încă şi mai generalul factor de *viteză planetară* (viteza aparentă, în acest caz). Din punctul de vedere al observatorului terestru, viteza cu care planetele se mişcă de-a curmezişul cerului se schimbă în mod constant. Aceste variații de viteză corespund variațiilor de intensitate funcțională a factorilor psihologici simbolizați de planete. Intensitatea funcțională *variat,* ca rezultat al multor cauze, dar variațiile de viteză reprezintă cel puțin una din aceste cauze, simbolic vorbind. Acest lucru este demonstrabil în special când *analizăm* variațiile de viteză ale lui Mercur şi ale Lunii, dar se aplică tuturor planetelor.

Cu cât viteza este mai mare, cu atât mai rapidă este curgerea energiei psihice în, şi prin, funcția considerată. Când planeta devine staționară, viteza, bineînțeles, este zero. Funcția simbolizată este arătata ca având o stabilitate maximă. Un tip particular de încăpățânare poate descrie bine această condiție. Acel factor particular din alcătuirea conştientă a persoanei nu-i va da drumul. Va rezista schimbării. Îi va conferi o extraordinară putere de inerție. Aşa cum a fost la început, aşa va fi

întotdeauna după. Persoane născute cu planete staționare, vor prezenta întotdeauna o caracteristică a acestei naturi. Aceasta, bineînțeles, va fi accentuată, dacă planeta staționară este şi guvernatoarea hărții sau dacă este puternic plasată. Factorul psihologic care îi corespunde se va menține tăcut dar cu încăpățânare în cadrul conştiinței, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Pot fi date numeroase exemple, dar dificultatea constă în faptul că, de regulă, caracteristicile psihologice descrise de o planetă staționară nu sunt evidente, cu excepția punctului de vedere al analizei psihologice. Saturn staționar în harta lui Richard Strauss reprezintă o bună ilustrare a egocentrismului puternic şi a unui simț al formei egal ca intensitate. Prezența sa în Balanță oferă o semnificație artistică adăugată.

Se spune că o planetă staționară este „direct staționară" sau „retrograd staționară", în concordanță cu direcția mişcării sale ulterioare, în analiza psiho-astrologică o planetă poate fi considerată staționară în intervalul celor câteva minute din punctul exact la care îşi schimbă direcția cursului. Factorul de viteză implicat aici este pur relativ; practic, tot ce se cere sau este util să fie considerat, este dacă viteza planetei e peste medie (în care caz se mişcă repede), sau sub medie (mişcare lentă).

Planetele retrograde simbolizează întoarcerea libido-ului (energia psihică sau forța vitală) din conştient în inconştient. Dacă o planetă este retrogradă, funcția pe care ea o reprezintă nu este activată pentru operare conştientă; conținuturile psihice legate de această funcție în loc să se manifeste direct în conştient şi, astfel, să influențeze direct comportamentul nostru, sunt împinse temporar în inconştient. Aceasta nu înseamnă, în mod necesar, că ele sunt deposedate de energia lor. Ele fuzionează cu alte conținuturi inconştiente, apoi reapar mai târziu în conştiință, prin intermediul uneia din aceste funcții ale inconştientului pe care le vom studia acum. Ultimele corespund planetelor [Ur]anus, Neptun şi Pluto.

Putem, la început, să considerăm planeta Saturn drept constructorul complexului ego-ului. Prin diferențiere şi izolare, Saturn stabileşte separat o anumită cantitate de energie vitală şi o leagă de o formă. Construieşte pereți pentru a proteja şi diferența entitatea particulară astfel condiționată şi separată de mediul său. Cu alte cuvinte, Saturn stabileşte un sistem de apărare împotriva lumii exterioare, prin accentuarea caracteristicilor separate ale ego-ului. „Eu sunt această calitate particulară şi nimeni altcineva nu este sau n-o poate atinge".

Dacă Saturn este retrograd la naştere, nativul nu va experimenta sau simți aceasta în mod natural şi spontan. El nu o va simți ca fiind adevărată, în special în raport cu lumea exterioară. Mecanismul său

saturnian de apărare nu va fi direcționat împotriva agresiunilor lumii exterioare - cel puțin nu imediat şi spontan. El nu se va simți puternic în raport cu lumea exterioară - pentru că tiparul ființei sale conştiente nu este foarte rigid. El va ceda uşor influențelor exterioare, care vor tinde în mod constant să-i păteze tiparul conştiinței. El va fi, într-un fel, fără apărare în raporturile exterioare şi va apărea ca timid, introvertit, speriat, ne-ambițios - sau va lua o atitudine arogantă pentru a-şi ascunde slabul postament. Manierele sale pot fi atunci aspre şi explozive.

Saturn retrograd va direcționa înspre interior această putere cristalizatoare de tipar şi formatoare de pereți. Afirmarea de sine va fi împotriva influențelor interioare. Persoana va ceda în exterior, dar va arăta o mare putere de rezistență împotriva sugestiilor interioare, inconştiente. Se va fortifica spontan împotriva impacturilor venite din inconştientul colectiv, din tradiția rasei şi din standardele colective. Îşi va dezvolta un simț al destinului, care îl separă în interior de camarazii săi, în timp ce deseori nu va fi capabil să reziste presiunii solicitărilor făcute asupra lui de prieteni şi de alții asemenea. El va fi cu încăpățânare egocentric în cel mai intim sine al său, în timp ce ar putea fi incapabil să reziste oricui îi cere favoruri sau daruri.

Se poate, de asemenea, întâmpla ca un om cu Saturn retrograd să fie foarte preocupat de construirea sau întărirea individualității sale crescânde. Funcția de diferențiere funcționează atunci în interior, întărind câmpul magnetic al Sinelui şi cristalizându-i conținuturile într-o formă deocamdată inconştientă. El va ceda în afară doar pentru a fi mai capabil să îndure înăuntru. Un asemenea factor astrologie este găsit la persoanele care trebuie să-şi păzească individualitatea de influențele psihice, religioase sau rasiale, care sunt puternice îndeosebi în mediul lor familial apropiat. Duşmanul este în inconştient, presându-l din interior. Trecutul amenință prezentul. Prima sarcină psihologică este, de aceea, una de protecție şi de afirmare *interioară* de sine. Astfel acționează funcția lui Saturn în interior şi efectul său va fi, de obicei, simțit doar indirect în conştiință şi în comportament, amestecat cu alte elemente inconştiente. Nicolae al II-lea, ultimul împărat al Rusiei, avea Saturn retrograd. Ramakrishna, marele mistic hindus şi vizionarul Swedenborg sunt alte exemple.

În asemenea cazuri Luna (opoziția polară a lui Saturn) se găseşte, ca să spunem aşa, neprotejată. Luna nu poate fi niciodată retrogradă; dar din cauza mişcării în jurul Pământului, ea este *fie în interiorul, fie în exteriorul orbitei Pământului.* Când este în interior (mai aproape de o conjuncție solară), ea operează în legătură mai strânsă cu energia solară a Sinelui. Când este în exterior (mai aproape de o, opoziție solară), sentimentele sunt mai „extravertite", sau dominate de mintea obiectivă. Se poate de asemenea spune că, în exteriorul orbitei Pământului, Luna urmează impulsul

centrifugal al lui Marte, planeta tuturor începuturilor; când este în interior, ea se supune atracțiilor centripete ale lui Venus, planeta împlinirii şi a realizării. Dacă Luna este înăuntru orbitei Pământului şi Saturn este retrograd, sentimentele sunt direcționate spre interior; avem un caz clar de introvertire. Iubirea merge mai degrabă spre o imagine interioară decât spre persoane efective şi reale. Sentimentele sunt, în orice caz, neprotejate atunci când Saturn este retrograd. Ele nu sunt ancorate în mod ferm în ego-ul conştient.

Când Jupiter este retrograd, funcția de compensare a sufletului este întoarsă înspre interior, afectând conştiința aproape exclusiv prin inconştient, adică prin intermediul viselor şi al proiecțiilor similare. Dacă în acelaşi timp Uranus este puternic, aceste proiecții din inconştient pot deveni extraordinar de însufleţite. Dacă Jupiter este slab prin poziția semnului, aceasta *poate* însemna că funcția de compensare este înzestrată cu energie puțină; dar dacă, în acelaşi timp, este puternic prin poziția casei, compensarea, deşi slabă, este constant înfățişată conştiinței prin puterea evenimentului.

Această remarcă se aplică mai mult sau mai puțin tuturor planetelor. Aspectele față de alte planete pot, totuşi, să introducă şi alți factori contrari. Jupiter într-o casă angulară (casa întâi, a patra, a şaptea, a zecea) reprezintă un mod tipic de putere a poziției casei. Dacă este directă, nativul este conştient condus de destinul său, de obicei pentru un scop-grup. El poate experimenta această putere interioară sub forma unei mari personalități, care îl conduce la țelul propus. Aceasta se întâmplă mai ales dacă Jupiter este retrograd. Dacă este staționar, nativul este aproape în întregime expus la această putere conducătoare. Împăratul Austriei, Franz Josef, a cărui domnie pare să fi fost exact centrul de precipitare al karmei europene, avea, conform lui Alan Leo, Jupiter retrograd în casa a patra. Bismark avea de asemenea Jupiter retrograd. Aristide Briand, faimosul prim-ministru francez, avea Jupiter şi Saturn retrograd conjuncte în casa a patra.

Mercur retrograd simbolizează o minte întoarsă spre interior, fie din cauza unei tendințe mistice, fie datorită unei încetineli congenitale a percepției sau a unei inabilități de a proiecta gândurile în afară. Conform lui Marc Jones, poziția lui Mercur înainte şi după Soare, înseamnă deopotrivă sete mentală sau chibzuință mentală. „Chimia mentală" poate fi arătată prin legarea laolaltă a acestor poziții ale lui Mercur la viteza de mişcare a Lunii. Paul Clancy a schițat un paralelism între viteza minții şi viteza mişcării lui Mercur. În exterior, un Mercur retrograd poate da o minte înceată; dar, în nici un caz, nu este în mod necesar aşa. Poate fi şi o minte preocupată mai mult de inconştientul colectiv, mintea unui vizionar. Abdul Baha, pe care bahaii îl considerau un personaj divin, avea Mercur şi

Saturn retrograde şi în trigon. Mercur era la 6° Gemeni, în avans față de Soare; Luna, în conjuncție cu marea stea Perseus, Regulus de asemenea în trigon cu Neptun în Vărsător. În alte cazuri, avem exemple mentale deosebite. Un exemplu de minte şubredă este dat de Ludovic al XVI-lea, regele francez executat de revoluționari. El avea Mercur retrograd, în conjuncție exactă cu Soarele şi, de asemenea, Saturn şi Uranus retrograde.

Marte retrograd indică faptul că impulsurile de a acționa nu decurg dintr-o exprimare spontană, de la ego înspre exterior, ci se mişcă înapoi, spre inconştient, unde se unesc cu unele conținuturi inconştiente (deseori imagini colective). El reprezintă puterea inerentă din ultimele, care, într-adevăr, impulsionează nativul să acționeze. Acțiunea nu apare astfel din impulsuri spontane, conştient-clare, ci dintr-o motivație mai mult sau mai puțin inconştientă. Printre cele câteva planete retrograde din harta lui Annie Besant, fosta preşedintă a Societății Teozofice, îl găsim pe Marte. Deseori actele sale au fost urmarea unor motive ascunse în inconştientul personal sau în cel colectiv.

O asemenea situație poate afecta forțele sexuale. Ele pot fi aruncate înapoi în inconştient, formând complexe şi nevroze. Pe de altă parte, putem avea de-a face cu o încercare clară de a sublima dorința, ca în diferitele discipline *Yoga. În* cazul lui Annie Besant, notăm, de asemenea, că ea a devenit cunoscută mai întâi ca *partizan* al controlului naşterii.

Cu Venus retrograd obținem o situație în care roadele experienței nu sunt aduse în ego-ul conştient şi asimilate normal sau eliberate prin diferite tipuri de emoții. Există deseori o puternică lipsă de adaptare la condițiile existenței exterioare. Viața emoțională nu este satisfăcută şi conținuturile inconştiente perturbă curgerea naturală a conştiinței şi a iubirii. Din când în când se întâlneşte un puternic accent pe creația artistică, dar este de obicei colorat de sentimente anormale. O nevoie de băuturi alcoolice sau de droguri poate fi legată de aceasta. Poetul romantic Alfred de Musset avea Venus retrograd staționar.

Planetelor retrograde nu trebuie să li se ceară să spună prea multe, pentru simplul motiv că ele indică doar direcția în care operează unele funcții psihologice, dar nu şi ce se întâmplă ca rezultat al acestei mişcări care curge înapoi şi care trebuie să fie judecată pe baza hărți[1] ca întreg. Un băiat şi o fată, în loc să meargă la muncă într-o fabrica, iau trenul şi se duc în oraş. Am putea afla că s-au dus în oraş, dar aceasta nu ne va spune cum se vor comporta şi ce vor întâlni în oraş. La fel, noi ştim că atunci când o planetă este retrogradă, funcția pe care o simbolizează nu operează în aşa numitul „mod normal". Energia psihică folosită de această funcție merge în direcția inconştientului. Ce se va întâmpla cu ea acolo depinde de toți ceilalți factori ai hărții.

B. INCONŞTIENTUL COLECTIV

Prin planetele studiate până acum am găsit un mijloc de analizare a alcătuirii şi constituției ființei umane individuale, aşa cum funcționează ea în mijlocul colectivității din care face parte. Familia, națiunea, rasa, grupul religios, clubul, sindicatul şi fabrica reprezintă tipuri variate de colectivitate. Individul acționează în mijlocul lor şi poate ajuta la crearea sau la transformarea lor. Dar şi ele acționează asupra individului. Dacă el se dă înapoi de la contacte şi experiențe în cadrul colectivității, devine inhibat şi capătă complexe şi atitudini specifice pe care planetele retrograde, împreună cu alte elemente astrologice, ne ajută să le analizăm.

Dacă individul se confruntă normal cu grupul său şi cu societatea, în general, atunci societatea îl influențează. Colectivul din el, cel care este identic în toți oamenii din grupul său, impune asupra individului standardele sale veşnice. Societatea pune mâna pe individ prin instinctele şi tradițiile sale. Imagini primordiale bat în pereții lui, cerând dreptul de a intra. Aceste imagini pot fi divine sau diavoleşti. Ele reprezintă vocea totalității care constrânge părțile individuale ale întregului să ia seama. Şoaptele acestei voci colective sunt întunecate şi posesive; sunetele sale înalte sunt vibrații de lumină, cântece ale sufletelor eliberate, care trag în sus, spre țelul final al Omului.

Această voce a colectivului, în măsura în care acționează asupra indivizilor, este simbolizată de trinitatea planetelor îndepărtate: Uranus, Neptun şi Pluto. E semnificativ faptul că acestea au devenit cunoscute în *mod public* într-un moment în care umanitatea a spart barierele separatoare ale credințelor dogmatice şi, material, dacă nu spiritual, toți oamenii au curs în oceanul umanității colective. Uranus devenea cunoscută întrucât revoluțiile americană şi franceză au spart apăsarea feudală şi medievală; Neptun, deoarece umanismul şi renaşterea spiritului religios (sau al polului său opus, materialismul) au măturat lumea; Pluto, deoarece omenirea îşi parcurge drumul spre noi structuri de realizare socială.

În viața individului, aceste planete acționează în diferite moduri §i în variate grade de intensitate. Cu cât mai universală sau „mai îndreptată spre întreg" este conştiința, cu atât mai constructivă şi eficace este acțiunea acestor agenți planetari ai totalității. În cel ne-renăscut, ele pot fie să rămână în mod individual ineficace, fie să devină simboluri ale distrugerii învelişului ego-ului. În orice caz, ele vin spre ego-ul individual ca forțe de dincolo de conştiință, purtând mesaje, dând lovituri sau tulburându-l pe cel pe care zeii l-au condamnat la orbire şi nebunie spirituală. Ele pot simboliza vârful spiritual al umanității colective, indiferent dacă acesta este numit biserica triumfătoare, Sinodul celor

binecuvântați sau Loja Albă a adepților inițiați. Ele pot, de asemenea, să înlocuiască ceea ce ziarele numesc „societate", sau puterea mulțimii. Ele pot fi agenții acelor forțe colective pe care oamenii învață să le cunoască sub numele de religie. Ele pot chiar vorbi despre evenimente cosmice petrecute dincolo de sistemul nostru solar şi duc veştile inițiate de galaxia noastră şi presimțirile spațiilor de dincolo. In orice caz, ele reprezintă totalitatea care vorbeşte particulelor individuale.

Dacă ne limităm la abordarea psihologică şi la relația dintre inconştientul colectiv şi ego-ul particular, putem spune că Uranus reprezintă puterea *proiectivă* a inconştientului, Neptun, puterea sa *dizolvatoare* şi Pluto, puterea sa *regeneratoare.* Uranus aduce conştientului reprezentări şi impulsuri simbolice. Acestea pot apărea în vise sau în conştiința de veghe. De la Uranus vin inspirațiile poetului, artistului, inventatorului, omului de ştiința, politicianului, reformatorului religios, Uranus este caracterizat de puterea sa formatoare de imagine. El regenerează conştientul prin faptul că îi aduce perspective ale întregului, imagini şi idei ale Minții universale. Strict vorbind, el nu „regenerează". În loc de aceasta, el proiectează imagini şi idei care au puterea să *transforme,* care sunt germenii noii conştiințe.

Transformarea şi creația sunt cuvintele-cheie ale acestei planete revoluționare, care toarnă în mod constant noi cuante dinamice în inima ego-ului - tulburând, stimulând, agitând, dezmembrând sufletul divinei nemulțumiri, nebunia anarhistului şi cea a nelegiuitului. Geniu sau nebunie; inspirație sau perversiune.

Neptun acționează în moduri mai subtile şi mai misterioase. El devorează ca un acid puternic cristalizările ego-ului, chemând mereu particularul şi pe cel înlănțuit la starea fără de limită a universalului. El reprezintă iubirea insistentă, plină de compasiune, cuprinzătoare a întregului pentru partea separată - care poate nici măcar nu ştie că este o „parte" - o iubire care poate fi cea mai tandră, dar care, totuşi, este aşa de plină de orizonturi cosmice şi pace universală încât sentimentele noastre limitate, înguste, se retrag din fața ei cu tăcută venerație. Neptun reprezintă omul transfigurat de Christos-ul dinlăuntrul său, dar poate fi şi omul pierdut într-un „paradis artificial", umblând după droguri pentru a fi condus dincolo de închisoarea percepției normale şi a rutinei cotidiene, în tărâmul viselor şi al viziunilor.

Orice forță care neagă limitările şi tinde să ne facă întregi, care slăbeşte puterea punctului de vedere particular şi *injectează. În* el fluidul dorințelor nepământeşti; orice factor care dizolvă cristalizările şi pune lentilele ego-ului în afara focarului, care ne tulbură zilele cu năzuințe divine, şi ne răpeşte de la familie şi de la căminul nostru în pacea albă ca zăpada a mănăstirilor sau în fermentația vie a junglei - toate acestea aparțin

simbolului lui Neptun.

Din punct de vedere psihologic, părții corporale guvernate de semnul zodiacal în care este poziționat Neptun îi lipseşte creşterea diferențiată şi focalizată. Ea apare ca nedezvoltată. Energia vitală nu reuşeşte să se concretizeze îndeajuns. Dimpotrivă, acolo unde este plasat Uranus găsim deseori o creştere anormală, un fel de supraabundență; nu atât abundență de forță vitală, cât o tensiune specifică de energie ce *creează* genii sau monştri. Neptun reprezintă simbolul mării, al nediferențiatului, al materiei cosmice în stadiul prenatal sau al *nirvanei* şi infinitei compasiuni. El arată modul în care societatea acționează asupra individului; în timp ce Uranus indică mai mult puterea fecundatoare a individului, modul cum acționează el asupra societății, constructiv sau distructiv. Nota fundamentală a lui Neptun este eliberarea, universalizarea sau ne-focalizarea.

Pluto este planeta celei de-a doua naşteri, guvernatorul Misteriilor - guvernatorul fiecărui tip de adunare de grup, de organizare parlamentară, în care sunt hotărâte noi politici pentru colectivitate, sau de ceremonial, prin care individul şi societatea sunt readaptați conform cerințelor unei noi legi a vieții. Şi Jupiter are de-a face cu organisme de guvernare şi cu ceremonialuri religioase, dar în *cadrul limitelor fixate de Saturn.*

Cu alte cuvinte, Jupiter simbolizează zeii şi religia rasială bazată pe relația de rudenie şi de sânge. El înlocuieşte ierarhia cu autocrația - politică sau religioasă - aceasta pentru că Saturn a fixat înainte de toate ego-ul, Unul, ca şi conducător în cadrul anumitor granițe. Conducerea lui Zeus urmează aceleia a lui Chronos-Saturn. Jupiter ca *guru* - învățătorul spiritual sau ghidul religios - implică elemente de relație personală.

Pe de altă parte, planeta Pluto este strict impersonală şi nu recunoaşte un Dumnezeu sau un rege personal; numai un preşedinte ales, ca să spunem aşa. Regele său este Legea. Este nemiloasă şi absolut justă - dar justă pe baza unei Legi care deseori transcende înțelegerea noastră limitată şi care, astfel, poate părea crudă. Pluto asociază ego-ul cu un centru mai mare al ființei, parte conştient, parte inconştient. El conduce la ceea ce C. G. Jung numeşte Şinele, totalitatea ființei. El simbolizează stadiul final al procesului de individuație, a doua naştere, «formarea perfectă", inițierea, „Naşterea Dumnezeului Viu", căci Pluto reprezintă Dumnezeul-din-adâncuri, Dumnezeul făcut concret şi actual în cadrul şi în centrul personalității. Astfel, personalitatea devine transfigurată într-o Persoană Vie. În acest sens, Pluto este simbolul Incarnării lui Dumnezeu, al Frăției Apostolice, reflexia ordinii cosmice zodiacale, a Lojii Albe pe Pământ.

Pluto reprezintă Legea Sinelui-întreg în opoziție cu legea ego-ului Particular (Saturn-Jupiter). Dominația lui vine după ce acest ego a fost impregnat cu ideile-germene şi arhetipurile lui Uranus, şi şi-a pierdut toată

rezistența şi mândria prin botezul lui Neptun. Atunci Pluto, judecând ego-ul pe talere în care sunt comparate conştientul şi inconştientul, concretul şi abstractul, particularul şi universalul, îl inițiază în Tovărăşia Perfectului. Ideea sa fundamentală este *renaşterea;* de asemenea, concretizarea Totului în Unul universal.

Dintre toate semnele astrologice care au fost sugerate ca simboluri (sau cauze) ale Primului Război mondial, doar unele par valabile. Pluto era în conjuncție cu solstițiul de vară în iunie 1914 şi ajungea în mod aparent la prima sa conjuncție, pentru scurt timp, în septembrie 1912, timp în care era pus la cale Războiul Balcanic. Solstițiul de vară reprezintă punctul de fecundație cosmică. Viața devine concretă în pântec. Misterul „vărsării de sânge" poate, de asemenea, însoți vastele fecundații sau inițieri cosmice.

Pluto intra în Capricorn in 1761-1762. Era aproape de momentul în care Swedenborg vorbea de coborârea pe Pământ a „Noului Ierusalim". Din acest moment, lua formă revoluția americană. În 1938, Pluto va intra în Leu. Aceasta poate marca începutul unei noi ere. Conform simbolismului numerologic al Piramidei, această eră urma să înceapă la 16 septembrie 1936.

Este interesant faptul că intrarea lui Neptun şi Pluto pe scena astrologică a corespuns momentului în care diferitele aspecte ale inconştientului au câştigat recunoaştere publică. Pluto a fost descoperită exact la 84 ani (ciclul lui Uranus) după Neptun (1846). În 1848 Europa a fost martora unei mari prefaceri revoluționare. Este data manifestului comunist al lui Marx. 1848 marchează şi începutul răspândirii spiritualismului. Bahaismul, marea mişcare spirituală, a fost inițiat în 1844. În orice caz, a fost un timp al entuziasmului religios şi al idealurilor umanitare - cu adevărat un timp neptunian. La fel, Uranus devenea cunoscut în mijlocul erei revoluționare care a trezit toată lumea occidentală la o realizare de noi arhetipuri de relație socială. Pluto a fost observat pe 21 ianuarie 1930, când Soarele intra în semnul Vărsătorului. Decada astfel inaugurată promitea să *rivalizeze* cu aceea care le-a făcut pe Uranus şi Neptun cunoscute. Idealurile New Deal-ului sunt tipic plutonice, în măsura în care avem în acest New Deal o încercare de a include toate clasele sociale într-un tip de organizație integrală, în care cei doi factori, individualismul şi colectivismul, vor fi armonizați.

Neptun formează întregul, dar conduce şi la lipsa de formă. Pluto aduce mesajul formei concrete, a organizării. Dacă adesea îl vedem ca dezorganizare, este pentru că putem descoperi numai primul stadiu al procesului. Marele Război a însemnat *dezorganizare,* deşi a testat puterea oamenilor de a se organiza pe o scară niciodată imaginată până atunci. A făcut să se înțeleagă eficiența şi precizia. A creat maşinăria pe care omul o poate folosi în mod constructiv, dacă aşa doreşte.

Nu este cu totul improbabil ca sub dominația lui Pluto - după cum caută să sugereze Paul Clancy - în viitor să apară dovezi concrete şi ştiințifice ale nemuririi omului. Alice Bailey anunța şi ea acelaşi lucru; şi nu există nici o îndoială că Pluto lucrează cu toate manifestările concrete ale noii ordini.

Uranus, Neptun, Pluto simbolizează procese care aduc inconştientul şi puterile sale subliminale la pragul conştiinței şi al ego-ului. Ei reprezintă astfel intermediarii între sistemul solar şi galaxie. Cometele sunt, de asemenea, intermediari, dar de o calitate mai trecătoare, putem percepe inconştientul în termenii unei acumulări de conținuturi atât personale cât şi colective; de fapt trebuie să facem aşa, dacă e să considerăm conştiința drept limita organismelor fizice. Dar ocultistul va pretinde, bineînțeles, că inconştientul colectiv nu este doar produsul generațiilor anterioare de oameni ci şi al Ființelor supra-umane şi supra-terestre. El va considera stelele fixe, din punct de vedere astrologie, ca simboluri ale acestor entități cosmice, căci intuiția trezită poate simți, chiar nedesluşit, dincolo de tărâmurile cunoscute de mințile umane. Uranus, Neptun, Pluto reprezintă astfel legături între stele şi planetele intra-saturniene - între „zei" şi oameni.

Mai rămâne un punct de atins: care este semnificația celor trei planete îndepărtate, atunci când sunt retrograde? Probabil aceea a acțiunii de întoarcere a elementului colectiv către colectivitate, dar cu puterea adăugată a individualului, pentru a-l face efectiv într-un nou mod. Pentru a formula mai clar: mai devreme sau mai târziu, rasele şi grupurile degenerează implacabil. Indivizii care alcătuiesc aceste colectivități eşuează în a acționa în concordanță cu cele mai adânci instincte şi adevăruri arhetipal aparținând omenirii, biologic sau spiritual, în afara totalității acestor eşecuri particulare, apare o pervertire şi decadență generală a colectivității. O rasă, o națiune sau un grup religios apucă pe căi nefaste şi astfel se dezintegrează. Ceea ce au cauzat indivizii, indivizii trebuie să readapteze. Apar reformatorii, care proclamă anticele adevăruri uitate, probabil sub un nou veşmânt. Aceşti oameni sunt conduşi de spiritul viu al umanității colective pentru a reforma trupul bolnav al colectivităților din care ei sunt părți. Această acțiune reformatoare a colectivității de către colectivitate, prin individ, este simbolizată de mişcările retrograde ale lui Uranus, Neptun, Pluto.

Uranus reformează sau mai degrabă transformă în mod „direct" ego-ul conştient; când este retrograd, el simbolizează reforma inconştientului, a adâncurilor ascunse din care se manifestă ego-ul. În unele cazuri, poate însemna că toate cămările întunecate sunt aerisite şi rufele murdare ale familiei date la o parte; între altele, înseamnă că omul este de fapt agentul unui tip de impuls reformator care trebuie să schimbe mintea rasei sau a grupului său. Imaginile uraniene pe care el te proiectează sunt impregnate,

întâi de toate, cu o energie iconoclastă. Acestea nu numai că vor stimula conştientul rasei, dar vor genera furtuni în inconştient. Neptun retrograd este deseori găsit acolo unde fățărniciile religioase sunt nefireşti şi acuzatoare; acolo unde mândria subconştientă este asimilată în mod subtil. Misticii au deseori un asemenea factor proeminent în hărțile lor, în special dacă se împotrivesc în mod pozitiv convingerilor zilei. Cât despre Pluto retrograd, se poate presupune că ar avea tendința să facă pierdută distrugerea organizată; aceasta, într-o hartă individuală, poate fi pusă în legătură cu un protest specific împotriva ordinii stabilite a societății.

Sistemul solar ca personalitate

Până acum abordarea noastră a avut de-a face cu factori pur psihologici şi am considerat planetele drept simboluri care ne-ar permite să schițăm cele trei tipuri principale de activități caracteristice oricărui organism însuflețit, activități care determină ce este organismul, cum se auto-menține, cum se reproduce. Am studiat apoi problemele apărute ca urmare a reprimării activităților natural-organice, aşa cum sunt simbolizate de planetele retrograde. În final, am analizat cele trei moduri de activitate prin intermediul cărora ego-ul particular este capabil să se depăşească şi să participe la universalitate. Imaginea lui Saturn, care reprezintă temelia egoismului particular, se stinge apoi în caracter într-un fel de reprezentare plutoniană. Modul jupiterian compensator de activitate dă drumul procesului neptunian de sublimare. Tipul marțian de auto-reproducere este înlocuit de creativitatea uraniană.

Dacă abordăm totuşi subiectul dintr-o direcție inversă, adică pornind de la analiza sistemului solar ca întreg şi proiectând rezultatul acesteia în experiența noastră fizio-psihologică, obținem un tablou mai logic şi mai ordonat. Conceptul nostru de personalitate se măreşte şi îşi asumă perspective cosmice. Întregul sistem solar, văzut ca un complex organism de viață, devine o personalitate cosmică. Totuşi, trebuie să evităm greşeala de a ne pierde baza de operare: Pământul. „Cosmici", aşa cum putem fi, suntem întotdeauna înrădăcinați în Pământ. Singurul sistem solar pe care îl cunoaştem este cel văzut prin atmosfera Pământului şi prin intermediul simțurilor şi al instrumentelor pământeşti. De fapt, nu cunoaştem nimic dincolo de Pământ şi de reacțiile pe care le experimentează Pământul. Trebuie să rămânem întotdeauna centrați pe Pământ pentru că atât timp cât operăm prin vehiculele conştiinței născute terestru, toate experiențele noastre sunt condiționate de calitatea planetei noastre şi de toate simbolurile *vitale* pe care le putem concepe, fiind în mod necesar interpretări şi extensii ale acestor experiențe, care trebuie fundamentate din punct de vedere al Pământului şi al Omului ca ființă planetară.

De aceea, dacă vorbim despre sistemul solar, acesta apare investi-

gatorului ştiinţific ca răspândindu-se pe fiecare parte a drumului descris anual de Pământ. Există corpuri celeste în interiorul graniţelor orbitei Pământului şi există altele în afara lor. Este adevărat că Soarele reprezintă, în mod demonstrabil, unul dintre focarele acestei orbite eliptice a Pământului şi, de asemenea, al tuturor celorlalte orbite planetare. Dar toate acestea înseamnă că noi, observatorii umani, nu suntem în centrul sistemului - acum ştim îndeajuns ca să realizăm aceasta! - ci îi aparţinem ca simplă planetă. Faptul că ştim că Soarele reprezintă centrul sistemului, şi nu Pământul, nu face legitim nici un punct de vedere cu adevărat heliocentric. Noi cunoaştem acest lucru în mod intelectual, totuşi toate experienţele noastre sunt în mod necesar centrate pe Pământ.

Cu alte cuvinte eu (ego-ul) ştiu acum că domeniul conştiinţei mele (propriul meu Pământ) nu este centrul fiinţei mele totale. Eu consider totuşi că există un Sine care, întocmai că Soarele, este centrul acestei fiinţe totale. Totuşi, eu nu *experimentez* ca un Sine, ci doar ca un ego. Eu postulez posibilitatea unei identificări a acestui ego cu Şinele. Dar dacă *am experimentat* o asemenea identificare, eu nu aş mai fi de acum încolo o personalitate centrată pe ego. Eu aş fi un Personaj divin, un vehicul solar al conştiinţei.

Se poate întâmpla să existe Personaje divine care operează printr-un corp născut pe Pământ, dar dacă este aşa, personalitatea înrădăcinată în acel corp şi percepută de omul obişnuit nu reprezintă adevărata lor personalitate. Şi astfel nu putem discuta cu folos despre o „Personalitate solară", pe care noi, ca fiinţe pământene nu o vom experimenta niciodată pe deplin; nu există valabilitate în asumarea punctului de vedere privind centrarea pe Soare ca bază a unui sistem de interpretare de viaţă simbolică. Zborurile noastre cosmice pornesc de pe şi se termină pe Pământ - sau altfel ele trebuie să rămână vise şi speculaţii fără semnificaţie vitală.

Să considerăm, de aceea, sistemul solar din punctul de vedere al Pământului şi al Omului, ca întreg planetar. Vom împărţi sistemul solar în acea parte care este conţinută înăuntrul orbitei Pământului, şi acea parte care este în exteriorul orbitei Pământului. Î*năuntrul* orbitei Pământului găsim planetele interioare: Venus, Mercur şi Soarele; în afara ei, planetele exterioare: Marte-Jupiter-Saturn şi Uranus-Neptun-Pluto. Poziţiile relative ale acestor planete în cadrul acestor două domenii celeste vor conferi fiecăreia semnificaţia sa simbolică esenţială; pentru că, să repetăm încă o dată, semnificaţiile fundamentale ale planetelor aparţin acestora *prin logica poziţiilor lor în relaţie cu Pământul şi datorită caracteristicilor lor astronomice,* cum ar fi viteza de Evoluţie şi de rotaţie, masa, culoarea, numărul de sateliţi etc. Cu alte cuvinte, Venus are o anumită semnificaţie fundamentală, pur şi simplu pentru că este prima planetă dintre Pământ şi

Soare. La fel, nu poate fi nici o îndoială față de semnificația fundamentală a lui Pluto, pentru că această semnificație este derivată din poziția, caracteristicile sale orbitale etc. Bineînțeles că o asemenea semnificație este atât fundamentală, cât şi foarte abstractă sau generală - pe cât de abstracte sau generale sunt semnificațiile numerelor 2 şi 3. De aceea, în aplicarea acestei semnificații la interpretarea nativităților particulare, statistica şi experiența acumulată sunt neprețuite. Ele nu dau, totuşi, naştere semnificației fundamentale.

Acest fapt este important mai ales când considerăm Luna ca factor astrologie. Pentru antici, Luna era „fata în casă" a Soarelui, „lumina" secundară care strălucea noaptea. Întregul simbolism al Soarelui şi al Lunii era construit pe aceste date de experiență referitoare la lumina Soarelui şi a Lunii şi la corelațiile fizio-psihologice stabilite între lumina Soarelui (zi, căldură etc.) şi lumina Lunii (noapte, mister, teamă etc.).

Asemenea corelații nu mai reprezintă principalii generatori d(semnificație în termenii cunoaşterii şi ai comportamentului ştiințific modern. Mai întâi, lumina artificială a schimbat noaptea în zi şi existența oraşului modern a făcut din zilele de serviciu un fel de noapte. Dar mai profund decât aceasta, atribuirea de semnificații planetelor (şi tuturor factorilor astrologiei) trebuie stabilită acum în funcție de ceea ce, pentru noi, oamenii moderni, reprezintă baza noastră de cunoaştere ştiințifică, intelectuală.

Din punct de vedere astronomic, Luna ocupă într-adevăr un loc special, ca satelit al Pământului. Rotindu-se în decurs de o lună în jurul Pământului, ea se află jumătate din timp în interiorul orbitei Pământului, jumătate din timp, în afara ei. Ca rezultat al acestui lucru, Luna reprezintă *legătura* între domeniile interioare şi cele exterioare ale sistemului solar, între planetele interioare şi cele exterioare. Datorită acestei funcții de legătură, ea apare în mod constant crescătoare şi descrescătoare: un ritm clar dualist. La Lună Nouă, Luna se află în cel mai interior punct din interiorul orbitei Pământului. La Lună Plină, ea se află în cel mai exterior punct al orbitei Pământului. Subiectivitate şi obiectivitate.

Anterior, când am studiat planetele pe perechi, am spus că Luna reprezenta contrapartea feminină a lui Saturn. Dar o astfel de afirmație, adevărată într-un anumit sens, nu trebuie luată drept categorică. *Există* un „mister* în legătură cu Luna şi acesta se referă la schimbarea petrecută (cel puțin potențial) la sfârşitul epocii arhaice (aproximativ 600 î.Ch.). Dacă studiem acum sistemul solar din punct de vedere al orbitei Pământului şi procedăm la împerecherea planetelor exterioare şi a celor interioare, vom avea următorul rezultat:

Marte şi Venus, care stau de fiecare parte a Pământului, devin opuse

polar; la fel Jupiter şi Mercur; apoi Saturn şi Soarele. Înainte de a discuta aici semnificaţia Soarelui, să repetăm că planetele exterioare sunt pozitive în sensul că se referă la *cauzele* activităţilor reprezentate de perechi, în timp ce planetele interioare se referă la *rezultate* şi astfel sunt numite negative. Marte simbolizează puterea iniţiatoare şi de impulsionare care iniţiază toate activităţile vitale; Venus - energia de împlinire, purtătoare de roade - încheie toate ciclurile de activitate. Jupiter simbolizează puterea de circulaţie din interiorul fiecărui întreg organic şi ceea ce le extinde din interior şi le face întregi. Mercur reprezintă sistemul nervos şi apoi puterea gândului care consolidează şi devine vehiculul puterii jupiteriene. Saturn reprezintă puterea originară, care începe fiecare manifestare vitală prin separarea din oceanul nediferenţiat de viaţă, a unui fragment particular din acesta şi care, prin construirea unui perete în jurul acestui fragment, ne permite să fim o entitate separat-independentă.

Dar cine este opusul polar al lui Saturn? În mod logic, ar trebui să fie Soarele. Au existat multe discuţii în jurul acestui aspect şi s-a în calcul chiar şi planeta intra-mercuriană, Vulcan. Nu ştim dacă Vulcan există sau nu, dar nu se poate pune bază semnificaţiei astrologice pe simple fapte astronomice posibile. Semnificaţia poate fi atribuită mult mai satisfăcător *fotosferei Soarelui.* Ocultiştii au spus că noi nu cunoaştem adevăratul Soare, că ceea ce vedem este doar, ca să spunem aşa, lumina care vine printr-o fereastră deschisă. Lumina constituie ceea ce se poate numi suprafaţa Soarelui, partea radiant-activă a Soarelui. De fapt este tot ceea ce ştim despre Soare, în mod senzorial şi fizic. El reprezintă sursa „vibraţiilor solare"; şi aceasta înseamnă pentru noi viaţă şi lumină. Saturn fixează graniţele fiecărui organism particular viu şi ajută astfel la focalizarea ca şi printr-o lentilă, în cadrul acestor graniţe, a luminii difuze a spaţiului interstelar sau galactic. Soarele este, într-un. anumit sens, chiar aceasta lentilă. Fotosfera reprezintă totalitatea razelor de lumină şi căldură focalizate şi care umplu graniţele organismului viu. Saturn diferenţiază. Fotosfera face entitatea diferenţiată vie.

Avem astfel o dublă trinitate de planete interioare-exterioare. Fiecare din aceste planete simbolizează o polaritate a vieţii întreite: trei pozitive şi trei negative. Care este a „şaptea"? - pentru că în toate filozofiile se spune că marele număr al tuturor manifestărilor de viaţă este 7. A şaptea (planetă)este cea care corelează polarităţile opuse. Mai mult, este cea care colectează aceste energii polare şi le distribuie printr-un flux ciclic către organismul viu. Este Luna.

Fără Lună nu ar exista schimb reciproc, nu ar exista nici o relaţie între planetele interioare şi cele exterioare. Nu ar exista nici o curgere de energii în şi prin Pământ. Pe fiecare parte a Pământului stau planetele. Dar Luna este cea care colectează energiile lor, după cum ea se mişcă înapoi şi

înainte, între punctul cel mai interior şi cel mai exterior al orbitei Pământului. Adunându-le şi amestecându-le, ea le distribuie Pământului, hrăneşte Pământul cu aceste energii.

Astfel Luna reprezintă pântecul şi mama Pământului. Este fluidul limfatic. Este curgerea apei, seva din interiorul plantei. Ea adună toate forțele cosmice şi le distribuie embrionului din pântecul ei. Ea adună toate sărurile minerale ale Pământului şi le distribuie întregii plante. Este placenta care înconjoară orbital Pământul, aşa cum placenta înconjoară embrionul. Luna poate fi într-adevăr numită „mama". Ea este iubirea maternă, apele vieții. Dar este şi iubirea maternă posesivă, care sugrumă şi ține copilul la piept, trăgându-l înapoi către leagăn. Din punct de vedere psihologic, ea reprezintă complexul matern, sclavia simțămintelor şi sentimentalitatea.

Oare există doar o singură planetă interioară şi una exterioară? Aici începe să se deschidă „misterul Lunii". Pentru că trebuie să existe bineînțeles, o singură „Lună", un singur factor de legătură pentru fiecare dualitate polară. Vedem că există trei perechi de planete, trei puteri de viață fundamentale (fiind un sine, automenținându-se, reproducându-se). În fiecare organism viu trebuie să existe trei „Lune" şi atunci Luna noastră fizică reprezintă doar agentul care leagă cea mai apropiată pereche planetară - Marte şi Venus, pentru că ea este cea mai apropiată, cea mai vizibilă, cea mai evidentă, cea mai exterioară şi mai conştient constrângătoare - sursa celor mai manifeste dorințe şi sentimente. Dar trebuie să existe şi o „Lună" care să coreleze cuplul Jupiter-Mercur şi să le distribuie energiile armonizate spre Pământ; şi din nou o „Lună" care să distribuie spre noi energiile corelate ale lui Saturn şi ale fotosferei.

Dar unde sunt aceste „Lune"? Probabil că nu există mase fizice celeste *efective* de substanță care ar îndeplini funcțiile acestor două „Lune mai înalte" sus menționate. Probabil că ele există într-o stare invizibilă, reflectând prea mult lumina spre infraroşu sau ultraviolet pentru a fi vizibile. Probabil că sunt acele „Lune mai înalte" pe care *„clarvăzătorii"* le-au *văzut* şi le-au considerat ca planete care se rotesc în jurul Soarelui. Poate că „planeta-mister" din spatele Lunii este următoarea „Lună mai mare". Sunt multe „poate". Dar care din ele?

Ceea ce avem noi în vedere sunt *ciclurile mişcării şi distribuției de energie.* Unul din aceste cicluri operează cu şi prin Luna noastră vizibilă, şi reprezintă un ciclu de aproximativ 28 de zile. Un alt ciclu ! Începe să fie cunoscut ca un ciclu de 40 de luni, care afectează schimburile financiare şi căldura Soarelui. Alt ciclu este binecunoscutul „ciclu de pete solare" de unsprezece ani şi ceva. Toate asemenea cicluri sunt într-adevăr căi ciclice de energie care circulă (sau corelări abstracte ale mişcării). Indiferent dacă ele operează prin intermediul unui corp fizic cum ar fi Luna noastră, sau

prin unele fluxuri de particule magnetice - nu există nici o diferență în *ceea ce privește simbolismul astrologie* Ceea ce contează în activitatea ciclică este curgerea de „ceva”, astfel ca astrologul să o poată asocia în mod simbolic unei funcții vitale (colectivă şi socială, ca şi individuală). Ce reprezintă acest „ceva” - dacă este fie o planetă în stare solidă, fie un curent de particule electrice, sau chiar o abstracțiune pur şi simplu - aceasta ar trebui să fie de mică importanță pentru astrolog. Astronomul este cel care trebuie să găsească toate faptele ştiințifice în privința acestui lucru.

Următoarea schiță poate ajuta la clarificarea modului în care şi locului unde operează „Lunile” - bineînțeles în mod schematic. Prima (Luna noastră fizică) face legătura între orbitele lui Marte şi Venus şi are o perioadă de aproximativ 28 de zile. Ea se referă la domeniul acțiunii fizice şi al procreării fiziologice. Reprezintă toate „sentimentele” legate de acest domeniu. Ea vitalizează toate lucrurile, chiar pe acelea foarte îndepărtate, legate de sex şi de întreaga activitate creativă, în măsura în care această activitate are o bază materială concretă de manifestare prin mişcări ale corpului (toate artele frumoase, deoarece ele implică o activitate musculară de un gen sau altul). Ea vitalizează aproape exclusiv bărbatul şi femeia care funcționează la un stadiu instinctual şi fiziologic. Mai mult, ea operează în şi prin ciclul de creştere şi de decădere al tuturor organismelor biologice.

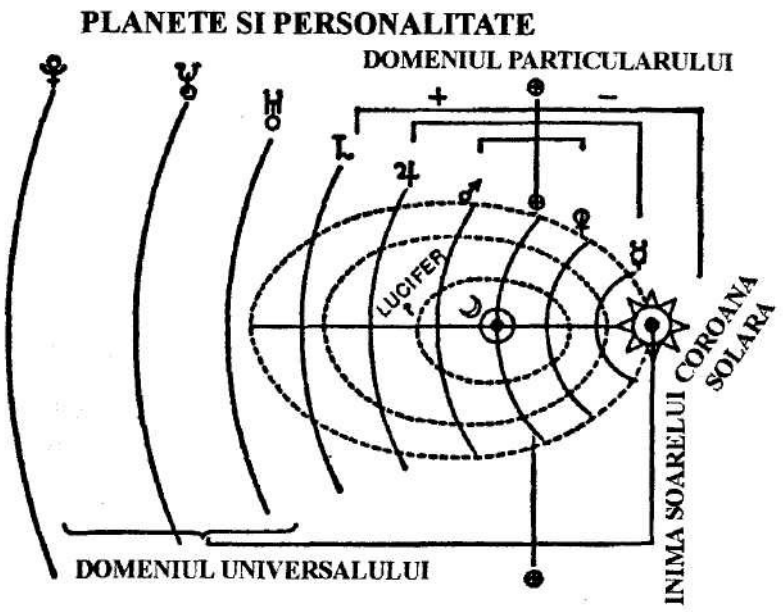

A doua „Lună” leagă orbitele lui Jupiter şi Mercur, colectându-le şi distribuindu-le energiile către Pământ. Perioada acestei activități este probabil de 40 de luni. Numărul este semnificativ şi leagă ciclul cu ciclul de gestație de 40 de săptămâni. Acest număr 40 este găsit cel mai frecvent în simbolismul biblic şi se referă la o perioadă de suferință şi de formare interioară (aşa cum este perioada de gestație). Despre răposatul Abdul Baha, conducătorul cauzei bahaiste, s-a spus chiar că a fost întemnițat la Akka (care înseamnă pântec) pentru 40 de ani: un simbol al formării noii ere spirituale începute după moartea sau naşterea sa.

Se pare că ciclul de 40 de luni are două semnificații, tot aşa cum

Jupiter are două semnificații: 1). *spirituală* - care se referă la procesul de creştere a sufletului şi la dezvoltarea psiho-mentală sau inițiere; 2). *financiară* - ca un ciclu de 20 de luni în sus şi 20 de luni în jos, care explică toate mişcările prețurilor şi ale volumului tranzacțiilor

(cf. T.O.Mc Grath, *Radiația solară şi activitatea în afaceri,* din Buletinele din aprilie-mai-iunie, 1934). Destul de interesant, simbolul lui Jupiter reprezintă într-adevăr forma numărului 4. Mai trebuie adăugat că asteroizii dintre Jupiter şi Marte pot fi rezultatul exploziei unei astfel de „Lune", la care unele tradiții se referă probabil ca la „Lucifer".

A treia „Lună" leagă orbita lui Saturn şi fotosfera Soarelui. Ea se referă la „ciclul de pată solară" de 11,2 ani. Conform lui H. P. Blavatsky, acest ciclu măsoară bătăile inimii sistemului solar, „circulația sângelui* său. Acest „sânge" magnetico-cosmic curge de la fotosfera spre Saturn (limita sistemului solar, considerat ca o unitate strictă) în 5 ani; se întoarce înapoi la fotosfera în ceva mai mult de 5 ani, şi circulă în interiorul Soarelui însuşi încă un an şi ceva. Ciclul de 11 ani se referă la schimbările magnetice clare din corpul uman - la stările din interiorul coloanei vertebrale. Se referă, probabil, şi la procesul de integrare spiritual-dinamică cunoscut in ocultismul oriental drept „procesul *Kundalini.* El leagă centrul lui Saturn de la baza coloanei vertebrale cu „lotusul" multi-petală din vârful capului - „aura" sfinților şi a buddha-şilor - o adevărată fotosfera sau coroană a „soarelui spiritual" din interiorul capului.

Trebuie să analizăm acum planetele cele mai exterioare: Uranus, Neptun şi Pluto. Dacă luăm în continuare ca element de bază orbita Pământului, vom vedea că aceste planete universale sunt echilibrate numai în interiorul adevăratei „inimi a Soarelui".

In discuția noastră anterioară despre „Soarele ca integrator", am arătat că Soarele reprezintă puterea Sinelui - nicidecum Şinele însuşi. Această putere integratoare a Soarelui operează, întâi de toate, în timpul dezvoltării psihicului omului în limitele conştientului definite de Saturn. Saturn plus puterea-Soarelui (fotosfera) constituie „Eu sunt"-ul - Saturn este „Eu" şi puterea-solară este „sunt" - considerând întotdeauna sistemul nostru solar centrat pe Pământ ca o „personalitate cosmică".

Apoi saturnianul „Eu" este transcens prin întreitul proces vital simbolizat de Uranus-Neptun-Pluto. Aceste trei planete reprezintă ceea ce Jung numeşte „non-Eu", cel care trebuie să fie asimilat de către „Eu". Întrucât această asimilație are loc, „personalitatea cosmică" se extinde; mai mult, ea experimentează o repolarizare sau o „conversie ^ în interiorul „inimii Soarelui" răsare transfiguratul „Eu" şi acest „Eu îşi găseşte „sunt"-ul In puterea trinitară a lui Uranus-Neptun-Pluto. Aceasta trinitate planetară constituie procesul prin intermediul căruia „personalitatea cosmică" se

găseşte *legată* de mai vastul întreg astronomic, ca să spunem aşa, de *galaxie.*

Se poate pune întrebarea: ce se înțelege cu adevărat prin „inima Soarelui”? Este Şinele. Şi Şinele reprezintă totalitatea personalității realizate şi integrate - o abstracțiune. Dar chiar şi această *abstractizare* este susceptibilă a fi concret simbolizată, în termenii „întregului mai vast”. Putem spune astfel că „inima Soarelui”, în termenii întregului galactic (centrat pe Pământ), reprezintă steaua care (în interiorul galaxiei noastre) este poziționată exact în spatele Soarelui. Aceasta, totuşi, are cu greu o semnificație practică pentru noi, oamenii obişnuiți!

Ce are totuşi semnificație este ideea că acolo există un ciclu de legătură între orbita lui Uranus şi „inima Soarelui”, a patra „Lună”. Acest ciclu este ciclul de 28 de ani al sinelui individual care, repetat de trei ori (o dată pentru fiecare din cele mai exterioare trei planete), dă timpul simbolicei „construcții a Templului lui Solomon” (Soarele Omului): 84 de ani - perioada de revoluție a lui Uranus în jurul Soarelui. Două cicluri de 28 de ani (unul de cincizeci şi şase de ani) constituie, conform lui McGrath, ciclul de afaceri major. Acest ciclu este egal cu trei cicluri nodale de 18,6 ani fiecare şi cu cinci cicluri de pată-solară de 11,2 ani fiecare. Aceste corespondențe, când sunt pe deplin înțelese, aruncă lumină asupra semnificației lui Neptun, căci perioada siderală a lui Neptun este egală cu trei perioade de 56 de ani.

Toate aceste cicluri, care pot fi considerate drept „Luni” mai înalte, sunt cele mai importante în studiul „personalității cosmice” pentru că ele simbolizează „funcțiile de legătură” între energiile-sufleteşti care, atunci când sunt pe deplin integrate, reprezintă substanța acestei „personalități cosmice”, atât de convenabil simbolizate pentru noi de tiparul complex al sistemului solar, aşa cum este el înțeles de pe Pământ. Asemenea „funcții de legătură” erau păstrate în mod ezoteric şi sacru-misterios în cosmo-psihologia arhaică. De aici, „Misterul Lunii*,

Acest mister, pentru antici, consta în considerarea Lunii drept opusul polar al lui Saturn. Când omenirea funcționa doar la nivel fiziologic şi mintea reprezenta cu greu un factor *independent* sau o bază pentru focalizarea energiilor vitale, Luna a fost într-adevăr cea care, ca forță-Maternă, a însuflețit ego-urile (granițele saturniene) oamenilor. Oamenii sunt încă, din punct de vedere psihologic, în pântecul Mamei - şi aceasta la nivelul fiziologic-instinctual (Marte-Venus) de operare. Dar când oamenii devin polarizați mental şi ies afară din pântecul-Matern psihologic în domeniul energiei pure şi al gândirii independente, ei sunt alimentați progresiv cu puterea fotosferei solare. Ego-urile lor saturniene devin iluminate şi „Luna cea mai înaltă”, Lucifer (adică Purtătorul de Lumină), „poartă lumina” către ele, lumină care corelează Jupiter şi Mercur. Pasul

următor în dezvoltarea spirituală îi va face iluminați de puterea Lunii *Kundalini* (Isis?) ce leagă Saturn şi fotosfera solară; alt pas îi va vedea vitalizați de corelația Uranus-Soare (Osiris?).

Noi credem că „misterioasa planetă din spatele Lunii" nu era o planetă, ci această a doua „Lună", pe care am numit-o Lucifer, legătura dintre Jupiter şi Mercur. Asteroizii sunt rămăşițele - oare nu reprezintă ei mai degrabă, starea prenatală? - a acestui Lucifer. Oare nu pot fi miriadele de asteroizi un simbol al stării răvăşite a energiilor psihomentale ale oamenilor sau ale forțelor sufleteşti? Marea Lucrare

spiritului reprezintă integrarea acestor forțe sufleteşti răvăşite într-un organism spiritual, un „Templu al Dumnezeului cel Viu". Astfel, fiecare om trebuie să integreze în propria sa ființă aceşti „asteroizi" şi să fac;, din ei o „Lună" prin care puterea sufletului (Jupiter) şi a minți (Mercur) vor fi corelate şi făcute operative în mod ciclic.

După această muncă preliminară de integrare, concentrare sau *yoga* psiho-mentală, va veni un nou stadiu - simbolizat de *Kundalini*-Isis. Atunci vălul lui Isis trebuie să fie ridicat de candidatul la inițiere. Omul se găseşte înconjurat de aura Dumnezeului cel viu, de strălucirea limbilor de foc ale Coroanei. În final, omul însuşi devine un Soare. Inima sa bate la unison cu „inima Soarelui".

Luna fizică reprezintă *astăzi* omenirea obişnuită. Cele trei „Luni mai înalte" simbolizează cele trei stadii de inițiere masonică: Ucenicul, Companionul, Maistrul. Aceste stadii simbolizează, sub aspect ritualic, cele trei faze fundamentale ale procesului de integrare a personalității, - ale gestației „Dumnezeului cel Viu", copilul-Christos din interiorul psihicului.

IX. LEGĂTURILE PLANETARE

Studiul „Lunilor" mai înalte şi a „funcțiile de legătură* pe care acestea le simbolizează ne-a pregătit pentru considerațiile ulterioare, formulate de-a lungul aceleiaşi linii de gândire. In acest capitol vom re-interpreta elementele astrologice tradiționale cunoscute sub numele de „noduri" şi „părți". Primele au fost folosite de secole în India, în special în asociere cu Luna. Ultimele par să fi reprezentat trăsătura caracteristică a astrologiei arabe. Amândoi aceşti factori servesc la stabilirea punctelor de legătură între planete şi Pământ. Ei se referă la lucrarea personalității ca un întreg unificat şi ca o unitate in infinit de complexele legături ale relației sociale.

Nodurile planetare

Nodurile unei planete reprezintă două puncte opuse, acolo unde planul orbitei planetei intersectează ecliptica. Întrucât ecliptica nu este doar calea aparentă descrisă de Soare pe sfera celestă (adică printre constelații), ci şi „un plan prin centrul Soarelui prin care străbate orbita medie a Pământului", rezultă că nodurile planetare reprezintă punctele în care linia de intersecție a planului unei orbite planetare şi planul orbitei Pământului întâlnesc sfera celestă (adică, „cupola cerurilor"). Soarele este, în mod natural, în punctul de mijloc al acestei linii de intersecție.

Ceea ce este implicat în ideea de noduri, reprezintă deci un tip de relație existentă între planurile orbitelor planetare şi planul orbitei Pământului. Mărimile diferitelor unghiuri de înclinații ale orbitelor planetare față de ecliptică pot fi luate ca reprezentări ale acestor relații orbitale; dar acestea ne-ar da, ca simboluri, numai valori numerice - care s-ar potrivi într-un sistem de simbolism astro-numeric, dar nicidecum în astrologie, pentru că toate măsurătorile relației astrologice trebuie întotdeauna să se refere la factorul poziție zodiacală. Linia nodurilor planetare se termină în două puncte pe sfera celestă care are longitudine zodiacală; astfel, aceste puncte sunt luate ca simboluri ale relației dintre orbitele planetei şi Pământ.

Motivul pentru care orbitele planetelor sunt considerate importante este că, atunci când vorbim despre orbită avem de-a face cu valori ale mişcării. Şi, după cum am văzut deja, toți adevărații factori astrologiei pot fi deseori separați în factori ai mişcării. Astrologia este o algebră care utilizează mişcările ciclice ca simboluri ale sale (cf. cap. „O cheie pentru simbolismul astrologie"). Astfel, planurile mişcărilor orbitale pot fi într-adevăr considerate ca semnificative, semnificația fiindu-ne revelată de poziția zodiacală a liniei lor de intersecție.

Orbita unei planete reprezintă ciclul total de activitate dinamică a

acestei planete în relație cu Soarele. Soarele stă acolo ca integrator al întregului sistem pe care el îl ține laolaltă şi îi dă semnificația totală ultimă. Planeta în sine simbolizează un mod particular de activitate vitală şi, într-o anumită măsură, independent. Dar orbita sa este o reprezentare a acestei activități caracteristice, nu ca un lucru în sine, ci mai degrabă în relație cu Soarele. De aceea, orbita semnifică aspectul integrator al activității planetare, adică această activitate operând clar în interiorul întregului organic şi pentru realizarea țelului central de integrare a personalității.

Relația orbitei planetei cu orbita Pământului este partea pe care activitatea vitală reprezentată de o planetă o ocupă, în orice moment, în schema de dezvoltare a omenirii născute pe Pământ. Dacă Uranus simbolizează forța regeneratoare care tinde să aducă umanității ca întreg imagini universale ce vor înlătura formula saturniană stereotipă de egoism separator, atunci nodurile lui Uranus ne vor spune maniera în care această forță regeneratoare operează în prezent. Indicația oferită va fi generală şi va acoperi o mare perioadă de ani, sau de secole, căci nodurile planetare se mişcă foarte încet de-a lungul zodiacului, după câte s-ar părea cu mişcare directă şi retrogradă, alternativ. În prezent, linia de noduri a lui Uranus se întinde de la 13,40 Gemeni, până la 13,40 Săgetător; şi, ceea ce este de accentuat, forța regeneratoare a lui Uranus operează, şi a operat de secole, prin mintea omului.

O analiză mai aprofundată a semnificației nodurilor va atribui semnificații opuse şi complementare celor două terminale de linii ale nodurilor, Nodul Nord şi Nodul Sud. Acest dualism nodal este logic, pentru că fiecare tip de activitate vitală, în relație cu centrul de integrare al sistemului organic, poate lua o valoare pozitivă sau una negativă. Integrarea şi dezintegrarea merg întotdeauna mână în mână. Fiecare element al vieții poate opera ca un factor distructiv sau ca unul constructiv, astfel fiind legea universală a vieții.

Nodul Nord este polul pozitiv de integrare, Nodul Sud fiind polul negativ, unde are loc un fel de dezintegrare (totuşi poate să nu fie „rău"). Primul este un punct de ingerare şi asimilare; ultimul, un punct de eliberare şi evacuare. Vom studia această polarizare de activități vitale mai în detaliu, atunci când vom considera nodurile lunare. Între timp, aceste scurte remarci vor fi suficiente pentru a indica opoziția generală de semnificații manifestate în cele două noduri.

Dacă ne referim din nou la prezenta poziție a nodurilor lui Uranus, vom vedea că Polul Sud, fiind în al patrusprezecelea grad în Gemeni, arată că regenerarea pozitivă ajunge în prezent la omenire prin utilizarea intelectului concret şi prin stabilirea de legături spațiale care reprezintă două din caracteristicile fundamentale ale Gemenilor; există, de asemenea, o accentuare uraniană integratoare asupra dezvoltării sistemului nervos, a

comunicațiilor poştale etc.

Pe de altă parte, calitățile Săgetătorului privitoare la idealismul religios, supunerea față de autoritate etc. - chiar la nivel de abstracțiune metafizică - sunt văzute ca negative din punctul de vedere al acțiunii planetare a lui Uranus. Ele constituie „linia de ultimă rezistență"; ele rezultă mai ales din deprinderile trecute de integrare şi astfel constituie „mecanisme de evadare" psihologică. Cu toate acestea, eliberările uraniene puternic creative pot însoți liniile Săgetătorului prin indivizi ce acționează ca „ultim cuvânt" într-un domeniu de realizare care, fiind cu grijă dezvoltat de milenii, poate să nu ofere nimic vital constrângător, şi, totuşi, să fie capabil să producă perfecțiune absolut formală.

Simbolul pentru actuala poziție de grad a Nodului Nord al lui Uranus este: „Doi oameni, total separați, comunică telepatic". Aceasta este foarte semnificativ, dacă e să dăm crezare afirmației deseori repetată în cărțile lui Alice Bailey: „dezvoltarea facultății telepatice este cea mai importantă sarcină cu care se confruntă acum pionierii spirituali ai rasei". Pe de altă parte, Nodul Sud al lui Uranus se află pe un grad simbolizat prin: „Sfinxul şi piramidele sunt vestigii glorioase ale trecutului" - lucru care evidențiază faptul că acum tot trecutul glorios al omenirii este sintetizat, înregistrat, adus la culminație, prin numeroase tipuri de activități umane - de la arheologie la metafizica ocultă. Totuşi, aceasta sugerează şi că dependența de aceste glorii trecute, naționale sau religioase, reprezintă foarte adesea rezultatul retragerii de la sarcina viitorului, fiind, evident, o formă de evadare bazată pe frică.

Următorul tabel oferă pozițiile zodiacale ale nodurilor planetelor, pentru anul 1935. Variația anuală este, în fiecare caz, mai mică de un minut.

	Nodurile Nord	**Nodurile Sud**
Mercur	Taur 17°33'	Scorpion 17°33
Marte	Taur 19°03'	Scorpion 19°03'
Uranus	Gemeni 13°40'	Săgetător 13°40'
Venus	Gemeni 16°05'	Săgetător 16°05'
Jupiter	Rac 9°47'	Capricorn 9°47'
Pluto	Rac 19°25'	Capricorn 19°25'
Saturn	Rac 23°05'	Capricorn 23°05'
Neptun	Leu ll°03'	Vărsător ll°03'

Modul în care în prezent sunt distribuite nodurile în zodiac este foarte interesant, pentru că ele acoperă o zonă mai mică de 90°, nord sau sud - de fapt 84°, care ne aminteşte de ciclul lui Uranus şi de cel al «construcției Templului". Este interesant, în special, că solstițiul de vară se află în prezent aproape exact în centrul configurației. Acest solstițiu reprezintă perioada celei mai intense manifestări solare (în filozofia chineză, dominația principiului *Yang),* în timp ce solstițiul de iarnă reprezintă punctul de cea

mai joasă vitalitate solară (dominația principiului *Yin)*- Pozițiile nodurilor planetare combinate sunt astfel corespondente cu puncte ale dinamismului solar, exact analogic. Acesta ar avea tendința să arate că puterea integratoare a sistemului solar ca întreg asupra Pământului este acum la apogeul său (sau aproape de el), pentru că maximum de activitate integratoare a planetelor este, ca să spunem aşa, sincronă cu maximum de activitate a Soarelui, integratorul. Un studiu al simbolurilor gradelor pe care se găsesc nodurile planetare, după cum a fost subliniat în precedentul nostru exemplu (Uranus), va fi de mare interes pentru cercetătorul tendințelor planetare contemporane.

La cele de mai sus trebuie să adăugăm faptul că planetele, în cursul lor lunar sau zilnic, ating gradele zodiacului pe care sunt poziționate nodurile lor; se remarcă astfel o accentuare clară a caracteristicilor pozitive sau negative. Când planetele trec prin Nodul lor Nord, ele operează pozitiv, activ; în timp ce la punctul lor de Nod Sud ele sunt receptive şi pasive - adică funcția sau calitatea pe care ele o semnifică *operează. Î*ntr-o manieră pasivă (totuşi puternică). Într-o hartă individuală, o planetă situată peste Nodul ei Nord este foarte dominatoare din punct de vedere psihologic; efectul ei agită conştiința, în sensul că toată energia vitală integratoare primită de nativ are tendința de a se asocia calității particulare exprimate de planetă. Pe de altă parte, o planetă situată peste Nodul său Sud se poate referi la un tip definit de evadare psihologică. Nativul poate fi tentat să eludeze problema reprezentată de planetă sau, altfel, să fie pasiv şi să „lase lucrurile să se întâmple" în sfera de activitate pe care o indică planeta.

Un rezultat foarte clar trebuie de asemenea observat (cu mai multă claritate, probabil, într-un tip de personalitate mai dezvoltată), atunci când planetele importante dintr-o hartă sunt poziționate pe grade ce reprezintă punctele nodale ale altor planete. Caracteristicile ultimelor *vorbesc în şoaptă,* ca să spunem aşa, despre activitățile primelor. Regele George al V-lea al Angliei, de exemplu, îşi avea Soarele peste Nodul Nord al lui Uranus. Fără îndoială, domnia sa a fost plină de întâmplări uraniene. Harta lui Franklin D. Roosevelt este de asemenea caracteristică în acest sens. Jupiter-ul său este pe Nodul Nord al lui Mercur şi Nodul Nord al lui Uranus corespunde cu Mijlocul-Cerului. Mai mult, Soarele său se află pe Nodul Sud al lui Neptun. Dacă Neptun reprezintă puterea colectivităților, Nodul Sud al lui Neptun ar simboliza acea putere dezintegrată şi lăsată să urmeze linia de ultimă rezistență. Soarele lui Roosevelt ar străluci atunci în mijlocul unei asemenea situații şi ar adăuga putere elementului neptunian. Propriul său Neptun, plasat între Saturn şi Jupiter (mai aproape de ultimul), este în mod simbolic între întuneric şi „individualismul saturnian brut", pe de o parte, şi Jupiter şi puterea de expansiune şi de circulare a energiei, pe de altă parte.

Un efect încă şi mai puternic poate fi aşteptat acolo unde linia nodurilor unei planete coincide cu orizontul sau meridianul dintr-o hartă natală; sau chiar cu linia cuspidelor a două case opuse. În aceste *cazuri* calitatea planetei este puternică, totuşi subtilă, influențând toate chestiunile asociate celor două case opuse (şi complementare).

Nodurile lunare

In timp ce nodurile lunare sunt de asemenea produse de intersectarea orbitei lunare cu ecliptica şi, în timp ce, din cauza acestui fapt fundamental, semnificația liniei nodurilor şi a celor două noduri urmează principiul general deja statuat, totuşi ele diferă de nodurile planetare. Întâi de toate, ele sunt pur geocentrice şi nu heliocentrice - fiind nodurile unui satelit, ale unei planete-tovarăş a Pământului. Nodurile lunare reprezintă de fapt punctele in care Luna, ca şi corp celest, este văzută de pe Pământ trecând de la o latitudine nordică la una sudică şi viceversa. Cu alte cuvinte, ele sunt puncte critice în relația planetei cu satelitul - tot atât de critice, ca să spunem aşa, pe cât sunt punctele echinocțiale pe Pământ care, prin analogie, pot fi numite „nodurile solare" (în relație cu ecuatorul celest şi *nu* cu ecliptica), şi care reprezintă momente clare de schimbare a relației Soare-Pământ.

Alte momente critice în relația Lună-Pământ sunt acelea care marchează intrarea şi ieşirea Lunii din spațiul figurativ limitat de orbita Pământului, momente care corespund aproximativ ultimelor şi primelor pătrare ale Lunii. Dar acestea se referă îndeosebi la problema generală a „aspectelor" dintre corpurile celeste; sau altfel, la „funcțiile de legătură" ce integrează activitățile factorilor astrologiei înăuntru Şi în afara orbitei Pământului - după cum am menționat în capitolul precedent.

Atunci când studiem nodurile lunare, noi considerăm o relație stabilită între planul orbitei lunare şi acela al orbitei Pământului. Ultima este centrată in jurul Soarelui, asemeni tuturor orbitelor planetare. Dar Prima este centrată în jurul Pământului. Astfel, relația orbitei lunare cu orbita Pământului, tradusă pe baza relației între centrele acestor două orbite, devine relația dintre Pământ şi Soare! Dar acesta este un nou tip de relație Pământ-Soare, care se referă la cea mai intimă semnificație a posibilității de adaptare între ego-ul centrat pe Pământ şi voința sa, pe de o parte, şi a Sinelui solar şi a voinței Sale, pe de altă parte.

Prin urmare, ceea ce se vede prin nodurile lunare este relația dintre voința „umană" şi voința „divină", dintre eforturile conştiente de integrare a unei personalități centrate pe ego şi orientarea super-conştientă sau de impuls stimulator care *lucrează* spre realizarea Personalității „cosmice" totale sau divine. Prima este rezultatul condiționării individului prin ereditate şi mediu; ultima reprezintă adevăratul factor de destin. Prin

destin înțelegem planul ordonat prin actualizarea căruia, în mod la fel de perfect, o personalitate poate deveni un fapt de viață, aşa cum a fost, în mod potențial, conținut în momentul-germene al naşterii individului, în „monadă".

În Nodul Nord al Lunii vedem destinul la lucru; la Nodul Sud, voința umană. Liniile nodurilor ne arată directivele destinului, scopul destinului - şi ce se află în spatele acestui scop, în trecut. Mai mult decât orice altceva, el ne spune „de ce"-ul vieții individuale. De ce ego-ul particular a fost proiectat în afara oceanului Vieții universale - de ce ne naştem şi pentru ce. Linia nodurilor este un fel de „linie de clivaj" reprezentând prima polarizare a ființei. La un capăt al acestei linii vedem trecutul (Nodul Sud), la celalalt, viitorul; din ce s-a manifestat personalitatea, ce se înțelege prin realizare. Aceste lucruri nu vor fi determinabile în termeni de întâmplări concrete, ci se va formula clar o direcție generală - în măsura în care linia nodurilor indică spre două case într-o hartă şi, astfel, către două faze clare ale sinelui. Vor fi determinați cei doi *poli ai destinului:* pozitiv şi negativ.

Modul în care individul se va orienta de-a lungul acestei Linii a Destinului va determina, în mare măsură, dacă viața lui va fi un succes sau un eşec; sau mai corect, dacă realizările lui pot fi înregistrate ca pozitive sau negative. Prin realizări negative se înțeleg cele aparținând cu adevărat trecutului sufletesc, care sunt, fie o repetiție a unor lucruri astfel învățate încât au devenit aproape automate, fie sfărâmarea cristalizărilor psiho-mentale. Realizările pozitive, din contra, sunt lucruri însemnând un constructiv pas înainte, naşterea unei noi facultăți.

Aceasta problemă a orientării de-a lungul liniilor de demarcație atinge adevăratele rădăcini ale simbolismului astrologie. Niciodată nu putem înțelege o hartă astrologică fără temeiul acestei relații diametrale ce leagă casele opuse şi, într-o mai mică măsură, semnele. Cuadratura fundamentală a unei hărți, liniile verticale şi orizontale formate de orizont şi meridian este cheia tuturor tipurilor mai profunde de interpretări astrologice; pentru că aici avem de-a face cu procesul primordial de segmentare şi multiplicare a celulelor. Fiecare creştere, fiecare manifestare de viață are loc de-a lungul anumitor axe; şi în timp ce axele convenționale ale spațiului (Nord, Sud, Est, Vest, *Zenit,* Nadir) formează structura dezvoltării *sinelui individual,* axele nodale (sau liniile nodurilor) ne oferă forțele direcționale ale destinului.

Acesta este adevărul, mai presus de toate, al axelor nodurilor lunare; dar, de asemenea, într-un mod mai puțin evident, al tuturor nodurilor planetare. Fiecare planetă reprezintă o calitate particulară a întregului proces de viață şi, astfel, a funcției psihologice. Axele nodale ale planetei simbolizează principala *linie de solicitare* în dezvoltarea acelei calități. În termeni mai grosieri, lucrurile se vor întâmpla de-a lungul acelei linii - în

măsura în care priveşte această calitate. Caracteristicile celor două case afectate de această „linie de stres" vor arăta ce direcţii de viaţă, ce faze ale sinelui individual vor experimenta tensiunea.

Axele constituite de nodurile lunare au legătură directă cu adevăratul proces de *individuaţie.* Vedem aici la lucru forţe care încearcă să integreze „Eu"-l particular şi Şinele mai mare; vedem facultatea de asimilare a noii substanţe de existenţă şi de respingere a valorilor care nu mai sunt de folos pentru că au fost retezate de tot ceea ce a însemnat necesitate vitală pentru şinele individual. Putem merge chiar mai departe, spunând că acolo avem o linie de acţiune metabolică, nu altul decât acel canal tubular care se întinde de la gură la anus. La Nodul Nord, viaţa este absorbită, substanţa experienţei este ingerată şi redusă la materie asimilabilă; la Nodul Sud asimilăm conţinuturile de viaţă în mod automat, fără efort şi eliminăm deşeurile.

În această ilustrare fiziologică Pământul simbolizează diafragma. Deasupra diafragmei este domeniul Nodului Nord, dedesubt, domeniul Nodului Sud. Primul reprezintă noul aliment şi procesul activ de digestie; ultimul, vechea hrană acum digerată şi asimilată, schimbată într-o activitate automat-instinctuală - plus respingerea reziduurilor neasimilabile. Marc Jones numeşte axele nodale lunare „axele ursitei". Dar fără îndoială că axele digestive, incluzând stomacul, intestinele etc. reprezintă „axele ursitei" corpului nostru.

Aceasta ilustrare nu este totuşi perfectă. Într-un sens mai general, Nodul Nord reprezintă punctul în care o entitate particulară absoarbe sau primeşte substanţa vitală. Este canalul prin care puterea de integrare (care este viaţa) intră în Pământ şi în locuitorii săi; pentru că acolo Luna devine un vas în care această putere este turnată şi din care se revarsă spre toate planetele. Nodul Sud reprezintă, din contra, punctul în care Luna devine distribuitorul automat (şi ejectorul) forţei pământeşti-asimilate, care cândva a fost solară. În Nodul Sud, Soarele Şi Luna sunt absolut neasociate.

Luna se disipa la Nodul Sud şi se *focalizează,* la Nodul Nord. Astfel are loc integrarea (la polul Nord al axelor) şi dezintegrarea (la polul Sud); sau concentrarea şi distribuţia. *Progresul* se face la Nodul Nord, prin efort; *obişnuinţa* se stabileşte la polul Sud, prin automatism bazat pe repetiţie.

Dacă am sta de-a lungul axei nodale, ne-am uita în viitor având în faţă Nordul, şi am accepta trecutul având în faţă Sudul. Nodul Nord are deci de-a face cu munca care trebuie împlinită, cu noua realizare, cu noua facultate ce trebuie dezvoltată; şi dacă dorim să *facem eforturi în* acea direcţie, vom primi de la ea putere din abundenţă. Nodul Sud reprezintă munca care a fost făcută, realizarea binecunoscută, execuţia de rutină dusă deja prin timp. Astfel are loc opoziţia dintre, pe de o parte, integrarea

de sine, individuația, efortul, linia celei mai mari legături prin efort şi, pe de altă parte, ruinarea de sine, automatismul, inerția, linia de ultimă rezistență.

Nodul Sud reprezintă întotdeauna, în orice hartă, un minunat indice al liniei de ultimă rezistență, în special prin poziția sa de casă. Pentru că, ce înțelegem oare prin linia de ultimă rezistență, dacă nu ideea de execuție uşoară? În schimb, uşorul depinde de repetarea unor execuții similare, şi este construit ca obişnuință sau ca instinct. Ce este uşor de făcut este ceea ce noi, ca suflete individuale reîncarnate, sau ca punct de încheiere al unui lung lanț de transmisie ereditară - am făcut înainte. El reprezintă astfel o realizare trecută. El indică faptul că în trecut a fost construit un mijloc adecvat şi eficient, că la naştere a fost moştenită o facultate sau o tendință, pentru realizarea căreia nu a trebuit să luptăm în mod conştient.

Trebuie să fie clar că un asemenea dar sau instinct moştenit nu este rău şi, de aceea, Nodul Sud într-o hartă nu are în sine însuşi o semnificație rea sau distructivă. Dacă a fost numit punctul de „ruinării de sine", este doar pentru că noi urmăm prea des linia de ultimă rezistență, care reprezintă păstrarea lucrului deja binecunoscut nouă, în execuția căruia putem excela. Făcând aşa, refuzăm să progresăm, să ne mişcăm spre noi realizări. Devenim sclavii marelui nostru dar natural. În loc să *folosim* aceasta abilitate naturală pentru un nou tip de dezvoltare, ea „fuge de noi" - şi ne conduce la propria noastră ruină. Dacă suntem controlați de abilitățile noastre înnăscute, în loc să le controlăm noi pe ele, ratăm principalul scop al vieții.

Dacă Nodul Nord reprezintă un punct de receptare a puterii spirituale, Nodul Sud nu e în nici un caz un simbol al neputinței. Este, totuşi, un simbol de inadaptare la noile condiții. El semnifică o facultate nativă, dar de regulă găsim că viața ne interzice într-o anumită măsură folosirea acestei facultăți. Ea aparține trecutului într-un fel şi numai dacă nu o vom subordona noului scop şi nu o vom controla îndeaproape, ea va pune în primejdie dezvoltarea unei noi facultăți vitale reprezentând următorul nostru pas.

Pe de altă parte, atunci când considerăm tipul de facultate caracterizat de poziția Nodului Nord, găsim că viața ne forțează, în multe feluri şi în mod constant, să o dezvoltăm. Viața reclamă acea putere - şi doreşte să ne copleşească cu ea dacă ne străduim în acea direcție; dacă deschidem un canal. Fiecare efort făcut în acea direcție va fi răsplătit - numai dacă nu ne agățăm cu încăpățânare de atitudinea reprezentată de Nodul Sud. Putem să o facem în mod inconştient. În acest caz, un complex psihologic este pe cale a se dezvolta. Prezentul va fi fără speranță, sfâşiat între trecut şi viitor. Atunci rezultatul va fi neputința. Şi vom experimenta tragedia „soartei". Trecutul va trebui să moară, înainte ca viitorul să poată trăi. Şi ne vom găsi

lipsiți de darul nostru nativ de unele lovituri ale destinului, pentru că am devenit identificați cu el, pierduți în el, „ruinați" de el. Aceasta înseamnă cu adevărat „ruinarea noastră de sine"[35].

Unul dintre cele mai simple exemple pe care le-am putea da este acela al nodurilor din casele a patra şi a zecea. Avem aici o opoziție între casă şi profesie, între viața privată şi cea publică. Dacă Nodul Nord este în casa a *zecea,* viața publică şi profesia vor fi canalul către integrarea de sine. Nodul Sud în casa a patra va indica faptul că nativul are un impuls înnăscut pentru construcția unei case şi aceasta îi poate cauza retragerea din viața publică. Dacă se retrage prea mult, viața sa de cămin va deveni distructivă. Se va dezintegra în mâinile sale chiar dacă el va fugi înapoi spre ea cu dor şi plin de speranță. Dacă, din contra, el lucrează atent la idealul său profesional, poate fi capabil să facă din casa sa (în cel mai larg sens al termenului) şi din propria sa personalitate, adevărata temelie pentru viața sa publică.

Există, totuşi, şi o altă interpretare posibilă, conform căreia activitatea publică şi eforturile profesionale sunt văzute ca generatoare de energie, care apoi este *eliberată* în sfera casei sau a sufletului (casa a patra) Nodului Sud. Această a doua interpretare este mai pozitivă sau mai spirituală. Ea explică, de exemplu, de ce un geniu ca Richard Wagner avea Nodul Sud în casa a zecea. El a eliberat în mod public, prin creația sa, energia generată prin sentimentele şi căminul său, sau prin viața interioară (casa a patra).

Funcționarea nodurilor nu este întotdeauna uşor de detectat doar prin simplul fapt de a fi familiarizat cu nativul. Cei mai mulți dintre noi ascundem cu grijă faptul că urmăm linia ultimei rezistențe. Ascundem aceasta cel mai mult față de noi înşine. Şi aparenta uşurință cu care putem executa anumite tipuri de acțiuni ne conduce la convingerea că ar trebui să continuăm să le executăm. În unele cazuri, ar trebui; dar atunci semnificația pe care le-o atribuim ar trebui să fie diferită. Aici, ca în fiecare caz în care se lucrează cu aprecierea spirituală a comportamentului, ceea ce contează nu este actul în sine, ci motivul sau voința din spatele sau din interiorul actului.

Un studiu al nodurilor lunare ne ajută mult să ne probăm motivațiile, ca şi ale altora, deoarece, confruntați fiind cu mai multe situații, noi putem supune acțiunile şi reacțiile noastre testului-acid al Polarității nodale. Am urmat oare în această situație linia ultimei rezistențe, sau linia celei mai mari integrări? Nodurile ne vor spune când avem cele mai mari şanse de a

[35] Nodul Sud se poate referi şi la ceea ce Jung numeşte persona, care reprezintă rezultatul eforturilor făcute de individ pentru a-şi integra comportamentul pe baza unui tipar social sau a unei „imagini" care, în cel mai bun caz, satisface doar o parte a întregii sale ființe. Individul îşi cristalizează comportamentul sub forma acestei „imagini" şi îşi asumă astfel o parte, pe care o menține, fie prin voință egocentrică, fie sub constrângerea tradițiilor sociale sau a necesității sociale. Aceasta „persona" este o personalitate falsă, pentru că destinul total al individului nu poate opera în şi prin ea.

ne „auto-păcăli”. Mai mult, putem fi capabili ca în hărțile orare să găsim cu exactitate care este motivația noastră adevărată într-un caz particular. Dar citirea de hărți orare într-un asemenea mod psihologic este într-adevăr a artă rară, pe care foarte puțini vor fi vreodată capabili să o stăpânească.

„Ascendenţii” planetelor

Acest subiect deseori de confuz, care ne introduce în mai generalul concept de „Părți”, poate fi uşor înțeles dacă vom reafirma, într-o manieră uşor diferită, ideile deseori repetate în această carte. Ştim că Soarele reprezintă puterea de individuare, de integrare, vitalizatoare, care îl face pe om întreg pe toate planurile ființei. Cât despre crucea spațială formată de linia orizontului şi de linia Zenit-Nadir la naştere, am văzut că ea a constituit un cadru simbolic pentru toate operațiile ființei noastre individuale, în şi prin care natura umană operează într-un mod particular ce ne defineşte ca ființă individuală. Cu alte cuvinte, această cruce reprezintă exteriorizarea - într-un tipar structural, funcțional - a acelei „calități” spirituale care reprezintă esența supremă a personalității individuale a omului. Ea defineşte modul particular în care *operează,* forța vitală a Soarelui.

Aceasta este uşor de înțeles odată ce realizăm că poziția zodiacală a Soarelui, în momentul primei respirații, reprezintă punctul exact al orbitei Pământului din jurul Soarelui unde s-a născut nativul, în timp ce Crucea hărții natale determină momentul exact al zilei în care a apărut naşterea; de aici, stadiul precis al rotației zilnice a Pământului în jurul axei sale.

Soarele într-un horoscop reprezintă emanația dinamică a calității fundamentale a sinelui individual al omului, pentru că aceasta este mişcarea Pământului în jurul Soarelui, implicând deplasarea efectivă în spațiul care, în mod simbolic, generează asemenea „calități esențiale”. Fiecare din aceste „calități” reprezintă un aspect particular de viață, o relație particulară între natura umană şi sursa întregii vieți din sistemul solar. Orbita Pământului (zodiacul) este suma tuturor asemenea relații posibile, adică a tuturor tipurilor (sau Raze) de individualități umane.

Dar în timp ce Pământul se mişcă cu aproximativ un grad pe orbita sa, el se roteşte în jurul axei sale, prezentând succesiv toate *părțile* globului său luminii Soarelui - cu alte cuvinte, vitalizându-şi toate părțile prin aducerea lor spre a fi fecundate de semnificația acelei relații particulare Soare-Pământ. Se va vedea astfel că orice punct de pe glob (numai dacă nu este prea aproape de poli) primeşte acest impact fecundator de la Soare,de aproximativ 365 de ori într-un an. Aceasta constituie (cu o uşoară discrepanță, al cărei înțeles va fi discutat mai târziu) realitatea spirituală a gradului ca o subdiviziune a zodiacului.

De aceea susținem că există doar 365 (sau 360) de tipuri fundamentale de personalitate individuală pe Pământ, fiecare fiind rezultatul unei relații particulare şi *complete* între Pământ şi Soare, simbolizate de gradul zodiacal al Soarelui natal. Aceasta relație deplină nu este instantanee, deoarece solicită, pentru a fi totală, o rotație completă a pământului în jurul axei sale. Aceasta relație aduce în mod succesiv toate părțile Pământului în contact direct cu emanația Soarelui (la amiază). Crucea axială într-o hartă natală defineşte o fază particulară a acestei mişcări *care distribuie puterea Soarelui prin întreaga ființă (psihic şi corp) a nativului.* Cu alte cuvinte, ne arată ora şi minutul zilei în care a apărut naşterea. Mai mult, determină structura acestei ființe întregi, pentru că ceea ce constituie ființa individuală particulară este modul particular în care aceasta forță vitală solară e distribuită prin întregul său organism. Acest „mod particular" se manifestă ca structură a organismului.

Cele două axe ale hărții - şi în special ascendentul, care simbolizează într-un mod mai precis „unicitatea" individului - determină astfel structura fundamentală a corpului şi, de asemenea, a psihicului. Mai mult, relația Soare-Ascendent reprezintă relația forței vitale care individualizează omul cu tipul structural de activitate ce caracterizează personalitatea individuală.

Această relație poate fi estimată nu numai prin poziția Soarelui în case, ci, de asemenea, mult mai precis, prin distanța măsurată în longitudine zodiacală dintre ascendent şi Soare. Când această distant corespunde în special valorilor semnificative (de exemplu o jumătate, o treime, o pătrime, o cincime, o şesime, o optime a întregului de 360 de grade al circumferinței), astrologia spune că sunt formate anumite „aspecte" între cei doi factori considerați - o problemă pe care o vom studia în alt capitol.

Putem extinde acest principiu al relației Ascendent-Soare la alte planete, pentru că planetele simbolizează moduri diferențiate de activitate a vieții. Puterea planetară este distribuită de rotația axială a Pământului pe întreaga suprafață, exact după cum este şi forța solară vitală. Poziția caselor planetelor face referire la maniera în care este efectuată această distribuție. Dar dacă vrem să ştim mai precis şi mai semnificativ *caracterul unic al acestei distribuții, ca factor al personalității individuale a nativului,* va trebui să determinăm punctele care au față de planeta considerată aceeaşi relație pe care ascendentul o are față de Soare. Cu alte cuvinte va trebui să determinăm, prin deducție analogică sau printr-un fel de simbolizare „de gradul II", „ascendenții Planetelor".

La ce ne conduce aceasta procedură, atunci când este generalizată, vom vedea imediat, dar deocamdată o vom lua de bună şi vom analiza modul cum operează ea în cel mai important caz: acela al Lunii. Scopul nostru va fi să definim maniera în care puterea Lunii este distribuită prin organism.

Pentru a face acest lucru, vom ridica o „Cruce" simbolică, care va fi în relație cu locul zodiacal al Lunii aşa cum crucea formată de orizont şi meridian este în relație cu Soarele. Vom calcula în special punctul zodiacal care stă în relație cu Luna, aşa cum ascendentul stă cu Soarele. Ne putem referi la un asemenea punct abstract ca la „ascendentul Lunii".

Acest punct a fost folosit în astrologie, pentru o lungă perioadă de timp, sub numele de *Pers Fortuna:* Partea de Noroc. El este găsit adunând longitudinile ascendentului şi Lunii şi scăzând din această sumă longitudinea Soarelui.

Dacă ascendentul reprezintă activitatea caracteristică a sinelui individual, Partea de Noroc va simboliza activitatea caracteristică a personalității egocentrice obişnuite, condiționată în mare măsură de reacțiile-sentiment şi de stările „lunare". În sistemul sibian, „Partea de Noroc indică în orice hartă că direcția de viață în care sau prin care nativul, fie se exprimă în modul cel mai avantajos, fie este forțat de viață ca întreg să se exprime"[36]. Termenului „nativ" i-am adăuga doar, „ca un ego conştient". Partea de Noroc reprezintă activitatea congenitală a omului ca ego conştient, care nu ține cont de toate intuițiile sale mai adânci şi de cauzele inconştiente sau supra-conştiente. Ea lucrează cu reacția sa strict personală față de viață, cu reacțiile spontane ale personalității conştiente pe care el a construit-o, sau pe care viața l-a forțat să o construiască.

În astrologia medievală, Partea de Noroc reprezenta „bunăstarea" nativului. Conform lui E. Parker, într-o asemenea direcție de viață îşi va găsi nativul fericirea; aceasta în special în termeni de poziție a casei. Cele trei interpretări sunt foarte clar asociate, căci omul este fericit să funcționeze potrivit reacțiilor sale personale spontane, iar atât fericirea cât şi spontaneitatea reacțiilor personale sunt de obicei mult implicate în chestiunile băneşti, sau cel puțin în co-operare socială şi credit (al căror simbol sunt banii).

Valoarea Părții de Noroc va deveni foarte clară pentru oricine a observat indivizii care o au în conjuncție cu Jupiter sau cu Saturn. Avem aici două tipuri fundamentale de reacții conştiente față de viață: optimism şi pesimism - modificate, după cum pot fi, de alți factori. Avem aici, de asemenea, pe de o parte, o tendință de a obține credit şi co-operare socială pentru orice speculație personală şi, pe de alta parte, o tendință a nativului de a fi constant întors spre sine însuşi, ca un străin într-o țară ciudată, ale cărui reacții naturale conştiente față de viață sunt probabil nefamiliare şi tulbură colectivitatea în care el trăieşte.

Aceeaşi procedură, descrisă în legătură cu Luna, poate fi continuată cu referire la alte planete. „Ascendenții" tuturor planetelor sunt semnificativi şi

[36] Marc Edmund Jones, Astrologia profesională, Lecția a XII-a.

merită a fi studiați într-un tip rafinat de analiză astrologică. Unul dintre cei mai valoroşi, practic vorbind, este „ascendentul" lui Uranus, căruia i-am dat numele de „Parte de Imagine". El arată cum puterea de proiecție a imaginii inconştientului operează în ființa şi în destinul individual. El simbolizează geniul creativ al individului, contactul său cu cele mai profunde surse ale ființei şi reacțiile sale la un asemenea contact.

„Ascendentul" Lunii *revelează* reacții conştiente față de situații exterioare condiționate de ereditate şi de mediu. „Ascendentul" lui Uranus caracterizează inconştientul, reacțiile creative la situații ce afectează întregul domeniu al conştiinței.

Teoria generală a „părților" astrologice

„Ascendenții" planetelor se determină prin calcularea „arcelor" (sau diferențelor de longitudine) dintre Soare şi planete şi prin adunarea valorii acestor arce la longitudinea ascendentului efectiv. Această procedură poate fi urmată în cazul oricăror două planete - sau chiar a oricăror două puncte astrologice determinate anterior. Ca rezultat al unei asemenea proceduri, putem localiza pe zodiac un număr aproape infinit de puncte simbolice. Acestea sunt „Părțile", aşa de mult folosite de către astrologii arabi.

Procedura implică doi factori: primul, factorul de *distanță* între două planete, măsurat pe baza longitudinii zodiacale. Se consideră că o asemenea distanță stabileşte o relație semnificativă între două planete, sau între orice alte două puncte justificate de referință. Acesta este factorul pe care sunt întemeiate toate „aspectele" astrologice. Totuşi, „aspectele" sunt construite doar de câteva valori semnificative de distanță, determinate prin împărțirea întregii circumferințe prin utilizarea de simpli numitori (cel mai mult 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 12) - cum ar fi 180°, 120°, 90°, 72°, 60° etc. Totuşi, teoretic, orice distanță este semnificativă şi acest factor-distanță este făcut încă şi mai semnificativ dacă este legat de ascendent.[37]

Tocmai aceasta este ceea ce constituie realitatea Părților. O *Parte reprezintă distanța dintre două planete, care este asociată din punct de vedere al semnificației sale cu ascendentul.* Ascendentul este punctul conştiinței individuale. De aceea o Parte dă semnificație relației dintre două moduri particulare de activitate a vieții (planete) în termenii Percepției intuitive a vieții şi destinului individului.

Astfel, Partea de Noroc arată cum relația dintre energiile solare şi cele lunare operează în determinarea atitudinii individului față de el însuşi şi față de destinul său. Partea de Imagine indică maniera în care factorii de

---

[37] Marc Jones a folosit acest factor al distanței într-o foarte originală manieră, într-un sistem de interpretare studiat sub numele de Astrologia pitagoreică, care lucrează parțial cu gradul de împlinire sau aproximare a „aspectelor". Cf. capitolului „Forma şi tiparul aspectelor planetare".

integrare (Soarele) şi de transformare-regenerare (Uranus) ai fiinţei sale cooperează la sporirea individualităţii creative, la unicitatea nativului.

Puneţi orice altă planetă în locul Soarelui şi va funcţiona acelaşi principiu. Semnificaţii speciale sunt eliberate atunci când cele două planete considerate formează o pereche pozitivă-negativă: Saturn-Lună, Jupiter-Mercur, Marte-Venus. Altele, acolo unde activităţile vieţii sunt antagoniste, cel mai semnificativ fiind cazul lui Jupiter şi Saturn. Nu numai planetele pot fi împerecheate, ci şi astfel de puncte astrologice cum ar fi „Luna Nouă înainte de naştere", iar distanţelor lor asociate ascendentului se constituie, de asemenea, ca Părţi.

Părţile revelează semnificaţii pe baza caselor lor, înainte de toate şi, de asemenea, pe baza semnului şi poziţiei lor de grad, în funcţie de conjuncţiile lor cu alte planete. Ele constituie „puncte sensibile" într-o hartă. Numai că sunt posibile aşa de multe, încât numărul lor le scade semnificaţia.

Acest număr este cu atât mai mare cu cât distanţa dintre două planete poate fi asociată (adăugată) nu numai ascendentului, ci şi mijlocului-cerului, descendentului şi nadirului (sau Imum Coeli). Fiecare din aceste patru puncte reprezintă o funcţie a personalităţii şi, de aceea, este îndreptăţit să devină un centru de referinţă pentru combinaţiile activităţilor planetare. Şi aceasta nu este totul! Când luăm în considerare distanţa dintre două puncte ale circumferinţei zodiacale se pot obţine, în mod evident, două arce de măsurare. Presupunând că măsurăm distanţa în direcţia în care cresc semnele zodiacului (invers acelor de ceas), atunci putem măsura distanţa de la Soare la Lună; dar exact la fel şi cea de la Lună la Soare.

În ilustrarea de pe pagina alăturată socotim 25 de grade de la Soare la Lună şi de aceea 335 de grade de la Lună la Soare. Dacă adăugăm aceste 335 de grade la longitudinea ascendentului (sau, ceea ce este la fel, dacă scădem 25 de grade din longitudinea lui), obţinem o nouă Parte de Noroc, tot atât de departe *deasupra orizontului,* pe cât era Partea originală *dedesubtul* orizontului. Şi dacă operăm la fel în legătură cu cele patru unghiuri, găsim opt puncte simbolice create de relaţia Soare-Lună!

Astrologia Părţilor este, într-adevăr, un fel de „algebră de grup" funcţionând aproape neîntrerupt cu corelaţii şi permutări între elementele originale ale formulei de naştere. Complexitatea sa o face, bineînţeles, foarte puţin răspândită. Totuşi, nu există nici o îndoială că ea reprezintă cel mai abstract şi ultim tip de gândire astrologică - acela prin care ajungem mult mai aproape de viaţa însăşi şi de variata sa reţea de relaţii. Gândiţi-vă pentru un moment la miriadele de canale nervoase dintr-un corp uman, fiecare stabilind o cale de legătură între diferite tipuri de celule. Senzaţii,

reacții, acte de voință, sentimente, instincte, gânduri, toate se deplasează de-a lungul acestei incredibile țesături complexe de viață. Rezultatul îl reprezintă personalitatea. Şi dacă trebuie să aproximăm cu instrumentele noastre de analiză infinita varietate de conexiuni ce trebuie analizate, este evident că nu ne putem lipsi de mulțimea Părților care lucrează. Perspectivele deschise de acest tip de analiză sunt vaste şi aproape dincolo de înțelegere, pentru că personalitatea este omniprezentă.

Astrologia studiază personalitatea fiecărui minut de viață, a fiecărei situații - atât a națiilor cât şi a indivizilor. Ea reprezintă, într-adevăr, algebra variatei şi schimbătoarei Vieți.

Cele opt puncte posibile interpretând ca „Părți'' relația Soarelui cu Luna

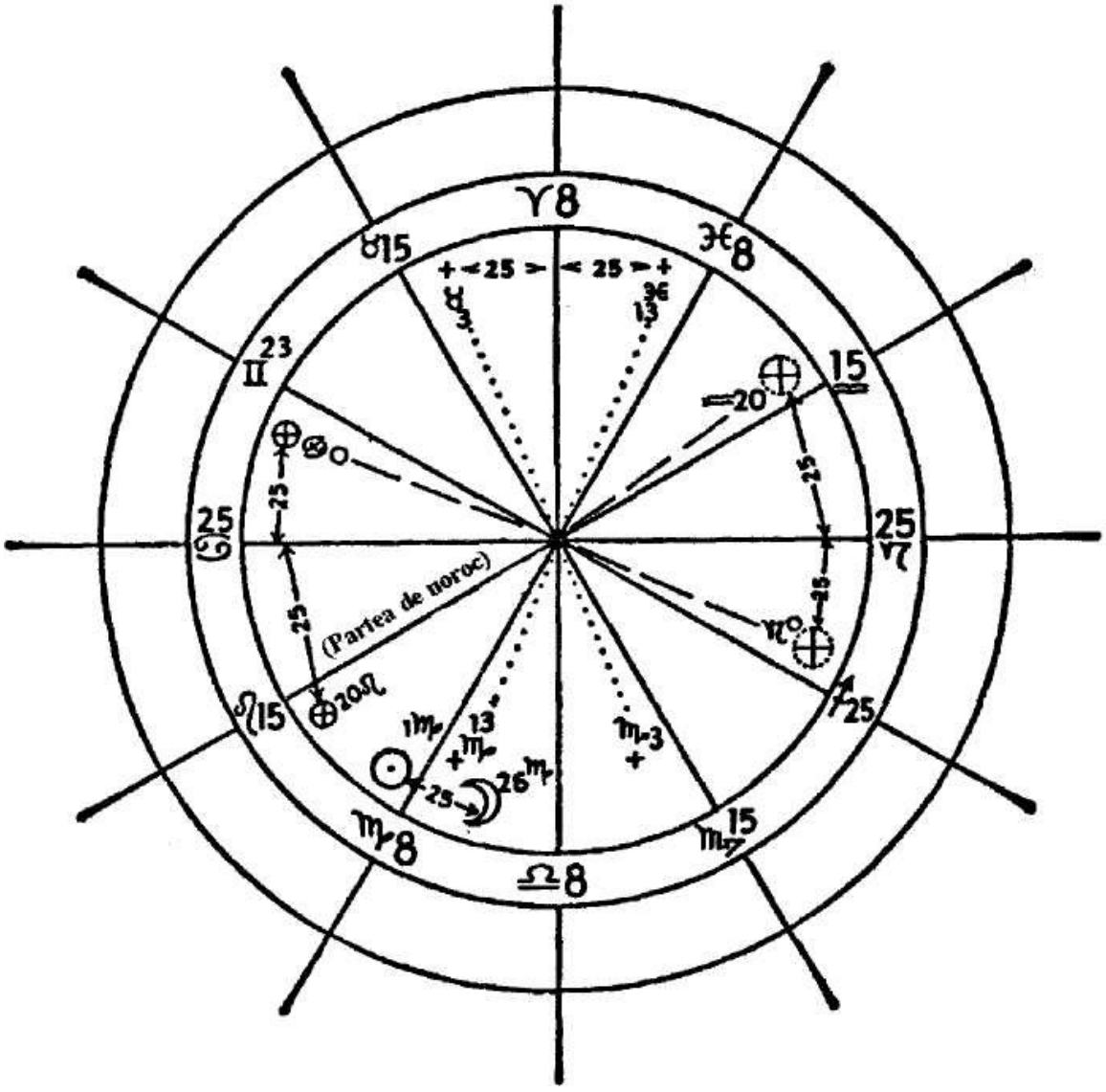

- în două direcții şi aplicate fiecăruia din cele patru unghiuri.

X. GRADELE ZODIACULUI ŞI SIMBOLURILE „SABIENE”

Gradul nu reprezintă doar o simplă subdiviziune a semnului zodiacal sau a întregului zodiac. El este, ca element astrologie, autonom şi pe o poziție (deşi puțin înțeleasă) de semnificație capitală. Gradul este cel mai misterios element din astrologie şi reprezintă într-adevăr cheia tuturor interpretărilor astrologice mai profunde, pentru că în grad ajung la un punct de sinteză cele două mişcări ale Pământului - şi, în mod simbolic, cele două mari principii ale întregii vieți: colectivul şi individualul, universalul şi particularul. În grad suntem martorii operării creativului într-o personalitate individuală sau într-o situație particulară. Aici stă revelată „semnificația” - pentru oricine ştie cum să citească simbolurile.

Ignorând deocamdată discrepanța numerică existentă între cele 365 de zile şi cele 360 de grade, vedem că gradul reprezintă spațiul acoperit de Pământ în revoluția sa orbitală în timp ce efectuează o rotație axială completă. Gradul reprezintă astfel proiecția spațială a unității-timp, ziua. În grad sunt integrate valoarea-timp şi valoarea-spațiu şi sunt combinate cele două mişcări ale Pământului. Fiecare rotație axială completă *distribuie* peste tot Pământul o anumită fază a funcției vitale asociate semnului zodiacal (sau segmentului orbitei Pământului) în care apare această rotație particulară. Deoarece Pământul se mişcă pe orbita sa în timp ce se roteşte în jurul axei sale, poate exista doar un număr limitat de rotații axiale în cadrul revoluției anuale în jurul Soarelui. Fiecare rotație generează astfel, din punct de vedere orbital, un grad. Aceste grade nu sunt simple subdiviziuni ale zodiacului, întrucât existența lor nu depinde de nici o diferențiere intrinsecă cauzată de natura zodiacului însuşi sau de forța vitală universală. Depinde doar de rotația axială a Pământului. Gradul este astfel părtaş la două naturi. El este un element orbital condiționat de rotația axială. El trebuie să simbolizeze astfel acel factor din viață care „reconciliază opozițiile”.

Ce înseamnă aceasta funcție de reconciliere a opozițiilor se poate vedea în studiul nostru anterior referitor la psihologia analitică a lui Jung, ca şi din conținutul capitolului nostru „Individual, colectiv, creativ”. În „zi” vedem cum operează succesiv toate fazele conştiinței de la starea de veghe la cel mai adânc somn. Toate stadiile sunt prezente, în mod teoretic, de la conştiința clară la cea mai adâncă inconştiență. Dar dacă o „zi” reprezintă un ciclu fundamental de viață trebuie să existe ceva care integrează toate aceste stadii, o funcție a relației dintre conştient şi inconştient.

Această funcție se manifestă în moduri variate, pe de o parte în vise, pe de alta, în fantezia creativă. În prima predomină inconştientul; în ultima, conştientul. Dar în ambele cazuri găsim la lucru un proces de legătură sau de integrare şi acest proces se manifestă prin proiecția de imagini, care sunt simboluri. Visele sau marile inspirații de geniu sunt la fel ca produsele unui proces de integrare ce leagă conştientul şi inconştientul. Într-un sens, ele sunt condiționate de forma stării de conştiință - deoarece gradul este condiționat de rotația axială a Pământului - dar *energia* cu care sunt ele înzestrate vine din inconştient; gradul *este* o parte din zodiac.

Se poate spune că planeta Uranus (şi, în alt mod, Jupiter) simbolizează această activitate a inconştientului în relație cu conştientul; dar ce reprezintă o planetă este activitate pură. Indiferent dacă individul extrage sau nu din activitate „nestemata semnificației", planeta însăşi nu o revelează; nici nu indică calitatea particulară a semnificației faptului că individul, în cel mai bun caz, *ar putea-o* extrage din împlinirea acestei activități; adică natura „nestematei de semnificație".

Ceea ce revelează gradul este „calitatea" arhetipală a orice apare în limitele sale, personalitatea potențială a oricărei manifestări de viață concentrată acolo. Zodiacul considerat ca o serie ciclică, completă a gradelor devine mai mult decât o reprezentare de energii colective - devine matca universală de semnificații. El devine Timp, în sensul său cel mai înalt: o serie ciclică de momente creative, care reprezintă „pântecul sufletelor", din care fiecare emite o „calitate" devenind „monada" fiecărei entități şi care atinge existența independentă din cadrul acelui moment. Timpul, astfel înțeles, este identic cu marele concept chinezesc de *Tao.*[38] Gradele sunt unități de Timp creativ. Ele revelează granițele marilor „momente" creative pentru ființele umane de pe acest Pământ.

Faptul că există 360 de asemenea grade înseamnă, *din punct de vedere planetar,* că există tot atât de multe tipuri fundamentale individuale ale sinelui pe Pământ; tot atât de multe „semnificații" încarnate ca „grupuri de ființe umane". Este un număr planetar. Există Un număr diferit pentru fiecare planetă şi este determinat (arhetipal, mai degrabă decât fenomenal, după cum vom vedea) de relația dintre durata revoluției planetei şi cea a rotației sale axiale. Această relație dintre cele două durate reprezintă semnificația mistică şi creativă a Timpului. Am putea spune că este numărul operativ al lui *Tao* pe Pământ - tot aşa cum, de exemplu, numărul *Pi* (3,14159) este numărul operativ al vieții, considerat din punct de vedere universal.

Din cele afirmate devine clar faptul că realitatea gradului, fiind de o asemenea natură transcendentă, poate fi considerată şi studiată numai pe baza unei reprezentări simbolice particulare ataşată acesteia Fiecare grad

[38] Aceste idei au fost dezvoltate in prima parte a acestei cărți.

al zodiacului trebuie să poarte, de aceea, un simbol; şi acest simbol va revela semnificația - individualitatea potențială - sau orice este găsit poziționat în acest grad; indiferent dacă este o planeta sau o cuspidă, sau orice alt punct abstract.

Cum se pot percepe sau *vizualiza,* aceste simboluri? Răspunsul nu este uşor de dat. Pentru a percepe simboluri care reprezintă „pântece de semnificație" trebuie să existe o facultate de percepere spirituală; mai mult, puterea de a face explicite şi revelatoare imaginile vizualizate. Termenul de „clarvedere" nu elucidează prea mult, dar trebuie să-l folosim în acest context. Spațiul ne interzice să explicăm la ce fel de tip de „clarvedere" ne referim. Este, cu certitudine, mai asemănător cu adevărata intuiție, decât cu simplele daruri „psihice". Putem spune că este un tip special de „percepție holistică" - dar una care are dimensiune planetară. Trebuie să adăugam şi faptul că revelarea simbolurilor poate ajunge la public numai prin câteva stadii de transmisie. Cei care au de fapt o asemenea „percepție planetară" pot transmite simboluri discipolilor care, la rândul lor, le înregistrează pentru uzul general.

În seria de manuale astrologice ale lui Alan Leo, găsim broşura intitulată *Gradele zodiacului simbolizat,* care oferă două seturi de interpretare simbolică a gradelor. Prima, a lui Charubel, este foarte valoroasă. A doua, dintr-o sursă medievală, pare complet inutilă. Marc Edmund Jones a emis un alt set, care este de departe cel mai bun. Simbolurile sunt prezentate ca tablouri foarte moderne; dar se spune că ele derivă din surse egiptene foarte vechi. Noi credem că ele constituie o revelare astrologică importantă; o semnificație şi o înțelegere ce se conturează din ce în ce mai mult pe măsură ce trec anii.

În acest ciclu de simboluri „sabiene", avem ceva similar cu ciclul *Yi Jing,* aşa cum a fost el interpretat de regele Wen cu aproximativ trei mii de ani în urmă. Clarvăzătorul chinez a folosit tablouri şi scene luate din natură şi din simpla viață agricolă de atunci pentru a transmite, prin intermediul imaginilor, semnificații altfel de neexprimat. El trebuia să folosească aceste tablouri şi scene pentru că, dacă nu erau familiare şi uşor de experimentat de către oamenii timpului său, aceştia nu ar fi fost capabili să extragă semnificația *inițală* închisă în ele. Acelaşi lucru este valabil şi astăzi. De aceea simbolurile „sabiene" înregistrate de Marc Jones ne prezintă tablouri şi scene moderne, care ne sunt relativ familiare, sau cel puțin în limita experiențelor noastre indirecte. Este posibil ca formularea acestor 360 de simboluri să nu fie încă perfectă; este posibil ca, în unele cazuri, scenele descrise drept simboluri să nu fie suficient de adânc înrădăcinate în experiența obişnuită a omenirii, şi să nu fie în mod universal sau vital impunătoare. Dar în principi, credem că o asemenea serie de simboluri ajunge la adevărata rădăcina a semnificației planetare pentru epoca

noastră actuală şi că, după ce au fost rafinate ici şi colo, şi după ce a fost făcut clar ritmul său structural prin studii de interpretare la diferite niveluri, seria va avea o semnificație comparabilă cu aceea a celor şaizeci şi patru de simboluri ale seriei Yi *Jing. În* orice caz, valoarea sa practică în aplicarea astrologiei este, pentru noi, în mod absolut, dincolo de orice îndoială. A fost dovedită în sute de cazuri; de fapt, ori de câte ori a fost testată în mod practic, atât în hărțile natale cât şi în cele orare importante.

Am putea adăuga, pentru înțelegerea deplină a problemei, că există motive foarte plauzibile ca fiecărui grad să i se poată ataşa câteva simboluri valabile înregistrate mai mult sau mai puțin în acelaşi fel de către persoane având „calități" spirituale diferite. Trebuie să înțelegem totuşi că în domeniul semnificației pure valorile sunt foarte diferite de acelea întâlnite în analizele intelectuale sau ştiințifice. În primul rând, elementul individual este suprem; în al doilea rând, este legat de factorul de timp. Un simbol poate fi valabil acum, dar se poate dovedi fără valoare peste câteva secole. Problema nu este una de adevăr sau de corectitudine, ci una de valoare. Şi valorile se schimbă ciclic. Un set de valori poate fi „adevărat" sau mai degrabă vital semnificant *acum;* de asemenea poate să fi fost la fel de semnificativ în urmă cu cinci mii de ani. Totuşi, ar fi putut să aibă o valabilitate mică sau nici una acum o mie de ani.

Din aceleaşi motive, culturile şi exprimările artistice se schimbă periodic. În cadrul ciclurilor există cicluri de semnificație. Fiecare rasă, fiecare ciclu este imaginea simbolică a unei vaste semnificații planetare sau cosmice. Oamenii care se străduiesc să dobândească *adevăratele* valori spirituale, îşi rafinează conştiința interioară până la punctul în care pot deveni recipiente, „graal"-uri în care curge - şi numai acolo poate curge - „vinul semnificației". Ei sunt „văzătorii", geniile creative ale rasei - avatarii Timpului, germenii de semnificație pentru grupul monadic de care aparțin prin drept spiritual.

Aceste grupuri monadice pot fi descoperite prin intermediul analizei astrologice. Ele sunt, într-un sens, ascunse în spatele zodiacului. Dar nu în spatele *zodiacului de semne* înțeles în mod obişnuit ci mai degrabă în spatele mai misteriosului *ciclu de 360 de grade.* Numărul cheie într-un astfel de ciclu nu este 12, ci 6. Ciclul este unul de conştiință, conştiința fiind vehiculul semnificației. Astfel, prima sa diviziune este una corespunzând conceptului de *orizont,* şi, de asemenea, împărțirii teoretice între zi şi noapte, care se referă la împărțirea între conştient şi inconştient, exterior şi interior, bărbat şi femeie, senzație-gândire şi intuiție-sentiment. Conceptul de *meridian,* Pe de altă parte, se referă la elementul de „putere". Harta natală a individului foloseşte ambele axe pentru că naşterea înseamnă crucificare în spațiu, iar numărul 4 reprezintă numărul formării. Zodiacul obişnuit, care simbolizează „puterea formatoare" universală, a

trebuit, de aceea, să fie împărțit în 4 secțiuni, care prin secționare în trei a dat împărțirea în doisprezece - sau prin secționare în doi, cea în opt.

Comunicația este bazată pe tipul de activitate spirituală care în mod constant „reconciliază opozițiile". Este, într-un sens absolut, sursa acestei activități; într-un sens relativ şi concret este rezultatul acesteia Nota sa dominantă este astfel 2 înmulțit cu 3, numărul 3 referindu-se la principiul manifestării fundamentale sau individuație. Cu alte cuvinte găsim, în termeni de semnificație, ciclul împărțit în 6 faze Fiecare fază reprezintă realitatea spirituală a ceea ce teozoful numeşte *„Raza".* Fiecare Rază, întrucât se manifestă în *mod concret,* trebuie să se subdividă ea însăşi în 4 părți: crucificarea Razei. Avem astfel cei 24 de patriarhi ai Bibliei stând în jurul tronului lui Dumnezeu.

În timpurile antice, când manifestarea era mai mult potențiala şi energică decât concretă şi efectiv întrupată, fiecare Rază era mai degrabă împărțită în trei, dând numărul 18 - cele 18 capitole din *Bhagavad Gita* - Krishna era al 19-lea, exact ca în prima fază a mişcării bahaice, unde Bab-ul (Vestitorul Avatarului) şi cei mai apropiați tovarăşi ai săi formau 19 - „Literele Existenței" - pentru că ei constituiau grupul înainte de manifestarea concretă a „Gloriei lui Dumnezeu" - Baha'u'llah.

Cei 24 de patriarhi reprezentau cele 24 de ore ale zilei, pentru că ziua reprezenta unitatea de timp şi realitatea gradului, care, în schimb, este unitatea semnificației. Fiecare „oră" înseamnă, de aceea, 15 grade în *zodiacul complet de semnificație',* întocmai cum fiecare Rază înseamnă o perioadă de două luni - sau două semne succesive ale zodiacului (care se referă, în mod tradițional, la perechea masculin-feminin; de exemplu, perechea Berbec-Taur).

În interpretarea ciclului de simboluri „sabiene", Marc Jones se referă la aceste „ore" ca la , *durate"* şi le împarte pe fiecare în secțiuni de câte cinci grade: „în fiecare oră primele cinci grade exprimă factorul domeniului obişnuinței din om; următoarele cinci grade, domeniul emoțional; ultimele cinci grade, domeniul mental - ordinea tuturor împărțirilor întreite în.... evoluția de la materie în sus, către spirit" *{Astrologia simbolică* - Lecția a II-a).

În acest punct pare totuşi necesar să răspundem la două întrebări. Prima: dacă într-un an sunt 365 de zile, de ce atunci există numai 360 de grade? A doua întrebare: Oare nu există mai degrabă şapte Raze decât şase?

La aceste întrebări se poate răspunde simultan, cele două răspunsuri derivând din acelaşi principiu. Putem afirma pe scurt acest principiu, spunând că în Natură există întotdeauna o valoare de nedeterminare, unde două polarități fundamentale trebuie să fie interpretate una pe baza

celeilalte. Poziția axială a Pământului este un factor-temporal, subiectiv-cosmic şi individual. Revoluția orbitală este un factor-spațial, obiectiv şi universal. Primul nu poate servi ca o unitate de măsură exactă pentru a-l determina pe ultimul. Nu putem măsura un set de valori printr-o unitate aparținând altui domeniu de valoare. Colectivitatea nu reprezintă o sumă exactă de indivizi. Într-un grup pot fi 360 de indivizi, însă valoarea grupului nu reprezintă suma exactă a valorii fiecărui individ. În orice colectivitate există un adaos de creştere, un *plus;* o cantitate misterioasă care, într-un sens, nu este o cantitate - în orice caz, niciodată nu e un *număr rațional.*

Procesul poate fi inversat şi se poate afirma că individul nu reprezintă o fracție exactă a valorii de grup. Viața nu este aşa de matematică pe cât am putea crede; şi fizica modernă a descoperit aceasta în timpul investigării comportamentului electronilor. Rezultatul a fost principiul de nedeterminare al lui Heisenberg : nu poți şti exact şi în acelaşi timp poziția şi viteza unui electron. La fel, nici două mişcări planetare de ordine diferite nu pot fi asociate în mod cantitativ prin numere raționale.

Probabil că simbolul cel mai universal al acestei legi a relației cosmice trebuie găsit în valoarea lui *Pi,* care măsoară relația dintre circumferință şi diametru, 3,14159. Ar părea logic ca circumferința să conțină 3 diametre sau 6 raze. Dar ea conține mai mult de 6 raze, întocmai cum anul conține mai mult decât 6 x 60 de zile.

„Mai mult"-ul reprezintă coeficientul de nedeterminare din toate procesele de integrare. El reprezintă libertatea sufletului, a Şaptea zi a Creației, Atman-ul filozofiei hinduse, Imprevizibilul. Ocultiştii vorbesc de şapte Raze. Dar a şaptea nu este cu adevărat o Rază; este o punte între cele două aspecte înşesite ale ființei. Din punct de vedere muzical, reprezintă „nota conducătoare" a scării majore. Este valoarea irațională prin care lungimea circumferinței este mai mare decât suma unghiurilor a şase raze; adică , 14159... Ea reprezintă libertatea tuturor razelor; cea prin care ele pot fi mai mult decât ceea ce sunt. La fel, dacă se împarte 365 ¼ la 360, se obține o valoare zecimală care reprezintă, în mod simbolic, cea prin care, în fiecare an, individul poate creşte la o stare mai înaltă de individualitate. Aceasta valoare, destul de curios, dă din nou numărul 14 - fiind ,014+.[39]

În alt sens, zilele în plus înseamnă şi faptul că orbita Pământului nu este perfectă şi nici viteza Pământului constantă. Aceasta se poate referi la înclinarea axei polare peste planul eclipticii. Oricum ar fi, 360 trebuie luat

[39] Numărul 365 ¼ se referă la ziua solară, dar într-un an solar există 366 ¼ zile siderale. Se poate lua oricare din aceste două valori, după cum se consideră (1) mişcarea Pământului de-a lungul orbitei sale, adică în legătură cu Soarele; sau altfel, (2) ciclul de rotație axială a Pământului în raport cu stelele fixe (ziua siderală). Diferența este subtilă din punct de vedere filozofic. Ziua siderală se referă la individ ca individ; ziua solară, la individ în relație cu sursa sa spirituală - reprezentată în mod simbolic de către Soare.

ca număr arhetipal, care, pe Pământ, măsoară relația dintre individual şi colectiv, adică numărul creativ al Pământului ca arhetip de semnificație. Domeniul de semnificație *este* domeniul arhetipal; şi *nici* o manifestare concretă nu este vreodată o replică

Perfectă a arhetipului său. La fel, nici un ciclu astronomic nu poate fi calculat în numere întregi; şi, putem adăuga, nici o viață efectivă nu este vreodată adevărată în mod absolut şi rigid față de tiparul oferit de harta natală; nici o grupare de pronosticuri nu poate fi vreodată absolut exactă. Undeva, la un moment dat, va *apărea* întotdeauna o discrepanță. Altfel universul ar fi atins deja un punct de perfecțiune statică.

Faptul că viața *este,* reprezintă cea mai sigură indicație că spiritul şi materia, semnificația şi forma nu pot fi niciodată adaptate perfect, iar accentele lor opuse nu se reconciliază niciodată. De aceea întotdeauna trebuie să fie distrugere şi regenerare. În afara „nedeterminării" se iveşte libertatea creativă a lui Shiva - simbolul tuturor tranzițiilor, zeul „Primei *Raze".* Toată creația, care este absolut semnificativă, este imprevizibilă, pentru că răsare dintr-o imperfecțiune relativă, în afara nevoii perpetue de a găsi o nouă formă de integrare a neintegrabilului.

Există un mare adevăr simbolic în tradiția potrivit căreia în anii bisecți, la 29 februarie, femeile pot fi cerute în căsătorie de către bărbați. Această zi în plus simbolizează partea nerealizată a oricărui ciclu; şi în această parte, chemarea substanței necăsătorite către spirit se înalță la spirit. Şi trebuie auzită. Şi răspunsul este Avatarul, ființa-Christos, al Şaptelea Care este Primul.

Oferim acum seriile „sabiene" de grade-simboluri într-o versiunea condensată. Vom adăuga doar aceste câteva remarci, extrase din cursul lui Marc Jones:

„Astrologia simbolică este o artă vie şi trebuie studiată ca atare. Simbolurile asociate gradelor zodiacale trebuie rareori luate în mod literal. Ele reprezintă mai degrabă catalizatori spre o înțelegere mai înaltă a astrologului, dezvoltare care îl va face capabil să adauge conținut şi semnificație fiecărui factor de viață".

Marc Jones dă o interpretare pozitivă şi una negativă fiecărui simbol. În prezenta versiune, este dată îndeosebi semnificația pozitivă, deşi ocazional sunt menționate ambele semnificații. Acest dualism de semnificații este expresia faptului că întreaga ființă se poate orienta către spirit sau către materie, şi toată condiționarea este susceptibilă a avea două tipuri fundamentale de interpretare - care, în schimb, pot fi asociate unuia sau câtorva (cel puțin trei) niveluri de conştiință. Aşadar, aplicarea simbolurilor la cazuri individuale solicită o tehnică *bazată* pe o înțelegere mai înaltă. Orice fracție a unui grad trebuie să fie considerată ca un grad întreg. 15°0'

Berbec trebuie să se citească ca 15° Berbec; dar 15°1' Berbec, ca şi 15°59' Berbec, reprezintă 16° Berbec. Simbolurile sunt expresia unei perioade de activitate, a unui ciclu a cărui semnificație este eliberată dintr-o dată în momentul de început.

Berbec

I. INTERVALUL DE REALIZARE

1° „O femeie s-a ivit din ocean; o focă o îmbrățişează”.

Potențialitate a individualității: individul se iveşte din colectiv şi realizează şinele pentru prima dată.

2° „Un actor de comedie distrează un grup de prieteni”

Înțelegere obiectivă prin extragerea elementelor caracteristice ale ființei. Bucuria descoperirii vieții; sau evadare prin umor.

3° „Un profil de bărbat sugerează contururile țării sale”

Şinele individual ca avatar al unei realități colective mai mari ca participant la schema mai largă a societății sau vieții.

4° „Doi îndrăgostiți se plimbă pe o alee izolată a parcului”

Deplinătate a participării conştiente la viață, fără responsabilitate, încheierea unui ciclu de activitate care implică saturare.

5° „Un triunghi alb, cu aripi de aur în partea superioară”

Evoluția valorilor în sfera sinelui, dar într-un stadiu încă nesubstanțializat. Dorință pentru un țel spiritual.

6° „Un pătrat negru; una din laturile sale este luminată în roşu”

Efort primar către şinele individual. Interes impulsiv şi necontrolat pentru orice lucru dat. Mare neliniște interioară.

7° „Un om se exprimă în acelaşi timp în două domenii”

Dualitatea conştientă prin care omul se diferențiază în mod real şi pentru prima dată de animale. Capacitate de adaptare în muncă. Expansiune de sine.

8° „O pălărie de femeie cu franjuri fluturate de vântul de răsărit

Prima încercare reală de exteriorizare de sine şi de întrupare în conştiință. Sunt sugerate forțele răsăritene de individualizare.

9° „Un clarvăzător priveşte concentrat într-o sferă de cristal”

Orientare dinspre interior. Obținerea de avantaje din toți factorii unei situații date şi cunoaşterea momentului când să se ia decizii. Asigurare.

10° „Un învățat creează noi forme pentru simbolurile ancestrale”

Înțelegere profundă, dincolo de mijloacele normale. Vedere abstractă care integrează interiorul şi exteriorul. Darul de a interpreta.

11° „Cârmuitorul unei țări este prezentat în mod oficiat

Bun administrator al idealurilor rasiale colective. Conformitate bună şi necesară cu standardele, dar lipsită de imaginație. Idealizare.

12° „Un stol de gâşte albe zboară la înălțime, de-a lungul cerului senin”

Un suflet încă imatur şi neadaptat social; nu coboară spre o exprimare concretă deplină şi fermă. Descoperire de sine.

13° „O bombă neexplodată este acum pusă în siguranță”

Frici imperceptibile ale sinelui pe cale de a se naşte: stimularea creativă a unei noi perspective şi a unei noi identități spontan revelate.

14° „Un şarpe încolăceşte un bărbat şi o femeie într-o strânsă îmbrățişare”

Puterea înțelepciunii mai înalte manifestată în natura bipolară. Protecția geniului mai înalt al Sinelui. Realizare în adevăr.

15° „Indian împletind un coş în lumina aurie a apusului”

Realizarea deplină şi conştientă a sinelui, prin memoria tuturor puterilor dobândite în trecut. Capacitate de memorare.

BERBEC

II. INTERVALUL DE EXAMINARE

16° „Spiriduşi în veşminte strălucitoare, dansând în lumina caldă a apusului”

Relația între părțile conştiente şi cele inconştiente ale vieții. Asistență invizibilă deseori implicând obligație față de forțele externe.

17° „Două celibatare pretențioase şed împreună în tăcere”

Perspectiva echilibrată şi calmă implicând, fie mare demnitate şi integritate de sine, fie inabilitate de a trăi viața pe deplin.

18° „Un hamac gol atârnă între doi copaci minunați”

Odihnă după oarecare realizare notabilă. Capacitatea conştiinței de după act de a culege fructele activității. Detaşare.

19° „Un covor magic plutind peste o suburbie industrială urâtă”

Capacitatea de a transforma viața cotidiană prin puterea de semnificație creativă; sau evadare într-o fantezie inutilă.

20° „O tânără hrănind lebede într-un parc, într-o zi de iarnă”

Participarea sinelui la o viață mai cuprinzătoare decât orice concepție a sinelui. Protecție sau nevoia de ea.

21° „Un pugilist, înfierbântat de putere, intră în rine?

Sacrificare completă a sinelui în lucruri pur fizice. Afirmare de sine intensă, fizică şi psihologică.

22° „Poartă ce se deschide spre grădina tuturor lucrurilor dorite”

Bucurie şi totală lipsă de inhibiții în viața obiectivă. Exaltare de sine sau sclavie față de dorința de fericire.

23° „O femeie într-o rochie de vară cară o greutate prețioasă, ascunsă.

Prima maturitate a vieții conştiente din orice fază de experiență. Simț al valorii şi delicateței - sau risipă. Inocență.

24° „O perdea de fereastră suflată către interior, a luat forma unui corn al abundenței

Şansa bună care însoțeşte un efort susținut. Năvălirea forțelor spirituale în ego-ul conştient. Protecție.

25° „O promisiune dublă îşi revelează înțelesurile interioare şi exterioare

Cooperare fortuită între elementele interioare şi cele exterioare ale ființei. Un sens al responsabilității față de sine şi societate.

26° „Un om stă să «explodeze» sub bogăția a ceea ce are de oferit

Dotare supremă şi inepuizabilitate de resurse în toate domeniile posibile de viață. Câteodată, obsesie legată de potențialități.

27° „Prin intermediul imaginației, o oportunitate pierdută este recâştigată"

Început de maturitate mentală şi de uşoară creştere a facultății creative. Revizuirea de atitudine. Curățenie prin casă în mod mental.

28° „o mulțime aplaudă un om care a spulberat o iluzie îndrăgită"

O nouă lumină este lăsată să cadă asupra ideilor dragi. Neînfricată, constructivă şi publică confruntare cu fapte de existență. Adaptare.

29° „Un cor celest s-a înălțat pentru a cânta armonii cosmice"

Punerea în acord a conştiinței cu puterile cosmice. Înțelegere şi credință armonioasă în ordinea şi semnificația vieții.

30° „Rățuşte tinere se zbenguie pe un heleşteu"

Cooperare socială esențială şi apreciere a sinelui. De asemenea, un sentiment de reținere interioară. Mulțumire.

TAUR

III. INTERVALUL DE EXPERIENȚĂ

1° „Un râu de munte limpede curge printr-un defileu stâncos".

Puritate, excelență şi disponibilitate imediată a forței şi puterii vitale, împrospătare. Susținere de sine.

2° „O furtună electrică iluminează cerul strălucitor"

O simțire a puterii şi minunii forțelor naturii. Transformare completă a implicării întregii ființe. Uimire şi teamă.

3° „Terase naturale conduc la o pajişte cu trifoi înflorit.

Invitație pe care întreaga natură o adresează omului pentru afirmare de sine. Posibilități de inspirație în orice experiență. Speranță,

4° „Cupa de aur a curcubeului străluceşte în mijlocul ploii scânteietoare”

Resurse nelimitate. Inundat de simțul puterii. Abundență de iubire spirituală arătată căutătorilor de idealuri înalte.

5° „O văduvă tânără, transfigurată de durere, îngenunchează la un mormânt

Revelația semnificației din spatele aparențelor trecătoare. Neobosită căutare a înțelegerii. Naşterea din iluzie la realitate.

6° „Un pod în consolă, în construcție peste o prăpastie adâncă”

Învingerea dificultăților şi a limitărilor prin inteligență. Efort direcționat spre rezolvarea unei probleme. Canalizare.

7° „Femeia din Samaria vine să scoată apă din fântână”

Câştigarea perspectivei printr-o întoarcere la sursele ancestrale ale vieții. Abordarea introspectivă a inconştientului colectiv.

8° „O sanie alunecă cu viteză peste pământul încă neacoperit de zăpadă”

Independența voinței sinelui de circumstanțele externe. Puterea de a modela viața după viziunea profetică a deschizătorilor de drumuri.

9° „Un pom de Crăciun încărcat cu daruri şi lumânări aprinse”

Un simbol al promisiunii pe care viața exterioară o oferă celui cu inima curată; al nemuririi dobândite prin jertfa de sine în folosul neamului.

10° „ O soră drăguță de la Crucea Roşie se grăbeşte într-o misiune caritabilă

Implicare firească, nelimitată a sinelui în serviciul semenilor. Exprimare de sine prin înțelegere plină de compasiune.

11° „O femeie udând straturi de flori deplin înflorite”

Parteneriatul creativ al omului şi naturii în slujba frumuseții. Răspunsul bogat al naturii la grija sau lipsa de grija a omului.

12° „Cuplu tânăr se plimbă pe strada principală, uitându-se la vitrine”

Interesul lăuntric pentru viața exterioară, care duce la participare şi la împlinire sufletească. Proiecție de sine. Estimare.

13° „Un portar echilibrează plin de voioşie un munte de bagaje”

Bucuria manifestată a efortului. Credința în rezultatele finale ale unei plonjări în lucruri. Limită a încrederii în sine.

14° „La reflux, copiii se bălăcesc printre crustaceii ce se reîntorc în apă pe bâjbâite”

Nevoia de *realizare* a unității vieții în multiplicitatea formelor sale. Contact inconştient cu stadii mai înalte de ființare.

15° „Un om înfofolit, purtând o pălărie elegantă de mătase, înfruntă

furtună”

Supremația minții conștiente asupra forței naturii brute. Apreciere deplină a dificultăților exterioare. Mari resurse interioare.

TAUR

IV. INTERVALUL DE DESFĂTARE

16° „Un bătrân încearcă din răsputeri să împărtăşească unei mulțimi adevăruri ascunse”

Posesie conștientă de cunoştințe şi potențialitate mai mare decât poate fi folosită. Mare deplinătate interioară. Izolare spirituală.

17° „O bătălie simbolică între «spade» şi „torțe»

Lupta între putere şi iluminare, dorințe fizice şi inspirații mai înalte. Orientare de sine. Entuziasm divin.

18° „O femeie aeriseşte o geantă veche printr-o fereastră însorită”

Revoltă împotriva colțurilor învechite, întunecoase, ale ființei. Psihanaliză. Nemulțumire de sine. Voință puternică pentru transformare de sine.

19° „Un continent nou, verde şi proaspăt, se iveşte din ocean”

Potențialitate pentru tangibilă manifestare de sine în toate ființele. Originalitate debordantă. Imbold spontan, bogat creativ.

20° „Fâşii de nori, asemenea unor aripi, străbat cerut”

Stare exaltată de conştiință; strălucire şi generozitate a ființei şi Înțelegerii. Expansiune de sine mistică şi extatică.

21° „Un deget se mişcă indicând pasaje semnificative într-o carte”

Simbol al discriminării spirituale, al capacității de a ajunge în miezul oricărei probleme. Memorie bună. Perspicacitate.

22° „Un porumbel călător de culoare albă se avântă peste apele zbuciumate”

Libertate de înțelegere, forța bazată pe posesia unei adevărate misiuni Activitate transcendentă. Eliberare de sine.

23° „Un magazin de bijuterii plin cu cele mai minunate podoabe”

Abundență de valori spirituale permanente; sau etalare socială a realizărilor tradiționale ale rasei. Belşug de daruri interioare.

24° „Un indian, cu scalpuri umane atârnate la cingătoare, călăreşte mândru”

Intervenție în forță a energiilor elementare în şinele supra-conştient. Întoarcere la valorile primare. Învingerea inhibițiilor.

25° „Un parc public vast dezvăluie privelişti splendide şi inspiratoare”

Forța socială a colectivităților. Puterea culturii tradiționale, încredere în realizările stabilite. Inflexibilitate.

26° „Un cântăreț spaniol de serenade, la grilajul ferestrei iubitei sale”

Puterea dorinței bine-defînite care asigură succes în toate contactele de viață. Putere imaginativă care constrânge manifestarea.

27° „O bătrână indiancă, zâmbind luminos, vinde podoabe”

Oferirea plină de demnitate a fructelor înțelepciunii pentru tineretul exuberant. Înțelegere răbdătoare a destinului; sau altfel, implicare în toate.

28° „O femeie matură retrezită la viața romantică, se admiră pe ea însăşi”

Nouă perspectivă a vieții, reîntinerire originală. Farmecul irezistibil al experienței mature. Răzvrătirea speranțelor interioare.

29° „Doi cizmari bătrâni, vorbăreți, lucrează aşezați pe o laviță veche”

Un simbol al motivului diluat, bătălia lui „pro şi contra” în lăuntrul ființei. Judecată analitică, recapitulativă.

30° „Un păun îşi etalează penajul pe terasa unui vechi castel”

Măreție personală sau splendoare inconştientă. Retragere sigură pentru sufletul solitar acolo unde îşi poate revela gloria cea mai intimă.

GEMENI

V. INTERVALUL DE STĂRUINȚĂ

1° 0 barcă cu fundul de sticlă, dusă de curent deasupra minunățiilor submarini.

Adâncimea realizării într-o conştiință în contact constant cu sursele vieții. Sensibilitate la imagini colective.

2° „De Crăciun, Moşul umple pe furiş şosetele”

Generozitatea naturală din orice inimă umană obişnuită. Atenție la dorințele celorlalți; mândria deseori ascunsă a binefăcătorilor.

3° „Curtea regelui Ludovic al XIV-lea în grădinile Tuilleries”

Un grad de aristocrație originală şi perfecțiune a comportamentului. Realizare de sine în formă şi tradiție. Forța colectivă.

4° „Ilice şi vâsc aduc spiritul Crăciunului într-un cămin”

Spirit de vacanță ca încercare de a conserva pentru indivizi bunăstarea şi puterea fondului rasial. Căldură socială.

5° „O revistă radicală de stânga prezintă o primă pagină senzațională

Puterea constrângătoare a propagandei sociale. Exteriorizarea simpatiei emoționale într-o reformă organizată. Eficiență.

6° „Muncitori de noapte forează în căutarea țițeiului, în mijlocul zgomotului şi a confuzie”

Activitate exagerată în goana după bunăstare materială. Capacitate de a conduce pe cineva la câştiguri viitoare şi speculative.

7° „O fântână veche, plină cu apă curată, umbrită de copac”

Relație profundă şi matură între om şi realitatea fundamentală dătătoare de viață a mediului său. Siguranță interioară; echilibru.

8° În jurul unei fabrici închise, greviştii merg în cerc, provocator”

0 agitație a factorilor colectivi, inconştienți, ai ființei spre repolarizarea ego-ului conştient. Protest inutil.

9° „Un arcaş medieval, cu tolba şi săgețile gata de luptă”

Superioritate şi uşurință bazată pe antrenament. Ochire sigură. Ghidare de sine sigură. Pregătire. Ajutor invizibil la necaz.

10° „Aeroplan, după o secvență de zbor, se redresează cu grație”

Capacitate de a plonja în experiență fără abandonarea principiilor sau a stăpânirii de sine. Expansiune de sine prin sacrificiu.

11° „Teritorii recent descoperite oferă domenii virgine de experiență”

Noi perspective de dezvoltare concretă, conştientă. Oportunități reînnoite şi lărgite. Chemarea naturii pentru spiritul pionierului.

12° „O tânără sclavă neagră îşi cere drepturile de la stăpâna sa”

Voință de ridicare peste condiționările şi limitările rasiale; sau un. sens al nevoii de a se conforma cu lucrurile, aşa cum sunt ele.

13° „Un pianist celebru începe să cânte în fața unei audiențe uriaşe”

Exaltare extremă a poziției sociale. Atingerea punctului culminant al sinelui. Simț înspăimântător de goliciune la sfârşitul căutării.

14° „Doi oameni, trăind departe unul de celălalt, în comunicare telepatică”

Stăpânirea conştientă a limitărilor spațio-temporale ale existenței obişnuite. Realizarea realităților fundamentale în toate situațiile.

15° „Doi copii olandezi făcându-şi lecțiile împreună”

Abordare conştientă a adevărului spiritual şi a semnificațiilor fundamentale. Receptivitate. Claritate a gândului de-a lungul liniei tradiționale.

GEMENI

VI. INTERVALUL DE NELINIŞTE

16° „O femeie militantă pledează plină de pasiune în fața unei mulțimi”

Ridicarea sufletului uman pentru recunoaşterea de către natura exterioară a nevoilor ființei interioare. Afirmare de sine.

17° „Capul unui tânăr se transformă în cel al unui gânditor matur”

Progres - de la participarea viguroasă la lucruri exterioare, la *realizarea* realităților mai profunde. Înțelepciune înnăscută. Creştere fermă.

18° „Doi chinezi conversează în chineză în mijlocul unei mulțimi de occidentali”

Alienare, dar, de asemenea, independență față de mediu. Susținere de sine conştientă, în ciuda tuturor condițiilor. Individualizare.

19° „ O carte veche, voluminoasă, expusă in arhivele unui muzeu”

Rezervă de cunoaştere şi înțelepciune colectivă dincolo de exprimarea de sine cu adevărat individuală. Considerație față de experiența trecută.

20° „Un restaurant cu autoservire expune o abundență de feluri de mâncare”

Distribuire risipitoare de resurse vitale. Bunăstare interioară. Îndestulare sau folosire discriminatorie de energii naturale. Rezervă bogată.

21° „O demonstrație muncitorească aglomerează piața mare a unui oraş”

Un val impetuos de instincte naturale din domeniul ego-ului conştient. Luptă oarbă. Puterea constrângătoare a destinului.

22° „Cupluri care dansează umplu hambarul la o sărbătoare a recoltei”

Bogăția vieții în asocieri bazate pe instincte naturale. Căldura simplei existențe. Realizare de sine normală.

23° „Trei pui de pasăre privesc mândri din cuibul lor înalt

Stabilire conştientă în suflet şi în natura sa întreită. Încredere interioară În sine. Superioritate a ființei reale.

24° „Copii lipsiți de griji patinează lin pe un eleşteu înghețat

Capacitatea de a folosi fiecare ocazie, chiar şi în cel mai dificil mediu, pentru recreare şi relaxare. Apreciere.

25° „Un grădinar curăță palmieri frumoşi cu cea mai mare grijă”

Capacitatea omului de a-şi controla mediul şi impulsurile cele mai puternice ale naturii sale. Grijă activă pentru posesiuni.

26° „Copaci acoperiți cu gheață, cu ramurile îndreptate către cer, asemenea unei dantele”

Conferire creativă de semnificație tuturor lucrurilor. Puterea transformatoare a frumuseții. Apreciere pătrunzătoare a proceselor naturale.

27° „O țigancă tânără, apărută din păduri, se uită în zare spre oraşele Îndepărtate”

Creşterea conştiinței de la instinctual la intelectual. Anticipare şi încredere ridicată în sine. Dor adânc.

28° „Fiindu-i oferită soluția falimentului, un om părăseşte sala de judecată”

Eliberare de sine din presiunea colectivă imposibil de suportat. Hotărâre de a strânge iarăşi forțe pentru o nouă încercare. Protecție.

29° „Prima mierlă a primăverii cântă din vârful unui copac”

Recapitularea ocaziilor trecute în pragul unui nou ciclu de experiență. Realizarea de noi potențialități.

30° „O paradă de frumuseți în costume de baie, în fața mulțimii, pe o plajă întinsă”

Folosirea vanității individuale în ridicarea standardelor rasiale. Examinarea valorilor intelectuale pentru folosirea lor în viața sufletului.

RAC

VII. INTERVALUL DE EXPANSIUNE

1° „Marinar gata să înalțe un steag nou pentru a-l înlocui pe cel vechi”

Dorința născută de a se centra la o tendință de viață mai cuprinzătoare şi mai semnificativă. Decizie constrângătoare. Repolarizare.

2° „Un om aflat pe un covor magic observă vastele panorame desfăşurate sub ei”

Lărgirea perspectivei. Supremația inteligenței asupra împrejurărilor. Conştientizare. Stăpânire de sine obiectivă.

3° „Un explorator arctic mână un ren prin canioanele de gheață”

Instinctul de pionierat, de dâră luminoasă, îmboldeşte omul să treacă dincolo de toate lucrurile. Plonjare în posibilitățile virgine ale vieții.

4° „O pisică flămândă argumentând unui şoarece, înainte de a-l mânca”

Imboldul de justificare de sine prin sofisticărie intelectuală sau considerații socio-etice. Simț de siguranță de sine că face bine ceea ce face.

5° „Un automobilist, întrecându-se nebuneşte cu un tren rapid, este ucis”

Omul individual este pus să dea socoteală pentru obligațiile sale față de societate. Cutezanță înfrântă. Tragică evadare din deşertăciune.

6° „Mulțimi de păsări sunt ocupate să-şi căptuşească cuiburile cu pene” Pregătire instinctivă pentru exprimare matură şi deplină a sinelui. Planificare subconştientă sau visare de vise inutile.

7° „într-o poiană feerică, doi mia elfi dansează în lumina lunii.”

Recunoaşterea de către om a jocului evaziv al forțelor inferioare din natură. Cooperare cu invizibilul. Noroc neobişnuit.

8° „Iepuri în veşminte omeneşti ireproşabile defilează cu demnitate”

Sforțarea spre o participare într-o ordine mai înaltă prin comportament imitativ. Dorința de creştere; exploatare de sine.

9° „O micuță domnişoară, dezbrăcată, se întinde peste un iaz, încercând să prindă un peşte”

Prima curiozitate a ființei; sforțare inocentă spre înțelegere. Dorință neobosită. Poftă nesocială sau infantilă.

10° „Un diamant minunat este tăiat într-o formă perfectă”

Realizare spirituală sau apogeu al ființei civilizate. Actualizarea potențialităților şi continuarea cu hotărâre spre adevăratul sine.

11° „Un clovn caricaturizează vesel toate genurile de trăsături umane”

Discriminare clară şi înțelegere a naturii umane. Atingere luminoasă a existenței măiestrite; stăpânire de sine; sau frivolitate.

12° „ O chinezoaică îngrijeşte un prunc înconjurat de o aură de lumină divină”

Promisiune față de toți oamenii că Dumnezeu poate lua naştere în interiorul sufletelor lor. Integrarea personalității. Iluminare; sau frustrare.

13° „O mână cu degetul mare proeminent este întinsă cu receptivitate”

Voință puternică, activă, sigură de sine şi stăruitoare, totuşi oarbă plonjare înainte, în realitate. Eliberare de iluzii plăcute.

14° „Un bătrân, singur, înfruntă întunericul in nord-est”

Neînfricare; forță nobilă, perpetuă de sine, care apare din cunoaştere. Curaj în confruntarea cu problemele spirituale.

15° „Oameni veseli şi lenevoşi odihnindu-se după un ospăț copios”

O întoarcere spre lucrurile superficiale pentru întărirea de sine. Mulțumire de sine în senzații. Saturație neinteligentă; mărginire.

RAC

VIII. INTERVALUL DE INVENTIVITATE

16° „Un om, cu un pergament în mână. În fața lui este conturat un pătrat”

Tendința fundamentală de a reveni la tiparele-rădăcină ale ființei: „punerea de acord” cu realitatea cotidiană. Control asupra vieții.

17° „Sufletul arhetipal se umple cu conținuturi de viață”

Strângerea tuturor valorilor şi experiențelor de viață în conştiința perfect formată. Cunoaştere spirituală integrată.

18° „într-o ogradă aglomerată, o găină cotcodăceşte în mijlocul puilor”

Abordare constructiv-practică, naturală, a vieții şi a bucuriilor simple. Participare deasupra lucrurilor. Devoțiune de grup inocentă.

19° „O fată aristocrată şi plăpândă se mărită cu un tânăr proletar”

Amestecul roadelor culturale ale trecutului cu impetuozitatea unui sânge nou. Asimilare de conținuturi inconştiente.

20° „Un grup de cântăreți de serenade fac atmosferă veselă într-o gondolă venețiană”

Exaltare a relațiilor sociale într-o manieră tradițională. Agățare Sentimentală de vechile idealuri de viață. Înclinație spre romantism.

21° „O primadonă a operei cântă pentru o audiență sclipitoare”

Elevație şi popularizare a valorilor umane prin artă, ca factor social. Realizare supremă a ambiției de viață.

22° „O tânără visătoare aşteaptă o barcă cu pânze să se apropie”

O tânjire către viața vie ca mare aventură. Puterea constrângătoare a totalei dorințe susținute şi a visării de vise.

23° *„Un grup de indivizi intelectuali se întâlnesc să discute”*

Schimbul reciproc de idei în orice elită, ca bază pentru dezvoltarea culturală a întregului. Camaraderie mentală sau fizică.

24° „O femeie şi doi bărbați naufragiază pe o insulă din Mările Sudului”

Cele trei „suflete” din om - acționai, emoțional, mental - „exilate” în corp. Realizare potențială. Sensul ființei pierdut în viață.

25° „Un conducător al oamenilor învăluit în mantia invizibilă a puteri”

Sprijinul elementelor inconştiente în fiecare luare de poziție neînfricată şi pozitivă a ego-ului. Restituire de forță; sau descoperire de sine.

26° „Oaspeții citesc în biblioteca unei case luxoase”

Manifestare a conştiinței asupra nivelurilor mai înalte ale ființei, o dată ce viața a fost realizată la niveluri normale. Împlinire conştientă.

27° „O furtună violentă se dezlănțuie într-un canion locuit”

Intensificare a elementelor necesare trezirii posibilităților latente. Ivirea ocaziei. O coborâre a puterii cosmice.

28° „O fată indiancă îşi prezintă prietenul de la colegiu tribului său”

Sufletul uman ca mediator între forțele primordiale naturale şi rigoarea intelectuală. Înțelegere de sine. Racord.

29° „O muză greacă cântăreşte în talere de aur gemeni nou-născuți”

Revelarea valorii latente în toate lucrurile prin puterea imaginației creatoare. Pătrunderea dincolo de aparențe.

30° „O doamnă cu descendență aristocratică se adresează mândră unui club

Voința şi abilitatea de a menține o supremație socială bazată pe o

tradiție atent stabilită. Aristocrație interioară sau exterioară.

LEU

IX. INTERVALUL DE ASIGURARE

1° „Sub tensiune emoțională, sângele năvăleşte în capul unui om”

Un simbol fundamental al omului: puternică, periculoasă intrare în domeniul sufletului. Revărsare irezistibilă a sinelui. Activitate *per se.*

2° „Şcoala este închisă din cauza unei epidemii; copiii se joacă împreună”

Rezultat constructiv al inconvenientelor vieții în dezvoltarea valorilor folosite în comun. Sensibilitate de sine. Sustragere de la lucruri.

3° „O femeie matură, care tocmai şi-a tuns scurt părul, se priveşte în oglindă”

Simț al libertății față de vârstă şi realizarea valorilor tinereții. Creare de sine şi independență față de soartă. Putere a voinței.

4° „Un om bătrân, cu privirea pierdută la capul unui cerb de pe peretele clubului”

Dezvoltare de sine prin cultivarea activităților masculine. Subordonarea tiparului de comportament individual celui social. Gust.

5° „Sugerând figuri geometrice, mase de granit stau suspendate deasupra unui canion”

Permanența elementelor fundamentale din natură, sub schimbări şi accentuări temporare. Răbdare. Fermitate a cunoaşterii de sine.

6° „O frumoasă de modă veche şi o fetişcană se admiră una pe cealaltă”

Realizare a valorii subiective neschimbate dincolo de aparențele schimbătoare. Schimb reciproc de simpatie. Conştiință de sine crescută.

7° „Constelațiile strălucesc în întunericul cerului din deşert”

Simțul minunii primordiale şi venerație în fața vieții. Credință arzătoare într-o ființă spirituală complementară propriei noastre ființe. Realizare.

8° „Un proletar, arzând de pasiune socială, agită mulțimile”

Supunerea substanței incipiente influenței unei ordini noi, printr-o Puternică viziune născută din reprimare şi suferință. Revoluție.

9° „Suflători în sticlă modelează cu ajutorul respirației forme incandescente”

Puterea formativă a sufletului în momente de intensitate emoțională. Exprimare de sine controlată. Arta ca fapt spiritual.

10° „Dimineața devreme, roua străluceşte în soarele care se revarsă peste câmpii”

Prospețimea reacției spontane la viață şi emoții. Ridicarea luminii în experiență; sau altfel, farmec superficial.

11° „Copiii se joacă sub un stejar imens, feriți de soare”

Puterea susținătoare şi protectoare a fondului strămoşesc împotriva emoțiilor. Înțelegere a restricției culturale înnăscute.

12° „O petrecere în aer liber, aflată în toi, sub lumina felinarelor japoneze”

Relație facilă a sufletelor umane în perioadele de relaxare de după încordare. Examinare sau pierdere de sine în valori sociale.

13° „Un bătrân căpitan se odihneşte într-o căsuță simplă, dar plină de bun gust, lângă mare”

Recompensă de creştere de la domeniile exterioare spre cele interioare. Seninătate prin înfrângerea furtunilor. Maturizare de sine câştigată. Retragere.

14° „Asemenea unui Heruvim, un suflet omenesc şopteşte, căutând să se manifeste”

Dorința de a fi, a suferi şi a creşte, care aduce Spiritul pe Pământ. Dăruire sufletească deplină. Dor de experiență.

15° „Carnavalul de Lăsata Secului umple străzile New-Orleans-ului”

Eliberare spectaculoasă, dramatică, de energii ale subconştientului. Exaltare de sine pentru recunoaştere socială. Mulțumire de sine şi libertinaj.

LEU

X. INTERVALUL DE INTERPRETARE

16° „înviorate de furtună, câmpuri şi grădini se încălzesc la soare”

O întoarcere la valori, după o majoră criză de viață. Puterea purificatoare a suferinței învinge. Stăpânirea tensiunilor - sau indiferență.

17° „Un cor bisericesc alcătuit din voluntari face dintr-o repetiție un eveniment social”

Utilizarea instinctelor umane obişnuite ca temelie pentru râvna înaltă. Participare mundană la Misterii. Bucurie în credință.

18° „Un chimist conduce un experiment în fața studenților săi”

Aplicarea practică a principiilor vieții obişnuite; iluminare activă; sau trezire forțată spre potențialități interioare.

19° „O barcă de agrement transformată într-un club, ticsită cu cheflii”

Puterea transformatoare a bucuriei pure asupra existenței de rutină. Camaraderie în efortul de a face viața mai fericită, mai liberă.

20° „Indieni americani îndeplinind un ritual maiestuos închinat soarelui”

Chemarea instinctivă sau tradițională a omului la energiile vitale de susținere. Simțământ de conformitate în comportament. Cult.

21° „Păsări domestice, intoxicate, încearcă năucite să zboare de jur împrejur”

Prima realizare şovăielnică a ființei spirituale. Inspirație forțată pe care ego-ul nu o poate susține. Falsă intoxicare de sine.

22° „Un porumbel călător aterizează, în zori, în față stăpânilor săi”

Întoarcerea energiilor sufleteşti către Sinele, după o experiență semnificativă. Aventură. Iluminare practică.

23° „La circ, un călăreț fără şa face să palpite mulțimea excitată”

Supremație acordată omului care şi-a stăpânit simțurile şi emoțiile. Deplină utilizare a puterilor interioare. Cutezanță.

24° „Un yoghin cu puteri transcendente - totuşi dezordonat, neglijent

Accentuare spirituală cu prețul rafinării exterioare. Focalizare interioară a energiilor. Abnegație de sine. Caracter.

25° „Un om solitar traversează cu îndrăzneală deşertul pe spinarea unei cămilă

Superioritatea cunoaşterii şi a voinței asupra naturii ostile. Control de sine mental. Forța spirituală în confruntare cu karma trecută.

26° „Când lumina apare printre nori, se formează un curcubeu perfect”

Promisiunea nemuririi conştiinței după moartea lucrurilor inutile. Legătură spirituală prin forța emoțională. Binecuvântare.

27° „La răsărit, lumina creşte încet; stelele dispar”

Puterea transformatoare a impulsurilor creative, deoarece ele duc ideile spre manifestare concretă. Agitație spre oportunitate. Putere sufletească.

28° „Miriade de păsări, sălăşluind într-un copac mare, ciripesc fericite”

Natura socială a experienței întrucât omul găseşte susținere într-un întreg mai mare al ființei. Exprimare de sine normală, colectivă.

29° „O sirenă îşi aşteaptă prințul care o va face nemuritoare”

Tânjire pură după o nouă ordine a sinelui. Punct critic în „evoluția manifestată”. Perspectivă; sau sens al incompetenței.

30° „O scrisoare nesigilată, plină cu noutăți vitale şi confidențiale”

Credință fundamentală în generozitatea întregii vieți. Credință nechibzuită sau dorința de a vedea până la temelia tuturor lucrurilor încredere.

FECIOARĂ

XI.INTERVALUL DE IDEALIZARE

1° „Cele mai frumoase trăsături ale unui bărbat sunt idealizate într-un portret

Puterea de modelare a ideii sau a idealului asupra formei exterioare de comportament. Încheierea realizării. Extindere pură. Intenție.

2° „O cruce mare albă stă singuratică pe vârful unui deal înalt"

Dominarea mediului prin realizare de sine individualistă. Eminența dobândită cu prețul luptei. Siguranță de sine deplină,

3° „Doi îngeri aduc protecție unei familii, în sălbăticie"

Garanție divină către om, de asigurare a tuturor nevoilor lui. Ajutor atunci divin când eforturile umane eşuează. Simț inconştient de putere.

4° „Copii negri se joacă cu băieți albi, inconştienți de diferențele rasiale"

Camaraderie fundamentală a întregii vieți sub principii sociale de bază. Simț stimulator de diferențiere. Ridicare deasupra contrastelor.

5° „Irlandez visează la «spiriduşi», dedesubtul unui copac"

Imaginație constructivă întrucât revelează domenii inconştiente ale ființei. Fantezie creativă. Contact cu energiile interioare vitale.

6° „Copii excitați călăresc un carusel de bâlci țipător, vulgar"

Cultura plăcerii ca forță transmutată. Plonjare fără teamă în viață. Repetiție nesfârşită şi inutilă de experiență.

7° „Într-un harem somptuos, femei cu ochii strălucitori râd fericite"

Fază timpurie de dezvoltare a sufletului individual aflat sub protecția constrângătoare a vieții. Libertate față de responsabilitate; sau reținere.

8° „O fetiță aristocrată de cinci ani ia prima sa lecție de dans"

Condiționare socială timpurie a elementelor superioare ale ființei, început adecvat în disciplinarea de sine. Dezvoltare convențională.

9° „Un artist modern expresionist pictează o pânză ciudată"

Geniul originar al fiecărui suflet individual nepreocupat de valori colective. Exprimare de sine absolută, netradițională.

10° »Un om cu două capete priveşte atent spre viața de dincolo"

Conştiința care funcționează atât în domeniul interior cât şi în cel exterior. Competență în înțelegere. Supra-sensibilitate la fluxurile vitale.

11° „Un băiat tipic, modelat totuşi de aspirațiile mamei sale"

Eficacitate a nuanțelor vieții, a idealurilor în conferirea realității sau profunzimii lucrurilor materiale exterioare. Conformitate cu lumina

interioară.

12° „O mireasă, râzând, îl mustră pe ginerele care i-a ridicat vălul”

Dezvăluirea de roade ascunse ale naturii celui care îndrăzneşte şi iubeşte. Deplină apreciere a vieţii planetare. Putere de pătrundere.

13° „Un puternic om de stat câştigă pentru cauza sa o mulţime isterizată”

Puterea personalităţii ca încarnare a idealurilor rasiale subconştiente. Sublimarea motivelor. Transmutarea energiilor.

14° „Un arbore genealogic splendid, gravat pe un pergament”

Importanţa fondului ancestral în toate realizările. Puterea de a experimenta profund. Sensibilitate culturală. Moştenire. !

15° „O batistă veche de dantelă; un parfum rar; o oglindă”

Fragilitate fundamentală a valorilor materiale care îşi schimbă nuanţa în spiritual. Delicateţe şcolită şi aristocratică. Reţinere cultivată.

FECIOARĂ

XII. INTERVALUL DE EXPERIMENTARE

16° „Copii se îngrămădesc în jurul cuştii urangutanului din grădina zoologică”

Lecţia pe care bătrânul poate să o ofere tânărului în toate domeniile. Experienţă indirectă. Inerţia instinctelor. Echilibru.

17° »O erupţie vulcanică transmite puternice energii telurice”

Izbucniri irezistibile de impulsuri zăvorâte, creative sau regeneratoare. Spargerea „complexelor”. Voinţa spre totalitate.

18° „Două fete tinere emoţionate experimentează o masă de spiritism”

Dorinţa umană pentru contactul cu lumea de dincolo. Cercetare, chestionare neobosită a faptelor superficiale ale fiinţei. Curiozitate latură.

19° „O cursă de înot se apropie de sfârşit, în faţa unei mari mulţimi”

Susţinere socială a realizării individuale. Încurajare. Competiţia ca mijloc de creare a conştiinţei-grup.

20° „Un grup de colonişti îşi încep călătoria în maşini vechi”

Ridicarea spre realizare, în ciuda echipamentului neadecvat. Bucurie În întâmpinarea chemărilor vieţii. Aventură din convingere.

21° „Două echipe feminine angajate într-un concurs de baschet”

Sănătatea fizică ca preludiu la integrarea interioară. Evaluare de sine sau refuz de confruntare cu şinele. Ritmul instinctelor.

22° „Un blazon regal cu garnitură din pietre preţioase este expus într-un muzeu”

Conservarea vechilor valori rasiale pentru a fi adorate de către indivizi tineri. Certificat de merit. Aristocrație.

23° „Un îmblânzitor de lei intră fără teamă în arena circului"

Entuziasm în confruntarea cu energiile trezite şi testarea forței morale. Încredere în sine. Curaj şi stăpânire.

24° „O carte pentru copii o prezintă pe micuța Măria şi mielul ei"

Prospețime a punctului de vedere neinhibat de preocupări socio-intelectuale. Simplitate vibrantă. Imaginație născută din spirit.

25° „Un steag coborât in bernă, în fața unei mari clădiri publice"

Abilitatea de a împlini o sarcină cât mai bine cu putință. Respect pentru realizarea trecută. Cultivarea spiritului public.

26° „Cu ochii spre ceruri, un băiat slujeşte la o liturghie citită de roboți"

Abilitatea de a găsi inspirație în rutina zilnică. Speranța care apare în mijlocul inimii inerte. Reînnoirea spiritului.

27° „Bătrâne doamne bând ceaiul de după amiază, într-o casă bogată"

Conservarea valorilor sociale şi culturale. Superioritate orientată spre interior; sau, altfel, pură infatuare. Prestigiul poziției.

28° „ Un bărbat chel domină o întrunire de personalități naționale"

Puterea conducătoare a adevăratei personalități în momente de criză. Intensă capacitate de lucru. Manifestare restrictivă a sinelui interior.

29° „Manuscris foarte vechi dezvăluie discipolilor vechile Misterii"

Înțelegerea care este construită pe muncă fermă şi răbdătoare şi pe aspirație stăruitoare. Puterea fecundatoare a înțelepciunii antice.

30° „Un apel telefonic de urgență îl eliberează pe gospodar de îndatorirea cotidiană"

Bucuria înrolării într-o sarcină care extinde linia orizontului. Ridicare volitivă spre ocazie, sau evadare din destinul îngust.

BALANŢĂ

XIII. INTERVALUL DE AŞTEPTARE

1° „Străpuns de o săgeată de lumină, un fluture este «făcut perfect»

Moartea simbolică, care înseamnă inițiere în realitatea şi înțelepciunea spirituală. Trezire bruscă. Sete de lumină interioară.

2° „Este interpretată o simfonie care dramatizează ascensiunea eroică a, omului"

Inspirație prin identificare creativă cu marea mişcare a ciclurilor. Expansiune spirituală. Încurajare reînnoită.

3° „Zorii unei noi zile, revelând o lume complet transformată”

Puterea care transformă perioadele de tăcere şi întuneric, conducând la revelații tulburătoare. Cunoaştere a proceselor cosmice.

4° „Pelerini strânşi în jurul focului de tabără, într-o tăcută comuniune"

Camaraderie a idealurilor mai înalte care susțin indivizii pe dificila lor cale spre realitate. Participare matură la viață.

5° „Discipoli inspirați ascultă cuvintele învățătorului lor”

Cunoaşterea şi experiența puse la încercare. Măreția cheamă la sine ceea ce îi aparține. Căutare ordonată. Neîncredere în aparențe.

6° „Aflat în transă, un pelerin îşi vede idealurile devenite concrete”

Confruntare inevitabilă cu rezultatele concrete ale idealurilor. Lecții ce trebuie învățate încă de aici. Bucuria inimii.

70 „Vrăjitoarea hrăneşte pui de găină înspăimântați de un şoim pe care ea l-a îmblânzit”

Controlul forțelor naturii de către inteligența mai înaltă. Îmblânzirea puternicului, înălțarea slabului. Transmutare prin muncă.

8° „Un şemineu străluceşte misterios într-o gospodărie părăsită”

Prezența constantă a nevăzutului susținând forțele din fiecare activitate valoroasă. Mare profunzime a efortului inițial. Providență.

9° „Trei «bătrâni maeştri» atârnă singuri într-o galerie de artă”

Coeziune eficace a celor trei „suflete” ale omului; mintea, sentimentul şi instinctul. Înțelepciune integrată. Comportament inteligent.

10° „O canoe lăsând în urmă vârtejuri strâmte, atinge ape calme”

Recompensa întregii extinderi sincere şi curajoase a sinelui în viață. Un destin sigur. Bazare pe îndemânare şi circumstanțe.

11° „Un profesor bătrân învață cu bunăvoință o clasă de adolescenți”

Cooperare a forțelor superioare veritabile cu ființe mai puțin evoluate. Bunăvoință în a asista şi proteja. Bunătate.

12° „Mineri ies la lumina soarelui dintr-o mină adâncă”

Profunzimea participării la munca lumii. Întregul sufletesc oferind şinele pentru a servi; sau inabilitatea de a aduce şinele către efort.

13° „Copii dând drumul la baloane de săpun, la o petrecere de adolescenți”

Stimulare sănătoasă a relației umane prin joacă şi veselie. Fantezie creativă; rotirea viselor inutile. Relaxare.

14° „Bogat proprietar de pământ îşi face siesta în grădinile sale tropicale”

Adaptare corespunzătoare la ritmul naturii. Încredere în schema

ordonată a lucrurilor; dependență nechibzuită față de ceilalți.

15° „Un morman de organe de maşini; toate sunt noi şi toate circulare”

Participare perfectă şi fără efort la ordinea universală. Abordare calmă a exprimării de sine; satisfacție de sine inertă.

BALANȚĂ

XIV. INTERVALUL DE REVELARE

16° „O echipă veselă repară debarcaderul plajei, distrus de furtună”

Rezultate constructive ale forțelor aparent distructive; stimulare pentru o nouă realizare. Reacție veselă la munca necesară.

17° „Un căpitan de marină la pensie, in uniformă, contemplă vasele care navighează”

Participare indirectă sau potolită la viață. Transferul activității de la fizic la mental; sau implicare de sine în trecut.

18° „Doi oameni arestați sunt aduşi în față curții de judecată”

Responsabilitatea individului față de societate în termeni de comportament normal. Reîntoarcere la valori. Obligație de confruntare cu fapte obiective.

19° „Tâlhari se ascund, gata să atace o caravană puternic înarmată”

Protest împotriva perpetuării de privilegii şi bunăstare sociala nemeritată. Repudierea sclaviei. Recuzarea datinii.

20° „Bătrân rabin stă mulțumit într-o cameră plină cu cărți”

Interes în valorile permanente, mai degrabă decât în cele trecătoare. Acumulare de veche înțelepciune făcută folositoare. Muncă competentă.

21° „Mulțimilor adunate în duminici fierbinți le face plăcere răcoroasă briză marină”

Popularitate fundamentală a valorilor naturale. Comuniune cu obiecte de valoare recunoscută universal şi real. Asociere.

22° „Un copil râde întrucât păsările se cațără şi beau apă dintr-o fântână veche”

Înțelegere intuitivă a sufletelor simple în chestiuni spirituale. Bucurie tinerească de viață. Nouă înțelegere a nevoilor sufleteşti.

23° „Glasul cocoşului salută cu tonalități exuberante răsăritul soarelui”

Capacitate de împrospătare a surselor interioare ale vieții mereu reanalizate. Anticiparea oportunității. Siguranță de sine.

24° „Un fluture îşi desface aripile, etalând încă una pe partea stânga”

Potențialitate de noi forme şi oportunități în fiecare viață. Expansiune

instinctivă a sinelui; sau plonjare In non-sine.

25° „Căderea frunzei aurii învață pe un elev indisciplinat ce este viața"

Descoperirea elementelor mai profunde ale înțelepciunii după ce cunoaşterea intelectuală se toceşte. Creştere prin înțelegerea semnificațiilor fundamentale.

26° „Un vultur şi un porumbel alb se transformă cu repeziciune unul in celălalt

Cooperare necesară între minte, voință, spirit - şi inimă, iubire. Putere a echilibrului şi compensării psihologice. Unitate.

27° „Ca o pată de lumină pe cerul senin, un aeroplan pluteşte in linişte"

Viețuire dincolo de tensiunea obişnuită a existenței. Viziune mentală superioară. Observare obiectivă, calmă; forță interioară ascunsă.

28° „Un om cuprins de o tristețe adâncă. Neobservați, îngerii ii vin în ajutor"

Susținere spirituală dată celui care se deschide în întregime destinului său. Realizare lentă de progres. Ajutor nesolicitat.

29° „Uriaşe mulțimi de oameni se grăbesc spre cunoaştere"

Dorință intensă de înfrângere a vieții pasionale oarbe şi de a-i ridica pe ceilalți. Viziune intelectuală. Extindere mentală tensionată.

30° „Un frenolog descoperă mormane de cunoaştere cercetând un craniu"

Abilitate de a citi semnificații spirituale în obiecte concrete. Obiectivarea adevărurilor abstracte. Inteligență în înțelegere.

SCORPION

XV. INTERVALUL DE CONSERVARE

1° „Turiştii dintr-un autobuz se căznesc să vadă mulțimi şi clădiri"

Perspectiva pe care timpul liber o conferă afacerilor cotidiene. Apetit pentru lucruri mai cuprinzătoare. Perceperea vieții ca întreg. Relație socială.

2° „Dintr-o sticlă spartă emană înoă urme de parfum"

Mireasma fină a faptelor bine făcute, aşa cum persistă *în* memoria oamenilor. Amintire stimulatoare. Nemurire spirituală.

3° „O petrecere veselă cu ocazia ridicării unei case, printre pionierii vestului"

Împărtăşirea constructivă de experiență, care edifică valori sociale. Schimb reciproc de eforturi. Necesitatea de a învăța cooperarea.

4° „Un tânăr poartă o lumânare aprinsă la primul său serviciu religios"

Început de participare spirituală la lucrarea lumii. Inspirație susținută. Legătură conştientă cu realități interioare.

5° „Un țărm masiv, stâncos, rămâne de secole neatins de furtună”

Revelarea elementelor absolut stabile din întreaga viață. Puternică încredere născută din percepție fundamentală; sau inerție spirituală.

6° „Dealurile californiene: «Goana după aur» le strică liniştea”

Căutarea pasionată de valori universale, distrugătoare de tihnă culturală. Salt spre oportunitate. Căutare avidă.

7° „Scufundători marini, de adâncime, sunt lăsați în jos, în ape”

Plonjare îndrăzneață, cu scop practic, în misterele vieții. Desăvârşire a sinelui individual prin cercetarea energiilor inconştiente.

8° „Un lac de munte aflat la înălțime e scăldat de lumina lunii pline”

Iluminarea sufletului prin înțelepciune transcendentă. Atingere tăcută a forței cosmice; sau ambițios şi schimbător efort pentru măreție.

9° „Un dentist repară dinți stricați de obiceiuri civilizate”

Inventivitate mecanică şi control asupra naturii, necesar pentru a echilibra accentuarea pe minte şi sine a omului. Creativitate aplicată.

10° „Un supeu amical retrezeşte legături interioare de neuitat”

Camaraderie înrădăcinată în fapte trecute. Apariția personalității de grup. Fraternitatea de idealuri înalță eforturile individuale.

11° „Un om pe cale de a se îneca este salvat, adus înapoi mulțimii”

Extindere a căldurii caracterului uman. Economisirea puterii de constrângere socială pentru suflete prea emoționate. Idealuri umanitariste.

12° „Înalți oficiali sunt strânşi la un bal important al ambasadei

Recunoaştere socială a realizării ca substanță a ritualului unei asocieri umane. Certificare a rangului. Ambiție.

13° „Într-un laborator improvizat, un inventator se află aproape de izbândă”

Puterea conducătoare spre desăvârşire, aşa cum este înfățişată de toți binefăcătorii omenirii. Activitate mulțumitoare de sine. Păcălire inteligentă.

14° „Lucrători instalează o linie telefonică de-a lungul unui traseu amenințător”

Dorință de asociere indiferent de timp şi spațiu. Legarea domeniilor separate. Existență spirituală, „în ciuda” naturii.

15° „Copii veseli se joacă pe cină mormane de nisip alb”

Lumea celor cinci simțuri ca teren de joacă al lui Dumnezeu şi al sufletului. Onestitate în exprimarea de sine. Sclavie a tiparelor simțurilor.

SCORPION

XVI. INTERVALUL DE ÎNȚELEGERE

16° „O fată cu trăsături aristocratice zâmbeşte fermecător”

Extindere înflăcărată a sinelui in clipele de frumusețe pură. Îndemn spre întâmpinarea potențialităților vieții. Înflorire.

17° „O femeie, fecundată de propriul spirit, este «cea măreață cu prunc»”

Deplinătatea încrederii în sine şi în destinul individual. Cooperare între forțele spirituale şi cele materiale. Revelare de sine pură.

18° „ Un drum şerpuieşte printre păduri splendide de toamnă”

Lumina care transfigurează sufletul în urma pasiunilor, s-a stins. Revelarea bunăstării interioare. Desăvârşire radiantă.

19° „Un bătrân papagal înțelept repetă conversația pe care a surprins-o”

Dependență de mediul interior şi de cel exterior pentru substanța înțelegerii. Transmitere de cunoaştere. Canalizare.

20° „0 femeie dă la o parte perdele misterioase care închid calea sacră”

Curaj necesar lărgirii sferei ființei. Dorința de a stărui dincolo de sine. „Femeia” din interior, care deschide porțile către Spirit.

21° Soldat pregătit să se confrunte cu acuzația de dezertare de dragul iubirii”

Conflict între vechile şi noile perspective. Consimțire de a se confrunta cu haosul, de dragul unei noi ordini. Supunere față de emoții.

22° „ *Vânătorii de rațe sălbatice mărşăluiesc”*

Căutare agresivă de subzistență exterioară sau interioară. Suprasaturare pragmatică a dorinței. Încorporare tragică de idealuri. Exercițiu.

23° „Iepure alb, liniştit, se metamorfozează într-un spiriduş”.

Revelare de stimuli vitali neaşteptați, latenți în toate ființele. Mari potențialități creative. Capacitate de menținere în sine. „

24° „Mulțimi tulburate de un mare mesaj se reîntorc acasă”

Puterea ideilor bine formulate de a deveni fapte efective. Inspirație practică; sau altfel, inabilitate de a da piept cu o provocare vitală.

25° „Grație unui bun diagnostic pe bază de raze X, viața unui om este salvată”

Puterea penetrantă a realității. Dependența faptelor exterioare de structurile sau cauzele fundamentale. Discriminare precisă şi aplicată.

26° „Cu repeziciune, indienii îşi ridică corturile. Tabăra este făcută”

Abilitatea de a se simți acasă în orice mediu exterior sau interior. Funcționare eficientă. Retragere în familial şi cunoscut.

27° „O fanfară militară, strălucitoare şi zgomotoasă, mărşăluieşte cu fast".

Dorința de a-i impresiona pe ceilalți cu gloria situației sociale înalte. Materializarea valorilor subiective normale. Spectacol.

28° „Regele țării de basm este întâmpinat cu solemnitate pe tărâmul său"

Respect necesar pentru valorile simbolice care mențin forțele vitale integrate. Realizare de sine prin devoțiune față de Unul.

29° „Prințesa pledează în fața regelui incaş pentru fiii săi capturați"

Medierea sufletului între spirit şi materie. Puterea susținătoare a instinctelor. Trezirea de sine către nevoia de acțiune.

30° „Halloween conferă transmitere socială neastâmpărului tineresc"

Nevoia de a da frâu liber instinctelor nesociale în limitele tradițiilor sociale. Transmitere planificată de presiune interioară.

SĂGETĂTOR

XVII. INTERVALUL DE RECEPTIVITATE

1° „Veterani se strâng pentru a retrezi vechi amintiri"

Puterea de coeziune a experienței sociale. Camaraderie născută din Înfăptuiri comune, care stimulează Sinele. Reuniune înflăcărată.

2° „ Valuri înspumate dansează ritmic în bătaia vânturilor"

Reacție veselă la chemarea vitală către activitate. Puterea de a agita şi imprima propriul ritm asupra celor materiale. Mândră podoabă.

3° „Doi oameni liniştiți, fumând confortabil pipe, joacă şah"

Re-crearea unei lumi de manifestare prin simboluri şi inteligență. Încredere cultivată în judecata sinelui.

4° „Sub privirile părinților fericiți, un copil face primii săi paşi"

Bunăvoința vieții în crearea oportunităților sigure pentru creştere. Deplină apreciere a oportunității. *Criza. În* dezvoltarea de sine.

5° „Sus, într-un copac bătrân, o bufniță solitară stă cocoțată solemn"

Observare echilibrată a dramei vieții. Judecată matură. Încredere în situația şi devenirea de sine.

6° „Un joc de crichet este urmărit de o mulțime pitorească"

Socializarea impulsurilor competitive ale omului. Solidaritate instinctivă care construieşte conştiința de rasă. Capitalizarea îndemânării.

7° „Cupidon bate zâmbind la uşa unei inimi omeneşti"

Fericirea care îl aşteaptă pe fiecare om dornic să-şi accepte deplinătatea, împlinirea prin experiență. Chemarea deliciului dragostei.

8° „în cuptorul universului se formează noi metale”

Hotărârea irezistibilă de *a fi;* capacitate infinită pentru muncă grea. Cristalizarea scopului şi a voinței prin experiență.

9° „O mama îşi conduce copiii in sus, pe o scară spațioasă”

Avansare conştientă a sinelui de la un plan la alt plan. Curaj real în abordarea vieții. Ghidare interioară în întreaga creştere.

10° „ O simbolizare scenică a «zeiței oportunității» „

Puterea semnificației creative, întrucât ea transformă simple fapte în simboluri universale. Exteriorizare de impulsuri interioare.

11° „O lampă care arde continuu aruncă lumină asupra unui idol arhaic”

Influența masei sociale asupra individului. Puterea „imaginilor primordiale ale inconştientului”. Activitate dominată de soartă.

12° „Un steag devine un vultur; vulturul, un mândru cocoş”

Dezvoltarea conştiinței de la abstract la concret, de la general la personal. Stăpânirea creşterii. Noroc extrem.

13° „O văduvă tânără surprinsă de o nouă iubire”

Eterna chemare la desăvârşire prin iubirea care învinge sensibilitatea personală şi tiparele fixate. Revizuirea atitudinii.

14° „Sfinxul şi piramidele, rămăşițe ale unui trecut glorios, continuă să dăinuie”

Realizare bazată pe măreția trecută. Puterea morții infinite asupra existenței. Vaste resurse ale sinelui. Antecedente.

15° „Marmota ieşită din hibernare îşi caută umbra”

Revelarea scopurilor fundamentale ale vieții şi ciclurilor prin semne prevestitoare. Întipărire universală a relației de viață. Divinație intensă.

SĂGETĂTOR

XVIII. INTERVALUL DE DETAŞARE

16° „Un ocean calm; o navă nemişcată; pescăruşi planând leneş”

Momentele de pauză care susțin şi prevestesc schimbarea. Stare de pregătire grijulie pentru acțiune; sau suferință iscată de necunoaşterea a ceea ce se află înainte.

17° „Oamenii se strâng înainte de ivirea zorilor pentru slujba de Paşti, în aer liber”

Existența spirituală în conformitate cu legea naturală. Ieşirea din

îndoială şi disperare. Încredere fără rezerve într-o putere mai înaltă.

18° „Pe o plajă fierbinte se joacă copii, protejați de pălării de soare”

Forța protectoare care garantează comportamentul liber al indivizilor. Contact însuflețitor cu energiile colective ale vieții.

19° „Pelicani deranjați de oameni se mută în locuri necunoscute”

Re-accentuare înspre înăuntru a temeliilor. Recuperare prin retragere în interior. Evadarea introvertitului. Mutare dintr-un loc în altul în reorientare.

20° „Oameni care taie gheața unui iaz înghețat pentru a o folosi in timpul verii”

Adâncimea de operare necesară pregătirii următoarei faze de viață. Sacrificiul prezentului pentru viitor. Penetrarea acțiunii.

21° „Un copil şi un câine se joacă în mod solemn, purtând amândoi ochelari pe nas”

Utilitatea măştii. Ridicarea la nivelul situațiilor prin imaginație, asumarea unei părți înaintea dezvoltării naturale.

22° „Magazinul s-a închis, spălătorii chinezi revin la caracterul rasial”.

Retragere către lumea interioară a sinelui după înfăptuirea exterioară, întoarcere sigură la tiparele ancestrale ale comportamentului. Echilibru facil.

23° „În New York, insula Ellis urează imigranților «bun venit»!”

Noi deschideri care îi aşteaptă pe toți cei care doresc să-şi rişte şinele de dragul unui sine mai mare. Reorientare. Prezumție.

24° „Simbolicul «sturz» se aşează pe un mic bordei”

Binecuvântarea acordată tuturor acelora care sunt oneşti cu ei înşişi. Susținere neaşteptată. Fericire. Noroc complet.

25° „Un copilaş bogat îşi călăreşte calul strălucitor-colorat”

Creştere prin experiențe indirecte, imaginative, pe care viața ni le-ar putea contesta. Detaşare de realitate. Conservare de sine.

26° „Un purtător de drapel se distinge într-o bătălie piept la piept

Exaltarea dârzeniei fizice ca suport necesar pentru idealurile rasiale avântate. Efort spectaculos, dotare dincolo de realizare.

27° „Viziunea sculptorului prinde formă sub mâinile lui”

Puterea inteligenței formatoare asupra materiei. Caracterizare sigură şi înțelegere. Exprimare de sine necontenită.

28° „Pod antic este martorul îndemânării oamenilor uitați”

Elemente trainice în înțelegere, ca simboluri ale comunității Invizibile a

omului. Coordonare fermă.

29° „Un băiat gras, transpirat, dornic să slăbească, coseşte o pajişte”

Dorință pentru condiție fizica bună, inerentă tuturor ființelor vii. Este construită în mod conştient şi de aceea e hotărâre demnă de încredere. Străduință persistentă.

30° „Papa reține atenția auditoriului într-o sală a Vaticanului”

Bunăstare a resurselor spirituale care pot fi captate pentru glorificarea fiecărei relații. Formă concretă a idealurilor.

CAPRICORN

XIX. INTERVALUL DE AMĂGIRE

1° „Un şef indian cere puterea de la adunarea tribului”

Stăpânirea unei situații prin planificare pragmatică şi întâmplare. Îndrăzneala se ridică către oportunitate. Încredere de sine extremă.

2° „ Vitralii într-o catedrală gotică; unul dintre ele, deteriorat de război”

Rezistență fundamentală la schimbarea temeliilor vieții. Încredere în sine. Mărturie a frumuseții împotriva forței brute.

3° „Sufletul, ca un spirit care planează, dornic să câştige experiență”

Motivație interioară şi pură. Puterea de a rămâne superior limitărilor fizice; de a demonstra libera voință. Detaşare.

4° „Petrecăreți îmbarcându-se într-o mare canoe, pe un lac cu lumină ca de felinar”

Exteriorizare prin indivizi a impulsurilor colective ale rasei. Dragoste naivă de plăceri. Exploatare de sine.

5° „O tabără a indienilor americani: un feroce dans războinic începe”

Mobilizarea energiilor latente pentru afirmarea hotărâtă de sine. Obsesie prin forțe elementare. Trezire violentă la realitate.

6° „Zece buşteni zac sub o alee acoperită ce duce spre păduri mai întunecate”

Nemărginire a experienței, întrucât omul se mişcă de la împlinire la o desăvârşire mereu mai mare. Ascuțime în cunoaştere. Profunzime.

7° „Un hierofant bine ascuns conduce un ritual al puterii”

Strângerea laolaltă a puterii unui grup pentru un singur scop şi o singură voință individuală. Starea de *„avatar”*. Responsabilitate,

8° „Într-o sufragerie mare, inundată de lumina soarelui, canarii cântă”

Fericirea care radiază, dintr-o personalitate integrată. Fixare fermă în confortul social sau respectabilitate.

9° „Un înger purtând o harpă apare pe cărarea cerească”

Armonia fundamentală a individualității desăvârşite. Realizarea armoniei în viața cotidiană prin înțelegere detaşată şi foarte înaltă.

10° „într-o barcă cu pânze, marinarii hrănesc un albatros domesticit”

Învingerea fricii instinctive prin blândă convingere. Cucerire plină de bunăvoință. Cultivare de valori spirituale. Inocență.

11° „Fazanii îşi arată culorile strălucitoare pe o pajişte vastă”

Bogăție latentă de resurse naturale înfățişate prin procese selective. Capitalizare de oportunității. Abundență.

12° „Minuni naturale sunt descrise într-o conferință ştiințifică”

*P*ătrunderea prin aparențe; dezvăluirea splendorii magice a miezului lucrurilor. O atingere universală vie. Viziune pătrunzătoare.

13° „Dedesubtul vârfurilor înveşmântate de zăpadă, un adorator al focului meditează"

Fixare fermă pe principii imemoriale. Conştiința unității absolute. Adâncime a penetrării sufleteşti. Cucerire de sine.

14° „în jungla deasă, un basorelief marja perfect conservat

Puterea omului de a lăsa urme permanente ale înfăptuirilor lui. Nemurire personală. Fecundare a viitorului de către trecut. Asigurare.

15° „într-un spital, salonul copiilor este plin cu jucării”

Bunătate a vieții în probele tragice ale primelor încercări de regenerare de sine. Responsabilitate administrată; sau evadare.

CAPRICORN

XX. INTERVALUL DE DEPENDENȚĂ

16° „ Terenurile şcolii, pline cu tineri în uniforme de gimnaziu”

Dependență normală de stimularea fizică. Entuziasm robust în abordarea competițiilor vieții; sau impulsivitate imatură.

17° „O femeie care se reprimă îşi găseşte eliberarea psihologică în nudism”

Evadare din sclavia inhibițiilor sociale. Readaptarea relației spirit-corp. Purificare de sine. Confruntare de sine.

18° „Steagul britanic este arborat pe un nou distrugător britanic”

Extremă obiectivare a resurselor lăuntrice. Chemarea vieții. Realizare de sine splendidă. Deplină conştiință a competiției.

19° „O fetiță de cinci ani îi face cu mândrie piața mamei sale”

Capacitate de anticipare a standardelor obişnuite. Încredere de sine

sporită. Aşteptarea condiţiilor de a ajunge şinele din urmă.

20° „În biserica goală se aude corul repetând”

Deplinătatea nerealizată a vieţii chiar şi în cele mai serbede ore. Pregătire pentru activitate. Rază de speranţă în ciuda dificultăţilor.

21° „O întrecere de ştafetă. Fiecare alergător sare cu nerăbdare spre locul său”

Cooperare excesivă şi compromis în relaţiile de viaţă. Deplină capitulare a sinelui faţă de serviciu. Comportament de grup planificat.

22° „General învins îşi predă sabia cu o demnitate nobilă”

Înfrângere aparentă care aduce farmec adevăratei victorii spirituale. Aplecare spre datină. Cucerire în conformitate cu norma stabilită.

23° „Un soldat primeşte cu demnitate două decoraţii pentru curaj”

Recompensă oferită de societate pentru îndeplinirea responsabilităţii individuale. Recunoaşterea valorii; noroc nemuncit.

24° „O femeie păşind în refugiul sigur al unei mânăstiri”

Bunătate protectoare a vieţii faţă de inimile ostenite. Curentul subteran liniştit al existenţei reale. Asistenţă forţată. Evadare oportună.

25° „Un copilaş face giumbuşlucuri pe carpete pufoase, într-un magazin oriental”

Prima *realizare a* valorilor culturale prin plăcere senzuală. Rafinarea senzaţiilor. Îmbogăţire psihologică.

26° „Un spiriduş strălucitor dansează în ceaţa unei cascade”

Transcendenţa spiritului în raport cu mediul şi corpul. Lumina înţelegerii. Resurse sufleteşti inepuizabile. Efervescenţă.

27° „Oameni urcă pe un vârf sacru; dedesubt, lumea - deasupra, pacea”

Legătură necesară între ceea ce este deasupra şi ceea ce este dedesubt în experienţa personală a căutătorului. Dualism echilibrat al vieţii subiectiv-obiective.

28° „Colivia unei case de ţară, plină cu păsări cântătoare”

Sporirea personalităţii prin legătura strânsă cu valorile spirituale. Prilej de bucurie în semnificaţia lucrurilor; sau confuzie mentală.

29° „O ţigancă citeşte norocul în ceştile de ceai ale doamnelor din înalta societate”

Căutarea înţelegerii lăuntrice printre toate condiţionările vieţii. Primă abordare a realităţii. Dorinţa de a transcende rutina.

30° „Directorii unei mari firme se întâlnesc în şedinţă secretă”

Activitatea elementelor interioare formative ale personalității reale. Comasarea energiilor sufleteşti într-o împrejurare critică. Conducere spirituală.

VĂRSĂTOR

XXI. INTERVALUL DE APĂRARE

1° „O chilie veche din chirpici se adăposteşte pe brunele dealuri californiene”

Stăpânirea omului asupra mediului, în timp ce devine o parte integrantă a lui. Recunoaşterea valorilor stabilite. Impresionabili ta te.

2° „Furtună neaşteptată aduce uşurare câmpurilor zgribulite”

Eliberare de condiții potrivnice prin dezvoltări spectaculoase şi violente. Galvanizarea acțiunii. Vizită cosmică.

3° „Un dezertor realizează dintr-o dată eroarea comportării sale”

Abilitate de a pricepe experiența trecută şi de a trage foloase din ea. Examinare de sine ascuțită. Trezirea unei noi cutezanțe. Decizie.

4° „Un învățat hindus se dezvăluie dintr-o dată ca un mare vindecător”

Supremația facultăților nebănuite ascunse adânc înlăuntru. Utilitate conştientă a puterii divine. Revelarea sinelui.

5° „ Un conducător al lumii este văzut a fi ghidat de spiritele strămoşilor săi”

Bogata moştenire ancestrală a fiecărui individ, care reprezintă temelia puternică a caracterului. Inspirație directă, adevărată.

6° „Într-un ritual alegoric al Misteriilor, un bărbat oficiază singur”

Stimul restrictiv în fiecare suflet de a exprima necunoscutul şi mai-mult-decât-fizicul. Sensibilitate la scop înalt. Conflict.

7° „Din Oul cosmic, viața se naşte proaspătă şi virginală”

Nouă actualizare a efortului prin puterea scopurilor nerealizate. Exprimare de sine dincolo de orice aşteptare. Protecție spirituală.

8° „Figuri de ceară etalează veşminte frumoase în vitrinele magazinului”.

Nevoia de prezentare publică a virtuților şi standardelor de viață. Exteriorizarea valorii ce poate fi împărtăşită cu ceilalți.

9° „În meditație, un steag este văzut transformându-se într-un vultur”

Proces de realizare spirituală deoarece se progresează de la standardele exterioare la cele interioare. Renaştere sau revoltă împotriva corvoadei.

10° „Neafectat de popularitatea acum în descreştere, un om face planuri din nou”

Abilitatea de a se ridica deasupra vicisitudinilor succesului trecut. Credința în sine. Dependență de mediul nativ. Proiecție.

11° *„Artist, departe de lume, primeşte o inspirație nouă"*

Puterea creativă din om: relația sa cu comportamentul social. Cristalizare de sine într-o formă a puterii; sau altfel, exploatare de sine.

12° *„Scara generală a vieții: fiecare aterizare, o nouă treaptă a vieții"* Puncte de pauză şi de tranziție, unde sufletul îşi poate evalua progresul. Efort gradat. Necesitatea separării de trecut.

13° *„Un barometru atârnă sub portalul unui han rural liniştit.* Punct avantajos în conştiința de unde viața poate fi observată şi măsurată în pace. Retragere lăuntrică a unui suflet care caută adevărul.

14° *„Pe un deal abrupt, un tunel oferă scurtătură unui tren"* Drumul din interior spre succesul exterior. Asistență sigură față de truditorul pregătit a se confrunta cu faptele. înțelegere şi făptuire directă.

15° *„Pe un gard, două turturele îşi cântă fericirea pură"*

Fericirea contagioasă din relațiile umane. Revelarea realității constructive.

Radiație de adevăr spontan.

VĂRSĂTOR

XXII. INTERVALUL DE PERSPECTIVA

16° *„La biroul său, un om de afaceri studiază un proiect complex".* Controlul central al operațiilor necesare în toate întreprinderile organizate. Funcție de conducere. Siguranță în decizie. Management.

17° „Câine de pază la datorie, întrucât minerul aurifer doarme lângă descoperirea sa".

Facultăți protectoare native în toți oamenii, întrucât aceştia se adaptează la condiții noi. Organizare competentă a afacerilor.

18° *„La carnaval, ultimul om îşi scoate masca, stimulat de fete".* Dorința introvertitului de a se apăra de judecata socială. Credință în valoarea de sine. Conservarea experienței.

19° *„Incendiul forestier odată potolit, luptătorii obosiți jubilează".* Exagerarea problemelor de viață, care revelează omului adevărata **lui** statură şi care îl extind. Provocare plină de nerăbdare. Ascendență.

20° „Porumbel alb se învârteşte în cerc, deasupra; coboară, aducând un mesaj"

Binecuvântarea fiecărui efort de către „Sfântul Duh" al semnificației revelate. Exaltarea tuturor eforturilor individuale. Celebritate.

21° „O femeie este dezamăgită întrucât bărbatul îi părăseşte budoarul”

Construirea de capital bazat pe nefericire, prin care este câştigată justificarea spirituală. Supremație asupra experienței. Retragere lăuntrică.

22° „Copii se joacă pe o carpetă nouă, moale, în odaia lor”

Căldura şi bogăția vieții date acelora care sunt dornici să învețe din viață. Amplă cunoaştere de sine sau apreciere de sine. Confort.

23° „Un urs mare, dresat, şezând pe un scaun uriaş în timpul unui spectacol”

Nevoia de a construi un vehicul concret, potrivit pentru puterea cosmică, îndeplinire dincolo de mediul nativ. Efort spre echilibru.

24° „Eliberat acum de pasiuni, un om propovăduieşte înțelepciunea profundă”

Utilizarea experienței şi a pasiunii de către inteligența care rămâne neimplicată. Cucerire de sine. Calm autentic.

25° „Un fluture iese la iveală din crisalida lui, prima dată cu aripa dreaptă”

Avansul necesar al voinței asupra elementelor de reflex. Abordare voită a problemelor existenței. Potrivire cu idei străine. Alegere.

26° „Un mecanic este văzut gata să testeze bateria unei maşini”

Capacitatea sinelui de a capta şi distribui puterea spirituală. Transmitere controlată de putere prin emoții. Măsurare.

27° „Printre cărți rare, un vas vechi de ceramică cu violete proaspete”

Realitatea valorilor spirituale sau estetice, care leagă generații de căutători ai Celui prea înalt. Adăugare sau angajare față de valoare.

28° „O grămadă uriaşă de lemne tăiate cu fierăstrăul asigură căldura pentru iarnă”

Bogată contribuție a naturii oferită celor care lucrează cu anticipația. Pregătire inteligentă. Credință calmă, totuşi puternică, în Providență.

29° „Odată metamorfoza încheiată, un fluture îşi desface aripile”

Nemurirea sinelui adevărat. Gradare într-un nou domeniu al vieții. Proiecție încrezătoare a sinelui; lipsă de încredere în sine.

30° „Câmpii luminate de lună, cândva ale Babilonului, înfloresc în alb”

Prospețimea sufletească lăuntrică a poeziei vieții. Sentimentul nutrit spiritual care iluminează inima. Voci din trecut.

PEŞTI

XXIII. INTERVALUL DE INOCENŢA

1° „Sâmbătă după amiază târziu: mulțimi umplu piața publică”

Natura socială a responsabilităților umane. Un ultim moment, raliere bucuroasă la o sarcină. Sinteză-germene la sfârşitul ciclurilor.

2° „ Veverița, arătând discernământ omenesc, se ascunde de vânător”

Instinctul conservării de sine ca bază a unei *realizări* mai mari. Înălțarea sinelui la temeiuri mai sigure. Transferare.

3° „O pădure pietrificată: o mărturie permanentă a vieții antice”

Stăpânirea formei asupra materiei. Nemurire arhetipală. Mânuire conştientă a existenței. Participare la impulsuri rasiale.

4° „Maşini se îngrămădesc pe istmul îngust dintre două stațiuni”

Legătură în activitatea tuturor valorilor comunitare. Liberă plutire a ideilor spre desăvârşire. Simțul semnificației în relație.

5° „O mulțime înduioşată se adună într-un bazar de obiecte bisericeşti”

Schimbul reciproc de spirit şi înțelegere pe care sunt construite grupurile. Nouă dezvoltare de sine. Descurajare controlată. Comerț.

6° „O paradă a cadeților din West Point se desfăşoară in timp ce soarele apune”

Exaltare de sine prin consacrarea față de sarcina apărării valorilor colective. Testare de sine. Percepere de scopuri înalte.

7° „Ceața ascunde țărmul; dar pe o stâncă luminoasă se odihneşte o cruce”

Concentrarea valorilor în mijlocul haosului existenței exterioare. Lumina clară a înaltei realizări. Acceptarea limitelor vieții.

8° „O cercetaşă, în tabără, suflă triumfător în goarnă”

Deplinătatea vieții aşa cum se manifestă ea în slujba întregului. Socializare spirituală. Îndemn de a participa la munca neamului.

9° „Începe cursa: un jocheu dă pinteni calului ca să mărească viteza”

Capacitatea omului de a se avânta în orice tip de activitate. Accelerare de sine. Cheltuire prematură de energie.

10° Aviatorul navighează de-a lungul cerului, stăpân al tărâmurilor înalte”

Transcenderea problemelor obişnuite. Câştigarea de responsabilități celeste. Împlinirea celor mai înalte idealuri. Încoronare.

11° „Căutători ai iluminării sunt îndrumați într-un sanctuar”

Pătrunderea minții conştiente în domeniile intuitive ale sufletului.

Dedicare de sine. Trezire de sine; sau capitulare în fața fricilor lăuntrice.

12° „Candidați, examinați de loja inițiaților”

Încercare lăuntrică grea la care este supus fiecare căutător adevărat. Individul confruntându-se cu înțelepciunea colectivă. Reafirmarea scopului. Revelație divină.

13° „Arme vechi într-un muzeu: într-o cutie de sticlă, o sabie sacră”

Curaj şi neînfricare necesare căutării spiritului şi a înțelegerii adevărate. Adevărată credință în sine; sau goliciune a fricii.

14° „O doamnă tânără, înfăşurată in blănuri, îşi etalează desăvârşita eleganța”

Reclamă superficială necesară valorii lăuntrice. Certificare de merit real. Stimă înfrântă. Bunăstare stânjenitoare.

15° „Un ofițer într-o uniformă de campanie neîngrijită îşi instruieşte oamenii”

Supunere în fața aparențelor exterioare în locul necesităților reale. Constrângere puternică pentru a fi înfăptuită o mare obligație. Oportunitate însuşită.

PEŞTI

XXIV. INTERVALUL DE PROTECŢIE

16° „Într-un muzeu liniştit, un student la arte soarbe din inspirație”

Sursa subiectivă a puterii în jurul întregii manifestări. Comuniune cu puterea acumulată a rasei. Realizare profundă, vibrantă.

17° „Paştele: bogații şi săracii arată deopotrivă ce au ei mai bun”

Un simbol al „momentelor înalte” din viață, când omul se provoacă pe sine însuşi şi îşi reînnoieşte credința în circumstanțe. Perfecționare de sine.

18° „Într-un cort uriaş, un spiritist faimos îşi conduce şedința”

Întărire a credinței care poate deschide un mediu nou. O revizuire a ideilor înapoi la sursă. Trecere critică în revistă a vieții.

19° „într-o lungă plimbare, maestrul şi elevul îşi împărtăşesc tăria”

Funcția de întărire trupească a sufletului. Eliberare din karma rasei. Transmutarea faptelor cotidiene în inteligență.

21° „În liniştea serii, cina îl aşteaptă pe fermier”

Dobândirea unei bogate experiențe ori de câte ori o încercare grea se termină. Hrănire spirituală. Risipă de forțe.

21° „Un copil supravegheat de un slujitor chinez mângâie un miel alb”

Încercare a sufletului în multele lui potențialități şi virtuți mai înalte.

Expansiune de sine: sau refuz de a creşte în spirit.

22° „Jos, un munte simbolic al industriei ajunge un nou Moise”

Succesul omului întâlnind provocarea unei noi ordini. Codificare de noi valori. Menținere la cele mai înalte standarde.

23° „Un «medium de materializare» invocă forme fantomatice nepământeşti”

Etalare de puteri care, deşi fizice, transcend conştiința noastră obişnuită. Stăpânire subiectivă sau pasivitate față de forțele vitale.

24° „Într-o insulă pierdută, oamenii îşi construiesc fericiți propria lor lume"

Adaptabilitate şi creativitate inerentă omului. Siguranță extremă în exprimarea de sine. Centralizare de forțe divine.

25° „După reforme drastice, un cler purificat oficiază in chip nou”

Abilitate periodică de a curăța canalele serviciului spiritual de toată *zgura* egoistă. Viziune reală. Transformare a sufletului.

26° „Doi îndrăgostiți fascinați şi un filozof urmăresc luna nouă”

Polifonia valorilor deoarece omul trăieşte la diferite niveluri ale conştiinței. Chemare lăuntrică spre realizare. Transmutarea semnificației.

27° „Luna plină răsare pe cerul limpede de toamnă”

Puterea vizualizării creative prin care marii Visători transcend realitatea exterioară. Dominare completă a circumstanțelor.

28° „Sub luna plină câmpurile par ciudat de vii”

Puteri de regulă neobservate, eliberate la împlinirea proceselor naturale. Chemarea adresată inimii de către mintea universală. Deplinătate.

29° „Om de ştiință face teste cu ajutorul analizei spectrale”

Capacitatea minții de a-şi transfera puterea maşinilor. Lărgirea percepției. Împlinirea viziunii. Analiză subtilă.

30° „ Visul unui vizionar capătă acum viață: un chip este cioplit în stânci imense”

Manifestare concretă finală a tuturor imaginilor poetice mai înalte şi ale adevărurilor temeinice ale rasei. Culminare sigură a efortului.

XI. FORMA ŞI TIPARUL ASPECTELOR. PLANETARE

Forma este, în general vorbind, elementul de viață care defineşte particularul în cadrul universalului. Fiecare manifestare particulară de viață are o formă ce o caracterizează din punct de vedere esențial şi spiritual, dându-i o semnificație determinabilă în termenii modului în care ea se raportează ca întreg la viața universală. Forma e o abstracție. A vorbi despre formă ca despre o realitate tangibilă înseamnă a folosi greşit termenul şi a-l confunda cu „corpul". Una din practicile cele mai nefericite din teozofia modernă a fost aceea de a folosi termenul „formă" acolo unde s-a înțeles „corp". Confuzia este aparent înrădăcinată într-un vechi curent din filozofia hindusă, dar cel mai probabil se datorează unei greşeli de traducere a cuvintelor; sau poate unei interpretări greşite sau a unei neînțelegeri a conceptului dincolo de cuvinte. Mintea noastră de tip occidental este aptă să materializeze conceptele metafizice ale răsăritului şi, făcând aceasta, să se implice într-o abordare a vieții care nu este cu adevărat integratoare.

Forma este o abstracție. Ea semnifică tiparul esențial sau relația părților din cadrul unui întreg, prin intermediul căreia acest întreg este definit ca o entitate particulară. Forma reprezintă un complex de relații: o formulă totală a relației părților față de părți şi a părților față de întreg. Astfel Individualitatea acestui întreg este definită complet şi formulată semnificativ de către această formă.

Corpul este formă nesubstanțializată şi substanță încorporată. Forma în sine nu are implicații substanțiale, deşi ea este - la origine şi în termeni de scop al vieții - determinată de *nevoia* elementelor substanțiale pe care ea le corelează şi le integrează într-un corp. Corpul reprezintă o aglomerare de elemente substanțiale (atomi, molecule etc.) făcută permanentă şi semnificativă prin faptul că are formă. Forma este abstractă. Este schița zgârie-norului care-şi defineşte structura în mod general şi în toate detaliile sale de funcționare. Zgârie-norul final este un corp substanțial şi tangibil.

Forma defineşte semnificația şi scopul corpului. Se poate concepe un domeniu al formei pure neoperative şi neconectate cu substanța sau materialele: un domeniu al schițelor şi formulelor algebrice, într-un sens, este lumea arhetipurilor sau ideilor - cu excepția faptului că această energie este întotdeauna asociată cu ceea ce se numesc arhetipuri sau idei, în timp ce în *mod obişnuit* nu există energie legată de concepte, de formule algebrice sau schițe. Se poate spune că aceasta este diferența dintre idee şi concept: ideea este încărcată cu energie vitală potențială; conceptul este

pur intelectual. Distincția ar putea fi asemănătoare cu cea dintre algebră (un sistem simbolic abstract care „lucrează", adică e folosită la interpretarea datelor experiențelor) şi algoritm (de asemenea un sistem simbolic perfect logic, dar unul care deocamdată nu a fost niciodată utilizat sau aplicat).

În acest sens - care nu este universal acceptat - o idee este un germene la nivel psiho-mental. Este un germene pentru că este atât formă cât şi energie. Ideea va germina în final şi va deveni un corp: u organism individual sau unul social-rasial - o mare mişcare umană o instituție operând printre oameni. Pe de altă parte, conceptul este simplă structură intelectuală, formă neîncărcată deocamdată cu energia vitală. Un concept devine o idee atunci când o ființă - umană, supraumană sau divină - se identifică cu conceptul şi îl umple de energie.

Avem astfel o trinitate fundamentală: energie-formă-substanță, sintetizate de un al patrulea termen: personalitate. Personalitatea reprezintă, totuşi, manifestarea ultimă a unui termen mai universal: activitatea. Când activitatea devine cu adevărat *creativă* în sens individual, se naşte adevărata personalitate. Dar am folosit anterior termenul *personalitate* ca însemnând „un tipar al comportamentului uman"; şi astfel, în măsura în care considerăm în primul rând aspectul psihologic al astrologiei, putem folosi termenul de personalitate ca pe al patrulea termen în care sunt sintetizate energia, forma şi substanța.

În capitolele precedente am studiat cei patru factori fundamentali ai astrologiei: cadranul caselor, semnele zodiacului, planetele şi gradele. Am subliniat că primii doi factori erau generați de cele două mişcări principale ale Pământului, rotația axială şi revoluția orbitală, corespunzând astfel cu elementele de viață individuale şi respectiv colective. Gradul, fiind o sinteză a celor două mişcări, revelează elementul creativ, elementul de semnificație. Ne-am referit mai departe la planete (considerate în totalitatea lor ca sistem solar văzut de pe Pământ) ca indicatori ai personalității.

Aceste caracterizări erau făcute în relație cu psihologia umană. Dar dacă vrem să le lărgim şi să includem astfel fiecare manifestare posibilă de viață, va trebui să ne referim la cei patru termeni menționați mai sus: energie, formă, substanță şi activitate. Folosind acum aceşti termeni, putem redefini factorii astrologiei fundamentali după cum *urmează.:*

Zodiacul este *substanța.* Este substanța tuturor manifestărilor de viață pe Pământ, pentru că se referă la relația variabilă a Pământului cu sursa şi originea întregii vieți. Semnele zodiacului simbolizează cele douăsprezece tipuri fundamentale de substanță vitală, la fiecare nivel de viață. Substanța simbolizează colectivul. Fiecare factor astrologie se referă întotdeauna la zodiac, exact după cum fiecare manifestare

individuală a vieții se naşte din şi este o combinație particulară de materiale colective.

Cadranul caselor simbolizează astfel *forma,* căci el *caracterizează. În* mod fundamental „combinația particulară" - adică individualul. În timp ce zodiacul este un factor spațial şi obiectiv, cadranul caselor se referă în mod inerent la valorile temporale şi subiective, la forma sinelui individual, simbolizat în primul rând de „crucea din interiorul cercului" - roata astrologică obişnuită fiind o diferențiere ulterioară, prin împărțire la trei a *mandalei* fundamentale a sufletului.[40]

Totuşi forma poate fi considerată fie din punctul de vedere al sinelui individual, fie din acela al personalității active şi creative. Adică poate fi reprezentată din punct de vedere astrologie de relația pământului cu spațiul zodiacal înconjurător - câmpul magnetic al pământului; sau de relația Pământului cu totalitatea sistemului solar înconjurător. Cu alte cuvinte, orientarea mea particulară față de viață, ca individ, este un factor subiectiv. Este modul în care eu *realizez,* simt, pricep sau gândesc despre mine însumi. Este viziunea mea asupra vieții. Mă asociază cu viața. *Forma* acestei relații este dată de case.

Pe de altă parte, ca o personalitate umană implicată în acțiuni şi reacții, trăind cu alte personalități într-o vastă lume de relații umane, am şi eu un anumit *ritm al comportamentului.* Acest ritm *este* personalitatea mea; şi poate exprima exact propriul meu punct de vedere asupra vieții - sau nu poate. Aceasta pentru că ritmul este o încercare de adaptare sau de echilibrare a factorilor individuali şi colectivi din viața mea; există astfel un fel de compromis - în cel mai bun caz, integrarea tendințelor opuse. Din punct de vedere astrologie, acest ritm complex de comportament este simbolizat de sistemul solar ca întreg, aşa cum este văzut de pe Pământ; adică *prin pozițiile asociate tuturor planetelor* (incluzând întotdeauna Soarele şi Luna) în *harta mea natală.* Pe acesta l-am numit „tiparul planetar", care ne dă un al doilea tip de formă - formă nu în relație cu individualul în sine, ci cu personalitatea, sau cu termenul „activitate".

Avem astfel, ca să spunem aşa, forma subiectiv-determinată de relația dintre axele hărții şi ecliptică; şi forma obiectiv-determinată de pozițiile relative ale tuturor planetelor; şi de asemenea, de pozițiile acestora față de axele hărții (orizont şi meridian). Vom studia pe scurt aceste două tipuri de formă. Dar mai există ceva; am considerat elementele „substanță", „formă" şi „activitate", dar deocamdată nu s-a spus nimic referitor la „energie".

Energia este factorul mişcării implicat în toți ceilalți factori discutați până acum. Mişcarea este principiul energizant din întreaga existență. Ea este în miezul substanței zodiacale răspândite în spațiul colectiv. Este

---

[40] cf- capitolului „*Astrologia şi psihologia analitică*".

puterea de desfăşurare din centrul a tot ce a fost născut din matca timpului. Este puterea vitală din labirintul activităților din şi prin care personalitatea se demonstrează. Mai mult, semnificația se naşte dintr-o combinație de mişcări. Este ca şi cum individul interpretează substanța colectivă a tuturor funcțiilor şi activităților din care se iveşte semnificația. Semnificația este simbolizată de „gradul" care reprezintă, din punct de vedere arhetipal, cantitatea de spațiu orbital acoperită de Pământ într-o zi; cantitatea de substanță universală (zodiac) asimilate de individ în ciclul său fundamental de conştiință (ciclul rotație-zi al Pământului).

Semnificația este omniprezentă, dar numai ca potențialitate. Fiecare simbol astrologie trebuie interpretat nu doar pe baza poziției sale într-unui sau altul din semnele zodiacale, ci şi în funcție de poziția sa în (sau pe) grad. De aceea el are, cel puțin potențial, semnificație. Dar domeniul de semnificație nu e doar „individual", ci este şi „colectiv". Numărul de grade al zodiacului este un număr finit. Şi acest număr caracterizează statutul spiritual al planetei ca întreg. Semnificația reprezintă astfel un factor planetar aplicabil indivizilor. Este poarta prin care omul individual intră în ființă, sau ființarea Individului planetar. Invers, există o acțiune a Individului planetar (numeşte-l Logos sau Dumnezeu) asupra omului individual, aşa după cum există una asupra omenirii colective. Ultima este revelată în ceea ce numim „Marele cerc polar" - numit în mod obişnuit ciclul de precesie a echinocțiilor; prima poate fi găsită într-o simbolizare a „gradelor" acestui ciclu. Ce se înțelege prin „grade" într-un astfel de ciclu poate fi sugerat indirect prin mişcarea secundară a polilor (nutație), al căror cerc este egal cu cercul Nodurilor lunare.

Să mai adăugăm faptul că Luna şi acele cicluri de energie pe care le-am considerat drept „Luni mai înalte", reprezintă un aspect particular de energie în termenii factorului „personalitate". Luna este simbolul vizibil al acestor cicluri de energie pentru că ea este satelitul Pământului. Revoluția sa în jurul Pământului reprezintă mişcarea efectivă centrată pe Pământ. Fazele sale pot fi observate ca afectând procesele de creştere ale vieții. La niveluri mai înalte, cele câteva „Lune" controlează tendințele energiei psihice, mentale şi spirituale.

Forma subiectivă

Ceea ce vom analiza aici este, într-adevăr, factorul înclinației Pământului pe planul orbitei sale, aşa cum se manifestă în hărțile natale ale indivizilor. Datorită acestei înclinații, o casă conține, în majoritatea cazurilor, mai mult sau mai puțin de treizeci de grade de longitudine zodiacală. Compresia sau lărgirea spațiului zodiacal în interiorul unui cadru fix format de cele douăsprezece case, creează un anumit tip de formă. Acelaşi semn al zodiacului poate apărea pe două cuspide succesive,

sau ar putea fi „semne interceptate”. Aceasta scoate la iveala importante elemente de semnificație, care nu pot fi cu uşurință înțelese dacă nu se acordă o mai mare atenție problemei cuspidelor - o problemă deseori greşit înțeleasă.

Referindu-ne şi la capitolele precedente, insistăm asupra unui fapt: „cadranul caselor” trebuie să fie considerat ca un cadran de ceas proiectând în spațiu un proces ce are loc în timp. Cercul celor douăsprezece case schițează pe o coală de hârtie plată rotația Pământului în jurul axei sale, schimbările succesive ale poziției orizontului de-a lungul zilei. Două cuspide opuse reprezintă o poziție a orizontului la fiecare două ore întrucât Pământul se roteşte în jurul axei sale, ale cărei extremități sunt Polul Nord şi Polul Sud. În harta natală, linia formată de cuspide în casa întâi şi în casa a şaptea reprezintă de fapt orizontul la timpul şi la locul naşterii. Linia formată de cuspidele caselor a doua şi a opta dă poziția orizontului două ore mai târziu; linia formată de cuspidele casei a treia şi a noua, poziția orizontului patru ore mai târziu etc. Astfel, conținuturile unei case reprezintă suma totală a fenomenelor celeste care ating orizontul în decursul unei perioade de două ore; şi fiecare cuspidă ar trebui considerată drept orizontul de răsărit - punctul de conştiință al sinelui - la momente diferite şi asociate fazelor succesive ale sinelui individual şi destinului.

Fiecare cuspidă poartă semnificația fundamentală a „orizontului de răsărit”. Ea marchează începutul unei noi perioade de conştientă şi este un moment de primă semnificație în raport cu tot ce va apărea în perioada de început. Fiecare cuspidă reprezintă un moment de început, un moment-naştere. Lucrul de care şinele nativului, „Eu Sunt”-ul, devine conştient în timpul acestui moment determină semnificația perioadei de două ore care urmează. El devine conştient de o anumită secțiune sau grad al zodiacului - şi întreaga perioadă (casa) este caracterizată de, „guvernată” de, acel grad şi semn al zodiacului - şi, prin implicație, de planeta a cărei funcție corelează cu natura semnului.

Cu alte cuvinte, la fiecare cuspidă „Eu sunt-ul se naşte într-unui din aspectele sale. Acest moment al cuspidei este un moment-germene, un moment de tranziție de la un stadiu de ființare la altul. Cele douăsprezece cuspide reprezintă douăsprezece mari *tranziții de viață* şi poartă astfel semnificația acelor momente critice din viață, în care nu există doar un coridor de la o fază la alta, ci apare ceva care este unic şi care participă la semnificația „naşterii” sau a „germenului”.

Astfel de „momente-germene” sunt exprimări creative ale întregului individ. Ele reprezintă forme de manifestare ale sinelui: acte creative, momente de libertate. Individul este „liber” numai pe cuspidele sale. Se întâmplă ca doar în timpul acestor momente de „tranziție ale vieții” omul să nu fie condiționat total de consecințele faptelor sale trecute, de efectul

cauzelor anterioare. Numai atunci el poate opera cu adevărat ca un „individ", pentru că în orice alt moment el este legat de grupul său, de colectivitatea din care a devenit o parte. El este o piesă în angrenajul grupului său, legat de inițiativa pe care a luat-o în momentul-cuspidă Şi de mediul pe care l-a ales - mai mult sau mai puțin voit - în care să-şi ducă la bun sfârşit această inițiativă. La cuspidă individul este, ca să spunem aşa, „în punct neutru" - capabil să se mişte în orice angrena sau cu orice viteză alege.

De exemplu, la cuspida casei a şaptea, individul îşi alege în mod simbolic colegul sau partenerul. Cuspida este simbolul inițiativei sale şi al „libertății" lui creative, în această fază a experienței sale de viață din casa a şaptea. Odată ce a ales, el nu mai este liber; el trebuie să lucreze rezultatele acestei inițiative. Cuspidele caselor a opta şi a noua arată momentele secundare de alegere în relație cu această chestiune a parteneriatului. La prima, regenerarea de sine este posibilă in cadrul sferei relației umane; la ultima, expansiunea de sine şi extinderea perspectivei vieții.

Conceptul de cuspida trebuie extins în practică la acela de „zonă de cuspida". La anumite vieți, viteza de tranziție a vieții este mare şi dintr-o dată vin schimbări; la altele, tranziția este foarte graduală. Ca atare, este dificil de determinat dimensiunile exacte ale acestor zone de cuspida. Dar în majoritatea cazurilor, ele nu ar trebui să se întindă pe mai mult de 3-4 grade. Planetele poziționate în cadrul acestei zone au o semnificație creativă particulară. Ele accentuează elementul de libertate individuală şi caracterizează, conform propriei lor naturi, natura şi potențialitatea operării libere a „Eu sunt"-ului în relație cu faza sinelui reprezentată de casă.

Planetele poziționate exact la începutul unei case „răsar" din punctul de vedere al cuspidei acestei case şi reprezintă *impulsuri de început* Planetele poziționate exact la sfârşitul unei case reprezintă *calitățile împlinite* şi „culesul roadelor" experienței asociate unei faze particulare a sinelui. Planetele aflate în interiorul zonei de cuspida, aceste planete indică faptul că şinele se va manifesta creativ şi se va realiza puternic, fie prin impulsul de început, fie prin calitatea care se împlineşte, după caz.

Odată înțeles acest lucru, putem rezolva problema „semnelor interceptate", cu alte cuvinte, cazul în care un semn zodiacal nu apare pe nici o cuspidă, ci este făcut sandwich, ca să spunem aşa, într-o casă. Atunci când un semn nu apare pe o cuspidă, aceasta arată că şinele individual al nativului nu operează în mod creativ, sau nu atinge conştiința prin calitatea de viață simbolizată de acel semn. Nativul, ca ființă spirituală, nu-şi exersează libertatea prin intermediul puterii acelui semn; dar o exersează în mod dublu, ca să spunem aşa, prin intermediul semnului care apare pe două cuspide succesive. Prin „dublu", înțelegem în

relație cu două faze fundamentale ale ființei şi destinului său.

Cu alte cuvinte, probleme majore nu apar pentru el pozitiv prin calitatea reprezentată de semnul interceptat. Dacă, de exemplu, Berbecul este interceptat în casa a zecea, calitatea impulsivă a Berbecului nu este o problemă majoră în viața nativului. El nu are de ales, fie că o foloseşte sau nu. El, ca sine individual, nu se exprimă prin ea. Ceea ce se întâmplă este că această calitate a Berbecului, ca să spunem aşa, este *luată de bună* în toată problematica casei a zecea. Ea poate fi văzută operând pe fundalul tuturor activităților publice şi profesionale ale nativului - *subconştient sau instinctiv.* Înseamnă că această calitate a Berbecului operează ca un „complex" psihologic. Se poate ca nativul să fi fost inhibat; în acest caz, probabil din cauza poziției sociale a tatălui. Poate a devenit substanța unui „complex de inferioritate"; şi acest complex conduce nativul cu putere, totuşi *inevitabil şi probabil tragic,* către realizări publice.

Astfel, calitatea Berbecului domină problematica casei a zecea; dar dominația în aceste cazuri poate fi una aproape nevrotică. Este înrădăcinată în factori inconştienți, factori asupra cărora individul ca individ are foarte puțin control şi prin care nici nu câştigă conştiință adevărată, nici nu se exprimă în mod creativ. Şi se poate întâmpla astfel deoarece în viețile trecute sufletul individului a câştigat, din calitatea semnului interceptat, tot ceea ce ar fi putut să câştige - şi în acest caz calitatea este construită în noua personalitate ca instinct de necontestat. Sau poate fi altfel, pentru că personalitatea s-a formulat sub o presiune externă ce a inhibat dezvoltarea conştientă şi armonioasă (spirituală) a calității, şi astfel s-a dezvoltat un „complex".

Rezultatele exterioare vor fi foarte diferite în fiecare caz; totuşi, din punct de vedere astrologie se poate stabili existența unui anumit caracter fatal legat de calitatea semnului interceptat - ceva care este intrinsec sau subconştient, care operează cu inevitabilul, şi asupra căruia individul nu are practic control. Va fi puternic, dacă nu chiar patologic sau tragic. Va însemna întotdeauna un fel de dezechilibru din punct de vedere psihologic. Dar tocmai acest dezechilibru poate însemna o concentrare de forțe care vor conduce nativul la realizări remarcabile. După cum C. G. Jung subliniază adeseori, un „complex" nu este neapărat ceva necesar „rău". Deseori răul reprezintă mijlocul prin care individul se ridică deasupra mediei şi a normei. Îl îndeamnă spre înălțimile realizării individuale - cu condiția efectuării unei adaptări psihologice care, din punct de vedere individual, să fie semnificativă şi fermă.

Dacă, pe de o parte, calitatea semnului interceptat are un asemenea caracter de motivație inconştientă şi inevitabilă, pe de altă parte, calitatea semnului răspândit pe două cuspide succesive se arată a fi de o importanță decisivă în viața conştientă şi deliberată a nativului. Dacă, de exemplu,

semnul Leu guvernează casa a doua şi a treia, problemele aparţinând acestor case vor fi rezolvate de individ prin intermediul calităţii Leului. Lucrând cu posesiunile sale ancestrale, ca Şi cu mediul său apropiat, nativul se va exprima şi se va găsi pe sine însuşi printr-o afirmare de sine puternică şi emoţională.

Vom studia într-un capitol ulterior problema progresiilor; dar Putem spune aici că ori de câte ori Luna progresată (sau Soarele) sau „punctul Sinelui" trece printr-un semn interceptat, ritmul de viaţă (extern sau intern) este de obicei accelerat. Individul se confruntă cu probleme adânc înrădăcinate în trecut şi care sunt constrângătoare. Pe de altă parte, când aceşti indicatori mobili ai desfăşurării vieţii trec prin semne mai întinse, ritmul de viaţă încetineşte sau devine mai liber de constrângere. Individul pare să-şi ia un moment de repaos şi să pornească în căutarea unui tip de lucru ceva mai liniştit şi mai prudent.

Asemenea indicaţii date de semnele interceptate şi de cele mai întinse trebuie, bineînţeles, să fie modificate de alte indicaţii, deseori mai importante, care derivă din poziţiile, aspectele planetare etc. Dar prin utilizarea tuturor diferitelor elemente legate de cuspide, astrologul cu intuiţie poate citi povestea spirituală a individului, într-un mod care, probabil, nu poate fi copiat.

Poate că acestui motiv i se datorează faptul că gradul exact al cuspidelor este atât de greu de determinat! Căci povestea spirituală a dezvoltării individului ar trebui să rămână întotdeauna un mister adânc pentru cercetătorul superficial.

Forma obiectivă

A. ASPECTE PLANETARE

Prima condiţie pentru înţelegere deplină a problemei „aspectelor* este înţelegerea reală a sferei, cercului şi circumferinţei,

S-a spus că „toate formele ating condiţia sferei" - că cercul este forma perfectă. Dacă totuşi forma înseamnă definirea particularului în cadrul universalului, atunci sfera şi cercul (pentru cel care consideră viaţa tri sau bi-dimensională) nu trebuie considerate „forme" în schimb, ele sunt simboluri ale vieţii universale. Întrucât ar fi o regretabilă eroare să gândim viaţa universală ca fiind „fără formă" - în ciuda faptului că acest lucru este deseori făcut - putem extinde conceptul de formă şi să spunem că cercul (sau sfera) reprezintă „Forma universală", suma sau culminaţia seriei evolutive a formelor particulare şi, astfel, imperfecte.[41]

Ea este într-adevăr „universală" prin derivaţie etimologică, pentru că

[41] Sunt imperfecte tocmai prin caracterul lor particular.

fiecare punct al acesteia „se întoarce către unu", către centru. Pentru uşurința analizei noastre putem descrie un cerc ca fiind totalul unui număr infinit de circumferințe infinit apropiate, care au acelaşi centru.

Avem astfel de-a face, în mod fundamental, cu circumferința şi centrul; şi circumferința este o curbă în care fiecare punct se află la distanță egală de un centru comun. Aceasta simbolizează o stare a ființei în care este atinsă universalitatea absolută de puncte de vedere; cu alte cuvinte, Mintea universală, Personalitatea perfectă, pe care omul a numit-o Dumnezeu. Dumnezeu nu este fără formă, El este echilibrul tuturor formelor, armonia desăvârşită sau integralitatea tuturor punctelor de vedere. O Persoană divină este un om care, deşi *operează* temporar în interiorul unei forme particulare, totuşi şi-a echilibrat astfel ființa spirituală încât „corpul său de lumină" este o sferă perfectă a vieții şi înțelegerii. El a atins - nu dincolo de formă, ci dincolo de starea dezechilibrată pe care o implică forma particulară - condiția de „Formă universală". În filozofia gnostică, un astfel de Unu este numit Eon sau sferă. Într-un anumit sens, el nu este doar un „Unu", ci o Mulțime absolut centrată, integrată, unanimă.

Dar fiecare din noi este, într-un sens psihologic, o mulțime de vieți şi Marea Lucrare psihologică armonizează şi integrează „forțele sufleteşti". Şi este aşa chiar într-un sens şi mai adânc - deoarece corpul nostru fizic reprezintă o mulțime de „vieți", iar în omul perfecționat (omul celei de-a „treia naşteri") individualul trage această mulțime spre el însuşi, ca spre un centru şi face din ea substanța „corpului său de lumină" - Sfera perfectă şi radiantă a substanței-spirit.

Dacă procedăm acum de la universal la particular, vom vedea că naşterea ca personalitate particulară înseamnă apariția unui dezechilibru liniar sau unghiular în interiorul cercului sau sferei. O ființă particulară este una în care unele elemente (sau puncte de vedere) sunt subliniate, altele atenuate. El nu mai este un individ „perfect circular", ci o ființă unghiulară, cu puncte de accentuare şi concentrare de energie şi zone de vid relativ.

Această particularizare a universului (care înseamnă naştere) poate fi simbolizată cu exactitate prin înscrierea unui poligon în interiorul cercului. Există o infinitate de poligoane ce pot fi înscrise într-un cerc, unele regulate (cu laturi de lungimi egale), toate celelalte neregulate. Poligoanele regulate, cum ar fi triunghiul echilateral, pătratul, pentagonul, hexagonul, heptagonul etc. sunt figuri geometrice având respectiv, trei, patru, cinci, şase, şapte etc. laturi. Dacă sunt trasate linii de la centrul cercului la punctele figurii, se formează unghiuri la centru. Triunghiul produce trei unghiuri de câte 120 de grade fiecare; pătratul, patru unghiuri de 90 de grade; pentagonul, cinci unghiuri de 72 de grade, hexagonul, şase unghiuri de 60 de grade etc. Dacă, pe de altă parte, considerăm un poligon

neregulat, asemeni celui din figura de pe pagina următoare, observăm că este alcătuit dintr-un număr de laturi inegale, contractând arce inegale, care reprezintă unghiuri inegale.

Dacă se marchează pe circumferință cele douăsprezece semne ale zodiacului, considerate în mod arhetipal ca elemente egale ale câmpului magnetic circular ce înconjoară Pământul, şi mai departe se divide fiecare semn, astfel încât să se marcheze gradele pe circumferință; dacă, mai mult, se leagă prin linii fiecare din aceste 360 de marcaje de grad, s-ar obține un poligon regulat cu 360 de laturi. Forma obținută ar reprezenta, în mod simbolic, forma perfectă a unei ființe încă identificate cu un corp pământesc. Ea ar fi o ființă particulară - dar una în care fiecare posibilă „calitate vitală" de pe planeta noastră ar fi egal reprezentată.

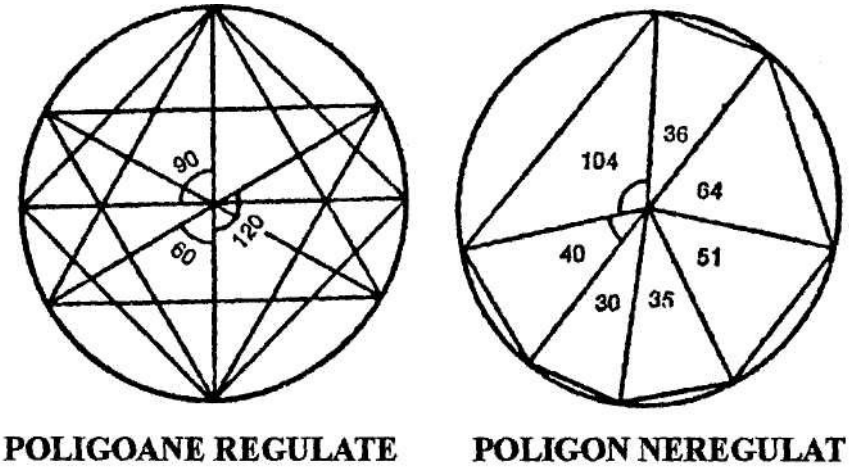

POLIGOANE REGULATE **POLIGON NEREGULAT**

„Dumnezeul" planetei noastre (ceea ce teozoful numeşte „Logos planetar") ar trebui să fie imaginat totuşi nu ca un astfel de poligon complet, ci

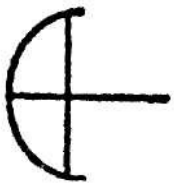

ca o circumferință, sau cercul însuşi considerat ca o serie completă de arce, fiecare având o semnificație universală. Aceasta ar simboliza calitatea universală a ființei Sale totale. Din acest punct de vedere, putem vedea că simbolurile gradelor zodiacului sunt încercări de a construi punți între aceste spații, între minuscula latură a unui poligon regulat cu 360 de laturi şi arcul (segmentul circumferinței) pe care această linie îl subîntinde. Dacă analizăm o asemenea relație între linie şi curbă la orizont, avem un simbol interesant, pentru că obținem figura unui arc, linia orizontului fiind săgeata trasă de un arcaş invizibil. Întrucât linia orizontului este o linie a conştiinței de sine şi a intuiției, avem o ilustrare grafică a efortului etern al omului, Arcaşul, țintind în spațiu - Universalul. Arcul său este chiar simbolul a cărui coardă întinsă este imaginea concretă prezentată în simbol, iar lemnul curbat, semnificația interioară şi universală a simbolului. Actul tragerii cu arcul înseamnă actul pătrunderii prin aparențe şi atingerii Sinelui Universal, care aici devine *spațiu,* cercul al cărui centru este peste tot şi a cărui circumferință nu este nicăieri. Acest

simbol este unul antic, deseori găsit în filozofia hindusă şi întruchipată de asemenea în simbolismul semnului zodiacal al Săgetătorului.

Dacă într-o harta natală obişnuită se unesc prin linii punctele determinate pe ecliptică de poziția planetelor, se obține un poligon neregulat cu zece laturi. Acest poligon reprezintă „forma obiectivă" ce caracterizează în mod simbolic personalitatea nativului - în sensul în care noi folosim acest termen. Prin trasarea razelor ce leagă punctele poligonului de centru, unghiurile sunt formulate aparent şi separă fiecare planetă de celelalte.[42] Asemenea poligon este ceea ce deja am numit „tipar planetar". Sarcina astrologului este să îl *analizeze* şi să-i extragă semnificația vitală.

Din punct de vedere teoretic, fiecare valoare unghiulară îşi are, bineînțeles, semnificația particulară, întocmai cum fiecare grad al zodiacului îşi are propria semnificație. Întrucât natura relației dintre două planete, în această fază a analizei astrologice, este caracterizată de unghiul ce separă pozițiile zodiacale (longitudinile) ale celor două planete, este evident că o distanță unghiulară de 92 de grade este la fel de semnificativă în sine ca cea de 90 de grade.

Totuşi, aşa cum împărțim orbita Pământului (sau câmpul magnetic) în doar douăsprezece regiuni pe care le numim „semne zodiacale", tot aşa, şi din motive valabile şi din punct de vedere filozofic, folosim în majoritatea cazurilor, în scopul analizei formei, doar primele douăsprezece poligoane regulate şi unghiurile pe care ele le generează. Cu alte cuvinte, considerăm că acolo sunt douăsprezece (sau chiar şase) tipuri fundamentale de *formă-relație* între activitățile de viață simbolizate de planete; şi noi simbolizăm aceste tipuri prin unghiurile produse prin divizarea celor 360 de grade ale întregii circumferințe în trei, patru, cinci, şase - până la douăsprezece părți. Două planete „se aspectează una pe cealaltă" atunci când sunt separate de un unghi care măsoară o astfel de valoare: de exemplu 120, 90, 60 de grade etc. Lista, numele şi caracteristicile acestor aspecte vor urma.

Este totuşi necesar să adăugăm că, referitor la „aspecte", ne confruntăm cu o situație nu prea diferită de cea pe care am găsit-o atunci când am discutat despre „cuspide". Adică, trebuie să extindem conceptul de „aspect", astfel încât să-l facem să semnifice nu doar o valoare unghiulară exactă (90 de grade), ci o „zonă unghiulară" (cum ar fi între 85 şi 90 de

---

[42] Ne-am putea întreba ce semnifică, ca formă particulară, un poligon ce nu ar Putea fi înscris într-un cerc. Ar fi o formă „ne-organică", adică o formă în care principiul totalității (circularitatea) nu ar putea opera şi integra părțile separate. Aceasta apare în mod simbolic în cazuri de schizofrenie, de personalitate multiplă, de nebunie şi de suicid. Mâna omului care trage este ghidată de una din energiile sufleteşti care, din cauza dizarmoniei interne sau a constrângerii externe, a explodat, ca să spunem aşa, în afara cercului totalității psihicului. În acest sens, fiecare sinucigaş este parțial nesănătos. Nu el se omoară pe sine însuşi, ci una din «forțele sale sufleteşti", care a explodat în afara cercului sacru al sinelui, apasă pe trăgaci. Alt cuvânt care descrie procesul este, bineînțeles, „obsesie".

grade). Aspectul-cuadratură exact măsoară până la o distanță angulară de 90 de grade. Dar se spune de asemenea că două planete formează o cuadratură atunci când distanța lor angulară măsoară orice valoare cuprinsă între, să spunem, 85 şi 95 de grade, Aceasta este adevărat pentru orice aspect, în special pentru cele mai semnificative.

Totuşi, în scopul unei înțelegeri mai profunde a factorului relației planetare sau „formei-personalității", este necesar să considerăm nu numai „zonele angulare", ci fiecare valoare angulară. Aceasta mai ales pentru motivul că *substanța* ființei nu este suficient analizată de diferențierea îndoisprezecită a zodiacului în semne, ci deseori solicită o diferențiere ulterioară.

În cursul său intitulat *Astrologia pitagoreică,* Marc Edmund Jones a abordat, într-o manieră remarcabil de originală şi de convingătoare, problema modului cum să se *analizeze* toate valorile posibile ale relației angulare dintre planete. După studierea aspectelor astrologice fundamentale, el a mers mai departe în analiza semnificației gradului de exactitate (sau a gradului de separare) a aspectelor. Dacă distanța angulară dintre două planete este de 85 sau 95 de grade, aceste două planete formează o „cuadratură", dar cuadratura nu este exactă. Este o cuadratură minus sau plus 5 grade. Dacă distanța dintre planete a fost de 88 sau 93 de grade, aspectul ar fi o cuadratură minus 2 sau plus 3 grade.

Dacă, totuşi, s-ar lua în considerație o „zona angulară" de, să spunem, 7 grade pe fiecare parte a exactității aspectului, s-ar obține aspecte cu un *coeficient de inexactitate* variind de la 0 la 7. Valoarea acestui coeficient este, conform lui Marc Edmund Jones, deosebit de semnificativă şi *caracterizează,* maniera în care aspectul însuşi operează. Problema este prea complexă pentru a fi discutată aici; a fost însă menționată pentru a arăta cum poate fi formulată semnificativ fiecare valoare angulară.

Tabelul de aspecte care urmează va clarifica problema pentru că vom vedea, de exemplu, că un „sextil" reprezintă o valoare angulară de 60 de grade, „semi-cuadratura" de 45 de grade. Dacă se ia în considerare o zonă de 7 grade de fiecare parte a valorii exacte, va fi de fapt acoperită fiecare valoare angulară. Pentru că 53 de grade este un sextil de „coeficient 7", iar 52 de grade este o semi-cuadratură de asemenea de „coeficient *7".* Prin această metodă fiecărei valori angulare i se conferă o semnificație individuală.[43]

---

[43] Se poate observa că primul aspect după conjuncție, considerând distanța angulară, este semi-sextilul sau 30°. Chiar dacă luăm în considerare 10 sau mai multe grade de „orb" pentru o conjuncție, încă există câteva valori angulare nejustificate, în analiza subtilă pot fi luate în considerație jumătatea semi-quintilului (18°) şi chiar a semi-sextilului (15°). Dar ideea principală este că nici un aspect de semnificație practică nu apare până când două planete nu sunt separate de un întreg semn zodiacal (30°). De fapt, dacă planetele sunt poziționate în două semne diferite, pot exista „aspecte" la mai puțin de

Numele aspectelor	Valori angulare	Semnificaţia caracteristică
Conjuncție	0°	Activitate
Opoziție	180°	Conştientă
Trigon	120°	Creație
Cuadratură	90°	Construcție
Quintil	72°	Artă
Sextil	60°	Producție
Septil	51°26'	Fatalitate
Semi-cuadratură (şi sesquiquadrate)	45° (şi 135°)	Conştientă
Nonagen	40°	Creație
Semi-quintil (şi bi-quintil)	36° (şi 144°)	Uniune
Unu-al-11-lea	32°43'	Conştientă
Semi-sextil (şi Quincunx)	30° (şi 150°)	Creație

(adaptată după M.E. Jones - *Astrologie pitagoreică)*

Dintre aceste aspecte, cele mai comune sunt: conjuncția, opoziția, trigonul, cuadratură, sextilul. Semi-sextilul este de obicei considerat ca o subdiviziune a sextilului; semi-cuadratura, o subdiviziune a cuadraturii. Quintilul este - din nefericire - puțin uzitat iar septilul, nonagenul şi unu-al-unsprezecelea nu se găsesc practic niciodată în manualele moderne de astrologie.

Toate aceste aspecte sunt generate de înscrierea în interiorul unui cerc a poligoanelor regulate - cu excepția conjuncției şi a opoziției, care solicită o atenție specială. Conjuncția reprezintă, în mod fundamental, prototipul întregii manifestări particulare pentru că ea subliniază elementul de activitate într-un mod particular sau personal. Ara putea spune că simplul fapt că o planetă este poziționată pe un grad, înseamnă că este stabilită o conjuncție între planetă şi acel grad. Gradul în sine este unul dintre cele 360 de faze armonizate şi integrate ale ființei universale. Dar când o planetă ajunge în acel grad, în harta unui anumit om, calitatea gradului devine deodată însuflețită, energizată, accentuată. Secvența armonioasă de 360 de grade devine astfel tulburată. Unul dintre grade dobândeşte un *accent.* Particularitatea ființei este rezultatul unui *tipar de accente,* în timp ce în ființa universală nu există accente permanente, nu există puncte formatoare de structură. Tocmai faptul acesta a fost interpretat greşit ca însemnând „fără formă".

30°. Dar ele nu sunt în mod obişnuit luate în seamă.

În orice hartă, planetele sunt puncte de subliniere, de accentuare, eliberează energie, sunt surse de activitate. Calitatea semnificativă de energie eliberată este determinată de simbolul gradului; tipul de activitate, de planetă. Acesta este elementul de activitate care devine materia primă a personalității. Activitate înseamnă stres, tensiune, dezechilibru. De aceea fiecare planetă reprezintă o stare de dezechilibru a tonalității zodiacale, tot aşa după cum, ca să folosim expresia lui Goethe, „culorile sunt suferințele şi bucuriile luminii". Zodiacul reprezintă cercul echilibrat al totalității. Planetele introduc dezechilibru diferențiere, suferințe şi bucurii - care înseamnă accente în sus, sau accente în jos.

O planetă poziționată în intervalul unui grad creează un accent. Două planete în aceeaşi poziție pot, fie să sublinieze mai departe accentul, fie să estompeze direcționarea eliberării de energie implicată prin accentuare. Totul depinde de: 1) natura planetelor aflate în conjuncție; 2) „coeficientul de inexactitate" al conjuncției.

De exemplu, dacă două planete de polarități opuse, cum sunt Marte şi Venus, sunt în conjuncție pe exact acelaşi grad, este indicat un fel de scurt-circuit psihologic. Este arătat un fel curios de centrare de sine şi inerție emoțională, care poate produce un tip accentuat de narcisism. Dar dacă aceste două planete sunt separate de câteva grade, atunci, în timp ce există un simț caracteristic de încredere în sine şi deseori un fel de „hermafrodism" psihologic, aceasta contribuie la autocontrolul emoțional al tipului care este găsit, de exemplu, la ocultişti. Există, totuşi, întotdeauna suspiciunea unui „complex" care stă ascuns în spatele fiecărei astfel de conjuncție a planetelor masculin-feminine; el stă, de fapt, în *spatele fiecărei conjuncții,* în special al conjuncțiilor multiple sau „stellium". Dar se întâmplă că deseori, prin „complexe" de un anumit tip, să se inducă eliberări puternice de energie psihică; probabil întotdeauna.

O conjuncție este un simbol al tensiunii particulare ce eliberează activitate - din când în când exploziv, ca în cazul conjuncțiilor dintre Marte şi Saturn, Uranus şi Saturn etc. Ea subliniază unicitatea ființei particulare sau a activității particulare implicate. Nu contribuie la echilibrul spiritual, dar generează impuls de un tip sau altul. Este o masă concentrată de energie. Dacă această energie va fi eliberată în mod constructiv sau distructiv, sau dacă va fi total eliberată, depinde de natura planetelor şi de distanța efectivă dintre planetele considerate a fi „în conjuncție".

Aspectul de opoziție reprezintă opusul şi antidotul unei conjuncții. Două planete în opoziție sunt poziționate, în termeni de longitudine zodiacală, exact pe direcții opuse din punctul de vedere al observatorului terestru. De aceea observatorul este, ca să spunem aşa, subiectul a două impulsuri contrare. El poate fi efectiv „tras deoparte" de către opoziție. Dar, de asemenea, dacă cele două planete opuse sunt considerate ca doi poli ai

unei baterii, el poate fi *iluminat* de curgerea scânteietoare de la pol la pol. Aceasta se întâmplă în special acolo unde cele două planete sunt în mod fundamental de polarități opuse.

Pentru a înțelege opozițiile, trebuie să se înțeleagă pe deplin moțiunea de polaritate. Ascendentul şi descendentul, zenitul şi nadirul din fiecare hartă sunt puncte în opoziție zodiacală. Conştiința integrată este rezultatul acestor opoziții fundamentale. Încă o dată, totul depinde dacă individul are sau nu puterea de a „reconcilia opozițiile"; dacă el le va strânge laolaltă sau va fi „tras deoparte" de către ele. În primul caz, conştiința lui se va extinde şi se va obiectiva; în al doilea, va experimenta confuzia psihologică şi nu va şti pe ce drum să o apuce. Şi astfel el va suferi, fiind chinuit de îndoială.

La opoziție suntem martorii operării, mai mult sau mai puțin simultane, a accentului şi contra-accentului. Dacă aspectul nu este exact, se stabileşte un ritm rapid care poate duce la obiectivitate intensă de conştiință, aproape conştientă absolută. Dar dacă aspectul este exact, sau dacă nativul are o foarte înceată „viteză de reacție", contra-accentul neutralizează accentul. Poate însemna *nirvana,* absorbția particularului în universal - şi se spune că Buddha a atins *nirvana* la Lună plină de mai (opoziția Soare-Lună). Dar poate însemna şi dezintegrare, schizofrenie şi altele asemenea, de unde adesea şi nefasta semnificație a eclipsei lunare.

Cu greu se poate spune că opoziția şi conjuncția *creează* forma; mai degrabă, după cum am văzut, ele produc accentuarea şi contra-accentuarea, care reprezintă fenomene fundamentale ale vieții personalității. Celelalte aspecte, ca să spunem aşa, vor distribui ideea de accent sau subliniere; şi vor transmite astfel ideea de scop. Va exista accentuare şi contra-accentuare, *tinzând spre acest sau acel scop.* Scopul însuşi va fi împlinit dacă aspectele implică închiderea formei poligonale care este temelia aspectului; adică, dacă sunt formate configurațiile numite „Marele trigon" şi „Marea cruce" - sau foarte rarele „Mare quintil şi „Mare sextil".

Ce se înțelege prin aceasta va fi uşor de priceput dacă realizăm că formele poligonale cu care avem de-a face de regulă în astrologie sunt bazate fie pe triunghi, fie pe pătrat. Trigonul, sextilul, semi-sextilul (şi quincunxul) sunt în mod fundamental triunghiulare; cuadratura şi semi-cuadratura (şi sesquiquadratul - o cuadratura şi jumătate) sunt Patrulatere. Prima serie se consideră de obicei „norocoasă"; cea de-a doua „nenorocoasă". Dar o astfel de evaluare etică, care-şi găseşte întreaga semnificație în „astrologia orară", este aproape deplasată în tipul pe care îl studiem aici. În locul său vom folosi o altă clasificare de semnificații şi vom spune că seria triunghiulară are de-a face cu stadii diferite de *ideație creativă* (în-"formare"), în timp ce seria patrulateră are de-a face cu *nesubstanțializarea formelor.*

Aceşti termeni pot suna ciudat, dar sunt destul de simpli. Trigonul este un aspect de „viziune" şi „perspectivă". Se referă la naşterea ideilor şi a punctelor de vedere, la faza inițială a unui nou plan şi scop. Conjuncția reprezintă accentul. Deoarece accentul acesta începe să opereze, el ia forma unei idei, a unui proiect nou, a unui interes al personalității de a se exprima în mod creativ. Intr-un stadiu ulterior sextilul aduce cu sine proiectul sau ideea la un punct în care este *văzut* efectiv la lucru în cadrul urzelii şi țesăturii personalității. Încă şi mai departe, semi-sextilul *arată,* ideea descompusă în elementele sale polare şi corelată cu rutina activității zilnice.

Dacă analizăm acum seria patrulateră, observăm în cuadratură puterea care forțează ideea abstractă să devină un corp concret. Este puterea de încarnare, de naştere - înseamnă într-adevăr crucificare din punct de vedere spiritual. Din punctul de vedere al materiei înseamnă extragerea pietrelor din carieră şi aşezarea lor în pereții perpendiculari ai viitoarei clădiri. Nota dominantă este mobilitatea. Semi-cuadratura simbolizează prima realizare a sinelui după ce a fost zidit în materie. Poate fi o realizare depresivă; dar poate fi şi prima *realizare* de putere, pentru că puterea necesită un fel de nesubstanțialitate.

Semi-cuadratura reprezintă astfel un aspect de putere pentru sufletul care înțelege legile vieții şi ale puterii. Dar reprezintă un aspect de disperare şi de mare singurătate pentru sufletul care îşi regretă „libertatea" sa spirituală. Dacă cuadratura semnifică „mobilizare", semi-cuadratura are semnificația de „acțiune", în sensul militar al termenului. Individul este în serviciul scopurilor colective.

Există totuşi altă serie, de asemenea importantă: seria quintilului, semi-quintilului şi semi-semi-quintilului (18°). Această serie se referă la funcționarea factorului individual în sine; şi, ca *atare,* este foarte puțin înțeleasă. Ea este bazată pe o diferențiere împărțită în cinci şi integrează, ca să spunem aşa, cele două serii precedente. Când două planete sunt în aspect de quintil, relația dintre ele este văzută a elibera o valoare de semnificație individuală. Din quintile, *geniul* unui individ poate fi determinat într-o anumită limită. Între cuadratura (90°) şi sextil (60°), quintilul (72°) arată libertatea creativă a individului în modelarea materialelor în forme fidele ideii pe care vrea să o exprime. Acolo este găsită „urma individuală" a geniului care transformă o acțiune de rutină într-o execuție inspirată, eliberatoare de semnificație. Semi-quintilul se referă în special la *tehnica* execuției. Jumătatea lui (18°) sugerează punctul în care simpla accentuare (conjuncția) se orientează spre execuția semnificativă: factorii imponderabili ai talentului.

Septilul este semnificativ numai în sens planetar. Reprezintă, să ne amintim, diviziunea „Marelui ciclu polar". Prin septil putem vedea, în cazuri

rare, o eclipsare a scopului planetar - într-adevăr, după cum spune Marc Jones, vedem fatalitatea la lucru. Cât despre nonagen, importanța sa poate fi revelată la o vârstă la care numărul 9 vine să sporească semnificația - după cum este evidențiat de faptul că 9 este numărul sacru în bahaism şi numărul pe care templele Bahai trebuie întemeiate. Am vorbit înainte de semnificația numărului 40. Relația dintre planete având o distanță de 40 de grade între ele poate indica naştere spirituală sau inițiere în domeniul la care se referă planeta. Ea semnifică „naşterea în afara captivității".

Toate aceste aspecte au fost analizate din punctul de vedere al conjuncției. Dar unele dintre ele pot fi analizate şi din punctul de vedere al opoziției. Adică, un aspect de sesqiquadrat (135°) este o opoziție (180°) mai puțin o semi-cuadratură (45°). Un quincunx (150°) este o *opoziție,* mai puțin un semi-sextil (30°) etc. În aceste aspecte secundare observăm operația de „contra-accent". Ele indică, în analize subtile, reacția la activitatea personală: reziduuri de activități. Se pot referi şi la revenirea" activității asupra sursei ei: sublimare interioară, transmutare spirituală. Aşa numitul bi-quintil (144°) poate fi de asemenea considerat drept o opoziție mai puțin un semi-quintil (36°). Putem vedea aici la lucru tehnica de introversiune creativă. Dar, negativ vorbind, aceasta poate sugera şi anumite tipuri de obsesii, un „complex" care îşi creează halucinațiile.

Să repetăm faptul că nici un aspect nu este fericit sau nefericit. Fiecare poate fi văzut ca o fază pozitivă sau negativă a personalității[44]. Mai important încă este faptul că nici un aspect nu are o semnificație reală dacă nu e văzut ca o parte integrantă a întregului tipar planetar. Trebuie să analizăm, mai întâi, fiecare aspect în mod separat pentru a obține elementele fundamentale de realizare sintetică. Dar aceasta înseamnă pur şi simplu faza preliminară a dobândirii unei tehnici de interpretare. Adevăratul interpret citeşte tiparul planetar tot aşa cum un lector citeşte un cuvânt sau o propoziție. Numai începătorul silabiseşte literele una câte una.

B. TIPARUL PLANETAR CA ÎNTREG

Aici nu avem de-a face cu relația elementară dintre două planete, ci cu relațiile care implică întreaga personalitate, care *concentrează semnificația întregii personalități.* Când o persoană este întâlnită pentru prima dată, individul intuitiv capătă la început un „sentiment" general, sintetic, de la o

[44] În astrologia orară, „personalitatea" devine, pentru prognoze generale etc., „situația particulară şi problema analizată". Acestea, nefiind organisme efective, nu reacționează sau compensează sublinieri sau accente speciale. În asemenea cazuri, seria patrulateră de aspecte semnifică o distrugere a factorilor, în timp ce sfera triunghiulară reprezintă o integrare a valorilor. Astfel una este considerată bună, cealaltă, rea. Dar unde există o ființă organică adevărată, aceşti termeni etici devin subordonați scopurilor întregului organism.

asemenea întâlnire. Totalitatea lui reacționează față de totalitatea celeilalte persoane. Aceasta este ceea ce am numit anterior «percepție holistică". Dacă o astfel de percepție este foarte pătrunzătoare, ea va distinge una sau două caracteristici fundamentale care, ca să spunem aşa, concentrează „sentimentul" trezit de respectiva persoană.

Trăsăturile specifice ale întregii personalități ale acestei persoane se vor evidenția ca *centri de semnificație.* Semnificația se va organiza în jurul acestor *centri.* Prin intermediul acestor centri persoana va fi clasificată într-unui din cele câteva tipuri generale şi o astfel de clasificare va centra şi clarifica „sentimentul" general.

Determinarea centrilor de semnificație - ceea ce Marc Jones numeşte „determinatorii focali" - este primul şi cel mai important factor în interpretarea unei hărți natale, dacă o astfel de interpretare trebuie să reveleze cu adevărat totalitatea, *existențialitatea* personalității - şi nu doar să fie o informație fragmentară despre comportamentul persoanei Nu este *cel* mai important, dar e cel mai dificil factor. Fiecare interpret individual trebuie, mai mult sau mai puțin, să-şi dezvolte propria sa tehnica de „determinare focală" - conform geniului pe care propria sa hartă îl revelează. Apoi, numai cel care este (în mod relativ) un întreg poate avea percepții holistice corecte şi, pentru a determina centrii de semnificație, el trebuie, de asemenea, să fie un centru de semnificație. Există totuşi câteva principii generale de „determinare focală" care pot fi statuate, pentru că ele reprezintă, în fond, doar extensii ai bine cunoscuților factori astrologiei pe care este fondat însuşi simbolismul zodiacului, caselor şi aspectelor. A înțelege aceasta înseamnă a înțelege „forma" sau *Gestalt* - în termenii psihologiei moderne; înseamnă a înțelege geniul „grupărilor" şi al „tiparelor de comportament", exact după cum, în noile *metode* de învățare a cititului, copilul nu mai este învățat să silabisească literă cu literă ci, în loc de aceasta, să recunoască dintr-o dată grupuri de litere sau formații de cuvinte. În mod asemănător, astrologul care caută să învețe cum să aprofundeze existența personalității pe care harta o simbolizează, ar trebui să se antreneze în recunoaşterea instantanee a fundamentelor planetare şi a formațiilor zodiacale. Tabelarea factorilor este de ajutor în verificarea rezultatelor şi în obținerea unui grad mai fin de *analiză..* Dar percepția holistică trage întregul şi părțile sale spre un centru de semnificație şi existență. Ea revelează „sufletul" situației, puterea care animă întregul - totalitatea întregului, energia-spirit din interiorul formei.

Prima şi cea mai simplă determinare a întregii semnificații a tiparului planetar se face atunci când planetele sunt distribuite în moduri specifice prin cele patru pătrare ale hărții; adică în relație cu „axa individualității" - orizont şi meridian. În scopul simplificării, vom enunța pe rând semnificația generală (foarte generală!) care trebuie atribuita configurațiilor

fundamentale ce pot fi întâlnite.

Toate planetele deasupra orizontului: „Nativul trăieşte cu necesitate în exterior, în mijlocul vieții" sau „îşi găseşte punctul de focalizare a propriei conştiințe interioare în întregime în evenimente exterioare" (M Jones). O tendință spre extravertire şi spre adoptarea unui punct de vedere deseori materialist (cf. hărților Reginei Victoria şi a lui Mussolini).

Toate planetele dedesubtul orizontului: „Nativul trăieşte în el însuşi sau pe tărâmuri mai subiective" sau „îşi găseşte punctul de focalizare a propriei sale conştiințe interioare în reacțiile interne" (M. Jones). O tendință spre introvertire. Un tip intuitiv.

Toate planetele la estul sau la vestul meridianului: „Meridianul zenitului împarte universul (întreaga experiență) în domenii de înălțare a lucrurilor (Est) şi de fixare a lor (Vest). Dacă toate planetele sunt în est, nativul este solicitat să decidă în fiecare problemă şi să creeze problema după propria voință; în timp ce, dacă sunt în vest, el trebuie să accepte alegerile şi problemele de viață după cum acestea sunt plasate înaintea lui" (M. Jones). Aceasta este o împărțire determinată de o „voință externă". De regulă o preponderența exclusiv estică indică un accent pe gândire - pentru că gândirea este elementul de liber-arbitru (relativ); în timp ce o preponderență exclusiv vestică indică o accentuare a sentimentului, pentru că sentimentele sunt determinate mai ales de condiționarea exterioară a relației dintre subiect şi subiect sau dintre subiect şi obiect.

Mai mult, toate planetele pot fi găsite într-unui din cele patru pătrare. Aceasta se întâmplă rar, dar produce o şi mai mare accentuare a uneia din cele patru funcții ale personalității umane: intuiție (pătrarul N-E), sentiment (pătrarul N-V), senzație sau relație (pătrarul S-V), gândire (pătrarul S-E).

În considerarea unor astfel de probleme trebuie avute în vedere două idei importante. Prima este că nu pot fi trase concluzii clare din faptul că într-o casă nu se găseşte nici o planetă. Absența accentuării nu înseamnă o subliniere negativă. Totalitatea trebuie întotdeauna să fie înțeleasă ca bază a oricărei ființe organice; de aceea ea este întotdeauna implicată chiar în absența oricărei accentuări. Această absență a accentuării poate însemna realizarea anterioară a calității reprezentate de casă sau de semnul neaccentuat; sau poate însemna o stare virgină de non-diferențiere. Ea se referă întotdeauna mai degrabă la o stare inconştientă decât la una conştientă. Dar sănătatea este inconştientă până când este experimentată de persoană bolnavă ca absență a bolii. La fel, inconştiența poate fi cea mai potentă ca fundal de sănătate psihologică. Să repetăm faptul că Dumnezeu sau Ființa Universală este dincolo de accentuările planetare, pentru că fiecare „grad" al totalității Ființei Universale este accentuat în mod egal.

Omul are „planete” doar pentru că este o ființă particulară. Dumnezeu nu are nici una - vorbind la figurat, bineînțeles.

Al doilea punct se referă la ceea ce M. Jones numeşte „echilibru în greutate”, o problemă care se potriveşte perfect cu principiile psihologiei Gestalt. Dacă nouă planete sunt găsite într-o singură emisferă şi cea de-a *zecea* în cealaltă, această a zecea planetă se evidențiază puternic, din punct de vedere al formei. Un tipar este constituit într-o planetă care, din *cauza,* poziției sale, este văzută a echilibra pe celelalte noua. Ea devine un factor absolut „remarcabil”; şi într-o limită considerabilă, distruge implicația celorlalți factori planetari din cealaltă emisferă. M. Jones compară această planetă izolată formal („singleton”) cu o durere de dinți care domină întreaga conştiință. Este un tip de accentuare „irațională” care tinde să distrugă simțul totalității personalității. Este un factor autocrat care îşi dictează voința singulară restului organismului, care, prin contrast, *apare* inhibat.

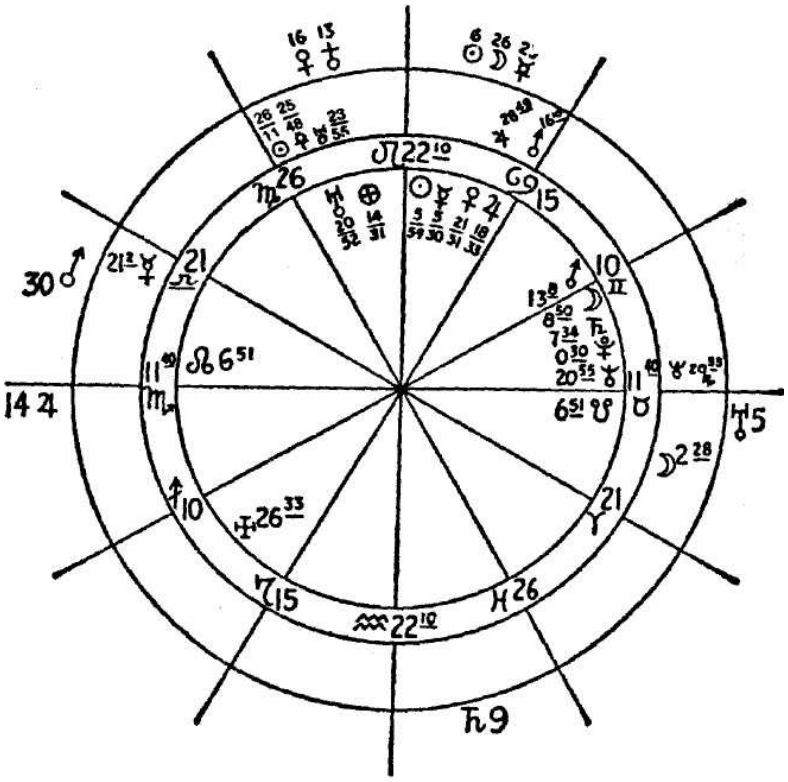

BENITO MUSSOLINI
Născut la Doria (Prov. Forli), Italia, 20.07.1883, 1:19 P.M.

Ca o ilustrare interesantă, avem harta lui Mussolini, care arată un tip dual de accentuare a formei. Toate planetele sale sunt deasupra orizontului. Mai mult, Uranus stă singur în emisfera estică - mai precis în pătrarul S-E. Accentuarea de masă este în secțiunea hărții care se referă la relația umană şi denotă realizarea de sine prin contacte umane şi viață obiectivă. El este văzut a accepta opțiunile şi problemele de viață atunci când acestea se ivesc înaintea lui: un om guvernat de festinul său obiectiv. Dar, în timp ce aceasta este adevărat într-un sens fundamental, Uranus, accentuat ca „singleton de poziția casei”, indică faptul că există o puternică şi insistentă eliberare de factori inconştienți ce operează ca voință volitivă (emisfera estică) şi, mai mult, că operația se realizează printr-un mecanism de gândire spontan (pătrarul S-E). Ultimul fapt e coroborat cu: 1). o concentrare planetară în semnele zodiacale de gândire concretă (Gemeni şi

Fecioară) sau de putere formatoare de imagini vii (conjuncția Venus-Jupiter în Rac, în casa „viziunii"); 2). faptul că Nodul Nord al Lunii este în casa a douăsprezecea, implicând putere eliberată prin meditație sau introspecție subiectivă.

Acest ultim fapt şi puterea factorilor rasiali inconştienți din viața lui Mussolini sunt accentuați mai departe de masarea tuturor planetelor înăuntru unui trigon exact al lui Neptun şi Uranus (planete ale inconştientului). Întreaga configurație este echilibrată, ca să spunem aşa, de fiecare parte a conjuncției Jupiter-Venus, care este sextil atât pentru Uranus cât şi pentru Neptun. Aceasta aparține totuşi unui alt tip de accentuare, la care vom ajunge imediat. Deocamdată trebuie să subliniem plasarea tuturor elementelor în emisfera sudică. Aceasta reprezintă o accentuare fundamentală a factorilor colectivi sau obiectivi - astfel încât Uranus poate totuşi sugera, în mare măsură, lucrarea unei voințe sau a unei puteri interioare condiționate de sine, deşi această voință e văzută operand singură în termenii factorilor colectivi. Chiar atunci când „partea sa de imagine" (eliberarea sa de geniu) este poziționată dedesubtul orizontului, ea se află totuşi în casa a doua, care se referă la posesiunile moştenite şi atavice - un factor colectiv, deşi în interiorul domeniului individual.

Un alt tip de accentuare este produs de plasarea tuturor planetelor în toate cele patru diviziuni fundamentale ale zodiacului.

Toate planetele între Berbec şi Balanță (în ordinea semnelor): Aceasta indică faptul că principala responsabilitate a vieții este spirituală (M. Jones) - sau, am spune că se referă mai degrabă la proiecția ideilor şi arhetipurilor într-o manifestare obiectivă. Mussolini este un uimitor exemplu al acestui tip de accentuare - indiferent dacă place sau nu tipul de idei pe care el îl proiectează.

Toate planetele între Balanță şi Berbec: Aceasta indică faptul că «principala responsabilitate a vieții este materială" (M. Jones) - sau se referă mai degrabă la dezvoltarea facultăților care sunt rezultatul unei Activități spirituale anterioare şi matricea viitoarelor manifestări.

Toate planetele în semne de lungă ascensiune (de la Rac la Capricorn): „Viața interioară este trăită pentru a se manifesta vieții exterioare" (M. Jones). Aceasta reprezintă perioada când Soarele se mişcă spre Sud. Ceea ce a fost dobândit în timpul celeilalte jumătăți a anului este adus la obiectivitate. Sufletul ajunge la manifestare.

Toate planetele în semne de scurtă ascensiune (de la Capricorn la Rac): „Viața interioară este trăită pentru a face ca viața exterioară să i se manifeste" (M. Jones). Aceasta reprezintă perioada când Soarele se mişcă spre Nord: în mod tradițional, o perioadă de creştere spirituală şi de

realizări interioare. Fructele experienței obiective sunt strânse şi există un proces interior de maturizare, de creştere a semnificației.

Aici se poate de asemenea aplica principiul singletonului - o planetă într-o secțiune a zodiacului care le echilibrează pe toate celelalte din secțiunea opusă. Mai mult, vom adăuga că prin schimbarea cuvintelor „toate planetele" cu „majoritatea planetelor" se poate obține o mai puțin puternică, totuşi notabilă, preponderență a valorilor.

Indiferent dacă se ia în considerare cercul caselor sau semnele zodiacale, ceea ce urmează a fi făcut este o împărțire în patru a întregului ciclu prin fixarea a două axe în unghiuri drepte. O asemenea operație este asociată determinării aspectelor de cuadratură. Ea se referă la stabilirea unei structuri de manifestare, prototipul a ceea ce reprezintă, bineînțeles, cele „patru anotimpuri ale anului". Se poate încerca acelaşi lucru cu oricare dintre axele furnizate de simbolismul astrologie - în special cu *axele nodale* ale planetelor. Am spus anterior că axele nodurilor lunare pot fi considerate ca stabilind „linia de destin" dintre trecut şi viitor *(karma şi dharma)* a unui individ. Astfel, emisfera luată în calcul de la Nodul Nord (invers acelor de ceas) se referă la puterea de dezvoltare a noi facultăți spirituale, în timp ce emisfera luată în calcul de la Nodul Sud se referă la rezolvarea tendințelor trecute.

În harta lui Mussolini, toate planetele se află în emisfera calculată de la Nodul Sud, care oferă o mărturie remarcabilă - surprinzătoare pentru mulți. Dictatorul italian este arătat a înfăptui în această viață ceea ce a făcut prezumtiv în câteva vieți anterioare - sau, să o afirmăm diferit, ca fiind ultimul dintr-o lungă linie ancestrală de figuri similare. În acest sens, se poate spune că el este o replică a imaginii lui Cezar; o reafirmare a unei vechi formule rasiale, care nu adaugă astfel nimic nou din punct de vedere spiritual, ci reprezintă o culminație a karmei rasiale - a karmei individuale de asemenea, conform teoriei reîncarnării.

Aceeaşi procedură poate fi urmată prin considerarea axelor nodale ale planetei, însă rezultatele solicită o interpretare prea subtilă pentru a fi de importanță practică. Harta lui Mussolini oferă din nou posibilități interesante de interpretare, de-a lungul liniei de *analiză* a nodurilor planetare, întrucât cel puțin cinci dintre planetele sale sunt situate pe Nodul Nord al celorlalte planete. Aceasta ar avea tendința sa arate că personalitatea sa reprezintă un tipar desenat conform unui plan interior supra-personal. L-am putea numi „avatar rasial", cu excepționale forțe rasiale psihice în spatele său. Aceasta este sugerată de simbolul gradului Soarelui.

Un alt tip de accentuare zodiacală este furnizat de distribuția inegală a planetelor: 1) în semne de foc, aer, apă, pământ; 2) în semne cardinale, fixe

sau mutabile. Acesta este un tip de accentuare foarte des întâlnit în practica astrologică modernă. Se pare, totuşi, că are o mică semnificație, cu excepția situației unei inegalități de distribuție foarte mare. Este nevoie de cea mai clară preponderență a planetelor într-un tip de semn zodiacal, dacă vrem să se ajungă la concluzii semnificative. Trebuie să ne referim la analiza noastră a semnificației categoriilor zodiacale. O accentuare planetară din orice categorie va înfățişa semnificația şi puterea acestei categorii în viața nativului.

Am studiat până acum formațiile planetare care erau determinate prin referință: 1) la cercul caselor; 2) la cercul semnelor zodiacale, prima se referă în mod fundamental la caracterul şi la destinul individului; a doua, la factorii colectivi ai ființei sale. Prin considerarea „tiparelor de aspecte" făcute de către planete, avem un alt tip de determinare a formei, care se referă îndeosebi la personalitatea însăşi, şi care reprezintă o extensie a principiului de „aspect". Următoarele sunt aspecte implicând mai multe planete; cu alte cuvinte, grupări planetare. Urmează numele lor şi o scurtă descriere:

Stellium Aceasta este o conjuncție multiplă; o accentuare complexă care implică mai mult de două planete poziționate într-o zonă mică. Există un stellium de casă, când o masă de planete (cel puțin patru sau cinci) se află într-o singură casă; un stellium de semn, sau de jumătate de semn. Aici, ca la o conjuncție simplă, depinde mult de ceea ce reprezintă planetele şi cât de distanțate sunt una de cealaltă. Rezultatul înseamnă deseori confuzie şi implicare personală în calitățile reprezentate de casă sau semn. Accentele planetare se estompează unul pe celălalt. Ce se indică este mai degrabă calitatea reprezentată de casă sau semn, decât activitatea simbolizată de cele câteva planete.

Coadă de evantai. Acest tip exagerat de opoziție apare când un singleton se opune unui stellium; adică atunci când o planetă, aflată singură într-o emisferă, se opune tuturor celorlalte planete din emisfera opusă. Conform lui M. Jones, „singleton-ul îşi are partea de contribuție la aruncarea accentului înapoi, în emisfera care conține celelalte planete. Accentul stellium-ului devine o greutate psihologică sau interioară a manifestării. El indică un suflet cu o problemă mai mult decât fizică". Semnificația semnului accentuat (mai degrabă decât casa) devine factorul important. Secolul XX s-a deschis cu cel mai caracteristic stellium, opunându-l pe Neptun tuturor celorlalte planete (pană atunci cunoscute). Pentru a adăuga semnificație acestei configurații, el s-a echilibrat exact pe axa nodală a Lunii. Plasând pe Pluto pe hartă, se diminuează poziția de singleton, pentru că această planetă se află aproape de Neptun. Chiar dacă atât Neptun cât şi Pluto se referă la factori universali, iar configurația e cu totul remarcabilă, este totuşi profitabil să fie considerată un evantai - cu un

mâner bifurcat!

Mare Trigon - în acesta şi în următoarele aspecte multiple ne confruntăm cu manifestarea perfectă a aspectelor singulare. Am văzut că un trigon a fost produs prin înscrierea unui triunghi echilateral în circumferință; o cuadratură, prin înscrierea unui pătrat etc. Considerăm acum configurațiile în care o planetă (sau câteva planete) sunt găsite poziționate la fiecare din unghiurile poligonului înscris.

Astfel, un Mare Trigon este o figură în care trei planete sunt reciproc asociate prin unghiuri de 120°. Unii astrologi au considerat o asemenea configurație foarte favorabilă, alții nefavorabilă. Că ar trebui considerată nefavorabilă când trigonul este luat întotdeauna drept cel mai armonios aspect, nu pare foarte logic. Totuşi există ceva adevăr în aserțiune, când ne confruntăm cu o formație *exact* triunghiulară; pentru că atunci când unele dintre activitățile cele mai importante ale personalității sunt strâns asociate din punct de vedere simbolic, ele sunt aşa de echilibrate sau „formate", încât există un foarte mic imbold pentru manifestare şi creație exterioară. Marele Trigon reprezintă astfel, în special când este o formație foarte exactă, un simbol al inerției spirituale relative. Dacă totuşi una din planete (sau grupuri de planete) care intră în această configurație formează un aspect de cuadratură cu cealaltă planetă, atunci această cuadratură acționează ca un „canal de transmitere" pentru energiile zăvorâte în Marele Trigon.

De obicei, Marele Trigon produce o accentuare pe una din cele patru calități zodiacale (foc, aer, apă, pământ), întrucât în mod normal el leagă cele trei semne care se referă la aceeaşi calitate. Totuşi, aceasta nu se întâmplă dacă planetele sunt poziționate lângă cuspide. De aceea se poate spune că Marele Trigon nu are semnificație particulară din această cauză. Dacă leagă, să zicem, trei semne de foc, atunci implicația este că această calitate „de foc" (mişcarea spre manifestare obiectivă sau „emanație") este profund *formată* în interiorul ființei nativului.

Crucea Mare sau *Cosmică).* Această configurație este stabilită de patru planete (sau grupuri de planete) aflate în relație reciprocă de 90 de grade. Ea trebuie considerată drept cea care stabileşte „cubul perfect", sau „piatra perfectă" a cunoaşterii masonice. Ea simbolizează întruchiparea totală a ideii, scopului sau sinelui - cu alte cuvinte, *realizare* în existența obiectivă şi concretă. În sens negativ, ce se are în vedere este cristalizarea şi înrobirea spirituală în materie.

Cel mai obişnuit mod în care este găsită o cuadratură multipla reprezintă totuşi o configurație în formă de T. Figura cuadraturii nu este completă. În locul celor patru brațe ale crucii avem un *Tau* egiptean sau, prin implicație, o cruce - care este, bineînțeles, hieroglife unui om cu

brațele întinse orizontal. Într-o hartă natală cu o asemenea configurație, există o casă goală (sau semn) unde ar trebui să fie capul omului. Ceea ce este indicat aici este maxima eliberare de spirit sau scop înspre existența materială. Aceasta este o configurație foarte dinamică. Cele trei brațe ale crucii aruncă un puternic accent pe casa goală, care deseori este, ca să spunem aşa, ocupată de un vârtej. În faza de sine individual şi destin reprezentată de casa goală, nativul este de obicei neajutorat, chinuit de conflicte aprinse. Doar ego-ul foarte puternic şi conştient este capabil să stăpânească o asemenea eliberare *disonantă* de putere. Şi dacă o face, atunci această uriaşă cantitate de energie îi aparține.

Perfecțiunea unor formațiuni poligonale mai complexe, asemenea quintilului şi sextilului, este un fenomen rar. Dar, uneori, trei planete sunt într-un aspect reciproc de quintil - sau, mai degrabă, trei dintre ele constituie două quintile, iar cele două din exterior sunt asociate aspectului de tri-quintil (216°) - o legătură foarte creativă între cele trei tipuri de activități simbolizate de planete, cu sugestia că ceea ce a fost creat este o facultate spirituală, care, foarte probabil, poate să nu fie evidentă în viața exterioară.

O formațiune hexagonală completă (Mare sextil) este chiar mai rară; dar deseori trei planete sunt într-un sextil corelat - cel mai exterior constituind un trigon împărțit în mod egal de cel din mijloc. Aceasta este ceea ce se observă în mod evident în harta lui Mussolini, cu accentul adăugat de faptul că toate planetele sunt poziționate în interiorul trigonului lui Uranus şi Neptun (despărțit în două de conjuncția Venus-Jupiter). Această configurație particulară tinde să arate că întreaga personalitate este, de fapt, o „formațiune a inconştientului rasei" guvernată de conştient. Conjuncția Jupiter-Venus din centrul configurației indică punctul de manifestare al puterii formatoare a inconştientului colectiv în termenii conştiinței. Fiind în casa a noua, această putere nu este doar formatoare ci şi expansivă. Conjuncția Venus-Jupiter se arată a fi o ordine idealistă. Fiind în Rac, voința ideală se proiectează cu clare contururi de imagine. Jupiter este situat într-un grad (19° Rac) care simbolizează „adaptarea interioară a valorilor de către procesele inconştiente ale naturii, luând din trecut ce este cel mai bun pentru inspirația noului" (M. Jones).

O configurație complet hexagonală a apărut în 15 iulie 1935, cu Uranus în Taur; Mercur, Soarele şi Pluto în Rac; Venus şi Neptun in Fecioară; Jupiter în Scorpion; Luna în Capricorn; şi Saturn în Peşti - legând toate semnele „feminine" ale zodiacului. Aceasta a fost o configurație înalt-productivă pentru muncă şi în special pentru *planificare detaliată,* în termeni de activitate practică susținută. Copiii născuți într-un astfel de moment ar trebui să se dovedească organizatori plini de abilități - în special pentru că cuadratura Soarelui şi a lui Marte eliberau în acelaşi timp

putere, care altfel ar fi rămas în condiția statică de plăcere şi îngăduință de sine estetică.

O configurație de acelaşi tip este cea în care patru planete constituie alternativ sextile şi trigoane. Este format un dreptunghi ale cărui proporții geometrice sugerează o semnificație mistică. În harta soției unuia dintre cei mai mari pictori în viață, Uranus în 8° Fecioară, Luna în 6° Scorpion, Jupiter în 4° Peşti, Neptun în 12° Taur constituie o asemenea configurație. Uranus este în sextil cu Luna şi în trigon cu Neptun, care e în sextil cu Jupiter şi în trigon cu Luna. Aceasta este o combinație interesantă de trigoane, sextile - şi, bineînțeles, două opoziții. Un bun simbol de „misticism practic". Această persoană a reprezentat o forță remarcabilă în susținerea soțului său, atât în interior cât şi în exterior, combinând conştiința spirituală, productivitatea exterioară şi planificarea practică.

În toate astfel de tipare planetare clare am putea întotdeauna bănui probleme definite în sfera personalității. Fiecare din aceste probleme reprezintă manifestarea complexelor psihologice care tind să facă personalitatea „diferită" şi deseori neadaptată din punct de vedere social sau, altfel, personalitatea să poarte povara responsabilității supra-personale (planetare), care solicită o strictă concentrare şi particularizare a punctului de vedere. Harta lui Mussolini este tipică în acest ultim caz. Este o hartă supra-concentrată. Omul trăieşte numai pentru a servi scopului rasial şi va muri în acel scop.

Pe de altă parte, o hartă fără nici o concentrare remarcabilă poate însemna, fie o personalitate împrăştiată, fie o ființă al cărei destin este să lege, să armonizeze şi să fie un simbol al totalității ființei. Aceasta este bineînțeles semnul unui individ adevărat, unul care aproximează imaginea Individului perfect - Dumnezeu sau Ființa totală accentuată în mod egal. Un Mussolini nu este un individ, ci un scop rasial făcut personalitate. El reprezintă cea mai particularizată ființă: omul muncii colective. Acest fapt este făcut clar de fiecare factor posibil din harta sa, chiar şi de cel al poziției Nodului Sud (punctul de karma) din casa a şasea (a serviciului, muncii şi discipolatului către un ideal sau personalitate) şi pe un grad de „reală capitalizare a tradiției şi valorii temeinice". *(Femeia din Samaria vine să scoată apă de la fântâna lui Iacob).*

XII. HARTA NATALĂ ŞI PROGRESIILE

Sinele şi destinul

Se spune că pe portalul templului din Delphi, in Grecia antică erau inscripționate cuvintele: *Cunoaşte-te pe tine însutii* Aceste cuvinte reprezentau într-adevăr nota dominantă a unei epoci de civilizație care pentru prima dată în istoria omenirii, căuta să ridice centrul conştiinței omului la nivel intelectual. Marea problemă de viață pentru civilizația greacă - şi pentru majoritatea culturii europene care s-a dezvoltat din sămânța sădită de greci - a fost *problema cunoaşterii:* natura, limitările şi extinderea cunoaşterii. Acest lucru a condus la un studiu al procesului de dezvoltare a conştiinței şi a sferei raționale a ego-ului; apoi, prin reacție complementară, în creştinism, la dezvoltarea unui sistem de etică devoțională - care, la rândul său, s-a preschimbat într-un sistem de etică rațională.

Noi pretindem că o nouă problemă fundamentală de viață confruntă „noua lume" a Occidentului - prin care înțelegem nu numai rasele care trăiesc pe continentul american, ci şi toți oamenii care vor să se manifeste din tiparul european clasic într-un nou domeniu de viață. Continentul american, credem noi, reprezintă simbolul acestui nou domeniu de viață, dar nu arealul exclusiv al oamenilor născuți acolo. Noua problemă de viață pentru astfel de oameni - în mod individual - şi pentru continentul american - în sens planetar - este *problema realizării.* Şi astfel îi prezentăm pe viitorii constructori ai templului „Misteriilor" americane cu o exprimare-cheie, nu nouă în sine, bineînțeles, dar nouă ca punct focal pentru conştiința colectivă: *Realizează-te pe tine însuți!*

Cunoaştere şi *realizare:* două cuvinte de excepțională importanță când sunt folosite ca termeni focali pentru întreaga civilizație! Într-un anumit sens, ele pot fi observate a corespunde altor două puternice cuvinte: spațiu şi timp. Cunoaşterea este spațială în esența sa pentru că derivă din stabilirea unor relații între extindere şi contracție. Cunoaşterea intelectuală este bazată pe *analiză,* şi obiectivitate, pe izolarea factorilor şi elementelor studiate separat de întregul căruia i-au aparținut, şi din care ele au fost transferate din motive analitice, experimentale sau chiar estetice.

Pe de altă parte, realizarea este temporală şi ciclică - holistică în esența sa. Este un *proces* care se desfăşoară chiar în miezul duratei şi este condiționat de legile generale ale devenirii ciclice. Nu este analitic sau etic, nici măcar rațional sau predominant conştient. Nu poate fi schițat printr-o formulă *exactă.* Nu poate fi definit precis, astfel încât să se potrivească

tuturor cazurilor particulare sau individuale, chiar urmează un ritm bine definit, cu apogeuri calculate şi faze critice.

Mai mult, acest proces de *realizare* nu *lucrează,* cu părţile unui organism sau cu elementele unei situaţii ca factori detaşabili; el se referă întotdeauna la întreguri. *Realizarea* părţilor este legată de realizarea întregului din care ele fac parte. Nu poate exista realizare izolată a unei părţi. Poate fi doar o împlinire relativă sau iluzorie.

Întrucât fiecare parte este un întreg, exact după cum fiecare întreg poate fi considerat o parte dintr-un proces mai vast, există totuşi momente de relativă *realizare;* „tranziţii de viaţă" în timpul cărora totalitatea operează în interiorul oricărui întreg *realizat.* Când aceasta se întâmplă, acest întreg se *realizează* la rându-i ca parte a unui întreg mai mare - iar durata şi ciclurile sale de *realizare* continuă, mereu şi mereu. Dar fiecare *realizare* - deşi o putem considera spaţial şi intelectual ca fiind pur relativă în termenii unui întreg mai mare - este, în fond, una absolută. Este absolută în măsura în care totalitatea operează în mod absolut în fiecare întreg realizat, mic sau mare.

De fapt, micimea sau mărimea sunt spaţiale, evaluări „cognitive". In termeni de *realizare,* fiecare întreg *realizat* este de fapt un *Dumnezeu* absolut. Această realizarea este deseori simbolizată de termenul „eternul acum". O putem numi *realizare* „mistică". Cum este ea numită contează puţin. Realizarea experimentată nu are nevoie de o definiţie intelectuală. Este o experienţă total subiectivă; şi această experienţă este „una-cu" momentul *în care ea* apare. Un asemenea moment este ceea ce noi am numit anterior un „moment-germene" - ceea ce teozoful modern numeşte (şi *materializează)* într-un sens planetar „germenele-Manu".

Am afirmat asemenea idei în capitolele anterioare: „Astrologia faţă în faţă cu gândirea modernă" şi „Individual, colectiv, creativ" etc., dar a fost necesar să le reformulăm într-o manieră modificată, pentru că dualismul fundamental cunoaştere-realizare, spaţiu-timp reprezintă cheia celei mai importante deosebiri pe care o întâlnim atunci când ajungem să considerăm aplicabilitatea şi utilitatea practică a astrologiei. Pe de o parte, avem ceea ce se numeşte *harta natală radicală,* care ne oferă tiparul simbolic sau hieroglifa fiinţei individuale - o figură spaţială. Pe de altă parte, avem ceea ce poartă numele de *progresii* sau *direcţii, care* au ca scop determinarea dezvoltării fiinţei individuale de-a lungul duratei vieţii sale pământeşti - un element temporal.

Starea confuză în care se află azi teoria şi practica astrologică se datorează în mare măsură lipsei de înţelegere a relaţiei existente între aceste două domenii de determinare astrologică: spaţial şi temporal. Mai mult, se propun a fi luate în considerare sisteme după sisteme de progresii

sau direcții - aparent satisfăcătoare în multe cazuri, nesatisfăcătoare în la fel de multe. Mai niciodată nu s-a făcut încercarea de a se conferi o interpretare filozofică, coerentă, a ceea ce înseamnă cu adevărat „progresiile", a rațiunii pentru care ele operează pe deplin - atunci când operează. Prezentul capitol şi următorul vor fi dedicate sugerării unei astfel de interpretări, în speranța de a elucida câteva puncte fundamentale şi de a oferi soluții problemelor care provoacă confuzii.

Harta natală a unui individ - care indică tiparul format de corpurile celeste ce înconjoară Pământul în raport cu orizontul şi meridianul şi în termenii longitudinii zodiacale - este numită, de asemenea, harta *radicală,* fiind considerată factorul-rădăcină în întreaga interpretare astrologică. Termenul „rădăcină" este inexact, „germene" fiind un cuvânt mult mai potrivit, pentru că „forma arhetipală" a ceea ce va fi este focalizată în germene şi nu în rădăcină. Dar distincția este una pur filozofică, fără aplicații practice în problemele pe care le analizăm acum.

O hartă natală este reprezentarea macroscopică simbolică a deplinătății potențiale a microcosmosului îmbunătățit. Reprezintă „schița" omului complet. Este un set de potențialități definind prin implicație *tot ce ar putea fi posibil de găsit* în omul îmbunătățit. Pentru că se referă doar la potențialități, ea este în întregime abstractă. Pentru că este o reprezentare alcătuită din factori macrocosmici (planete, orizont etc.), ea este pur simbolică. Nu indică nimic factual, nimic concret, nimic „sortit" în mod precis. Ea schițează ce s-ar întâmpla dacă personalitatea s-ar maturiza conform arhetipului, dacă realitatea s-ar potrivi exact cu potențialitatea. Nici un singur eveniment precis din viața unui om nu poate fi găsit ca atare în harta sa natală. Ceea ce poate fi schițat reprezintă tipuri mai mult sau mai puțin definite de eventualități potențiale, cu grade de „actualizare" ce variază mai mult sau mai puțin precis la momente determinate din viața sa.

Cu alte cuvinte, harta natală reprezintă un set de factori spațiali ce determină structura arhetipală sau forma omului întreg - dacă el devine vreodată întreg. Nimic nu poate indica în *mod absolut* dacă omul *va* deveni întreg sau va rămâne - ca majoritatea oamenilor - o schiță vagă, cu contururi neclare, în mare măsură estompată de fundalul rasial colectiv. Totuşi, din întreaga hartă apare deseori o semnificație imponderabilă, care îi dă astrologului cu percepție holistică dezvoltată (sau cu daruri „psihice" moştenite) un indiciu referitor la statutul ultim al nativului, la sfârşitul vieții sale; cu alte cuvinte, cât din viața lui va fi un succes şi cât va fi un eşec. Dar eşec şi succes înseamnă: a) dacă sau nu actuala „execuție" de viață a fost adevărată în „socoteala" personalității şi a destinului individual; b) dacă sau nu, vorbind in termenii filozofiei hinduse, omul şi-a realizat *dharma.*

Sine şi Destin. Aceşti doi termeni se pot referi la harta radicală şi, respectiv, la progresiile derivate din aceasta; de asemenea, la timp şi spațiu, cunoaştere şi realizare. Şinele trebuie să fie cunoscut: destinul trebuie realizat. Amândouă sunt în mod abstract identice ca formă.

Totuşi, viața unui om poate fi o simplă caricatură a destinului său, sau o simplă schiță cu contururi pătate. Destinul, după cum înțelegem noi termenul, nu poartă semnificația determinismului absolut sau factual. Reprezintă un grafic de desfăşurare în scopul manifestării concrete a schiței pe care o reprezintă şinele. Am subliniat deja acest punct, dar el trebuie repetat. Şinele reprezintă un set de potențialități, un mic model arhitectural al clădirii. Dar în timp de arhitectul trasează schița şi stabileşte graficul de execuție şi de livrare a materialelor de construcție, el nu poate spune dacă un cutremur, greva, războiul sau orice alt *factor colectiv* care este mai presus de el şi de planurile lui, va perturba graficul. Totuşi, dacă clădirea este terminată, ea va trebui să fie o întruchipare efectivă a planurilor - dacă nu cumva apare o tragedie spirituală, cum ar fi moartea arhitectului.

Sinele este un factor spațial. În *mod abstract,* se referă la spațiul interior al ființei pure, un factor de relație pură care conține tot atâtea „dimensiuni spațiale" pe câte elemente asociate există. În *mod concret,* se referă fundamental la structură (factorul saturnian) şi la apariția individuală, ascendentul. Fiind un factor spațial, şinele este susceptibil să fie *cunoscut* prin *analiza* formei şi prin sinteza eliberatoare de semnificație. El reprezintă factorul-germene al ființei manifestate. Monada - unitatea de energie sau de viață - este puterea-rădăcină. Destinul este graficul de creştere al plantei. Este procesul prin care şinele se manifestă. De aceea, destinul este condiționat, *în primul rând,* de forma sinelui (forma-germene, adică harta natală) şi, *în al doilea rând,* de natura mediului social şi cosmic în mijlocul căruia are loc creşterea.

Cu alte cuvinte, în timp ce destinul este în mod esențial graficul individual al creşterii, el reprezintă totodată şi subiectul modificărilor determinate de individ (forma sa sau trecutul său), dar care sunt rezultatele destinului întregului mai mare (rasă, planetă, cosmos) din care individul este o parte. Relația fundamentală a acestui întreg mai mare cu individul este indicată de diferiții factori ai hărții natale a individului; presiunea externă *tranzitorie* a colectivității asupra individului reprezintă un alt factor care aparține devenirii (nu ființei) întregului mai mare. Aceasta se observă îndeosebi la ceea ce astrologia numeşte „tranzite".

Destinul este Sinele în devenire. Realizarea înseamnă cunoaştere demonstrată şi făcută operativă prin întregul organism fiziologic şi psihologic al cunoscătorului. Realizarea este astfel dependentă de cunoaştere. Deplinătatea realizării este o funcție de cunoaştere adâncă şi

extinsă. Astfel, în mod simbolic, cunoaşterea reprezintă estul, în timp ce realizarea, vestul. Toată cunoaşterea vine din est, dar realizarea apare în vest. Aceasta se întâmplă nu numai sub aspect simbolic şi astrologie, dar şi concret. În fiecare element de civilizație cunoaşterea apare în Est şi realizarea este atinsă în Vest. India reprezenta sursa de cunoaştere care s-a realizat în lumea est-mediteraneană. Cunoaşterea greacă, în schimb, a fost *realizată* în integrarea franceză. Cunoaşterea europeană este realizată în America. Cunoaşterea atlantică atinge realizarea pacifică. Pentru a completa tabloul, se cuvine să adăugăm că puterea spirituală şi regeneratoare vine din Nord şi ia forma de religie în Sud, după cum este arătat în faptul că toate civilizațiile epuizate au fost înfrânte şi regenerate de invaziile „barbarilor" (oameni regenerați, care reprezintă putere pură fără conştiință formată) din Nord - în India, Europa, Mexic. Mai mult, cele mai bine fixate religii îşi găsesc centrul permanent în Sud şi se propagă spre Nord: buddhismul care se răspândeşte din India către China şi Japonia; catolicismul, care se stabileşte la Roma; islamul, care se mişcă din Arabia spre Persia, nordul Indiei şi Spania etc.

Cele de mai sus pot explica motivul pentru care noi considerăm harta natală ca simbol al cunoaşterii şi puterii individului, în timp ce progresiile se referă la realizarea, la re-ligia[45] vieții sale. A interpreta harta natală este relativ (cel mai relativ) simplu, pentru că avem de-a face cu o *structură independentă* - Anumiți factori din hartă se referă în mod real la lumea exterioară şi la moştenirea şi mediul colectiv; dar referința trebuie întotdeauna să fie considerată pe baza persoanei individuale. Ceea ce se arată nu reprezintă starea mediului colectiv (ca în tranzite şi în hărți aniversare), care presează asupra persoanei individuale, ci cunoaşterea şi puterea de adaptare a acestui individ la colectiv, cu toată ființa sa.

Cu alte cuvinte, tot ce se găseşte în harta natală sau radicală se referă la întreaga ființă a nativului; adică la suma totală a potența-lităților pe care această ființă le conține. Şi aici putem adăuga faptul că aceste potențialități, deşi *sunt definite în ce priveşte structura lor,* sunt practic *infinite în ce priveşte profunzimea legăturilor lor.* Cu alte cuvinte, *forma* ființei mele - şinele meu individual - este fundamentală; şi schimbare sau dezvoltare înseamnă aici doar o aproximare din ce în ce mai apropiată a „corpului" exterior (sau a corpurilor) față de forma-germene arhetipală, care rămâne neschimbată de-a lungul întregului ciclu planetar. Dar *conținuturile* ființei mele - suma legăturilor pe care le-am stabilit cu universul, totalul asimilărilor mele - sunt relativ nelimitate. Limitele sunt trasate de faptul că persoana umană, fiind o parte a unui întreg mai mare, pe care l-am numit „Individ planetar", este condiționată de dezvoltarea armonioasă a acestui „Individ planetar". Aceasta se referă la ceea ce ocultiştii numesc

[45] Din punct de vedere etimologic, „re-leagă", „leagă din nou".

„Nedepăşirea Inelului”.

Din punct de vedere ştiinţific, am spune că numărul de creiere şi de celule nervoase nefiind infinit, suma totală a legăturilor şi corelaţiilor posibile nu sunt, în consecinţă, infinite. Dar omul obişnuit de astăzi operează cu relativ puţine din aceste legături posibile, încât posibilităţile de expansiune ale conţinuturilor fiinţei sale sunt practic nelimitate - chiar şi aşa forma sinelui său individual rămâne un factor constant. La fel, structura reprezintă un factor aproape constant în rasa umană, care aproximează - în mod mereu mai apropiat, prin foarte înceată şi ciclica progresie (care include şi perioade de regresie) - ceea ce am numi Forma arhetipală a omului. Totuşi, omul îşi poate schimba învelişurile corpului prin consumarea hranei (în cadrul limitelor a ceea ce produce Pământul) - prin îmbuibare sau prin înfometare.

Pe de altă parte, în „progresii” avem de-a face cu o problemă foarte complexă, pentru că lucrăm cu însăşi procesul de viaţă. Aceasta înseamnă schimbare perpetuă şi astfel, cel puţin teoretic, *imprevizibilitate*. Procesul vital reprezintă fluxul constant al naşterii, *realizării şi* ieşirii bruşte din relaţie. Şi el niciodată nu poate fi schiţat în mod absolut şi exact, căci conţine, în mod necesar şi inevitabil, un *coeficient* d< *nedeterminare, care,* în simbolismul numeric, este valoarea fracţionară prin care *n* (3,14159....) este mai mare decât 3, iar în simbolismul terestru astrologie reprezintă valoarea fracţiei 365 (sau 366 *XA)* împărţită la 360.

Şinele şi Relaţia sunt cele două polarităţi ale fiinţei corespunzând în simbolismul astrologie cu orizonturile estic şi vestic. Primul constituie forma fiinţei; ultimul termen se referă la conţinuturile „corpului” fiinţei manifestat la toate nivelurile. Şinele *perse* este neschimbat (de-a lungul unui ciclu al unui întreg mai mare din care el se iveşte). Relaţia se află într-o constantă stare de schimbare şi este fundamental imprevizibilă din punct de vedere al sinelui, care reprezintă unul din factorii multipli ce constituie acest flux foarte variat de relaţii. Lumea estică a accentuat elementul sinelui; lumea vestică, pe acela al relaţiei - două puncte de vedere opuse, care nu pot fi niciodată reconciliate *în mod raţional,* deşi ele pot fi integrate în comportamentul creativ al personalităţii.

Acest fapt constituie principiul *general de* nedeterminare ce extinde principiul *special* de nedeterminare al lui Heisenberg (care afirmă că nu pot fi determinate în mod exact, în acelaşi timp, poziţia şi viteza unei particule subatomice). Poziţia simbolizează aici şinele, iar viteza simbolizează procesul: spaţiu şi timp, încă odată. In astrologie, la fel, trebuie să ne concentrăm, fie pe determinarea sinelui, fie pe pronosticări. Fiecare factor solicită un tip special de accentuare şi un tip special de astrolog.

Harta natală şi progresiile relativ de netrasat pe hartă - într-o anumită

limită cel puțin, noi trebuie să ne alegem polarizarea şi înclinația. Persoana înalt individualizată va fi de regulă mai în largul său față de determinarea sinelui prin simbolismul natal, în timp ce persoana puternic influențată de, şi expresie a factorilor colectivi şi rasiali va fi atrasă firesc spre pronosticări, „astrologie orară" şi prezicerea viitorului. Cele două puncte de vedere pot fi, bineînțeles, integrate într-o personalitate înalt înzestrată, dar un accent pe unul sau pe celălalt punct de vedere va fi întotdeauna observabil. Situația este asemănătoare cu cea referitoare la introvertirea şi extravertirea psihologică. Există întotdeauna o accentuare într-un fel sau altul, însă determinarea naturii accentuării este dificilă pentru că „în fiecare tip accentuat există o *tendință specială de echilibrare a unilateralității trupului său, o* tendință care, din punct de vedere biologic, este potrivită din moment ce reprezintă un efort constant de a menține echilibrul psihic" (cf. C. G. Jung: *Tipuri psihologice,* p.10).

Acelaşi lucru este adevărat în ce priveşte exactitatea răspunsului efectiv al unei persoane la indicațiile conținute fie în harta natală, fie în calculul progresiilor şi al tranzitelor. Unele vieți vor fi trasate precis prin implicațiile găsite în harta natală şi în acele „direcții" care propagă în timp structura hărții natale. Altele vor părea guvernate cu exactitate de către tranzite, „progresii secundare" şi hărți aniversare, şi nu vor părea a se „potrivi" îndeaproape cu interpretarea hărții natale.

Concluzia naturală ar fi că introvertiții şi persoanele înalt individualizate trăiesc în conformitate cu harta lor natală şi nu tocmai exact cu progresiile lor, în timp ce opusul se aplică extravertiților şi persoanelor influențate de către colectiv. Dar lucrurile nu stau întotdeauna astfel, căci o persoană puternic introvertită, datorită inadaptării sale sociale, poate ajunge la mila societății - cu cât va fi mai condiționată în exterior de solicitările celorlalți, cu atât se va retrage în interior şi va încerca să fie strict un „individ". Pe de altă parte, un extravertit tipic poate fi împins, în mod inconştient, spre subiecte „spirituale" pentru a-şi compensa extravertirea, şi va fi total neajutorat şi constrâns de orice îi apare în şinele său interior şi în încercările sale de a fi „individ" şi „diferit". Astfel, tranzitele sunt deseori crude față de introvertiți în timp ce „direcțiile primare" sau „direcțiile de bază" sunt cele care distrug extravertiții. Problema este la fel de complexă ca şi viața însăşi. A nu vedea de ce ar trebui să fie aşa şi a subestima astrologia pentru că este aşa, reprezintă simptome ale unei judecăți precare şi ale unei totale lipse de înțelegere a naturii şi funcției astrologiei.

Pentru a înțelege deplin modul în care interpretarea astrologică poate fi construită din variatele materiale făcute disponibile de operarea simbolismului astrologie, trebuie să urmăm un curs care, la început, nu este urmat în mod constant, dar care pare să fie singura cale de aducere a

factorilor conflictuali - poziţiile radicale, progresiile, direcţiile, tranzitele etc. - într-un fel de tablou integrat. Dacă cititorul ne va urma în labirintul conceptelor considerate de regulă irelevante, vom fi capabili să aducem în faţa minţii sale o viziune a operării totale a hărţii natale şi a consecinţelor sale în spaţiu şi timp - o viziune care, fără îndoială, nu e uşor de ţinut minte, dar care, în măsura în care se va face referire la ea în mod consistent şi constant, va aduce ordine şi semnificaţie acolo unde, în mod prezumtiv, există doar haos şi lipsă de claritate.

Paşi în interpretarea unei hărţi natale

O hartă natală poate (şi ar trebui) să fie considerată ca o formulă geometrică complexă ce stabileşte relaţii între un număr de puncte determinate de observaţii astronomice. În mod fundamental, există zece „planete" (incluzând Soarele şi Luna), douăsprezece cuspide şi cele două Noduri ale Lunii - adică douăzeci şi patru de factori. O harta *natală,* este astfel o formulă care asociază aceşti douăzeci şi patru de factori de primă importanţă, în funcţie de longitudinea lor zodiacală (a cărei distanţă de declinaţie - Nord sau Sud faţă de ecuatorul celest - este adăugată uneori pentru a determina „paralelele declinaţiei").

Pentru a interpreta o hartă natală trebuie să extragem din aceşti douăzeci şi patru de factori toată semnificaţia pe care ei o conţin sau, mai degrabă, pe care astrologul este capabil să o perceapă. Această extragere a semnificaţiei este făcută prin intermediul unei serii de analize, fiecare analiză fiind teoretic completă în ea însăşi deoarece acoperă întregul domeniu al fiinţei, deşi toate aceste *analize* constituie numai materia primă din care este construită sinteza finală. După cum s-a spus anterior, astrologia depinde în mare măsură, în privinţa interpretării vieţii, de „percepţia holistică" sintetică. Dar ultimul e un factor pur individual, iar în interpretarea hărţii este nevoie să se accentueze procesele analitice, care sunt necesare: 1) ca antrenament pentru dezvoltarea cunoaşterii de bază; 2) ca un mijloc de verificare a rezultatelor „percepţiei holistice", adică a percepţiei directe a relaţiilor reciproce totale care leagă cele douăzeci şi patru de elemente fundamentale ale hărţii natale şi orice alţi factori secundari derivând din aceştia.

Aceste câteva *analize* la care este supusă harta natală pot fi făcute în ordine variată, o astfel de ordine fiind o chestiune pur individuală. Vom indica ce sunt ele, dându-le într-o secvenţă care derivă din logica situaţiei, aşa cum am studiat-o în această carte. Dar să ţinem întotdeauna cont că prima noastră sarcină este să studiem cei douăzeci şi patru de factori de primă importanţă (planete, cuspide, noduri lunare). Aceşti factori sunt semnificativi în funcţie de:

1. poziţia semnului lor;

2. poziția casei lor (aceasta nu se aplică la cuspide);
3. poziția gradului lor (simboluri ale gradului; de asemenea, relația cu nodurile planetare).

Acest prim stadiu de interpretare reprezintă o *analiză,* a poziției în care fiecare factor este considerat independent de oricare altul, şi este urmat de o *analiză,* a relațiilor dintre aceşti factori, adică:

4. tiparul planetar ca întreg;
5. aspectele dintre fiecare doi factori separați.

Vine apoi un alt tip de analiză, care poate fi folosit opțional. Doi factori sunt asociați unui al treilea factor care, în mod obişnuit (dar nu necesar) este, fie linia orizontului, fie cea a meridianului. Acesta este un grad mai înalt de analiză a relației şi el dezvăluie semnificația unui gen mai complex - asemănător celui care se referă la natura socială a omului şi la procesele prin care propria sa alcătuire de celule şi nervi devine tot mai integrată pentru formarea unui „corp spiritual". Această analiză se referă la Părți.

În acest ultim tip de analiză nu mai lucrăm doar cu personalitatea umană, aşa cum este ea arhetipal sau în „schiță", ci lucrăm cu *scopul* spre care e orientată această personalitate sau orice grup de factori din întreaga personalitate. Considerăm acum nu doar „ființa" în structura sa, ci şi „scopul" şi axele sale de cristalizare.

Un pas mai departe şi vom studia nu numai axele de cristalizare (sau legăturile sensibile ale relației), ci vom vizualiza cu exactitate cristalizarea relației potențiale în aparițiile efective ale personalității. Cum vom face aceasta? Prin considerarea aceloraşi relații angulare dintre cei 24 de factori - mai simplu, arcele (distanțele) care le separă, dar analizându-în termenii potențialelor *faze de maturizare.* Cu alte cuvinte, vom converti pur şi simplu valori spațiale în valori temporale. Dar vom proceda astfel fără *a recurge la nimic altceva în afara celor douăzeci şi patru de factori,* ci pur şi simplu rafinând analiza, astfel încât să introducem o valoare cvadri-dimensională de tip matematic acolo unde, înainte, aveam doar o relație spațială tri-dimensională.

Pentru a o spune mai simplu, vom interpreta harta natală astfel încât, prin transpunerea concepției noastre de analiză, vom obține valori temporale (faze ale procesului de viață) acolo unde înainte am considerat valori-spațiale.

Pentru a ajunge la acest rezultat, trebuie să încetăm a considera cele 360 de grade ale zodiacului drept indici ai relației structurale a ființei, şi să începem să le considerăm ca simboluri ale *fazelor de desfăşurare a vieții.* Trebuie să ne transpunem analiza din planul măsurătorilor geometrice în cel al măsurătorilor temporale. Prin aceasta intrăm evident în domeniul progresiilor şi, în mod particular, în cel al „direcțiilor". Există însă o mare

diferență între progresiile sau direcțiile obişnuite şi procedura tocmai statuată - chiar dacă diferența este superficială, fiind mai mult teoretică decât practică.

Vom fi capabili să evaluăm mai precis această diferență deoarece acum noi studiem temelia pe care se edifică țesătura complexă a progresiilor, direcțiilor şi tranzitelor. Dar trebuie să mergem pas cu Pas, ca nu cumva să ne încurcăm în concepte care s-au dezvoltat în domeniul gândirii astrologice moderne mai mult ca flori sălbatice decât ca producții cultivate.

Următorul nostru pas va consta în studierea sumară a ceea ce se numeşte „analiza temporală a hărții natale".

Analiza temporală a hărții natale

Procedura este simplă. Să considerăm harta lui Mussolini. Luna este plasată în 8°50" Gemeni; Jupiter în 18°33" Rac. Prin urmare, distanța (sau „arcul") dintre ele este de 39°43' Să translatăm un arc de 1 grad într-un an al procesului de viață. În acest caz, relația Lună - Jupiter în loc să fie exprimată de un arc de 39°43~ (valoare spațială), va fi formulată ca o relație de 39 ani plus ceva mai puțin de 9 luni. De aici *rezultă* că *raportul* dintre Lună (care se referă la relația cu publicul, trecutul ancestral, sentimente etc.) şi Jupiter (care se referă la punctul de manifestare al sinelui, la autoritate, putere etc.), care există în mod potențial şi arhetipal în harta natală, va fi actualizat la un moment al vieții pe care l-am postulat ca 39 ani şi 9 luni după naştere. Marşul fascist asupra Roma, care i-a conferit lui Mussolini puterea dictatorială, a avut loc atunci când Mussolini avea 39 ani şi 3 luni. Alte aspecte au determinat ca acest marş să aibă loc întrucâtva înainte de timpul calculat.

Relația de naştere a lui Marte cu Soarele poate fi exprimată la fel, spunând că este, fie o relație de 52°5' a arcului, fie o relație a perioadei de 52 ani şi aproximativ 10 luni. Pe baza aspectului, relația este echilibrată între o semi-cuadratură de 8 *grade-plus* şi un sextil de 7 grade - *minus*. Să însemne oare că „soarta atârnă în balanță" pentru Mussolini în iunie 1936? Alte indicații ar putea corobora posibilitatea ca acea lună să fie una de expansiune (Soarele în casa a noua) şi, deplasându-se, să implice agresivitate şi pericol. Dar întrucât Marte şi Soarele sunt cei doi aşa-zişi „guvenatori" ai hărții (un punct de semnificație pe care îl vom discuta mai târziu), există şansa ca relația să se actualizeze ca o creştere extremă de putere; deşi este, fără îndoială, o şansă periculoasă, considerând că o eclipsă pe Soarele său a avut loc în 29 iulie 1935; o indicație de „tranzit". În orice caz, ea va marca un punct de cotitură în destinul lui Mussolini[46].

Arcul dintre Saturn şi Jupiter este de 41°. Vârsta de 41 ani a însemnat

[46] Aceasta a fost scrisă in 1935; proclamația noului „Imperiu Roman" venea în luna mai 1936.

o perioadă foarte critică pentru Mussolini, ca rezultat al actului criminal împotriva lui Matteoti, în care au fost implicați fascişti de marcă. Totuşi el a mers călare prin furtuna iscată de opoziție; probabil pentru că Saturn era, la naşterea sa, în sextil cu Soarele. Aşa că ceea ce ar fi putut să însemne sfârşitul său, i-a consolidat, în schimb, poziția.

Planetele lui Mussolini fiind plasate în grupuri relativ apropiate, a rezultat că aproape toate pot fi asociate reciproc prin această metodă de *„analiză* temporală". Aceasta indică faptul că întregul naturii va fi scos la lumină printr-o operație efectivă şi pozitivă. În loc de a calcula arcele care separă planetele, s-ar putea calcula arcele care separă o planetă dintr-un aspect de opoziție de o altă planetă. Perioada astfel determinată ar arăta o legătură între cele două planete, nu în termeni de activitate (aspect de conjuncție), ca cel anterior, ci în termeni de conştiință (aspect de opoziție). În harta lui Mussolini aceasta ar putea probabil apărea numai între Neptun şi Uranus, la vârsta de 60 de ani. Aceasta ar marca - dacă va atinge această vârstă - un moment de mare realizare a semnificației fundamentale şi spirituale a misiunii şi destinului său - nu în termeni de ceva care trebuie făcut, ci al semnificației a ceva ce a fost făcut.

Legat de cuadraturi, trigoane, sextile, pot apărea de asemenea şi atentate. De exemplu, Soarele şi Mercur sunt separate printr-o cuadratură cu Luna (în 8°50" Fecioară) prin 32°51 şi 33°20. Aceasta scoate în evidență valori temporale de aproximativ 33 ani şi 33 ani şi jumătate. El a fost serios rănit în război, la vârsta de 33 ani şi 6 luni.

Aceste exemple vor fi suficiente pentru a oferi o idee în privința procedurii urmate. Rămâne totuşi să explicăm de ce operațiunea de translatare a valorilor spațiale în valori temporale este bazată pe echivalența gradelor de arce zodiacale cu anii de viață. Această chestiune mult discutată va fi tratată dintr-o altă perspectivă, atunci când vom studia teoria progresiilor şi a direcțiilor; dar putem spune acum că gradul este cel mai *convenabil* punct de plecare pentru o asemenea translatare a valorilor-spațiale în valori-temporale pentru că, la urma urmei, el reprezintă unitatea de măsură zodiacală şi întregul eşafodaj al simbolismului astrologie se sprijină mai mult sau mai puțin pe grad.

După cum am afirmat anterior, gradul reprezintă, ca să spunem aşa, o translatare a valorii temporale în valoare spațială, pentru că el reprezintă în mod teoretic spațiul orbital pe care Pământul îl acoperă în timpul perioadei de timp în care el realizează o rotație totală în jurul axei sale, adică o zi (siderală). Astfel, gradul reprezintă o zi, în termeni de măsurare spațială, de-a lungul orbitei Pământului. De la zi, trecem acum la an, spunând că o zi este egală cu un an - şi astfel un grad înseamnă un an.

Marc Jones clarifică problema în modul cel mai competent, în cursul

său de *Astrologie direcțională,* după cum urmează:

„Teoria... este acea mişcare pe oricare cerc al mişcării celeste care are o afinitate cu mişcarea din orice cerc asociat aceleiaşi scheme şi că expresia acestei relații în oricare din cercuri creează în acel cerc o entitate având corespondență cu întregul cerc, în termeni de unitate.

Astfel, din moment ce există două cercuri ale cerurilor, folosite la măsurarea mişcării planetelor.... cercuri în care sunt măsurate mişcările diurne (zilnice) şi anuale ale Pământului, se spune, la început, că o zi corespunde unui an; şi aceasta reprezintă o corespondență familiară simbolismului de orice gen (deoarece un an devine o zi în ochii lui Dumnezeu). Aceasta înseamnă că un grad pe unul din cercuri este egal cu întregul celuilalt cerc... şi din acest fapt, prin extensie, gradele de pe oricare din aceste cercuri corespund unui an de viață".

Ceea ce complică problema în privința progresiilor şi direcțiilor este existența „mai multor zile decât grade" şi că, de fapt, ziua nu corespunde cu un grad întreg, ci cu o medie de 59'8". Am discutat acest punct în capitolul „Gradele zodiacului" şi am afirmat că gradul, considerat drept simbolul eliberării fundamentale de semnificație creativă, are de-a face cu o valoare arhetipală; şi că discrepanța dintre cele 365 sau 366 de zile şi cele 360 de grade este o expresie a „coeficientului de nedeterminare" fundamental, care domină într-un fel sau altul orice încercare de a translata factori aparținând unui nivel sau stări de ființare, în factori care aparțin altui nivel sau stări.

Când avem de-a face cu fapte fenomenale şi evenimente concrete - aşa cum procedează astrologia obişnuită folosind direcții sau progresii - există o justificare reală în utilizarea valorii mereu-schimbătoare a spațiului acoperit de Soare într-o zi (acesta variază între 0°57' şi l°1') căci, după cum vom vedea, ideea din spatele acestor metode este ca *naşterea* este un *eveniment progresiv.* Dar în cazul *„analizei* temporale a unei hărți natale", faptul naşterii (sau mai degrabă al începutului existenței independente odată cu prima respirație) este considerat a fi suficient şi definit.

Harta natală reprezintă „forma-germene" a sinelui individual. Astfel, ea este considerată strict un *tipar arhetipal* rămas neschimbat şi complet independent. Ea se referă la „ființare" şi nu la „devenire". De aceea, toate valorile sale şi toate operațiunile arhetipale asociate cu ea ar trebui considerate din perspectiva nivelului arhetipal. Astfel gradul trebuie folosit pentru analiza temporală, deoarece el este o valoare arhetipală permanentă şi nicidecum mereu-schimbătorul factor al mişcării zilnice a Soarelui - sau oricare asemenea factor - aparținând lumii fenomenale.

Cititorul ar putea întreba: dacă harta natală nu se referă la „devenire", care este atunci semnificația acestei „analize temporale"? Aici suntem din

nou confruntați cu o problemă metafizică. Ea poate fi totuşi clar formulată prin referirea, încă o dată, la exemplul construirii unui templu. Harta natală reprezintă „schița" care oferă forma-germene a templului. Orice arhitect care priveşte această schiță va şti, fără nici o îndoială, că mai înainte ca templul să fie efectiv construit, vor trebui săpate temeliile; că va trebui angajată o anumită categorie de muncitori, iar o alta mai târziu; că un anumit tip de materiale vor trebui livrate pentru temelie în stadiul incipient al operațiilor, iar un alt tip mai târziu. Dacă el cunoaşte starea exactă a lumii afacerilor, va fi capabil să indice chiar şi data aproximativă a terminării clădirii.

Toate aceste lucruri le va şti pur şi simplu din analiza schițelor şi din studiul solicitărilor pentru actualizarea structurii, pe care o deține în *potențialitate.* Poate că nu le ştie cu cea mai mare exactitate, căci va depinde mult de abilitatea materialului uman folosit (ingineri, maiştri, muncitori etc.) şi de condițiile sociale generale care pot afecta serios operațiunile de construcție. Dar va şti îndeajuns pentru a căpăta un tablou, mai degrabă exact, al variatelor stadii operaționale şi al timpului cât va dura fiecare stadiu.

Este exact ceea ce înțelegem prin „analiza temporală" a hărții natale. Ea nu lucrează cu „devenirea adevărată" (sau cu ceea ce Bergson numeşte „durată"), pentru că se întinde într-un grafic de lucru al potențialităților-germene care face ca procesul să fie legat de „timpul matematic" şi nu de „durata creativă". De fapt, o asemenea „durată creativă" este prin esența ei *imprevizibilă.* Fiecare moment este nou şi creşte dintr-un ocean de infinite posibilități.

Ce trebuie atunci să facă astrologul? Tot ce poate face este ca în determinarea previziunii sale, să lucreze cu probabilități şi cu medii statistice. El adoptă aşa de multe concepții despre viitorul proces necunoscut, din aşa de multe unghiuri, încât pentru necunoaşterea creativă va rămâne doar un mic spațiu. Dar a rezuma toate aceste păreri probabile ar fi o sarcină uriaşă; şi chiar dacă evenimentele efective sunt prevăzute corect, va rămâne întotdeauna o valoare misterioasă neprevăzută: valoarea semnificației. Acceptând faptul că se cunoaşte fiecare pas al viitorului destin al unui individ, ce semnificație va fi extras individul din întreaga sa viață, când se află pe patul de moarte? Nimeni nu poate spune. Nici măcar Dumnezeu nu poate şti. Pentru că Dumnezeu este în afara unor astfel de „rezumate de semnificație". Aceasta este devenirea lui Dumnezeu - durată pură şi creativă: Misterul insondabil care este Viața însăşi.

Tot ce poate face „analiza temporală" este să observe jaloanele importante de pe drumul împlinirii personalității. În unele cazuri de importanță majoră în destinul individului - ca în cazul marşului asupra

Romei în viața lui Mussolini - bornele marchează o apariție clară care în sine, în mod obiectiv, reprezintă un punct de cotitură crucial. Dar astfel de cazuri nu sunt multe, şi de ce ar fi? În alte cazuri, alte tipuri de factori care servesc la determinarea întregului „proces de viață" pot determina accelerarea evenimentelor efective. Factorii produşi de analiza temporală a hărții natale (şi această *analiză* temporală este susceptibilă de mult mai complexe dezvoltări decât am indicat în schița noastră) se referă la destinul arhetipal, la ceea ce înseamnă Sinele individual în operare: totalitatea operativă. Ei lucrează cu manifestările independente ale ființei potențiale. Ei sunt cei mai abstracți şi totuşi cei mai puternici, într-o lume dominată de forma-germene a sinelui individual.

Înainte de a ajunge să investigăm progresiile şi direcțiile, mai trebuie subliniat un punct. Ne amintim de el pentru că unii astrologi englezi folosesc această metodă de *analiză* temporală în variate moduri) sub numele de „direcții simbolice". Această calificare ca „simbolică" reprezintă cea mai mare inducere în eroare, pentru că tinde să se creadă că progresiile şi direcțiile obişnuite *nu* sunt simbolice. Aceasta este marea eroare. *Toate progresiile şi direcțiile sunt pur simbolice;* şi acest fapt ar trebui bine înțeles, pentru că pe aceasta bază se distruge total teoria influențelor planetare - când termenul „influență" este considerat a semnifica emanația razelor sau undelor care acționează fizic sau psihologic asupra unui *individ particular.*

Fiecare cuvânt din această ultimă propoziție ar trebui analizat cu atenție, ca să nu se ajungă la vreo concluzie greşită sau prematura. Toate progresiile şi direcțiile sunt simbolice, pentru că echivalarea unui an cu o zi sau cu o perioadă de patru minute (în direcțiile primare) este pur simbolică. Cum se poate eşua în a se recunoaşte adevărul acestei afirmații, este greu de înțeles. E adevărat că putem spune că omul individual *(microcosmos)* reprezintă o imagine sau o corespondență a sistemului solar *(macrocosmos), şi* că ciclurile de mişcare dintr-unul determină răspunsuri analoge în celălalt. Aceasta înseamnă că sistemul solar este presupus a fi simbolul omului individual, iar mişcările ciclice ale corpurilor cereşti în jurul Pământului *corespund* proceselor ciclice ale forței de viață în oricare din organismele vii de pe Pământ. Evident, nu există diferență în a spune „corespund" sau „sunt simboluri ale". Dacă cineva vede o diferență între cele două expresii, este o dovadă că nu a înțeles realitatea vitală a simbolurilor - în special a simbolurilor valabile colectiv, cum ar fi „imaginile primordiale" sau „arhetipurile" despre care vorbeşte Jung - sau că utilizează termenul „corespondență" fără a intra în semnificația reală a acestui termen.

Toate progresiile şi direcțiile sunt simbolice şi de aceea orice sistem „lucrează" atât de bine pentru astrologul care s-a identificat cu el (care *crede* total în acesta) şi nu atât de bine pentru cel care nu e obişnuit cu

„atingerea” lui. Întocmai ca în practica medicală, un medicament îl vindecă mult mai rapid pe un pacient care „crede” în acesta, decât pe unul care îl ia fără tragere de inimă - şi prin „credința” nu mă refer la credința *conştientă* că medicamentul va vindeca, ci mai degrabă la dorința *inconştientă* de a fi vindecat, care se ataşează medicamentului ca un *simbol al salvării.*

Acelaşi lucru este adevărat şi în ce priveşte vindecarea spirituală, convertirea religioasă şi toate cazurile de „metamorfoză profundă a vieții”. Ele apar pentru că puterile adânci ale vieții interioare (spune-i „inconştient” sau oricum vrei!) s-au concentrat în jurul unui „simbol”, o imagine a salvării sau a reînnoirii de sine. Nu este o idee abstractă, să fim bine înțeleşi, ci o imagine concretă, vizibilă, în mod evident senzorială. Astfel, ideile de „Dumnezeu personal”, de *guru* sau de „învățător spiritual” sunt toate imagini şi simboluri ale totalității operative, adică ale vindecării şi salvării.

Necazurile încep când simbolul este luat ca o realitate materială, pentru că atunci persoana începe să creadă că o *entitate externă o influențează* dintr-un fel de bază aflată în exterior. „Saturn mă crucifică!” aclamă pasionatul de astrologie; „un magician negru mă persecută!” țipă înfricoşat cel care a apucat pe calea ocultismului. Şi frica se strecoară înăuntru şi *dezintegrează personalitatea.* Nici Saturn şi nici magicianul negru nu au vreo semnificație pentru cineva, dacă nu sunt văzute ca un simbol al fazei procesului de viață prin care trebuie să treacă fiecare persoană umană, la unul sau altul dintre nivelurile de ființare.

Cu alte cuvinte, înfricoşătoarea „cuadratură a lui Saturn cu Soarele” sau „Magicianul negru” sunt întâmplări care au realitate în *sfera personalității.* De aceea cărțile sănătoase de ocultism spun că „Stăpânul negru” nu este încarnat, ci funcționează doar în planul mental. Aceasta este un fel de a spune - în concordanță cu terminologia specifică filozofiei oculte - că o asemenea Putere păcătoasă este un simbol (sau arhetip) care, în anumite perioade ale procesului de individuație, este activat în interiorul psihicului. La fel, într-o anumită perioadă din viața viermelui, pielea sa exterioară se întăreşte şi, în cadrul a ceea ce a devenit o crisalidă, apare un proces de dezintegrare organica completă, până când crisalida ajunge să fie doar o piele groasă umplută cu o substanță gelatinoasă. Dar dincolo de această gelatină aparent incipientă, fluturele îşi va forma curând splendoarea aripilor.

Tot astfel este şi simbolica poveste a sufletului, aşa cum a ajuns să fie cunoscută de-a lungul mileniilor de eforturi umane pentru dobândirea stării spirituale. Viermele poate foarte bine să spună: „O soartă oribilă! Saturn este în conjuncție cu Soarele meu şi vezi cum pielea mea moale se îngroaşă!”, iar ceva mai târziu poate striga: „Ajutor! Soarele meu progresat vine spre Neptun şi, vezi, totul din mine se dizolvă într-o gelatină!” într-

adevăr, Saturn şi Neptun ar putea fi „figuri de stil" adecvate, simboluri valabile pentru ceea ce se întâmplă. Simbolurile chimice pot fi folosite în mod efectiv pentru a descrie apariția; sau o secvență simfonică în care structura de ton normală ar da locul unei dezvoltări disonante şi atonale. Toate sunt simboluri - simboluri ale ritmului procesului de viață care aduce galaxiilor, viermilor sau psihicurilor umane perioade calculabile de transformare.

Progresiile sau direcțiile astrologice sunt mijloace simbolice de calculare a perioadelor de început şi de desfăşurare a acestor perioade şi, ca atare, sunt extrem de valoroase pentru omul care doreşte să trăiască în termenii *semnificației conştiente.* De aceea ele sunt neprețuite din perspectivă spirituală, dar lipsite de valoare pentru oricare alt scop. Nu se poate face nimic cu ele, în afară de a înțelege şi a fi mai conştient. Altfel totul este iluzie.

Formarea progresiilor, direcțiilor şi tranzitelor

Progresiile şi direcțiile se *bazează* pe *analiza* mişcării efective a planetelor sau a cuspidelor *după* momentul naşterii. Ele se *bazează* pe ideea că naşterea nu reprezintă un gest *final* şi că actul naşterii se prelungeşte în timp, se întinde pe o perioadă de ore (direcții primare) sau zile (progresii secundare), permițând astfel să se prevestească întâmplările ce se vor obiectiva pe parcursul vieții.

Acesta reprezintă un punct foarte important, de obicei neînțeles. Toate progresiile şi direcțiile care reclamă studiul mişcării planetare efective după naştere (momentul primei respirații), implică faptul că individul nu este o personalitate completă în virtutea primei sale respirații. Individuația nu se termină atunci. Şi e nevoie de ceva mai mult timp, de *mai multă respirație,* înainte de a se încheia. Astfel, existența este văzută ca un proces de împlinire. Acest proces, din punct de vedere cosmic sau spiritual, atinge o împlinire tot atât de perfectă, pe cât atinge individul în corpul care începe să trăiască ca un organism independent, la câteva ore după naştere şi la câteva săptămâni după naştere - aceasta în funcție de situarea noastră la nivelul factorului individual sau la nivelul factorului colectiv.

Acesta poate părea un punct dificil de înțeles; totuşi, este foarte simplu, dacă realizăm faptul că omul ca personalitate (corp plus psihic) este rezultatul interacțiunii factorilor individuali şi ai celor colectivi. Aceşti factori pot fi considerați în mod separat, pentru că fiecare clasă operează la un anumit nivel de viață; sau, altfel spus, *are propriul său ritm de viață.* Acum ritmul de viață al factorilor individuali este asociat şi simbolizat în astrologie de rotația *axială* a Pământului: ritmul zilei şi al nopții. Pe de altă parte, ritmul de viață al factorilor colectivi este asociat şi simbolizat de revoluția orbitală a Pământului: ritmul anotimpurilor.

Începem astfel cu ideea: prima respirație nu este suficientă pentru a împlini personalitatea. Următorul punct: oare când va atinge această personalitate împlinirea relativă? Pentru a răspunde la aceasta trebuie să analizăm personalitatea in factorii săi componenți şi vom spune:

1). Factorul individual va atinge relativa împlinire în câteva minute sau ore.

2). Factorul colectiv va atinge relativa împlinire în câteva zile sau săptămâni.

3). Organismul - în şi prin care aceşti doi factori sunt asociați ca şi comportament efectiv în întregul mai vast al societății umane - va opera ca un organism (adică ca psihic şi corp) pentru mulți ani sau decenii.

Împlinirea în factorul individual pare cea mai rapidă, pentru că este asociată rotației axiale a Pământului şi nu (după cum este factorul colectiv) revoluției orbitale a Pământului. Am afirmat însă că împlinirea este relativ absolută şi că ea nu depinde de valori mai mici sau mai mari, scurte sau lungi. Dacă vă plasați şi vă uitați la orizont sau la meridian, veți vedea *tot zodiacul* cum trece prin fața ochilor dumneavoastră în decurs de 24 de ore; şi, din punct de vedere astrologie, aceasta înseamnă că ați atins împlinirea totală - pentru că zodiacul simbolizează *cercul totalității perfecte.*

Dar, din punct de vedere al revoluției orbitale şi al ritmului anotimpurilor, veți vedea întregul zodiac trecând pe linia relației Pământ-Soare (care simbolizează factorul colectiv, organic şi vital) abia după un an. Astfel, veți atinge totalitatea perfectă numai după un an întreg. Însă totalitatea este totalitate, indiferent de măsura duratei întregului în care ea se manifestă. Deci, din punct de vedere al totalității, un ciclu complet de rotație axială (o zi siderală) şi un ciclu complet de revoluție orbitală (un an solar) sunt analoage - pentru că ambele reprezintă *experiența întregului zodiac*

A experimenta întregul zodiac înseamnă, pentru Sinele individual, a progresa prin cele 24 ore de „in-sufiare" de după naştere. Înseamnă „a inspira" întregul zodiac, aşa cum este văzut din punctul de vedere al rotației Pământului.

A experimenta întregul zodiac înseamnă, pentru ființa colectiv-organică, a progresa printr-un ciclu complet de schimbări solare şi sezonale de un an. Înseamnă a experimenta întregul ciclu de viața vegetală - pentru că această ființă colectivă, organică din noi este, arhetipal vorbind, un copac sau o plantă; un punct al discuției care este în afara scopului acestei cărți.

Putem duce mai departe analogia şi să analizăm ciclul de rotație al axei Pământului, Marele cerc polar (ciclul de precesie) de 25868 ani. Acesta constituie, de asemenea, un întreg „ciclu de experiență" şi este „zodiacal", cel puțin în sensul că fiecare meridian al planetei noastre în timpul acestui

ciclu ajunge, prin precesie, în conjuncție cu fiecare grad al zodiacului (aceasta înseamnă acelaşi lucru cu a spune că punctul vernal vine în contact în mod succesiv cu fiecare meridian).

Avem astfel trei cicluri, fiecare reprezentând o *deplinătate a experienței zodiacale;* se poate spune că fiecare este, sub aspect simbolic, egal sau analog celorlalte: ziua sideral㠸 anul sideral şi Marele cerc polar. Ele se referă la factorul individual, la factorul colectiv şi la factorul planetar. Dar am văzut anterior că atunci când vorbim de factorul planetar, ne referim la viața „Individului planetar" al cărui „Eu sunt" este simbolizat prin axa de rotație a Pământului: axa polară. Astfel, un Mare ciclu polar reprezintă ciclul de împlinire al factorului individual în Ființa Planetară, pe care o putem numi „Logos-ul Planetar" sau „Dumnezeu".

Şi aici suntem confruntați cu o situație foarte interesantă, chiar misterioasă. Atunci când am vorbit despre Marele ciclu polar, am prezentat două alternative de subdivizare a acestui ciclu. Dacă îl împărțim în conformitate cu perioadele vibratorii, numite „nutații" avem o diviziune a întregului ciclu în, să spunem, 70 de perioade de câte 370 de ani solari (20 de cicluri de Noduri lunare). Dar dacă urmau ceea ce H. P. Blavatsky pretinde a fi „calculația ezoterică" (prezumtiv substanțializată de citatul din Kabbala), avem în schimb o împărțire în 370 de perioade de câte 70 de ani.

Aceasta este foarte interesant legat de problema noastră prezentă; pentru că acolo avem două valori (370 şi 70) care pot fi luate că lungimi arhetipale ale ciclului de personalitate umană. Amândouă sunt adevărate, doar că se referă la lucruri diferite. Şaptezeci de ani (trei de douăzeci şi zece), constituie perioada *karmică* de manifestare *individuală* în personalitate (adică ciclul relației noastre individuale cu Individul Planetar). Trei sute şaptezeci de ani constituie perioada de manifestare a personalității arhetipale: personalitatea ca organism spiritual, ca o structură permanent perfectibilă, gata să devină o *celulă a Ființei Planetare.*

Problema aceasta nu poate fi în întregime analizată aici, dar noi trebuie să o aducem în discuție, în măsura în care ne conduce la recunoaşterea acestui ciclu „ezoteric" de 370 de ani, care reprezintă ciclul real de împlinire a personalității. Evident, nici o personalitate obişnuită (de la vremea Patriarhilor încoace) nu atinge o asemenea durată de manifestare în corp; dar tocmai acesta este motivul pentru care nici o personalitate obişnuită nu atinge, *în acest stadiu de dezvoltare planetară,* împlinirea ca personalitate.

Şi aceasta este exact ceea ce subliniază progresiile astrologice; pentru că prin echivalarea tradițională „o zi după naştere sau patru minute după naştere echivalează cu un an al procesului de viață", se observă deodată că nici un ciclu de progresii sau direcții nu este vreodată împlinit.

Cu alte cuvinte, factorul *individual* din om nu experimentează întregul

zodiac, ci numai, să zicem, 70 de grade din el, măsurate pe ciclul rotației axiale a Pământului. La fel, factorul *colectiv* experimentează 70 de grade ale zodiacului - măsurate pe cercul revoluției orbitale a Pământului. Şi *personalitatea* poate „păstra corpul şi sufletul laolaltă" numai pentru 70 de ani - dintr-un ciclu de împlinire totală de trei sute şaptezeci de ani.

Avem, cu alte cuvinte, trei cicluri de împlinire: ziua siderală, anul solar şi ciclul de împlinire a personalității de 370 de ani. Acestea pot fi considerate ca fiind analoage (sau „egale") în termenii împlinirii. *0* unitate dintr-un ciclu corespunde unei unități din celelalte două cicluri. Unitatea zilei siderale (rotația axială) reprezintă o perioadă de 4 minute în timpul căreia meridianul mişcă spațiul unui grad zodiacal-Unitatea anului solar (revoluția orbitală) reprezintă ziua solară pe parcursul căreia Soarele pare a se mişca pe o medie de 59°8' Şi se spune că aceste două unități sunt echivalentele unui an de viață a personalității[47].

Calculația bazată pe formula „o zi echivalează cu un an" se sprijină pe faptul, deseori menționat, că pentru „axa polară" - care simbolizează „Eu sunt"-ul planetar - un an înseamnă o zi (6 luni de lumină, 6 luni de întuneric, teoretic). Prin urmare, dacă patru minute reprezintă echivalentul unei zile, şi o zi este egală cu un an, rezultă de aici că patru minute corespund, de asemenea, unui an - aşa cum se înțelege din „direcțiile primare".

Principalele puncte care trebuie înțelese într-o asemenea chestiune complexă sunt: 1) că „direcțiile primare" se referă la ciclul rotației axiale a Pământului şi la factorul individual din om; 2) că „progresiile secundare" se referă la ciclul revoluției orbitale şi la factorul colectiv din om; 3) că ambele sunt expresii asociate faptului că naşterea nu înseamnă împlinirea personalității şi că, de aceea, naşterea este un *proces care continuă,* care se desfăşoară pe trei niveluri: individual, colectiv şi organic (personalitate); 4) că fiecare din aceste trei niveluri sau factori ai ființei îşi are propriul său ritm de dezvoltare, care îl asociază cu ciclul împlinirii.

Astfel fazele dezvoltării factorului individual pot fi determinate din pozițiile planetare, după naştere, de-a lungul ciclului de rotație axială. Fazele dezvoltării factorului colectiv pot fi determinate din pozițiile planetare, după naştere, de-a lungul ciclului de revoluție orbitală, iar fazele dezvoltării personalității, în măsura în care sunt determinabile prin mediul social şi planetar, pot fi calculate din pozițiile corpurilor celeste an după an - adică de-a lungul ciclului său de împlinire de 370 de ani. Asemenea poziții se numesc „tranzite".

---

[47] Într-un alt sens, ele corespund unei perioade de 70 de ani a Marelui cerc polar în timpul căreia echinocțiile mută spațiul aproximativ cu un grad. Astfel, fiecare viață Umană şi durata sa de 70 de ani este văzută ca o „unitate de acțiune" în activitatea Ființei Planetare: un scurt gest celular!

Aceasta ne oferă apoi trei metode fundamentale de determinare a fazelor procesului de viață care continuă, se prelungeşte şi conduce la împlinirea relativă a ființei umane, al cărei tipar structural este arătat în harta natală: direcții primare, progresii secundare, tranzite.

În general vorbind, în aceste trei cazuri este utilizată aceeaşi procedură: pozițiile planetare sunt calculate pentru orice perioadă de timp dorită, şi se obțin astfel noile poziții (progresate, direcționate, tranzitate), care sunt comparate cu pozițiile radicale sau de naştere; sau, în unele cazuri, sunt considerate în noile lor relații reciproce. Sunt astfel determinate „aspecte" care definesc sau caracterizează procesul de viață sau condiționarea de viață generală, într-un an, lună sau zi de viață dată. În fiecare caz sunt generați *noi* factori planetari prin folosirea acestei metode care, fie înlocuieşte, fie modifică semnificația celor douăzeci şi patru de factori originali care constituie harta natală;

În timp ce în metoda studiată anterior a „analizei temporale a hărții natale", singurii factori utilizați sunt aceşti douăzeci şi patru de factori primari precum şi factorii secundari produşi de combinația factorilor primari.

Din ceea ce s-a spus în acest capitol, s-a dobândit o înțelegere mai mult sau mai puțin clară a valorii şi semnificației relative a metodelor fundamentale utilizate în astrologie, pentru a exprima factorul temporal şi de devenire. Vom reveni totuşi la această chestiune complexă, întrucât vom rezuma discuția noastră referitoare la utilizarea şi interpretarea hărții natale şi a progresiilor în relație cu marele scop al integrării şi realizării personalității. Dar înainte de a atinge acest punct, pare necesar să acordam mai multă atenție tehnicii progresiilor, direcțiilor şi tranzitelor, astfel încât cititorul să poată deveni familiar cu ele şi cu relativa lor importanță şi semnificație.

XIII. TEHNICA PROGRESIILOR, DIRECŢIILOR ŞI TRANZITELOR

Progresiile secundare

Aceste progresii sunt cele mai utilizate astăzi şi se găsesc explicate în orice manual bun de astrologie. Tehnica lor este simplă şi toţi factorii solicitaţi se găsesc în obişnuitele efemeride astrologice. Ceea ce măsoară ele în principal sunt schimbările în relaţia Pământ-Soare, adică în relaţia organismului cu principiul ordonator al vieţii. Aceasta relaţie evoluează în mod constant prin procesul vieţii, fiind diferită la tinereţe, la maturitate şi la bătrâneţe. Un index al semnificaţiei şi modului de operare al acestor constant schimbătoare relaţii Pământ-Soare se găseşte în „Soarele progresat" - gradul, poziţia semnului şi casei sale, precum şi în aspectele pe care le face cu alte planete.

Progresiile secundare sunt calculate în raport cu mişcarea aparentă a Soarelui iar ziua solară - de la amiază la *amiază* - este unitatea de bază. Se spune că o asemenea unitate este egală cu un an de viaţă, întrucât mişcarea zilnică a Soarelui nu e constantă, valoarea sa exactă trebuie găsită în efemeride. Poziţia Soarelui în fiecare zi de după ziua naşterii dă poziţia „Soarelui progresat" de-a lungul fiecărui an după naştere.

Progresiile secundare se referă la mişcarea orbitală a Pământului, deci la mişcarea aparentă a Soarelui pe ecliptică. De aceea factorul solar domină complet aceste progresii. Ele reprezintă un factor de integrare, deoarece Soarele simbolizează, fie principiul vital în corp, fie Sinele in cadrul personalităţii totale.

Ceea ce vedem în „Soarele progresat" este modul în care procesul de integrare a personalităţii se desfăşoară după naştere, modul în care substanţa vieţii colective în mijlocul căreia creşte individul e „asimilată" de acesta - un proces care conduce la maturitatea şi finalitatea unei întregi personalităţi. Progresiile solare lucrează, de aceea, cu dezvoltarea Sinelui-în-manifestare. Ele au de-a face cu variatele stadii de întrupare a Voinţei monadice integratoare; de asemenea, cu modificările principiului vieţii căci acestea controlează procesele organismului fiziologic. Din punct de vedere al împlinirii personalităţii, ele sunt progresiile cele mai importante - mai mult decât pronosticările evenimentelor concrete. Progresiile secundare sunt, mai presus de toate, *solare* în implicaţie şi nimic nu poate fi cu adevărat obţinut de la ele, dacă nu devii părtaş ia calitatea factorului solar în acţiune. Deoarece Soarele reprezintă factorul de integrare, este uşor de

observat faptul că „progresiile secundare” sunt semnificative mai ales în relație cu Marea Operă alchimic-psihologică.

Cele mai valoroase mărturii pot fi obținute din pozițiile planetelor şi ale Lunii - cu condiția ca acestea să fie întotdeauna considerat, oarecum subordonate factorului solar. Planetele progresate indică modul în care tipurile de activitate pe care ele le reprezintă *cooperează în procesul solar general de împlinire.* Progresiile lui Mercur înfățişează atitudinea minții şi a facultăților mentale în „Marea Operă” a alchimistului solar din interior. Progresiile lui Venus se referă la reacțiile emoționale şi la cele estetice; acelea ale lui Marte, la puterea inițiativei şi a impulsului spontan; ale lui Jupiter, la activitățile compensatorii revelator-sufleteşti ale psihicului; ale lui Saturn, la lentele transformări ale însăşi structurii domeniului conştient; ale lui Uranus, la revărsarea forțelor transformatoare şi regeneratoare din lumea ascunsă în interior: ale lui Neptun, la dizolvarea limitărilor şi naşterea conştiinței universale (metamorfoză); ale lui Pluto, teoretic, la posibilitatea unei a doua naşteri.

Cât despre Luna progresată, ea este cea care, dintre toți factorii planetari progresați, se referă în modul cel mai specific la evenimente concrete. Ea indică schimbări exterioare, cercetarea ciclurilor de karma trecută, deschiderea, închiderea şi culminarea fazelor exterioare ale procesului de viață. Întrucât ea trece peste cuspidele caselor (lucru adevărat, într-o oarecare măsură, pentru toate planetele progresate), ea măsoară schimbări clare în accentuările concrete ale vieții. Aceasta este cu deosebire marcat, căci Luna traversează cele patru unghiuri şi, lucrul cel mai important, ascendentul.

Dar chiar şi cea mai puternică şi mai factuală dintre astfel de progresii, Luna în conjuncție cu ascendentul, nu se referă *întotdeauna* la o schimbare concretă. Deseori se indică momentul de timp al deciziei care conduce la schimbare. Din când în când, schimbarea este foarte puternică, deşi exterior nu este recunoscută de nativ - în special dacă acesta aparține tipului introvertit. Acest lucru se întâmplă deoarece, chiar în cazul Lunii (un reflector solar, într-un sens), semnificația apariției trebuie să fie asociată Soarelui progresat. Simbolul gradului acestui Soare progresat oferă una din cele mai bune indicații cu privire la *semnificația spirituală* a celor aproximativ douăsprezece luni cărora le corespunde un grad întreg de progresie solară.

Înainte de a părăsi acest tip de „progresii secundare” - studiu detaliat care ar necesita un mic volum - trebuie menționat un punct important. Am clarificat, nu cu mult în urmă, procedura efectivă prin intermediul căreia unei expresii precum „progresia lui Venus” i se poate da o semnificație efectivă. Cum vom descoperi natura progresiilor lui Venus? Prin referință față de ce? Există în mod evident doua posibilități. Venus progresat este

considerat, fie că formează aspecte cu alte planete progresate ale aceleiaşi perioade-zi progresată, fie că ajunge să formeze relații definite cu planetele în locurile sale originale (radicale) din harta natală. De exemplu, dacă nativul este născut pe 1 ianuarie 1935, Soarele său radical se află în 10° Capricorn şi Jupiter în 16°56” Scorpion. În momentul în care are şapte ani (1942), Soarele său progresat va fi atins poziția Soarelui marcată în efemeridele pentru 8 ianuarie ca 17° Capricorn. Acum s-a format imediat un sextil, în 8 ianuarie, între Soarele *progresat* şi Jupiter *radical* (între 16° 56' Capricorn şi 16°56' Scorpion). Aceasta se observă a avea loc în „procesul de viață” din 1942.

Dacă dorim să considerăm sextilul dintre Soarele progresat şi Jupiter progresat, atunci va trebui să aşteptăm până la 9 ianuarie - când aceste două planete se vor găsi poziționate, respectiv în 18°13” Capricorn şi 18°13' Scorpion. Aceasta amână actualizarea sau împlinirea sextilului natal Soare-Jupiter din viața nativului din anul 1943. Dacă, în locul lui Jupiter, care se mişcă încet, am lua o planetă care se mişcă mai repede, discrepanța dintre datele de împlinire ale aspectelor planetei-progresate-spre-radicală şi ale planetei progresate-spre-progresată ar fi fost mai mare. Întrebarea este atunci: ce tip de aspect ar trebui să selectăm şi dacă, după cum se procedează în mod obişnuit, se analizează ambele tipuri, ar trebui să existe o diferență între cele două?

Aici - ca în multe alte ocazii! - astrologii au păreri diferite. Majoritatea lor recunosc valabilitatea ambelor proceduri, dar unii cred că un tip este mai eficace, alții, celălalt tip. Ca întotdeauna, vom încerca să privim problema din punct de vedere logic şi filozofic. Dacă calculăm aspectele dintre pozițiile planetare progresate şi cele radicale, putem concepe harta radicală ca pe un tipar atât de puternic imprimat în personalitate, încât el care creează psihic şi filozofic puncte sensibile, îndeajuns de semnificative pentru a reprezenta focare de distribuție ale energiei. Întrucât planetele progresate ating aceste puncte (prin conjuncție, opoziție, cuadratură etc.), se transmite o semnificație pe baza activității planetare. Cu alte cuvinte, planetele radicale sunt văzute ca centri permanenți de energie care devin activați, treziți (într-un fel sau altul) deoarece planetele progresate ajung într-un aspect definit cu ele.

Este stabilită astfel o relație semnificativă între o valoare de cunoaştere, de viață, de spațiu, de sine individual (poziții radicale) şi o valoare de împlinire, timp, devenire, flux de viață (planeta progresată). Dacă pe de o parte, două planete progresate sunt asociate prin aspect, atunci relația are loc între două valori ale ultimului tip. De aceea, prin considerarea unor asemenea aspecte ale planetei progresate spre Progresată, navigam în întregime în fluxul fără margini al „devenirii”, fără nici o posibilitate de a ne ancora de forma-germene a „vieții”. Suntem apți a ne disipa interpretarea şi

a pierde *sensul atingerii scopului,* care reprezintă nota dominantă a unei abordări corespunzătoare progresiilor secundare.

În progresiile secundare vedem scopul „vieții" la lucru, prin „devenire". Pozițiile variate ale „Soarelui progresat" pe fiecare grad succesiv al zodiacului de după ziua de naştere arată evoluția scopului activităților vitale în mijlocul schimbării: scopul, aşa cum se perfecționează şi se rafinează de-a lungul vieții. Analiza temporală a hărți natale dezvăluie de asemenea un astfel de scop, dar într-un sens mai arhetipal, subiectiv şi abstract. În progresiile secundare vedem scopul vieții desfăşurându-se prin paşi efectivi; de aici, discrepanța dintre calculațiile obținute prin urmarea ambelor metode.

Fiecare grad de progresie al Soarelui arăta un nou aspect al acestei scop al vieții (simbolizat de gradul Soarelui radical - şi, într-un alt sens, de acela al ascendentului); şi după cum *apare* acesta, „tiparul planetar" radical îşi schimbă încet forma, pentru a se potrivi, ca să zicem aşa, cu acest nou scop. Dacă forma-germene originală a vieții (harta natală) domină efectiv întreaga dezvoltare a personalității - după cum o face, de exemplu, în oamenii complet eclipsați de o misiune supra-personală - atunci pozițiile progresate trebuie să se refere aproape în exclusivitate la pozițiile radicale ale planetelor, pentru că scopul original este absolut constant şi mereu activ. Dar dacă, în cadrul timpului de viață, personalitatea experimentează profunde schimbări de scop, o metamorfoză reală a vieții, atunci aspectele planetelor-progresate-spre-radicală sunt mai puțin valabile şi aspectele planetelor progresate-spre-progresate devin mai semnificative în raport cu schimbările efective.

Direcțiile primare

Aceste direcții au fost prezentate de manualele astrologice în aşa de multe feluri - ele implicând, aşa cum sunt predate de obicei, o mulțime de calcule matematice - încât cercetătorul astrologiei se poate încurca în calculul acestora. Scopul acestei cărți nu permite o prezentare detaliată sau precisă a acestor direcții primare. Dar câteva puncte pot fi clarificate pentru a indica cum se potrivesc ele în mai marea schemă a interpretării astrologice.

Direcțiile primare, vorbind în general, se referă la factorul sinelui individual, pentru că ele sunt calculate de-a lungul ciclului de rotație axială a Pământului. Ele se referă la procesul de împlinire al acestui factor individual. În acest proces, un grad de mişcare este din nou echivalat cu un an de viață, dar factorul care se mişcă nu mai este Soarele, indicele revoluției orbitale a Pământului (cum era în cazul progresiilor secundare), ci meridianul (sau punctul din mijlocul-cerului din hartă). Meridianul se mişcă cu pasul de un grad la o perioadă de patru minute, încheind un

circuit în douăzeci şi patru de ore siderale.

Astfel, această perioadă de patru minute se presupune a corespunde unui an de viață.

În timpul unei astfel de perioade, evident, mişcarea planetelor pe orbitele lor este practic *nulă.* Astfel, în unele sisteme ele sunt considerate a fi absolut fixe, în măsura în care priveşte poziţiile lor zodiacale. Mişcarea lor este produsă de rotația Pământului care, ca să zicem aşa, ridică întregul tipar planetar şi îl răsuceşte după cum s-ar răsuci cadranul radioului. Putem spune că la fiecare patru minute se dă o uşoară mişcare de un grad întregului tipar. Ca rezultat, întregul tipar ocupă noi poziții în termeni de grade zodiacale. Aceste noi poziții sunt asociate pozițiilor originale şi aspectelor calculate între pozițiile originale (radicale) şi cele noi (direcționate). Astfel Saturn, prin poziția direcționată, poate deveni cuadratura Soarelui prin poziția radicală, după zece mici întoarceri de un grad ale cadranului. Şi aceasta ar însemna că la zece ani după naştere, factorul individual din personalitatea nativului va experimenta o criză de împlinire exprimată In termenii cuadraturii lui Saturn cu Soarele.

Dacă acesta ar fi efectiv întregul mecanism de direcții primare, el ar fi identic în operare (dacă nu în principiu) cu tehnica analizei temporale a hărții natale. Dar problemele sunt mult mai complexe. Mai întâi, deoarece direcțiile sunt formate efectiv de-a lungul cercului rotației axiale a Pământului, *care reprezintă ecuatorul* pozițiile planetelor aparent mişcătoare trebuie să fie calculate în raport cu cercul ecuatorial şi nu cu ecliptica (calea mişcării aparente a Soarelui). Aceasta înseamnă că pozițiile planetelor trebuie exprimate în funcție de ascensiunea perpendiculară (distanța de la echinocțiul vernal pe ecuator) şi de longitudine (distanța de la echinocțiul vernal la ecliptică).

De aceea pozițiile radicale ale planetelor trebuie să fie recalculate - prin folosirea de tabele speciale, luând de asemenea în considerare latitudinea planetelor - şi ele vor fi găsite pe noi grade ale zodiacului. Noile poziții, prin mişcare direcționată, vor fi de asemenea exprimate în termeni de ascensiune perpendiculară. Astfel aspectele vor fi calculate între două poziții ascensional-perpendiculare, radicale şi direcționate. Un asemenea tip de calcul oferă cel mai simplu tip de direcții primare. Din punct de vedere simbolic, ele reprezintă creația mişcării regulate a meridianului, purtând astfel, ca să spunem aşa, semnificația mijlocului-cerului. Ele lucrează cu dezvoltarea factorului individual într-un mod spiritual sau arhetipal, în relație cu gândirea şi cu fluxul de putere al ființei.

Dar există tipuri de direcții mult mai complexe, care iau în considerare mişcările efective ale planetelor, declinația lor şi, mai presus de toate, factorul de latitudine al locului de naştere. Latitudinea reprezintă Un factor

asociat orizontului şi ascendentului - pentru că latitudinea locului naşterii trebuie să fie cunoscută pentru a determina gradul ascendentului. Avem astfel un tip de direcții primare care poartă, în mod simbolic, semnificația ascendentului. Ele *lucrează,* cu dezvoltare factorului individual într-un mod personal şi foarte particular. Ele revelează unicitatea destinului individual, realizarea interioară a propriei esențe a individului.

Într-un asemenea sistem de direcții „mundane" trebuie luată întotdeauna în considerare schimbarea reşedinței; pentru că aici se vede cea mai particulară legătură a individului cu factorii planetari: relația strânsă a omului cu Pământul, fie într-un sens obişnuit şi general, fie în termeni de contact spiritual cu marile forțe ale Naturii planetei.

Direcțiile Radix

Pentru a face şi mai uşor determinabil acest prim tip de direcții primare, prin utilizarea obişnuitelor efemeride astrologice, a fost pus la cale un sistem de direcții (de către Sepharial şi, mai târziu, de Vivian Robson), care se numeşte „Sistemul Radix". In acest sistem „arcele direcțiilor" dintre planete sunt calculate pe ecliptică (adică în funcție de longitudine) mai degrabă decât pe ecuator (adică în funcție de ascensiunea perpendiculară). Dacă la naştere Soarele se află în 10° Berbec şi Venus în 29° Berbec, arcul direcției între aceste două planete este de 19 grade.

Conform lui Sapharial şi majorității astrologilor care folosesc cel mai simplu dintre toate sistemele, un an de viață nu este calculat ca şi când ar corespunde exact unui grad, ci doar cu 59"8" - care reprezintă mişcarea medie zilnică a Soarelui (rezultatul divizării a 365 % zile solare la 360 grade). Într-un asemenea sistem, toate punctele de pe harta natală, planetele şi cuspidele sunt mişcate cu acest pas de 59°8" pe an, iar relația dintre aceste poziții succesive (anuale şi lunare) şi pozițiile radicale este analizată în funcție de aspecte.

Acest pas al direcției nu este singurul considerat. Aşa cum mişcarea medie zilnică a Soarelui îi furnizează astrologului un coeficient de direcție, tot astfel mişcarea medie zilnică a Lunii (13°10") este folosită în acelaşi scop, un an de viață corespunzând unui avans direcțional de 13° 10". Această ultimă procedură se numeşte „direcție minoră", în timp ce prima poartă numele de „direcție majoră", minorul fiind întotdeauna subordonat majorului care oferă informațiile fundamentale.

Astfel, dacă considerăm distanța hărții natale între Soare şi Venus (19 grade), vom vedea că un asemenea arc poate fi interpretat ca o determinare a conjuncției Soare-Venus, în mod primar, la vârsta de 19 1 /3 ani (direcții majore) şi de asemenea, în mod secundar, la vârsta de 18 luni, 28 ani şi două luni, 56 ani şi o lună, 83 ani şi cinci luni (direcții minore). Un tabel al echivalenței exacte a arcelor şi perioadelor este dat la sfârşitul cărții

Sistemul Radix scrisă de Vivian Robson.

Un asemenea sistem este foarte apropiat de metoda analizei temporale studiată anterior, însă utilizarea mişcărilor zilnice medii solare şi lunare îi conferă un iz de „progresie secundară". De fapt, nu pare a exista un motiv puternic pentru adoptarea acestor coeficienți de translație a valorilor spațiale în cele temporare, pentru că ar trebui considerată, fie mişcarea zilnică efectivă a Soarelui şi Lunii, fie valoarea arhetipală a unui grad. Sistemul Radix este, în mod evident, un compromis având scopul de a uşura calculul şi simplificarea. Dar odată ce principiul analizei temporale este deplin înțeles, aceasta pare temelie mult mai valabilă pentru a atinge fazele de bază ale operării destinului fundamental al individului.

Tranzitele

Potrivit conceptelor formulate în ultimul capitol, tranzitele nu diferă în mod fundamental de progresii sau direcții. Ele sunt constituite de mişcarea planetară de-a lungul ciclului de 370 ani al împlinirii personalității. Într-o astfel de mişcare, o zi de progresie corespunde unei zile de viață, un an corespunzând unui an. Pentru restul, ele trebuie tratate exact ca progresiile secundare. Aspectele pot fi calculate „progresat spre progresat", sau „progresat spre radical". „Progresat" înseamnă aici pozițiile efective ale planetelor, aşa cum sunt ele văzute în efemeridele anului de viață considerat. Nu trebuie uitat că asemenea poziții şi aspectele formate de ele se referă întotdeauna la domeniul personalității; adică la acea sinteză manifestată de comportament, sentimente şi gânduri, care înseamnă „omul concret", omul care încearcă să-şi actualizeze şi demonstreze într-un organism terestru (în mod fiziologic şi psihologic) totalitatea ființei sale.

Un exemplu va elucida complet acest punct. Să luăm din nou harta lui Mussolini. El s-a născut pe 29 iulie 1883. Să considerăm acum stările „tranzitelor" pentru momentul „marşul asupra Romei", adică 39 de ani şi 3 luni după naşterea sa: 30 octombrie 1922. Ne uităm în efemeride pentru această dată şi notăm pozițiile planetelor (prin longitudine). Aceste poziții ne oferă „pozițiile tranzitate" ale planetelor.

Dacă, pe de altă parte, am fi dorit „pozițiile progresate" pentru aceeaşi dată, ar fi trebuit să ne uităm în efemeridele pentru 6 septembrie 1883 (adică *39 de zile şi 6 ore* de la naştere). Şi dacă am fi căutat «direcțiile primare" pentru pozițiile acestui „marş asupra Romei", ar fi trebuit să considerăm starea rotației Pământului - 157 minute (adică de 39 *ori câte 4 minute, plus 1 minut),* după momentul exact al primei Aspirații a lui Mussolini. Acelaşi proces este utilizat în toate cele trei cazuri, cu excepția faptului că în cazul „direcțiilor primare" factorii considerați sunt oarecum de natură diferită, şi astfel considerarea lor solicită calcule mai complicate.

Revenind acum la „pozițiile tranzitate" pentru „marşul asupra Romei",

găsim că, exact ca în interpretarea progresiilor secundare, sunt Posibile două metode. Prima, înseamnă a studia aspectele „tranzitat-spre-tranzitat"; a doua, înseamnă a analiza aspectele formate între pozițiile tranzitate şi cele radicale. Prima metodă se referă în mod evident la cei mai tranzitorii factori ai situației, la fluxul pur al întâmplărilor, neavând nici o referință particulară la Mussolini ca individ, caracterizând starea de sentimente şi dispoziții generale a tot ce exista pe suprafața Pământului în acea zi.

Găsim apoi că pe 30 octombrie 1922 Luna era în conjuncție cu Uranus, chiar înainte de amiază, în 10° Peşti; că Neptun în Leu era în sextil cu Mercur şi Saturn în Balanță; Jupiter în conjuncție îndepărtata cu Soarele în Scorpion; Marte în trigon cu Nodul Nord şi în conjuncție apropiată cu Jupiter. Per total, determinarea a fost cea mai favorabilă pentru regenerarea publică şi pentru etalarea puterii. Simbolul Soarelui pentru acea zi era „Scufundători de mare adâncime", care indică plonjarea netemătoare în experiență sau, cum interpretează M. Jones „aventura având un scop". Conjuncția Lună-Uranus apărea pe un grad simbolizat prin „Un aviator într-un zbor de mare altitudine, stăpânul cerurilor", care este interpretat a indica „transcenderea problemelor normale către punctul de câştigare a responsabilităților celeste" şi de „încoronare" a eforturilor umane. Toate acestea sunt într-adevăr foarte semnificative!

Dar ele nu se referă la Mussolini ca individ, ci doar la calitatea întâmplărilor lumii acelei zile. Pentru a vedea cum se referă aceste „poziții planetare" la Mussolini ca individ, trebuie să le comparăm cu harta sa natală radicală, forma-germene a destinului său. O caracteristică se manifestă dintr-o dată: Soarele „tranzitat" era în conjuncție exactă cu Nodul Nord al lui Mussolini exact la sfârşitul zilei. L-a sfârşitul zilei el a ajuns la Roma şi a fost invitat de rege să-şi asume toată puterea. Cu alte cuvinte, Nodul Nord este un punct al viitorului destin şi influx de putere, 30 octombrie *era singura zi a anului* când „Soarele tranzitat" care îl vitaliza ar fi operat cu maxim de putere - în raport cu *personalitatea* lui Mussolini. Evident, într-o astfel de eveniment era implicată mai mult decât orice actualizarea personalității.

În acelaşi timp, conjuncția tranzitată Luna-Uranus apărea în casa a patra - o schimbare de domiciliu şi de individualitate concretă - în opoziție cu Partea sa radicală de Noroc - o conştientă (opoziție) asumare de responsabilitate publică (casa a zecea); într-un sens, opunându-se fericirii sale personale (Partea de Noroc). Această conjuncție era cuadratură pentru conjuncția sa radicală Saturn-Lună-Marte, atingând cuadrantul Lunii şi indicând încorporarea (cuadratura) unui destin public (Luna). Neptun tranzitat se află foarte aproape de mijlocul' cerului, în Leu, arătând că puterea colectivității rasiale era concentrata asupra punctului de activitate publică şi putere spirituală a lui Mussolini. În final, Nodul Nord tranzitat se

află pe cuspida casei a unsprezecea, aproape de a intra, prin mişcare naturală retrogradă, în casa activității publice - care indică puterea prietenilor şi asociaților într-o cauză comună. Am putea adăuga mai departe că Mercur şi Saturn tranzitate se aflau în casa a treia, aproape de o opoziție cu Jupiter-ul şi Venus-ul său radical. Aceasta a însemnat o influență restrictivă importantă, care aduce bun simț, moderație şi atenție pentru obiective apropiate (casa a treia) - ca o compensare a planurilor îndepărtate şi grandioase (casa a noua); conjuncția Jupiter-Venus în casa a noua reprezintă un pericol pentru el; şi aceasta poate fi evidentă mai ales în viitorul apropiat, deoarece „Marte progresat" adaugă combustibil unei configurații supra-expansive şi imperialiste.

Această referință la o planetă progresată ne conduce la ideea că în momentul acelui marş asupra Romei, „Luna progresată" a lui Mussolini traversa aproximativ ascendentul său radical - cea mai puternică indicație pentru o schimbare semnificativă a împrejurărilor şi o repolarizare la fel de importantă a vieții personale exterioare. Cel mai important aspect al „direcției primare" este conjuncția lui Marte cu Jupiter, care arată expansiune - de data aceasta legat de factorul individual. Astfel are loc o creştere a încrederii şi autorității individuale, o mobilizare de energii sufleteşti pentru acțiune expansivă.

A studia în detaliu toată structura complexă a progresiilor, direcțiilor şi tranzitelor pentru acest foarte semnificativ moment din viața lui Mussolini înseamnă a ne îndepărta prea mult de scopul acestei cărți; dar credem că s-a spus îndeajuns pentru a indica procedura generală şi a se arăta felul în care aceste trei metode fundamentale sunt operabile în relație una cu cealaltă.

Tranzitele pot funcționa în multe moduri, dar întotdeauna trebuie luate în considerare câteva puncte atunci când planetele tranzitate sunt asociate hărții natale. Întâi de toate, planetele rapide, cum ar fi Mercur, Marte şi Venus, formează aşa de multe şi de frecvente aspecte cu planetele radicale, încât importanța acestora este foarte mică. În asemenea cazuri trecerea unei planete tranzitate printr-o casă radicală înseamnă de obicei cel mai valoros factor de determinare; mai ales, pentru că fiecare planetă tranzitată traversează „unghiurile" hărții radicale, sporind astfel temporar în viața personalității funcția simbolizată de fiecare dintre unghiuri, în funcție de tipul de activitate reprezentat de planetă.

Tiparele făcute de planetele care se mişcă lent (Uranus, Neptun şi Pluto) sunt, totuşi, de mare importanță, pentru că prin aspectele pe care aceste planete tranzitate le fac cu planetele radicale (şi prin trecerea lor prin casele radicale) influența colectivităților umane şi ale societății în general asupra dezvoltării personalității pot fi schițate cu Precizie. Tranzitele lui Uranus eliberează geniul individului (sau «nebunia") şi îl fac eficace din punct de

vedere social. Tranzitele lui Neptun se referă, din contră, la presiunea factorilor colectivi sau de grup asupra individului care se luptă pentru dreptul său de a fi individ. Tranzitele lui Pluto aduc personalității (atunci când sunt eficace) chemarea unei noi ordini. Ele *forțează,* personalitatea să se alinieze 1a noi idealuri şi la noi forme sociale. Ele pot *cauza* morți care afectează destinul în sfera personalității; de asemenea, parteneriate care *afectează,* destinul.

Tranzitele lui Jupiter şi Saturn se referă mai ales la maniera în care ego-ul omului funcționează spre exterior; spre faze de dezvoltare inhibitoare şi formatoare, în cazul lui Saturn; spre tipuri expansive şi compensatorii de eliberare sufletească, în cazul lui Jupiter. Ciclul de 29 ani al lui Saturn şi cel de 12 ani al lui Jupiter reprezintă factori importanți în procesul de viață, în special în legătură cu ceea ce se poate numi „factorul sufletesc".

Influența planetelor tranzitate este mult accentuată atunci când o conjuncție sau o opoziție a acestor planete nimereşte un punct important al hărții radicale. Astfel, fiecare lunație (conjuncție-şi-opoziție a Soarelui cu Luna) are semnificație pentru personalitate, dacă apare în aspect puternic față de o puternică planetă radicală (sau unghiuri). Această semnificație este mult sporită în cazul eclipselor. De exemplu, eclipsa din 29 iulie 1935[48] asupra Soarelui lui Mussolini se poate dovedi a fi de o remarcabilă semnificație. O masă de planete care tranzitează un punct radical puternic este, bineînțeles, de o importanță încă şi mai mare.

Un alt şi foarte valoros mod de utilizare a tranzitelor se găseşte în alcătuirea unei hărți aniversare. O astfel de hartă se întocmeşte pentru fiecare zi de naştere şi arată, de regulă, într-un mod foarte exact, tipurile de întâmplări personale aşteptate să se producă în anul respectiv din viața nativului (adică de la o zi de naştere la alta). Dar şi aici există cel puțin două metode fundamentale de întocmire a unei hărți aniversare:

1). Harta aniversară este calculată pentru momentul originar al naşterii, la locul de rezidență (nu la cel de naştere);

2). Harta aniversară este calculată pentru momentul în care „Soarele tranzitat" se întoarce exact în poziția *zodiacală* pe care a ocupat-o la naştere. Acest moment poate să nu cadă în aceeaşi zi cu cea a naşterii. De aceea o asemenea hartă se numeşte, în loc de „hartă aniversară", „harta revoluției solare". Ea poate fi întocmită, fie pentru latitudinea locului de naştere, fie pentru latitudinea locului de rezidență. Prima este preferabilă pentru că acest tip de hartă este corelat în mod clar cu harta natală prin identificarea factorilor solari - şi astfel cu latitudinea naşterii.

În ambele cazuri, tiparul caselor este de obicei diferit de acela al hărții natale, dacă nu cumva, în primul caz, nativul îşi are reşedința în locul

[48] Aceasta a fost scrisă în 1934.

naşterii. Dacă se doreşte păstrarea tiparului de naştere al caselor, atunci harta aniversară trebuie calculată pentru locul naşterii; cu alte cuvinte, poziţiile tranzitate ale planetelor sunt marcate în interiorul cadrului de referinţă radical al caselor. Acesta reprezintă modul general în care sunt calculate tranzitele.

Am văzut astfel, pe scurt, felul în care operează variatele tipuri de progresii, direcţii şi tranzite. Dacă avem grijă să menţinem întregul tablou pe care îl fac aceste sisteme, şi dacă am înţeles exact împărţirea psihologică a întregii fiinţe umane în factori individuali, colectivi şi de personalitate, nu ar trebui să avem dificultăţi în a controla o situaţie complexă.

Aspectul pe care am dori să-l accentuăm - şi credem că nu a fost îndeajuns de accentuat până acum - este că nu există o diferenţă fundamentală între progresii, direcţii şi tranzite. În aceste trei sisteme stabilim o corespondenţă între unităţile celor trei cicluri: ciclul zilnic (factorul individual), ciclul anual (factorul colectiv) şi ciclul de 370 de ani (factorul personalităţii), şi citim starea efectivă a cerurilor după naştere, pe baza acestor unităţi ciclice, echivalându-le după cum dorim.

Asemenea citiri ale poziţiilor post-natale trebuie să se refere, în cele mai multe cazuri, la harta natală, pentru că aceasta din urmă reprezintă forma-germene a fiinţei, şi pentru că „devenirea" nu poate avea *semnificaţie* decât în termenii „fiinţei". Valori pure ale „devenirii" pot fi determinate, în mod util, în cazuri precum aspectele planetare „progresat-progresat" şi „tranzitat-tranzitat". Dar din acestea se obţin informaţii legate (doar în cazul progresiilor) de fluxul „devenirii personalităţii", şi doar în cazul tranzitelor informaţii referitoare la starea mediului general. Întrucât preocuparea noastră principală este procesul în urma căruia individul, după asimilări succesive de valori colective, îşi află împlinirea ca personalitate creativă, este evident că noi putem aduce semnificaţie în acest proces doar raportând toţi factorii „devenirii" la forma-germene a „fiinţei" individuale.

Marea dificultate în a lucra cu câteva sisteme de calcul temporal este că timpul de maturizare al aceluiaşi aspect este diferit in fiecare sistem. De aceea, dacă se încearcă pronosticări de evenimente, este într-adevăr foarte greu să ştim ce indicaţie temporală să selectăm pentru eveniment. Câteodată, analizând temeiul tipului de eveniment considerat, se poate şti dacă e mai probabil ca el să se alinieze indicaţiilor date de sistemul factor-individual sau celor oferite de sistemul factor-colectiv etc. Dar aceasta reprezintă întotdeauna o chestiune incertă.

Problema este că nici un *eveniment* nu poate fi prezis cu exactitate folosind astrologia natală. Tipurile psihice de predicţie şi, într-o limită considerabilă „astrologia orară", pot într-un fel produce o mai bună

evidență a exactității pronosticărilor. Ele *localizează* probabil mai bine evenimentele, dar nu pot *conferi semnificație* procesului de viață din care aceste evenimente sunt doar indicatori exteriori. Aici găsim din nou la lucru tipul psihologic al „principiului de nedeterminare". Nimerii nu poate, în mod normal, oferi cu precizie locul unui eveniment şi în acelaşi timp semnificația acelui eveniment. Fiecare factor solicită un tip special de polarizare mentală sau spirituală care, cel puțin într-o anumită măsură, îi exclude pe ceilalți.

Mai mult, de ce oare evenimentele ar trebui prezise cu precizie? Coeficientul de imprecizie reprezintă coeficientul de libertate. Din punct de vedere strict astrologie, cel din urmă este văzut a consta exact din faptul că *există* variate moduri posibile de progresare, direcționare sau „tranzitare" a hărții. Acest fapt se referă la constituția tripartită a omului: principiul mental (individual), principiul sentimental (colectiv) şi principiul comportamental (personalitatea). Gânduri, sentimente şi acțiuni au fiecare o existență cvasi-independentă în om - aşa cum a arătat filozofia ocultă de la sau dinainte de Platon. *Libertatea rezidă în influența reciproc creativă a acestor trei factori.*

Astfel factorul creativ din progresii şi din celelalte este tocmai elementul de inexactitate - disperarea astrologilor! Libertatea, după cum deja am văzut din analiza „cuspidelor", reprezintă elementul „ne-neutru" din viață. Între planul arhetipal şi domeniul comportamentului uman există o misterioasă lume evazivă, care este lumea psihicului uman (mult neînțelesul domeniu *karma-manas-ic* al teozofilor - domeniul *sukshma* al filozofului hindus). Este lumea libertății şi a iluziei; lumea puterii de creație şi a amăgirii; lumea în care realitățile arhetipale sunt *văzute* nu aşa cum *sunt* ele, ci umbrite de mişcarea devenirii - întocmai cum un peisaj este văzut umbrit prin ferestrele închise ale unui tren rapid, în special dacă mişcarea îi produce călătorului rău de tren! Este lumea personalității, lumea relativității - de care filozoful hindus este aşa de doritor să se desprindă. Dar ce înseamnă desprindere? Pentru noi este o simplă aberație, dacă nu înseamnă, înainte de toate, *împlinire-libertatea este cucerită numai prin împlinire.* Şi a fi liber înseamnă întotdeauna a înfrunta ceva ce *nu este cunoscut,* este coeficientul de inexactitate. Se *bazează* pe curajul de a merge înainte fără a se cunoaşte viitorul.

De aceea învățătorii spirituali sau „maeştrii" nu impun *niciodată,* nu arată *niciodată* viitorul exact al unei acțiuni considerate. Făcând aceasta, ar însemna să-i fure omului libertatea sa creativă şi inițiativa sa creativă. Ceea ce poate face omul este să înțeleagă trecutul, astfel încât să priceapă întreaga semnificație a formei-germene a vieții şi destinului său (harta natală), pentru a fi în întregime pregătit să întâmpine orice viitor - să-l întâmpine în mod semnificativ, cu curaj, cu înțelegere - dintr-un asemenea

de punct de vedere „format” toate evenimentele sunt văzute a fi frumoase. Aceasta înseamnă viața creativă şi radiantă a împlinirii.

Rectificarea hărţii natale

Nu putem încheia acest capitol fără a menționa, în cel mai rapid mod, o problemă de importanță majoră, care reprezintă într-adevăr factorul cel mai agravant din orice lucrare astrologică practică. Acest factor este nesiguranța aproape universală în ce priveşte momentul precis la care o persoană a respirat pentru prima oară. Dacă prezentarea fundamentelor astrologiei făcută de noi a fost înțeleasă, va fi evident că toți factorii dintr-o hartă natală care se referă la rotația axială a pământului sunt absolut dependenți de momentul exact al naşterii (prima respirație), deoarece o diferență de patru minute față de momentul naşterii schimbă gradele tuturor cuspidelor, tuturor părților astrologice şi, în consecință, modifică toate calculațiile bazate pe direcțiile primare.

Aceasta înseamnă, bineînțeles, că acolo unde există o astfel de nesiguranță a momentului naşterii, trebuie să existe în aceeaşi proporție o incertitudine privind factorii individuali din personalitatea şi destinul individului. Aceasta este de o importanță capitală pentru orice tip de interpretare în care este subliniat factorul simbolic al gradelor şi, în general, pentru orice tip de interpretare psihologică şi creativă, întrucât o eroare de patru minute a momentului naşterii este aproape de neevitat - considerând modul neglijent în care momentul naşterii este înregistrat de surorile îngrijitoare, precum şi memoria nesigură a mamei şi a rudelor - problema este într-adevăr foarte serioasă. Ea tinde, de fapt, să facă nesigură marea majoritate a interpretărilor astrologice, în special când în procesul de individuație este analizată natura interioară şi factorii spirituali-creativi.

Pentru a depăşi asemenea handicap, astrologul poate recurge la o metodă numită „rectificare”. Ea reprezintă o încercare de a descoperi - printr-una din metodele aflate în uz - momentul exact al naşterii. Bazele variate ale acestor metode de rectificare pot fi în general stabilite după cum urmează:

1). *Identificarea semnului în ascensiune prin trăsăturile specifice ale nativului.* Aceasta se bazează pe faptul că ascendentul se referă la structura ființei individuale - sau mai degrabă la caracteristicile acesteia. Structura, în sensul de structură a oaselor, reprezintă o problemă care depinde mai mult de Saturn şi de Lună. Însă „trăsăturile specifice” nu se referă doar la structura generală a corpului, ci chiar mai mult, la expresia generală a corpului şi in general a feței. Semnul Soarelui oferă mai mult radiația vitală a personalității ca întreg; Saturn şi Luna, scheletul corpului şi ritmul vieții sentimentelor, care este în mare măsură condiționat de acest schelet al

corpului. Ascendentul se referă la exprimarea individului prin corp, la factorul unic al ființei, la maniera în care individul îşi trăieşte viața într-o structură materială. De aceea tipul ascendentului devine de obicei mai evident după vârsta de treizeci şi cinci de ani, pentru că atunci individul ca atare a. devenit mai bine „in-corporat" şi marca sau signatura sa este vizibilă mai clar.

Fiind determinate trăsăturile specifice ale celor douăsprezece tipuri fundamentale de ascendent, astrologul este apoi capabil, uitându-se la. nativ, să-i determine „semnul în ascensiune" - teoretic, evident! Din punct de vedere practic, o asemenea determinare este întotdeauna mai mult sau mai puțin nesigură, deoarece este dificil să se separe factorul ascendent de ceilalți factori care influențează înfățişarea trupească Mai mult, această metodă determină doar natura semnului în ascensiune - care, ca o medie, înseamnă o perioadă de două ore în timpul căreia persoana s-ar fi putut naşte. Aceasta este totuşi o procedură foarte valoroasă, putând fi folosită ori de câte ori persoana nu cunoaşte nici măcar ora naşterii sale.

2). *Rectificarea prin evenimente trecute.* Principiul acestei proceduri se *bazează* pe faptul că, aşa cum e posibil să prezici viitoarele evenimente pornind de la un moment al naşterii cunoscut cu exactitate, tot astfel este posibil să se deducă momentul exact al naşterii din evenimentele trecute cunoscute în mod exact. Aceasta reprezintă „rectificarea" unui moment îndoielnic al naşterii, prin cunoaşterea istoriei vieții nativului. Evident, procedura este una dintre cele mai hazardate, cu excepția cazului când incertitudinea" momentului naşterii este restrânsă la limite de timp înguste - să zicem cincisprezece minute sau o jumătate de oră. Totuşi, este mult mai uşor să găsim aspectul astrologie corect, care reprezintă o expresie a unui anumit eveniment de viață, decât să prezicem un eveniment precis, ca rezultat al unui aspect care apare. Aceasta pentru că destinul trecut înseamnă viață cristalizată - viață *minus* nesiguranța libertății umane.

Să o spunem altfel: nici un eveniment nu apare în viață căruia să nu i se poată asocia simbolic un aspect astrologie, conferindu-i acelui eveniment o semnificație adecvată. Dar nu rezultă că un aspect definit va produce întotdeauna o apariție definită. Un aspect este întotdeauna *necesar* pentru ca un eveniment să aibă loc, dar aceasta nu este o mărturie *suficientă* pentru a prezice în mod exact apariția unui eveniment definit. Un punct important care nu ar trebui niciodată uitat!

Dificultatea constă în a izola întâmplarea specifică trecută care corespunde în mod real sau este semnificată de un aspect particular ce ajunge la maturitate într-un anumit moment. Un nou aspect prin progresie secundară şi unul prin direcție primară pot *părea* a se referi, să zicem, la o călătorie importantă; totuşi, ele figurează ca dată la un an sau doi distanță. Problema care se ridică în procesul de rectificare este următoarea: care e

aspectul de la care se socoteşte momentul necunoscut al naşterii? Două sau mai multe aspecte prin progresii secundare pot fi, de asemenea, luate în calcul, indiferent dacă ele par a semnifica un eveniment definit. Dacă calculațiile se fac plecând înapoi de la aceste câteva aspecte, pot fi găsite câteva presupuse momente ale naşterii.

Astfel, rectificarea implică o foarte complexă serie de verificări şi contra-verificări. Implică socoteli înapoi şi înainte care înseamnă - chiar şi atunci când viața nativului prezintă puncte clare de cotitură (cel mai bun caz pentru rectificare) - cheltuială de mult timp şi multă originalitate. Este absolut necesară o reală înțelegere psihologică a vieții şi a reacțiilor umane, dacă astrologul trebuie să determine care aspect reprezintă cel mai probabil simbolul unui eveniment trecut; de asemenea, abilitatea de a extrage din informația nativă pe care el însuşi poate s-o fi uitat, sau a cărei importanță nu o realizează. O asemenea abilitate nu este atât de frecventă pe cât ar putea părea, şi fiecare psihanalist va fi conştient de acest fapt. Într-adevăr, foarte puține persoane realizează care din evenimentele trecutului lor au fost într-adevăr semnificative; şi nici nu pricep de obicei adevărata semnificație a acestor evenimente.

Cea mai mare valoare a astrologiei constă probabil în ajutorul pe care ea îl dă omului în descoperirea semnificației a ceea ce deja s-a întâmplat. Numai când fiecare factor al istoriei vieții sale se evidențiază cu clară semnificație, pe baza întregului destin de viață - dacă atunci omul este cu adevărat pregătit să dea ochi cu viitorul său, cu inteligență şi înțelegere; cu alte cuvinte, în funcție de adevăratul său sine individual.

După analizarea factorilor astrologiei considerați ca fiind cei mai elocvenți pentru scopul rectificării, credem că cei pe care M. Jones îi menționează în cursul *Astrologia direcțională* sunt, probabil, cei mai buni; în orice caz, sunt cei mai simpli. Aceştia sunt:

1). Trecerea Lunii progresate peste unghiurile hărții natale - care permite calcularea acestor unghiuri în mod exact. Trecerea peste ascendent înseamnă în aproape fiecare caz un indice de schimbare fundamentală în destin sau în realizarea de sine. Marchează de obicei o schimbare semnificativă de rezidență sau de mediu; in multe cazuri, totuşi, o schimbare de „mediu interior", o nouă abordare în realizarea de sine sunt singurele lucruri identificabile, în special în cazul introvertiților tipici.

2) Aspectele lui Marte sau Saturn la meridianul zenit, adică la punctul mijlocul-cerului sau nadir, care deseori se referă la moartea părinților. Asemenea aspecte pot fi calculate conform celui mai simplu tip de direcții primare; din punctul nostru de vedere, ele se referă la ceea ce am numit *„analiza,* temporală a hărții natale". Moartea unui Părinte - în special prima moarte - marchează o eliberare psihologică

clară a factorului individual din aproape fiecare viață. Ea este un eveniment atât de important încât ar trebui observată chiar în forma - germene a destinului, în schițele structurii individuale a ființei. Asemenea moarte este în mod normal însoțită de o eliberare de forțe psihice sau sufleteşti, de la părintele decedat către nativ, iar semnificația acesteia este de obicei extraordinară. Există totuşi cazuri în care înstrăinarea clară a nativului de părinți echivalează cu o „moarte psihologică" a părinților; şi se referă mai degrabă la acest eveniment decât la moartea fizică efectivă.

Aspectele morții care trebuie luate în considerație sunt conjuncția cuadratura şi semi-cuadratura, fie a lui Marte sau Saturn cu mijlocul - cerului, fie cu nadirul. Dacă Marte se află la zece grade față de mijlocul-cerului, moartea unui părinte *poate* apărea la vârsta de zece ani. Dar poate apărea şi la vârsta de treizeci şi cinci de ani (prin aspecte de semi-cuadratură). Din nou, aceste aspecte nu indică *necesitatei* unei morți; dar dacă s-a *întâmplat* o moarte la vârsta de zece ani, şi Marte se arată a fi la 11 grade de mijlocul-cerului, atunci concluzia logică este că poziția mijlocului-cerului nu este corectă şi trebuie mutată cu un grad, astfel încât să facă arcul dintre Marte şi mijlocul-cerului egal cu 10 grade. Aceasta se înțelege prin „rectificarea" unei hărți.

3). *Rectificarea prin perioada prenatală, sau prin ziua de naştere a mamei* reprezintă două metode de importanță inegală şi care diferă mult ca tehnică. Ele sunt puse în aceeaşi categorie pentru că ambele reprezintă încercări de a defini manifestarea factorului individual într-un nou ciclu de viață (prima respirație), în funcție de obârşia maternă. Ideea este că anumite perioade care afectează formarea substanței corporale a ființei, prin mamă, conduc într-un mod măsurabil la începutul perioadei de existență individuală.

S-au spus multe pro şi contra întocmirii unei hărți a momentului conceperii. Noi vom sublinia: concepția reprezintă un moment din viața mamei şi *nu* din viața unei persoane individuale, care în nici un fel nu poate fi numită individ până când nu s-a comportat ca o entitate independentă şi relativ de sine stătătoare: adică, până când nu a respirat. Într-un sens, concepția nu este mai importantă pentru viața viitorului individ, decât momentul când viitorii săi părinți s-au întâlnit. Ea aparține ciclului care antedatează propriul său ciclu individual. Ea este ultima dintr-o serie de evenimente întinzându-se îndărăt până la începutul sistemului solar, care condiționează elementele din care se iveşte individul. Ea recapitulează ereditatea. Dar ereditatea reprezintă pur şi simplu unul din aspectele fundamentale ale factorului colectiv ai vieții; celălalt aspect este mediul. Ea nu determină factorul individual, ci doar condiționează elementele prin care acest factor individual trebuie să se exprime.

În calculația hărții „perioadei prenatale" (care nu pare a se referi la

momentul exact şi efectiv al concepției fiziologice) se stabileşte o relație între ascendentul la naştere şi Luna la momentul aproximativ de concepție. Aceasta înseamnă a spune în mod simbolic că există un moment în viața mamei, aproximativ momentul concepției, când ea presimte în imaginația sa creativă, care va fi şinele individual al viitorului său copil.

Putem încheia spunând că motivul dificultății de a stabili cu exactitate cuspidele caselor şi ale tuturor elementelor referitoare la rotația axială a Pământului este faptul că ele simbolizează adevăratul factor individual din om; şi acest factor individual este într-adevăr sacru. De aceea se cuvine ca el să fie ținut ascuns de privirea cercetătoare a indiscreților şi curioşilor. Gradul exact al ascendentului reprezintă cheia spre unicitatea vieții şi destinului omului. Într-o lume în care individul este atât de des crucificat de stupiditatea colectivă, ar trebui, probabil, să ne bucurăm de faptul că ascendentul şi toate cuspidele - care reprezintă porțile de intrare spre personalitatea creativă cea mai intimă a omului şi spre libertatea sa creativă - sunt de obicei învăluite în mister.

„ Construirea templului" şi punctul Sinelui

Întrucât încheiem această parte a studiului nostru, dorim să ne întoarcem la o chestiune care a fost menționată anterior, dar pe care acum suntem într-o mai bună poziție să o înțelegem. Am vorbit despre progresii, direcții şi tranzite, luând în dscuție ceea ce am numit „analiza temporală a hărții natale". Dar un alt tip de analiză temporală a hărții natale a fost studiat în capitolul „Cadranul caselor". Dacă acum îl menționăm din nou, este pentru că aceste două tipuri de analiză temporală pătrund mai adânc în problema stabilirii valorii reale a „devenirii", decât orice altă metodă obişnuită care prezintă factorii planetari după naştere.

Toate aceste metode (progresii, direcții, tranzite) eşuează în a considera individul ca întreg, susceptibil de perfecțiune. Ele sfărâmă singularitatea, unicitatea şi unitatea simbolizării astrologice. Ele disipează naşterea în perioade nedefinite de minute, zile sau ani şi arată ființa care începe ciclurile de dezvoltare pe care în mod normal nu le poate încheia în starea actuală a destinului uman. Ele îi arată omului cele trei părți ale naturii sale care evoluează în concordanță cu ritmuri pe care nu le armonizează în mod exact. În acestea, este adevărat, stă libertatea - dar şi împlinirea.

În procedura explicată în capitolul „Cadranul caselor" avem de-a face cu împlinirea ciclică. Omul este văzut a fi capabil să încheie construcția templului nemuririi sale într-un interval de 84 de ani (trei cicluri de câte 28 de ani). El este văzut ca cel care experimentează ciclurile întregi de experiență prin care toate planetele sale şi toate relațiile lor reciproce de orice tip imaginat (părți, aspecte etc.), sunt energizate şi exprimate în mod

succesiv. Aici, într-adevăr, este o perspectivă pozitivă, constructivă a omului, un Dumnezeu în formare; în timp ce în progresii, direcții sau tranzite suntem spectatorii unui alergător care porneşte o triplă cursă, dar pe care nu poate spera să o termine. „Soarele său progresat" nu va încheia niciodată cursa zodiacală „Mijlocul-cerului său direcționat" nu va cunoaşte niciodată o zi completă de activitate. Soarele său tranzitat nu se va aşeza niciodată pe o personalitate împlinită prin cei „370 de paşi" ai Marelui şarpe al eternității despre care vorbesc Kabbala şi H. P. Blavatsky.

Care este atunci folosul de a fi născut, dacă individul este sortit să fie înfrânt de karma rasială şi nu poate spera să atingă țelul totalității? Oare nu există nici un om care, în decursul vieții noastre prezente, să atingă împlinirea? Dacă împlinirea este posibilă pentru individ, în ciuda mediului rasial - dacă nu ca o personalitate exterioară, măcar ca un sine individual - atunci progresiile, direcțiile şi tranzitele spun numai o parte a poveştii procesului de viață. Ele ar putea lucra cu corpul fizică tangibil şi cu personalitatea rasială; dar există un domeniu pe care ele nu-l iau în considerare - singurul domeniu, se pare, în care individul poate atinge împlinirea şi, astfel, *nemurirea.*

Analiza temporală pe care am prezentat-o în ultimul capitol nu încearcă să schițeze totalitatea nici unui ciclu de dezvoltare. Ea nu stabileşte anumite limite, nu se referă la un anumit ciclu. Ea dă în mod simplu informația referitoare la anumite momente critice în procesul punerii în practică a implicațiilor conținute în harta natală. Dar asemenea momente critice ar putea fi teoretic repetate *la infinit.* Chiar şi ecuația „un grad egal un an" nu reprezintă un factor necesar al unei asemenea „analize temporale". Pentru că, după cum am conceput această metodă, este doar o chestiune de relație abstractă între douăzeci şi patru de factori *stabiliți.* Ceea ce ea vrea cu adevărat să arate nu reprezintă *momentul* exact al unei apariții, cât *secvența* operațiunilor implicate în procesul de actualizare a potențialităților arătate în harta natală. Cu alte cuvinte, operațiile de construcție pot fi accelerate, dar acoperişul nu va fi pus înainte ca fundațiile să fie săpate. Ceea ce dezvăluie o analiză temporală este, de aceea, o secvența de operații, iar ecuația „un grad egal un an" reprezintă doar un coeficient ce pare a fi cel mai exact în actualul curs al efortului uman. La unele personalități poate fi mai eficace un coeficient mai rapid; de exemplu, 2 *Va grade* pentru un an a fost sugerat de Carter (a douăsprezecea parte a unui semn zodiacal) şi oferă în multe cazuri rezultate foarte semnificative.

Când am detaliat metoda prin care progresul individului ar putea fi schițat prin trei cicluri de 28 ani, am spus, de asemenea, că acesta reprezenta un mod de a determina graficul de operații în construirea Templului omului. Însă prin chiar natura acestui tip de *analiza* temporală a

hărții natale avem de-a face cu *cicluri închise*. Lucrăm cu limite temporale foarte clare - arhetipale - referitoare la durata de viață. Ceea ce nu este făcut când ar fi trebuit să fie făcut, este lăsat pentru totdeauna nefăcut. Dar termenii „făcut" sau „nefăcut" nu se referă la comportamentul personalității, nici la realizările individului. Aici este o dezvăluire a adâncurilor ființei, o sondare solemnă în sanctuarul sufletului individului - în tărâmul semnificației pure.

Aceasta este cu atât mai evident când comparăm ciclul progresiilor Lunii care are loc în aproape 27 de ani, ce aproximează ciclul de 28 de ani a ceea ce am numit „Punctul Sinelui"; de asemenea, ciclul lui Saturn tranzitat, care acoperă întrucâtva o perioadă mai lungă. În timp ce Luna progresată indică mai mult fazele vieții exterioare, iar Saturn tranzitat indică adâncirea lentă sau cristalizarea factorului ego-ului, punctul Sinelui se referă la valori pur interioare, dar care aruncă lumină asupra celei mai tainice determinări a individului şi abilitații sale de a da semnificație vieții.

În încheiere, atragem atenția asupra mişcărilor ciclice ale Punctului Sinelui şi asupra faptului că acest punct nu este un simplu punct, ci o cruce. Cele patru unghiuri ale hărții (cele două axe ale personalității individuale, orizontul şi meridianul) trebuie văzute rotindu-se într-un ciclu de 28 de ani. Apar schimbări subtile de focalizare, subliniind, în unele cazuri, factorul-orizont, în altele, factorul-meridian. Dacă acestea sunt studiate cu atenție, în funcție de indicațiile date de harta natală ca întreg, această metodă dă naştere la un tablou valabil - pentru că este complet - al vieții interioare a individului. Prin el putem vedea - conturându-se vag sau însuflețit, în contrast cu fundalul progresiilor şi tranzitelor mai evidente şi concrete - tiparul dezvoltării lente spre împlinirea individului. Aici omul poate fi desluşit - un succes sau un eşec - nu în funcție de ceea ce face, ci de semnificația şi de frumusețea cu care el investeşte fiecare întâmplare de viață pe calea spre îndumnezeire, sau spre anihilare.

XIV. PRINCIPIILE INTERPRETĂRII ASTROLOGICE

Interpretarea, pentru a fi pe deplin semnificativă şi creativă, trebuie să fie individuală. Prin urmare, nici un om nu ar trebui să-i spună altui om cum să-şi interpreteze experiența, sau orice structură de viață şi eveniment cu care se confruntă. Tot ce se poate face este stabilirea câtorva principii de interpretare universal valabile, care să servească drept pietre de hotar în procesul interpretării; acest proces ar trebui stabilit pentru fiecare individ în parte, în funcție de modul în care acesta a reuşit să interpreteze faptul fundamental al experienței sale: el însuşi.

Interpretarea unei hărți natale nu diferă de interpretarea unei situații de viață, nici de interpretarea unei lucrări de artă sau a unei personalități întâlnite pentru prima oară. Totuşi, pentru a interpreta o hartă natală astrologică ar trebui întâi de toate să existe o informare completă cu privire la semnificația generală a faptelor astrologice, sau mai degrabă a simbolurilor. Deşi cunoaşterea conținuturilor capitolelor precedente ale acestei cărți este obligatorie pentru o interpretare adecvată, cel puțin din punctul de vedere al atitudinii față de astrologie pe care noi o susținem, totuşi în interpretarea astrologică rămâne întotdeauna ceva misterios, ca în oricare alt exemplu de interpretare a vieții. Odată stabilite principiile universale care definesc caracterul general al simbolurilor utilizate, individul trebuie să lase aceste simboluri să se *organizeze ele însele în întreguri de semnificație,* în cadrul propriei sale structuri particulare de înțelegere.

Sună foarte simplu şi totuşi, în mod evident, poate fi foarte dificil, începătorul „nu va şti cum să înceapă". El va fixa harta cu o mută consternare şi nimic nu se va întâmpla. Sau altfel, el va tabela fiecare factor la care s-ar putea gândi şi se va uita în manuale pentru a vedea ce înseamnă. Iar dacă va încerca să adune aceste semnificații separate, el va găsi - cu excepția cazurilor excepționale - o situație confuză, fără ieşire, în care mulți factori îi vor nega pe mulți alții. Stabilind o medie, el va *realiza,* că ființele umane nu sunt aşa de simple pe cât această procedură ar sugera să fie. În mod special, ele nu reprezintă suma totală a factorilor separați, ci mai degrabă o relație organică a relațiilor dintre factori. Atunci ar trebui să se înceapă cu „factorii", cu „relațiile dintre factori", sau cu „relația organică dintre relații"?

Fiecare interpret potențial trebuie să decidă pentru sine însuşi, conform propriei sale înțelegeri. Unii vor începe de la întreg la părți, apoi de la

relațiile dintre părți - şi vor reconsidera din nou întregul ca un organism de relații. Alții vor *analiza. În* mod înțelept părțile, apoi relațiile dintre părți şi le vor însuma prin centrarea semnificațiilor deja determinate în jurul unui centru de semnificație, sau a unui determinator focal".

Există totuşi o primă operație, nemenționată până acum, care reprezintă într-adevăr temelia - deşi în mod obişnuit una inconştientă - a procesului ulterior de interpretare. Asemenea operație este implicată exact în prima privire care se aruncă asupra unei hărți astrologice; pentru că fiecare om, uitându-se la o hartă ce trebuie interpretată, va determina sau va trebui să determine, în mod clar sau nu, ca fundal al unei investigații ulterioare, *ce anume caută.* Prin această afirmație, înțelegem o atitudine a *priori* față de orice date incluse în hartă. Unii interpreți vor fi decis înainte, în mod inconştient dacă nu deliberat, că ei caută planete bune şi rele, benefice şi malefice, aspecte bune şi rele, semne şi stele norocoase sau nenorocoase. Alții vor căuta tabloul unei ființe umane şi a unui destin şi vor interpreta planetele sau semnele ca un gravor care lucrează cu valori negre şi albe, ca un pictor care *lucrează. În* clar-obscur.

Cu alte cuvinte, sunt posibile două atitudini fundamentale față de interpretare - şi multe combinații secundare a acestora două: atitudinea *etică* şi *estetică.* Am definit deja în general aceste două abordări de evaluare şi înțelegere a vieții în capitolul „Astrologia şi psihologia analitică". Ce rămâne de făcut este să arătăm, pe scurt, cum operează aceasta atitudine estetică în domeniul interpretării hărții. Funcționarea atitudinii „etice" nu mai trebuie discutată pentru că fiecare manual astrologie post-medieval şi chiar modern, precum şi tipul obişnuit de practică astrologică, reprezintă exemplificări suficiente a metodei etice şi a evaluărilor sale dualiste: bun şi rău. Însă abordarea „estetică" încă reprezintă un mister pentru majoritatea covârşitoare a cercetătorilor astrologiei.

Motivul pentru care se întâmplă acest lucru, este fără îndoială faptul că orice interpretare şi evaluare a vieții şi a celor două elemente fundamentale ale sale - precum bărbat şi femeie, *yang* şi *yin,* lumină şi întuneric, pozitiv şi negativ - au fost astfel stabilite la nivelul *natural-fiziologic* al conştiinței. Cu alte cuvinte, atitudinea vitală a omului s-a bazat considerabil pe instinctele sale şi era influențată de rezultatul *activităților instinctuale.* Lumina şi vara erau bune pentru că viața era mai sigură şi mai uşoară când ambele erau în ascensiune; dar întunericul şi iarna erau rele, pentru că viața era mult mai nesigură şi mai grea. În mod similar, există o sub-evaluare a femeii şi o supraevaluare a bărbatului din punct de vedere etic, pentru că bărbatul era capabil să-şi păzească mai bine viața în Junglă" şi femeia era dezavantajată de dificultățile fiziologice.

Până recent, omenirea a fost într-un stadiu de dezvoltare strict *fiziologic* - după cum am văzut în primul capitol al acestei cărți. *Puranele* hinduse

vorbesc de acest stadiu ca despre „puterea brațului şi a sexului". O foarte interesantă caracterizare! „Puterea brațului" se referă la activitatea musculară şi, pe baza acesteia, polul feminin-pasiv este văzut ca inferior. Cât despre „puterea sexului", aceasta depinde în totalitate de modul în care este considerat sexul. Ca manifestare a forței şi vieții creative, sexul face din femeie, *ca mamă,* elementul pozitiv: de aici matriarhatul. Dar ca mod de „activitate" (musculară sau de alt gen), el face din bărbat elementul pozitiv. Tipul de mediu în care triburile umane trăiau aveau, indubitabil, mult de-a face cu determinarea atitudinii ce trebuia păstrată. Drept rezultat, avem conflictul dintre sistemul matriarhal şi cel patriarhal.

Toate domeniile relației umane, de la viața familială la organizațiile tribale şi național-sociale, au fost pătrunse de un tip fiziologic de evaluare mai mult sau mai puțin conştient. În plus, tot ce părea valabil pentru marea majoritate a oamenilor era efortul de a perpetua cu orice preț organismul fizic într-o stare de relativă sănătate şi fericire fiziologică. Astfel, tot ceea ce tindea să distrugă - chiar şi temporar - sănătatea şi fericirea (plus prosperitatea) a fost evaluat ca rău, în timp ce tot ceea ce consolida sănătatea, fericirea şi prosperitatea a fost considerat bun. Tot ce dădea naştere unei stări de presiune sau greutate, oricăror perturbări de la normalitatea fericită a casei, religiei şi comportamentului tradițional, a fost etichetat ca „rău". De aici, Saturn şi Marte sunt malefice. Cuadraturile reprezintă aspecte rele. Opozițiile şi îndoielile pe care le generează (ca stimulări necesare spre eforturi ulterioare de înțelegere) sunt de asemenea rele. Dar expansivul Jupiter şi constructorul-de-casă Venus sunt benefice; iar trigoanele, care introduc noi perspective şi planuri, sunt aspecte bune.

Deoarece conştiința omului începe, totuşi, să se stabilească la nivelul psiho-mental şi să-şi conceapă relația cu un întreg mai mare, o serie întreagă de aspecte dobândesc evaluări diferite. Câteva din aceste aspecte sunt: problema puterii pe care conştiința poate să o focalizeze deliberat ca fundament pentru activitatea supra-personală (deşi conştientă), problema conservării organismului fizic, problema sănătate-fericire-prosperitate şi teama instinctivă față de ceea ce ar putea distruge confortul relațiilor de sânge şi al tradițiilor fizic-înnăscute. Într-un stadiu de tranziție, judecata „bun-rău" pare intens subliniată pentru un timp, deşi există o transmitere a focarului de discriminare - după cum vedem în etica creştină; dar mai târziu, viața începe să fie considerată cu adevărat „dincolo de bine şi rău" - şi chiar dincolo de fericire. Începe să fie văzută din punctul de vedere al artistului creativ, care ştie bine că într-un desen alb-negru „negrul" este tot atât de necesar şi de semnificativ ca şi „albul"; că fără cele două s-ar putea să nu mai existe formă şi *deci* semnificație. Atunci se naşte atitudinea estetică față de viață - atitudinea „totalității operative", intenția de „a elibera putere printr-o formă semnificativă". Pentru că într-o asemenea atitudine

nu există nici „bine”, nici „rău”, ci doar grade de actualizare a semnificației prin forme care poartă mai mult sau mai puțin pur şi precis această semnificație. Fiecare viață reprezintă o operă de artă care, fie poartă succesiv semnificația care i s-a trezit în ființă, fie iese în afară ca un conglomerat fără formă, inexpresiv, neconvingător, banal, de eforturi incipiente care n-au condus nicăieri.

Următoarele afirmații pot servi ca postulate ale atitudinii estetice față de interpretarea astrologică:

A). Nu există planetă rea. Fiecare planetă are o funcție definită. Fiecare funcție este necesară pentru realizarea totalității organice. Eliminarea este la fel de valoroasă ca asimilarea. Furunculul care eliberează sistemul de otrăvuri este tot atât de valoros ca şi carnea care strânge laolaltă oasele.

B). Nu există aspect rău. Involuția este la fel de necesară ca şi evoluția. Distrugerea formelor care au devenit învelişuri moarte şi eliberarea puterii pe care ele o conțin este la fel de valoroasă ca şi construirea de forme noi. Tensiunile sunt la fel de valoroase ca şi liniştea, chiar mai creative.

C). Fiecare semn zodiacal este la fel de bun pentru naştere ca oricare altul. Nu există lună sau zi de naştere mai bune. Ceea ce contează este să realizezi funcția vitală sau „calitatea” revelată de semn sau de simbolul-grad.

D). Nici o hartă natală nu este mai bună ca alta. Este întotdeauna mai bună din punct de vedere al scopului unei anumite persoane. Deoarece toate scopurile sunt în mod egal valoroase şi necesare în economia întregului mai mare, harta natală a fiecărui om este mai bună pentru scopurile vieții sale decât harta oricărui alt om.

Dacă există „rău”, el rezidă în identificarea absolută a conştiinței şi a „Eu”-lui cu doar o singură fază particulară a totalității omului, în loc de totalitatea completă a ființei. Răul este astfel supra-accentuat; sau mai degrabă, constă în faptul că „Eu”-l este legat şi polarizat de o asemenea supra-accentuare. Orice planetă, în acest sens, este „rea” acolo unde sclipeşte într-o proeminență ce neagă operația compensatoare a opoziției sale polare. Orice element al unei hărți, atunci când este văzut a domina complet şi de a trage spre el însuşi aproape toată energia câmpului de conştiință, devine „rău”. Mai devreme sau mai târziu, dominația lui trebuie să fie sfărâmată, dacă omul trebuie să atingă totalitatea.

Aceasta nu invalidează „focalizarea”. Dar a focaliza totalitatea energiei pentru împlinirea unui individ - şi chiar mai mult, a unui scop supra-personal - înseamnă un lucru; a identifica „Eu”-l unei persoane cu o singură parte a totalității ființei, astfel încât toate celelalte părți să devină opuse în dezvoltarea lor, înseamnă alt lucru. Numai ultima Poate fi numită „rea”, dacă se insistă în a se folosi un asemenea calificativ nefericit! Şi chiar

o astfel de „răutate” poate fi, în mod simplu, o chestiune pur temporară, care se transformă într-o fază valoroasă a unei dezvoltări ce înaintează prin mari contraste. De aceea trebuie să fim atenți ca nu cumva să transferăm evaluarea etică de „bun” sau „rău” noului nivel şi să numim întregul „bun” şi părții „rele”. Dacă există undeva rău relativ, nu este în partea ca parte, ci în totalitatea întregului care abdică în fața unei părți ce pretinde a fi sau a conduce întregul. In acest sens, răul trebuie să devină ceea ce omul nu este, iar binele, să împlinească ceea ce omul este. Legea vieții, legea binelui este legea realizării *dharmei,* adică a ceea ce omul este inerent şi arhetipal.

Şi astfel gândul ne poartă la marea carte hindusă, *Bhagavad-Gita,* care, la capitolul trei, spune:

„Fă, de aceea, ce trebuie să faci, tot timpul nepăsător față de eveniment; pentru că omul care face ceea ce trebuie să facă, fără ataşament față de rezultat, obține Supremul.... Este mai bine să se împlinească propria îndatorire *(dharma),* chiar dacă e lipsită de măreție, decât să se execute bine îndatorirea altuia. Este mai bine să se piară în executarea propriei îndatoriri; îndatorirea celuilalt este plină de primejdie”.

A deveni ceea ce eşti; a deveni deplinătatea a ceea ce eşti; cu alte cuvinte, a trăi întregul - chiar dacă mai târziu această totalitate trebuie focalizată în întregime asupra unui singur lucru, la executarea căruia fiecare element al ființei contribuie prin transferare deliberată şi prin substituire psihică - aşa este idealul fără vârstă şi universal pentru individ. Înseamnă corelarea perfectă a *tuturor* valorilor din interiorul personalității aflate pe drumul său spre deplina individuație. Înseamnă perfecta corelare a factorilor individual şi colectiv în factorul creativ, cel care operează neîncetat.

Colectivul furnizează elemente substanțiale; individul *furnizează* o formă de organizare sau de structură - reprezentând exteriorizarea „calității” monadice, care, în schimb, este identitatea spirituală a creativului. Şi în afara acestui mereu-activ, mereu-răsunător *acord al vieții şi devenirii* - a devenirii care operează în şi prin viață, a *vieții* substanțialitate şi formulate operativ în şi prin *devenire* - se manifestă totalitatea creativă a întregului organic.

Astrologia ilustrează, exemplifică, furnizează aplicații pentru toate aceste corelații. Dar trebuie înțeles întregul. El trebuie integrat în şi printr-o abordare estetică, care singură poate revela o totalitate da semnificație. Am văzut anterior cum această corelație a *vieții şi a devenirii* poate fi percepută în şi prin interacțiunea hărții natale, a progresiilor, direcțiilor şi tranzitelor. Aici putem arăta din nou eroarea, atât de evidentă în practica astrologică actuală, de considerare a hărții natale şi a progresiilor ca fiind diferite. Un aspect între planete progresate înseamnă puțin, dacă nu este

asociat cu harta natală, cu planetele sale radicale şi cu casele în care operează aspectul. Aspectele de zi cu zi sunt încă şi mai puțin semnificative pentru un individ, dacă nu sunt văzute ca „tranzite" corespunzătoare - adică, referindu-se la harta natală. Geniul astrologiei trebuie să se găsească oriunde lipseşte discriminarea între corelații, grupări, în uniunile care echilibrează umbrele, negrul contra albului, agenții formatori contra celor distructivi - acceptându-i în mod egal pe toți ca funcții ale totalității organice a întregului - să nu uităm totuşi acceptarea fiecărui element al vieții ca valabil *doar* când un asemenea element este la locul cuvenit şi la timpul cuvenit.

Probabil că o analogie din domeniul muzicii ne va ajuta să focalizăm semnificația. Am vorbit de harta natală ca de „acordul ființei individuale"; şi - cel puțin prin implicație, față de ceea ce am studiat anterior - am vorbit de această analiză temporală ca de partitura simfoniei în care *viața* şi *devenirea* se influențează reciproc în scopul unei mereu mai depline şi mai mari totalități manifestate. Ceea ce astrologul ar trebui să descopere este „tonalitatea" acordului şi simfoniei. Aceasta reprezintă tonalitatea despre care am spus adineauri că reprezintă „relația organică a relațiilor dintre părți". Numai cel care poate da la o parte această tonalitate individuală a unei personalități şi a unui destin poate fi numit un adevărat astrolog. Pentru că numai aşa poate demonstra că are puterea „perceperii holistice" care îi revelează totalitatea fiecărui întreg.

Despre procedura de interpretare

Din punct de vedere al fazei analitice de interpretare - şi ar trebui să existe *întotdeauna* o asemenea fază - este nevoie să se adauge ceva la ceea ce deja s-a spus în capitolele precedente. Cei doi paşi esențiali ai analizei se referă la „forma subiectivă", constituită de relația cadranului caselor cu semnele zodiacului (adică pozițiile zodiacale ale cuspidelor, semnelor interceptate etc.) şi, respectiv, la „forma obiectivă, constituită de pozițiile zodiacale (semne şi grade) şi pozițiile caselor planetelor, singure şi ca grup. Aceşti doi paşi ai analizei trebuie completați de un al treilea, în urma căruia vor fi determinați „factorii de relație" secundari dintre planete, orbite planetare şi cuspide: Noduri şi Părți.

Urmează apoi ceea ce am numit „analiza temporală a hărții natale", care *fixează* o „structură generală a devenirii" ca expresie a individualității fundamentale a nativului. Aceasta ar trebui urmată şi modificată de un studiu al perioadelor determinate sau sugerate de mişcările progresate ale tuturor planetelor radicale şi de mişcările tranzitate ale planetelor mai lente (Pluto, Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter) prin durata aşteptată de viață a nativului.

Am spus în mod expres „un studiu al *perioadelor"* acestor planete

progresate şi tranzitate, pentru că valoros in acest stadiu al procesului de interpretare este determinarea formei generale a devenirii personalității şi a formulei generale care să arate ciclurile de-a lungul cărora lumea exterioară (colectivul-societatea-stările planetare) va încuraja dezvoltarea personalității ca întreg şi în relație cu funcțiile sale fundamentale, precum şi ciclurile de-a lungul cărora va împiedica această dezvoltare (sau o va adânci prin opoziție şi încordare).

Perioadele progresiilor planetare reprezintă factorii componenți ai aceste „forme de devenire a personalității" - şi nu vreunul din aspectele particulare dintre două planete progresate. Un anumit aspect situat într-un anumit semn sau casă (sau de obicei în două semne şi case) poate avea semnificație în baza unui anumit tip de eveniment sau a unei anumite tendințe a evenimentelor. Dar aceasta semnificație este aşa de amestecată cu semnificația unei duzini de alți factori, există aşa de multe moduri posibile de interpretare a operării sale probabile şi a locației sale, fie în domeniul fiziologic, fie în cel psihologic - fie pe baza accentuării prin *lipsă* de ceva, sau a accentuării prin *prea mult* din acel lucru - încât o pronosticare absolut exactă a evenimentelor prin progresii, direcții şi tranzite este practic imposibilă. Este posibilă şi surprinzător de exactă in *unele* cazuri; dar jalnic de inexactă, fie în elementul temporal, fie în maniera de actualizare a acestuia, în majoritatea celorlalte cazuri. De aceea, atunci când se înțelege marea influență, psihologic vorbind, pe care o predicție o poate exercita asupra unei persoane sensibile - şi noi toți suntem subiecte ale influenței, unii în mod inconştient, alții în mod conştient - ar trebui să se realizeze şi cât de nefastă ar putea fi o predicție greşită.

Valoarea astrologiei nu depinde de acuratețea sa predictivă, pentru că atunci ar avea o valoare relativ mică - cu excepția astrologilor spectaculos de dotați, capabili ca printr-o combinație de astrologie „orară" şi „natală" să „puncteze" într-o proporție uimitor de mare de cazuri. Ea depinde mai degrabă de faptul că ne *furnizează* „formule de viață" (harta natală) şi de devenire (analiza temporală, progresii etc.), care ne permit să extragem cea mai mare semnificație din ceea ce se *întâmplă* sau *s-a întâmplat.*

Dacă noi asimilăm complet această semnificație, suntem capabili să dăm piept cu orice se *va întâmpla:* 1). ca un front integrat, omogenizat; 2). ca un depozitar de semnificație creativă. Procedând astfel, vom fi capabili să „transfigurăm" viitorul; nu schimbând „forma" vieții sau a devenirii noastre, ci făcând ca forma aceea să strălucească de semnificație, armonie şi lumină - aşa cum Isus a strălucit pe Muntele Transfigurării. El a strălucit cu lumină christică, cu puterea energiilor şi a conținuturilor universale - deşi El a rămas în formă şi individualitate, Isus: Isus care a devenit „christic".

Să ne întoarcem totuşi la perioadele progresiilor. Dacă vedem în harta lui Mussolini că, la vârsta de 46 de ani, Soarele său progresat va fi în conjuncție cu Uranus şi în trigon cu Neptun, aceasta nu ne poate oferi o informație la fel de directă ca evenimentele atunci probabile să apară. De fapt, atât cât poate fi spicuit din viața sa exterioară, relativ puțin a corespuns la această vârstă unui aspect progresat care ar fi trebuit să fie capital în viața lui Mussolini, câtă vreme trigonul Uranus-Neptun cuprinde toate planetele sale şi, astfel, joacă un rol foarte important în viața şi destinul sau. Este adevărat că înțelegerea cu Papa a fost semnată (11 februarie 1929) în jurul momentului de ajungere la maturitate a aspectelor progresate; dar considerând că aceasta este corelația dorită, cum ar fi putut un astrolog care studiază harta, să zicem în 1900, să prevadă un asemenea eveniment concret? Mai mult, de ce ar trebui să fie acest tratat lateran de o asemenea semnificație din punct de vedere astrologic în destinul lui Mussolini? Putem totuşi aborda progresiile solare sus-menționate şi în alt mod.

Putem determina aspectele făcute de Soarele progresat încă de la naştere. Să începem cu ultimele: în 1916, Soarele progresat este în cuadratură cu Saturn-ul radical; în 1917, cu Luna radicală; în 1922, cu Marte radical; în 1923, ajunge în conjuncție cu Partea Norocului; în 1927, în sextil cu Jupiter; apoi în 1929, în trigon cu Neptun şi în conjuncție cu Uranus; şi în 1930, în sextil cu Venus. Apoi se determină *perioadele* progresiilor, prin considerarea timpului scurs între două aspecte. Perioada cuadraturii Soare-Lună se încheie în 1922. În final, conjuncția Soare-Partea Norocului începe ca martoră la „marşul asupra Romei" şi la accederea lui Mussolini la putere.

Perioadele de dinaintea ultimei se bazează toate pe aspecte de cuadratură - mereu de la cuadratură Soarelui progresat cu Neptun în 1898 (vârsta de 15 ani); şi înaintea acestei serii de cuadraturi au existat numai sextile (cu Luna şi cu Marte). Aceasta stabileşte dintr-o dată - din punct de vedere al progresiilor solare fundamentale - câteva cicluri de viață bine marcate. Până la vârsta de cincisprezece ani, o perioadă de sextile - rutina creşterii prin influență maternă (Luna) şi influență paternă (Marte). Apoi, din 1898 până la începutul primăverii lui 1922, avem o perioadă de luptă pentru a cobori în manifestare şi ideal, lupta de a fi născut ca o figură de destin: toate cuadraturi, simboluri ale încarnării şi involuției.

Anul 1922 este dominat de un nou tip de aspect: prima conjuncție solară cu Partea de Noroc. Aceasta înseamnă acum „accentuare". Accentuare asupra ce? Asupra a ceea ce reprezintă Partea de Noroc. Partea de Noroc reprezintă „ascendentul" Lunii. Ea „distribuie" şi concentrează puterea Lunii. Luna reprezintă viața personalității ca element al devenirii; ea reprezintă şi „publicul", colectivul care se confruntă cu individualul.

Astfel perioada de accentuare arătată de conjuncția Soare-Partea Norocului a concentrat puterea colectivului asupra individualității lui Mussolini, a accentuat puterea propriei sale personalități, în casa a zecea, a accentuat autoritatea şi activitatea publică; în Fecioară, un proces de curățare (simbolizat chiar de fasciştii care foloseau ulei de ricin împotriva politicienilor ostili).

Ar fi totuşi inutil să găsim o zi sau o lună atunci când această conjuncție operează în mod specific. Ceea ce trebuie înțeles este mai degrabă semnificația generală a perioadei. La fel, când vorbim de sextilul Soare progresat-Jupiter ne referim la perioada 1923-1927, o perioadă de fixare (sextilul) a autorității (Jupiter). Apoi, din 1927 până în 1929, ajungem la perioada Soare progresat in trigon cu Neptun şi în conjuncție cu Uranus. In mod evident, avem atunci o perioadă când puterea inconştientului colectiv este predominantă. Toate planetele lui Mussolini sunt cuprinse în trigonul Neptun-Uranus. Deoarece Soarele ajunge în conjuncție cu Uranus, se încheie în mod evident o perioadă de accentuare personală şi se ajunge dincolo, în necunoscut, ca să spunem aşa, în ceea ce nu este accentuat şi nu este înfățişat de activitățile planetare. Mussolini ajunge atunci dincolo de ce este el ca personalitate; dar înainte, el îşi restrânge viața personală făcând paşii care încheie o perioadă şi deschid o alta. Aceasta este semnificația Tratatului Lateran - o semnificație neptuniană omniprezentă, subtilă; şi o stabilire clară a „statului corporativ" italian care, deşi conturat în timpul perioadei lui Jupiter (1926-1927), a devenit implantat în mintea națiunii şi a inconştientului ei colectiv numai după 1927.

Perioada sextilului Soare-Venus reprezintă, de asemenea, o perioada foarte scurtă. Ea se referă prezumtiv la viața emoțională a lui Mussolini; adaugă totuşi semnificație individuală conştientă aceleia care s-a referit la început la marii factori inconştienți (sub aspectele Soarelui cu Uranus-Neptun). După aceasta începe o nouă perioadă caracterizată de ajungerea Soarelui progresat în trigon cu Pluto, apoi cu Saturn, Luna şi Marte. Aceste perioade sunt expansioniste. Ele se referă la formarea de noi idealuri, relații, alianțe. Viitorul va arăta dacă ele trebuie interpretate pozitiv sau negativ. În 1939 Soarele progresat este programat a intra în Balanță; Mussolini va avea atunci 56 de ani. O perioadă a vieții sale care a început în 1908, când el a mers la Trento, se va sfârşi atunci.[49]

O analiză, similară poate fi făcută prin considerarea nu numai a Soarelui progresat, ci şi a tuturor planetelor progresate; din nou, această analiză se face prin studierea perioadelor constituite de mişcările planetelor lente, după naştere, pe măsură ce ele tranzitează poziții importante în

[49] Acestea au fost scrise în 1936; al Doilea Război Mondial începea în vara anului 1939.

harta radicală. Avem aici, bineînțeles, o *variată.* serie de aspecte, şi e necesară cea mai mare atenție pentru a separa cei mai importanți factori.

Dar ideea că perioadele sunt mai semnificative decât aspectele exacte care marchează granițele lor, este de asemenea valabilă, fa special în cazul planetelor care tranzitează lent, există perioade de-a lungul cărora, din cauza alternanței mişcării directe şi acelei retrograde, ele trec înapoi şi înainte peste punctele sensibile ale hărților. Perioadele determinate de mişcarea tranzitată a unei planete lente printr-o casă întreagă sunt foarte semnificative. Ele arată modul in care circumstanțele şi forțele colective afectează în mod fundamental fazele vieții şi destinului individului, faze simbolizate de case.

Apoi trebuie, de asemenea, să se considere ciclurile de douăzeci şi opt şi de şapte ani ale axelor hărții, în special ceea ce am numit mişcarea ciclică a Punctului sinelui". Aceste cicluri pot fi studiate în funcție de începutul lor, de punctul lor de mijloc şi de sfârşitul lor. Ele arată operațiile interioare ale procesului de individuație la cele trei niveluri succesive ale sale - câteodată se referă la întâmplări concrete, dar atunci numai în măsura în care ele concentrează tranziții critice în procesul general.

În final, direcțiile primare şi anumite tranzite precise (ca eclipsele şi conjuncțiile multiple) pot fi studiate pentru a întări contururile tabloului deja desenat. Există o şcoală de astrologi care pune accentul în mod fundamental pe direcțiile primare şi care, de aceea, ar avea foarte mult de obiectat dacă i-am trimite la sfârşitul procesului de interpretare; dar ei nu trebuie să uite că „analiza temporală a hărții natale", pe care noi am plasat-o la început în studiul *devenirii,* oferă indicații generale similare sau aproape identice cu acelea găsite prin cea mai simplă metodă de direcționare (sau prin direcțiile Radix).

Acestea, credem noi, nu numai că sunt la fel de eficace ca şi direcțiile primare, dar din cauza numărului lor mic sunt mult mai valoroase pentru o înțelegere structurală a destinului ca un întreg determinat în mod individual şi semnificativ al *devenirii* Celelalte tipuri de direcții pot fi foarte semnificative în analiza detaliată, sau ori de câte ori se solicită un studiu închis al corelațiilor totale ale factorilor astrologiei asociați unui eveniment sau perioade de viață cunoscută; în astfel de cazuri, toate tranzitele trebuie să fie, de asemenea, considerate. Dar pentru scopurile psihologice de integrare a personalității şi de interpretare a vieții, care reprezintă motivațiile principale ale abordării noastre față de astrologie, direcțiile primare ale tipului complex nu solicită doar un timp prea mare şi o calculație prea vastă, dar chiar multiplicitatea acestora aproape că le înfrânge scopul; pentru că acolo de unde ai aşa de mult de ales, şi trebuie să organizezi astfel încât să determini evenimente şi semnificații, atenția devine cu uşurință disipată şi ceea ce este esențial se pierde, acoperit de o

mulțime de lucruri neesențiale.

Focalizarea prin autoritatea hărții

Înainte de a încheia acest capitol, trebuie menționat încă un punct, întrucât el ocupă un loc important în practica astrologiei medievale şi moderne: problema *guvernării planetare.*

Principiul guvernării planetare se *bazează* pe ideea că modurile fundamentale de activitate biologică şi psihologică (planetele) au diverse tipuri de „afinitate" față de tipurile fundamentale de substanțe vitale (semne zodiacale). Afinitatea de asemenea genuri a fost determinată în astrologia tradițională, pentru motive nu întotdeauna clare sau evident filozofice.

Astfel, se spune că o planetă „guvernează" unul sau, de regulă două semne zodiacale, care sunt considerate ca şi „case" ale planetei. Despre aceeaşi planetă se spune că este „exaltată" în alt semn. La aceste evaluări pozitive se adaugă cele negative. În semnul opus semnului guvernării sale, planeta se află în „exil"; în cel opus semnului exaltării sale, se spune că se află în „cădere". Evaluările pozitive sunt numite „demnități"; cele negative, „slăbiciuni". Acestea sunt cele mai importante demnități şi slăbiciuni, ele sunt demnitățile şi slăbiciunile „fundamentale"; la acestea, totuşi, se adaugă o serie de demnități sau slăbiciuni „accidentale".

Valoarea unor asemenea calificări este evidentă. Ea permite astrologului să ofere evaluări *cantitative* planetelor şi astfel să le stabilească relativa importanță şi greutate într-o situație particulară sau în alcătuirea unei anumite personalități. Astfel, un Saturn „slab" nu va fi capabil să neutralizeze un Jupiter „puternic" şi în toate aspectele dintre aceste planete calitatea jupiteriană va avea greutatea mai mare. Din recunoaşterea acestui factor cantitativ va ieşi la suprafață un fel de perspectivă tri-dimensională; unele planete se vor detaşa ca stele de primă mărime; altele se vor retrage pe fundalul astrelor de mai mică importanță. Astfel va deveni posibil un anumit tip de „determinare focală", ca în cazul unei planete cu mare demnitate printre frați sau surori slabe.

Dificultatea *rezidă* în justificarea filozofică sau „holistică" a evaluărilor tradiționale. Din cauza acestor dificultăți sunt născocite deseori noi sisteme de „guvernare", în încercarea de a remedia două din slăbiciunile aparente ale sistemului: faptul că Soarele şi Luna guvernează doar un singur semn fiecare, în timp ce alte planete, chiar şi Saturn, guvernează două semne fiecare; şi celălalt fapt, adică acela al recent descoperitelor planete (Uranus, Neptun, Pluto), care nu guvernează nici un semn clar; sau, dacă le sunt atribuite semne (Vărsătorul lui Uranus şi Peştii lui Neptun), atunci două din planetele „mai vechi" sunt fiecare lăsate doar cu un semn pentru

guvernare. Confuzia arată totuşi mai rău decât este de fapt şi noi vom încerca să clarificăm în mare măsură aceasta dificultate evidentă.

Întâi de toate, vom pune pe hartă schema tradiţională a guvernatorilor, după cum urmează - adăugând de la început faptul că semnele pozitive (orice alt semn începând cu Berbecul) sunt numite „casele diurne" ale planetelor, iar semnele negative, „casele nocturne"

HARTA A

SEMNE POZITIVE *(Case Diurne)*	PLANETA GUVERNATOARE	SEMNE NEGATIVE *(Case Nocturne)*
Leu <----------	SOARE-LUNA ----- ▶	Rac
Gemeni <----------	MERCUR --------- ▶	Fecioară
Balanţă <----------	VENUS ---------- ▶	Taur
Berbec <----------	MARTE ---------- ▶	Scorpion
Săgetător <----------	JUPITER --------- ▶	Peşti
Vărsător <----------	SATURN -------- ▶	Capricorn

Aceasta arată dintr-o dată că Soarele şi Luna sunt considerate ca o unitate, în termeni de guvernare. Ele au fost întotdeauna puse într-o categorie specială ca: „lumini" - o evaluare care, după cum s-a spus deseori, este o expresie a vechii astrologii geocentrice ce interpretează fenomenele celeste în funcţie de modul *cum sunt văzute* şi nu pe baza unei cunoaşteri ştiinţifice-intelectuale ce caracterizează azi astronomia

HARTA B

Leu <----------	SOARE-LUNA ----------▶	Rac
Gemeni <----------	MERCUR ----------▶	Fecioară
Balanţă <----------	VENUS ----------▶	Taur
Berbec <----------	MARTE-PLUTO ----------▶	Scorpion
Săgetător <----------	JUPITER-NEPTUN ------▶	Peşti
Vărsător <----------	URANUS-SATURN ------▶	Capricorn

heliocentrică.

Acum am putea repeta acelaşi tabel, dar de această dată conferind celor trei planete recent descoperite semnul de guvernat care a părut potrivit

pentru majoritatea astrologilor contemporani:.

Este uşor de observat că, *urmând exemplul perechii Soare-Lună,* fiecăreia dintre planetele tradiționale i s-a dat un „tovarăş" căruia i s-a delegat una din cele două „case originale" drept domeniu peste care să guverneze. Din aceasta trebuie dedus un nou tip de cuplare planetară, într-un capitol anterior am studiat cuplul tradițional al lui Saturn cu Luna, al lui Jupiter cu Mercur şi al lui Marte cu Venus. Am modificat un astfel de aranjament, astfel încât Pământul a devenit în mod consistent centrul sau elementul principal al cuplării planetelor „interioare" şi „exterioare": Marte-Venus, Jupiter-Mercur, Saturn-fotosfera solară – şi cele trei „planete ale inconştientului" - Inima Soarelui. În această ultimă schemă, dedusă din structura sistemului solar aşa cum este cunoscută de astronomia modernă, Luna - ca satelit al Pământului - devine factorul de legătură dintre planetele intra-orbitale şi cele extra-orbitale.

Şi vedem acum un alt tip de cuplare ieşit la iveală din harta B Soarele şi Luna reprezentau „lumina diurnă" şi, respectiv, „lumina nocturnă", Soarele guvernează în mod logic un semn pozitiv (diurn) şi Luna unul negativ (nocturn). Din aceasta poate deriva o explicație generală a procesului de polarizare a *tuturor* guvernatorilor planetari.

Să considerăm harta A şi să ne imaginăm că Luna nu este inclusă şi că Soarele îşi are propriile case diurne şi nocturne (Leu şi Rac), aşa cum au toate celelalte planete. Avem atunci seria de planete în ordinea lor efectivă, începând cu Soarele şi terminând cu Saturn (fără a pune bineînțeles la socoteală Pământul nostru). Dacă, pe de altă parte, corelăm această serie cu seria semnelor zodiacale, *începând cu Leul,* avem un aranjament foarte ordonat, în care noile planete descoperite se potrivesc bine - cu excepția lui Pluto, care este făcut să guverneze Berbecul şi nu Scorpionul:

SOARE.....Leu	URANUS .....Vărsător
MERCUR .....Fecioara	NEPTUN.....Peşti
VENUS .....Balanță	PLUTO.....Berbec
MARTE.....Scorpion	? .....Taur
JUPITER .....Săgetator	? .....Gemeni
SATURN .....Capricorn	(LUNA).....Rac

Credem că acest aranjament este cel mai semnificativ, dar numai în termenii omului ca individ, sau în termenii conştiinței. Primii şase termeni ai ambelor serii se referă la conştient. Începând din Leu pe calea *individualizării* cu mare spontaneitate solară, omul atinge în Capricorn o individualizare deplină şi concretă ca un „Eu sunt" - într-un sens personal sau planetar. Apoi el începe să asimileze ceea ce se află „dincolo", conținuturile inconştientului colectiv - şi aceasta este calea spre *individuație.* Prin Uranus, universalul se revarsă în ego-ul particular; prin Neptun, pereții ego-ului devin transparenți spre dincolo (sau ei se dizolvă împreună, în cel mai nefericit caz); prin Pluto, se formulează un nou început: Ordinea universală se naşte în miezul

particularului transfigurat. Luna, la sfârşitul acestei serii incomplete, simbolizează acel principiu al *relației universale* care marchează sfârşitul căii spre individuație, întocmai cum Saturn a simbolizat principiul relației-în-cadrul-unei-forme-fixate care *marchează,* sfârşitul căii spre individualizare. În mod evident, Luna reprezintă de fapt doar aspectul negativ al acelui principiu al *relației universale.* Ea simbolizează doar maternitatea fiziologică şi integrarea factorilor elementari de viață, pe câtă vreme orice îi va lua locul la sfârşitul seriei care începe cu Vărsătorul ar trebui să reprezinte Maternitatea spirituală şi integrarea forțelor de viață universale şi a Ideilor universale la nivel psiho-mental sau spiritual - aceasta reprezintă probabil Galaxia (Calea Lactee).

Privind la Harta B dintr-un alt unghi (şi inversând acum locurile lui Marte şi Pluto), putem de asemenea spune că Saturn este față de Uranus, Neptun față de Jupiter şi Marte față de Pluto, ceea ce Luna este față de Soare. Expusă în această manieră, situația devine foarte clară şi semnificativă. Uranus este respirația creativului „Eu sunt", din care ego-ul conştient reprezintă doar un fel de reflectare nocturnă, exact după cum Luna reflectă într-un mod palid focul integrator al Soarelui. În mod asemănător, Pluto întruchipează începuturile cosmice în timp ce Marte şi impulsurile sale, limitate de condiționarea fiziologică, le reflectă doar într-un mod slab şi personal. Cât despre perechea Jupiter-Neptun, se poate observa că funcția de dizolvare a formei, simbolizată de Neptun, trebuie considerată ca un negativ (sau pol-nocturn) al funcției jupiteriene de expansiune a conținuturilor vitale ale formei.

Oricum ar sta lucrurile, interpretarea de mai sus - probabil de neacceptat pentru mulți - oferă cei puțin un tablou coerent care merită studiat în toate implicațiile sale. Alți cercetători ai astrologiei pot prefera poziția lui M. Jones, care refuză să atribuie orice fel de guvernare lui Uranus şi lui Neptun, sau oricăror alte planete trans-saturniene ce pot fi descoperite, pentru că însăşi ideea de guvernare nu este consecventă cu semnificația unor asemenea planete. Guvernarea reprezintă simbolul relației organice dintre activitate şi substanța *organizată* implicată în asemenea activitate; şi acolo unde planetele se referă la trans-organic (ceea ce este dincolo de limitele unui întreg organic) nu poate fi vorba de guvernare. Răspunsul la aceasta, totuşi, este că un organism supra-fiziologic se formează în indivizii care au atins un anumit nivel de dezvoltare, şi că planetele trans-saturniene sunt trans-organice doar raportat la organismul fiziologic, dar reprezintă agenți formatori care construiesc - în toți oamenii consonând cu natura lor creativ-pozitivă - un organism psiho-mental[50].

---

[50] Pare valoros a cita explicația guvernării planetare pe care o dă M.Jones în cursul său *Astrologia templului* (Lecția XXV): „Ce se evidențiază aici reprezintă existența

Dificultatea care însoţeşte o interpretare coerentă a guvernării planetare este chiar mai evidentă în ce priveşte „exaltarea" planetelor în anumite semne zodiacale şi a „extaz"-ului lor pe un anumit grad al acestor semne. Aşa că vom trece mai departe şi vom discuta pe scurt despre principalele foloase oferite de teoria guvernării. Ea domină complet ramura divinatorie a astrologiei numită „astrologie orară" şi probabil că de la astrologia orară a ajuns la „astrologia natală", singurul gen de astrologie studiat în aceasta lucrare. În astrologia natală, teoria relației planetare creează nu numai un fel de legătură între planete şi semne - ceea ce este foarte valoros din punct de vedere teoretic şi logic - dar, după cum am văzut, serveşte ca mijloc de a investi unele planete cu caracteristici de „determinator focal". Ca atare, a fost folosit în mod consistent în două maniere: prima, foarte folosită astăzi; cea de-a doua, foarte rar luată în considerare.

Primul mod de a alege o planetă pentru a servi ca centru de semnificație este găsirea a ceea ce se numeşte „planeta guvernatoare" sau „guvernatorul hărții". Aceasta este de obicei determinată de semnul ascendentului. Planeta care guvernează acest semn devine guvernatoarea întregii hărți. *Raționamentul* acestei metode este clar. Ascendentul reprezintă factorul sinelui individual, monada, izvorul primordial al vieții şi destinului pe care îl simbolizează harta ca întreg. De aceea planeta care domină funcțional acest ascendent devine în mod natural funcția vitală dominatoare a personalității. Totuşi, în cazul planetelor care apar aproape de ascendent, sau când o planetă - oriunde ar fi ea situată pe hartă - „dispune" de toate sau de majoritatea celorlalte planete[51], atunci două sau mai multe planete pot împărți onorurile de guvernator al hărții.

Al doilea mod de selectare a unei planete ca punct focal al interpretării îl reprezintă determinarea *Almuten-ului.* Almutenul este găsit prin tabelarea

---

domeniilor astrologice sau a granițelor de caracter ce pot fi descrise ca limite ale caracterului de rasă în şi prin care caracterul individual trebuie definit. Berbecul trebuie întotdeauna să aibă ceva din întinderea lui Marte, şi Peştii întotdeauna ceva din expansiunea lui Jupiter, nu dintr-o necesitate astrologică sau schemă celestă, ci din *cauza* că rasa s-a stabilit în această manieră. Demnitățile planetelor care implică o relație permanentă cu semnele (pentru cel puțin un ciclu de 25 000 ani), sunt cunoscute ca demnități fundamentale şi când planetele sunt poziționate în poziții puternice sau slabe în termeni de demnitate, nativul este arătat ca tinzând spre norma rasială sau îndepărtându-se de la aceasta, de care depind în mare măsură bunăstarea şi creşterea sa corespunzătoare. Aceasta modifică interpretarea faptelor cunoscute ale vieții sale, întrucât acestea sunt fixate asupra Problemei horoscopului său, dar bineînțeles semnificațiile planetare efective rămân absolute, cu sau fără demnitate".

[51] O planetă „dispune" de oricare alta care poate fi găsită în semnul pe care îl guvernează sau în care este exaltată. In harta lui Mussolini, Soarele este în propria lui casă, Leul dispune de Mercur, de asemenea aflată în Leu. Dar Mercur „dispune" de Pluto, Saturn, Lună şi Marte în Gemeni (guvernat de Mercur) şi de Uranus în Fecioară (de asemenea guvernat de Mercur). Apoi Luna dispune de Jupiter şi Venus, care se află în Rac; şi Venus dispune de Neptun, în Taur. Astfel, direct sau indirect, se observă că Soarele dispune de toate planetele din hartă. Este co-guvernator cu Marte, guvernatorul ascendentului.

demnităților fundamentale şi accidentale şi a slăbiciunilor fiecărei planete conform unui set de valori cantitative (cinci puncte pentru aceasta demnitate, trei puncte pentru altă demnitate) scăzând suma totală a slăbiciunilor din aceea a demnităților (sau viceversa), şi descoperind astfel ce planetă a primit cel mai mare număr. Planeta este cea mai puternică în hartă. Se spune că ea determină „temperamentul" nativului. Metoda este foarte asemănătoare aceleia a determinării I.Q.-ului şi probabil că lucrează tot aşa de bine. *Almuten-ul* lui Mussolini pare a fi Saturn, cu Jupiter secundant apropiat. Aceasta aruncă o lumină interesantă asupra caracterului său personal, în contrast cu caracterul ce l-a făcut vehiculul unei idei supra-personale, rasiale.

Pe măsură ce asemenea tipuri de „guvernator al hărții" sunt într-adevăr susceptibile de transmiterea unei mari cantități de semnificație, am sublinia mai degrabă tipul de „determinare focală" discutat la capitolul „Forma şi tiparul aspectelor planetare" - adică, un tip care selectează unele trăsături specifice de grup ale hărții ca întreg şi consideră aceste trăsături ca fiind punctul focal de interpretare. De exemplu, am putea spune că, în harta lui Mussolini, faptul că toate planetele sunt conținute In trigonul lui Uranus cu Neptun şi că toate, cu excepția lui Uranus, sunt poziționate în pătrarul de Sud-Vest, constituie cea mai semnificativă „determinare focală". Aceste fapte centrează diversele semnificații ale multelor elemente astrologice în jurul unei semnificații primordiale; şi din aceasta iese la iveală o perspectivă interpretativă care, nouă, ni se pare mult mai valabilă şi revelatoare - cel puțin din punctul de vedere al abordării noastre a astrologiei - față de acela care ar rezulta dând valori cantitative de putere şi slăbiciune fiecărei planete în parte.

Concluzie

Cu acest scurt studiu asupra principiilor importante pe care poate fi construită o tehnică de interpretare astrologică consecventă abordării noastre astrologice, trebuie să încheiem aceasta secțiune consacrata reformulării şi reinterpretării elementelor fundamentale al simbolismului astrologie. Astrologia, definită ca algebră a vieții, este absolut proteică în manifestarea sa şi felurită în larga diversitate a abordărilor sale față de anumite faze ale interpretării. Prin urmare, simțim în modul cel mai acut cât de incompletă a fost reformularea prezentată în capitolele celei de-a doua secțiuni. Totuşi, credem că fundamentele au fost stabilite pe o bază coerentă, atât din punct de vedere al înțelegerii simbolic-logice, cât şi din punct de vedere psihologic şi, într-un viitor nu prea îndepărtat, vom fi capabili să studiem într-o măsură mult mai largă şi în relație cu mult mai multe întâmplări practice, semnificația unora din factorii astrologiei pe care i-am schițat aici.

Am putea adăuga că astrologia *în esența sa* nu este legată de o anumită aplicație sau de un domeniu de aplicație şi că adevărurile sale nu sunt empirice în caracter şi nici dependente ca succes de un anumit domeniu al vieții. Fizicienii pot găsi în mod prezumtiv că abordarea lor față de problema determinării naturii atomului sau a galaxiilor îndepărtate este total greşită şi că experimentele lor au fost astfel născocite pentru a lăsa deoparte factorul principal din comportamentul intra-atomic sau cosmic. Totuşi, o asemenea descoperire nu ar invalida în nici un fel algebra de grup sau orice alte simboluri matematice utilizate pentru a stabili interpretările actuale, şi care ar putea fi folosite pentru a construi noi teorii. Numărul 10 rămâne un simbol valabil chiar şi dacă zece mere grupate de el într-o relație numerică se dovedesc a fi pere. Considerăm întocmai cuadratura lui Jupiter cu Saturn; acum putem spune că ea se referă la „încercări spirituale şi necazuri", dar o asemenea afirmație are valabilitate doar pe baza a ceea ce, în înțelegerea noastră psihologic umană, numim „încercări şi necazuri". Modificați această psihologie şi semnificația cuadraturii se va schimba.

În cele din urmă, astrologia nu oferă interpretări la fel de clare şi de obiective ca fizica modernă. Idealul ştiinței moderne îl reprezintă anonimatul şi obiectivitatea - adică totala reprimare a elementului individual. Aceasta nu înseamnă totuşi că ştiința modernă nu ne oferă „interpretare", pentru că aşa-numitele „legi ştiințifice", care sunt, în fond, interpretări generalizate - la care se ajunge prin simbolizare matematică - nu sunt considerate cu adevărat valabile, până când nu rămâne nici o excepție individuală cunoscută şi până când nu e făcută posibilă în *privința oricui* o relativ absolută certitudine că viitoarele procese vor funcționa întotdeauna pe baza legilor.

Ca rezultat, ştiința modernă este obligată să ignore individualitatea fiecărei entități vii. Ea reduce fiecare asemenea entitate la tipul său generic şi ignoră sau neagă factorul individual şi unicitatea sa. Şi ce este unic în orice întreg viu? La început, în procesul de evoluție care merge de la amoebă la om există numai cel mai infinitezimal detaliu al dispoziției organice. Apoi, deoarece evoluția îşi continuă cursul spre o diferențiere mai accentuată, micul detaliu individual de suprastructură este mărit până când un sistem organic devine cu adevărat dezvoltat pentru diferențierea individuală. Supra-structura individuală nu numai că fuzionează cu structura generică, dar o şi influențează din ce în ce mai mult.

Găsim apoi în om, în cadrul structurii sale organice totale, o sub-structură generică (sistemul marelui simpatic) şi o supra-structură individuală (sistemul cerebro-spinal); şi ultimul este văzut ca dominându-l din ce în ce mai mult pe primul. Spunem apoi că „mintea guvernează materia"; ceea ce înseamnă în principal că individul guvernează genericul sau colectivul, în special când ne referim la „minte" ca la „Mintea

Universală", care reprezintă pur şi simplu totalitatea *operativă* a „Marelui Individualizat", manifestându-se treptat din procesul de evoluție planetar ca „Persoana-mai-mare" - Dumnezeul-sfârşitului de ciclu planetar.

Astrologia, aşa cum o înțelegem noi, completează ştiința modernă, în măsura în care ea lucrează în mod esențial cu supra-structura individuală mai degrabă decât cu sub-structura generic-colectivă. Prin studiul „primului moment" al ciclului de viață ea capătă ființa individuală şi formă individuală; şi făcând astfel, ea este capabilă să dea la o parte vălul misterului semnificației, care este un factor pur individual. Ceea ce înțelege ea din procesul propriei sale deveniri, reprezintă mai degrabă *perioade structurale ale destinului,* decât evenimente concrete determinate. Astrologia poate cunoaşte într-adevăr modul în care acest proces al devenirii apare pentru ființa individuală. Ea cunoaşte nu atât evenimentele în sine cât mai ales crizele de pe curba destinului individual. Cu alte cuvinte, prin această cunoaştere a *formei,* ea îl revelează pe individ individualizării şi conduce individualizarea la perceperea semnificației individului ca proces.

Iată ce înseamnă „interpretarea vieții". Este perceperea formei individuale şi a semnificației individuale de către o personalitate care evoluează sau se individualizează. Această personalitate este un compus, un conglomerat de factori şi evenimente. Întrucât acestea devin armonizate de o „interpretare a vieții" care revelează forma şi semnificația lor potențial-individuală, Persoana Vie desăvârşită şi integrată se manifestă. Repetăm: tocmai manifestarea acestei Persoane vii constituie scopul astrologiei - sau cel puțin al acelei astrologii pe care am numit-o „astrologia armonică". Câteva aspecte suplimentare legate de o asemenea manifestare vor fi discutate în „Epilog".

ASTROLOGIA ÎN PROCESUL DE INDIVIDUAȚIE ŞI CIVILIZAȚIE

Sperăm că de-a lungul întregii noastre discuții şi reformulări a filozofiei, a simbolismului şi a tehnicii astrologice, a fost pus în evidență faptul că validitatea şi puterea astrologiei depinde în mod fundamental de maniera în care ea este formulată pentru a servi scopului universal de „totalitate mai mare". Idividuație pentru omul particular, Civilizație vie pentru umanitate ca întreg. Ca sistem simbolic coerent, astrologia este unul dintre cele mai fascinante studii intelectuale; ca sistem de divinație, este un instrument remarcabil pentru cercetarea atentă a evenimentelor viitoare; ca fenomen istoric, este unică în a ne permite să sondăm mentalitatea culturilor mai mult sau mai puțin îndepărtate în spațiu şi timp.

Şi totuşi, dacă astrologia nu este formulată ca un revelator de semnificații vitale şi de tipare ale relațiilor organice (sau *holistice),* ca mijloc de a proba formulele secrete ale tuturor începuturilor, spre a ne conduce la o mai bună *realizare* - cu alte cuvinte, ca o tehnică de integrare a personalității - atunci ea rămâne o speculație pur intelectuală (asemenea unei algebre imposibil de aplicat vreunui grup de date empirice) - sau altfel, un joc periculos de prezicere a viitorului.

Am arătat această perspectivă în multe moduri şi locuri. Pe această bază am accentuat legătura dintre astrologie şi psihologie - şi, dacă am fi avut destul spațiu, am fi discutat relațiile dintre astrologie şi toate artele de vindecare fizică; sau altfel, am fi putut studia locul pe care astrologia l-ar putea ocupa între celelalte arte, care toate la un loc constituie temelia „culturii" - de la agricultură la artele frumoase.

Am spus în mod expres „arte" şi nu „ştiințe", căci astrologia, fiind o artă a interpretării, se *bazează* pe: 1). date ştiințifice; 2). o logică a simbolismului. Ea lucrează în mod fundamental cu abordarea artistică a vieții mai degrabă decât cu cea ştiințifică. Nu există o reală „ştiință" a vieții. Medicina, de exemplu, nu este o ştiință, ci o artă bazată pe interpretarea datelor ştiințifice determinate. Psihologia analitică nu este o ştiință, ci o artă a interpretării faptelor empirice adunate şi analizate în mod ştiințific. Termenul de „ştiință" ar trebui rezervat aşa-numitelor „ştiințe exacte" (fizica, mecanica şi astronomia etc.) sau „ştiințelor abstracte" (logica şi matematica). Fiecare ştiință *aplicată* devine o artă ori de câte ori se înregistrează elementul de interpretare individuală. Cu cât acesta este mai predominant, cu atât ştiința respectivă se apropie mai mult de artă - o artă interpretativă.

Astrologia, aşa cum am studiat-o noi în cea de-a doua parte a cărții, este în mod fundamental asociată psihologiei, iar scopul ei principal este să contribuie la încheierea cu succes a Marii Opere a omului - aceea prin care omul atinge desăvârşirea şi totalitatea operativă şi, ca rezultat, devine o funcție sau o celulă organică în cadrul întregului mai mare - „Marele individualizat", „Individul planetar", „Germenele-Manu", „Logos"-ul sau „Dumnezeu" - sau oricum se doreşte a se numi acest întreg mai mare din care personalitatea umană *perfecționată* spiritual devine o parte. În această secțiune de încheiere vom defini, mai complet decât înainte, relația dintre astrologie şi psihologie, bizuindu-ne în special pe modul complementar în care amândouă pot servi scopului sus-menționat. Apoi vom contura mai clar contribuția astrologiei la realizarea acestui scop: 1). pentru personalitatea umană care urmează calea spre individuație; 2). În legătură cu noua civilizație în formare şi cu procesul formării-de-grup în care este chemată să joace un rol important.

Corelarea punctelor de vedere astrologie şi psihologic

Mai întâi, facem trimitere la capitolul „Individual, colectiv, creativ", în care am stabilit temeiul unei corelări între astrologie şi psihologia analitică; de asemenea, la capitolul precedent, unde sunt definite pe scurt elementele fundamentale ale psihologiei lui Jung. În primul, am prezentat o formulă ce defineşte variatele faze ale oricărui ciclu de viață şi am separat cei trei termeni fundamentali ai ciclului: început, mijloc şi sfârşit, corespunzând cu Unul-care-este-la-început - procesul devenirii - sinteza germene (în special la paragraful cu subtitlul „Recapitulare"). Fără a ne repeta afirmațiile, vom spune acum că principala diferență între abordarea astrologică şi cea psihologică rezidă în faptul că, în timp ce ultima nu vede decât „procesul de devenire al întregului", aşa cum se desfăşoară el în durata bergsoniană prin nenumărate transformări, prima pretinde că totalitatea ultimă atinsă la sfârşitul procesului se afla deja acolo încă de la începutul procesului, însă *doar* ca ideal abstract şi ca pură potențialitate.

Dacă ne referim la trinitatea elementelor pe care le-am definit apoi - *calitate, structură* şi *substanță* - vom *realiza* faptul că monada-de-la-început (calitatea) se asociază sau e proiectată în elemente substanțiale care, printr-un proces evolutiv, se organizează încet ca şi corpuri organice. Acest proces durează de-a lungul ciclului şi se termină, dacă este un *succes,* cu perfectarea unui corp (la nivel fiziologic) şi a unui suflet (la nivel psihologic), care reprezintă adevărata exteriorizare şi manifestare a monadei inițiale operând acum ca Sine. Astfel, începutul şi sfârşitul sunt identice în ceea ce priveşte calitatea; dar la sfârşit, această calitate se manifestă printr-un corp material, în timp ce la început ea este doar o potențialitate abstractă.

Din punct de vedere al spiritului (unității), scopul procesului este de a-i

conferi monadei o nouă experiență creativă şi de a desăvârşi relațiile nedesăvârşite din ultimul ciclu sau cicluri. Din punct de vedere al materiei (multiplicității), scopul procesului este de a organiza multele elemente constituind reziduurile trecutelor cicluri într-un corp perfect construit, după asemănarea cu Dumnezeul-monadă. Din punct de vedere al structurii, formei, sau minții, procesul reprezintă o experiență estetică de frumusețe şi ritm.

Psihologia analitică abordează punctul de vedere al materiei, aşa cum o fac toate ştiințele empirice. Ea lucrează cu mereu schimbătorul proces al relației dintre individual şi colectiv. Toate conflictele, reprimările, sublimările şi asimilările psihologice reprezintă rezultate ale funcționarii acestui proces; la fel, întreaga evoluție. Dar calitatea inițială, care precede procesul, nu se schimbă fundamental. Structura individuală care exteriorizează această calitate nu se schimbă pe durata ciclului. Totalitatea sfârşitului este latentă în monada începutului. Nu este doar latentă. Se află de fapt la lucru chiar în inima procesului, ca putere centrală de individuație. Energia Unului operează în miezul fiecăruia din Mulții iviți din acest Unu - deşi Mulții nu ştiu asta. Astfel, într-un sens definit, totalitatea viitorului întreg acționează asupra construirii progresive a acestui întreg. Trecut şi Viitor operează ca *unul* în cadrul prezentului. Sfârşitul procesului este latent în început, *dar numai cu condiția ca procesul să fie un succes.* Şi nimeni nu poate spune dacă va avea sau nu succes într-un anumit ciclu.

Ultimele afirmații au o încărcătură fundamentală în privința naturii şi valorii astrologiei. Mai mult decât atât, ele reprezintă cheia spre reconcilierea vechilor duşmani: liberul arbitru şi determinismul. Ele sunt implicate în filozofia timpului pe care am schițat-o în prima parte a prezentei lucrări.

Am scris că fiecare monadă este proiecția creativă a unui moment, momentul inițial al ciclului acestei monade. Potența momentului se exteriorizează pe sine în monadele care chiar în acel moment îşi încep ciclurile lor individuale de devenire. Se întâmplă de parcă timpul ar poseda un sac cu germeni din care ar lăsa să cadă, în fiecare moment, germeni ce ar fi formați asemeni naturii acelui moment. Fiecare germene reprezintă o potențialitate dinamică şi structurală a ființei. Fiecare cade ca o unitate individuală (monadă) pe solul colectivului, întocmai cum momentele se prăbuşesc în trecut. Toți aceşti germeni sunt acționați de o mulțime de influențe care, fie ajută, fie împiedică procesul dezvoltării lor de la potențialitate la realitate, de la germene la planta matură şi înflorită.

Nenumărați germeni nu se dezvoltă nicicând. Nenumărați germeni încep să se dezvolte, dar creşterea lor este împiedicată, zădărnicită sau încheiată de funcționarea nereuşită a relației dintre şinele individual şi colectiv. Adică, personalitățile sunt oprite din dezvoltare, zădărnicite sau distruse.

În personalitate există o anumită cantitate de liber arbitru, în măsura în care monada (care înseamnă activitate creativă pură, liberă şi spontană) este activă - adică în măsura în care factorul individual domină colectivul.

Dacă germenele reuşeşte să se dezvolte până la stadiul de plantă, atunci nu există vreo posibilitate ca planta să fie în realitate altceva decât a fost germenele în potențialitate - cu toate că planta poate fi mai mult sau mai puțin puternică şi perfectă în proporțiile sale. Nu există factor exterior sau Dumnezeu care să hotărască dinainte: 1). dacă va fi cu adevărat o plantă deplin dezvoltată; 2). cât de perfectă va fi această plantă deplin dezvoltată, dacă dezvoltarea este completă. Însă germenele este cel care determină structura organică şi caracteristicile plantei desăvârşite.

Ghinda nu este liberă să devină măr şi germenele stejarului este absolut sigur că este o ghindă. Dar nimeni nu poate spune dacă o anumită ghindă va deveni stejar. Poate să nici nu conteze. Ceea ce pare să conteze este că un anumit număr de ghinde va păstra specia stejarului în manifestare, probabil printr-o forță numerică definită. Cărțile profetice spun că o treime din om va fi salvată şi două treimi pierdute, dar nu pare să conteze cine va fi salvat sau pierdut - cel puțin față de întregul speciei. Contează foarte mult, bineînțeles, pentru individul care este liber să aleagă - liber să aleagă dacă *va deveni sau nu ceea ce este in mod potențial.* Nimeni nu este liber vreodată să devină cu succes ceea ce *nu este.* A deveni ceea ce nu eşti înseamnă întotdeauna a eşua în a fi complet. Atât împlinirea potențialităților cât şi eşecul există inerent în monadă (adică în momentul naşterii). Aceste potențialități inerente monadei şi momentului naşterii pot fi găsite simbolizate în harta *natală.*

Majoritatea oamenilor au despre „libertate" o concepție „individualistă", nu una „individuată"[52]. Libertatea reprezintă capacitatea inerentă de împlinire a caracteristicilor potențiale ale sinelui individual. Nu înseamnă puterea de a face ceea ce se doreşte, pentru că „dorința" se referă aici doar la ego-ul aflat în stadiul de răzvrătire împotriva oricăror conținuturi de viață. Asemenea răzvrătire înseamnă deseori dorința de a face cele mai prosteşti, cele mai fără sens lucruri. Aceasta nu este libertate, ci rezultatul acelei faze de „individualizare", care este pur negativă şi separativă. „Nu voi avea nimic de-a face cu valorile colective", spune individul în devenire. Dar individul matur spune, pe de altă parte: „Voi aduce colectivul în focalizarea propriului meu sine şi îi voi da. propria mea semnificație".

Harta natală a unui individ reprezintă simbolul libertății sale pentru că este simbolul a *ceea ce este.* Cu cât un individ este mai liber, cu atât mai perfect şi mai clar (clar, ca şi contururi) este el ceea ce este, cu atât mai pronunțată îi este forma sinelui individual şi, astfel, şi comportamentul.

[52] Pentru o distincție între „individualizare" şi „individuație", a se citi din nou cap. Astrologie şi psihologie analitică".

Colectivul tinde întotdeauna să estompeze contururile oricărui sine individual. De aceea el lucrează împotriva libertății individului, doar dacă nu cumva individul poate „asimila" conținuturile colective ale mediului său şi ale ancestralității sale - adică dacă nu cumva individul le poate face „similare" cu ceea ce el, fundamental şi arhetipal, *este.* O sarcină excepțională în *Epoca întunecată* sau, cum o numesc hinduşii, *Kali Yuga; o* sarcină a cărei natură şi mărime ar putea fi cu greu înțeleasă şi care, totuşi, condiționează întreaga dezvoltare spirituală a personalității şi reuşitei individului în a fi, în acelaşi timp, credincios tiparului structural al personalității şi bogat în conținuturi vii - din care totul trebuie asimilat.

Aceste considerații arată scopul astrologiei. Harta natală revelează *structura potențială a monadei;* adică elementul pur individual din nativ - aşadar, elementul de libertate şi de semnificație însemnând zestrea *spirituală* a fiecărei ființe omeneşti. Dar harta natală nu va spune dacă această potențialitate va deveni vreodată realitate, nu va spune dacă procesul de individuație va fi sau nu un succes. Totuşi, aşa cum am arătat deja, (capitolul „Progresii") harta natală va spune care va fi forma şi calitatea sufletului, *dacă* el ajunge să fie; de asemenea, care vor fi ciclurile generale de dezvoltare ale personalității şi crizele sale de creştere. Dar nu poate spune niciodată - din punct de vedere al factorilor pur astrologiei şi făcând uz de capacitățile profetice – dacă aceste crize vor fi întâmpinate cu succes şi, dacă sunt întâmpinate, care va fi reziduul psihic acumulat în inconştientul personal ca rezultat al stresului.

Ceea ce astrologia nu poate spune pe temeiuri pur astrologice, psihologia analitică poate deseori să deducă din datele pe care le investighează. Analistul lucrează direct cu personalitatea, pe măsură ce aceasta devine sau a devenit. Şi dacă personalitatea a atins o anumită vârstă şi şinele său individual a fost puțin activ, analistul poate deduce cu precizie cum va fi restul vieții. Astrologul ar putea să-i spună analistului când vor apărea noile crize; dar nu îi poate spune, numai din harta natală şi din progresii, *cum* va întâmpina personalitatea aceste crize. Analistul nu poate spune când vor apărea aceste crize, dar poate presupune cum va întâmpina personalitatea anumite crize inevitabile. Cu alte cuvinte, astrologul şi analistul privesc spre două aspecte diferite ale ființei umane totale. *Punctele lor de vedere se completează unul pe celălalt.* Şi ele se completează în acelaşi mod în care ştiința empirică şi religia (sau ocultismul) se completează una pe cealaltă.

Asemenea afirmație nu invalidează concluziile capitolelor anterioare referitoare la analogia existentă între relația matematicii cu fizica şi relația astrologiei cu psihologia analitică. Atât matematica (sau logica) cât şi astrologia lucrează cu „forma pură" care există doar „la început", ca structură abstractă care exteriorizează monada-calitate reprezentând

nucleul viitorului proces al vieții. Pe de altă parte, fizica şi psihologia analitică au de-a face cu domeniul fenomenelor şi al devenirii, cu formațiunile constant-schimbătoare ale procesului de viață. „Forma" abstractă nu devine, însă „ formațiunile" evolutive şi corpurile se schimbă în mod constant - şi astfel, din punct de vedere al spiritului (filozofia hindusă), ele sunt rezultatul deteriorării ființei şi adevărului primordial - de aceea sunt false şi iluzorii. Dar din punct de vedere al materiei, „forma abstractă" este o idee pur intelectuală, un produs al voinței de stabilitate şi conservare inerentă omului şi care duce aşa de des la o depărtare de realitate. Realitatea, pentru materie, reprezintă procesul de schimbare a lumii. Dar realitatea, pentru spirit, înseamnă structura monadică neschimbată (neschimbată în măsura în care priveşte întregul ciclu).

Această dualitate a punctului de vedere e o expresie a dualismului etern al întregii existențe. În lucrarea *Tipuri psihologice,* C. G. Jung studiază critic multe aspecte ale acestui dualism fundamental - ca de exemplu realismul şi nominalismul în filozofia medievală. El subliniază faptul că acestea două sunt atitudini fundamental ireconciliabile reprezentând rezultatul a două tipuri psihologice fundamentale: introvertit şi extravertit.

Cu alte cuvinte, el încearcă să efectueze o reconciliere între opozițiile gândirii, referindu-se la ele ca la diferențieri în tipurile psihologice. El încearcă apoi să arate cum impulsurile fundamentale, care motivează fiecare tip, pot fi integrate în personalitate prin acțiunea unei „funcții transcendente", prin „fantezie creativă". Aceasta se potriveşte bine cu trinitatea stabilită de noi: *individual, colectiv, creativ.* Introvertitul reprezintă o personalitate în care echilibrul forțelor arată o accentuare pe procesul de individuație. Extravertitul este o personalitate în care colectivarea reprezintă procesul dominant. Dar în adevăratul act „creativ", individualul şi colectivul îşi dau mâinile. Ideile colective ale trecutului devin focalizate şi individuate în pântecul psiho-mental al creativului şi, în acelaşi timp, sunt eliberate în mod creativ ca noi elemente colective, ca „material de civilizație", devenind astfel în final chiar substanța sintezei ultime a Omului-întreg. În introvertit, viața operează spre interior; în extravertit, spre exterior. Dar în creativ, ea operează „in şi prin".

Creativul, în forma sa cea mai înaltă, este ceea ce înțelepciunea hindusă numeşte „Avatar". Avatarul nu înseamnă numai „întruparea" unui „Mare individualizat"; înseamnă răspunsul la o nevoie colectivă pe care individul a focalizat-o în interiorul său - o nevoie *prin împlinirea căreia el a învins.*

Vorbind acum strict în termenii metodei practice, noi considerăm că astrologia poate fi de cel mai mare ajutor psihanalistului, psihiatrului şi de asemenea educatorului care, dacă vor să aibă succes, trebuie să fie întâi de toate - în mod intuitiv şi nu intelectual – nişte psihologi. Ea le-ar putea da ceva *obiectiv* pe care să se sprijine şi cu care să verifice datele subiective,

aşa cum ar fi visele şi detaliile poveştii vieţii unei persoane. Ar coordona toate aceste date subiective pe baza tendinţelor structurale ale psihicului, tendinţe al căror ciclu de manifestare ar deveni obiectiv evidente cu momentele lor de creştere şi de descreştere şi cu momentele lor critice.

Este adevărat, cunoaşterea apriorică a crizelor psihologice şi fiziologice poate fi foarte periculoasă şi dezintegratoare pentru persoana în care ele apar - periculoasă, în măsura în care persoana aceasta nu este un individ şi, de aceea, nu este nici liberă, nici creatoare de semnificaţii - dar ar avea o vastă semnificaţie pentru analistul sau „consilierul de viaţă" care, în secolul său, ia locul confesorului-preot sau al *guru-ului.* Chiar dacă asemenea „ghizi" sunt dotaţi a *priori* cu o intuiţie pătrunzătoare - dacă sunt „ghizi" adevăraţi! - totuşi harta natală şi progresiile acelora pe care ei încearcă să-i conducă spre împlinire ar fi în majoritatea cazurilor ajutoare inestimabile şi verificări ale percepţiilor lor intime.

Aceasta poate fi chiar mai evident în cazul „psihologului-pediatru" pentru că nu există, practic, date subiective pe care să se meargă, cu excepţia celor oferite de părinţi. Harta părinţilor, atunci când este corelată cu aceea a copilului, ar revela probleme pe care doar o „analiză" completă a părinţilor le-ar da în vileag. Vom discuta din nou această problemă a corelaţiilor dintre două sau mai multe hărţi individuale; dar putem vedea, dintr-o dată, cum problemele conjugale ar putea fi rezolvate mult mai uşor dacă psihologul ar putea compara hărţile soţului şi soţiei. În multe cazuri, cunoaşterea obţinută de către psiholog prin mijloace astrologice - şi, în general vorbind, de orice alt tip de „vindecător" - nu ar fi discutată ca atare cu pacientul; dar s-ar adăuga o nouă dimensiune înţelegerii pe care analistul o dobândeşte cu privire la pacient. În alte cazuri, cu pacienţii convinşi de valabilitatea astrologiei, referirea la factorii astrologiei evidenţi ar „clarifica problema", probabil într-un mod mai impresionant decât în cazul sugestiilor obişnuite.

În asemenea cazuri, totuşi, ar trebui să fie clar că *ori de cate ori o persoană simte că planetele reprezintă entităţi care o influenţează şi sunt cauza lucrurilor care se întâmplă, bune sau rele - o astfel de persoană este rănită din punct de vedere psihologic de o asemenea credinţă.* Aceeaşi leziune, psihologic vorbind, ar fi cauzată persoanei care ar crede că un „magician negru" o urmăreşte, sau un „frate alb" îi asigură salvarea sufletului. Toate asemenea credinţe în *puteri exterioare,* care influenţează sau (după cum este de obicei cazul) constrâng personalitatea într-o manieră sau alta, constituie deteriorări ale sinelui individual; ele conduc la robie psihologică, prin teamă sau prin transferul puterii de iniţiativă sau, familiar vorbind, prin „pasarea caprei" altei entităţi exterioare sinelui.

Dacă Marte ca planeta tangibilă te influenţează sau te constrânge să fii supărat, ce se poate face? Poţi să te lupţi cu o planetă? Poţi să te ascunzi

de ea? Probabil vei face ceea ce a făcut un brahman care s-a gândit să scape de un aspect planetar care avea de-a face cu moartea; el a rămas scufundat în apă în momentul de exactă scadență al aspectului, pentru că apa presupune izolarea de anumite influențe magnetice - şi s-a înecat în timpul procesului. Probabil că vei încerca să „cumperi" protecție de la vreo agenție spirituală, biserică sau altceva. Dar *frica* va fi tot timpul acolo, lucrând subconştient în tine, dacă nu conştient - cauzând exact lucrurile de care ți-e frică. Cu cât un factor astrologie este formulat mai consistent într-o entitate definită, cu atât mai mare va fi teama față de aceasta. Pentru că acolo pare a nu exista cale de scăpare împotriva unei astfel de entități - deşi putem repeta de o sută de ori: „înțeleptul este cel care îşi conduce stelele!" Poți „conduce" o tornadă sau un cutremur? Poți interzice să *apară* o eclipsă de ziua ta de naştere? Poți „conduce" emanațiile cosmice, undele şi altele asemenea care se năpustesc de la Soare şi „lovesc" centrul sensibil din harta ta, dacă acestea *reprezintă* forțe efective, concrete, măsurabile?

Nu există într-adevăr nici o logică în concept - doar dacă nu este luat în înțelesul pe care Paracelsus i l-a dat într-un citat din capitolul unu: „Stelele nu forțează nimic în noi din ceea ce noi nu dorim să luăm... ele sunt libere pentru ele însele şi noi suntem liberi pentru noi înşine..." Astfel, ceea ce stabileşte astrologia este doar o corespondență holistică şi o relație sincronă a procesului dintre macrocosmos şi microcosmos, dintre Persoana universală pe care unii o numesc „Dumnezeu" şi personalitatea particulară care este omul. Cu alte cuvinte, procesul de viață lucrează în acelaşi timp atât în universal cât şi în miriadele de particulari. Ambii termeni sunt adaptați, ca să spunem aşa, momentului creator, a cărui expresie în om este Spiritul însuşi. Momentul operează prin monada omului şi prin structura arhetipală fundamentală a omului (care reprezintă *karma* sa). Acel moment *conține* în potentă întregul tipar celest al relațiilor planetare şi spațiale. Când citim „harta cerurilor", noi citim pur şi simplu structura simbolică a momentului - şi, în consecință, a propriului nostru spirit, dacă momentul considerat se întâmplă să fie primul nostru moment de existență independentă, adică începutul ciclului personalității noastre individuale, ca organism care integrează materiale terestre.

Cu alte cuvinte, ceea ce ne „influențează" este doar *momentul* şi, mai presus de toate, *primul* nostru moment ca sine. Putem citi caracteristicile acestui moment prin interpretarea tiparului constituit de corpurile celeste care înconjoară locul naşterii noastre; acest tipar reprezintă proiecția structurală vizibilă a întregului universal, în măsura în care acest întreg - din care noi suntem o pane - ne priveşte. Dar nici un corp celest material nu ne afectează ca *individ.* Ceea ce acționează asupra personalității noastre - corp şi psihic - reprezintă puterea creativă a momentului. Şi această putere creativă a momentului naşterii reprezintă tocmai monada noastră.

Fireşte că există nenumărate momente care continuă pentru noi acest prim moment. Asemenea momente reprezintă părți ale „procesului nostru vital" de dezvoltare şi trebuie diferențiate de momentul naşterii, care reprezintă monada noastră individuală; şi, de asemenea, de momentul morții, care este o recapitulare şi o sinteză. Ele adaugă *conținuturi* personalității noastre, dar ele nu schimbă în mod esențial *structura* arhetipală a sinelui nostru individual.

Aceste momente ale procesului de viață sunt simbolizate în astrologie de către tranzite. Iar tranzitele nu afectează structura sinelui nostru individual; ele simbolizează puterea prin care fiecare moment succesiv al procesului de viață de după naşterea noastră trebuie să modifice conținuturile personalității noastre. Asemenea „putere de modificare" nu înseamnă *soartă!* Nu mai mult decât este faptul că fiecare persoană şi poziție geografică îți oferă propriile sale alimente pentru hrănire şi asimilare. În afara unei varietăți de alimente, tu poți extrage prin digerare aceleaşi chimicale esențiale de care are nevoie corpul tău pentru a-şi păstra structura organică intactă. Este adevărat, unele alimente te pot îngraşă, altele îți pot cauza boli fiziologice - şi în acest sens tu, ca organism psiho-fiziologic, eşti afectat de alimentele pe care pozițiile sezonale şi geografice le furnizează. Dar dacă organismul tău este în mod originar sănătos, el va avea puterea să se mențină pe sine însuşi şi să funcționeze în mod creativ în aproape orice climat şi cu orice fel de hrană, pentru că organismul sănătos poate extrage ceea ce are nevoie din hrana furnizată şi, dacă este necesar, poate transforma ceea ce obține în concordanță cu scopul său organic. De exemplu, exploratorii arctici au trăit, aproape exclusiv, cu hrană animală mai mult de un an, organismul lor transformând chimic proteina animală în chimicale care în mod normal sunt derivate din alimente cu amidon.

Acelaşi lucru se aplică oricărui tranzit astrologie - pentru că se aplică la ceea ce proiectează fiecare moment al vieții noastre, ca să spunem aşa, în personalitatea noastră psiho-fiziologică. Fiecare moment ne înzestrează cu „alimente psihice" (sau mai general, cu experiențe) de natura cărora ne putem lămuri dintr-un studiu al tiparului corpurilor celeste la acel moment. Unele dintre ele pot „agrea* cu noi mai bine decât altele. Unele tind în mod obişnuit să cauzeze indigestie; pe altele, suntem incapabili să le asimilăm, sau chiar să le digerăm. Şi astfel viața este făcută mai mult sau mai puțin satisfăcătoare pentru gusturilor noastre.

Totuşi, aceasta nu înseamnă soartă, căci în măsura în care suntem un întreg (sănătoşi), vom fi capabili să extragem din hrana fiecărei experiențe elementele psihologice de care avem nevoie pentru a încheia procesul de împlinire a vieții şi individuației. Şi, de aceea, în această limită, suntem neafectați şi liberi de puterea momentelor şi a simbolurilor lor, astrele. În

măsura în care suntem un întreg, chiar „mai puțin individualizat” - în acea măsură vom fi neafectati şi liberi de condiționarea impusă nouă de poziția noastră în organismul „Marelui individualizat” din care suntem o parte.

Dar ce se întâmplă dacă nu suntem întregi şi originar sănătoşi? Această situație trimite direct la monada noastră şi la *karma* ei; şi *karma* nu este mai misterioasă decât structura arhetipală care exteriorizează calitatea particulară a monadei, calitate care, în schimb, este o expresie a primului moment ca sine individual - Unul-care-este-la-început. Aceasta este „fatalitatea” noastră: faptul că noi suntem ceea ce suntem. În mod evident, termenul fatalitate astfel folosit este mai degrabă fără sens. Din punct de vedere spiritual, eu nu mă pot *realiza* pe mine însumi ca ceea ce nu sunt. Pot, bineînțeles, să creez tablouri *intelectuale* ale *personalității* mele, fiind diferit de ceea ce înseamnă în mod efectiv această personalitate. Dar *eu* sunt cel care creez aceste tablouri şi nu ies din mine însumi prin formularea lor. Eu mă joc pur şi simplu cu fantasme multicolore, construind castele în văzduh, „compensând” anumite stări psihologice care reprezintă părți integrale a ceea ce sunt. De aceea „compensația”, ca şi toate visele mele, reprezintă părți integrante din ceea ce sunt eu. Simțământul meu de a fi bătut de soartă este parte din ceea ce sunt eu. Înseamnă pur şi simplu reacția unor părți din ființa mea totală față de alte părți cu care ele sunt în relație discordantă sau disonantă.

Este oarecum o situație similară cu cea descrisă de Bergson la sfârşitul cărții sale *Evoluția creatoare,* atunci când demonstrează că noi nu putem concepe cu adevărat „haosul”. Haosul înseamnă întotdeauna pentru noi absența unei anumite ordini şi un tip de ordine ce compensează toate tipurile de ordine pe care noi le aşteptăm în mod normal. Asemănător, toate lucrurile care „ne-ar plăcea să fim” reprezintă doar reacții ale anumitor părți ale ființei noastre întregi față de alte părți ale acesteia; şi aceste reacții, ele însele, reprezintă astfel părți ale ființei noastre totale.

Cu alte cuvinte, şinele şi destinul reprezintă două aspecte ale aceluiaşi întreg, care, pentru a folosi termeni moderni, este un continuum spațio-temporal dintr-un continuum mai mare spațio-temporal care e universul. Aceste două continuum-uri interacționează în fiecare punct, exact după cum întregul şi părțile interacționează întotdeauna în fiecare punct al organismului. Dacă o parte este în mod originar slabă, ea va tinde să se sfărâme uşor sub presiunea solicitărilor făcute asupra ei de către întreg. Pe de altă parte, întregul va tinde să protejeze cu mai multă grijă partea reprezentând veriga slabă din lanțul relațiilor sale organice, punctul periculos, „călcâiul lui Ahile”. De aceea, cum s-a spus deja, o hartă natală „uşoară” înseamnă o mică eliberare de energie de la întregul mai mare din care noi suntem părți; o hartă natală „dificilă” reprezintă o mare eliberare de asemenea putere spirituală. Principiul acțiunii compensatorii -

fundamental în considerarea oricărui întreg organic - este exemplificat aici.

Simțul sorții este astfel doar reacția unei părți a întregii ființe față de o situație care implică *a priori* tocmai acest simț al sorții. Este pur şi simplu un simț al presiunii interne, aşa cum simțul libertății este un simț al eliberării externe. Este un simț organic - de obicei atât la nivel psihologic, cât şi la nivel fiziologic, dar din când în când cu o accentuare pe unul sau pe celălalt. Rămâne faptul că eu sunt ceea ce sunt. Dar, să nu uităm, acest Eu-sunt se referă la *forma* sinelui, nu la *conținuturile* personalității. Această formă poate fi aşa de universală şi adaptabilă încât poate lăsa loc unei vaste mulțimi de conținuturi - astfel încât personalitatea poate părea cu adevărat atotcuprinzătoare şi atotştiutoare în universalitatea sa. Dar *o formă trebuie să fie;* şi această formă este condiționarea structurală a totalității care înseamnă dezvoltarea deplină a „Eu sunt"-ului. Această formă reprezintă exteriorizarea calității care a emanat din momentul reprezentând punctul inițial al ciclului acelui Eu sunt.

De ce, atunci, poate să se nască în acelaşi moment - sau aproximativ în acelaşi moment - o persoană întocmai ca şi Christos şi o ființă umană decăzută? Pentru că în primul caz structura personalității focalizează şi eliberează energii universale din „Marele individualizat", în timp ce în al doilea caz, o asemenea structură înseamnă o armură grea, care nu permite nici o adaptare la condiționarea universală şi practic nici o asimilare a conținuturilor de viață. Poate exista o relativă identitate de structură (mulți ticăloşi seamănă exact cu Christos în ceea ce priveşte structura capului); dar într-un caz această structură este umplută cu lumină glorioasă, în timp ce în celălalt caz este goală şi împovărată de propria sa greutate. Oare astrologia poate vreodată să determine dintr-o hartă natală dacă personalitatea pe care aceasta o simbolizează străluceşte de conținuturi universale, sau e goală şi întunecată? *Astrologia nu poate.* Astrologia, singură şi neajutată, nu poate spune dacă o hartă dată se referă la naşterea unei vaci sau la cea a unei ființe umane.

Astrologia nu lucrează în mod fundamental cu conținuturi de viață ci numai cu structura sinelui individual. Ca sistem de cunoaştere ea este, strict vorbind, la fel de *formală* ca şi algebra. Formulele sale se aplică tuturor conținuturilor - *de aceea ele nu întruchipează soarta.* Din acest motiv astrologia necesită analiză psihologică, care lucrează cu conținuturi personale empiric determinate. Astrologia reprezintă elementul masculin: cel care dă formula. Psihologia reprezintă elementul feminin: cel care dă conținuturile materiale. Astfel, ele se completează una pe cealaltă cu scopul de a servi la integrarea omului întreg: Persoana Vie.

Astrologia şi procesul individuației

Formularea unei tehnici prin intermediul căreia astrologia ar putea

servi ca factor esențial în procesul de individuație este în afara scopului acestei cărți. Este chiar îndoielnic că omenirea, în ansamblul ei, e pregătită să folosească în mod constructiv o tehnică potențială de integrare. Ca şi în cazul aşa numitelor tehnici „ezoterice" de dezvoltare spirituală sau de integrare a personalității - care sunt prezentate de grupurile teozofice, rozacruciene sau în general „oculte" - pare necesar, pentru cei care caută o asemenea tehnică, să procedeze cu grijă, căci ea reclamă un fel de călăuzire personală, sau cel puțin pe cineva care să răspundă la întrebări şi să verifice rezultatele - atât fiziologice cât şi psihologice.

Aceasta nu înseamnă că tehnicile de integrare sunt misterioase sau învăluite în vrajă. Ele sunt, dimpotrivă, proceduri foarte prozaice; dar relativ vorbind, ele sunt procese psihologice forțate depinzând în cea mai mare parte de utilizarea imaginației creatoare - şi ele uşor pot „merge rău", ca de altfel orice tip de psihanaliză. Excepția o constituie cazul când cel care le încearcă este, fie deja profund integrat, fie gata să meargă cu consecvență şi hotărâre „până la capăt" - ceea ce ar fi mult mai bine decât să nu înceapă deloc.

Lucrul acesta este evident chiar şi în privința simplei utilizări a simbolismului astrologie sau în citirea cauzală a hărților natale. O cunoaştere astrologică restrânsă este unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla omului care nu e întru totul fixat în propriul său sine. Începătorul în ale astrologiei obține deseori cele mai bizare noțiuni. El nu a digerat, deocamdată, problemele fundamentale ale astrologiei - cât de puțini au făcut-o cu adevărat! - şi el mânuieşte în mod dezordonat, acasă şi în compania prietenilor, acizi şi explozivi psihologici. Acel rău mai mare se produce şi din *cauza,* faptului că până şi aceia care studiază superficial astrologia nu cred de regulă în ea în sens vital. Ei sunt protejați de relativa lor necredință.

Orice utilizare deliberată a simbolurilor astrologice şi a hărților natale şi progresiilor, în scopuri adânci şi vitale, ar implica un pericol psihologic chiar mai mare. Nu ar trebui niciodată făcută încercarea, în afară de cazul în care persoana este total motivată şi convinsă de valabilitatea atitudinii pe care noi am dezvoltat-o în această carte: atitudinea simbolică. Din acelaşi motiv nu putem prezenta în aceste pagini un tablou coerent şi cu atât mai puțin complet al modului în care astrologia ar putea fi folosită ca tehnică de individuație. Totuşi, pot fi oferite variate sugestii şi puncte călăuzitoare; următoarele extrase din unele broşuri ale noastre referitoare la astrologia armonică şi la psihologia armonică se pot dovedi valoroase:

„Trăim într-o lume a simbolurilor. Fiecare obiect care ne înconjoară, fiecare formă de inteligență, fiecare suflet, este un simbol.

Principiul Creator produce perpetuu forme vii, forme asemănătoare

unor opere de artă, care sunt reprezentări simbolice ale uneia sau alteia dintre infinit de variatele aspecte ale universalului - Ființa atotcuprinzătoare.

„Psihologia contemporană lucrează în mod fundamental cu interpretarea simbolurilor. Ea încearcă să elibereze psihicul omului de imaginile depresive şi pervertite ale subconştientului rasial, adică de interpretările eronate ale simbolurilor fundamentale ale vieții umane - fie individuală, fie colectivă - create de trecut". „Pentru a elibera în fiecare individ capacitatea de interpretare neîngrădită a simbolurilor propriei sale existențe, pentru a-i înapoia omului libertatea de a interpreta viața în mod spontan pe baza propriului său centru creativ de existență, noua psihologie abordează visele şi alte reprezentări simbolice ale inconştientului, pentru că în acestea pot fi găsite imagini remarcabile, tablouri revelatoare ale sinelui, care vor stabili un contact între personalitatea confuză, inhibată şi sursa sa creativă. Întrucât contactul are loc, înrucât această revelare a activităților creatoare ascunse ale centrului de viața interior tulbură sufletul în a-şi realiza propria identitate divină, începe un proces care arde complet refuzul şi cristalizările trecutului, eliberând astfel energiile creatoare ale sinelui profund liber. Aceasta înseamnă eliberarea". „Conştiința omului, prizonieră a fetişurilor de toate felurile, poate fi eliberată numai prin puterea de a crea perpetuu şi spontan simboluri şi de a da astfel semnificație şi noblețe vieții. Acesta este secretul Artei de a trăi. Este temelia adevăratei psihologii. Numai creativul este liber; pentru că doar el nu depinde de simbolismul trecutului, ci este capabil să trăiască în actul de creație a mereu noi simboluri".

„Acest proces de eliberare poate fi început prin sfărâmarea hipnozei trecutului şi eliberarea individului de hipnotizatorul său - subconştientul rasial; sau prin revelarea către el a Imaginii propriului său sine, Imaginea-germene a destinului său. Prima metodă poate fi urmată prin folosirea muzicii şi a vibrațiilor de un anumit caracter, care restabileşte circulația forței vitale spirituale prin arderea obstrucțiilor şi aducerea înapoi a tonului psihicului la armonia sa fundamentală. A doua metodă a fost folosită în trecut în Misterii, unde Imaginea simbolică a sufletului candidatului era evocată conştiinței sale exterioare prin puterea magică a hierofantului. Dar o astfel de procedură nu aparține domeniului de aplicație publică generalizată".

„Totuşi, ceea ce se poate *realiza,* de-a lungul acestei linii, este ca individului să i se interpreteze, în cuvinte, acest simbol viu al propriei sale ființe sufleteşti. Acest simbol ocupă în relație cu secvența de evenimente variate care este destinul unei persoane, locul pe care tonalitatea unei lucrări muzicale îl conferă oricăror note ale compoziției, sau locul pe care germenele îl deține în relație cu planta şi cu multiplicitatea organelor sale.

De aici termenul de „psihologie armonică” sau, folosind alți termeni, „psihologie a germenului”.

„În timp ce psihanaliza lucrează analitic şi empiric cu multele elemente ce alcătuiesc laolaltă psihicul uman, psihologia armonică operează prin percepție sintetică, stabilindu-se la un punct în care sufletul şi destinul omului sunt văzute integrate în Acordul fundamental al forțelor vitale, o formă-germene, un simbol organic al sinelui. Astfel, înlocuim viziunea unității procesului de viață cu vivisecția psihologică a omului in fragmente simbolice”. „O asemenea percepție sintetizatoare poate fi atinsă prin utilizarea datelor astrologice ca materiale simbolice. Harta natală astrologică poate fi considerată ca de terminatoare a morfologiei sufletului. Ea reprezintă signatura momentului naşterii, forma luată de viața universală conform unui anumit set de valori temporal-spațiale. Ea zugrăveşte germenele şi planul structural general de creştere al ființei umane: destinul său. Ea defineşte relațiile fundamentale ce determină identitatea şi caracterul omului, armonia (consonantă sau disonantă) auzită in totalitatea sa ca ton al sufletului”. „Diferența dintre o asemenea utilizare a referirilor astrologice şi modul comun de prezicere asociat astrologiei este tot atât de mare ca aceea dintre interpretările visului de către profet şi folosirea simbolică a viselor în cel mai ştiințific mod de psihanaliză. Utilizarea simbolică a astrologiei este la fel de legitimă ca şi utilizarea simbolică a viselor. Prima este un instrument mult mai ştiințific şi mai impersonal de apreciere sintetică a naturii fundamentale a omului decât ultima, colorată cum e, în funcție de natura viselor, de reacțiile superficiale şi fragmentate ale pacientului”.

„Astrologia a fost pervertită la condiția de simplă prezicătoare şi ea lucrează de obicei numai cu evenimente concrete. Dar evenimentele în sine nu sunt importante. Ceea ce contează este semnificația pe care noi le-o acordăm. Noi le facem reale doar atunci când conferim evenimentelor semnificația centrată în propriul nostru suflet. Nu există realitate în afara aceleia pe care noi o creăm prin însăşi lucrarea continuă a vieții. Astfel, nu evenimentele sunt cele care se întâmplă, noi ne întâmplăm pentru ele; noi le facem constructive sau distructive. De aceea ar trebui mai degrabă să aflăm cine suntem noi înşine, decât să ştim ce ar putea fi evenimentele.

„Astrologia armonică are de-a face cu Forma integrală a omului, cu simbolurile totalității ființei sale, cu arhetipul destinului său pe Pământ. Ea este mijlocul prin care poate fi interpretată Imaginea sufletului, conturată şi făcută manifestă conştiinței personale exterioare. Ea este astfel capabilă să înceapă procesul creativ de ardere şi repolarizare interioară, care, dacă individul este cu adevărat concentrat asupra sarcinii de regenerare, conduce la eliberare. Va conduce la eliberare nu în virtutea a ceva exterior care intră in individ, ci prin intermediul puterii pe care adevărata formă a

sufletului o posedă pentru a constrânge imaginea umbrită a personalității să se modeleze după înfățişarea arhetipului său, odată ce arhetipul este adus din inconştient în conştient, unde începe să opereze ca o realitate creativă".

În completarea celor de mai sus, redăm şi următoarele paragrafe, care prezintă într-o manieră concisă idei ce se găsesc răspândite în tot cuprinsul acestei cărți:

„Astrologia armonică lucrează în întregime cu problema formei. Ea reprezintă astfel o temelie sigură pentru „arta de a trăi". Ea lucrează cu forma nu doar ca simplu element estetic, ci ca un vas integrator pentru forțele care evoluează. Filozofia astrologiei este astfel filozofia formei. Nimeni nu poate aborda descoperirile astrologiei într-un mod complet integrator dacă nu înțelege scopul formei de viață şi rezultatele vieții în construcția, întreținerea şi dezintegrarea formelor. Se poate spune că în astrologie totul se roteşte in jurul acestei operațiuni întreite.

„Ce este un corp omenesc? Este o formă relativ permanentă în care forțe biologice sunt atrase spre un focar şi făcute să servească unui singur scop. Circulația, digestia, respirația, reproducția sunt procese funcționale ce rezultă din armonizarea şi integrarea mai multor forțe vitale. Când se instaurează dezintegrarea şi armonia forțelor care operează in corp este tulburată, apare boala şi, în cele din urmă, moartea.

„Epoci de evoluție terestră şi colectivă au adus corpul uman la un punct de relativă perfecțiune ca întreg organic. Dar evoluția organismului psiho-mental, sau a sufletului omului, este foarte departe de atingerea acestui punct, generic vorbind. Omul ar trebui să fie constructorul acestui organism psiho-mental. Acest organism este construit prin armonizarea şi integrarea elementelor colective, „forțelor sufleteşti", tot ceea ce noi moştenim la naştere sau asimilăm de-a lungul vieții - astfel încât aceste elemente devin o „țesătură organică de energii" diferențiate corespunzător şi puse în legătură una cu alta: un întreg viu, totalitatea căreia îi aparține Şinele (în sensul jungian al termenului)". „Omul ar trebui să fie armonizatorul forțelor destinului său, constructorul propriului său „Templu al lui Solomon". Dar cum poate el să facă întocmai, dacă nu cunoaşte: 1). natura energiilor cu care trebuie să lucreze şi legile activităților ciclice; 2). planul construcției? În primul caz, este posibil ca el să fie zdrobit de neaşteptata natură a energiilor; apoi, dacă nu a văzut planul clădirii, cum poate şti unde să potrivească materialele pe care le-a asimilat? Este probabil să construiască un perete în locul unde ar trebui să stea un stâlp; şi peşteri săpate sub coloanele destinate să suporte greutatea cupolelor.

„Astrologia ne ajută să vedem - cel puțin în mod intelectual - viziunea Formei noastre arhetipale. Ea ne spune ce să facem cu energiile care

lucrează în noi zilnic; nu cum să le distrugi sau să le „conduci", chiar cu o mână de fier, ci cum să le echilibrezi. Ne învață mai ales că aceste energii nu au dreptul să uzurpe prerogativele sinelui nostru şi să se proclame singure drept „Eu" - pentru că ele reprezintă părțile şi nicidecum întregul; ori „Eu"-l, când este cu adevărat înțeles şi operează, reprezintă totalitatea întregului. Adevăratul „Eu" reprezintă totalitatea, dar nu atât în ce priveşte *conținuturile* ființei noastre totale, cât mai ales *forma* arhetipală a ființei totale. În acest sens, el este un „Eu" relativ neschimbat. Reprezintă de fapt monada, calitatea abstractă care suntem noi, ca manifestări particulare ale vieții universale. Acest „Eu" - esența Formei noastre arhetipale - nu este totuşi *actuală* până când această Formă nu este prinsă într-un organism substanțial - ambele la nivel fizic şi psiho-mental".

Afirmațiile de mai sus trebuie înțelese într-un sens pur simbolic; o singură idee ar trebui, totuşi, să se manifeste în mod clar - anume, că harta natală a unui individ reprezintă „signatura" unei identități ciclice, Forma sau Imaginea divinității sale fundamentale. *Considerată ca un întreg,* adică în mod estetic, ea este simbolul a ceea ce omul ar trebui să se străduiască să devină. Reprezintă de aceea „talismanul său magic". Omul, ca o personalitate care se schimbă şi evoluează, trebuie să se identifice cu totalitatea acestei hărți natale. Dar - şi aceasta este esențial - harta natală nu trebuie niciodată considerată ca indicând conținuturi de viață, ci doar ca o structură a sinelui. Nici o planetă nu trebuie văzută vreodată ca o entitate sau ca un lucru in sine, reprezentând conținuturi de viață particulare; dacă cineva s-ar identifica cu o planetă, atunci ar distruge - sau cel puțin ar tinde să distrugă - totalitatea personalității sale. Identificarea se poate referi doar la întregul Tipar al hărții.

Această distincție este absolut esențială căci tot răul temporar din viață apare din faptul că un anumit tip de energie se dezvoltă atât de puternic în personalitate, încât îşi impune voința asupra întregii personalități. Spunem astfel: „urăsc" - „sunt nervos" - „iubesc" - care arată identificarea „Eu"-lui cu o funcție sau cu o energie a psihicului. Un om cu adevărat integrat nu mai este subiectul unor astfel de accidente sau catastrofe. El poate spune: „există ură, mânie sau iubire ce se iveşte din interiorul meu. Dar Eu - esența Formei arhetipale - observ şi supraveghez acest talaz; şi eu voi aduce în arenă împotriva lui puterea combinată a celorlalte funcții care operează în mine; şi astfel, totala armonie a întregului din care eu sunt totalitatea, nu va fi perturbată; va fi doar o readaptare interioară a echilibrului de forțe - şi asemenea readaptări sunt fructuoase pentru că ele ajută la evitarea cristalizării unei organizări interne particulare de energii sau funcții. Dacă eu sunt un tip intelectual puternic, un val emoțional puternic va fi binevenit, pentru că el va da funcției mele intelectuale altceva de făcut în afară de a nutri gânduri despre una sau alta. El le va obliga să

combine forțele nefolosite din adâncul meu pentru a echilibra apariția emoției puternice; şi aceasta îmi va vitaliza intelectul".

A echilibra - niciodată a distruge. Emoția puternică înseamnă putere. Ea adună conținuturile vitale din adâncurile organice vii. Aceste conținuturi sunt necesare pentru împlinirea personalității. Tot ce este acolo e necesar - dar la *locul său propriu şi in relația proprie cu scopul întregului.* Cu ceva *în minus* un om nu poate deveni „zeu"; dar nici dacă are prea mult din ceva. Personalitatea împlinită este un organism: adică un întreg echilibrat, operativ.

Se spune că *există* alte căi spre stadii ale ființei care transcend omul, aşa cum îl cunoaştem noi. Dacă postulăm principiul conform căruia orice întreg trebuie să se regăsească în final ca parte dintr-un întreg mai mare, atunci destinul omului este de a opera ca o parte din „Marele individualizat". Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci pot exista „căi" variate prin care „cel mai puțin individualizat" se poate identifica cu funcția pe care el ar trebui să o îndeplinească în cadrul „Marelui individualizat". De aceea ezoterismul menționează câteva „căi" de dezvoltare spirituală, câteva *marga* sau *yoga,* pe care, urmându-le, omul poate ajunge mai aproape de un nivel cosmic de funcționare în cadrul „Marelui individualizat".

Oricum ar fi, abordarea pe care o subliniem în această carte - şi care, credem noi, reprezintă abordarea tipică şi naturală din punctul de vedere al astrologiei - poate fi rezumată prin cuvintele: armonizare, integrare, desăvârşire. Ea se bazează pe înțelegerea formei, echilibrului, operării cumpănite şi sintezei. Este încoronată şi făcută semnificativă de lucrarea creativului, singurul prin care se rezolvă conflictul dintre individual şi colectiv - rezolvat prin acțiune semnificativă, simbolică, creatoare şi transmițătoare de putere. Aceasta implică utilizarea imaginației creative. Implică o abordare estetică contra uneia etice. Solicită din partea individului curajul de a-şi păstra valoarea de individ, de a-şi asuma o responsabilitate conştientă, de a se confrunta cu viitorul - şi (mistic vorbind) cere un sacrificiu pentru ciclul ce va fi vestit prin actul său creator. Mai mult, solicită înțelegere şi frumusețe, intuiție şi dezvoltare de sine. Fiind un întreg creativ, el ar trebui să ştie cum să facă față, ca întreg, situațiilor în totalitatea lor - ceea ce înseamnă intuiție şi acea înțelegere care depăşeşte intelecția. Fiind un proiector al propriei sale imagini, el ar trebui să-şi îndeplinească datoria pe care fiecare persoană trebuie să o reveleze, şi totodată să întruchipeze în propria lui viață maximum de frumusețe - a corpului, sufletului şi a minții - de care moştenirea sa l-a făcut capabil.

Aceasta este calea integrării personalității, calea semnificației creative, calea eliberării energiei prin Formă. Calitatea ocultă a acestei căi poate fi căutată în numerele 1-4-7, care, prin adunare kabbalistică (după cum deja

am văzut) însumează 28. Din nou simboluri. Dar prin folosirea acestor simboluri se dezvoltă intuiția. Intuiția conduce la adevărata „viziune" - şi *văzător* este doar cel care vede în fiecare lucru al Vieții o vie semnificație. Toate lucrurile îşi revelează pentru el forma arhetipală, „hărțile lor natale" fundamentale. Toate lucrurile sunt cunoscute prin „numele" lor vitale. Şi doar aceasta îi conferă omului putere; pentru că a numi in mod corect înseamnă a avea putere asupra lucrului sau procesului numit, înseamnă de asemenea a înțelege cu acea „înțelegere creativă" care doar ea, aşa cum Keyserling arată atât de frumos, poate da naştere „lumii noi". O lume după care tânjesc toți oamenii care au înțelegere, noblețe şi viziune spirituală; o lume pentru care nu doar că tânjesc ci şi *lucrează.*

Astrologia şi procesul civilizaţiei

Civilizația vie este un proces, nicidecum un lucru. Este procesul de gestație al omului - starea-germene a omenirii perfectibile. O teorie greşită, produs al minții europene materialiste, a făcut din civilizație un cimitir de valori vii. Dar germenele nu este mort. Civilizația nu trebuie confundată cu tulpina rigidă şi uscată a plantei în prag de iarnă. O astfel de civilizație nu e o civilizație vie şi adevărată; este doar sfârşitul unui ciclu cultural.

Cultura reprezintă echivalentul procesului de schimbare - al personalității, care este un mereu schimbător echilibru de factori individuali şi colectivi. Ea îşi are obârşia într-un impuls spiritual-monadic, care este Unul-de-la-începuturi, „Avatarul", Marea Persoană Universală care, ca să spunem aşa, dă aripi primăverii ciclului-care-trebuie-să-fie, căci este un agent direct, un act-de-voință întrupat al „Marelui Individualizat", Ființa Planetară. Apoi cultura se dezvoltă prin vicisitudini şi transformări fără de sfârşit; întocmai cum germenele, tulpina şi rădăcina, frunzele şi, în final, floarea şi fructul - cresc din pământ, sunt legate de pământ şi de energiile sale fiziologice, pozitive şi negative.

În cele din urmă germenele se formează în interiorul fructului; şi după ce se petrece acest lucru, planta începe să moară. Tulpina se rigidizează. Cultura devine un set de formule stereotipe de gândire, sentiment şi comportament. Acum germenele cade pe pământ. Deja frunzele au început să se descompună pe sol, pentru a deveni mai târziu îngrăşământul care eliberează substanța chimică - elementele colective - pentru a hrăni noua plantă ce va răsări la chemarea noii primăveri. Dar germenele nu se dezintegrează. El trăieşte şi această viață este una de totalitate concentrată şi relativ permanentă, căci în germene este conținută în potențialitate întreaga putere şi sumă de caracteristici a speciei.

Civilizația vie este germenele Omului şi deopotrivă procesul care cheamă germenele la viață - procesul de individuație; este procesul în care germenele moare ca germene pentru ca noua plantă să poată exista -

procesul de sacrificiu. Civilizația vie este principiul creator care operează prin rasa umană ca întreg. Ea se manifestă îndeosebi „în ultimul moment" al ciclului, când tot ce este viu şi adevărat pentru tiparul arhetipal de la începuturi este strâns laolaltă într-o sinteză-germene care va fi hrană pentru umanitatea ce va să vină. Conform simbolismului profetic, două treimi se va pierde - adică, se vor dezintegra asemenea frunzelor, tulpinii şi chiar fructului. Dar o treime va fi salvată şi această treime va fi germenele-*Shistas:* aceia în şi prin care principiul creator va interpreta o nouă simfonie a vieții, atunci când primăvara va suna chemarea şi va conduce piesa.

Aceşti interpreți care, ca grup, constituie germenele, orchestra, sunt cei care au devenit „separați", cei care au experimentat o „a doua naştere" - o naştere, nu pe tărâmul frunzelor în descompunere, ci pe tărâmul germenului sfințit. Aceşti indivizi sunt pregătiți să-şi împlinească lucrarea de grup. Ei sunt pregătiți atât ca indivizi cât şi ca grup. Ei nu trebuie să fie solişti, ci cântăreți într-o orchestră. Ei trebuie să renunțe la ceva din „personalitatea" lor (în sensul comun al termenului), pentru a se putea naşte o „personalitate de grup": orchestra. Ei trebuie să rămână in orchestră pentru că orchestra va trebui *într-o zi* să interpreteze o partitură simfonică.

O partitură este o formulă de relație, un tipar de entități simbolice numite „note muzicale". O partitură este deopotrivă scopul interpretării şi al orchestrei. Partitura reprezintă entitatea abstractă care este forma personalității-de-grup (orchestra). Ne putem imagina că orchestra este antrenată să interpreteze doar o singură partitură simfonică. În acest caz, partitura aceasta reprezintă arhetipul structural al personalității-grup orchestrale, pentru că partitura este cea care va determina ce instrumente sunt necesare şi unde şi când va trebui fiecare să se facă auzit, să interpreteze partea care îi este rezervată.

Este adevărat, se pot dezvolta relații personale (prietenii, antipatii etc.) între interpreți ca ființe umane emoționale; dar asemenea relații trebuie să fie întotdeauna subordonate singurului scop al personalității grupului orchestral: interpretarea partiturii.

Setul fundamental şi permanent de relații dintre interpreți este determinat de partitura ce trebuie interpretată. Este o relație arhetipală de lucru şi scop - o relație creativă şi nu una determinată de sentimente personale sau individual-colective, în mare măsură dependentă de toanele şi de influența mereu schimbătoare a stărilor naturale sau de moment.

Asemenea ilustrare - care este îndeajuns de exactă - arată foarte clar rolul pe care astrologia îl poate juca în procesul civilizației vii şi în special în cel al strângerii laolaltă în viitor a interpreților, care, în schimb, vor

trebui să devină „individuați" într-o personalitate-grup: orchestra. Astrologia revelează partitura simfoniei şi locul pe care fiecare interpret trebuie să-l ocupe în orchestră.

Tipul de astrologie care poate revela partitura unei civilizații viitoare încă nu e cunoscut, cel puțin oamenilor obişnuiți ai actualei generații. Dacă unii „Adepți" sunt competenți sau nu în aceasta, nu trebuie să o spunem noi. Am atins, totuşi, subiectul unei asemenea astrologii planetare care se referă la „creativul planetar" în capitolele: „Cheia către simbolismul astrologie" şi „O clasificare a punctelor de vedere astrologie". Este îndoielnic că se poate afirma mai mult în prezent, deşi ar putea exista - există, dacă e să dăm crezare *Doctrinei secrete* a lui H. P. Blavatsky - oameni care cunosc bine complexitățile ciclurilor planetare şi cosmice.

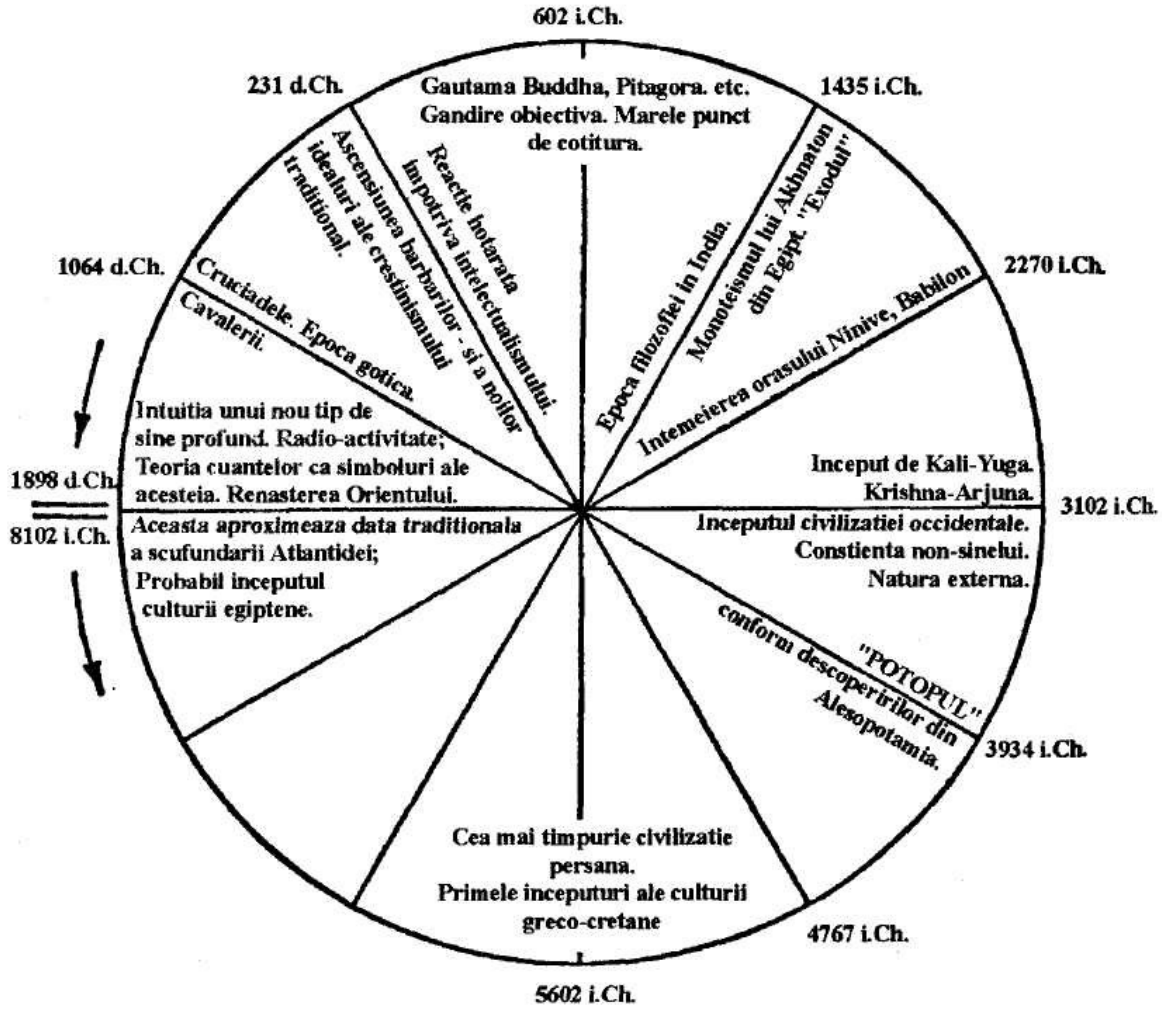

Marele ciclu polar şi aşa numitele sale „Ere zodiacale", cum sunt Era Peştilor şi cea a Vărsătorului, indică foarte general caracteristicile marilor civilizații, modul cum cresc şi decad pe continentele reprezentând corpurile lor *fizice*. Recent, au fost făcute interesante încercări de corelare a erelor precedente şi a civilizațiilor trecute, şi de asociere a semnelor zodiacale cu zone de longitudini geografice. Însă opiniile sunt divergente şi cheia finală

poate că nu a fost încă descoperită. Ea depinde mai degrabă de studierea împărțirii în şapte sau în şaptezeci a Marelui ciclu polar (după cum deja am sugerat), decât de analiza mişcării de precesie îndoisprezecită a echinocțiilor de-a lungul centurii zodiacal-ecuatoriale; sau, încă şi mai bine, de corelarea acestor două puncte de vedere.

Dar există alte cicluri planetare la fel de importante ca cel creat de mişcarea de rotație a axei polare a Pământului în aproximativ 25868 ani. Un ciclu de 10000 ani care poate fi numit în mod simbolic cel al lui Buddha, pentru că are de-a face cu procesul planetar, ca să spunem aşa, al „individuației cosmice" - din nou un simbol! - a fost sugerat în literatura teozofică, în timpul vieții lui H. P. Blavatsky *(Scrisorile Mahatma).* El se referă prezumtiv la acelaşi lucru - la un nivel planetar, cu care ciclul de 28 de ani studiat de noi anterior a operat la nivelul personalității umane. Şi între trei cicluri de 10 000 de ani şi Cercul Polar de 25868 există aceeaşi diferență, cu aceea dintre trei cicluri de 28 de ani şi cel de „trei de douăzeci şi zece", măsura tradițională a duratei de viață a omului.

S-au scurs 5000 ani de la ceea ce brahmanii numesc „începutul lui *Kali Yuga"* (3102 Î.Ch). 2500 de ani au trecut de la venirea lui Buddha (aprox. 602 Î.Ch). Şi s-a spus că anul 1898 (sau perioada 1891-1898, care a fost martora morții lui H. P. Blavatsky şi a lui Baha'ullah) marchează începutul unei noi ere - o eră care poate fi concepută drept perioada de gestație spirituală sau, poate, de copilărie foarte timpurie a unui nou tip de individualitate umană la nivel psiho-mental. Diagrama care a fost prezentată pe pagina anterioară interpretează un asemenea ciclu în termenii formei astrologice convenționale - lucru important pentru minții interesate de un asemenea simbolism cosmic. O nouă istorie spirituală a omenirii poate fi atinsă într-o zi pe baza unor astfel de cicluri planetare. Dar cunoaşterea noastră este, în mod evident, prea incompletă astăzi pentru aceasta.

Integrarea personalității-grup

Mult mai semnificativ pentru viața noastră actuală este utilizarea astrologiei în determinarea personalității-grup reale şi armonioase. Acest subiect este cu atât mai actual cu cât există un mare accent pe factorul „grup". Ca temă de discuție, aceasta este mult dincolo de scopul acestei cărți; de aceea nu putem să evaluăm semnificația, importanța şi valabilitatea acestor tendințe moderne față de comportamentul de grup şi de personalitatea-grup. Această tendință este totuşi reală şi astrologia are multe de spus în ce priveşte inventare a unei tehnici pentru strângerea, armonizarea şi integrarea unor astfel de grupuri.

În cel mai real şi valabil sens al termenului, personalitatea-grup reprezintă un factor de reconciliere între individual şi colectiv în societatea

umană. Din acest motiv, putem considera două tipuri de grupuri: 1). grupuri care reprezintă colectivități de indivizi; 2). grupuri care reprezintă individualități alcătuite din elemente colective. În primul tip, accentul cade pe indivizi; în cel de-al doilea, pe natura colectivă a elementelor dominate de o singură entitate - sau de o singură idee, carte, imagine.

Al doilea tip de grupuri este de regulă cel găsit în actualul stadiu de dezvoltare umană. Un asemenea grup reprezintă deseori un conglomerat de personalități mai puțin individualizate adunate laolaltă, fie de un conducător, fie de o credință sau o autoritate conducătoare. Cu cât membrii grupului sunt mai puțin individualizați, cu atât mai omogen şi mai stabil este acesta. Cu cât este mai puternic conducătorul, vizibil sau invizibil, cu atât conducerea este mai generatoare de emoții şi constrângătoare în credință.

Primul tip de grupuri abia începe să apară in lumea modernă şi deseori acolo unde se aşteaptă cel mai puțin. Aici, grupul reprezintă într-adevăr o asociație (sau tovărăşie, sau camaraderie cooperantă) de indivizi diferențiați şi încrezători în ei înşişi, strânşi laolaltă pentru o lucrare comună, pentru a promova un țel comun şi a demonstra un ideal considerat valabil de către toți. Grupul este păstrat laolaltă mai degrabă de o realizare comună, de o „calitate" comună de viață, decât de o credință comună. El are foarte puțin de-a face cu sentimentele personale - în sensul obişnuit al cuvântului. Nu admite constrângere, cu excepția celei determinate de scopul comun şi de necesitatea lucrului în comun. Postulatul său fundamental este că fiecare individ e liber să-şi ducă la bun sfârşit propriul destin într-o manieră naturală şi individuală; că el trebuie să facă ce ştie să facă cel mai bine, şi că lucrul în grup înseamnă, nu doar să nu împiedice rolul creativului individual, ci din contră, să îl stimuleze şi să îl sporească, să-i dea o semnificație mai mare, mai multă putere, un scop mai înalt şi o permanență de acțiune.

Dificultatea rezidă, evident, în faptul că există o zonă de conflict şi luptă - în afara cazului când acțiunile liber-creative ale individului se *potrivesc* cu ale celorlalți indivizi, dacă nu cumva toate aceste acțiuni se împletesc armonios, în relație temporală şi spațială, fără a sacrifica valoarea fundamentală a spontaneității. Pe scurt vorbind, în afară de cazul când indivizii care compun grupul se potrivesc împreună în mod *structural,* ca piesele unui puzzle, un asemenea tip de grup nu poate opera în mod satisfăcător pe nici o lungime de timp. Căci, dacă era să existe cooperare reală a indivizilor care nu se potriveau împreună în mod structural şi *a priori,* atunci unii dintre aceşti indivizi ar trebui, în mod necesar, să-şi modifice ritmul creator şi, prin aceasta, să devină *ceea ce nu sunt* - admițând, bineînțeles, că ei erau în mod efectiv ceea ce *sunt* în mod arhetipal, înainte de a se întâlni să constituie un grup.

Această ultimă propoziție subliniază o dublă problemă: prima, indivizii care urmează să constituie un asemenea grup nu sunt cel mai adesea efectiv individuați. Ei nu sunt complet conformi cu propria lor monadă, cu propriul lor arhetip. Ei sunt deocamdată personalități neintegrate, formate incomplet. Din această cauză nu există limpezime şi nedenaturare în comportamentul lor şi în procesele lor creatoare. Nu sunt nici puternici, nici fermi. Ei urmează toanele, sentimentele şi toate felurile de imperative ne-formate. Ei sunt necunoscuți - lor înşile ca şi asociaților lor. A construi un grup adevărat cu asemenea persoane este ca şi cum s-ar interpreta o simfonie cu muzicieni care nu sunt siguri ce notă va suna efectiv atunci când vor cânta cu propriile lor instrumente.

Cealaltă dificultate (în cazul asociaților care sunt personalități foarte limpezi şi pe deplin individuate) este cum să se găsească un număr de asemenea indivizi care se vor potrivi din punct de vedere structural - cel puțin în privința relației lor creative pentru împlinirea scopului comun. Lipsa unei percepții intuitive supra-normale şi directe a caracteristicilor structurale ale tuturor indivizilor ce urmează să constituie grupul poate fi compensată doar de astrologie.

Avem aici de-a face cu complexa problemă a stabilirii şi interpretării corecte a relațiilor valabile între hărțile natale a doi sau mai mulți indivizi. A cerceta cum poate fi rezolvată această chestiune este de asemenea dincolo de scopul acestei cărți. Tot ce dorim să afirmăm acum, cel puțin teoretic, este că aceasta poate fi făcută în mod satisfăcător. Practic, există numeroase dificultăți de care trebuie să ținem seama.

Primul lucru de făcut este stabilirea naturii exacte a relației considerate. Am văzut deseori două persoane venind cu hărțile lor pentru a afla dacă să se căsătorească sau nu. Răspunsul nostru la aceasta este întotdeauna: Pentru ce vreți să vă căsătoriți? Ce fel de căsnicie aveți în vedere? În ce scop? Nu toți oamenii se căsătoresc cu scopul, conştient sau inconştient, de a-şi face o casă, a creşte copii şi tot ceea ce derivă din aceasta. Căsătoria poate fi regeneratoare. Poate produce repolarizare spirituală. Poate elibera ambii parteneri de complexe şi inhibiții care pot să nu includă cămin, copii sau chiar felul obişnuit de fericire. Căsătoria poate fi o armonie consonantă sau una disonantă. Poate fi destinată să dăinuie sau să se destrame. Poate include conflicte adânci şi opoziții de atitudini - şi totuşi reprezintă adevărata salvare, adevărata nevoie pentru ambii parteneri. Cine, atunci, va dori să-şi asume responsabilitatea de a sfătui două persoane să nu se căsătorească din cauza conflictelor şi a contrastelor puternice care ies la iveală din compararea celor două hărți natale?

Aceasta este o dificultate. Alta constă în obişnuita nesiguranță în privința momentului exact al naşterii individului - care se accentuează atunci când e vorba de două sau mai multe persoane. Mai există şi alte

dificultăți, care sunt asociate faptului că psihologia tipului de grup pe care îl considerăm noi acum este foarte puțin înțeleasă; că în astfel de grupuri se formează relații secundare aproape în mod necesar, şi acelea la diferite niveluri. Totuşi, în pofida tuturor acestor aspecte, se poate spune că astrologia, prin compararea hărților natale, poate defini *tipul* de relație ce se aşteaptă între indivizii simbolizați prin aceste hărți. Alte metode astrologice, prea complexe pentru a fi studiate aici, pot fi de asemenea puse să lucreze cu această problemă a relației.

Rezultatul este că se pot selecta, prin studierea relațiilor hărților lor, doisprezece indivizi deplin dezvoltați care ar fi capabili să coopereze la promovarea unui scop comun care să-i estompeze pe toți, astfel încât activitățile fiecăruia ar rămâne strict autentice cu şinele şi destinul individului şi, totuşi, toate aceste activități s-ar pune în acord - exact cum interpretările individuale ale muzicienilor care compun o orchestră se potrivesc în transpunerea orchestrală a unei simfonii. În această analogie orchestrală, a fi o primă vioară sau un al doilea corn francez ar corespunde sinelui *generic* al personalităților care compun grupul (tipul lor rasial, fundalul lor - din punct de vedere ocult, „Raza" lor de dezvoltare), în timp ce şinele *individual* ar fi simbolizat prin partitura muzicală, pe care interpretul trebuie să o interpreteze şi care reprezintă „signatura" funcției sale in grup.

Astrologia nu poate spune mai mult referitor la personalitatea generică; dar poate lucra în mod satisfăcător cu „partitura" sau „schița" sinelui individual. În cazul formării personalității-grup, factorul necunoscut este chiar „partitura" acestei personalități-grup; dar chiar şi acolo astrologia ar putea interpreta în mod semnificativ harta natală a grupului, luând ca moment al naşterii fie pe acela la care a fost făcută prima mişcare spre formarea grupului, fie pe acela când a apărut prima manifestare concretă a activității de grup sau a relației de grup.

Dacă vom continua ilustrarea cu orchestra, va trebui să spunem că orchestra are nevoie de un conducător. Ea are în mod evident nevoie de un factor, principiu sau scop conducător, dar nu în mod necesar de o personalitate conducătoare. Orchestrele fără dirijori s-au dovedit a fi de succes. Dar punctul esențial este într-adevăr mai presus de prezenta noastră discuție şi poate fi dezbătut doar prin considerarea tipului de relație existentă între personalitățile umane şi „Marele Individualizat" la nivel planetar.

Ce contează acum pentru noi este faptul că astrologia poate rezolva dilema fundamentală a constituirii grupurilor sau a oricărei relații între două sau mai multe personalități. Că persoanele asociate sunt prin firea lor discipoli, credincioşi sau devoți, este de puțin folos; relația va fi stabilă şi trainică dacă există o forță puternică care domină relația. In căsătoria tipică pentru ființele centrate fiziologic-emoțional, această putere este

sexul: scopul rasial şi social domină relația, în grupurile obişnuite - indiferent dacă se cheamă „oculte", religioase, politice sau, la limită, găşti - un conducător, vizibil sau invizibil, domină cu puterea şi personalitatea sa puternică un conglomerat de discipoli. Asemenea grupuri, ca şi căsătoria emoțională, reprezintă părți ale tiparului karmic care conduce oamenii insuficient individualizați, exact cum impulsurile şi instinctele biologice conduc animalul şi planta. Toate aceste relații şi combinații de dorințe, impulsuri, iubiri, uri - toată această naştere, moarte şi renaştere aparțin colectivului, vastului flux şi reflux al procesului de viață - acelei mări infinite, incomensurabile a *devenirii* care continuă la nesfârşit.

Astrologia poate face puțin în raport cu asemenea factori colectivi. Ea poate revela inevitabilele crize şi sfârşitul relației. Dar la ce bun să-i spui unui neajutorat, care nu a devenit cu adevărat un *Unu,* că va fi împuşcat în atâtea zile? Acolo unde nu există libertate - şi există într-adevăr puțină libertate în relațiile controlate de impulsurile biologice sau de forța psihică oarbă a credinței - astrologia este mai curând distructivă decât constructivă. Şi libertatea există numai în funcția de individ. Numai ceea ce este întreg poate fi liber.

Numai grupurile de indivizi adevărați au nevoie de astrologie, pentru că în aceste grupuri există doar problema cum să se echilibreze libertatea inerent individuală cu eficiența grupului; cum să se păstreze forma individuală în cadrul structurii de grup. Existența unui grup de indivizi nu este posibilă dacă această problemă nu e rezolvată. Şi a rezolva aceasta problemă nu înseamnă că un conducător ar trebui să selecteze membrii „orchestrei" sale din punct de vedere astrologie; ci ar însemna mai degrabă că interpreții individuali ar trebui să se strângă laolaltă pe baza unei asemenea cunoaşteri structural-astrologice a relației.

În altă parte ne-am referit la o asemenea relație semnificativă între indivizii creativi ca la o „relație aeriană", spre deosebire de „relația terestră" sau de „relația de sânge", care leagă emoțional şi tinde să reducă *asocierea* față de marea masă - puternică probabil, totuşi nici liberă, nici semnificativă în termenii indivizilor. Am pretins „o aristocrație de Persoane Vii integrate printr-o voință comună pentru a servi viața şi omul; o aristocrație creativă; o aristocrație a Egalilor în termeni de egalitate sufletească, nu o asemănare corporală sau o asemănare de îndatoriri; o aristocrație care ar fi un *grup* în virtutea consacrării unanime a unităților sale unui scop comun, *evident* fiecăruia şi tuturor.

Acest grup ar fi dinamic, mobil întotdeauna în acțiune - prin gând sau faptă: o țesătură de centri de forță şi eliberări de energie care radiază forța unei existențe intense şi a unei relații reciproce viguroase, care nu se eschivează de la responsabilitate, gata să servească total Cauza care *creează* întotdeauna valori, individual sau în grup, întotdeauna stăruind şi

fecundând minți şi suflete. Nu un corp static înrădăcinat într-o izolată complacere de sine, ci o Idee unanimă care *operează,* concret în extrema diversitate, prin mulți centri individuali care acționează ca focare pentru mai marele întreg, în stări considerabil diferite; în toate statele, țările, clasele, religiile; omniprezentă, regeneratoare de sine, nelegată de dogmă, înrădăcinată doar în viață şi Scop, universală - forța in mişcare a oamenilor liberi care îndrăznesc să-şi asume responsabilitatea creatoare a unei Lumi Noi". Cu o subliniere într-un fel diferită, Alice Bailey a susținut în fața studenților săi şi în fața unui vast număr de cititori, idealul unui „Nou grup de slujitori ai lumii", universalist şi creativ-spiritual. Şi teozofii moderni au vorbit de peste cincizeci de ani, la diferite grade de înțelegere, de omniprezența „Lojei Albe" a Adepților - care, ca grup, constituie Ființa-Germene a ultimei zile a ciclului nostru planetar-uman.

În aceste cazuri, şi în altele cu o abordare mai mult sau mai puțin similară ca tip de grup-ideal, accentul fundamental trebuie întotdeauna să fie pus pe semnificația creativă a individului. Indivizii care cooperează, creează împreună. Tovarăşi care „mănâncă aceeaşi pâine" a semnificației, „prieteni" care au făcut din relațiile lor personale o vastă relație de prietenie vie - dar întotdeauna indivizi, pentru că „întregul mai mare", care înseamnă încheierea evoluției planetar-umane, poate fi format doar de interacțiunea creatoare a oamenilor care sunt întregi şi, deci, indivizi.

Astrologia, atunci când este interpretată simbolic şi structural, poate ghida şi oferi semnificație deplină unei asemenea interacțiuni creative a indivizilor. Ea devine, ca atare, o artă a interpretării formelor simbolice ale relației; şi poate servi scopului formării grupurilor, pentru că ea însăşi lucrează cu grupuri de factori simbolici şi reprezintă o metodă practică de percepție a semnificației grupurilor în procesul devenirii lor deplin individuate, ca personalități integrale.

Personalitatea, în acest sens, apare ca stadiul final al procesului de viață; şi poate însemna fie Personalitatea umană după chipul christic, fie „Persoana mai mare" pe care o putem numi întregul planetar; sau, între cele două, orice Personalitate-grup care are ciclic caracteristici individuale permanent creative. Dar aceste caracteristici individuale sunt cele care dau forma şi semnificația Personalității, pentru că în fiecare caz Personalitatea reprezintă stadiul actualizării complete a Formei individuale. Sfârşitul ciclic este împlinirea într-un organism material a începutului ciclic. Individul reprezintă structura potențială; personalitatea pe deplin individuată, organismul efectiv.

Semnificația rezidă în consumarea Ultimei Zile a ciclului. Este o funcție a totalității întregului individuat. Ea rezidă în polul individual al ființei, parcă împotriva lipsei fundamentale de sens a soartei colectivului. Doar în totalitate există inteligență şi înțelegere, pentru că doar în ea există un

moment de sfârşit şi de împlinire. Există conştiința formei în sine şi există frumusețe. Procesul de viață nu are semnificație. Nici un eveniment nu are semnificație dacă omul nu îi dă semnificație - omul, sau orice ființă, sau totalitatea ființelor înrudite în care există inteligență, formă şi împlinire.

Procesul de viață are semnificație doar în termenii „ultimului moment" al fiecărui ciclu al său, căci acest schimbător „ultim moment" este Semnificația însăşi. Procesul de viață are formă doar în termenii „primului moment" al fiecărui ciclu al său, căci acest „prim moment" este Forma însăşi. Cât despre nenumăratele evenimente care se petrec de la începutul şi până la sfârşitul nenumăratelor cicluri, acestea sunt doar „întâmplări" ale elementelor colective, cu excepția aceluia care este capabil să le asocieze „formei sale proprii de destin", să le pună semnificativ în concordanță în structura propriului său sine individual. Acest sine individual există de la începuturi şi el devine mereu mai manifest şi mai concret ca Personalitate integrată, întrucât fiecare moment este asociat şi întipărit, ca să spunem aşa, cu simbolul creator şi signatura lui „Eu Sunt".

„La început a fost Cuvântul" - şi Cuvântul era structura individuală a sinelui. La început a fost Forma. De aceea astrologia, ca „ştiință a tuturor începuturilor" (M. Jones), este singurul revelator al „formei" tuturor lucrurilor aflate în proces de devenire. Semnificația este încheiată atunci când forma potențială - şi în spatele ei calitatea Unuia-care-este-la-început (Monada) - este actualizată ca organism desăvârşit, integrat. Doar în integrare semnificația devine reală şi creativă. Procesul de individuație reprezintă acel proces universal ce se încheie odată cu realizarea semnificației. El începe cu Forma şi se încheie cu Semnificația; şi întreaga semnificație se naşte în lăuntrul cel mai intim al individului, dar al unui individ care, după constante asimilări de conținuturi de viață colective, a atins starea de desăvârşire ca Personalitate integrată.

Există individul - şi există Viața. Şi Viața este un flux de energii vast, fără limită, fără formă, care se supune unei singure Legi: Legea echilibrului, a compensării - sau a acțiunii compensatoare. În afara acestei Legi, care implică trinitatea mişcare-spațiu-durată, se iveşte tipul de activitate pe care o numim „ciclică". Toate ciclurile sunt în mod fundamental asemenea oscilațiilor unui pendul - sau numeşte-le „vibrații". Şi toate aceste oscilații, infinite în micimea ca şi în vastitatea lor, sunt fără scop, fără sens. Ele *sunt* pur şi simplu - şi acest fapt este substratul a tot ce există, şi totuşi nu înseamnă nimic în particular. Aceste oscilații au în mod evident patru momente fundamentale, exemplificate de cele patru momente cardinale ale deplasării anuale a Soarelui: solstiții, puncte de dezechilibru, echinocții, puncte de echilibru instabil. Acestea sunt cele patru mari simboluri ale ciclului schimbării, ciclul energiilor naturale, biologice, care cresc şi descresc fără vreun sens anume.

Dar pentru omul care a devenit individuat şi care şi-a fixat conştiința individuală la nivelul mental al ființei, unde Forma este revelată şi Semnificația apare din viețile trăite în împlinire, Patru cel fără sens devine Trei, in care există semnificație. Această semnificație este tărâmul lui *alpha* şi *omega* integrate în Christos-ul viu - omul întreg şi plin de germeni. Odată atinsă această stare christică, Trei se transformă treptat în Unul etern şi tărâmul spiritului se *naşte din nou.* Se naşte din nou în fiecare ființă christică, pentru că nu este un fapt postulat, ci o realitate care se iveşte numai din lăuntrul structurii individuale împlinite, dincolo de conferirea individuală de semnificație fiecărui moment experimentat în frumusețe.

Pacea este tocmai această împlinire în frumusețe şi armonie, care clădeşte spiritul mereu într-un chip nou. Spiritul este împlinirea creatoare a fiecărui moment. Spiritul este integrarea începutului şi sfârşitului într-o sinteză care este renăscută şi făcută semnificativă în fiecare moment. Este ciclul concentrat în Acum. *Este Acum-ul Creativ.*

Fie ca puterea acestui *Creativ Acum* să ilumineze fiecare moment al nostru cu semnificație! Există într-adevăr frumusețe şi semnificație în fiecare moment - pentru că în fiecare moment individul poate atinge integrarea şi bucuria creatoare, care dă naştere mai departe la noi cicluri şi afirmă față de necunoscut voința nobilă a destinului. Cerurile de deasupra nu mai sunt atât de radiante, forma constelațiilor nu mai e atât de strălucitoare şi revelatoare pe cât este realizarea din lăuntrul cel mai adânc al sinelui nostru - anume, că noi suntem un întreg, că în totalitate creatoare tot ce este şi mereu va fi se desăvârşeşte în acest *Acum.* Oh! Într-adevăr - ACUM - totul este frumos! Întregul este frumos!

Sfârşit

DANE RUDHYAR 1895 - 1985

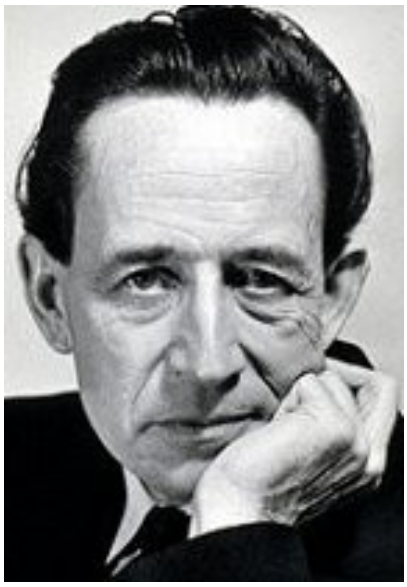

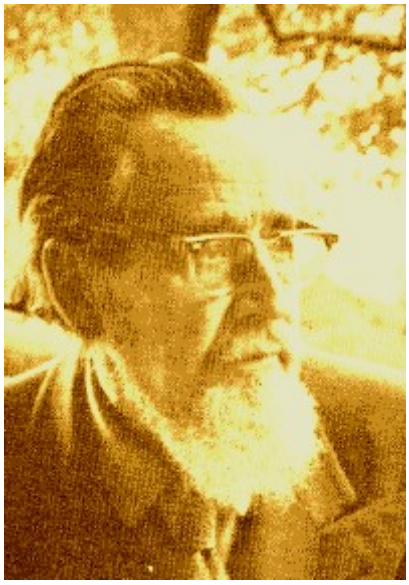

Dane Rudhyar s-a născut la Paris, în Franța, la 23 martie 1895. Destul de timpuriu, el a realizat în mod intuitiv două lucruri care i-au influențat profund viața şi opera: timpul este ciclic şi legea ciclurilor guvernează toate civilizațiile şi viața;

civilizația occidentală se află astăzi în ceea ce simbolic poate fi numită „faza autumnală a perioadei sale de existență". întrucât aceste realizări s-au transformat într-un angajament personal față de viitorul imaginat, Rudhyar a simțit nevoia să părăsească Europa pentru a căuta o „Lume Nouă" - o țară în care a putut, ca să spunem aşa, să se sădească pe sine ca germene, purtând în interiorul ființei sale moştenirea a tot ce era viabil şi constructiv în trecutul european. În toamna târzie a anului 1916 el sosea în America, lăsând în urmă țara natală şi ancestrala cultură franceză, precum şi numele său de familie, Chenneviere.

Schimbarea numelui a fost simbolică, indicând o dedicare totală față de idealul asumat: transformarea civilizației noastre, o „re-evaluare a tuturor valorilor". A devenit cunoscut ca „Rudhyar", un nume derivat din sanskritul *rudra,* care implică acțiune dinamică şi putere electrică eliberată în timpul furtunilor. Zeul Rudra din *Vede* este Distrugătorul şi Regeneratorul, energia transformatoare, spărgătorul vechilor şabloane, puterea voinței sau forța vitală.

Această înțelegere a destinului i-a dat lui Rudhyar o extraordinară energie, pe care el a canalizat-o spre dezvoltarea ideilor sale filozofice; spre muzică şi utilizarea tonului; spre pictură, ca artă a gesturilor; spre astrologie, ca limbaj simbolic având potențialul de a acorda indivizii la ciclurile cosmice.

În decursul îndelungatei sale vieți, el a folosit multe şi variate forme de exprimare şi, astfel, scopul său a devenit

mai clar concentrat şi mai dinamic ca niciodată. El a cerut oamenilor înzestrați cu viziune holistică şi abordare „transpersonală” a vieții să servească ca temelie unei societăți globale.

Cuprins

Dane Rudhyar.....1
Astrologia personalității.....1
PREFAȚA LA EDIȚIA A III-A (1970).....2
PREFAȚĂ LA EDIȚIA DIN 1991.....9
NOTA TRADUCĂTORULUI ROMÂN.....13
PROLOG.....15
PRELUDIU LA O ISTORIE A ASTROLOGIEI.....15
Stadiul animist.....19
Stadiul vitalist.....21
SECȚIUNEA ÎNTÂI.....40
I. ASTROLOGIA FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU GÂNDIREA MODERNĂ.....40
Astrologia şi logica holistică.....56
II. ASTROLOGIA ŞI PSIHOLOGIA ANALITICĂ.....79
Principiul sincronicității.....79
III. INDIVIDUAL, COLECTIV, CREATOR ŞI PROCESELE CICLICE 102
IV. O CHEIE PENTRU SIMBOLISMUL ASTROLOGIC.....135
V. O CLASIFICARE A PUNCTELOR DE VEDERE ASTROLOGICE..153
1. ASTROLOGIA INDIVIDULUI.....154
2. ASTROLOGIA COLECTIVULUI.....155
3. ASTROLOGIA OCULTA.....158
SECȚIUNEA A DOUA.....165
VI. CADRANUL CASELOR.....165
DIAGRAMĂ.....171
VII. SEMNELE ZODIACULUI.....182
FORMULA ZODIACALĂ.....201
VIII PLANETELE SI PERSONALITATEA.....203
Planete care se referă la inconştient.....214
Sistemul solar ca personalitate.....225
IX. LEGĂTURILE PLANETARE.....234
Nodurile planetare.....234
Nodurile lunare.....238
„Ascendenții” planetelor.....243

X. GRADELE ZODIACULUI ŞI SIMBOLURILE „SABIENE”.....249
Berbec 257
I. INTERVALUL DE REALIZARE 257
BERBEC.....258
II. INTERVALUL DE EXAMINARE.....258
TAUR.....259
III. INTERVALUL DE EXPERIENȚĂ.....259
TAUR.....261
IV. INTERVALUL DE DESFĂTARE.....261
GEMENI.....262
V. INTERVALUL DE STĂRUINȚĂ.....262
GEMENI.....263
VI. INTERVALUL DE NELINIŞTE.....263
RAC.....265
VII. INTERVALUL DE EXPANSIUNE.....265
RAC.....266
VIII. INTERVALUL DE INVENTIVITATE.....266
LEU.....268
IX. INTERVALUL DE ASIGURARE.....268
LEU.....269
X. INTERVALUL DE INTERPRETARE.....269
FECIOARĂ.....271
XI.INTERVALUL DE IDEALIZARE.....271
FECIOARĂ.....272
XII. INTERVALUL DE EXPERIMENTARE.....272
BALANȚĂ.....273
XIII. INTERVALUL DE AŞTEPTARE.....273
BALANȚĂ.....275
XIV. INTERVALUL DE REVELARE.....275
SCORPION.....276
XV. INTERVALUL DE CONSERVARE.....276
SCORPION.....278
XVI. INTERVALUL DE ÎNȚELEGERE.....278
SĂGETĂTOR.....279
XVII. INTERVALUL DE RECEPTIVITATE.....279

SĂGETĂTOR.....280
XVIII. INTERVALUL DE DETAŞARE.....280
CAPRICORN.....282
XIX. INTERVALUL DE AMĂGIRE.....282
CAPRICORN.....283
XX. INTERVALUL DE DEPENDENȚĂ.....283
VĂRSĂTOR.....285
XXI. INTERVALUL DE APĂRARE.....285
VĂRSĂTOR.....286
XXII. INTERVALUL DE PERSPECTIVA.....286
PEŞTI.....288
XXIII. INTERVALUL DE INOCENȚA.....288
PEŞTI.....289
XXIV. INTERVALUL DE PROTECȚIE.....289
XI. FORMA ŞI TIPARUL ASPECTELOR. PLANETARE 291
Forma subiectivă.....294
Forma obiectivă 298
A. ASPECTE PLANETARE.....298
B. TIPARUL PLANETAR CA ÎNTREG.....307
XII. HARTA NATALĂ ŞI PROGRESIILE.....317
XIII. TEHNICA PROGRESIILOR, DIRECȚIILOR ŞI TRANZITELOR. 337
Progresiile secundare.....337
Rectificarea hărții natale.....349
XIV. PRINCIPIILE INTERPRETĂRII ASTROLOGICE.....356
Despre procedura de interpretare.....361
Focalizarea prin autoritatea hărții.....366
ASTROLOGIA ÎN PROCESUL DE INDIVIDUAȚIE ŞI CIVILIZAȚIE. .374
Corelarea punctelor de vedere astrologie şi psihologic.....375
Astrologia şi procesul civilizației.....391
Cuprins.....404